BİLİMKURGU KLASİKLERİ

OCTAVIA E. BUTLER

TOHUMDAN HASADA

ÖRÜNTÜCÜLER DÖRTLEMESİ

ithaki

Çeviren
Pırıltı Onukar

"Hâlâ Butler okumadıysanız, bilimkurgunun ne kadar zengin imkânlara sahip olduğunu anlayamamışsınız demektir."
–Orson Scott Card

"Butler'ın sarsıcı ve çoğu zaman insanı huzursuz eden romanları ırk, cinsiyet, güç ve insan olmak gibi kapsamlı konuları ele alıyor."
–*New York Times*

"BİR GEN MUTASYONU. BİR ÇEŞİT ASALAK. BİR TANRI. BELKİ ŞEYTAN."

Yalnızca kaleminin kuvveti değil aynı zamanda muhalif duruşu, ırk ve cinsiyet eşitsizliğine karşı tepkisiyle de döneminin en mühim figürlerinden biri olan tarihteki ilk kadın siyah bilimkurgu yazarlarından Octavia E. Butler, hem bilimkurguda hem de Afroamerikan edebiyatında bir dönüm noktası. Örüntücüler Dörtlemesi'ni oluşturan, yazarın reddettiği biri hariç tüm kitaplarını bir araya getiren *Tohumdan Hasada* ise Butler'ın kimlik ve dönüşüm temalarının kök bulduğu eser.

On yedinci yüzyıl Afrika'sında şekil değiştirebilen, iyileştirici güçlere sahip Anyanwu, güçlü ve yıkıcı bir varlık olan Doro'yla karşılaşır. Yüzyıllardır başkalarının bedenini çalarak hayatta kalan Doro kendi psişik insan türünü yaratmanın peşinde tüm dünyaya tohumlarını saçmaktadır.

Doro'nun nasıl bir tiran olduğunu anlayan Anyanwu onda hem en büyük düşmanını hem de en yakın dostunu bulacaktır. Birbirinin yüreğine farklı sebeplerle korku salan bu ikiliyi, her nesilde yeni bir zorluk beklemektedir. Doro'nun mükemmelliğe en yaklaştığı kızı Mary, babasının planlarını öğrendiğinde kendisi gibileri özgürleştirmek ve insanlığa yeni bir rota çizmek için ona meydan okuyacak fakat bu rota, uzaydan gelen ve insanları değiştiren bir hastalıkla sınandığında kontrolden çıkacaktır.

İnsanlığın geleceği bir tasarıya göre şekillenebilir mi? Kurtuluş tohumunun kendi başına filizlenmesi mümkün mü?

Tohumdan Hasada, medeniyetin nasıl dönüştüğünün mitik hikâyesi.

Bilimkurgu Klasikleri - 86

/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
ithaki /ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

Octavia E. Butler

"Dâhi Bursu" diye de bilinen MacArthur Fellowship'e layık görülen ilk ve tek bilimkurgu yazarı olan Octavia E. Butler aynı zamanda ilk siyah kadın bilimkurgu yazarlarından biridir. 1947'de Pasadena, Kaliforniya'da doğan Butler genç yaşta yazmaya başladı. Çoğunluğunu beyaz ve erkek yazarların oluşturduğu bilimkurgu alanında hem siyah hem de kadın olarak kendine yer bulmakta zorlansa da Ursula K. LeGuin, James Tiptree Jr., Joanna Russ gibi kadın yazarlarla birlikte yaklaşık olarak aynı dönemde edebiyat sahnesine çıktı. En şöhretli kitabı olan *Yakın* 1979 yılında yayımlandı. Daha sonrasında Hugo, Locus ve Nebula ödülleri de dahil birçok ödüle layık görüldü. 2006 yılında evinin önünde felç geçiren Butler, henüz elli sekiz yaşındayken hayata gözlerini yumdu.

Tohumdan Hasada
Octavia E. Butler

Özgün Adı
Seed to Harvest

İthaki Yayınları - 2396

Bilimkurgu Klasikleri - 86

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Merve Çay
Düzelti: Emirhan Burak Aydın
Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Mehmet Büyükturna
1. Baskı, Nisan 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-134-6
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Pırıltı Onukar, 2023
Octavia E. Butler, Wild Seed © 1980
Octavia E. Butler, Mind of My Mind © 1977
Octavia E. Butler, Clay's Ark © 1984
Octavia E. Butler, Patternmaster © 1976
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Bu kitap, Libris Ajans aracılığıyla yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

OCTAVIA E. BUTLER

TOHUMDAN HASADA

Örüntücüler Dörtlemesi

Çeviren

Pırıltı Onukar

ithaki

İçindekiler

Çevirmenin Önsözü 9

Yabani Tohum 13

Zihnimin Zihni 333

Clay's Ark 579

Örüntübaşı 811

Çevirmenin Önsözü*

Octavia E. Butler, 1947 yılında ABD'nin Kaliforniya eyaletinin Pasadena şehrinde siyah bir ailede dünyaya geldi. Annesi gündelikçi, babası ayakkabı boyacısıydı. Yedi yaşındayken babasını kaybeden Octavia'yı annesi ve anneannesi sıkı bir dini ortamda büyüttü. O dönemde Kaliforniya pek çok farklı ırk ve milletin bir arada yaşadığı bir eyaletti. Butler eserlerine çokça konu ettiği ayrımcılık ve ırkçılığa ise annesiyle beraber onun çalıştığı evlere gidip de beyazların evlerine arka kapıdan girmek zorunda kaldıklarında veya patronların annesine kötü muamele ettiğini gördüğünde şahit oldu.**

Octavia çekingen bir çocuktu, zamanının çoğunu Pasadena Halk Kütüphanesi'nde okuyarak ve defterine yazarak geçiriyordu. Okudukça bilimkurgu türüne merakı artmaya başladı. Daha küçük yaşta Harlan Ellison, Isaac Asimov, Frank Herbert'ın *Dune* serisinin ilk kitabı, Ursula K. Le Guin'in *Mülksüzler*'i gibi kitapları okudu. On yaşındayken de annesinden ona bir daktilo almasını istedi. Yazarlık macerası da işte böyle başladı.

Bilimkurgu yazmaya ise hem içinde büyüdüğü Soğuk Savaş dönemi hem de on iki yaşındayken izlediği 1954 yapımı *Devil Girl from Mars* adlı bir film ön ayak oldu.*** Aslında pek de ilham ve-

---

* Okurların dikkatine bu önsöz kitabın konusunu açık etmektedir.

** Gant-Britton, Lisbeth Smith, Valerie (Editor) (2001). "Butler, Octavia (1947-)". *African American Writers* (2nd ed.). New York: Charles Scribner's Sons. 1: 95–110.

"Butler, Octavia E. (Estelle) 6/22/1947–2/24/2006", in Shari Dorantes Hatch (ed.), *Encyclopedia of African-American Writing: Five Centuries of Contribution: Trials and Triumphs of Writers, Poets, Publications and Organizations*, 2nd edn. Amenia, NY: Grey House, 2009.

*** Octavia Butler'ın 19 Şubat 1998 tarihinde MIT'deki konuşmasından.

rici olmayan bu filmden ilham almayı başaran on iki yaşındaki Octavia kendisini bundan daha iyisini yapabileceğini düşünürken bulmuştu. Gerçi sonrasında lise öğretmeninin teşvikiyle yazdıklarını bir yerlere göndermişse de "başarılı" olamamıştı. Yine de gündüz çalışıp gece okuduğu üniversite yılları boyunca da yazmayı sürdürdü. UCLA'de dışarıdan katılımcılara açık olarak verilen yazarlık derslerine katıldığında Harlan Ellison'la tanıştı ve Ellison onu 1970 yılında Pensilvanya'da düzenlenen altı haftalık Clarion Bilimkurgu Yazarları Atölyesi'ne katılmaya teşvik etti. Yirmi üç yaşında katıldığı bu atölye programında yazdığı, kendi arasında kavga edip duran telepatları konu alan "Childfinder" öyküsü, kronolojik olarak bakıldığında Örüntücüler Dörtlemesi'nin son ama yazarın yayımlanan ilk romanı *Örüntübaşı*'nın da temeliydi.

Telepatların kurduğu "Örüntücüler" adı verilen bir toplumda iki kardeş arasında yaşanan güç mücadelesini ele alan *Ötüntübaşı* 1976 yılında yayımlandı. Octavia, 1977 yılında öyküyü yaklaşık üç yüz, üç yüz elli yıl geriye sararak bu örüntücü toplumunun nasıl oluştuğunu detaylarıyla anlatmak üzere *Zihnimin Zihni* adlı romanı yazdı. 1978 yılında *Örüntübaşı*'nın devam hikâyesi niteliğindeki *Survivor*'ı kaleme aldı, ancak zaman içinde bu kitabı yeterli bulmadı ve Örüntücüler serisine dahil edilmemesini istedi. 1980 yılında *Zihnimin Zihni*'ndeki ana karaktere odaklandığı ve örüntücü toplumunun bin yıl öncesini anlattığı *Yabani Tohum* yayımlandı. Butler, *Yabani Tohum*'dan dört yıl sonra ise, dili ve hikâyesi itibarıyla dörtlemenin belki de en ayrıksı romanı olan sayılan *Clay's Ark*'ı yazdı. *Lilith'in Dölü*'nün temellerinin atıldığı bu roman *Örüntübaşı*'nda çok detaylı olarak işlenmeyen "Clayark" isimli bir salgın hastalığın da başlangıç hikâyesini içerir.

Görüldüğü üzere, yazarın genç yaşlarında kurguladığı ve yirmi dokuz yaşında yazdığı ilk romanıyla başlayıp *Lilith'in Dölü*'nde ulaştığı olgunluğa gelene kadarki sekiz seneyi kapsayan Örüntücüler Dörtlemesi peyderpey yazılmamıştır. Bu dört kitap daha sonra *Tohumdan Hasada* adıyla tek ciltte toplanmış, böylece okuma sırasında çıkabilecek karışıklıkların da önüne geçilmiştir.

Dileyenler, yazarın olgunlaşma sürecini daha iyi anlamak için bu cildi yukarıda belirttiğim kronolojik sıraya göre okuyabilir;

ancak benim tavsiyem, *Tohumdan Hasada* adıyla basılmış okuma sırasına göre ilerlenmesi yönündedir. Bunun en temel sebebi ise dörtlemenin 1690 yılında başlayıp 2300'lü yıllara kadar uzanan bir süreyi kapsaması sebebiyle hem alternatif bir tarih okuması sunması, hem Octavia'nın yaşadığı döneme tanıklık etmesi hem de 1980'lerde bunları düşünen siyah bir kadının gözünden yapılmış gelecek öngörülerini barındırması sebebiyle okuruna şaşırtıcı bir deneyim sunacak olmasıdır.

Serinin en uzun romanı olan *Yabani Tohum* "1690 Antlaşma", "1741 Lut'un Çocukları" ve "1840 Kenan" olmak üzere üç bölüme ayrılmıştır. Burada söz konusu tarihler ABD kölelik tarihinin önemli anlarına, isimler ise Eski Ahit bölümlerine göndermeler barındırır. Bu bakımdan *Yabani Tohum*, Octavia'nın gözünden yazılmış değişik bir kölelik tarihi yorumlamasıdır. Octavia dini göndermeler aracılığıyla yarattığı kurmaca tarihi, yazılı tarihin bilinen kimi çok eski hikâyeleriyle aynı düzlemde birleştirerek her iki bağlam için de yeni bir varoluş sunar.

Kitap bu üç bölümün ardından bir Sondeyiş ile biter. Bu son, 1840'ların ardından doğu eyaletlerinden Kaliforniya'ya yapılan göçün başlangıcını işaret eder. Böylece okurunu hem serinin bir sonraki kitabı olan *Zihnimin Zihni*'nin geçtiği hem de Octavia Butler'ın doğduğu ve yaşamının çoğunu geçirdiği Pasadena şehrine taşır.

Yabani Tohum'daki uzun yüzyıllara yayılan tuhaf aşk hikâyesi *Zihnimin Zihni*'nde evrilir ve Octavia'nın genç yaşlarından beri kurgulamaya başladığı telepatlardan oluşan örüntücüler toplumunun kuruluş hikâyesine dönüşür. Bu kitap Octavia'nın yazdığı yıllarda yani 1978-1980 yılları arasında geçmektedir.

Üçüncü kitapta, yani daha önce bahsettiğim üzere serinin en ayrıksı kitabı olan *Clay's Ark*'ta kendimizi günümüzde, Amerika'da bir çölün ortasında buluveririz. Bu kitapta da gerek bölüm isimlerinde, gerek olay örgüsünde dini göndermeler devam eder. Nuh'un Gemisi'ne benzetilen ismiyle bu kitap *Zihnimin Zihni*'nde yer alan bir yan karakterin icat ettiği yıldızgemisi sayesinde uzaya çıkan astronot tayfasının Dünya'ya getirdiği bir uzaylı hastalığını konu alır. Octavia Butler bu romanı haftada bir bölüm gibi bir hızla çok

çabuk bitirerek editörüne teslim etmiştir. Bunun sebebiyse kitabı kanser hastası bir arkadaşına ithafen yazmış olmasıdır. Octavia, arkadaşı ölmeden önce okuyabilsin diye yazdıkça kitabı onunla paylaşmış, bu motivasyonla da çok hızlı bir şekilde çalışmıştır.

Serinin ilk yazılan ama okuma sırasına göre son sırada yer alan kitabı ilk iki kitap ile üçüncü kitabın bağlantı noktasıdır. *Örüntübaşı* tahminen 2250-2300 yıllarında geçmektedir. 1690 yılında "Yabani Tohum"un bulunmasıyla tohumları atılan telepatlar toplumu 1980 yılında örüntücülere dönüşmüş, örüntücüler kendi toplumlarını inşa ededururken 2000'li yılların başlarında uzaydan gelen bir hastalık insanlığı kırıp "insan-olmayan" bir türün doğumuna sebep olmuştur. *Örüntübaşı* uzak gelecekte bu iki toplum arasında geçen savaşı konu alır.

Örüntücüler Dörtlemesi, gerek konuların çeşitliliği, gerek tarihsel yoğunluğu, gerekse Octavia'nın kendine has vizyonu sayesinde bugün de önemini ve güncelliğini koruyor. Organik olarak zihin okuyabilecek şekilde evrilmedik belki ama tercihlerimizi okuyup bizi yönlendirebilen protezler geliştirdik. Cihazlarımız aracılığıyla bir "örüntü" kurduk ve bunun içinde yaşıyoruz. Uzaydan gelmedi belki ama insanın tedbirsizliği ile hızlıca yayılabilen yeni bir salgını da deneyimledik, halen deneyimliyoruz. Bu açıdan Octavia'nın geçmişten bakıp günümüzü hayal ettiği sırada hakkında yazdığı kimi öngörülerin ne kadar güncel olduğuna şaşırabilirsiniz.

Bütün örüntücü romanlarının tek ciltte bir araya getirildiği *Tohumdan Hasada* zamandışı, türlerarası, cinsiyetler ve bedenlerarası bir macera. Teknolojik, bireysel, toplumsal ve kültürel kırılmalar eşiğinde, yapıların yeniden inşa edildiği ve gerçek kabul ettiğimiz her şeyin sürekli değişmekte, dönüşmekte olduğu bugünlerimizde farklı bakış açılarını, farklı gerçeklikleri, farklı hayalleri görmeye daha çok ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Octavia'nın herkesten ayrı, kendine has bir dünyası ve alışılagelmişin dışında bir hayal gücü var. Bugünün distopyalarında olandan değişik bir yaklaşım sunuyor bize. Bu sebeple Örüntücüler Dörtlemesi toplum olarak tutunabileceğimiz alternatif bir gerçeklik, belki de bugün sezinlediğimiz sorunların kaynağına açılan tuhaf bir geçit. İyi yolculuklar.

Arnavutköy, Temmuz 2022

YABANİ TOHUM

Arthur Guy'a
Ernestine Walker'a
Dinlediği için Phyllis White'a

I

Antlaşma 1690

1

Doro tohumluk köylerinden birinin kalıntılarını görmeye gittiğinde kazara buldu kadını. Köy, etrafı çayırlarla ve serpiştirilmiş ağaçlarla çevrili, kerpiç duvarlarıyla rahat bir yerdi. Ve Doro, daha buraya varmadan yaşayanlarının gitmiş olduğunu biliyordu. Belli ki köye ondan hemen önce köle tacirleri uğramıştı. Silahları ve açgözlülükleriyle bin yıllık emeği yok edivermişlerdi. Yanlarında götürmedikleri köylüleri de katletmişlerdi. Doro leşçi hayvanların gözünden kaçan insan kemikleri, saç ve kurumuş et kalıntıları buldu. Ufak bir iskeletin –bir çocuğun kemiklerinin– başında dikildi ve sağ kalanların nereye götürülmüş olabileceğini düşündü. Başka bir ülkeye mi yoksa Yeni Dünya kolonisine mi? Bu sağlıklı ve dinç halkın kalıntılarını bulmak için ne kadar uzaklara gitmesi gerekecekti?

Sonunda amansız bir öfkeyle, nereye gittiğini bilmeksizin ve umursamaksızın kalıntıların yanından bocalaya bocalaya ayrıldı. Kendi cinsinden olanları korumak onun için bir gurur meselesiydi. Belki her bireyi değil ama en azından grupları. Onlar Doro'ya sadakatlerini sunar ve itaat eder, o da onları güvende tutardı.

Başarısız olmuştu.

Ormanın içinden güneybatı yönüne amaçsızca ilerledi, geldiği gibi gidiyordu – yalnız, silahsız, erzaksız, her türlü araziyi benimsediği gibi önce savanayı, ardından da ormanı benimseyerek. Birkaç kere hastalık, hayvanlar veya saldırgan insanlar tarafından öldürülmüştü. Buralar zorlu topraklardı. Buna karşın hiç düşünmeden, kendisini almak üzere bekleyen geminin

bulunduğu kıyı şeridinden uzaklaşarak güneybatı yönünde ilerlemeyi sürdürdü. Bir zaman sonra kendisini ilerlemeye teşvik eden şeyin tohumluk köyünün kaybı olmaktan çıktığını fark etti. Yeni bir şeydi bu – bir çeşit güdü, bir hissiyattı; sanki zihninin akıntısı onu alttan altta sürüklüyordu. İstese rahatlıkla bu çekime karşı koyabilirdi ama koymadı. Tam önünde, biraz, az biraz daha ötesinde kendisini bekleyen bir şey olduğunu hissetti. Bu gibi hislere güvenirdi.

Birkaç yüzyıldır bu kadar batıda bulunmamıştı dolayısıyla burada her neyi veya kimi bulacaksa onun için yeni –yeni ve belki de değerli– olacağından emindi. Hevesle ilerledi.

İçindeki his gitgide daha berraklaştı, keskinleşti ve ancak tanıdığı kişilerden –mesela şu an asıl izini sürmesi gereken ve onlarda değerli bulduğu tüm özel yetileri, tohumlarını yabancılarla karıştırarak heba edecek olan tohumluk köyünün kayıp halkı gibi kişilerden– almaya alışık olduğu türdeki sinyallere dönüştü. Nitekim güneybatı yönünde ilerlemeyi sürdürerek avına yaklaştı.

Anyanwu'nun kulakları ve gözleri diğer insanlara göre daha keskindi. Duyularını, elleri palalı ve kötü niyetleri belli adamlar ilk kez peşine takıldıktan sonra kasten keskinleştirmişti. O korkunç günde tam yedi defa öldürmesi gerekmişti –yaşamları kurtarılabilecek yedi korku dolu adamı– ve az kalsın kendisi de ölecekti; sırf insanların fark ettirmeden peşine düşmesine izin verdiği için. Bir daha böyle bir şey olmamalıydı.

Örneğin şimdi, yakınındaki bir çalılığın arkasına gizlenen davetsiz misafirinin gayet farkındaydı. Adam kendini iyi gizlemiş, kadına duman gibi sessizce yaklaşmıştı, Anyanwu yine de onu duymuş, kulaklarıyla takip etmişti.

Duyduğuna dair hiçbir belirti göstermeksizin bostanıyla ilgilenmeyi sürdürdü. Davetsiz misafirin yerini bildiği sürece ondan korkmuyordu. Adam belki de cesaretini kaybeder, defolup giderdi. Anyanwu bu sırada gölevezlerle şifalı bitkilerinin arasında çıkmış yabani otları yolmayı sürdürdü. Yetiştirdiği bitkiler

halkının topladığı veya yetiştirdiği bitkilerden değildi. Bu bitkileri tıbbi amaçla bir tek o yetiştiriyor ve insanlar hastalananları ona getirdiğinde bu bitkileri kullanarak onları iyileştiriyordu. Genellikle ilaca ihtiyacı bile olmazdı ama bu bilgiyi kendisinden başka kimseyle paylaşmazdı. Toplumuna, onların acılarını dindirerek ve hastalıklarını iyileştirerek hizmet ediyordu. Ayrıca onun yetilerini başka köylerdeki kabilelere de anlatmalarına izin verdiği için halkı zenginleşebiliyordu. O bir kâhindi. Bedeni bir tanrının sesini aktaran bir kadın. Özellikle yabancılar onun hizmetlerinden yararlanmak için çok para ödüyordu. Onlar Anyanwu'dan önce onun halkına ödeme yapıyordu. Olması gerektiği gibi. Kadının halkının onun yetilerinden faydalanabildiklerini gördükleri gibi ondan korkmak için de sebepleri vardı. Ve genellikle bu sayede hem kadın onlara karşı güvende oluyor hem de onlar kadına karşı güvende oluyordu. Tabii ara sıra birileri bu korkuyu aşıp kadının uzun yaşantısına son vermek için kendince bir sebep buluveriyordu.

Davetsiz misafir giderek yaklaşıyor ve hâlâ kadının kendisini görmesine olanak vermiyordu. İyi niyetli biri olsa bu kadar sinsice yaklaşmazdı. Bu adam kimdi? Hırsız mı? Katil mi? Bir yakınının ölümünden ya da herhangi bir talihsizlikten Anyanwu'yu sorumlu tutan biri mi? Kadının, çeşitli gençlik yıllarında toplumuna talihsizlikler getirmekle suçlandığı olmuştu. Cadı olup olmadığını sınamak adına onu zehirledikleri de olmuştu. Ve kadın, her seferinde hem kimseyi büyülemediği için hem de hiçbir sıradan insanın zehirlere dair zayıf bilgisiyle kendisine zarar veremeyeceğini bildiği için memnuniyetle sınavı kabul etmişti. Uzun ömrü boyunca hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok zehir tatmıştı ve zehirleri iyi tanırdı. Kadın tabi tutulduğu sınavları başarıyla geçtiğinde onu yalan beyanlarla suçlayanlar halk arasında alay konusu olmuştu. Yaşadığı bütün hayatlarda, kendisine yöneltilen suçlamaların yaşlandıkça azaldığına tanık olmuştu – cadı olduğuna inananlar tersine ikna olamamış olsa da. Kadının sınavı geçmesini umursamadan ipleri eline alıp onu öldürmeye niyet edenler bile çıkmıştı.

Davetsiz misafir –yeterince gözetlemiş olacak ki– nihayet dar patikaya çıkarak kendisini kadına gösterdi. Kadın da onu ilk defa fark ediyormuş gibi başını kaldırdı.

Adam yabancıydı, çoğu kişiden daha uzun ve geniş omuzlu hoş birisiydi. Teni kadınınki kadar koyu, suratı geniş ve yakışıklıydı, dudakları gülümser gibiydi. Gençti – Anyanwu, belki otuz bile değil, diye düşündü. Elbette onun için tehlike arz edemeyecek kadar gençti. Yine de onunla ilgili bir şey kadını tedirgin etmişti. Belki bu kadar süre saklandıktan sonra birdenbire kendini açık etmesi... Kimdi bu? Ne istiyordu?

Adam kadına yeterince yaklaştığında konuştu ve kadın, adamın sözcükleri karşısında kaşlarını çattı. Kadına tamamen yabancı, anlayamadığı sözcüklerdi bunlar ama tuhaf bir yakınlık hissi uyandırıyorlardı – sanki anlaması gerekirmiş gibi. Kadın kendisinden beklenmeyen tedirginliği saklamaya çalışarak doğruldu. "Sen kimsin?" diye sordu.

Anyanwu konuştuğunda adam hafifçe başını kaldırdı, dinliyormuş gibiydi.

Anyanwu, "Nasıl anlaşabiliriz?" diye sordu. "Konuşman bu kadar farklı olduğuna göre çok uzaklardan gelmiş olmalısın."

Adam kadının dilinde, "Çok uzaklardan," diye cevap verdi. Adamın sözleri şimdi anlaşılırdı ama aksanı kadına gerçekten de küçük olduğu zamanlardaki insanların konuşma tarzını anımsatmıştı. Bundan hoşlanmadı. Bu adamla ilgili her şey kadını huzursuz ediyordu.

"Konuşabiliyorsun demek," dedi.

"Hatırlamaya başladım. Senin dilini konuşmayalı çok zaman oldu." Adam kadından gözlerini ayırmadan yaklaştı. Sonunda gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Sen yaşlı bir kadından daha fazlasısın," dedi. "Hatta belki yaşlı bir kadın bile değilsin."

Kafası karışan Anyanwu geri çekildi. Bu adam onun ne olduğunu nasıl biliyor olabilirdi ki? Sadece görüntüsü ve birkaç kelimesinden yola çıkarak nasıl tahmin edebilirdi? Kadın, "Yaşlıyım," dedi korkusunu öfkeyle örtmeye çalışarak. "Annenin annesi olacak yaştayım!" Hatta bu adamın anneannesinin akraba-

sı olması muhtemeldi. Yine de bu olasılığı kendine sakladı. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben de senin annenin babası olacak yaştayım," dedi adam.

Kadın gitgide artan korkusunu bir şekilde gizlemeyi başararak geriye bir adım attı. Bu adam göründüğü gibi biri değildi. Sözleri alaylı birer saçmalık gibi gelmeliydi kulağına ama bir şekilde kadınınkiler kadar çok şey gizliyor, bir o kadar çok şeyi de açığa vuruyorlardı.

"Sakin ol," dedi adam. "Sana zarar vermeyeceğim."

Kadın tekrar sordu: "Sen kimsin?"

"Doro."

"Doro?" Kadın bu garip sözcüğü iki kere daha tekrar etti. "Bu bir isim mi?"

"Bu benim ismim. Benim toplumumda doğu anlamına gelir – güneşin doğduğu yer yani."

Kadın bir eliyle suratını kapatarak, "Burada bir hile var," dedi. "Birileri benimle alay ediyor."

"Buna inandığını sanmıyorum. Hilelere kanmayı bırakalı kaç yıl geçti?"

Hatırlayamayacağı kadar çok yıl geçmişti, adam haklıydı. Bu da demek oluyor ki... Bu rastlantı bir işaret olmalıydı. Kadın, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "Buraya bilerek mi geldin; yoksa...?"

"Buraya senin yüzünden geldim. Senin olağandışı oluşun ve burada oluşun dışında hiçbir şey bilmeyerek. Senin varlığının farkındalığı beni yolumun epeyce uzağına getirdi."

"Farkındalık mı?"

"İçime bir his doğmuştu... Senin gibi farklı insanlar bir şekilde beni kendilerine çeker, çok uzak mesafelerde bile çağırırlar."

"Ben seni çağırmadım."

"Varsın ve farklısın. Bu beni çekmek için yeterli. Şimdi bana kim olduğunu anlat."

"Sen bu ülkede beni duymamış tek erkek olabilirsin. Ben Anyanwu."

Adam kadının ismini tekrarlarken göğe baktı ve anladı. Güneş, kadının isminin anlamı buydu. Anyanwu: Güneş. Başını evet dercesine salladı. "Halklarımız birbirlerini yıllar ve uzak mesafelerle kaçırmışlar, Anyanwu, ama bir şekilde bizi doğru adlandırmayı başarmışlar."

"Tanışmamız kaderimizmiş gibi. Doro, kimlerdensin sen?"

"Benim zamanımda onlara Kush deniyordu. Buranın doğusundaki topraklarda yaşarlardı. Ben onlardan doğdum ama onlara halkım demeyeli yıllar oldu. Onları görmeyeli belki senin ömrünün on iki katı zaman geçmiştir. On üç yaşındayken onlardan ayrıldım. O zamandan beri halkım, bana sadakatini sunanlardır."

"Gelmiş benim yaşımı bildiğini sanıyorsun," diye çıkıştı kadın. "Bu benim kendi halkımın bile bilmediği bir şeydir."

"Unutmalarını sağlamak için kasabadan kasabaya taşınmış olmana şaşmamak gerek." Adam etrafına bakındı ve devrilmiş bir ağaç gördü. Gidip üstüne oturdu. Anyanwu gayriihtiyari adamı takip etti. Bu adam, Anyanwu'nun kafasını karıştırıp onu korkuttuğu kadar ilgisini de çekiyordu. Başına daha önce -hatta defalarca- gelmemiş bir şey yaşayalı çok çok zaman geçmişti. Adam tekrar konuşmaya başladı.

"Yaşımı gizlemek için bir şey yapmıyorum," dedi adam, "lakin halkımdan bazıları -beni öldüremeyeceklerini veya benim gibi olamayacaklarını bildikleri için- unutmayı tercih ediyor."

Kadın adama biraz daha yaklaşarak dikkatle inceledi. Adam belli ki kadın gibi olduğunu iddia ediyordu - uzun ömürlü ve güçlü. Kadın bunca yıllık yaşamında kendisi gibi olan bir tek insanla bile karşılaşmamıştı. Uzun zaman evvel pes etmiş ve yalnızlığını kabul etmişti. Oysa şimdi...

"Devam et," dedi adama. "Bana anlatacak çok şeyin var."

Adam kadını izliyor, insanların genelde gizlemeye çalıştığı bir merakla gözlerine bakıyordu. İnsanlar ona gözlerinin bebeklerinki gibi olduğunu söylerdi - beyazlarının fazla beyaz, kahverengilerin fazla derin ve berrak olduğunu. Hiçbir yetişkinin, hele de hiçbir yaşlının böyle gözleri olamayacağını söyler-

lerdi. Ve kadının bakışlarından kaçınırlardı. Doro'nun gözleri oldukça sıradandı ama kadına tıpkı çocuk gibi bakabiliyordu. Korkusuzdu ve büyük olasılıkla utanması da yoktu.

Kadının elini tutup çekti ve ağaç kütüğünde yanına oturtarak onu şaşırttı. Kadın adamın elinden rahatlıkla kurtulabilirdi ama çabalamadı. Adam, "Bugün epey bir yol geldim," dedi kadına. "Eğer bu beden bana hizmet etmeyi sürdürecekse, dinlenmeye ihtiyacı var."

Kadın bu son cümleyi kafasında tarttı. *Bu bedenin dinlenmeye ihtiyacı var.* Ne garip bir anlatımı vardı.

Adam, "Ben bu bölgeye en son üç yüz yıl önce gelmiştim," dedi. "Halkımın burada kalmayı seçen bir bölümünü bulmaya çalışıyordum ama ben onları bulamadan öldürülmüşlerdi. O zamanlar senin halkın burada değildi ve sen daha doğmamıştın. Bunu biliyorum çünkü beni çeken farklılığını o sırada hissetmemiştim. Bence sen benim halkımın seninkilerin bölgesinden geçmesi sonucu oluşmuş bir meyvesin."

"Senin halkınla akrabalarım olabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet." Adam belki de bir benzerlik bulma umuduyla kadının yüzünü dikkatle inceliyordu. Bulamayacaktı. Kadının büründüğü suret kendisininki değildi.

"Senin halkın Nijer Nehri'ni" –duraksadı, kaşlarını çattı ve nehrin asıl ismini telaffuz etti– "Orumili Nehri'ni geçmiş. Onları en son gördüğümde Benin'in diğer tarafında yaşıyorlardı."

"Nehri uzun zaman önce geçtik," dedi kadın. "O zamanlar doğan çocuklar çoktan yaşlanıp öldü. O zaman Ado ve Idu halklarıydık ve nehri geçmeden önce Benin'e bağlıydık. Sonra Benin'le savaştık, nehri geçtik ve Onitsha'ya gelerek kendi kendimizin efendisi olduk, özgür olduk."

"Sizden önce buralarda yaşayan Oze halkına ne oldu?"

"Kimileri kaçtı. Diğerleriyse bizim kölemiz oldu."

"Demek Benin'den kovuldunuz ve gelip burada yaşayanları kovdunuz – veya köleleştirdiniz."

Anyanwu bakışlarını kaçırdı ve cansız bir sesle, "Köle olmak-

tansa efendi olmak daha iyidir," dedi. Göç zamanındaki kocasının sözüydü bu. Bu adam kendinin başarılı birisine dönüştüğünü görmüş – birden çok karısı, çocukları ve köleleriyle kocaman bir ailenin reisi hâline gelmişti. Anyanwu ise hayatı boyunca iki kez köleleştirilmiş ve sadece kimliğini değiştirip başka bir yerleşkede koca bularak kölelikten kurtulmayı başarmıştı. Kölelerle de, efendilerle de tanışmıştı. Düzen böyleydi. Ama kendi deneyimleri ona kölelikten nefret etmeyi öğretmişti. Hatta son zamanlarında sırf kadınların eşlerine boyun eğmesi ve her dediğini yapması gerekliliği yüzünden birilerinin eşi olmaktan bile kaçınır olmuştu. Şu an olduğu hâli –bir tanrının sesiyle konuşan, herkesin korktuğu ve itaat ettiği şaman kadın– en iyisiydi. Peki bu neydi ki? O da bir çeşit efendiye dönüşmüştü. Yumuşak bir tonda, "Bazen köle olmaktan kaçınmak için efendi olmayı göze almak gerekiyor," dedi.

Adam, "Evet," diye onayladı.

Kadın dikkatini kasıtlı olarak adamın düşünmesi için ona verdiği yeni bilgilere yöneltti. Örneğin yaşı. Adam haklıydı. O yaklaşık üç yüz yaşındaydı ve kendi halkından hiç kimse inanmazdı buna. Adam bir şey daha söylemişti – kadının en eski anılarından birini canlandıran bir şeydi bu. Anyanwu daha küçük bir çocukken, babasının çocuk sahibi olamadığına ve kendisinin yalnızca başka bir adamın değil, yabancı bir gezginin çocuğu olduğuna dair dedikodular konuşulurdu. Bu konuyu annesine sorduğunda annesi kıza hayatı boyunca attığı ilk ve tek tokadı atmıştı. Kız da o andan itibaren bu hikâyenin doğru olduğuna karar vermişti. Ama bu yabancı adamla ilgili hiç bilgi öğrenememişti. Aslında bu konuyu çok da önemsememişti çünkü annesinin kocası onu kendi çocuğu gibi benimsemiş iyi bir adamdı – gerçi Anyanwu bu söz konusu yabancının halkının kendisine daha benzer olup olmadığını hep merak etmişti.

Doro'ya, "Hepsi öldü mü?" diye sordu. "Benim şu... yakınlarım?"

"Evet."

"Demek benim gibi değillermiş."

"Birkaç nesil sonra senin gibi olabilirlerdi. Sen sadece onların çocuğu sayılmazsın. Onitsha soyundan gelen yakınların da hayli sıradışı insanlar olsa gerek."

Anyanwu yavaş bir hareketle onayladı. Aklına annesiyle ilgili birkaç sıradışı şey geliyordu. Kadın, hakkındaki tüm söylentilere rağmen, toplumda saygı gören ve söz hakkı olan birisiydi. Kocası da büyülü güçleri olmasıyla bilinen bir kabiledendi ama ev içinde büyü hakkı Anyanwu'nun annesindeydi. Rüyalarında gördüğünü kehanetler hep tutardı. İnsanları kötü güçlerden korumak ve iyileştirmek için ilaçlar yapardı. Pazaryerinde ise ondan iyi takas yapan kimse yoktu. Sanki bir şekilde başka kadınların akıllarından geçeni okur, nasıl pazarlık edileceğini çok iyi bilirdi. Zamanla oldukça varlık sahibi birine dönüşmüştü.

Anyanwu'nun kabilesinin, yani annesinin kocasının kabilesinin şekil değiştirebilen ve istediklerinde hayvan biçimlerini alabilen üyeleri olduğu söylenirdi ama Anyanwu bu tür garipliklerle hiç karşılaşmamıştı. Asıl garipliği, anne ile kızı arasında kurulabilecek türdeki bir duygudaşlığın çok ötesine giden yakınlık ve samimiyetle birlikte annesinde bulmuştu. Annesiyle arasında düşünce ve duyguların gerçek anlamda paylaşılabildiği türde tinsel bir bağ vardı ama ikisi de bu bağı başkalarının gözü önünde fazla sergilememeye özen gösterirdi. Eğer Anyanwu acı hissederse uzak bir pazaryerinde takasın ortasında olan annesi de bunu hisseder ve eve dönerdi. Anyanwu kendi çocukları ve üç kocasıyla arasında bu yakınlığın ancak soluk bir izini deneyimleyebilmişti. Ve yıllar boyunca kendi kabilesi, annesin kabilesi ve diğerlerini araştırarak onu farklı kılan asıl şeyin, yani biçim değiştirme özelliğinin silik de olsa bir benzerini bulmaya çalışmıştı. Yalnızca ürkütücü hikâyeler biriktirmiş ama kendisi gibi bu özelliği taşıyan başka kimseyi bulamamıştı. Belki de, şimdiye kadar. Doro'ya baktı. Bu adamla ilgili hissettiği şey neydi – garipliği mi? Adamla hiçbir düşüncesini paylaşmamıştı ama onunla ilgili bir şey Anyanwu'ya annesini anımsatıyordu. Başka bir hayalet.

Adama, "Sen benim soyumdan mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Doro. "Ama senin soydaşların bana sadakatlerini sunmuştu. Bu küçümsenecek bir şey değil."

"Öyleyse buraya gelmendeki sebep... farklılığımın seni çekme sebebi bu muydu?"

Adam başını iki yana salladı. "Senin ne olduğunu görmeye geldim."

Kadın birden kaşlarını çatarak ve dikkat kesilerek, "Ben benim. Beni görüyorsun işte." dedi.

"Tıpkı senin beni gördüğün gibi. Her şeyi gördüğünü düşünüyor musun?"

Kadın cevap vermedi.

"Yalanlar beni gücendirir, Anyanwu — ve sende gördüğüm şey bir yalan. Bana gerçekte ne olduğunu göster."

"Ne göreceksen onu görüyorsun!"

"Bana göstermekten korkuyor musun?"

"...Hayır." Hissettiği şey korku değildi. Neydi peki? Bir ömür süren örtülülük; yaşamı pahasına olmadığı takdirde yetilerini kimsenin önünde sergilememeye, asla ucuz numaralarla gösteri yapmamaya, kendi halkının da herhangi bir başkasının da gerçek becerilerinin tüm gücünü öğrenmesine izin vermemeye ant içmişti. Sırf bu yabancı adam talep etti diye yıllar süren geleneğini bozacak mıydı? Adam yalnızca konuşmuş, kendisi hakkında hiçbir şey göstermemişti. Hiç.

Kadın, "Neden benim örtülülüğüm bir yalan da seninki değil?" diye sordu.

"Benimki yalan," diye kabul etti adam.

"O zaman bana olduğun şeyi göster. Benden sana vermemi talep ettiğin güveni ilk sen sun."

"Sana güveniyorum zaten, Anyanwu, ama ne olduğumu öğrenmek seni korkutmak dışında bir şeye yaramaz."

"Çocuk muyum ben?" diye çıkıştı kadın. "Beni yetişkinlerin gerçeklerinden koruması gereken annem misin sen?"

Adam kadının hakaretini kabul etmedi. "Toplumumun çoğu ferdi onları kendimle ilgili belli başlı gerçeklikten koruduğum için bana minnet duyar," dedi.

"Yani bana henüz hiçbir şey görmemiş olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

Adam ayağa kalktı, kadın da adamla yüzleşmek için kalktı ve ufak pörsümüş bedeni adamın gölgesinde kaldı. Adamın ancak yarı boyundaydı ama kendisinden irice olan insanlarla yüzleşmek ve onlara ya sözcükleri ya da fiziksel gücünü kullanarak boyun eğdirmek Anyanwu için yeni bir şey değildi. Hatta istese kendisini herhangi bir adam kadar büyük de yapabilecekken özellikle ufak kalarak insanların boyutuna aldanmasına izin vermeyi tercih etmişti. Genellikle onu zararsız sanan yabancılar kendilerini güvende hissederdi. Olası saldırganlar ise onun gücünü hafife alırdı.

Doro kadına yüksekten baktı. "Bazı çocukların ateşe saygı duymayı öğrenmek için gidip elini sokması gerekir," dedi. "Hadi, Anyanwu, beraber halkının köylerinden birine gidelim. Orada sana görmek istediğini sandığın şeyi gösterebilirim."

Kadın tedirginlikle, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Birini seçmene izin vereceğim – belki bir düşman veya sizin için olmasa daha iyi olur denecek türde birisi. Sonra onu öldüreceğim."

"Öldürmek!"

"Anyanwu, ben öldürürüm. Gençliğimi ve gücümü buna borçluyum. Sana ne olduğumu göstermenin tek yolu var, o da bir adamı öldürüp bedenini giysi gibi giyinmek." Derin bir nefes aldı. "Bu benim içine doğduğum bedenim değil. Bu benim giyindiğim onuncu, yüzüncü veya bininci beden de değil. Senin yetin nazik bir şey gibi görünüyor. Benimkisi değil."

Kadın telaş hâlinde bağırdı: "Sen bir ruhsun."

"Sana çocuğun teki olduğunu söylemiştim," dedi. "Kendi kendini nasıl korkuttuğunu gördün mü?"

Adam ogbanje gibiydi, aynı anneye tekrar tekrar doğup sırf kadına acı vermek için her seferinde ölen kötü bir çocuk ruh. Bir ogbanje tarafından işkence edilen bir kadın defalarca doğum yapar ama hiçbir çocuğu yaşamazdı. Doro ise bir yetişkindi. Annesinin rahmine çıkıp çıkıp girmiyordu. Çocukların

bedenlerinin peşinde de değildi. Erkeklerin bedenlerini çalmayı tercih ediyordu.

Anyanwu, "Sen bir ruhsun!" diye ısrar etti, sesi korkudan titriyordu. Bu sırada zihni bu adama nasıl bu kadar kolay inandığını sorguluyordu. Kendisinin de bildiği gibi türlü numara ve korkutucu oyunlar vardı. Şimdi neden kendisine getirildiğinde onun bedeninden bir tanrının konuştuğuna inanan en cahil yabancılar gibi tepki veriyordu? Buna karşın inanmış ve korkmuştu. Bu adam kendisinden çok daha farklıydı. Bu adam bir adam değildi.

Adam koluna hafifçe dokunduğunda aniden çığlık attı.

Adam iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Bana bak, kadın, eğer sesinle halkından birilerini buraya çekecek olursan onları öldürmekten başka çarem kalmaz."

Kadın bu söylenilene de inandı ve kıpırdamadan durdu. "Buraya gelirken kimseyi öldürdün mü?" diye fısıldadı.

"Hayır. Sırf senin adına hiç kimseyi öldürmemek için çok çabaladım hatta. Burada soydaşların olabileceğini tahmin etmiştim."

"Nesillercesi. Oğullarım, onların oğulları ve hatta onların oğulları."

"Senin oğullarından hiçbirini öldürmeyi istemem."

"Neden?" Kadın rahatlamış ve meraklanmıştı. "Onlardan sana ne?"

"Sana oğullarından birinin derisini giyinmiş olarak gelsem beni nasıl karşılardın?"

Kadın böyle bir şeyin hayalini bile kuramayarak geriledi.

"Gördün mü? Üstelik senin çocuklarını harcamamak gerekir. Onlar iyi–" burada başka dilde bir sözcük söyledi "–olabilirler." Kadın aradaki sözcüğü net bir şekilde duymuş ama sözcük ona bir anlam ifade etmemişti. Sözcük *tohum*du.

Kadın, "Tohum nedir?" diye sordu.

"Öylesine öldürülemeyecek kadar değerli insanlar," dedi adam. Sonra tatlılıkla, "Bana ne olduğunu göstermelisin," diye ekledi.

"Benim oğullarım senin için ne değer taşıyabilir?"

Adam kadına uzun, sessiz bir bakış attı ve aynı tatlılıkla devam etti. "Onların peşine düşmem gerekebilir, Anyanwu. Belki de annelerinden daha uysallardır."

Kadın daha önce hiç bu kadar nazik -ve etkili- bir tehditle karşılaşmamıştı. Oğulları... "Gel," diye fısıldadı. "Burası sana gösteremeyeceğim kadar göz önünde."

Doro heyecanını gizleyerek buruşuk minik kadını küçük gizli alanına kadar takip etti. Kırmızı kilden neredeyse iki metre yüksekliğinde örülmüş duvarla kaplı alan Anyanwu'nun istediği mahremiyeti sağlıyordu.

Kadın, "Oğullarım işine yaramaz," dedi yürürlerken. "İyi adamlardır ama pek bildikleri yok."

"Senin gibi değiller - hiçbiri mi?"

"Hiç."

"Ya kızların?"

"Onlar da. Eşlerinin kasabalarına gidene dek onları dikkatle izledim. Annem gibiler. Kocaları ve diğer kadınlar üstünde epey etkileri var ama bunun ötesinde bir şey yok. Hayatlarını yaşıyor ve ölüyorlar."

"Ölüyorlar mı...?"

Kadın ahşap kapıyı açtı ve adamı içeri aldı, sonra da kapının sürgüsünü arkalarından çekti.

Hüzünlü bir sesle, "Ölüyorlar," dedi. "Tıpkı babaları gibi."

"Belki kızlarınla oğulların birbiriyle evlense..."

"Ayıp!" dedi kadın aniden telaşlanarak. "Doro biz hayvan değiliz!"

Adam omuz silkti. Ömrünün çoğunu böyle isyanları yoksayarak veya isyancıların fikirlerini değiştirerek geçirmişti. Doro karşısında insanların ahlakının direnebilmesi enderdi. Gene de şimdilik nazik davranmalıydı. Bu kadın değerliydi. Eğer adamın düşündüğünün yarısı kadar genç olsa bile adamın tanıştığı en yaşlı insan olacaktı ve hâlâ faaldi. Sıradışı uzunluktaki yaşamları, hastalığa karşı dirençleri ve yeni yeşeren özel yetileriyle adam için çok değerli olan bir soy grubundan geliyordu. Pek

çoğu gibi onlar da köle tacirlerine veya kabileler arası kavgalara kurban gitmişti. Sayıca o kadar azlardı ki. Sağ kalan bu biricik şanslı melezin başına hiçbir şey gelmemeliydi. Her şeyin ötesinde Doro'dan korunması gerekiyordu. Bu kadını öfkesi yüzünden veya kazara öldürmemeliydi – ki bu topraklarda başlarına kaza gelme olasılığı çok yüksekti. Bu kadını yanında götürüp daha güvenli sayılan tohumluk kasabalarından birine yerleştirmeliydi. Belki de kadın, tüm sıradışılığı sayesinde hâlâ gebe kalabiliyordu ve belki de Doro'nun kadına bulacağı güçlü eşler sayesinde kendisine yaraşır çocuklar doğuracaktı. Doro en kötü ihtimalle kadının mevcut çocuklarını kullanabilirdi.

Kadın, "Doro izleyecek misin?" diye sordu. "Görmeyi talep ettiğin şey buydu."

Adam dikkatini kadına yöneltti, kadın ellerini ovuşturmaya başladı. Elleri kuş pençeleri gibi uzun parmaklı, kemikli ve kuruydu. Adamın gözleri önünde parmakları dolmaya, elleri yumuşak ve genç görünmeye başladı. Kolları ve omuzları da genişledi, sarkık memeleri dolgunlaşarak yukarı çekildi ve dikleşti. Kalçaları, onları örten kumaşın altında genişledi, yuvarlaklaştı ve adam o anda kadının üstündeki örtüyü yırtıp atmak istedi. Anyanwu en sonunda suratına dokundu ve kırışıklarını şekillendirerek yok etti. Bir gözünün altındaki yara izi kayboldu. Derisi gerildi ve pürüzsüzleşti, kadın baş döndürücü güzellikteydi.

Adamın karşısında yirmisinden bile genç görünüyordu. Boğazını temizledi ve genç bir kadının yumuşak sesiyle konuştu. "Yeterli mi?"

Adam kadına bakakalmıştı. "Anyanwu, bu gerçekten sen misin?"

"Olduğum hâlimle. Eğer kendimi başkaları için değiştirmiyor ya da yaşlandırmıyorsam olduğum hâlimle. Bu biçim bana kolayca akıyor sanki. Diğerlerine bürünmek daha zor."

"Diğerleri!"

"Sadece tek bir biçime girebileceğimi mi sanmıştın?" Kadın hamurumsu bedenini başka bir şekle sokmaya başladı. "Halkım beni öldürmek istediğinde hayvan biçimleri aldım," dedi. "Bir

keresinde leopar olup onlara diş göstermiştim. Böyle şeylerin olabileceğine inanıyorlar ama gerçekleştiğini görmemeyi tercih ediyorlar. Bir keresinde kutsal piton oldum ve hiç kimse bana zarar vermeye cesaret edemedi. Bu biçim bana şanslı gelmişti. O dönemde tatlı patates hasadını kurtarmak için yağmur yağmasına ihtiyacımız vardı ve ben piton olduğumda yağmurlar başladı. O zaman insanlar büyümün kendileri için iyi olduğuna karar verdi ve uzun yıllar beni yeniden öldürmeye çalışmadılar." Konuşma sırasında kısa boylu ama yapılı bir adama dönüşmekteydi.

Doro, bu kez kadının eteğini çözmeye çalıştı ve niyetini kadının da anlaması için özellikle çok yavaş hareket etti. Anyanwu, ona uzattığı elini bir anlığına hiç çaba harcamadan ve neredeyse kıracak kadar sıkı tuttuğundaysa Doro onun gerçek gücünü hissetti. Sonra, acıya tepki vermemek için kendini tutup şaşkınlığına hâkim olmaya çalıştığı sırada, Anyanwu örtüyü kendisi çözerek soyundu. Adam bir süre kadının bedenine şaşıracağına kuvvetli kavrayışına şaşırmış olsa da hemen sonra kadının tamamıyla erkeğe dönüşmüş olduğunu fark etti.

Kadına, "Baba olabilir misin?" diye sordu.

"Zamanla. Şu an değil."

"Hiç baba oldun mu?"

"Evet. Ama yalnızca kız çocuklara."

Adam hayretle başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. Bu kadın hayal edebildiği her şeyin ötesindeydi. "Halkının yaşamana izin vermesine bile şaşıyorum," dedi sonunda.

Anyanwu, "Sence beni öldürmelerine izin verir miydim?" diye sordu.

Adam tekrar güldü. "Peki, ne yapacaksın, Anyanwu? Onlarla burada kalıp her yeni nesli seni kendi hâline bırakmaları gerektiğine ikna etmeye mi çalışacaksın – yoksa benimle mi geleceksin?"

Kadın örtüsünü tekrar bağladı ve genç bir erkeğin suratında aldatıcı bir yumuşaklığa bürünen berrak koca gözleriyle adamı süzdü. "İstediğin bu mu?" diye sordu. "Seninle gelmem mi?"

"Evet."

"Buraya gelişindeki gerçek amaç bu muydu?"

Adam bir an kadının sesindeki korkuyu duyduğunu hissetti ama sızlayan eli kadının yok yere korkutulmaması gerektiğine onu ikna etmişti. Kadın çok güçlüydü. Adamı kendisini öldürmeye mecbur bırakabilirdi. Bu yüzden onunla dürüstçe konuştu.

"Buraya çekilmeye karşı koymadım çünkü bana sadakat yemini veren insanlar köle olarak götürülmüştü," dedi. "Onları toparlayıp daha güvenli bir yuvaya götürmek üzere köylerine gelmiştim ki... köle tacirlerinden artakalanlar dışında hiçbir şey bulamadım. Ayaklarımın beni nereye götürdüğünü umursamaksızın oradan uzaklaştım. Adımlarım beni buraya getirdiğindeyse şaşırdım, hatta günler sonra ilk defa memnun hissettim."

"Görülen o ki halkların sıklıkla elinden alınıyor."

"Görülen o ki bile denemez, gerçek bu. Bu yüzden yeni bir yerde onları bir araya topluyorum. Onları orada korumam daha kolay olacak."

"Ben kendi kendimi koruyabilirim."

"Bunu görebiliyorum. Ama sen benim için çok değerli olacaksın. Bence kendin dışındakileri de koruyabilirsin."

"Senin halkını korumak için kendiminkini mi bırakayım?"

"Nihayet kendi türünle bir arada olabilmek için bırakmalısın."

"Adamları öldürüp kefen gibi üzerine giyinen bir adamla mı? Sen ve ben benzer değiliz, Doro."

Doro iç çekti ve kadının evine baktı – yüksek eğimli sazdan çatısı yerin birkaç karış yukarısına kadar inen ufak dikdörtgen bir binaydı bu. Duvarları bölgenin etrafını çevreleyen duvarla aynı kırmızı kildendi. Adam bu kırmızı kilin Kuzey Amerika kıtasının güneybatı kesimlerinde gördüğü Kızılderili yerleşkelerindekiyle aynı kil olup olmadığını aklından geçirdi. Ama aklında bundan daha fazla yer kaplayan şey Anyanwu'nun evinde yatak, yiyecek ve su olup olmadığıydı. Bu kadınla tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgun ve açtı.

Kadına, "Bana yemek ver, Anyanwu," dedi. "Sonra seni buradan uzaklaşmaya ikna edecek gücü bulabilirim."

Kadın afallamış göründü ve gülüverdi. Kadının onun kalmasını ve yemek yemesini kesinlikle istemediğini, özellikle kalmasını hiç istemediğini o sırada anladı. Adamın söylediği şeylere inanıyordu, kendisini ikna edebileceğine de. Adamın gitmesini istiyordu - en azından bir parçasıyla. Tabii ki merakı çelinmiş bir parçası da vardı ve bu yabancının peşine takılıp evinden ayrılırsa ne olacağını merak ediyordu. Anyanwu'nun zihni öylesine canlı, öylesine tetikteydi ki ara sıra burnunu olmadık yerlere sokup kadının başını belaya soktuğu da oluyordu.

"Anyanwu, biraz tatlı patates ver en azından," dedi adam gülümseyerek. "Tüm gün hiçbir şey yemedim." Kadının onu besleyeceğini biliyordu.

Kadın tek kelime etmeden daha ufak bir binaya gitti ve elinde iki iri patatesle geri geldi. Sonra adamı mutfağına yönlendirdi ve ona üstüne oturması için bir geyik postu verdi, sonuçta adam kasıklarına bağladığı bir bez parçası dışında çıplak gelmişti. Hâlâ erkek kılığındaki Anyanwu nazikçe adama kola fındıkları ve biraz palmiye şarabı ikram etti. Sonra da yemek hazırlığına girişti. Patateslerin yanında sebzeler, tütsülenmiş balık ve palmiye yağı vardı. Ocak yerine geçen dizilmiş üç taşın arasındaki kömürleri canlandırarak ateşi harladı ve içi su dolu çömleği üstüne yerleştirdi. Patatesleri soymaya başladı. Onları kesip halkının sevdiği şekilde püre olabilecek kadar yumuşayana kadar haşlayacaktı. Belki sebzeleri, yağ ve balığı kullanarak çorba da yapardı ama bu çok vakit alırdı.

Bir yandan yemeği hazırlarken adama, "Genelde ne yaparsın?" diye sordu. "Acıkınca yiyecek mi çalıyorsun?"

Adam, "Evet," dedi. Yiyecekten fazlasını çalıyordu. Eğer etrafında onu tanıyan kimse yoksa veya onu tanıyan ama iyi ağırlamayan insanların yanına gittiyse genç ve güçlü yeni bir beden alıyordu. Hiçbir insan veya hiçbir grup bunu yapmasına engel olamazdı. Herhangi bir şey yapmasına kimse engel olamazdı.

Anyanwu adamın pek de inandırıcı bulmadığı bir tonda,

"Hırsız," dedi. "Çalıyorsun, öldürüyorsun. Başka ne yapıyorsun?"

"İnşa ediyorum," dedi adam sessizce. "Biraz – veya epey farklı olan insanları bulmak için dere tepe geziyorum. Onları arıyorum, gruplar hâlinde bir araya getiriyorum ve onları daha güçlü yeni bir halk olarak inşa etmeye başlıyorum."

Kadın şaşırarak adama baktı. "Bunu yapmana – yani onları kendi topluluklarından ve ailelerinden ayırmana izin veriyorlar mı?"

"Bazıları yanlarında ailelerini de getiriyor. Çoğunun ailesi yok. Farklılıkları yüzünden toplum tarafından dışlanıyorlar. Peşimden gelmekten memnun oluyorlar."

"Hep mi?"

"Genelde," dedi adam.

"Peki ya peşinden gelmezlerse? 'Senin halkında çok fazla ölüm oluyor gibi, Doro. Biz olduğumuz yerde kalıp yaşamak istiyoruz,' diyen çıkmıyor mu?"

Adam ayağa kalkıp duvarla bitişik kilden iki sert ama davetkâr divan çıkıntısının bulunduğu yan odanın kapısına gitti. Uyuması lazımdı. Giyindiği bedenin gençliği ve gücüne rağmen bu sıradan bir bedendi. Eğer bedeniyle iyi ilgilenir, onu besler, dinlendirir ve yaralanmasına izin vermezse birkaç hafta daha kullanabilirdi. Fakat eğer Anyanwu'yu bulmak için yaptığı şekilde yoracak olursa kısa zaman içinde bedenin kullanım ömrü dolacaktı. Ellerini avuçları yere bakacak şekilde önünde tuttuğunda titrediklerini gördüğünde şaşırmadı.

"Uyumam gerek, Anyanwu. Beni yemek hazır olunca uyandır."

"Bekle!"

Kadının sesindeki keskinlik adamı durdurmuş, arkasına döndürmüştü.

Anyanwu, "Cevap ver," dedi. "Peşinden gelmeyen insanlara ne oluyor?"

Bu muydu? Kadının sorusunu yoksaydı, divanlardan birine çıktı, üstündeki hasıra uzandı ve gözlerini yumdu. Uykuya

dalmadan hemen önce kadının odaya girip çıktığını duyar gibi oldu ama tepki vermedi. Eğer kadınınki gibi soruları insanların kendi başlarına yanıtlamalarına izin verirse uzlaşmaya daha meyilli olduklarını uzun zaman önce keşfetmişti. Sadece aptalların ondan bir yanıt duymaya ihtiyacı oluyordu ve bu kadın aptal değildi.

Kadın adamı uyandırdığında evin tamamı yemek kokularıyla dolmuştu; adam kurt gibi acıktığından hızlıca uyandı. Kadının yanında oturdu, ellerini kadının uzattığı kâsenin içindeki suda yalapşap yıkadı, sonra da parmaklarını kullanarak tabağındaki tatlı patates püresinin birazını sıyırıp biberli yerel çorbanın içine bandırdı. Yemek çok lezzetli ve doyurucuydu, adam bir süre yiyeceklere odaklandı, Anyanwu'yla onun da yemek yemekte olduğu ve konuşmaya pek istekli görünmediğini fark etmek dışında fazla ilgilenmedi. Adam daha önce kadının halkıyla beraber olduğu zamanlarda ellerin yıkanması ile yemeye başlanması arasında kısa bir tür dini merasim olduğunu anımsadı. Yiyecek ve palmiye şarabının tanrılara takdimi. Açlığını biraz bastırdığında kadına bu merasimi sordu.

Kadın adama sert bir bakış attı. "Senin saygı duyduğun tanrı var mı?"

"Yok."

"Neden peki?"

"Kendi kendime yetiyorum," diye yanıtladı adam.

Kadın başıyla onayladı. "En az iki açıdan yetiyorsun, doğru. Ben de kendi kendime yetiyorum."

Adam biraz gülümser gibi oldu ve kendi kendine üç yüz yıldır yetebilen yabani tohumdan bu kadını kısmen bile olsa ehlileştirmenin ne kadar zor olabileceğini düşünmeden edemedi. Kadının onunla gelmesini sağlamak zor olmayacaktı. Anyanwu'nun değer verdiği oğulları vardı, yani bir bakıma savunmasızdı. Ama eğer Doro onun hayatını bağışlamayı başarabilirse, öldürmek için fazla değerli olduğu için adamı kendisini götürdüğüne pişman edebilirdi.

"Halkım adına," dedi kadın, "tanrılara saygı duyuyorum.

Tanrılardan birinin sesi olarak konuşuyorum. Kendi adımaysa... Yaşadığım yıllar boyunca insanların kendi kendilerinin tanrıları olmaları gerektiğini ve kendi talihlerini kendileri yaratmaları gerektiğini gördüm. Kötülüklerin geldiği de oluyor gelmediği de."

"Buraya ait değilsin."

Kadın iç çekti. "Sonunda her şey bu noktaya varıyor. Ben burada mutluyum, Doro. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen on tane kocam oldu çoktan. Seni on birinci yapmam için bir sebep var mı? Eğer reddedersem beni öldürecek olman dışında? Senin geldiğin yerde erkekler eşlerini bu şekilde –cinayetle tehdit ederek– mi elde ediyor? Hımm, ya beni öldüremezsen? Belki denemeliyiz!"

Adam kadının isyanını ciddiye almak yerine onu karısı olarak almak istediğini varsaymış olmasına takıldı. Elbette bu kadın için doğal, hatta belki de doğru bir varsayımdı. Halkından kimin ilk olarak bu kadınla çiftleştirilmesi gerektiğini düşünmeye çoktan başlamıştı ama şimdi kadını ilk olarak –en azından bir süreliğine– kendine alacağını biliyordu. Genelde halkının en güçlülerini birkaç ay hatta bazen bir yıl kadar yanında tutardı. Eğer çocuklarsa adamı babaları olarak kabul etmeyi öğrenirlerdi. Eğer yetişkin erkeklerse onu efendileri olarak kabul etmeyi. Ve eğer kadınlarsa onu sevgili veya kocaları olarak kabul ederlerdi. Anyanwu hayatında gördüğü en hoş kadınlardan biriydi. Onu bu gece ve İngiliz egemenliğindeki New York Kolonisi'nde kurmakta olduğu tohumluk köye götürene kadar her gece yatağa atmaya niyetliydi. Peki, bununla neden yetinmeliydi? Bu kadın nadir bir keşifti. Yumuşak sesle konuştu.

"Öyleyse seni öldürmeyi deneyeyim mi, Anyanwu? Niçin? Eğer sen beni öldürebilecek olsan öldürür müydün?"

"Ya öldürebilirsem!"

"Al işte, buradayım." Doro kadına büründüğü ve hâlâ çıkarmadığı erkek biçimini yoksayarak baktı. Bakışlarıyla içindeki kadınla konuşuyor – ya da en azından bunu umuyordu. Bu kadının kendisine korktuğu için değil, istediği için gelmesi çok daha keyifli olurdu.

Kadın -sanki adamın yumuşaklığı kafasını karıştırmış gibi- sessiz kaldı. Adamın amacı da buydu.

"Bizim birlikte olmamız uygun olur, Anyanwu. Hiç sana yakışan bir kocan olsun istemedin mi?"

"Kendini fazla önemsiyorsun."

"Seni de - yoksa burada ne işim var?"

"Bazı kocalarım harika adamlardı," dedi kadın. "Seninki gibi özel bir yetiye sahip olmasalar da cesaretlerini kanıtlayarak söz hakkı kazanan erkekler. Oğullarımın kimileri rahip oldu, kimileri varlıklı ve güçlü erkekler. Yabani bir hayvan gibi başka erkeklerle avlanmak zorunda olan bir adamı neden kocam olarak isteyeyim ki?"

Adam göğsüne dokunarak, "Beni avlamaya kalkışan bu adamdı asıl. Palasıyla saldırdı bana." dedi.

Bu cümle kadını bir an duraksattı. Ürperdi. "Benim de bu şekilde kesildiğim olmuştu - neredeyse ikiye bölünmüştüm."

"Ne yaptın peki?"

"Ben... Kendimi iyileştirdim. O kadar hızlı iyileşebileceğimi sanmazdım."

"Seni kesen adama ne yaptın diye sormuştum."

"Adamlar. Yedi kişi birden, beni öldürmeye çalışmışlardı."

"Peki, ne yaptın, Anyanwu?"

Kadın anıları karşısında kendi içine çekilir gibi oldu. "Onları öldürdüm," diye fısıldadı. "Diğerlerine ders olsun diye ve bir de... bir de sinirlenmiştim."

Doro oturduğu yerden kadını izledi ve gözlerinde yaşadığı acıyı anımsayışını gördü. Oysa Doro, birisini öldürdükten sonra acı duymayalı ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyordu bile. Öfke hissettiği olmuştu belki, mesela güç ve potansiyel sahibi bir adamın kibire kapıldığı için yok edilmesi gerektiğinde israf edilen potansiyele öfkeleniyordu. Ama acı değildi duyduğu.

Doro, "Gördün mü?" dedi yumuşak bir tonda. "Nasıl öldürdün peki?"

"Ellerimle." Artık yaşlı bir kadın olduğundaki kadar çirkin olmayan normal ellerini önünde sergiledi. "Sinirlenmiştim,"

diye tekrarladı. "O zamandan beri fazla sinirlenmemeye özen gösteriyorum."

"Tamam ama ne yaptın?"

Kadın, "Neden bütün utanç verici detayları bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Öldürdüm işte. Ölüler. Onlar benim halkımdandı ve ben onları öldürdüm."

"Seni öldürebilecek olanları öldürmek neden utanç verici olsun?"

Kadın sustu.

"Eminim sadece o yedisiyle sınırlı kalmamışsındır."

Kadın iç geçirdi ve gözlerini ateşe dikti. "Elimden geliyorsa korkutmakla yetiniyor ancak mecbur bırakılırsam öldürüyorum. Genelde çoğu zaten korkmuş ve kaçırılabilir oluyorlar. Buradakileri zengin ediyorum, bu sayede yıllardır kimse ölmemi istemedi."

"Şu yedi kişiyi nasıl öldürdüğünü anlat."

Kadın ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Hava kararmıştı – koyu ve derin, aysız bir karanlık; Doro, Anyanwu'nun o gözleriyle karanlıkta görebildiğine neredeyse emindi. Peki, nereye ve neden gitmişti?

Kadın geri geldi ve adama bir taş uzattı. Monoton bir sesle, "Kırsana," dedi.

Sertleşmiş çamur falan değil, basbayağı taştı; adam belki başka bir taş veya metal bir alet aracılığıyla bunu kırabilirdi ama elleriyle en ufak iz bırakması bile mümkün değildi. Taşı bütün olarak kadına geri verdi.

Ve kadın tek eliyle taşı un ufak etti.

Adamın bu kadına sahip olması gerekiyordu. Olabilecek en iyi yabani tohumdu o. Bu kadın, çiftleştireceği her soya güç katacaktı, hem de ölçülmez bir güç.

"Anyanwu benimle gel. Senin yerin benim yanım ve bir araya getirdiğim insanların yanı. Biz senin bir parçası olabileceğin insanlarız – bizi korkutmana veya hayatını bağışlamamız için rüşvet vermene gerek olmaz."

Kadın, "Ben buradaki insanların arasında doğmuşum," dedi.

"Benim yerim onların yanı." Ve tekrar etti: "Sen ve ben benzer değiliz."

"Ama sen ve ben başkalarına benzediğimizden çok birbirimize benziyoruz. Birbirimizden saklanmamalıyız." Kadının kaslı genç erkek bedenine baktı. "Gene kadın ol, Anyanwu, ben de sana bizim birlikte olmamız gerektiğini göstereyim."

Kadın yorgun bir gülümsemeyle, "On kocadan kırk yedi çocuk doğurdum," dedi. "Senin bana gösterebileceğin ne olabilir ki?"

"Benimle gelirsen, bir gün gömmek zorunda kalmayacağın çocuklar gösterebilirim." Durdu ve kadın tüm ilgisini ona yöneltene kadar bekledi. "Hiçbir annenin çocuklarının yaşlanıp öldüğünü görmemesi gerekir," diye devam etti. "Eğer sen yaşıyorsan onlar da yaşamalı. Ölümlü olmaları babalarının hatası. Bırak da sana yaşayacak çocuklar vereyim!"

Kadın elleriyle yüzünü kapadı ve adam bir an kadının ağladığını sandı. Ama sonra adama baktığında gözleri kuruydu. "Çalıntı organlarının çocukları mı?" diye fısıldadı.

"Bu organlardan değil." Adam bedenine işaret etti. "Bu adam herhangi bir adamdı. Ama sana söz veriyorum eğer benimle gelirsen sana kendi türünden çocuklar vereceğim."

Uzun bir sessizlik oldu. Kadın, belki karar vermeye çalışarak gene ateşi seyre daldı. Sonunda adama baktı ve onu öyle yoğun bir dikkatle inceledi ki adam huzursuz olmaya başladı. Kendi huzursuzluğuna şaşırmıştı. Genelde alışık olduğu başkalarını huzursuz etmekti. Üstelik kadının bu değer biçen bakışından hiç hoşlanmamıştı – sanki adamı satın alıp almamaya karar vermeye çalışır gibiydi. Eğer bu kadını öldürmeden kazanmayı başarabilirse ona nasıl davranılması gerektiğini de öğretmesi gerekecekti.

Kadının memeleri büyümeye başlayana kadar onu kazandığından emin olamadı. Bunu görünce ayağa kalktı ve değişim tamamlandığında kadını tutup divana götürdü.

2

Ertesi gün ışımadan uyandılar. Anyanwu, Doro'yla kendisine birer pala aldı. Birkaç eşyasını yanında taşıyacağı uzun sepetin içine dizerken mutlu görünüyordu. Artık kararını verdiğinden adamla beraber köyünü terk etmekle ilgili başka itirazda bulunmadı ama halkı için endişeleniyordu.

"Köylerin arasından geçerken benim rehberlik etmeme izin vermelisin," dedi adama. Gene genç adam biçimini almış, örtüsünü, erkeklerin yaptığı şekilde beline bağlayıp bacaklarının arasından geçirmişti. "Etrafımızdaki köyler kimsenin bedelini ödemeden bana ulaşamayacağı şekilde konumlandı. Bana gelene kadar kimse yolunu kesmemiş olduğu için şanslısın. Veya belki asıl şanslı olanlar halkımın erkekleridir. Şimdi de şansları olsun istiyorum."

Adam başıyla onayladı. Kadın kendisini doğru yöne götürdüğü sürece istediği kadar liderlik edebilirdi. Gece adamın genç ve güçlü bedenini sevişerek yormayı başarmış, sabah da açlığını kırması için geceden kalma tatlı patates püresi vermişti. Tatmin içinde, "İyi bir adamsın," diye yorum yaptı. "Ve ben senin gibi iyisini bulmayalı epey zaman olmuştu."

Adam bu minik iltifattan –ve kadının kendisinden– nasıl da keyif aldığını fark ettiğinde şaşırdı. Bu kadın pek çok açıdan değerli bir keşifti. Kadının önce temiz ve derli toplu bıraktığı evine; sonra küçüklüğüne rağmen ferah ve güzel görünen bahçesine son bir kez bakışını izledi. Burasının kadının kaç yıldır evi olduğunu merak etti.

Kadın yumuşak bir sesle, "Burayı inşa etmeme oğullarım

yardım etti," dedi. "Onlara ilaçlarımı üretmek için ayrı bir alana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Biri hariç hepsi yardıma gelmişti. Gelmeyen en büyük oğlumdu ve yanında yaşamam gerektiğini söylemişti. Söylediğini reddetmeme de çok şaşırmıştı. O zengin, kibirli biridir ve söyledikleri saçma olsa bile -ki genelde öyledir- sözünün dinlenmesini ister. Benimle ilgili hiçbir şeyi anlayamamıştı, o yüzden sana gösterdiğimin azıcık bir kısmını ona da gösterdim. Ufacık bir kısmını. Bu da çenesini kapamaya yetti."

Doro, "Doğal olarak," diyerek güldü.

"O artık çok yaşlı bir adam. Sanırım oğullarım arasında beni bir tek o özlemeyecektir. Kaybolduğumu görünce sevinir diye tahmin ediyorum; sanırım halkımdan birkaç kişi de böyle düşünecektir — her ne kadar onları zengin etmiş olsam da. Onlardan çok azı burada -kadından leopara, leopardan pitona- geçirdiğim dönüşümleri hatırlayacak yaşta. Ellerinde yalnızca efsaneler ve korkuları kaldı." İki tatlı patates alıp sepetine yerleştirdi, birkaç tane daha alıp keçilerine attı; keçiler başta korkup kaçıştı, sonra da patateslerin etrafında toplandılar. Kadın, "Daha önce bu kadar iyi beslendikleri hiç olmadı," dedi gülerek. Sonra yeniden ciddileşip tanrıları simgeleyen kilden heykelciklerin bulunduğu ufak barınağa gitti.

Doro'ya, "Burası halkımın görmesi için," dedi. "Bunlar ve içeridekiler."

"İçeride heykel görmedim ben."

Kadının gözleri, ağırbaşlı yüz ifadesinin altında gülümser gibi oldu ve "Az kalsın üstlerine oturuyordun," dedi.

Adam şaşırdı ve hatıralarını geri sardı. Genellikle yeni tanıştığı insanların dini inançlarına ters davranmamaya özen gösterirdi, üstelik Anyanwu herhangi bir şeye inanıyor gibi davranmamıştı. Ama farkında olmadan dini nesnelerin üstüne oturmuş olma fikri...

"Köşedeki kil çıkıntılardan mı bahsediyorsun?"

"Onlar," dedi kadın samimi bir tonda. "Annelerim."

Ata ruhların sembolleri. Doğru ya. Adam başını iki yana salladı. "Dikkatsizleşiyorum," dedi İngilizce.

"Ne diyorsun?"

"Üzgün olduğumu. Uzun yıllardır senin halkından uzak kaldım."

"Fark etmez. Söylediğim gibi, bu şeyler başkalarının görmesi için. Arada sırada yalan söylemem gerekiyor, burada bile."

"Artık gerek yok."

Kadın kil heykelciklere bakarak, "Bu kasaba nihayet öldüğümü düşünecek," dedi. "Belki bir mabet yapıp adımı verirler. Bunu yapan başka kasabalar oldu. Sonra da geceleri gördükleri gölgelerin veya rüzgârda hareket eden dalların benim ruhum olduğuna dair hikâyeler anlatmaya başladılar."

"Ruhların gezdiği bir mabet, yaşayan kadının kendisi kadar korkutucu değildir sanırım," dedi Doro.

Anyanwu gülümsemedi ve adamı bahçe kapısından dışarı yönlendirdi ve böylece ikisinin uzun ağaçların arasından ancak tek sıra hâlinde yürüyebildiği dar patikalar labirentinde yolculukları başlamış oldu. Anyanwu'nun sepeti kafasının üstünde, palası gövdesinin yanında asılıydı. Onun ve Doro'nun çıplak ayakları patikada Anyanwu'nun hassas kulaklarını hiç etkilemeden ve neredeyse çıt çıkarmadan ilerliyordu. Birkaç kere kadının belirlediği hızda –tez canlılıkla– yürürlerken Anyanwu yana dönerek sessizce çalıların arasına dalmıştı. Doro da beceriklilikle onu takip etmiş ve her seferinde onlar saklandıktan biraz sonra birileri yanlarından geçmişti. Kafalarının üstünde testilerle su veya yakacak odun taşıyan kadın ve çocuklar. Ellerinde çapa ve palalarla yürüyen erkekler. Tam olarak Anyanwu'nun söylediği gibi, kadının kasabasının tam ortasındalardı ve etrafları köylerle çevriliydi. Ancak yapılar göz önünde olmadığı için hiçbir Avrupalı burayı kasaba olarak tanıyamazdı. Oysa Doro kadını bulmaya çalışırken köylerin ortasına girivermiş, bir büyük yerleşkeden bir başkasına yol almış veya görünmeden sıvışmayı başarmış ya da yasal bir işin peşindeymiş gibi cesaretle

ve kendine güvenle yürüdüğü için kimse onu durdurmamıştı. Neyse ki adamla kavga etmeye çalışan olmamıştı. Önemli görünen ve amaç doğrultusunda ilerleyen adamlarla yüzleşmeden önce genellikle herkes iki kere düşünürdü. Fakat eğer yabancılar gizlenir ve casusluk yapıyor gibi görünürse o zaman düşünmeden atılırlardı. Doro şimdi Anyanwu'nun peşinden saklanarak ilerlerken kadının soydaşlarından birinin bedenini giymek zorunda kalmaktan ve bunun kadınla arasında sorun çıkarmasından korkuyordu. Anyanwu halkının bölgesinden çıkmış olduklarının bilgisini verdiğinde rahatladı.

Başlangıçta Anyanwu'nun Doro'yu açık patikalardan rahatlıkla götürebilmesi ya buralarda bir zamanlar kendisi de yaşamış olduğu ya da evlendikten sonra kızlarının buralara yerleşmiş olduğu içindi. Yürüyüşün bir noktasında Doro'ya yakışıklı, güçlü ama tembel bir adamla evlendikten sonra daha az güç sahibi olan ama hırslı başka bir adamla kaçan kızının hikâyesini anlatıyordu. Doro biraz dinledikten sonra, "Anyanwu, çocuklarından kaç tanesi yetişkinliğe kadar yaşadı?" diye sordu.

Kadın gururla, "Her biri," dedi. "Her biri güçlü ve sağlıklıydı ve onlarla ilgili hiçbir yasak şey yoktu."

"Yasak" şeyleri olan çocuklar –mesela ikizler veya ters doğanlar, herhangi bir yapısal bozukluğu olan çocuklar, dişli doğan çocuklar– yok edilirdi. Doro o âna kadar topladığı dölün en iyisini şu veya bu sebeplerle bebeklerini ölüme terk eden erken medeniyetlerden edinmişti.

Doro, "Kırk yedi çocuğun oldu," dedi hayretle, "ve her biri hayatta kaldı ve mükemmel miydi?"

"En azından bedenen. Hepsi hayatta kaldı."

"Onlar benim halkımın da çocukları! Belki onların bir kısmını veya torunlarını da yanımızda götürmeliyiz."

Anyanwu o kadar hızlı durdu ki adam az kalsın kadına toslayacaktı. "Çocuklarımı rahat bırakacaksın," dedi kısık sesle.

Adam ona yukarıdan dik dik baktı –Anyanwu yapabileceğini söylemiş olsa da boyunu hâlâ uzatmamıştı– ve Doro birden kabaran öfkesini yutmaya çalıştı. Kadın onunla sanki çocukla-

rından biriymiş gibi konuşuyordu. Adamın gücünü henüz anlamamıştı!

"Ben buradayım," dedi kadın aynı kısık sesle. "Bana sahipsin."

"Sahip miyim?"

"Herhangi bir adam ne kadar sahip olabilirse o kadar, evet."

Adam bu cümlenin üstüne birden durdu. Kadının sesinde herhangi bir meydan okuma yoktu ama söylediği cümle adamın ona sahip olduğu –adamın mülkü olduğu– anlamına da gelmiyordu. Tek söylediği erkekleri için ayırdığı ufak bir bölümünün şimdi bu adama ayrıldığıydı. Daha fazlasını talep eden erkeklere alışık değildi. Her ne kadar kadınların tam anlamıyla kocalarının mülkü olduğu bir kültürden gelse de sahip olduğu güç sayesinde bağımsız olmaya ve kendi başına bir birey olmaya alışmıştı. Doro'yla gitmeyi kabul edip halkını geride bırakırken bu bağımsızlığı da geride bıraktığının farkında değildi.

Adam, "Hadi devam edelim," dedi.

Kadın kıpırdamadı. "Bana söylemen gereken bir şey var," dedi.

Adam iç çekti. "Çocukların güvende, Anyanwu." En azından şimdilik.

Kadın önüne döndü ve devam etti. Doro peşisıra giderken elinden geldiğince kısa sürede kadını hamile bırakması gerektiğini anladı. Bu sayede bağımsızlığı, kadın hiç karşı koymadan kaybolmuş olacaktı. Bu sayede sırf çocuğunu korumak için adamın kendisinden her istediğini yapacaktı. Bu kadın öldürülmeyecek kadar değerliydi ve eğer adam kadının soyundan birini kaçıracak olursa, şüphesiz adamı kendisini öldürmeye mecbur bırakacaktı. Ama hele Amerika'ya gidip kendi kültüründen soyutlandıktan ve ilgilenmesi gereken bir çocuk doğurduktan sonra boyun eğmeyi öğrenecekti.

Anyanwu'nun bilmediği topraklardan geçerlerken artık patika bulmak lüks sayılır olmuştu. Yol alabilmek için palalarını kullanmaya gitgide daha çok ihtiyaç duyar hâle gelmişlerdi. Irmak-

lar da sorun yaratıyordu. Derin oyuklardan akıyorlardı ve bu oyukların üstünden bir şekilde geçmek gerekiyordu. Patikaları kesen ırmakların üstüne o yörenin insanları kütüklerden köprüler kurmuştu. Ama Doro ve Anyanwu köprü bulamadıkları zamanlarda kendi kütüklerini kesmek zorunda kalıyordu. Seyahat etmek gittikçe daha yavaş ve tehlikeli bir hâl alıyordu. Düşmek ikisini de öldürmezdi ama Doro eğer düşecek olursa kendisine hâkim olamayıp Anyanwu'nun bedenini ele geçireceğini biliyordu. Kadın fazla yakınındaydı. Doro kuzeye giderken bedenini bırakarak nehrin öbür yanındaki en yakın bedeni alıp yoluna devam ettiği kimi nehirlerden geçmişti. Ve şimdi takip becerileriyle gemisindeki mürettebatı bulmaya çalışan o olduğu için kadının adamı takip etmesi gerekiyordu, bu yüzden de onu önden göndermesi veya geri bırakması mümkün değildi. Zaten kadından fazla uzak kalmak da istemiyordu. Burası Avrupalılara köle satmak için savaş çıkaran insanların bölgesiydi. Bu insanlar, kadın onların önünde şekil değiştirmeye başladığı anda onu lime lime edecek türde insanlardı. Kimilerinde Avrupa üretimi silahlar ve barut bile vardı.

Gerçi yavaş ilerleyişleri tam anlamıyla vakit kaybı sayılmazdı. Adama Anyanwu hakkında daha fazla şey öğrenmesi için iyi bir fırsat doğurmuştu – ve öğrenilecek çok şey vardı. Kadınla birlikte olduğu müddetçe yiyecek çalmasına gerek kalmadığını fark etti. Yanlarına aldıkları iki tatlı patatesi pişirip yemelerinden sonra kadın her yerde yiyecek bulur olmuştu. Seyahat ettikleri her gün sepetini meyveler, yemişler, kökler ve yenebilir bulduğu her şeyle dolduruyordu. Sanki sapan kullanıyormuş gibi hızlıca ve kuvvetle taş atıp kuşları ve küçük hayvanları avlayabiliyordu. Her günün sonunda sağlıklı bir öğün hazırlanmış oluyordu. Anyanwu eğer tanımadığı bir bitkiyle karşılaşırsa onun hafif tadına bakıyor, zehirli olup olmadığını bedeninde hissediyordu. Zehirli olduğunu söylediği birkaç şeyi yemiş ama bunlardan zarar görmemişti. Gerçi adama iyi gıdalar dışında hiçbir şey vermedi. Adam da kadının bu yetilerine güvenerek kendisine verdiği her şeyi yedi. Adamın elindeki küçük bir kesik

enfeksiyon kaptığında, Anyanwu'ya güvenmekte haklı olduğunu kadın ona kanıtladı.

Enfeksiyon kapan eli kadın daha fark edemeden şişmeye başlamıştı ve onu hasta ediyordu. Doro kadını riske atmadan yeni bir bedeni nasıl ele geçireceğini düşünmeye başlamıştı bile. Ve onu şaşırtan şey kadının elini iyileştirmeyi teklif edişi oldu.

"Bana söylemen gerekirdi," dedi. "Boş yere acı çekmişsin."

Adam şüpheyle kadına baktı. "İhtiyacın olan bitkileri burada bulabilir misin ki?"

Kadın adamın bakışını karşıladı. "Bitkiler genelde halkım içindi – evimdeki tanrılar gibi. Eğer bana izin verirsen sana bitkiler olmadan da yardımcı olabilirim."

"Pekâlâ." Adam ısınmış ve şişmiş elini kadına uzattı.

"Canın yanacak," diye uyardı kadın.

Adam da, "Pekâlâ," diye tekrarladı.

Anyanwu onun elini ısırdı.

Doro ani acılara verdiği öldürücü tepkisine direnip kaskatı kesilerek acıyı sindirdi. Kadın uyarmakla iyi yapmıştı. Bu, kadının ölüme tahmin ettiğinden daha yakın olduğu ikinci seferiydi.

Kadın Doro'yu ısırdıktan sonraki bir süre hiçbir şey yapmadı. Dikkati sanki kendi içine dönmüştü, adam onunla konuştuğunda bile cevap vermedi. Sonra adamın elini alıp tekrar ağzına götürdü, adam daha çok acı ve basınç hissetti ama ısırılmamıştı. Kadın üç defa adamın eline tükürdü, her seferinde eli yeniden ağzına soktu ve nihayetinde diliyle adamın yarasını okşamaya başladı. Tükürüğü ateş gibi yakıcıydı. Bu da bittikten sonra eli dikkatle izlemeye koyuldu ve aynı yakıcı hisle iki kere daha ağzına soktu. Sonra şişlikle hastalık birden geçti ve yara iyileşmeye başladı.

Adama, "Elinin içine olmaması gereken şeyler girmişti," dedi. "Görülmeyecek kadar küçük canlılar. Onlara ne dendiğini bilmiyorum ama bazen onları bedenime girdikleri zaman hissedebiliyorum. Onları tanırsam, içimde öldürebiliyorum. Sana kendi bedenimin onlara karşı geliştirdiği silahtan biraz verdim."

Görülmeyecek kadar küçük ama adamı hasta edebilecek kadar büyük şeyler demek. Eğer yarası bu kadar çabuk ve temiz iyileşmeye başlamamış olsa kadının söylediği hiçbir şeye inanmayacaktı. Ve bu sayede kadına duyduğu güven daha da arttı. Bu kadın cadıydı, orası kesindi. Hangi kültürde olursa olsun, korkuyla karşılanırdı. Hayatta kalmak için mücadele etmesi gerekirdi. Cadılara inanmayan aklı başında insanlar bile kadının karşısında yer almayı seçerdi. Ve bir cadı yetiştiricisi olan Doro, bu kadının ne değerli bir ganimet olduğunu bir kez daha anlamıştı. Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadını elinden almamalıydı.

Ve tam Doro'nun sahil yakınlarındaki elemanlarına yaklaştıkları sırada bunu yapmaya kalkan biri çıktı.

Anyanwu karşıdan karşıya geçmek için zorlandıkları nehirlerin üstünden sıçrayabildiğini Doro'ya söylememişti. Ellerinin ne denli kuvvetli olduğunu bildiğine göre adamın bunu da tahmin edebileceğini varsaymıştı. Bacakları ve baldırları da en az elleri kadar kuvvetliydi. Ama Doro kadının yetileri üzerine onun düşündüğü gibi düşünmeye alışık değildi, gücü veya biçim değiştirme özelliğiyle ilgili varsayımlarda bulunmaya alışık değildi. Ne yapabileceğini hiç tahmin etmeye kalkmamış, hiç sormamıştı.

Anyanwu adamın da bu hendeklerden atlayabileceğini düşünse de bunu yaparken bedenini geride bırakacağından korktuğu için bir şey söylememeyi tercih etmişti. Adamın bu kadar saçma bir sebeple kimseyi öldürmesini istemiyordu. Yol boyunca onun anlattığı hikâyeleri dinlemişti ve anladığı kadarıyla bu adam için öldürmek çok kolaydı. Hatta aşırı kolay – eğer bu hikâyeler uydurma değilse tabii. Anyanwu öyle olduklarını düşünmüyordu. Ve adamın sırf nehrin öteki tarafına geçmek için bir yaşama kıyıp kıyamayacağını bilmiyor ama kıyabileceğinden korkuyordu. Bu düşünceyle ondan kaçmayı düşünmeye başladı. Özlem dolu fikirler aklına üşüştü, halkı, minik bahçesi, evi...

Buna rağmen akşam olduğunda kendisini adam için kadınlaştırdı. Adam bunu yapmasını talep etmemişti oysa. Kadın

bunu kendi isteğiyle, tüm şüpheleri ve korkularına rağmen adam bedenini gerçekten tatmin ettiği için yapmıştı. Bu adama da çok değer verdiği ilk kocasına gittiği şekilde gitmiş ve Doro beklenmedik bir şekilde kadına ilk kocasının davrandığı gibi davranmıştı. Kadının düşüncelerini saygıyla dinlemiş, başka bir adamla konuşur gibi bir saygı ve dostluk ile sohbet etmişti. Kadının ilk kocası ona böyle yaklaştığı için üstü kapalı da olsa pek çok alaya maruz kalmıştı. İkinci kocasıysa kibirli, öfke dolu ve acımasız bir adamdı ama toplum tarafından büyük adam olarak algılanırdı. O adamdan, tıpkı şimdi Doro'dan kaçmak istediği gibi kaçmıştı. Doro, kadının zihninde bu kadar farklı iki adamı nasıl canlandırabildiğini tahmin bile edemezdi.

Kadına hâlâ sahip olduğunu iddia ettiği gücün hiçbir dayanağını, eğer adamdan kaçmayı başarabilirse çocuklarının herhangi bir adam karşısında olacağından çok daha farklı bir tehlikeyle karşılaşacağının hiçbir kanıtını sunmamıştı. Ama kadın ona inanıyordu. Adam uykudayken kalkıp ormana kaçacak gücü kendinde bulamadı. Çocukları uğruna bu adamla kalması gerekiyordu, en azından aksini kanıtlayacak herhangi bir delil bulana dek.

Artık adamın peşinden yastaymış gibi ilerliyor, ömründe ilk defa kaçamayacağı veya öldüğüne tanıklık edemeyeceği bir kocası olmasının nasıl olacağını anlamaya çalışıyordu. Bu durum kadının ona karşı temkinli ve nazik davranmasını sağlıyordu. Önceki kocaları onun bu hâlini tanıyamazlardı. Doro'nun kendisine değer vermesini ve özen göstermesini istiyordu. Bu sayede adam karşısında nüfuzu olabilir, gelecekte ihtiyaç duyarsa adamı bir şekilde idare edebilirdi. Bunca evlilik yapmış biri olarak, bu tür bir şeyin eninde sonunda gerekeceğini önceden beri biliyordu.

Şimdi ovalara gelmişler, daha ıslak bölgelerden geçiyorlardı. Daha fazla yağmur, daha fazla sıcaklık ve çok daha fazla sivrisinek vardı. Doro bir hastalık kapmış, öksürük nöbetlerine tutulmuştu. Anyanwu'nunsa ateşi çıkmış, bunu fark ettiği anda bünyesinden atmıştı. Bunca derdin ortasında bir de hastalığa gerek yoktu.

Kadın iğrenmeyle, "Bu bölgeyi ne zaman arkamızda bırakacağız!" diye sordu. Yağmur yağıyordu. Birinin patikasında ayak bileklerine kadar çamura batmış, güçbela ilerliyorlardı.

Adam, "Bir ırmak var, fazla uzağımızda değil," dedi. Sonra öksürmek için durdu. "Nehrin kenarındaki kasabada yaşayan insanlarla bir anlaşmam var. Yolun kalanında bizi kanolarına bindirip taşıyacaklar."

Kadın aniden tetikte, "Yabancılar," dedi. Bu zamana kadar topraklarından geçtikleri çoğu toplulukla temastan kaçınmayı başarmışlardı.

Doro, "Buradaki yabancı sensin," dedi. "Ama endişelenmene gerek yok. Bu insanlar beni tanır. Onlara türlü hediyeler getirdim –onların deyimiyle *dash*– ve eğer beni ve arkadaşlarımı nehir boyunca taşırlarsa daha fazlasını vermeye söz verdim."

Kadın, "Seni bu bedende tanıyorlar mı peki?" diye sordu, sorunun bahanesiyle adamın sert kol kasına dokundu. Adamla temas etmekten hoşlanıyordu.

"Evet, beni tanıyorlar," dedi adam. "Anyanwu, ben kuşandığım beden değilim. Bunu ancak değiştiğimi görünce anlayacaksın – sanırım pek yakında." Yeniden öksürmek için lafına ara verdi. "Konuştuğumu duyduğun anda başka bir bedende de olsam ben olduğumu anlarsın."

"Nasıl?" Aslında onun bu değişimleri ve öldürmeleriyle ilgili konuşmak istemiyordu. Adamın değişmesine engel olmak için hastalığını tedavi etmeye çalışmış ama adamın öksürüğünü hafifletip hastalığın ilerlemesini durdurmuş olsa da tam sağlığına kavuşturamamıştı. Bu da istese de istemese de adamın değişimleriyle ilgili yakın zamanda daha fazla bilgi edineceği anlamına geliyordu. "Seni nasıl tanıyacağım?" diye sordu.

"Sana anlamana yardımcı olacak bir şey söyleyemem – tıpkı senin şu minik canlı şeyleri açıklayamaman gibi. Sesimi duyduğunda beni tanıyacaksın. Hepsi bu."

"Aynı ses mi olacak?"

"Hayır."

"O zaman nasıl...?"

"Anyanwu..." Kadının etrafına bakındı. "Sana anlattığım gibi işte, tanıyacaksın!"

Şaşkına dönen kadın susmayı tercih etti. Adama inanmıştı. Nasıl oluyor da bu adama her seferinde inanıyordu?

Adamın kendisini götürdüğü köy, kadının evinin yakınlarındaki nehir kasabalarından çok da farklı olmayan minik bir yerdi. Burada bazıları kadını ve Doro'yu dikkatle izlemiş ama kimse rahatsız etmeye kalkışmamıştı. Arada sırada konuşmalar duyuyordu ve bazen duydukları tanıdık geliyordu. Konuşanların yanına gidip biraz dinlerse az da olsa konuşulanları anlayabileceğini düşündü. Bu hâliyle hiçbir şey anlayamıyordu. Bu yabancı insanların arasında resmen savunmasız ve çıplak hissediyordu. Arayı açmadan Doro'nun arkasından yürümeyi sürdürdü.

Adam, kadını geniş bir yerleşim alanına götürdü ve sanki buralar onunmuş gibi bir rahatlıkla içeri girdi. Uzun boylu ince hatlı genç bir adam bir anda Doro'nun karşısına çıktı. Genç adam Doro'ya bir şey söyledi ve Doro onu yanıtladığında genç adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. Geri kaçtı.

Doro tuhaf bir dilde konuşmayı sürdürdü ve Anyanwu –muhabbeti takip edecek kadar olmasa da– aradaki bazı kelimeleri anlayabildiğini fark etti. Bu dil kendi konuştuğu dile daha yakındı, en azından şu Doro'nun öğrettiği yeni dil olan *İngilizce*den daha yakın. Doro'nun söylediğine göre onun anavatanında konuşulan dil İngilizceydi. Bu dili kadının da öğrenmesi gerekiyordu. Şimdiyse öğrenebildiği her şeyi iki adamın sözsüz dilinden, suratları ve ses tonlarından anlamaya çalışıyordu. Belli ki Doro, beklediği hürmet dolu karşılanma yerine genç adamın meydan okumasıyla karşılaşmıştı. Doro sonunda tiksinti dolu bir ifadeyle arkasını döndü. Anyanwu'yla konuşmaya başladı.

"Daha önce anlaştığım adam ölmüş," dedi. "Bu ahmak onun oğluymuş." Öksürmek için durdu. "Babasıyla ben pazarlık yaparken oğlu da oradaydı. Getirdiğim hediyeleri görmüştü. Ama şimdi babası öldüğü için bana karşı sorumluluk hissetmiyor."

Anyanwu, "Bence senden korkuyor," dedi. Genç adam ki-

birliydi ve kuru gürültü ediyordu; kadın bunu dil farkına rağmen açıkça görebiliyordu. Önemli görünmek için çırpınıyordu. Konuştuğunda gözleri bir o yöne bir bu yöne dönüyor, Doro'ya ancak anlık bakışlar atabiliyordu. Elleri titriyordu.

Doro, "Tehlikeli bir şey yaptığının gayet farkında," dedi. "Ama çok genç. Babası kraldı. Şimdi bu çocuk beni kullanarak kendisini ispatlayabileceğini sanıyor. Yanlış bir hedef seçti."

"Ona daha fazla hediye getirmeyi teklif ettin mi?"

"Evet. Ama şu an ellerim boş. Anyanwu, benden uzaklaş, fazla sabrım kalmadı."

Kadın karşı çıkmak istedi ama aniden dili damağı kurudu. Korkudan suspus, tökezleyerek geri çekildi. Ne beklemesi gerektiğini bilemiyordu ama genç adamın öldürüleceğinden emindi. Nasıl ölecekti? Doro tam olarak ne yapacaktı?

Doro genç adamın yanından geçerek iki adamın konuşmasını izlemekte olan yedi yaşlarındaki oğlan çocuğuna yöneldi. Ne genç adam ne de çocuk tepki veremeden Doro yere yığıldı.

Bedeni neredeyse çocuğun üstüne düşecekti ki oğlan zamanında fark edip yana sıçradı. Sonra eğildi ve Doro'nun palasını aldı. Oğlan palaya yaslanarak ayağa kalktığında etraflarında toplanan insanlar tepki vermeye başlamıştı. Kalabalığın sorgulayan uğultusu ve toplanırken çıkardıkları ayak sesleri neredeyse genç adamla konuşan küçük oğlanın sesini bastıracaktı. Neredeyse.

Oğlan sakin sakin kendi dilinde konuştu ve Anyanwu onu duyduğunda çığlığını zar zor bastırdı. Bu çocuk Doro'ydu. Bundan şüphe yoktu. Doro'nun ruhu çocuğun bedenine girmişti. Ya çocuğun ruhu ne olmuştu? Anyanwu yerde yatan bedene baktı, hemen yanına gidip sırtüstü çevirdi. Ölmüştü.

"Ne yaptın sen?" diye sordu oğlana.

Doro, "Bu adam küstahlığının neye sebep olabileceğini biliyordu," dedi. Sesi tiz ve çocuksuydu. Doro'nun bir zamanlar olduğu adamın sesinden eser yoktu. Anyanwu duyduğunun, oğlanın sesinde tanıdık bulduğu şeyin tam ne olduğunu anlayamadı.

Doro kadına, "Benden uzak dur," dedi. "Bu ahmağın ev hal-

kından kaç kişiyi daha kibirine kurban edeceğinden emin olana dek cesedin yanında kal."

Kadın başka hiçbir şeyi Doro'dan uzak kalmayı istediği kadar istemiyordu. Koşarak eve gitmek, bu adamı görmüş olduğunu bile unutmak istiyordu. İçinde artan telaş duygusunu bastırmaya çalışarak başını eğdi ve gözlerini kapadı. Etrafında bağırışlar vardı ama bunları duymadı bile. Tüm dikkatini kendi korkusuna yönelterek etrafındaki her şeye kendini kapadı, ta ki birisi tarafından bayıltılana dek.

Sonra birisi kadını sertçe yakaladı ve kadın oğlanın ölümünden kendisinin suçlu tutulduğunu fark etti. Saldırganı üstünden fırlatıp attı ve ayaklarını yere sağlamca basarak savaşa hazırlandı.

Doro, "Yeter!" diye bağırdı. Sonra daha kısık sesle, "Onu öldürme!" dedi.

Kadın üstünden fırlattığı kişinin Doro'nun tartıştığı genç adam olduğunu – ve düşündüğünden daha sert davrandığını fark etti. Adam yerleşkenin duvarına çarpmış, bilinci yarı kapanmıştı.

Doro genç adamın yanına gittiğinde adam sanki kendisini darbeden korumaya çalışırcasına elleriyle yüzünü kapattı. Doro, bir çocuğa yakışmayacak bir sakinlikte, tüyler ürpertici tonuyla sessiz sessiz adamla konuştu. Adam ürperdi ve Doro bu sefer daha sert bir tonda konuşmayı sürdürdü.

Adam ayağa kalktı ve babasından miras kalan ev ahalisinin karşısında durdu. Belli ki kafaları karışmış ve endişelenmişlerdi. Büyük çoğunluğu olan biteni anlamaya yetecek kadarına tanıklık etmemişti ve birbirlerinden yaşananları öğrenmeye çalışıyorlardı. Bir yandan topluluklarının yeni liderine bakıyorlardı. Aralarında birkaç çocuk, bu genç adamın ya kız kardeşleri ya da karıları olan kadınlar, erkek kardeşleri ya da köleleri olan adamlar vardı. Herkes olan biteni görmek için toplaşmıştı.

Genç adam belki de halkının önünde kendisini küçük düşürdüğünü düşünüyordu. Belki bu oğlan çocuğunun önünde

nasıl ürpererek titrediğini düşünüyordu. Belki de gerçekten Doro'nun iddia ettiği kadar ahmaktı. Sebebi her ne olursa olsun hayati bir hata yaptı.

Bağıra bağıra lanetler savurarak Doro'nun elindeki palayı çekip aldı, havaya kaldırdı ve karşı koymaya çalışmayan çocuk bedeninin boynunu ortadan kesecek şekilde aşağı indirdi.

Anyanwu olacaklardan tamamen emin, başını çevirdi. Çocuğun paladan kaçmak için yeterli vakti vardı. Genç adam ise, belki hâlâ Anyanwu'nun hamlesinden sersemlemiş hâlde olduğu için, yeterince hızlı hareket edememişti. Çocuk, bitkin bir yetişkinin umursamazlığıyla kıpırdamadan durmuş, adamın palasını beklemişti. Kadın şimdi genç adamın kalabalığa konuştuğunu duydu; genç adamın sesinde de Doro konuşuyordu. Elbette.

Herkes kaçtı. Bazıları yerleşkenin kapısından, bazıları duvarların üstünden kaçıyordu. Doro insanları yoksayarak Anyanwu'nun yanına geldi.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi. "Kanoyu alıp kendimiz kürek çekeceğiz."

Kadın fısıldayarak, "Çocuğu neden öldürdün?" diye sordu.

Doro yeni, ince uzun bedeninin göğsüne hafifçe vurarak, "Bu genç ahmağı uyarmak için," diye yanıtladı. "Çocuk, kölelerden birinin oğluydu ve aile için büyük bir kayıp değildi. Arkamda kim olduğumu bilen güçlü bir lider bırakmak istemiştim ama bu ahmak öğrenmemekte ısrar etti. Anyanwu, hadi."

Kadın şapşal şapşal adamı takip etti. Doro öylesine işlenmiş iki cinayetten sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşabiliyordu. Elbette genç adamı öldürmek zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibiydi ama hissettiği duygu bunun ötesine geçmiyordu.

Yerleşkenin duvarlarının dışında silahlı adamlar bekliyordu. Anyanwu yavaşladı ve adamlara yaklaşırlarken Doro'nun uzağından yürümesine izin verdi. Daha fazla ölüm olacağından neredeyse emindi. Ama Doro adamlarla konuştu –birkaç sözcük söylemesi yetmişti– ve adamlar yollarından çekildi. Sonra Doro tüm halka kısa bir demeç verdi ve insanlar adamdan birkaç

adım daha uzaklaştılar. Sonunda peşinde Anyanwu'yla nehir yatağına gitti, orada bir kano ve kürek çaldılar.

Kanoyu suya indirirlerken Anyanwu, "Sen kürek çek," dedi. "Buradan biraz uzaklaştığımızda sana yardım etmeye çalışırım."

"Daha önce hiç kanoya binmedin mi?"

"Olsa olsa senin bu yeni bedeninin yaşadığının iki üç katı süreyle kürek çekmişimdir."

Adam başıyla onayladı ve tek başına kanoyu sürdü.

Kadın üzgünce, "Çocuğu öldürmemeliydin," dedi. "Yaptığın şey, gerekçen ne olursa olsun yanlıştı."

"Senin halkın da çocuk öldürüyor."

"Yalnızca öldürülmesi gerekenleri – yasak olanları. Ki onlarda bile... bazen eğer çocuktaki sorun ufak bir şeyse öldürülmesine engel olabiliyordum. Tanrı'nın sesiyle konuşuyordum ve geleneği çok bozmadığım takdirde insanlar beni dinliyordu."

Doro, "Çocukları öldürmek bence de israf," diye hak verdi. "Bir gün ne kadar yararlı yetişkinler olacaklarını kim bilebilir? Yine de bazen çocukları feda etmek gerekiyor."

Kadın kendi oğullarını ve onların çocuklarını düşündü ve Doro'yu onlardan uzak tutmakla ne kadar doğru bir karar verdiğinden bir kez daha emin oldu. Doro birilerine gözdağı vermek için ötekileri öldürmekten kaçınmazdı. Kadının torunları, kendi kendilerini koruyabilecek düzgün adamlardı. Ama Doro'nun kendilerini öldürmesine ve bedenlerini giyinip ortada dolaşmasını engellemekten âcizlerdi. Böyle bir varlığı –ruhu– ne durdurabilirdi? Kendisi ne derse desin, o bir ruhtu. Kendine ait bir bedeni yoktu.

Anyanwu üç yüz yıllık ömründe neredeyse ilk kez dua edebileceği, kendisine yardım edebilecek tanrıları olmasını diledi. Oysa tek başınaydı ve elinde kendi bedeninde gerçekleştirebildiği büyü dışında başka bir şey yoktu. Bedenini kendisinden çalabilecek bir varlığın karşısında bunun ne önemi vardı ki? Peki ya onu da "feda etmeye" karar verirse nasıl hissedecekti Doro? Bu durumda da yaptığına sinirlenecek miydi? Yoksa pişmanlık mı duyacaktı? Adama baktığında gülümsediğini gördü ve şaşırdı.

Doro derin bir nefes aldı ve bariz bir keyifle nefesini verdi. Anyanwu'ya, "Bir süre kürek çekmene gerek yok," dedi. "Dinlen. Bu beden güçlü ve sağlıklı. Ah, artık öksürmüyor olmak ne hoş."

3

Doro beden değişimlerinden sonra hep iyi bir ruh hâlinde oluyordu – özellikle de art arda değiştirdiğinde veya kendi kullanımı için özel olarak ürettiği bedenlerden birine geçtiğinde. Bu sefer keyfi sahile ulaşana kadar devam etti. Anyanwu'nun oldukça sessiz olduğunu fark etti ama kadının sessiz zamanları hep oluyordu. Ne de olsa daha önce görmediği bir şeye ilk kez tanık olmuştu. Doro değişimlerine alışmanın insanlar için zor olabildiğini biliyordu. Bir tek çocukları onu kendiliğinden kabul
 ediyordu. Anyanwu'ya ihtiyacı olan zamanı tanımaya hazırdı.

Köle tacirlerini sahilde buldular. Orada hem Kraliyet Afrika Şirketi'nin* çalışanı hem de bir şekilde Doro'nun adamı olan bir İngiliz vardı. İsmi Bernard Daly'ydi. Üç siyah karısı, birkaç melez çocuğu ve görünüşe göre yerel pek çok hastalığa karşı bağışıklığı vardı. Ve yalnızca bir tane eli. Diğer elini Doro yıllar önce kesmişti.

Doro ve Anyanwu kanolarını sahile çektiklerinde Daly de yeni kölelerin damgalanmasıyla meşguldü. Yanık et kokusu ve çığlık atan bir köle çocuğun sesi havayı kaplamıştı.

Anyanwu, "Burası şeytani bir yer, Doro," diye fısıldadı. Doro'nun dibinden ayrılmıyordu.

Doro, "Kimse sana zarar vermeyecek," dedi. Kadını tepeden bakarak süzdü. Kadın gündüzlerini hep ufak kaslı adam biçiminde geçiriyordu ama Doro onu hiçbir şekilde erkeksi görmüyordu. Bir keresinde kadına neden erkek kılığında gezme konu-

* İngilizler tarafından 1660 yılında kurulmuş, Batı Afrika'dan altın, gümüş ve köle ticareti yapan şirket. –*çn*

sunda ısrarcı olduğunu sormuştu. O da, "Sen hep kadın bedenlerinde dolaşıyorsun sanki," diye karşılık vermişti. "İnsanlar bir erkeğe saldırmadan önce iki kez düşünür - küçük bir erkek olsa bile. Ve eğer adamın teki tarafından dövülecek olurlarsa fazla sinirlenmezler."

Doro kahkaha atsa da haklı olduğunu biliyordu. Anyanwu erkek kılığında daha güvendeydi, her ne kadar buradaki Afrikalı ve Avrupalı köle tacirleri arasında hiç kimse güvende olmasa da. Daly'ye ulaşana kadar Doro'nun bu yeni bedeninden çıkmaya mecbur kalma ihtimali vardı. Ama Anyanwu'ya hiç kimse dokunamayacaktı. Doro bunu güvence altına almalıydı.

Kadın, "Neden burada durduk?" diye sordu.

"Burada benimkilerin -yanımda götürmeye hazırlandığım köy halkının- başına ne geldiğini bilme ihtimali olan bir adamım var. Burası onlara en yakın liman."

"Liman..." Kadın sözcüğü adamın söylediği gibi tekrarlamaya çalıştı - İngilizce olarak. Adam kadının dilinde deniz için kullanılan sözcüğü bilmiyordu. Kadına geçmeleri gereken uçsuz bucaksız su kütlesini tarif etmeye çalıştı ama Anyanwu adamın tanımlamalarına anlamayarak baktı. Dalga sesi ve damgalanan kölelerin çığlıkları birbirine karışmış, kadını korkutmuştu. O an ilk defa etrafındaki yeni ve değişik şeylere dayanamayacakmış gibi göründü. Tıpkı diğer kölelerin yapmayı denediği gibi arkasını dönüp ormana kaçmaya çalışacakmışa benziyordu. Kişiliğine yakışmayan bir şekilde âdeta dehşete kapılmıştı.

Adam durdu, kadının karşısına geçti ve onu omuzlarından sıkıca tuttu. "Anyanwu sana hiçbir şey zarar vermeyecek." Kendinden emin duyuluyordu. "Ne bu köle tacirleri ne de deniz, hiçbir şey. Seni kaybolasın diye yanımda getirmedim. Gücümü biliyorsun." Kadının ürperdiğini hissetti. "Bu güç de sana zarar vermeyecek. Seni karım olarak kabul ettim bir kere. Tek yapman gereken bana itaat etmek."

Anyanwu, bu konuşma sırasında sanki gözleriyle adamın yüz ifadesini okuyup gerçeği ayırt edebilecekmiş gibi adama baktı. Sıradan insanlar adama böyle bakamazdı ama kadın sıradan birisi değildi. O uzun yaşamı sırasında insanları nasıl okuma-

sı gerektiğini iyi öğrenmişti, tıpkı Doro gibi. Adamın halkının kimi fertleri Doro'dan hiçbir yalanı gizleyemedikleri için onun düşünceleri okuyabildiğine kanaat getirmişti. Gerçi yarı-doğrular başka bir konuydu.

Anyanwu biraz rahatlamış, sakinlemiş görünüyordu. Sonra yan gözle bir şey görür gibi oldu ve aniden kasıldı. "Şuradaki beyaz adam seninkilerden mi?" diye fısıldayarak sordu. Adam kadına Avrupalıları anlatmış ve soluk tenlerine rağmen onların albino veya cüzzamlı olmadığını açıklamıştı. Kadın bu insanlardan bahsedildiğini duymuş ama bu âna kadar beyaz birisiyle karşılaşmamıştı.

Doro yaklaşan Avrupalıya bir bakış attı ve Anyanwu'ya, "Evet," dedi, "ama o herhangi bir adam. Siyah bir adam kadar kolay bir şekilde öldürülebilir. Uzağımda dur."

Kadın hemen itaat etti.

Doro seçim şansı olduğunda beyaz adamı öldürmemeyi tercih ediyordu. İlk tanışmalarında Daly'nin adamlarından İngilizleri iflas ettirecek kadar çok kişiyi öldürmüştü. Daly ise söz dinler birisi olduğunu kanıtlamış ve bu sebeple Doro onun hayatta kalmasına yardım etmişti.

Beyaz adam, "Hoş geldiniz," dedi İngilizce. "Bize satacak başka köleniz var mı?" Belli ki Doro'nun yeni bedeni buraların yabancısı değildi. Doro yan gözle Anyanwu'ya baktığında kadının dik dik köle tacirini izlediğini gördü. Beyaz adam sakallı ve kirli, hastalıktan kırılmış gibi de zayıftı – muhtemelen hastaydı da. Bu topraklar beyaz adamları diri diri yutardı. Bu beyaz adam kendi türünün kötü bir örneğiydi tabii ama Anyanwu bunu bilmiyordu. Dikkatle inceliyordu. Merakı korkusunu bastırmış gibiydi.

Doro adama, "Beni tanıdığından emin misin?" diye sordu kısık sesle. Ve sesi beklediği etkiyi yarattı.

Adam duraksadı, şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde kaşlarını çattı. "Sen kimsin?" diye sordu. "Burada kimi... neyi aradığını sanıyorsun?" Adam korkmamıştı. Doro'yu tanımıyordu. Başka birisiyle karıştırdığını sanmıştı. Nefret dolu gözlerle uzun siyah adamı dikkatle incelemeyi sürdürdü.

Doro, "Ben Bernard Daly'nin bir dostuyum." dedi. "Onunla iş yapıyoruz." Doro da köle taciri gibi İngilizce konuşuyordu ve adamın Doro'yu anladığı belliydi. Bu yüzden Doro kendisine dik dik bakan tacirin yanından geçerek damgalama işleminin yapıldığı yere doğru, başkasıyla konuşan Daly'ye yöneldi.

Ama köle tacirinin söyleyecekleri bitmemişti. Kılıcını çekti. "Demek kaptanı görmek istiyorsun?" dedi. Daly on beş yıldır gemi kaptanlığı yapmıyor olsa da bu lakabı kullanmaya devam ediyordu. Köle taciri bir kısmı dökülmüş sarı dişlerini göstererek sırıttı ve "Yakında görürsün!" dedi.

Doro adamın tavrından rahatsız olarak yan gözle kılıcına baktı. Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle ağır palasını kaldırdı ve tacirin elindeki hafif silaha vurarak elinden düşürdü.

Pala bir an sonra tacirin boynundaydı. Doro, "Bu düşen senin elin de olabilirdi," dedi sakin bir tonda. "Kafan da."

"Adamlarım seni ânında öldürür."

"Ee, bunun sana cehennemde ne yararı olacak?"

Sessizlik.

"Hadi dön, Daly'yi görmeye gidiyoruz."

Köle taciri tedirgin hareketlerle boyun eğdi ve dudaklarının arasından Doro'nun atalarıyla ilgili bir küfür homurdandı.

Doro, "Bir kelime daha edersen kellene mal olacak," dedi.

Ve yeniden sessizlik oldu.

Üçü tek sıra hâlinde önce zincire vurulmuş kölelerin yanından, damgalama işleminin sona erdiği ateşin yanından, ardından da Daly'nin onlara dik dik bakan adamlarının arasından geçtiler. Ağaç gölgesine kurulmuş üç duvarlı bir barınağa ulaştılar, Daly ahşap bir kasanın üstüne oturmuş, kil testiden içki içmekteydi. Anyanwu ve Doro'yu iyice inceleyebilmek için testiyi indirdi.

Doro, "Anladığım kadarıyla işler fena değil," dedi.

Daly ayağa kalktı. Kısa ve küt yapılı, güneşten kavrulmuş ve saçı sakalı uzamış bir adamdı. "Konuş bakalım," diye gürüldedi. "Sen de kimsin?" Adamın kulağı pek iyi işitmiyor gibiydi

ama Doro onun duyması gerekeni duyduğunu anlamıştı. Kendi adamlarından görmeye alışık olduğu kaygıyla karışık beklenti durumunu bu adam da sergiliyordu. Kendisini bu şekilde karşıladıklarında hâlâ kendi sadık ve uysal hizmetkârları olduklarını anlayabiliyordu.

"Beni tanıyorsun," dedi sakince.

Daly bir adım uzaklaştı.

Doro, "Adamının yaşamını bağışladım," dedi. "Onu biraz terbiye etsen iyi olur."

"Elbette." Daly, kafası karışmış öfkeli adamı başından savdı. Adam önce Doro'yu, ardından da Doro'nun palasını kızgın gözlerle süzdü. Bir zaman sonra ağır adımlarla uzaklaştı.

Adam gittikten sonra Doro, Daly'ye, "Mürettebatım buralara uğradı mı?" diye sordu.

"Birkaç defa," diye yanıtladı Daly. "Daha dün, oğlun Lale iki adam ve üç kadın seçti. Güçlü ve genç siyahlardı – değerinin çok daha altına sattım."

60 Doro, "Yakında göreceğim," dedi.

Anyanwu birdenbire çığlık attı.

Doro kadının tacize uğramadığından emin olmak için önce hızlı bir bakış attı: Ama bakışlarını hemen Daly ve adamlarına döndürdü. "Bak kadın, az kalsın hata yapmama sebep olacaktın!" diye dudaklarının arasından konuştu.

Kadın, "Okoye," diye fısıldadı. "En genç kızımın oğlu. Bu adamlar onların köyünü yağmalamış olsa gerek."

"Nerede?"

"Şurada!" Kadın daha yeni damgalanmış genç bir adamı işaret etti. Adam yerde, toprağa bulanmış, kızgın demirden kaçma çabası sırasında yaralanmış ve soluk soluğa yatıyordu.

Anyanwu, "Gerçi beni tanımayacaktır," dedi yumuşak bir tonda, "ama yanına gideceğim."

Doro, "Hadi git," dedi. Sonra yeniden İngilizceye döndü. "Daly seninle biraz daha işimiz var. Şu oğlan."

"Ama... o çoktan satıldı. Bir şirket gemisi–"

Doro, "Yazık," dedi. "Demek ki kâr senin olamayacak."

Adam elindeki güdük kalemle sakallı çenesini kaşıdı. "Ne teklif ediyorsun?" Yetersiz maaşını Doro gibi yabancılarla – Şirket'ten olmayan adamlarla– ticaret yaparak desteklemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Özellikle de Doro'yla. Elbette bu tehlikeli bir işti ama İngiltere'den çok uzaktaydılar ve adamın yakalanma ihtimali oldukça düşüktü.

"Bir dakika," dedi Doro ve dil değiştirdi. "Anyanwu oğlan tek başına mı yoksa burada ailenden başkaları da var mı?"

"Tek. Diğerleri çoktan götürülmüş."

"Ne zaman?"

Kadın gidip torunuyla birkaç kelime konuştu ve Doro'ya döndü. "Sonuncular beyaz adamlara bundan günler önce satılmış."

Doro iç geçirdi. Demek durum böyleydi. Kendisine tamamen yabancı olan oğlanın akrabaları tohumluk köyünün halkından daha bile uzaktaydı. Daly'ye döndü ve oğlan için adamın dudaklarını şapırdatmasını sağlayacak bir teklifte bulundu. Adam hiç sorun çıkarmadan oğlandan vazgeçecek, oğlanı satın alan kişi için de ikame edecek başka bir köle bulacaktı. Böylece oğlanın göğsündeki pişmiş ve kömürleşmiş girinti boşa yapılmış oluyordu. Doro, "Çözün zincirlerini," diye emretti.

Daly adamlarından birine işaret etti, adam da zincirleri çözdü.

Doro, "Adamlarımdan biri sana paranı getirecek," diye söz verdi.

Daly başıyla onayladı ve barınağın dışına adım attı. "Seninle yürüyeyim," dedi. "Fazla uzak değil. Hem seni yanında iki siyah adamla gören birisi seni tanımayıp ateş etmeye kalkabilir."

Doro kısa bir kahkahayla adamın eşliğini kabul etti. Sonuçta o da Daly ile tohumluk köyünün başına gelenler hakkında konuşmak istiyordu. "Seni aldatacağımı düşünüyor musun?" diye sordu adama. "Bunca zaman sonra?"

Daly gülümsedi, Anyanwu ile yürüyen genç adama yandan bir bakış attı ve "Beni aldatabileceğini biliyorum," dedi. "Aslında ne zaman istersen beni soyabilirsin de ve buna karşın gayet iyi ödeme yapıyorsun. Neden peki?"

"Belki de anlayamayacağın şeyi kabul edecek kadar akıllı olduğun içindir."

"Seni mi?"

"Beni. Kendine benim kim olduğumu söylüyorsun?"

"Önceden senin şeytanın ta kendisi olduğunu düşünürdüm."

Doro yeniden kahkaha attı. Kendi adamlarına düşündüklerini söyleme özgürlüğü sunuyordu – kendilerini susturduğu zaman susup emir verdiği zaman itaat ettikleri sürece tabii. Daly bunu bilecek kadar uzun zamandır Doro'nundu. "Ee, o zaman sen kim oluyorsun?" diye sordu tacire. "Eyüp mü?"

"Hayır." Daly hüzünle başını sağa sola salladı. "Eyüp daha güçlü bir adamdı."*

Doro durdu ve adamın yüzünü görebilmek için arkasını döndü. "Yaşamından memnunsun."

Daly, Doro'nun giyindiği bu bedenin sıradan gözlerinden bakan her neyse, onunla karşılaşmamak için bakışlarını kaçırdı. Ve Doro yeniden yürümeye başladığında o da peşine takıldı. Doro'yu gemisine kadar takip edecek, eğer genç kölenin ücretini Doro kendi elleriyle takdim edecek olursa Daly parayı almayı kabul etmeyecekti. Böylece oğlan bir armağan olacaktı. Daly, Doro'nun elinden para almayı hiçbir zaman kabul etmemişti. Ve Doro'nun yakınında olma fırsatını hiç geri tepmemişti.

Anyanwu'nun torunu Doro'nun da duyabileceği bir sesle, "Beyaz hayvan neden bizi takip ediyor?" diye sordu. "Onun bizimle ne işi var?"

Anyanwu, "Efendim ona senin için para verecek," dedi. Oğlana kendisini annesinin uzaktan bir akrabası olarak tanıtmıştı. "Ayrıca," diye ekledi kadın, "sanırım bu adam efendimin hizmetinde."

"Eğer beyaz adam onun kölesiyse o zaman neden ödeme alacak?"

---

* Eski Ahit'te "Eyüp Kitabı" bölümünde çektiği hastalık ve ıstıraplardan ötürü doğduğu güne ve kendisine acı çektiren Tanrı'ya lanet okuyan, ancak sonunda Tanrı'nın kendisini göstermesi sonucu tövbe ederek acılarına dayanmayı öğrenen ve Tanrı tarafından affedilen bir dini figür. –*çn*

Doro bunu kendisi cevaplamayı seçti. "Çünkü ben ona ödeme yapmayı seçiyorum, Okoye. Bir adam köleleriyle istediğini yapabilir."

"Peki, bizim akrabalarımızı öldürmek ve bizi çalmak için de kölelerini mi kullanıyorsun?"

Doro, "Hayır," diye yanıtladı. "Benim adamlarım yalnızca köle alır ve satarlar." Ve eğer Daly ona sadıksa her köleyi alıp satmazlardı. Bu sorunun yanıtını yakında alacaktı.

"O zaman bizi avlamak için başkalarını gönderiyorlar. Aynı şey değil mi!"

"Adamlarımın ne yapmasına izin verip vermememem beni ilgilendirir," dedi Doro.

"Ama onlar–!"

Doro aniden durdu ve kendisinin ani duruşuyla tökezleyen genç adamın suratına baktı. "Benim neye izin verip vermediğim yalnızca beni ilgilendirir, Okoye. Hepsi bu."

Oğlanın esaret dönemi ona temkinli davranmayı öğretmiş olacak ki çocuk bunun üstüne sessiz kaldı. Anyanwu, Doro'ya dik dik baktı ama o da sessiz kalmayı seçti.

"Ne diyorlar?" diye sordu Daly.

"Senin mesleğini kınadılar," diye açıkladı Doro.

"Barbar putperestler," diye homurdandı Daly. "Hepsi hayvan gibi. Hepsi yamyam."

"Bunlar değil," dedi Doro. "Bazı komşuları öyle gerçi."

"Hepsi öyle," diye ısrar etti Daly. "Ellerine fırsat geçsin de gör hele."

Doro gülümsedi. "Elbette, eninde sonunda misyonerler bir şekilde onlara ulaşacak ve sembolik yamyamlığın nasıl yapıldığını öğretecekler."

Daly aniden sıçradı. Yaptığı işe rağmen kendisini dinibütün bir adam olarak tanımlıyordu. "Böyle şeyler söylememelisin," diye fısıldadı. "Tanrı'nın gözü senin bile üzerindedir."

Doro, "Mitolojini kendine sakla," dedi, "sözde erdemli kınamalarını da." Daly bu konularda nazlanamayacak kadar uzun zamandır Doro'nun hizmetindeydi. "En azından bizim gibi

yamyamlar yaptığı işte dürüst," diye devam etti Doro. "Senin köle tacirlerin gibi kurbanımızın ruhunun sevabına çalışıyormuş gibi yapmıyoruz. Kendimize kölelerimizi medeni bir din öğretmek için yakaladığımıza dair yalanlar anlatmıyoruz."

Daly'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ama benim... benim demek istediğim... senin şey olduğunu... yani demek istediğim..."

"Nedenmiş?" Doro kafa karışıklığından eğlenmiş gibi bir tavırla adamı süzdü. "İnan bana, ben hayatın boyunca tanıyabileceğin en becerikli yamyamım."

Daly sessiz kaldı. Alnını sildi ve gözlerini denize dikti. Doro adamın bakışını takip etti ve görüş alanına yeni giren, küçük bir koyda dümen atmış gemiyi fark etti – Doro'nun ufak ve dayanıklı teknesi *Gümüş Yıldız*, yasalar çerçevesinde pek de hoş karşılanmadıkları yerlere gidip Kraliyet Afrika Şirketi'nin kendine ayırdığı köleleri aşırma konusunda, Doro'nun büyük gemilerine oranla çok daha elverişliydi. Doro sandala tatlı patates yükleyen kimi adamlarını yakınlarda seçebiliyordu. Pek yakında eve dönüş yolculuğu başlayacaktı.

Doro, Daly'yi gemiye çağırdı. Gemide öncelikle Anyanwu ve torununu kendi kamarasına yerleştirdi. Ardından Daly ile yemek yedi, içki içti ve köle tacirini tohumluk köyünün başına gelenlerle ilgili sorguya çekti.

"Sahil halkı değil," dedi Doro. "Ormanın ilerisindeki çayırlarda yaşayan bir kırsal kabilesi. Seninle ilk tanıştığımız zamanlarda sana onlardan birkaç tanesini göstermiştim."

"Bu siyahların hepsi birbirine benziyor," dedi Daly. "Ayırt etmek çok zor." Brendisinden bir yudum aldı.

Doro ufak masanın üstünden uzanarak Daly'nin tek elinin bileğini sıkıca kavradı. "Eğer bundan daha iyisini yapamayacaksan," dedi, "benim için hiçbir işe yaramazsın."

Daly donup kaldı ve dehşet içinde elini çekip kurtarma dürtüsünü bastırdı. Yıllar önce adamlarının Doro dokunsa da dokunmasa da nasıl öldüğünü anımsamış olsa gerek ki hiç kıpırdamadan durdu. Kısık ve hırıltılı bir sesle, "Şakaydı," dedi.

Doro tek kelime etmeden adama bakmayı sürdürdü.

Daly hızlıca, "Senin adamlarında Arap kanı vardı," dedi. "Onların görünüşlerini de, dillerinden öğrettiğin sözcükleri de, o rezil asabiliklerini de hatırlıyorum. Esir alıp canlı tutması zor bir millet. Onlardan hiçbiri benim elimden geçmedi."

"Sana öğrettiğim sözcükleri söyle."

Daly konuştu –tohumluk halkın kendi dilinde onlara Doro'nun takipçileri olup olmadıklarını, "Doro'nun tohumu" olup olmadıklarını soran sözcüklerdi söyledikleri– ve böylece Doro adamın bileğini bıraktı. Köle taciri sözcükleri kusursuzca söylemiş ve Doro'nun tohumluk köylülerini de soruyu yanıtlamadan geçmemişti. Daly'nin de söylediği gibi, onlar zor insanlardı – kolay öfkelenen, çoğu kişiye göre yabancılara karşı daha şüpheci, birbirlerini öldürmeye veya yakın komşularına saldırmaya başka kabilelere oranla daha meyilli, protein ihtiyaçlarını insan etiyle karşılamaya ve törelerini uygulamaya daha yatkınlardı. Doro'nun onları nüfusu fazla yoğun olmayan savanada soyutlama sebebi de tam olarak buydu. Eğer çevrelerindeki büyük ve güçlü kabilelere biraz daha yakın yerleşseler, sinir bozucu bir toplum oldukları için kökleri kazınabilirdi.

Bunun yanı sıra oldukça sezgisel bir toplumdular ve istemeden birbirlerinin düşüncelerini okudukları için, kötücül eylemleri sebebiyle değil de kötücül niyetleri sebebiyle birbirlerine düşerlerdi. Elbette bunu yaparken sıradışı bir şey yaptıklarının katiyen farkında değillerdi. Doro nesiller önce onları bir araya getirip birbirleri veya kendisinin getirdiği yabancılar dışında kimseyle evlenmemelerini onlara şart koştuğundan beri halkı için bir nevi tanrı olmuştu. Doro'ya itaat etmişler, akraba evlilikleri sonucunda doğan bariz kusurlu çocukları imha etmişler ve Doro için onları çok değerli kılan yetilerini güçlendirmişlerdi. Bu yetileri onları kolay-öfkelenen, kindar ve kendileri dışındaki herkese karşı hoşgörüsüz yapsa da olsun varsındı. Doro onlardan çok hoşnuttu ve onlar uzun zaman önce Doro'yu hoşnut etmenin hayatlarında yapabilecekleri en önemli şey olduğunu kabul etmişlerdi.

"Eğer köylülerin esir alındıysa çoktan öldürülmüştür," dedi

Daly. "Buraya yıllar önce getirdiğin birkaç kişi nereye gitse düşman kazanmıştı."

Doro köylülerinden beş kişiyi topladığı başka kişilerle çapraz döllemek üzere köyden dışarı çıkarmıştı. Bunlar gittikleri yerlerde kibir ve kinleri yüzünden herkese hakaret etmiş ama Doro'nun kendilerinden istediği şekilde çiftleşerek gayet iyi – kendilerinden daha gelişmiş ve kontrollü hassasiyetlere sahip– çocuklar üretmişlerdi.

Doro, "Bazıları halen hayatta," dedi. "Onları düşündüğümde yaşamlarının beni çektiğini hissedebiliyorum. Ama herhangi biri onları öldürmeden önce olabildiğince çoğunu bulmam gerekiyor."

Daly, "Üzgünüm," dedi. "Keşke bana getirilmiş olsalardı. Ne kadar fena olurlarsa olsun, onları senin için saklardım."

Doro başıyla onaylarken iç geçirdi. "Evet, biliyorum."

Ve böylece köle tacirinin gerginliği eriyip gitti. Doro'nun tohumluk halkın yokoluşundan kendisini sorumlu tutmadığını ve cezalandırılmayacağını artık biliyordu. "Şu yanında getirdiğin İgbo* ne iş?" diye sordu merakla. Artık merak edebileceği alan açılmıştı.

"Yabani tohum," dedi Doro. "Kaybolduğunu sandığım bir soyun – ve sanırım, var olduğunu bile bilmediğim başka bir soyun taşıyıcısı. Kadını güvenle karşı limana ulaştırdıktan sonra vatanında biraz keşif yapmam gerekecek."

"Kadın mı! Ama... o siyah bir erkek."

"Bazen. Ama o kadın doğmuş. Genellikle kadın."

Daly inanamayarak başını iki yana salladı. "Ne biçim ucubeler topluyorsun! Sanırım sonunda ayakta mı çömelerek mi işeyeceklerini bilmeyen yaratıklar üreteceksin."

"Bilirler – eğer onları üretebilirsem tabii. Bilecekler elbette ama bunun bir önemi olmayacak."

"Bu tür şeyleri yakmak gerek. Bunlar Tanrı'ya ters!"

Doro kahkaha attı ve bir şey söylemedi. Tıpkı Daly'nin kendisinin de bildiği gibi, Doro da adamın Doro'nun ucubelerinden

---

* Nijerya'nın güneydoğusunda yaşayan bir halktır. –*çn*

biri olmayı ne denli arzuladığını adı gibi biliyordu. Daly'nin hâlâ hayatta olmasının sebebi bu arzuydu. Daly bundan tam on yıl önce, arkasında kendisinden daha açık renkli ama en az kendi kadar yabani beş siyah adamla yürüyen herhangi bir siyah olduğunu sandığı bir vahşiyle yüzleşmişti. Altı adamın her biri genç ve sağlıklı görünüyordu, hepsi iyi köleler olmaya adaydı. Daly bu adamları yakalamak için kendi siyah elemanlarını göndermişti. O gün tam on üç adamını kaybetmişti. Her birinin tırpanla biçilen buğday başakları gibi yere düştüğüne tanık olmuştu. Ardından öldürdüğü son adamın bedenine bürünmüş Doro'yla karşılaşmış ve paniğe kapılarak kılıcını çekmişti. Bu hareket onu sağ elinden etmişti. Bugüne dek o hareketinin neden canından etmemiş olduğunu çözememişti. Elbette Doro'nun, her ihtiyacı olduğunda, kendisine hizmet etmeleri amacıyla dünyanın dört bir yanına güç sahibi ve disiplinli adamları yerleştirme huyu olduğunu bilmiyordu. Daly'nin tek anlayabildiği yaşamının bağışlanmış olduğuydu – Doro yarasını dağlamış, iyileşene kadar onunla ilgilenmişti.

Ve Daly iyileştiğinde artık özgür bir adam olmadığını anlamıştı – Doro bağışladığı yaşamı ne zaman isterse almaya karar verebilirdi. Daly bu koşulu kabul etmişti, tıpkı kendisinden öncekilerin de kabul etmiş olduğu gibi. "Senin için çalışmama izin ver," demişti. "Beni gemilerinden birine al veya istersen vatanına. Hâlâ güçlüyüm. Tek elle bile olsa çalışabilirim. Siyahları idare edebilirim."

Doro adama, "Sana burada ihtiyacım var," demişti. "Sen iyileşirken buradaki kimi yerli krallarıyla anlaşmalar yaptım. Bundan sonra yalnızca seninle ticaret yapacaklar."

Daly hayranlıkla adama bakmış ve "Benim için neden böyle bir şey yaptın?" diye sormuştu.

"Sen de benim için kimi şeyler yapabilesin diye," diyerek yanıtlamıştı Doro.

Ve böylece Daly yeniden işbaşı yapmıştı. Doro ona köle satacak siyah köle tacirlerini ayarlamış, Daly'nin şirketi ise bu köleleri satın alacak beyaz köle tacirlerini göndermişti. "Eğer

buradan ayrılacak olursan birileri fabrika kurmaya kalkar," demişti Doro. "Benim halklarıma bulaşacağı yerlerde ticareti engelleyemesem de en azından denetleyebilirim." Denetlemekmiş. Ne Doro'nun Daly'ye verdiği destek ne de tüm sahil şeridine yerleştirdiği ve Daly'ye rapor verecek casusları yeterli gelmişti. Artık hiçbirinin anlamı kalmamıştı. Eğer bu insanlar sıradışı özelliklere sahip özel döl olsalar, Doro onları alıp belki işe yarayacakları Amerika'ya yerleştirebilirdi. Oysa onlar yalnızca para ya da korku yahut da Doro'nun tanrı olduğu inancıyla satın alınmış sıradan insanlardı. Onların hepsini unutacaktı. Belki Anyanwu'nun vatanına dönüp kadının soyundan gelenleri avlamaya çalıştığı sürede Daly'yi de tamamen unutacaktı. Ama şu sırada Daly hâlâ işe yarar bir müttefikti – ve hâlâ güvenilebilir biriydi; Doro bundan emindi artık. Belki de tohumluk halk Bonny'ye, New Calabar'a veya başka bir köle limanına götürülmüş ve Daly'nin bölgesinden geçmemişti. Doro'nun en yetenekli ve aldatıcı çocukları bile Daly görev başındayken adama yalan söylemiş olamazdı. Hem Daly, Doro'nun gücünün bir uzantısı olmaktan cidden keyif aldığını keşfetmişti.

"Artık halkın kaybolduğuna göre," diye lafa girdi Daly ve "beni de çalışan siyahların olduğu New York veya Virginia'ya götürsene," diye devam etti. "Bu ülkeden ölümüne sıkıldım."

Doro, "Burada kal," diye buyurdu. "Hâlâ işime yarayabilirsin. Geri geleceğim."

Daly iç geçirdi. "Neredeyse şu halkın olduğunu söylediğin garip varlıklardan biri olsam diye diliyorum."

Doro gülümsedi ve geminin kaptanı John Woodley'ye, Okoye denen oğlan için Daly'ye ödeme yapmasını söyleyerek adamı kıyıya gönderdi.

Woodley, "Yavşak piç," diye homurdandı Daly'nin gittiğinden emin olduğunda.

Doro sessiz kaldı. Doro'nun herhangi bir yetisi olmayan sıradan oğlu Woodley, oldum olası Daly'den hazzetmezdi. Doro iki adamın birbirine epey benzediğini düşünüyor, dolayısıyla bu durumu oldukça komik buluyordu. Woodley, Doro'nun kırk beş sene önce öylesine birlikte olduğu Londralı bir tüccarın kızın-

dandı. Doro, kadının çocuğuna hamile olduğunu öğrendiğinde kadınla evlenerek yaşamını idame ettirmesi için gerekecek kaynakları yaratmış ve kısa zaman sonra kadını hâli vakti yerinde ve küçük oğlu dışında kimsesiz bir dul olarak bırakmıştı. Doro oğlan yetişkinliğine erene kadarki süre boyunca John Woodley'yi iki defa ziyaret etmişti. İkinci ziyaretinde Woodley denize açılma arzusundan bahsetmiş, Doro da oğlanı kaptanlarından birinin yanında çıraklık yapmaya göndermişti. Oğlan kendi çabasıyla başarıya ulaşmıştı. İstese Doro'nun en küçük gemilerinden biri yerine kocaman bir geminin kaptanı olup cebine para doldurabilecekken Doro'nun yakınında kalmayı seçmişti. Tıpkı Daly gibi, o da Doro'nun gücünün bir uzantısı olmaktan hoşlanıyordu. Ve tıpkı Daly gibi, o da Doro'nun gözünde kendisinden daha önemli olabilecek diğer herkesi kıskanıyordu.

Doro'ya, "Şu ufak kâfir izin versen hemen gemilerinden birine atlar," dedi Woodley. "Yanında çalıştırdığı siyahlardan daha iyi değil. Senin ne işine yarıyor anlamıyorum."

Doro, "Benim için çalışıyor," dedi. "Aynı senin gibi."

"Aynı değil ama!"

Doro omuz silkti ve Woodley'nin inkârını havada asılı bıraktı. Woodley ikisinin durumunun ne kadar benzediğini Daly'den çok daha iyi anlıyordu. Doro'nun en becerikli çocuklarıyla kendi değerini olduğundan fazla göremeyecek kadar yakından çalışmıştı. Ve Doro'nun oğullarıyla kızlarından oluşan bir şehri doldurmaya yetecek kadar kalabalık soyuyla tanışmıştı. Hem kendisinin hem de Daly'nin yerine başkasını koymanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Bir süre sonra tıpkı Daly'nin iç çektiği gibi iç çekti ve "Tahminimce gemiye getirdiğin yeni siyahların özel yetenekleri var," dedi.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Doro. "Yepyeni bir şey."

Woodley acıyla homurdandı: "Tanrısız hayvanlar!" Arkasını döndü ve uzaklaştı.

4

Gemi Anyanwu'yu korkutmuş, Okoye'yi daha da çok korkutmuştu. Okoye gemideki adamların çoğunun beyaz olduğunu gördü, yaşamı boyunca beyaz adamlarla bir tane bile iyi deneyimi olmamıştı. Üstelik başka köleler ona tüm beyazların yamyam olduğundan bahsetmişti.

Anyanwu'ya, "Bizi ülkelerine götürüp önce şişmanlatıp sonra da yiyecekler," dedi.

Oğlanı, "Hayır," diye teskin etti Anyanwu. "Onların geleneğinde insan yemek yok. Olsa bile efendimiz bizi yemelerine izin vermez. O güçlü bir adamdır."

Okoye ürperdi. "O bir adam değil."

Anyanwu oğlana bakakaldı. Doro'daki garipliği nasıl bu kadar hızlı fark etmişti?

"Beni buraya getiren ve beyazlara satan oydu. Onu hatırlıyorum, beni dövmüştü. Aynı surat ve aynı deri. Ama derisinin içinde artık başka bir şey yaşıyor. Bir ruh."

"Okoye." Anyanwu çok kısık sesle konuşmuş, oğlan boşluğa çevirdiği korku dolu bakışlarını kendisine çevirene kadar beklemişti. "Doro bir ruhsa," dedi, "sana iyilik etmiş demektir. Düşmanını senin yerine öldürmüş. Bu ondan korkmanı gerektirir mi?"

"Sen de ondan korkuyorsun ama. Bakışlarında korkuyu görebiliyorum."

Anyanwu hüzünlü bir gülümsemeyle, "Korkmam gerekenden az korkuyorum belki de," dedi.

"O bir ruh!"

"Okoye, annenin bir akrabası olduğumu hatırlıyorsun değil mi?"

Oğlan cevap vermeden önce bir süre kadını inceledi. Sonunda, "Annemin soyu da mı esir alındı?" diye sordu.

"Onları en son gördüğümde alınmamışlardı."

"O zaman sen nasıl kaçırıldın?"

"Annenin annesini hatırlıyor musun?"

"Kâhindi. Tanrı onun aracılığıyla konuşurdu."

"Anyanwu, annenin annesi," dedi Anyanwu. "Seni püre yaptığı tatlı patateslerle beslemiş, canını almak isteyen hastalığını iyileştirmişti. Sana kaplumbağanın, maymunun ve kuşların hikâyelerini anlatmıştı... Hatta bazen ateşin veya kandilin ışığının gölgesinden baktığında onun bu canlılara dönüştüğünü görürdün. Başlangıçta korkmuştun. Sonra hoşuna gitmişti. Hikâyelerin ve dönüşümlerin devamını görmek istemiştin. Sen de değişmeyi istiyordun."

"Ben o zaman çocuktum," dedi Okoye. "Rüya görüyordum."

"Uyanıktın."

"Sen nereden bileceksin!"

"Biliyorum."

"Ama hiç kimseye anlatmadım!"

"Anlatmayacağını biliyordum," dedi Anyanwu. "Çocukken bile ne zaman konuşup ne zaman susman gerektiğini iyi biliyor gibiydin." Anyanwu hastalığı acı verdiğinde ağlamayı, annesinden kalma masalları dinlediğinde gülmeyi reddeden soğukkanlı çocuğu hatırlayarak gülümsedi. Oğlanın ilgisini ancak farklı kılıklara bürünmeye başlayıp onu şaşırttığında çekebilmişti.

Tatlılıkla konuşmayı sürdürdü. "Okoye, hatırlıyor musun, annenin annesinin burada bir işareti vardı." O zamanlar sol gözünün altında bulundurduğu sert yarayı, parmağıyla yerini takip ederek yeniden oluşturdu. Kadın yara izini çizerken yaranın belirginleşebilmesi için tüm cildini de yaşlandırıp buruşturdu.

Okoye bir anda fırlayıp kapıya yöneldi.

Anyanwu oğlanı iri cüssesi ve tüm çabalarına aldırmaksızın yakaladı. Çocuğun şiddetli debelenmeleri durulduğunda, "Önceden olmadığım bir şey miyim ben?" diye sordu.

Çocuk soluk soluğa, "Herhangi bir adam!" dedi. "Ya da bir ruh."

Kadın, "Ruh muh değilim," dedi. "Sence kaplumbağaya ya da maymuna dönüşebilen bir kadının bir erkeğe dönüşmesi zor bir şey mi?"

Oğlan yeniden çırpınmaya başladı. Artık bir çocuk değil, genç bir adamdı. Kadın onu henüz bırakamazdı çünkü imkânsız olanı kabul edebilecek çocuk bilinci gitmişti. Bu hâldeyken suya atlayıp boğulması an meselesiydi.

"Okoye, eğer sakin olursan anılarındaki yaşlı kadına dönüşeceğim."

Oğlan çırpınmayı sürdürdü.

"Kızımın oğlu –*Nwadiani*– annen seni bana getirdiğinde hastalığının ağrısı bile seni ağlatmazken benim değişebildiğim gibi değişemediğin için hüngür hüngür ağladığını hatırlıyor musun?"

Oğlan bunun üstüne çırpınmayı bıraktı ve kadının ellerinde nefes alıp verişlerini düzenlemeye çalıştı.

Kadın, "Sen benim kızımın oğlusun," dedi. "Sana asla zarar vermem." Oğlan artık durulmuştu, Anyanwu onu bıraktı. Bir erkeğin annesinin soyuyla arasındaki bağ çok güçlü ve hassastı. Ama kadın oğlanın güvenliğini sağlamak için bedenini çocuğunkiyle kapı arasında siper etmeyi sürdürdü.

"Önceden olduğum şeye dönüşeyim mi?"

Oğlan, "Evet," diye fısıldadı.

Kadın çocuk için yeniden yaşlı bir kadın oldu. Bu biçim tanıdık olduğu için bürünmesi kolaydı. O kadar uzun süre yaşlı kadın kalmıştı ki.

Okoye ilgiyle, "Bu sensin," dedi.

Kadın gülümsedi. "Gördün mü? Yaşlı bir kadından neden korkasın?"

Oğlan kadını şaşırtan bir kahkaha attı. "Yaşlı bir kadına göre fazla dişe sahip ve garip bakışlı olduğunu düşünürdüm hep. İnsanlar senin gözlerinden Tanrı'nın baktığını söylerdi."

"Sence?"

Oğlan büyük bir merakla kadını inceledi, iyice görebilmek için etrafında dolandı. "Düşünemiyorum bile. Burada ne işin var? Nasıl oldu da Doro'nun kölesi oldun?"

"Ben onun kölesi değilim."

"Zaten herhangi bir adamın seni esir almasının mümkün olduğunu sanmam. Nesisin peki?"

"Karısı."

Dili tutulan oğlan kadının sarkık göğüslerine baktı.

"Ben bu buruşuk yaşlı kadın değilim, Okoye. En son kocam, yani annenin babası öldükten sonra bu yaşlı kadın biçimini aldım. Yeterince kocam ve yeterince çocuğum olduğuna karar vermiştim; tahmin edebileceğinden çok daha yaşlıyım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Yıllar boyu halkın kâhini olarak dinlendim ve daha sonra Doro beni buldu. Kendi açısından o da benim gibi farklı biri. Karısı olmamı istedi."

"Ama o farklı olmakla kalmıyor. O adam ötesi bir şey!"

"Ve ben de kadın ötesi bir şeyim."

"Ama sen onun gibi değilsin!"

"Doğru ama onu kocam olarak kabul ettim. Bu benim istediğim bir şeydi – yani benim diğer kadınlardan farklı olduğum gibi diğer erkeklerden farklı olan bir eş." Bu tam anlamıyla doğru değilse bile Okoye'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Göstersene..." dedi Okoye ama sonra ne demek istediğini bilemeyip duraksadı. "Bana ne olduğunu göster."

Kadın mecburen gerçek şeklinin yerini almasına izin verdi, yaklaşık yirmi yaşındayken bedeni yaşlanmayı bırakan genç kadına dönüştü: Yirmi yaşındayken ürkütücü ve sarsıcı bir hastalık atlatmış, sürekli gaipten sesler duymuş, bedeninin farklı yerlerinde acılar hissetmiş, farklı dillerde bağırmış ve zırvalamıştı. Genç kocası kadının ölmesinden endişe etmişti. Kadın *Anasi* yani adamın ilk karısıydı ve beş yıllık evliliklerinin sonucunda hiç çocuk doğuramadığı için adamın ailesi tarafından sevilmiyor olsa da adam karısını kaybetmemek için çok çabalamıştı. Kadına yardım bulmaya çalışmış, çılgınlar gibi para ödünç alarak o dönemin kâhini olan adama ödeme yapmış, değerli hay-

vanlardan adaklar adamıştı. Kadınla bu adam gibi ilgilenen başka bir adam çıkmamıştı. Ve tedavi işe yaramıştı. Kadının bedeni yavaş yavaş çırpınmayı ve kendini oradan oraya atmayı bırakmış, duyuları normale dönmüştü ama kadın bu hastalık sonucu tamamıyla değişmişti. Bedeni üstünde başka kimsenin başaramadığı gibi bir hâkimiyet kurmuştu. Kendi içine bakıp gördüklerini değiştirip düzenleyebilir hâle gelmişti. Nihayet kocasının ve kadınlığının hakkını verebilecekti; hamile kalabilecekti. Kocasına on güçlü çocuk doğurdu. Bunu takip eden yüzyıllar boyunca başka hiçbir adam için de bu kadar fazlasını yapmadı.

Yılların bedeninde iz bırakmadığını fark ettiğinde kendisini kocasıyla aynı oranda nasıl yaşlandıracağını deneye deneye öğrendi. Farklı olmanın iyi olmadığını hızlıca fark etti. Büyük farklılıklar kıskançlık, şüphe, korku veya cadılık suçlamalarıyla karşılanıyordu. Ancak ilk kocası yaşadığı süre boyunca güzelliğini tam anlamıyla hiç bırakmadı. Hatta bazı geceler adam yanına geldiğinde, bedeninin o kolaylıkla gelen genç şeklini –gerçek biçimini– almasına izin bile veriyordu. Bu bakımdan ilk kocası ömrü boyunca genç ama yaşlı bir eşe sahip olma şansına sahip olmuştu. Şimdiyse Okoye kendisinden daha genç gözüken bir anneanne sahibiydi.

Oğlan şüpheyle, "*Nneochie?*" dedi. "Anneanne?"

Anyanwu, "Hâlâ benim," dedi. "Hiçbir şey yapmadığımda böyle gözüküyorum. Yeni bir kocayla evlendiğimde de böyle gözüküyorum."

"Ama... sen yaşlısın."

"Yıllar bana temas etmiyor."

"Ona da mı...? Yeni kocana da?"

"Ona da."

Okoye başını iki yana salladı. "Benim burada olmamam gerekirdi. Ben sıradan bir adamım. Beni ne yapacaksınız?"

"Sen Doro'ya aitsin. Seninle ne yapılacağını o söyleyecektir – ama endişen olmasın. O beni karısı olarak istiyor. Yani sana zarar vermez."

Oğlana asıl zarar veren şey ise suydu.

Anyanwu kendisini gösterdikten biraz sonra çocuğun midesi bulanmaya başlamıştı. Başı dönüyordu. Hatta tüm kafası zonkluyordu. Eğer küçük odadan dışarı çıkamazsa kusacağını düşündüğünü söyledi.

Anyanwu oğlanı havanın taze ve ferah olduğu güverteye çıkardı. Ama orada bile geminin hafif sallantısı çocuğu rahatsız ediyordu – aslında kadını da. O da hasta hissediyordu. Hissettiği duyguyu hemen kavrayıp incelemeye başladı. Hâlsizlik, baş dönmesi, aniden boşalan soğuk ter. Gözlerini kapadı; Okoye denize kusmaya başladığında Anyanwu da dikkatle bedenini taradı. Bir terslik olduğunu fark etti, kulaklarının derinlerinde bir dengesizlik. Ufak bir rahatsızlıktı ama kadın bedenini en ufak değişikliği bile fark edecek kadar iyi tanıyordu. Bu değişikliği bir süre ilgiyle izledi. Anladı ki eğer bu sıkıntıyı hemen çözmezse rahatsızlığı ilerleyecek, o da Okoye'ye katılarak tırabzandan aşağı kusmaya başlayacaktı. Hayır, olmaz. İç kulağına yoğunlaştı ve oraların mükemmel olmasının hissini hatırlamaya çalıştı; organlarını, sıvılarını dengedeki basınçlarını, sıkıntısının olmadığı hâlini anımsadı. Hatırlamak ve düzeltmek tek hamlede gerçekleşiyordu; denge yeniden sağlanmıştı. Kadının bedeni üstünde böylesine rahatlıkla kontrol kurması çok fazla çaba –ve çok fazla acı– gerektirmişti. Bedeninde yaptığı her değişikliğin anlaşılması ve görselleştirilebilmesi gerekiyordu. Hastalandığında veya yaralandığında iyileşmeyi istemesi yeterli olmuyordu. Bedeninin maruz kaldığı herhangi bir hasar, eğer durumu çabucak anlayıp tamir edecek kadar hızlı olmazsa onun da herkes gibi ölümüne yol açabilirdi. Dolayısıyla uzun ömrünün büyük bir kısmını hastalıkları, bozuklukları ve başına gelebilecek yaralanmaları araştırmaya adamıştı – genellikle bu olası problemlerin daha hafif türevlerini kendi üzerinde denemiş; yavaşça, acıyla, sınama ve yanılmayla neyin yanlış olduğunu ve tedavi sürecini nasıl yönlendireceğini anlamaya başlamıştı. Böylece düşmanları onu öldürmek için geldiğinde hayatta kalmak hakkında onların öldürmeye dair bildiklerinden çok daha fazlasını bilmesi sayesinde kurtulmuştu.

Ve şimdi de kendisini çok kötü hissettirebilecek olası bir sorunu nasıl çözebileceğini biliyordu. Ama onun bilgisi Okoye'ye yardım etmesi için yeterli değildi – en azından şimdilik. Oğlana yardımcı olabilecek bir madde var mı diye hafızasını yokladı. Hatıralarında şifalı ve zehirli maddelere dair kapsamlı bir katalog bulunuyordu – genelde aynı bileşenler farklı miktarlar veya farklı hazırlama yöntemleri yahut farklı karışımlarla bir araya getirildiğinde ya iyileştirici ya da zehirleyici etkiye sahip oluyordu. Kadın, tıpkı Doro'nun eli için gereken iyileştirici merhemde olduğu gibi, kullanacağı ilaçları kendi bedeninde üretebiliyordu.

Ama bu sefer neyin işe yarayacağını henüz bulamamışken içi bir çeşit sıvı dolu küçük metal bir kap taşıyan beyaz bir adam yanına geldi. Adam Okoye'ye baktı, başını evet anlamında salladı ve kabı Anyanwu'nun eline verdi. Okoye'ye sıvıyı içirmesini işaret eden hareketler yaptı.

Anyanwu kaba baktı ve bir yudum aldı. Kendisinin ne olduğunu anlamadığı hiçbir ilacı başkasına vermezdi.

Sıvı inanılmaz sertti ve kadın az kalsın ilk yudumda boğuluyordu ama sonra yavaş yavaş bedenini ısıttı ve rahatlattı. Palmiye meyvesi şarabına benziyordu ama çok daha sertti. Bundan biraz içmek bile Okoye'ye dertlerini unutturabilirdi. Biraz daha fazla içse uykuya dalabilirdi. İlaç değildi ama en azından oğlana zarar vermeyecekti, belki yardımcı olabilirdi.

Anyanwu beyaz adama kendi dilinde teşekkür etti ve adamın memelerine baktığını fark etti. Sakalsız, sarı saçlı genç bir adamdı – Anyanwu için tamamen alışılmadık bir tip. Başka bir döneminde olsa kadının merakı onu bu genç adam hakkında daha fazlasını öğrenmeye yönlendirir, adamla iletişim kurmaya çalışırdı. Beyninin arkalarında bir yerde adamın kasıklarındaki kılların da kafasındakiler kadar sarı olup olmadığını merak ettiğini fark etti. Kendi kendine kahkahayla güldü ve genç adam kadının neye güldüğünü bilmeksizin sallanan memelerini izledi.

Bu kadarı da yeterdi!

Kadın Okoye'yi alıp kamaraya girdi ve sarı saçlı adam peşinden geldiğinde adamın önünü kesip sert bir hareketle gitmesini işaret etti. Adam duraksadı ve kadın eğer bu adam isteği dışında kendisine dokunmaya kalkarsa onu denize atma kararı verdi. *Sea*, doğru. Su için kullanılan İngilizce sözcük buydu. Eğer bu kelimeyi kullansa adam onu anlar mıydı?

Neyse ki adam fazla üstelemeden gitti.

Anyanwu, Okoye'yi sıvıdan biraz içmeye ikna etti. Başta oğlanın boğazına kaçan sıvı öksürmesine sebep olsa da oğlan sıvıyı içmeyi başardı. Doro kamaraya geldiğinde Okoye uyumuştu.

Doro geldiğini haber vermeden çat diye kapıyı açtı ve içeri girdi. Besbelli hâlinden memnun, kadına bakarak, "Anyanwu, demek iyisin. Ben de öyle tahmin etmiştim." dedi.

"Ben her zaman iyiyim."

Adam kahkaha attı. "Bana bu yolculukta şans getireceksin. Gel de adamlarım senin akrabalarından herhangi birini satın almış mı bir bak."

Kadın, adamı geminin derinlerine, cinsiyete göre ayrılmış kimi insanın bulunduğu bölmelere kadar takip etti. İnsanlar ya kilimlerin üzerine uzanmışlar ya da -kendi dillerini konuşabilen birisini bulabildilerse- çiftler veya ufak gruplar hâlinde bir araya gelmiş sohbet ediyorlardı.

Hiçbirisi kıyıdaki köleler gibi zincirli değildi. Hiç kimsenin canı yanmış veya korkmuş gibi bir hâli yoktu. İki kadın çocuklarını emziriyordu. Anyanwu bir sürü farklı dil duyduktan sonra nihayet kendininkini tanıdı. Yumuşak sesiyle kendi dilinde şarkı söyleyen genç bir kadının oturduğu kilimin önünde durdu.

Şaşkınlıkla, "Sen kimsin?" diye kadına sordu.

Kadın aniden ayağa kalktı ve Anyanwu'nun ellerini tuttu. "Konuşabiliyorsun," dedi neşeyle. "Bir daha asla anlayabileceğim sözcükleri duyamam sanmıştım. Ben Udenkwo."

Kadının konuşması Anyanwu'ya biraz yabancıydı. Bazı kelimeleri farklı telaffuz ediyor veya kimi farklı sözcükler kullanıyordu, bu yüzden Anyanwu'nun anlamak için tüm duyduklarını zihninde tekrarlaması gerekti. "Udenkwo, buraya nasıl geldin?"

diye sordu. "Bu beyazlar seni evinden mi çaldı?" Göz ucuyla Doro'nun hiddetle kendisine döndüğünü fark etti. Adam Udenkwo'nun soruyu yanıtlamasına izin verdi.

"Yok, bunlar değil," dedi kadın. "Senin gibi konuşan başka yabancılar. Beni ötekilere satmışlardı. Tam dört defa el değiştirdim – en sonunda da bunlar satın aldı." Kadın şaşkın gözlerle etrafına bakındı. "Burada beni döven veya bağlamaya çalışan kimse olmadı."

"Nasıl yakalandın?"

"Arkadaşlarımla su almak için ırmağa gitmiştim. Hepimizi çocuklarımızla beraber kaçırdılar. Oğlum..."

"O nerede?"

"Onu benden ayırdılar. İkinci defa satıldığımda oğlum benimle beraber satılmadı." Kadının tuhaf aksanı acısını bastırmaya yetmiyordu. Gözlerini Anyanwu'dan Doro'ya çevirdi. "Bana şimdi ne olacak?"

Bu sefer Doro yanıtladı. "Benim ülkeme geleceksin. Artık bana aitsin."

"Ama ben özgür doğmuş bir kadınım! Babam ve kocam çok değerli erkeklerdir!"

"Bu geçmişte kaldı."

"Halkıma geri dönmeme izin verin!"

"Artık benim halkım senin de halkın olacak. Onlar nasıl bana itaat ediyorsa sen de öyle itaat edeceksin."

Udenkwo kıpırdamadan oturuyordu ama sanki büzülüp adamdan uzaklaşmış gibi oldu. "Beni gene bağlayacak mısınız? Dövülecek miyim?"

"İtaat ettiğin sürece hayır."

"Bir daha satılacak mıyım?"

"Hayır."

Kadın duraksadı ve adamı inanıp inanmayacağına karar verir gibi inceledi. Sonunda çekinerek, "Oğlumu da satın alır mısınız?" diye sordu.

Doro, "Alırdım," dedi, "ama kimbilir nereye götürüldü – tek başına bir çocuk. Kaç yaşındaydı?"

"Beş civarı."

Doro omuz silkti. "Onu nasıl bulabileceğimi bilmiyorum."

Anyanwu şüpheyle Udenkwo'yu izlemekteydi. Tam kadın oğlunu sonsuza dek kaybetmiş olabileceği haberiyle iyice çökmeye başlamıştı ki Anyanwu, "Baban ve onun babası kimdi, Udenkwo?" diye sordu.

Kadın yanıtlamadı.

Anyanwu tekrarladı, "Baban," dedi, "onun halkı."

Udenkwo cansız düşmüştü, önce kavminin ismini söyledi, ardından da atalarından bazılarının isimlerini saymaya başladı. Anyanwu isimler ve sıraları tanıdık gelmeye başlayana dek dikkatle dinledi – ta ki sekizinci oğlunun, sonra da üçüncü kocasının ismini duyana kadar.

Anyanwu tek hareketle kadını durdurdu. "Halkının kimi üyelerini tanırdım," dedi. "Burada güvendesin. Sana iyi davranacaklar." Kadının yanından ayrılırken, "Seni tekrar ziyaret edeceğim," diye ekledi. Doro'yu da yanına çekti ve kadının duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında, "Oğlunu bulma şansın yok mu?" diye sordu.

Doro, "Hayır," dedi. "Ona gerçeği söyledim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum – oğlanın halen hayatta olup olmadığını da."

"Ama o benim soyumdan."

"Senin de söylediğin gibi, ona burada iyi davranılacak. Bundan daha fazlasını teklif edemem." Udenkwo'ya kısa bir bakış attı. "Bu topraklar senin torunlarınla dolu olmalı."

Anyanwu kederli görünüyordu. "Haklısın. Sayıca o kadar fazlalar, o kadar dağınık durumdalar ve benden nesillerle öylesine uzaklar ki ne beni ne de birbirlerini tanıyorlar. Bazen birbirleriyle evleniyorlar ve benim bundan haberim oluyor. Bu ayıp bir şey ama yanlış gözlerin ilgisini onlara yöneltebileceği için hakkında konuşmuyorum. Sonuçta onlar kendilerini benim gibi iyi koruyamazlar."

"Sessiz kalmakla iyi ediyorsun," dedi Doro. "Bazen senin benim gibi değişik insanların başka türlü davranması gerekiyor."

Kadın, "Biz," dedi düşüncelere dalarak. "Senin hiç annenden... annene doğmuş bir bedenden çocuğun oldu mu?"

Adam hayır anlamında kafasını salladı. "Ben çok küçük yaşta öldüm," dedi. "On üç yaşındaydım."

"Bu senin için bile üzücü bir şey."

"Evet." Artık güverteye çıkmışlardı, adam gözlerini denize dikti. "Üç bin yedi yüz yıldan fazla yaşadım ve binlerce çocuğun babası oldum. Kadın bedenindeyken hamile kalıp çocuk da doğurdum. Ama buna rağmen kendi bedenim olsa ne yaratırdı diye merak ediyorum. Kendim gibi bir canlı belki? Belki bir yol arkadaşı?"

"Belki ikisi de değil," dedi Anyanwu. "Benim gibi olup birbiri ardına sıradan çocuklar da yaratabilirdin."

Doro omuz silkti ve konuyu değiştirdi. "Kızının oğlu daha iyi hissetmeye başladığında onu az önceki kızla tanıştırmalısın. Kızın yaşı tam doğru değil ama gene de Okoye'den genç sayılır. Belki birbirlerini neşelendirirler."

"Ama onlar akraba!"

"Sen bunu söylemediğin sürece bunu bilemezler ve senin bir kez daha sessiz olman lazım. Onların tek sahip olduğu şey birbirleri, Anyanwu. Eğer isterlerse yeni vatanımızın geleneklerine göre evlenebilirler."

"Nasılmış bu?"

"Bir çeşit tören yapılıyor. Birbirlerine *priest* önünde söz veriyorlar–" Söylediği İngilizce sözcüğü "rahip" olarak Anyanwu için tercüme etti.

"Benim dışımda aileleri yok ve kız beni tanımıyor bile."

"Fark etmez."

"Zayıf bir evlilik olur."

"Hayır, aksine. Ben onlara toprak ve tohum veririm. Diğerleri de onlara yeni ülkelerinde nasıl yaşanacağını öğretir. İyi bir yer. Oraya gelen insanlar eğer iyi çalışırlarsa fakir kalmazlar."

"Benim çocuklarım çalışkandır."

"O zaman sıkıntı yok."

Kadını olduğu yerde bırakıp gitti, kadın da güvertede gezi-

nerek gemiyi, denizi ve kıyıda görünen koyu yeşil ağaç şeridini inceledi. Kıyı artık çok uzaktaydı. Korkunun ve özlemin ilk belirtilerini hissetmeye başlayarak kıyı şeridini seyre daldı. Bildiği her şey bu ağaçların ardında, garip ormanların derinlerinde kalmıştı. Çekip gitmekten çok daha kalıcı hissettiren bir biçimde tüm halkını geride bırakıyordu.

Birdenbire bastırıp kendisini boğacak gibi olan ani duygulardan korkarak kıyıyı arkasına aldı. Güvertede kadının ne olduğunu anlamadığı işlerle uğraşan kimi siyah kimi beyaz adamları izledi. Sarı saçlı beyaz adam gülümseyerek geldi ve memelerine gözlerini dikti, ta ki Anyanwu adamın hayatında daha önce kadın görüp görmediğini merak edene kadar. Adam yavaş yavaş heceleyerek kadınla konuştu.

"Isaac," dedi kendi göğsünü işaret ederek. "Isaac." Sonra bir parmağını kadına doğrulttu ama dokunmadı. Sonra soluk renkli çalımsı kaşlarını soru soruyormuş gibi havaya kaldırdı.

Kadın sözcüğü anlamaya çalışarak, "Isaac?" dedi.

"Isaac." Adam avucuyla göğsüne vurdu. Sonra tekrar kadını işaret etti. "Sen?"

Kadın, "Anyanwu!" dedi anlayarak. "Anyanwu." Gülümsedi.

Sonra adam da gülümsedi, kadının ismini yanlış telaffuz etti ve kadını güvertede gezdirerek parmağıyla bir şeyleri işaret edip İngilizcelerini söyledi. Daha önce duyduğu her şeyden farklı olan bu yeni dil, Doro ilk öğretmeye başladığından beri kadının ilgisini çekmişti. Şimdi kelimeleri özenle tekrar ediyor ve hatırlamaya çabalıyordu. Sarı saçlı Isaac bu durumdan keyif almış görünüyordu. Sonra birisi adamı çağırdı ve adam istemeye istemeye kadını bıraktı.

Adam gider gitmez Anyanwu'ya bir yalnızlık çöktü. Etrafında bir sürü insan vardı ama bu koca aracın içinde, uçsuz bucaksız suyun ortasında yapayalnızdı. Yalnızlık. Bu duyguyu neden şimdi böylesine yoğun hissediyordu? Diğer insanlar gibi ölemediğini fark ettiğinden beri yalnızdı aslında. Arkadaşları, kocaları, çocukları... Hepsi onu terk ediyordu. Annesinin ya da babasının suratını hatırlayamıyordu.

Ama şimdi yalnızlık, içine atladığında başının üzerinde kapanacak deniz misali, üzerine kapanıyor gibiydi.

Bakışlarını sürekli hareket hâlindeki suya ve ardından kıyıya çevirdi. Doro henüz geminin açılmadığını söylemiş olsa da kıyı şimdiden çok uzak görünüyordu. Anyanwu evinden çok uzağa taşındığını, hatta belki dönemeyecek kadar uzaklaştığını hissetti.

Gözlerini kıyıdan ayırmadan tırabzanı kavradı. Ne yaptığını sanıyordu? Doro için evinden ayrılmayı nasıl kabul edebilmişti? Beyaz tenli sarı saçlı bu insanlar – bunlar onun neyi oluyordu ki? Yabancıdan da ötelerdi. Başka birileri kadının etrafında çalışıyor, bağırıyordu ve yine de bu insanlar kadını yapayalnız hissettiriyordu.

Kendini çekerek küpeştenin üstüne çıktı.

"Anyanwu!"

Duraksamadı bile. Sanki kulağının dibinde bir sivrisinek vızıldamıştı. Ufak bir dikkat dağınıklığı.

"Anyanwu!"

Denize atlayacaktı. Denizin suları onu ya evine götürecek ya da canlı canlı yutacaktı. Her olasılıkta huzur bulacaktı. Yalnızlık bedenindeki bir hastalık gibi canını yakıyordu, özel yeteneği sayesinde bulup iyileştiremeyeceği türde bir acı. Deniz...

Eller kadını yakaladı, geri çekti ve güverteye indirdi. Eller onu denizden uzak tutuyordu.

"Anyanwu!"

Tepesinde sarı saçları gördü. Beyaz ten. Bu adam kadına dokunma yetkisini de nereden bulmuştu?

"Anyanwu, *stop*!" diye bağırdı adam.

Kadın İngilizce, "Dur!" anlamına gelen *stop* sözcüğünü tanıdı ama yoksaydı. Adamı kenara itti ve tekrar küpeşteye yöneldi.

"Anyanwu!"

Yeni bir ses. Yeni eller.

"Burada yalnız değilsin, Anyanwu."

Belki de başka hiçbir cümle kadını durmaya ikna edemezdi. Belki de başka hiçbir ses bu korkunç yalnızlığını hızlıca sona er-

dirme isteğine engel olamayacaktı. Belki de yalnızca kendi dili onu uzak sahilin çağrısından geri çevirebilirdi.

"Doro?"

Kendini adamın sıkıca tutan kollarında buldu. Özgür olabilmek için gerekirse bu kolları kırmaya hazır olduğunu fark etti ve dehşete kapıldı.

"Bana bir şey oldu, Doro."

"Biliyorum."

Kadının öfkesi geçmişti. Sersemlemiş gibi etrafına baktı. Sarı saçlı – ona ne olmuştu? "Isaac?" dedi korkuyla. Genç adamı denize mi fırlatmıştı yoksa?

Arkasında korkmuş ve savunmaya geçmiş bir tonda tanımadığı dilde bir konuşma duydu. Isaac. Arkasına dönüp adamın canlı ve kuru olduğunu gördüğünde o kadar rahatladı ki adamın ses tonundaki garipliği fark etmedi. Adam ve Doro aralarında İngilizce bir şeyler konuştuktan sonra Doro kadınla konuştu.

"Anyanwu, Isaac sana zarar vermedi ya?"

"Hayır." Kadın genç adama baktı, kolundaki kızaran yeri tutuyordu. "Sanırım ben ona zarar verdim." Utanç içinde önüne döndü ve Doro'yla konuştu. "O bana yardımcı oldu. Ona zarar vermezdim ama... sanki bir ruh beni ele geçirmişti."

"Senin adına özür dileyeyim mi?" diye sordu Doro. Ses tonu neşeliydi.

"Evet." Kadın Isaac'in yanına gitti, yumuşak sesiyle adamın ismini söyledi ve yaralı koluna dokundu. Hayatında daha önce defalarca hissettiği gibi şimdi de başkalarının acısını kendininkini dindirebildiği kadar kolay dindirebilmeyi diledi. Doro'nun konuştuğunu duydu ve genç adamın yüzündeki öfkenin dindiğini fark etti. Adam çirkin dişlerini ve iyi niyetini göstererek gülümsedi. Demek ki kadını affetmişti.

"Senin bir erkek gibi güçlü olduğunu söyledi," dedi Doro.

Kadın gülümsedi. "Bir sürü erkeğin toplamından daha güçlü de olabilirim ama bunu onun bilmesine gerek yok."

"Bilsin," dedi Doro. "Onun da kendi güçleri var. O benim oğlum."

"Senin..."

"Amerikalı bir bedenin oğlu." Doro espri yapmış gibi gülümsedi. "Karışık bir beden; beyaz, siyah ve yerli. Yerliler kahverengi insanlardır."

"Ama o beyaz."

"Annesi beyazdı. Sarışın, Alman. Isaac benden çok onun oğlu gibi – en azından görünüş olarak."

Anyanwu başını iki yana sallayarak özlemle uzaktaki kıyıya baktı.

Doro tatlı bir sesle, "Korkmana gerek yok," dedi. "Yalnız değilsin. Çocuklarının çocukları burada. Ben de buradayım."

"Benim ne hissettiğimi nereden bilebilirsin?"

"Bilmemek ve görmemek için kör olmak gerekir."

"Ama..."

"Sence halkından ayırdığım ilk kadın sen misin? Seni köyünden ayrıldığımızdan beri izliyorum ve elbet bu ânın geleceğini biliyordum. Bizim türümüzün akrabalarımız veya bizim gibi değişik insanlarla beraber olmaya yönelik özel bir ihtiyacı var."

"Sen benim gibi değilsin!"

Adam sessiz kaldı. Anyanwu onun bu soruyu daha önce yanıtlamış olduğu hatırladı. Görünüşe göre bir kere daha yanıtlamaya niyeti yoktu.

Kadın onun iyi yaratılmış, yakışıklı ve boylu poslu genç vücuduna baktı. "Acaba, bir gün, başka bir adamın derisinin altında saklanmadığında neye benzediğini görebilecek miyim?"

O an adamın gözlerinden bir leopar baktı sanki. Kadına gözlerini diken yabani ve soğuk şey –o ruhumsu şey– yumuşacık bir sesle konuştu.

"Anyanwu, tüm tanrılarına dua et de hiç görmeyesin. Bırak adam kalayım. Bir adam olduğum hâlimle yetinmeyi öğren." Anyanwu'ya dokunmak üzere elini uzattı ve kadın kendisini de şaşırtarak adamın dokunuşundan irkilmedi, titrese de kaçmadı.

Adam onu tutup kendine çekti ve kadın onun kollarında huzur buldu. Evine, halkına duyduğu ve onu yeniden ele geçirme riski olan özlem duygusu duruldu – sanki Doro, her neyse ne, ama sanki Doro yeterliydi.

*

Doro, Anyanwu'yu torunuyla ilgilenmek üzere kamaraya yolladığında kendi oğlunun kadının içeri gidişini izlediğini, onun sallanan kalçalarına baktığını gördü. Doro, "Tam da onu okumanın ne kadar kolay olduğundan bahsetmiştim," dedi.

Oğlan bu cümlenin peşinden gelecek olanı tahmin ederek gözlerini eğdi.

"Sen de okuması fazla zor biri değilsin," diye devam etti Doro.

Isaac, "Elimde değil," diye mırıldandı. "O kadının üstüne biraz daha giysi giydirmen lazım."

"Eninde sonunda giydireceğimi biliyorsun. Ama şimdilik kendine hâkim ol. O bu gemide seni öldürebilecek sayılı birkaç kişiden biri – tıpkı senin onu öldürebilecek sayılı birkaç kişiden biri olman gibi. Ve ikinizi de kaybetmeye niyetim yok."

"Ona zarar vermem. Ondan hoşlandım."

"Orası belli."

"Demek istediğim..."

"Anladım, anladım. O da senden hoşlanmış gibi gözüküyor."

Oğlan duraksadı, bir anlığına mavi sulara baktı sonra neredeyse meydan okurcasına bir tavırla Doro'ya döndü. "Onu kendine saklamayı mı düşünüyorsun?"

Doro içinden gülümsedi. "Bir süreliğine," dedi. Bu onun en sevdiği oğullarındandı: Yeteneği ve huyları tam da Doro'nun arzu ettiği gibi dengeli gelişen eşsiz, nadir bir delikanlı. Doro, Isaac'in soyunun üremesini bin yıllarca denetlemiş, ara sıra döllemede kullanılabilecek neredeyse başarılı örnekler yaratmış, zaman zaman da imha edilmesi gereken tehlikeli ve yıkıcı başarısızlıklarla karşılaşmıştı. Ve sonunda, gerçek bir başarı. Isaac. Sağlıklı, aklı başında bir oğlan, Doro'nun oğlunun olması gerektiği kadar bilge ve bilge olduğundan daha isyankâr değil; ama gemiyi fırtınadan sağ salim kurtaracak kadar güçlü.

Isaac'in bakışları Anyanwu'nun gittiği yöne dalmıştı. Yavaş yavaş başını salladı.

Doro, Isaac'i dikkatle izleyerek, "Senin yeteneğinle onunkinin nasıl birleşeceğini hayal bile edemiyorum," dedi.

Isaac aniden umutlanarak Doro'ya döndü.

"Bana öyle geliyor ki bedeninde karmaşık ufak değişiklikler yapma becerisi senin bedenin dışındaki büyük nesneleri hareket ettirmek için yaptıklarına benzer hassasiyet gerektiriyor."

Isaac kaşlarını çattı. "Kendi içinde ne yaptığını nasıl anlayabiliyor?"

"Sanırım birazcık da Virginia'daki ailelerime benziyor. Kapalı alanlarda veya kendilerinden kilometrelerce uzaktaki yerlerde olan şeyleri bilebiliyorlar ya. Aslında seni onlardan bazılarıyla bir araya getirmeyi planlıyordum."

"Neden olduğunu anlayabiliyorum. Aslında ben de böyle bir görüye sahip olsam daha iyi olurdum. Geçen yıl *Mary Magdalene*'i kayalara sürüklediğimiz zamanki gibi şeyler olmasın diye."

"Gene de iyi iş çıkarmıştın – limana ulaşana dek bizi suyun üstünde tuttun ya."

"Eğer Anyanwu'dan çocuk yaparsam belki onda öbür türlü görü yetisi olur. Senin Virginialılar yerine Anyanwu'yu tercih ederim."

Doro yüksek sesle kahkaha attı. Isaac'i şımartmaktan hoşlanıyordu, Isaac de bunu biliyordu. Doro bazen çocuklarının en iyilerine ne kadar yakın hissettiğini fark edip şaşırırdı. Ve lanet olası merakı yüzünden Isaac ve Anyanwu'nun nasıl çocuklar üreteceğini de öğrenmek istiyordu. Doro, "Virginialıları alacaksın," dedi. "Anyanwu'yu da. Onu seninle paylaşacağım. Ama sonra."

"Ne zaman?" Isaac heyecanını saklamak için hiç çaba harcamamıştı.

"Sonra dedim ya. Bu onun için tehlikeli bir zaman. Bildiği her şeyi geride bırakıyor ve bunun karşılığında ne alacağıyla ilgili net bir fikri yok. Eğer onu çok zorlarsak işimize yarayamadan kendini öldürebilir."

5

Okoye, hastalığı geçene kadar Doro'nun kamarasında, Anyanwu'nun refakatinde kaldı. İyileştiğinde Doro onu diğer kölelerin yanına gönderdi. Gemi seferine başlayıp Afrika kıtasının görülemeyeceği kadar açıldıktan sonra kölelerin gemide veya güvertede istedikleri gibi dolanmalarına da izin veriliyordu. Hatta neredeyse yapacak hiçbir işleri olmadığı için kölelerin mürettebattan daha çok boş vakti oluyordu. Dolayısıyla Okoye'nin bu değişimi kısıtlayıcı karşılaması için hiçbir sebebi yoktu. Doro oğlanın sorun çıkarmayacak kadar zeki –veya temkinli– olup olmadığını ölçmek için dikkatle izledi. Anyanwu da oğlanı Udenkwo'yla tanıştırdı ve bundan sonra Udenkwo oğlanın tüm vaktini alır oldu. Artık başkaldırma fikri aklına bile gelmiyordu.

Anyanwu, Doro'ya, "Birbirlerini göründüğü kadar da memnun edemiyor olabilirler," dedi. "Akıllarından ne geçiyor kimbilir."

Doro gülümsemekle yetindi. Genç insanların aklından başka ne geçebilirdi ki? Anyanwu halen aralarındaki kan bağından rahatsız oluyordu. Farkına varmasa da halkının inançlarının esiriydi. Özellikle de bu birlikteliğe kolaylıkla engel olabilecekken olmadığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama o bile Okoye ve Udenkwo'nun birbirine ne denli ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu; tıpkı kendisinin de Doro'ya ihtiyacı olduğu gibi. Anyanwu da, onlar da son derece savunmasız ve yapayalnız hissediyorlardı.

Sefere çıkıldıktan üç-dört gün sonra Doro, Okoye'yi Udenk-

wo'dan uzaklaştırıp güvertede bir köşeye çekti ve geminin kaptanının nikâh kıyma yetkisi olduğu söyledi.

Okoye, "Şu beyaz adam, Woodley mi?" diye sordu. "Onun bizimle ne ilgisi var ki?"

"Yeni ülkenizde evlenmek için bir rahip veya Woodley gibi yetkin bir adamın önünde birbirinize söz vermeniz gerekiyor."

Oğlan şüpheyle ve anlamayarak başını iki yana salladı. "Burada her şey çok farklı. Bilmiyorum. Babamın benim için seçtiği bir eş vardı ve ben ondan memnundum. Aileler arasında söz kesilmişti."

Doro kendinden son derece emin bir tavırla, "O kızı bir daha göremeyeceksin," dedi. Oğlanın öfkeyle parlayan bakışına sakinlikle cevap verdi. "Okoye dünya hiç de nazik bir yer değil."

"Sırf sen söyledin diye mi evleneceğim yani?"

Doro bir süre sessizce bekledi. Oğlana ahmakça sorusunu yeniden gözden geçirmek için biraz zaman tanıdı. Sonunda tekrar konuştu: "Bak çocuk, emirlerimin yerine getirilmesi isteyerek konuştuğumda bunu anlar ve itaat edersin zaten, hiç şüphen olmasın."

Şimdi düşünceleriyle baş başa kalma zamanı Okoye'deydi ve oğlan nihayet korkusunu gizlemeye çalışarak, "Evlenmek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Hayır."

"Onun kocası varmış."

Doro omuz silkti.

"Senin şu vatanına gittiğimizde bizi ne yapacaksın?"

"Belki hiçbir şey. Size toprak ve tohum vereceğim; halkımın kimi fertleri de size yeni evinizin kurallarını öğretecekler. İngilizce ve belki Flemenkçe öğrenmeye devam edeceksiniz. Yaşayacaksınız. Ve size verdiğim her şeyin karşılığında yanınıza geldiğimde bana itaat edeceksiniz – yarın veya belki kırk yıl sonra gelsem bile."

"Ben ne yapmalıyım?"

"Henüz bilmiyorum. Belki sana bakman için bir veya birkaç evsiz çocuk getiririm. Belki ihtiyacı olan yetişkinlere barınma

imkânı sunman gerekir. Belki benim bir yerden başka bir yere haber ulaştırmama yardım edersin veya değerli malların nakliyatıyla ilgilenirsin, belki de benim mallarıma sahip çıkarsın. Belki başka bir şey. Ne olursa."

"İyi şeylerin yanında kötü şeyler de yapacak mıyım?"

"Evet."

"O zaman belki de itaat edemem. Bazen kölelerin bile kendi düşüncelerine sadık kalması gerekir."

"Tercih senin," diye hak verdi Doro.

"Peki, o zaman ne olacak? Beni öldürecek misin?"

"Evet."

Okoye bakışlarını kaçırdı, elini damga demirinin yaktığı göğsüne götürdü. "Tamam, itaat edeceğim," diye fısıldadı. Bir süre suskun kaldı ve sonra yorgun bir sesle tekrar konuştu. "Evlenmeyi istiyorum. Ama töreni beyaz adam yapmak zorunda mı?"

"Benim yapmamı ister misin?"

"Evet." Okoye rahatlamıştı.

Ve öyle oldu. Doro'nun yasal bir yetkisi yoktu. Ama Doro kâğıt üstünde töreni gerçekleştiren John Woodley'ymiş gibi gösterilmesini istedi. Doro için asıl önemli olan kölelerin töreni kabullenmesiydi, geminin kaptanını değil. Nasıl değişik yiyecekleri ve farklı insanları kabul etmeye başladılarsa, gelenekleri de kabul edeceklerdi.

Okoye bu kadınla kendi köyünde evleniyor olsa, ailesinin sunacağı palmiye şarabından yoktu; ama yine de Doro'nun ikram ettiği romun yanında köyü anımsatan tatlı patatesler ve hiç tanıdık olmayan başka gıdalarla donatılmış küçük bir ziyafet düzenlendi. Doro ve Anyanwu dışında hiç yakınları yoktu ama şu noktada kölelerin ve tayfanın bir kısmı tanıdık gelmeye başlamış ve davetli olarak kabul görmüşlerdi. Doro olan biteni herkese kendi dillerinde anlattığında hepsi gülüşmeler, jestler eşliğinde, kendi dillerinde ve çat pat konuştukları İngilizce yorumlar yaparak bir araya toplandılar. Söylediklerinin bir kısmının anlamı oldukça açıktı ve Okoye ile Udenkwo mahcup mu

olsunlar gülsünler mi bilemediler. Geminin sevecen ortamında tüm köleler kendi vatanlarında maruz kaldıkları sert deneyimleri atlatmaya çalışıyordu. Kimileri köylerinden kaçırılarak alıkonulmuştu. Kimileri cadılık ve benzeri, gerçekle alakası olmayan ithamlarla satılmıştı. Kimileri köle doğmuştu. Kimileri savaşlar sonrası esir alınmıştı. Hepsi esirliklerinden en az bir bölümünde kötü müdahalelere maruz kalmıştı. Her biri –hatırlamak istemeyeceği kadar fazla– acıya maruz kalmıştı. Hepsi akrabalarını geride bırakmıştı – karılarını, kocalarını, ebeveynlerini, çocuklarını... ve bu insanları bir daha göremeyeceklerini anlamaya başlıyorlardı.

Buna karşın gemide nezaket hâkimdi. Yeterince yiyecek vardı – hatta köleler sayıca çok fazla olmadığı için fazla fazla yiyecek bulunuyordu. Zincirler yoktu. Onları ısıtacak battaniyeler ve serinletecek deniz havası vardı. Ne kırbaç ne silah kullanılıyordu. Hiçbir kadın tecavüze uğramıyordu. Herkes eve gitmenin hasretini duyuyor ama aynı Okoye gibi onlar da Doro'dan

şikâyet etmeyecek veya isyan çıkarmayacak kadar korkuyordu. Çoğu Doro'dan neden korktuklarını tam olarak bilmiyordu ama o hepsinin tanıdığı tek adamdı – ve kısıtlı da olsa her birinin dilini konuşabilen tek kişiydi. Ve adam onlarla konuştuğunda saldırganlık gibi adamın öfkesini üzerlerine çekebilecek her tavırdan uzak duruyorlardı.

Anyanwu, "Onları böylesine korkutmak için ne yaptın?" diye sordu nikâh gecesi.

Doro tüm içtenliğiyle, "Hiç," diye yanıtladı. "Onlara nasıl davrandığımı gördün. Kimsenin canını yakmadım." Kadının bu cevaptan tatmin olmadığını görebiliyordu ama bunun fazla önemi yoktu. "Bu gemilerin normalde nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok," dedi kadına. Ve ona köle gemilerini anlatmaya başladı – zincirlerle oldukları yere sabitlenmiş ve kalabalıktan kıpırdayamadığı için kendi pisliği içinde uyuyan insanları, atılan dayakları, düzenli olarak tecavüz edilen kadınları, işkenceleri... sayısız kölenin nasıl öldüğünü... Tüm o ıstırabı.

Doro lafını tiksintiyle, "Boşa!" diye bitirdi. "Ama o gemiler

satılık köleleri taşıyorlar. Benimkiler benim kişisel kullanımım için."

Anyanwu bir süre sessiz kalarak adamı inceledikten sonra, "Senin kölelerinin boşa gitmeyeceğine sevinmeli miyim yani?" diye sordu. "Yoksa onlar için bulduğun kullanım alanlarını düşünüp endişeleneyim mi?"

Adam kadının ciddiyetini komik buldu ve bir kahkaha patlattı; ardından da torunlarının nikâhı şerefine kadına brendi ikram etti. Kadını elinden geldiğince uzun süre oyalayacaktı. Anyanwu sorularının yanıtlarını bilmek istemiyordu. İstese kendisi de cevaplayabilirdi. *Anyanwu* adamdan neden korkuyordu? *Kendisinin* nasıl bir kullanım alanı olacağını düşünüyordu? Aslında anlıyordu. Ve kendisini olayın dışında tutmaya çabalıyordu. Doro da onu ayrı tutmaya niyetliydi. Sonuçta Doro'nun bu gemideki en değerli malı Anyanwu'ydu ve bu yüzden kadına karşı nazik davranma eğilimindeydi.

Büyük fırtına çıktığında Okoye ve Udenkwo evleneli birkaç gün olmuştu. Anyanwu, Doro'nun aşırı yumuşak yatağında adamla beraber uyuyordu ve birdenbire yukarıdan gelen patır patır yağan yağmur ve koşturan ayak seslerine uyandı. Gemi mide bulandıracak kadar yalpaladı, yana yattı ve Anyanwu bu fırtınaya katlanması gerekeceğini kabullendi. Denizdeki ilk fırtına deneyimi kısa, şiddetli ve korkutucu olmuştu ama en azından artık ne bekleyeceğine dair biraz bilgisi vardı. Mürettebat güverteye toplanacak, bağırarak yelkenleri çekiştirecek ve kontrollü bir kafa karışıklığı eşliğinde aceleyle bir şeyler yapacaktı. Köleler geminin altındaki bölmelerinde mideleri bulanarak bekleşecek, Doro, Isaac ve bir arada dikilip sorunu izlemek ve bitmesini beklemekten başka işleri yokmuş gibi görünen mürettebattan birkaç kişiyle toplaşacaklardı.

Kadın bir keresinde Doro'nun da zor zamanlarda sığındığı kimi tanrıları olabileceğini düşünerek, "Onlarla bir araya geldiğinizde ne yapıyorsunuz?" diye sormuştu.

Doro da, "Hiçbir şey," demişti.

"Öyleyse... neden öyle toplaşıyorsunuz?"

Adam, "Bize ihtiyaç olabilir," diye cevap vermişti. "Bir araya geldiğim adamlar benim oğullarım. Onların işimize yarayabilecek türde özel güçleri var."

Kadına başka hiçbir şey anlatmadı – ilk kez tanıttığı oğulları hakkında kadını uyarmak dışında başka bir şey söylemeyecekti. "Onları kendi hâline bırak," dedi. "Isaac onların en iyisidir, güvenilir ve dengelidir. Ama diğerleri güvenli değil – senin için bile."

Ve şimdi gene oğullarıyla bir araya gelmek üzere güverteye koşarken gemide giyinmeyi alışkanlık hâline getirdiği beyaz adam giysilerini üstüne geçirdi. Anyanwu da kuvvetine ve çevikliğine güvenerek onun peşinden dışarı çıktı.

Güvertede tahmin ettiğinden çok daha şiddetli esen bir rüzgâr ve yağmurla karşılaştı. Mavi-beyaz şimşekler çakıyor ve hemen ardından tüm gökyüzü zifiri bir karanlığa gömülüyordu. Yeterince güçlü veya hızlı olmasa kadını gemiden aşağı atabilecek denli büyük dalgalar geminin üstünü yalayıp geçiyordu.

Kadın bir yere tutunarak elinden geldiğince hızlıca gözlerini ayarladı. Normal bir insanın görüsü hiçbir şey göremese de her zaman biraz ışık vardı. Ve nihayet görebiliyor – rüzgâr, yağmur ve dalgaların ilerisini duyabiliyordu. Yardıma muhtaç bir tonda İngilizce kelime parçaları duyduğunda anlayabiliyor olmayı diledi. Kelimeler anlamsız gelse bile tonlamaları gayet netti. Bu insanlar yakında öleceklerinden endişe ediyorlardı.

Birisi ona çarptı, yere düşürdü, sonra da üstüne düştü. Kadın bunun mürettebattan öylesine biri olduğunu, rüzgâr ve dalgalardan serseme döndüğünü görebiliyordu. Erkeklerin çoğu kendilerini bulabildikleri sabit nesnelere bağlamışlar ve atlatmaya çalışıyorlardı.

Rüzgâr aniden hızlandı ve onu dağ gibi yükselen dalgalar takip etti – bir dalga az kalsın gemiyi yan yatıracaktı. Anyanwu adamın kolunu yakaladı ve diğer eliyle tırabzana tutundu. Eğer tutunmamış olsa hem kendisi hem de adam gemiden aşağı düşecekti. Adamı kolunun arasında sıkıca tutabilmek için kendine çekti. Takip eden birkaç saniye sadece durdu. Isaac'in "kıç" de-

diği arka tarafta, üç büyük kalas direkten üçüncünün yanında Doro, Isaac ve üç adam –Doro'nun oğulları– duruyordu – işe yarayacakları ânı bekler gibiydiler. Belli ki ellerinden geleni yapma zamanıydı.

Kadın diğerlerinin arasında Isaac'i rahatlıkla seçebiliyordu. Diğerlerinden ayrı durmuş, kollarını havaya kaldırmış suratını aşağı eğip rüzgârdan ve yağmurdan olabildiğince korunmak için rüzgârın tersi tarafa çevirmişti; giysileri ve sarı saçları dalgalanıyordu. Kadın bir an adamın kendisine –kendinden tarafa– baktığını düşündü ama adamın onu bu karanlıkta ve yağmurda görmesi mümkün değildi. Hayranlıkla adamı izledi. Kendisini diğerleri gibi kalaslara bağlamamıştı ama gemi bedeninin altında sallanıp dururken tuhaf pozisyonunu hiç bozmadan duruyordu.

Rüzgâr iyice sert esmeye başladı. Dalgalar güvertenin çok üstüne çıkıyordu, Anyanwu bile zaman zaman kendi gücünün sınandığını hissediyordu; bu anlarda boğulmaya yüz tutmuş denizciyi bıraksa işinin çok daha kolay olacağını düşündü. Ama adamı, hayatını çöpe atmak için kurtarmamıştı. Diğer mürettebatın ipler ve parmaklarıyla bir yerlere tutunmuş olduğunu görebiliyordu. Kimsenin gemiden düştüğünü görmemişti. Ve Isaac, hâlâ tek başına, elleriyle bile tutunmadan ve rüzgârlarla dalgalara aldırış etmeden ayakta duruyordu.

Gemi daha hızlı hareket eder gibi oldu. Anyanwu rüzgâr basıncının arttığını, bedeninin yağmur tarafından kamçılandığını hissetti; bedenini denizcinin bedenine yakınlaştırarak yağmurdan kaçmaya çalıştı. Gemi sanki rüzgâra karşı yelken açmış, kendi dalgalarını yaratan büyülü bir şey gibi hareket ediyordu. Anyanwu dehşete kapılmış, tutunmayı sürdürmek dışında bir şey yapamaz hâle gelmişti.

Sonra yavaş yavaş bulut perdesi aralandı ve yıldızlar göründü. Sapsakin deniz suyundan ışığı yansıyan dolunay da. Dalgalar sakinlemiş, nazik nazik gemiye çarpar olmuş, rüzgâr Anyanwu'nun yarı çıplak ve ıslak bedenine değen serin bir esintiye dönüşmüştü.

Anyanwu denizciyi bıraktı ve ayağa kalktı. Gemideki tüm insanlar birden çığlıklar atmaya, bağlı oldukları bölgelerden kendilerini çözüp Isaac'e koşmaya başlamıştı. Anyanwu'nun kurtardığı denizci de yavaş yavaş doğruldu, önce Isaac'e ardından Anyanwu'ya baktı. Gözleri kamaşarak berrak gökyüzüne ve aya çevirdi bakışlarını. Sonra genizden gelen bir sesle böğürdü ve Anyanwu'ya bir daha bakmadan Isaac'e koştu.

Anyanwu bir süre tezahüratı izledi –bunun neşeli bir kutlama olduğunu artık anlamıştı– ve sonra da geminin alt tarafında kamarasına girdi. Odanın her tarafı ıslanmıştı. Yerden bileğine kadar su dolmuş, yatak sırılsıklam olmuştu. Ne yapacağını bilemeden odanın ortasında dikildi, ta ki Doro yanına gelip kamaranın durumunu görünce onu nispeten daha kuru başka bir odaya götürene kadar.

Doro, "Güvertede miydin?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı.

"Demek gördün."

Kadın olanları anlamayarak adama baktı. "Ne gördüm?"

Adam gururla, "Oğullarımın en iyisini," dedi. "Yapmak üzere doğduğu işi yerine getiriyordu. Bizi fırtınadan çıkardı – herhangi bir geminin asla hareket edemeyeceği bir hızla."

"Nasıl?"

"Nasıl mı!" Doro alaycı bir kahkaha attı. "Şeklini nasıl değiştiriyorsun, kadın? Üç yüz yıl nasıl yaşadın?"

Anyanwu göz kırptı ve yatağa uzandı. Sonra adamın kendisini getirdiği kamarayı inceledi. "Burası kime ait?"

Doro, "Kaptanın," dedi. "Bir süre daha kötüsüyle idare etmek zorunda. Sen burada kal. Dinlen."

"Tüm oğulların bu denli güçlü mü?"

Adam yeniden kahkaha attı. "Bu akşam zihnin oradan oraya atlıyor. Ama sanırım bu şaşırtıcı değil. Diğer oğullarım başka şeyler yapıyorlar. Hiçbirisi yetilerini Isaac kadar iyi kullanamıyor gerçi."

Bitkin düşen Anyanwu yatağa uzandı. Öyle aşırı yorgun değildi – bedeni yorulmamıştı. Gösterdiği çaba, her şey bittikten

sonra onu yorgun düşürecek kadar zorlayıcı değildi. Bitkin düşen ruhuydu. Uyumaya ihtiyacı vardı. Sonra gidip Isaac'i bulması ve gülümseyen sarı saçlı adamın ötesinde ne bulabileceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Doro'nun yanına uzanıp uzanmayacağından emin olamayarak gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Adamın yanına yatmadığını ilerleyen saatlerde yalnız başına uyandığında anladı. Birisi kapıyı yumrukluyordu.

Kadın uykuyu üstünden kolayca attı ve yataktan kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açtığı anda uzun boylu zayıf bir denizci, bilinci kapalı Isaac'i kadının kollarına itti.

Kadın Isaac'in ağırlığından değil ama şaşkınlıktan dolayı bir an dengesini kaybediverdi. Adamı refleksle tutmayı başarmıştı. Adamın cildi soğuk ve kaygandı. Kadını tanımıyor hatta göremiyor gibiydi. Yarı açık gözleri boş bakıyordu. Eğer Anyanwu kollarını bedenine dolamamış olsa yere düşecek gibiydi.

Adamı bir çocukmuş gibi kaldırdı, yatağa yatırdı ve üstüne bir battaniye örttü. Sonra sıska denizcinin hâlâ orada olup olmadığını görmek için kapıya döndü. Denizcinin yeşil gözleri ve tıraşsız esmer lekeli cildinin altında her an kırılabilecek gibi görünen kemikleriyle aşırı uzun bir kafası vardı. Adam aslında beyazdı ama güneş onu kimi yerlerde kavurmuş, hastalıklı bir görüntü vermişti. Anyanwu'nun hayatında gördüğü en çirkin adamlardan biriydi. O da fırtınada Doro'nun yanında duran adamlardan -oğullarından- biriydi. Eğer görünüşün bir önemi varsa bu Doro'nun kötü oğullarından olmalıydı. Demek ki Doro'nun kadına uzak durmasını öğütlediklerinden biriydi bu. Oğlan bir gitse, Anyanwu da ondan uzak durmak isterdi zaten. Isaac'i Anyanwu'ya getirmişti. Şimdi çekip gitmesi ve ona Isaac'i iyileştirebilmesi için fırsat vermesi gerekiyordu. Kadın zihninin derinlerinde koca koca gemileri suda yürütebilecek güce sahip bu oğlanın ne sıkıntısı olabileceğini tekrar tekrar düşündü. Ne yaşanmış olabilirdi? Isaac hastaysa bunu Anyanwu'ya Doro neden söylememişti?

Aklından Doro'yu geçirdiğinde adam garip bir şekilde birkaç

defa zihninde yankılandı. Birden Doro'yu görür oldu – ya da Doro'nun bir görüntüsünü. Doro'yu, Isaac gibi sarı saçlı beyaz bir adam olarak gördü, sonra da çirkin denizci gibi yeşil gözlü. Daha önce Doro'yu hiç beyaz görmemiş, beyaz bedenlerinden birini tanımladığını hiç duymamıştı ama bu gördüğünün beyaz bedenlerden birini giyinmiş Doro olduğundan emindi. Bu görüntünün kendisine Isaac'i teslim ettiğini –oğlanın yarı-bilinçsiz bedenini kollarına bıraktığını– gördü. Sonra iç burkucu bir hisle aniden kendisini çılgınlar gibi sevişirken gördü, önce Isaac'le, sonra bu Lale denen yeşil gözlü çirkin adamla. Lale Sachs.

Bunu nereden bilebilirdi?

Neler oluyordu!

Yeşil gözlü adam kahkaha attı ve adamın kulak tırmalayıcı kahkahası kadının zihninde tıpkı az evvel Doro'nunkinin yankılandığı şekilde çınladı. Bu adam bir şekilde kadının düşüncelerine girmişti!

Adama doğru atıldı ve onu çok daha güçlü bir adamı itebilecek kuvvetle kapının dışına itti. Adam kontrolünü yitirerek geri düştü ve Anyanwu hemen ardından hızla kapıyı kapadı. Buna rağmen adamla arasındaki rezil bağ kopmamıştı. Adam düşüp kafasını çarptığında hissettiği acıyı o da olduğu gibi hissetti – bu öyle bir acıydı ki Anyanwu dizlerinin üstüne çöküp kafasını ellerinin arasına alıp büzüştü.

Sonra acı geçti. Adam düşüncelerinden çıkmıştı. Ama Anyanwu'nun beddua olduğunu tahmin ettiği gürültülü sözcüklerle bağırarak kapıdan tekrar girdi. Kadını boğazından tuttu ve havaya kaldırdı. Zayıf bir adam değildi ama gücü kadınınkiyle kıyaslanamazdı. Anyanwu adama bir yumruk savurdu ve ondan uzaklaştığı sırada adamın acıyla inlediğini duydu.

Adama baktı ve adamın gerçek durumunu gördü: aşırı uzun suratı acıyla yamulmuş, açık ağzıyla nefes nefese, burnu kırılarak dümdüz olmuş ve ağzından kanlar fışkırırken. Adamın canını istediğinden daha fena yakmıştı ama bu umurunda değildi. Zihninin içindeki biricik düşünceleriyle kimsenin oynamaya

hakkı yoktu. Birdenbire gözünün önündeki kana bulanmış ince surat kayboldu.

Şimdi önünde başka bir şey duruyordu – hayal edebileceği tüm cinlerden daha korkunç bir şey. Boynuzlu ve pullarla kaplı ama biraz insansı, devasa bir şey; upuzun kamçı gibi bir kuyruğu ve bir adamın kolunu kıracak kadar güçlü dişleriyle geniş köpeğimsi bir çenesi vardı.

Anyanwu dehşete kapılarak kendini dönüştürdü.

Bu kadar hızlı dönüşmek canını yakıyordu. Eziyet gibiydi. Acısına hırlama gibi duyulan kısa bir inlemeyle katlandı. Keskin pençeli ve hızlı, kıvrak ve güçlü: Leopara dönüşmüştü. Cinin üstüne atladı.

Cin çığlık attı, yere devrildi ve yeniden adama dönüştü.

Anyanwu duraksadı, göğsünün üstünden kalkmadan adamı izledi. Adamın bilinci kapanmıştı. Bu şeytani ve ölümcül bir varlıktı. Tekrar gelip düşüncelerini kontrol etmeye çalışmasındansa hemen şimdi ölmesi daha iyiydi. Savunmasız bir adamı öldürmek yanlıştı ama görünüşe göre bu adam kendine gelirse Anyanwu'yu öldürebilirdi.

"Anyanwu!"

Doro. Onu duymazdan geldi. Hırlayarak pençelerinin altında yatan varlığın boynunu parçaladı. Bu yaptığı en az bir açıdan hataydı: Kadın bu ısırıkla beraber kanın tadını almıştı.

Dönüşme hızı enerjisini başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi yıpratmıştı. Çabucak beslenmesi gerekiyordu. Hemen şimdi! Kurbanının tişörtünü yırtıp attı ve adamın göğsünden bir parça daha kopardı. Kendini tamamen kaybetmiş bir hâlde beslendi; ta ki sert bir şey suratına çarpana kadar.

Acı ve öfkeyle tükürdü ve kendisine vuranın Doro olduğunu belli belirsiz fark etti. Kasları gerildi. Adamı öldürebilirdi. Şu an yaptığı işe burnunu sokan herkesi öldürebilirdi.

Doro kadının biraz uzağında sanki gırtlağını kadına sunar gibi bir pozisyonda kafasını geriye yatırmış duruyordu. Yaptığı tam da buydu elbette.

"Hadi," diye meydan okudu. "Hadi bir kişiyi daha öldür. Kadın bedenine girmeyeli çok zaman oldu."

Anyanwu kafasını çevirdi ve adamın oğlundan açlığın güdümünde bir ısırık daha aldı.

Doro kadının kütlesini kaldırıp cesetten uzaklaştırdı. Kadın cesede geri dönmeye çalıştığında da ona tekme attı, dövdü.

"Kendine gel," diye emretti. "Kadın ol!"

Anyanwu dönüşümü nasıl gerçekleştirdiğini bilmiyordu. Doro'yu lime lime etmesine neyin engel olduğunu da. Korku mu? Böyle zamanlarda korkunun bile kendisine hâkim olmasını sağlayabileceğini sanmazdı. Bundan çok uzun zaman önce kendi halkı kadına saldırıp hızlıca dönüşmeye zorladığında nasıl bir kıyım yaşandığını Doro bilmiyordu. Kadın öldürmenin bu etkisini neredeyse unutmuştu: Utanç! Kadının toplumundakiler insan eti yemezdi ama o yemişti. Kendisini affetmeleri için halkını korkutmak zorunda kalmış, herkes öldükten sonra da geriye onun –veya annesinin veya anneannesinin– yaptıklarıyla ilgili anlatılan efsaneler kalmıştı. İnsanlar ölmüştü. Onların çocukları tam anlamıyla ne yaşandığından emin olamadılar. Hikâye bir şekilde cinler ve tanrılarla bağdaştırılmıştı. Peki ama şimdi ne yapacaktı? Yerde yatan tüyler ürpertici cesedi unutması için Doro'yu korkutacak hâli yoktu ya.

Yeniden insan bedenine bürünen Anyanwu, yüzünü cesetten uzağa çevirip aşağı eğdi ve yerde yatıp kaldı. Doro'nun kendisini neden dövmeyi sürdürmediğini veya neden öldürmediğini anlayamıyordu. Öldürebileceğinden emindi.

Doro ise tüm bedenini kaplamış kanları yoksayarak onu kucaklayıp yatağa, Isaac'in yanına yerleştirdi. Anyanwu kıpırdamadan ve Doro'ya bakmadan orada yatmayı sürdürdü. Ama ah, içindeki etler hâlâ sıcacıktı. Gıda. Daha fazlasına ihtiyacı vardı!

Doro, "Isaac'in burada ne işi var?" diye sordu. Sesinde hiçbir şey yoktu. Öfke bile.

"Şu diğeri getirdi onu. Lale Sachs. Bana Isaac'i senin gönderdiğini söyledi..." Kafası karışarak durdu. "Hayır hayır, söylemedi, o... o benim düşüncelerime girmişti, o..."

"Biliyorum."

Kadın nihayet yüzünü Doro'ya çevirdi. Adam yorgun, hatta

yıpranmış görünüyordu. Acı çekiyor gibi bir hâli vardı ve kadın ona dokunarak sakinleştirmek istedi. Ama elleri kanlarla kaplıydı.

"Sana başka ne söyledi?"

Kafasını yatakta bir öne bir arkaya salladı. "Bilmiyorum. Önce Isaac'le yattığımın sonra kendisiyle yattığımın birer görüntüsünü gösterdi. Bunu görmemi sağladı hatta neredeyse istememe sebep oluyordu." Yeniden suratını çevirdi. "Onu göndermeye çalıştım... canını acıtmadan ama sonra başka bir şey yaptı... Doro, yemek yemem lazım!" Son cümlesi âdeta bir yardım çığlığıydı.

Adam bunu anlamıştı. "Burada kal," dedi sakin bir tonda. "Sana bir şeyler getireyim."

Adam dışarı çıktı. O yokken Anyanwu yerdeki etin kokusunu soludu. Resmen onu kendisine çağıran bir kokuydu. İnleyerek başını cesetten uzak tarafa çevirdi. Yanında yatan Isaac kısa bir ses çıkartarak ona sokuldu. Kadın buna şaşırarak başını kaldırdı ve oğlana baktı.

Bilinci hâlâ yarı kapalıydı. Gözleriyse artık tamamen kapanmıştı; Anyanwu onun gözkapaklarının altındaki hareketi görebiliyordu. Adamın dudakları da hareket ederek sessiz sözcükler oluşturuyordu. Dudakları neredeyse siyahlarınkiler gibiydi, kadının gördüğü hiçbir beyaz adamın bu kadar dolgun dudakları yoktu. Suratından çıkmış sert sarı sakalları adamın bir süredir tıraş olmadığını gösteriyordu. Anyanwu'nun çekici bulabileceği türden köşeli ve geniş suratı güneşten tatlı bir kahverengiye dönmüştü. Anyanwu beyaz kadınların bu adamı çekici bulup bulmadığını merak etti. Sonra da beyaz kadınların neye benzediğini düşündü.

Doro sessizce, "Anyanwu, yemek," dedi.

Kadın bir an irkilerek olduğu yerde sıçradı. Resmen sağırlaşıyordu. Doro bu âna dek fark ettirmeden kadına yaklaşmayı hiç başaramamıştı. Gerçi bunun şimdilik bir önemi yoktu. Henüz değil.

Kadın adamın ellerindeki eti ve ekmeği bir hamlede kaptı.

İkisi de sert ve kuruydu – gemi mürettebatı hep böyle şeyler yiyordu ama neyse ki kadının çenesi ve dişleri için sorun çıkarmadılar. Doro kadına şarap verdi, o da lıkır lıkır içti. Yerdeki taze et çok daha iyi olurdu ama artık kontrolünü tekrar ele geçirmişti ve hiçbir güç onu o eti yemeye ikna edemezdi.

Doro verdiği yemekleri bitirdikten sonra Anyanwu'ya, "Bana ne olduğunu anlat," dedi.

Kadın anlattı. Artık uykuya da ihtiyacı vardı ama yemeğe olduğu kadar değil. Üstelik Doro'nun oğlunun neden öldüğünü bilmeye hakkı vardı.

Anyanwu'nun sözleri bittiğinde adamdan bir yorum veya eylem bekledi ama adam başını sallayıp iç geçirmekle yetindi ve "Anyanwu hadi uyu şimdi. Ben Lale ve Isaac'i dışarı çıkarırım," dedi.

"Ama..."

"Uyu. Neredeyse ayakta uyuyorsun, hatta uykunda konuşur gibisin." Kadının üstünden uzanarak Isaac'i yataktan kaldırdı.

"Ona ne oldu?" diye fısıldadı kadın.

"Tıpkı senin gibi o da kendisini yordu. İyileşecek."

"Bedeni çok soğuk... o kadar soğuk ki."

"Eğer onu burada bıraksam sen ısıtırdın. Tıpkı Lale'in istediği gibi ısıtırdın. Uyanmaya başladığında senin gücün bile onu durdurmaya yetmezdi."

Doro, Isaac'i sırtlandı ve kadının uykudan yavaşlamış zihni bu son cümleyi sorgulayamadan odadan çıktı. Anyanwu da Doro'nun, Lale'i almak için geri gelip gelmediğini veya yanında uyumak için dönüp dönmediğini ne duydu ne de umursadı.

Lale Sachs'ın bedeni ertesi gün denize bırakıldı. Kaptan Woodley'nin gerçekleştirdiği törende Anyanwu da vardı. Aslında istememiş ama Doro onu zorlamıştı. Herkese kadının ne yaptığını anlatmış ve onun herkesin karşısına çıkmasını talep etmişti. Kadın adamın bunu onu utandırmak için yaptığını düşünmüş, kendisinden utanmıştı da. Ama Doro bunu yapma gerekçesini daha sonra açıkladı.

"Seni korumak içindi," dedi. "Gemideki herkes seni taciz etmemeleri gerektiği konusunda uyarılmıştı. Hele oğullarım ikişer defa. Lale beni yoksaymayı tercih etti. Nedense halkımın kimi üyelerinin aptallığını ne yaparsam yapayım kurutamıyorum. Isaac bir kadınla beraber olmak için senin yemeğe duyduğun kadar büyük bir açlık hissederek kendine geldiğinde, Lale ne olacağını izlemenin ilginç olacağını düşünmüş. Belki Isaac'in işi bittikten sonra kendisinin de seninle birlikte olabileceğini umuyormuş."

"Ama nasıl oldu da ulaşıp benim zihnimdeki düşünceleri değiştirmeyi başardı?"

"Onun özel becerisi de buydu. Bu işi ondan daha iyi yapan erkekler ürettim – seni tamamen ele geçirip dönüşümlerini bile kontrol edebilecek insanlar. Böyle bir adamın elinde yoğuracağı bir kil parçasından farkın kalmazdı. Gerçi Lale kendi neslinden hayatta kalmayı başaranların en iyisiydi. Onun türü genelde fazla uzun ömürlü olmuyor."

Anyanwu, "Neden olduğunu anlayabiliyorum!" dedi.

Doro, "Hayır, anlayamazsın," dedi. "Ama anlayacaksın."

Kadın arkasını döndü. Artık güverteye çıkmışlardı; Anyanwu denize baktı ve sıçrayıp havada yay çizerek tekrar denize dalan balıkları izlemeye koyuldu. Daha önce böyle canlıları görmüş ve büyük bir özlemle izlemişti. Onların yaptıklarını yapabileceğini, onlardan biri gibi olabileceğini düşünmüştü. Onların ıslaklığını, gücünü, havada süzülen bir kuş rahatlığıyla suda nasıl yüzdüklerini neredeyse hissedebiliyordu. Daha önce onlara dönüşmeyi denemek istemiş ama denemekten korkmuştu. Şimdi denemek aklına bile gelmiyordu. Tek düşünebildiği Lale Sachs'ın açık yaralarını örtecek şekilde kumaşa sarılmış cesediydi. Acaba kadının başladığını bu sıçrayan balıklar mı tamamlayacaktı? Bu gerizekâlı, çirkin ve kötü niyetli adamın kalanını sindirmeyi?

Kadın gözlerini kapadı. "Şimdi ne yapacağız, Doro? Bana ne yapacaksın?"

Adam alaylı bir tonda, "Ne yapayım sana?" diye sordu. Ellerini kadının beline dolayıp bedenini kendine çekti.

Kadın şaşkınlıkla geri çekildi. "Senin oğlunu öldürdüm ben."

"Bundan seni sorumlu tuttuğumu mu sanıyorsun?"

Kadın sustu ve adamı izledi.

Doro, "Onun yaşamasını isterdim," dedi. "Lale'in türü genelde hep sorunlu ve kısa ömürlü oluyor... Yalnızca üç çocuğu olmuştu. Elbette ondan daha fazla almak istiyordum ama, Anyanwu, eğer onu sen öldürmemiş olsan ve eğer yapmaya çalıştığı şeyde başarılı olsa onu ben öldürürdüm."

Kadın nasıl olduysa Doro'nun söylediğine fazla şaşırmamıştı, başını öne eğdi. "Bunu yapabilir miydin? Kendi oğlunu?"

"Her kim olursa," dedi adam.

Kadın sorgulayan gözlerle ama cevap beklemeksizin adama baktı.

Adam, "Ben çok güçlü insanları kontrol ediyorum," dedi. "Benim halkım. Bana karşı gelirlerse sebep olabilecekleri yıkım, aklının alamayacağı boyutta. Onlardan herhangi biri veya herhangi bir grup bana itaat etmeyi reddedecek olursa artık işime yaramayacaktır ve halkımın kalanı için tehlike unsurudur."

Kadın adamın ne demeye çalıştığını anlayınca rahatsız olup kımıldandı. Bir önceki gece kendisiyle konuştuğunda adamın sesinin nasıl tınladığını anımsadı. "*Hadi. Hadi bir kişiyi daha öldür. Kadın bedenine girmeyeli çok zaman oldu!*" Anyanwu nasıl adamın oğlunun etini yediyse adam da kadının ruhunu yiyecekti. Bugünse Anyanwu'nun bedenini giyinmiş olacaktı.

Kadın yeniden sıçrayan balıkları görmek üzere denize döndü ve adam onu kendine yaklaştırdığında karşı koymadı. Korku yerine bir çeşit rahatlama hissediyordu. Aklının bir bölümü bunun nasıl mümkün olduğuna şaşırdı ama cevap bulamadı. İnsanların Doro'ya verdiği tepkiler mantıklı tepkiler değildi. Hiçbir şey yapmasa bile ondan korkuyorlardı. Onları tehdit ettiğinde söylediklerine inanıyorlar ama adama karşı nefret duymuyor, kaçmaya çalışmıyorlardı.

Doro, "Isaac iyi," dedi.

"Öyle mi? Açlığı için ne yaptı?"

"Geçene kadar sabretti."

Şaşırtıcıydı ama Anyanwu bu sözcükleri işitince suçluluk duydu. Genç adamı bulup yanında kalmasına izin vermediği için özür dilemek gibi garip bir istek hissetti. Böyle bir şey söylese Isaac kadının aklını oynattığını düşünürdü herhalde. "Ona bir eş bulmalısın," dedi Doro'ya.

Doro belli belirsiz başını salladı. "Yakında," dedi.

Bir noktada -tüm garip gıdaların çürüyüp kurtlandığı, içme suyunun leş gibi koktuğu, hatta geminin bile leş gibi koktuğu, kölelerin kendi arasında kavga edip denizcilerin iğrenç öğünlerini çeşitlendirmek için umutsuzca balık avladığı, güneşin ateşinin iyice şiddetlendiği ve rüzgârın esmediği bir noktada- Doro karaya yaklaştıklarını söyledi. Tüm rahatsızlıklar bir yana, Anyanwu'nun ömrü boyunca keyifle hatırlayacağı olaylar da bu sırada yaşandı. Bu, kadının Isaac'in özel becerisinin tam ne olduğunu anlamaya başladığı, adamın da Anyanwu'yu tanımaya başladığı zamandı.

Anyanwu, Lale'in ölümünden sonra, Isaac'in kardeşinin ölümüne, Doro'nun oğlunun ölümüne gösterdiği kadar kayıtsız kalamayacağı düşüncesiyle Isaac'ten geminin dar sınırları içinde elinden geldiğince kaçındı. Ama Isaac onu bırakmadı.

Bir gün kadının sıçrayan balıkları seyrettiği bir anda yanına gitti. O da bir süre balıkları izledi ve sonra kahkaha attı. Kadın sorgular gibi bir onu süzdü ve Isaac denizi işaret etti. Kadın denize baktığında kocaman balıklardan birinin suyun dışında asılı kalmış gibi havada çırpındığını gördü.

Sanki bu canlı görünmez bir ağa takılmıştı. Ama ağ falan yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kadın hayranlıkla Isaac'e baktı. "Sen?" diye sordu yarım yamalak İngilizcesiyle. "Bunu sen mi yapıyor?"

Isaac gülümsedi. Balık çılgın gibi debeleniyor, bir yandan gemiye yaklaşıyordu. Mürettebattan birkaç kişi balığı fark edip Isaac'e seslenmeye başladılar. Anyanwu söylenenlerin çoğunu anlayamıyordu ama balığı istediklerini anlamıştı. Isaac havada asılı duran balığı Anyanwu'ya sunar gibi bir hareket yaptı. Ka-

dın heyecanlı tayfaya baktı ve sırıttı. Parmağıyla balığın gemiye gelmesini işaret etti.

Isaac balığı kadının ayaklarının dibine bıraktı.

O akşam herkes iyice doydu. Anyanwu ise herkesten daha iyi doydu çünkü kadın için hayvanın eti -balığın şeklini alıp onun gibi yaşayabilmesi için- balığın fiziksel özelliklerine dair bilmek istediği her şeyi öğretmeye yetiyordu. Çiğ etin ufak bir parçası bile kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bu canlı her ısırıkta tüm varoluş hikâyesini binlerce kez açıkça ortaya seriyordu. Doro, o gece kamaradayken kadını kollarından birini yüzgece çevirmeye çalışırken yakaladı.

"Ne yapıyorsun!" diye sordu iğrenmeye benzer bir tonda.

Kadın tıpkı bir çocuk gibi kahkaha attı ve kolu kendiliğinden yeniden insan şekline girerken adamın yanına gitti. "Yarın," dedi, "Isaac'e bana yardım etmesini söyleyeceksin ve ben gidip balıklarla yüzeceğim! Balık olacağım! Artık yapabiliyorum! Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki."

"Yapabileceğini nereden biliyorsun?" Her zamanki gibi merakı adamın olumsuz duygularını bastırmaya yetmişti. Kadın ona balığın etini yerken aldığı bilgileri anlattı. "Bu açıklamalar sizin kitaplarınızdakiler gibi açık ve net," dedi. İçten içe etten edinilen bilgilerin adamın kadına gösterdiği ve okuduğu kitaplardakilerden çok daha özgün olduğunu düşündü. Ama adamın anlayabileceği tek örnek kitaplardı. "Kitaplar yanlış anlanabilir," dedi sonra. "Sonuçta onları başka insanlar yapıyor. Başka insanlar yalan söyleyebilir veya hata yapabilir. Ama et bana yalnızca olduğu şeyi söyleyebilir. Başka hikâyesi yoktur."

Doro, "Tamam da nasıl okuyorsun?" diye sordu. Okumak anlamındaki *read* sözcüğünü kullanmıştı. Eğer bu İngilizce sözcüğü kullandıysa demek o da benzerliği görmüştü.

"Bedenim okuyor - her şeyi okuyor. O balığın bizim gibi hava soluduğunu biliyor muydun? Evdeyken yakalayıp kuruttuklarımız gibi suyu soluyor sanıyordum."

"O bir yunustu," diye mırıldadı Doro.

"Ama o bir balıktan ziyade, bir kara hayvanı gibiydi. İçi de

kara hayvanlarına benziyor. Yapacağım değişiklikler düşündüğüm kadar büyük değilmiş."

"Leopar olmak için leopar eti yemen mi gerekmişti?"

Kadın hayır anlamında başını salladı. "Hayır, leoparın nasıl göründüğünü biliyordum. Kendimi gördüğüm şekle soktum hepsi bu. Ama bir leopar öldürüp birazını yiyene kadar gerçek bir leopar değildim. Başta leopar taklidi yapan bir kadındım – leopar şekli verilmiş kil gibi. Ama artık dönüştüğümde tam leopar oluyorum."

"Ve şimdi yunus olacaksın." Kadını süzdü. "Benim için ne denli değerli olduğu tahmin bile edemezsin. Bunu yapmana izin vermeli miyim?"

Bu soru kadını allak bullak etti. Adamın onaylamama ihtimalini hiç düşünmemişti. "Zararsız bir şey," dedi.

"Tehlikeli bir şey. Deniz hakkında ne biliyorsun ki?"

"Hiçbir şey. Ama yarın öğrenmeye başlayacağım. Isaac'in beni gözlemesini sağlarsın; ben de yüzeye yakın kalırım. Eğer başıma bir şey geldiğini görürse beni sudan çıkarır ben de güvertede yeniden kendime dönüşürüm."

"Bunu yapmayı neden istiyorsun?"

Kadın yunusların sıçradıklarını ve suya daldıklarını izlerken hissettiği yürek burkucu özlem dışında bir sebep bulmak için düşündü. Tıpkı evdeyken günlerce kartalların uçuşunu izledikten sonra artık daha fazla izlemeye dayanamayacak raddeye gelmesi gibi. Bir kartalı öldürmüş, yemiş ve hiçbir insanın asla öğrenemeyeceği şekilde uçmayı başarmıştı. Uçup gitmiş, kasabasından, sorumluluklarından ve akrabalarından kaçmıştı. Ama bir süre sonra halkına geri dönmüştü. Başka nereye gidebilirdi ki? Ancak daha sonraları halkıyla geçirdiği dönemler gitgide daha uzun, sorumlulukları gitgide daha yorucu hâle geldiğinde ve akrabaları güçlü bir kabileye dönüştüğünde yeniden kaçacaktı. Uçacaktı. Ama tehlike vardı. Bir seferinde adamlar onu avlamaya çalışmış, neredeyse öldürmüştü. O da aşırı büyük ve yakışıklı bir kartala dönüşmüştü. Korku onu göklerden uzak tutmayı asla başaramamıştı. Suyun dışında tutmayı da başaramayacaktı.

Doro'ya, "Bunu istiyorum," dedi. "Eğer Isaac'in bana yardımcı olmasına engel olursan onsuz yaparım."

Doro başını iki yana salladı. "Öteki kocalarınla da böyle miydin sen? İsteklerini hiçe sayıp ne yapacağını mı söylerdin?"

Kadın büyük bir ciddiyetle, "Evet," dedi ve adam kahkaha atınca rahatladı. Ne de olsa onu sinirlendirmek yerine güldürmek daha iyiydi.

Anyanwu ertesi gün Doro ile Isaac'in İngilizce tartışmalarını izleyerek küpeştenin yanında bekledi. Tartışmanın çoğunu Isaac yapıyordu. Doro yalnızca birkaç sözcük söyledi, biraz sonra da aynı tonda bu sözcükleri tekrar etti. Anyanwu, Isaac'in tüm söyledikleri içinde tekrar edilen tek bir sözcük seçebildi: "*Shark*". Isaac bu sözcüğü büyük bir hararetle kullanıyordu. Doro'nun kendisine hiç kulak asmadığını fark edince durdu. Doro kadına döndü.

Kadına, "Isaac senin için endişeleniyor," dedi.

"Yardım edecek mi?"

"Evet – gerçi istemezse yardım etmek zorunda olmadığını söyledim."

"Benim tarafımdasın sanıyordum!"

"Bu hususta yalnızca çevirmenlik yapıyorum."

Doro'nun tavrı kafasını karıştırmıştı. Sinirli değildi, hatta rahatsız olmuş gibi bile değildi. Ona ne kadar değer verdiği söylese de Doro, Isaac kadar endişeliymiş gibi de görünmüyordu. Anyanwu, "*Shark* nedir?" diye sordu.

Doro, "Bir çeşit balık," dedi. "Köpekbalığı: Et yiyen büyük bir canlı, karada sizin leoparlar nasılsa o da denizde o denli ölümcül."

"Böyle şeylerin olduğundan bahsetmemiştin."

Adam suya baktı. "Orası aynı sizin ormanlar kadar tehlikeli," dedi. "Gitmek zorunda değilsin."

"Gitmeme engel olmak için fazla uğraşmadın."

"Hayır."

"Neden peki?"

"Çünkü yapıp yapamayacağını görmek istiyorum."

Doro bu söyledikleriyle, Anyanwu'ya küçükken tavukların yüzüp yüzemediğini görmek için onları nehre atan bir oğlunu anımsatmıştı.

Doro, "Sana izin verirlerse diğer yunusların yanında kal," dedi. "Yunuslar köpekbalıklarıyla nasıl başa çıkılacağını bilir."

Anyanwu beline bağladığı kumaşı çözdü ve cesareti tamamen kaybolmadan denize daldı. Orada kendini hızlı olduğu kadar da rahat bir şekilde dönüştürdü. Etini yediği yunusa dönüşmüştü.

Şimdi ince uzun bedenini kuyruğunun kolay hareketleriyle ilerleterek suda geminin yanında yüzüyordu. Farklı görmeye başlamıştı, artık gözleri yüzünün önünde değil, yan taraflarındaydı. Kafası kendini sert bir gaga gibi ileri uzatmıştı. Nefes alışları değişmişti – daha doğrusu ihtiyaç duymadıkça nefes almaz olmuştu; nefes almaya ihtiyacı olduğunda yavaşça ileri doğru atılıyor, hava deliğini kısa süreliğine su yüzeyine çıkarıp nefesini verip ciğerlerini havayla dolduruyordu. Kendisini dikkatle inceledikten sonra yunus bedeninin havayı insan bedenine oranla çok daha verimli kullandığını fark etti. Yunus bedeni kadının insan bedeninin öğrenmek için çok çabaladığı ve canını yakan kimi kolaylıkları kendiliğinden biliyordu. Her nefeste ciğerlere nasıl daha fazla hava alınıp daha fazla hava boşaltılacağını. Solunan havanın işe yarar kısmını kalanından yani atıklardan ayırıp bedenine yakıt sağlamak için nasıl kullanılacağını. Ve başka şeyleri. Bu bilgiler kadın için yeni değildi ama birazcık yunus eti yemiş olsa bunları çok daha erken ve çok daha kolay öğrenmiş olabilirdi. Oysa Anyanwu'nun tek öğrenme fırsatı onu suda boğmaya çalışan adamlar olmuştu.

Yeni bedeninin kuvveti ve hızından, hassas duyma becerisinden büyük bir zevk alıyordu. İnsan biçiminde de duyma duyusunu –hatta tüm duyularını– epey hassas olacak şekilde ayarlamıştı. Buna rağmen yunusların işitme becerisi kadının kendi içinde yarattığı her şeyden üstündü. Yunus hâliyle gözlerini kapattığında, kulaklarını kullanarak etrafında yalnızca biraz silikleşmiş dünyayı algılayabiliyordu. Ses çıkardığında sesi ona

yankılar hâlinde geri geliyor ve önünde uzanan her şeye dair hikâyeler taşıyordu. Böyle duymanın mümkün olduğu hiç aklına gelmemişti.

Sonunda dikkatini kendi bedeninden diğer yunuslara yöneltti. Onları da duymuştu, biraz uzağında kendi aralarında konuşuyor, tıpkı onun gibi geminin yanında yüzüyorlardı. Tuhaf ama şimdi konuşmaları ona daha insansı geliyordu - sanki bilmediği farklı bir dil gibi. Yavaş yavaş ve kendinden emin olamayarak onlara yüzdü. Acaba yabancıları nasıl karşılıyorlardı? Ufak cahil bir dişiye selam verirler miydi? Eğer bir şekilde kendi aralarında konuşuyorlarsa yeni gelen yunusun ya dilsiz ya da deli olduğunu düşünmezler miydi?

Bir yunus yüzerek geldi ve yan tarafındaki heyecanlı gözüyle onu incelemeye başladı. Anyanwu bunun erkek olduğunu fark etti ve ilgiyle izledi. Biraz zaman sonra yunus ona daha da yaklaştı ve bedenini onunkine sürttü. Yunus cildi çok keyifli bir hassaslıktaydı. Daha önce kopyalamayı hiç denemediği ama anlayabildiği gerçek balıklarınki gibi pullu değildi. Erkek yunus yeniden Anyanwu'ya sürtündü ve soru sorar gibi bir edayla kıkırdadı ve ardından yüzerek uzaklaştı. Kadın geminin konumunu anlamak için yanına baktığında yunuslarla paralel yüzdüğü sürece gemiye de ayak uydurduğunu fark etti. Erkeğin peşisıra yüzdü.

Dişi bir hayvan olmanın kimi avantajları var, diye düşündü. Kimi türlerin erkekleri birbiriyle kavga eder, dişiler veya alan hâkimiyeti için anlamsız bir sahiplenme yarışına girerdi. Elbette dişi bir hayvan olarak zorbalık gördüğü ve inatçı erkekler tarafından kovalandığını da hatırlıyordu ama erkeklerden gerçek anlamda zarar gördüğü tek zaman kendi kadın bedeninde olduğu zamanlardı. Şimdi dişi yunus olması tamamen rastlantıydı çünkü önceki gün yediği yunus dişiydi. Şanslı bir rastlantıydı bu.

Tahminine göre yavru olan, çok ufak bir yunus, onunla tanışıklık kurmak için yanına geldi ve kadın yavaş yavaş yüzmeyi sürdürerek yavrunun kendisini incelemesine izin verdi. Bir za-

man sonra yavrunun annesi onu geri çağırdı ve Anyanwu tekrar yalnız kaldı. Yalnız ama kendisine benzeyen canlılarla çevrili – bu canlılara hayvan deyip geçmek gittikçe zorlaşıyordu. Onlarla beraber yüzmek başka insanlarla beraber olmaya benziyordu. Dostane insanlarla. Burada ellerinde damgaları veya zincirleriyle köle tacirleri yoktu. Çocuklarına veya kendisine karşı nazik ama ürkünç tehditlerde bulunan Doro yoktu.

Zaman geçtikçe birkaç yunus daha dokunmak, sürtünmek ve tanışıklık kurmak için yanına geldi. Kadına ilk temas eden erkek yunus geri geldiğinde onu tanıyabildiğini görünce şaşırdı. Onun dokunuşu onun dokunuşuydu – nasıl diğerlerinin her birinin dokunuşu da birbirinden farklıysa, bu yunusun dokunuşu da farklıydı.

Erkek birden denizden havaya sıçradı ve yay çizerek kadının biraz ilerisine suya daldı. Kadın bunu neden hiç denememiş olduğunu merak etti ve sıçradı. Yunus bedeni inanılmaz çevikti. Havada uçuyor gibiydi, yumuşak bir hareketle suya giriyor, hiçbir yorgunluk veya engel hissetmeden yeniden sıçrıyordu. Bu şüphesiz kadının kendisine oluşturduğu en güzel bedendi. Keşke yunus konuşması da yunus hareketi kadar kolay olsa, diye düşündü. Beyninin bir bölümü neden böyle olmadığını merak etti ve Doro'nun bu işte kendisinden üstün olma ihtimalini sorguladı. Acaba adam her yeni bedene geçtiğinde yeni dili ve yeni bilgileri de ele geçirmiş mi oluyordu? Ne de olsa yeni bedeni kopyalamıyor, ona tam anlamıyla sahip oluyordu.

Erkek yunus yeniden kadına dokunmak için yanına geldiğinde Doro'yla ilgili tüm düşüncelerini de savuşturdu. Kadın yunusun ilgisinin geçici olmadığını anladı. Artık kadının yanından ayrılmıyor, kendi hareketlerini onunkilere uyduruyor ve teması kesmiyordu. Kadın bu ilgiden rahatsız olmadığını fark etti. Geçmişte hayvanlarla çiftleşmekten kaçınmıştı. O bir kadındı ne de olsa. Ve hayvanlarla cinsel ilişkiye girmek yasaktı. İçinde erkek bir hayvan dölüyle insan şekline döndüğünde kendini günahkâr gibi hissederdi.

Ama şimdi... sanki yunuslar hayvan değilmiş gibi geliyordu.

Erkekle değişik hareketlerle yüzerek birbirlerine dokundukları bir dansa başladı; hiçbir insan ritüelinin kendisini böylesine çabuk cezbetmediğini biliyordu. Hem hevesli ve kısıtlanmış hem de istekli ve çekingen hissediyordu. Bu yunusu kabul edecekti, çoktan etmişti. Doro adlı ogbanjeden daha tuhaf değildi ya. Kadın için tuhaf çiftleşmelerin zamanı gelmişti herhalde.

Dansa devam ederken buna eşlik edecek bir şarkısı olmasını diledi. Erkeğin söylediği bir şarkı vardı. Sonra erkeğin çiftleşmeden sonra kendisini terk edip terk etmeyeceğini düşündü ve büyük ihtimalle terk edeceğine karar verdi. Ama onunki büyük bir veda olmayacaktı. Anyanwu gibi grubu terk etmeyecek, herkesi yüzüstü bırakmayacaktı. Gerçi bu ileride düşünülmesi gerekecek bir şeydi. Bir önemi yoktu. Sadece şu anda olanlar önemliydi.

Sonra birdenbire suda bir adam olduğunu gördü. Dansları bölünen Anyanwu ve erkeği ürkerek biraz uzağa yüzdüler. Yunus sürüsü adamdan uzak durmaya çalışsa da adam bazen sudan bazen suyun üstünden onları takip etmeyi sürdürdü. Ne yüzüyor, ne sıçrıyor ne de dalıyordu ama bir şekilde bedenini sabit tutarak, belli ki kaslarını hiç kullanmadan suda ve havada ok gibi gidiyordu.

Anyanwu kendini yunus sürüsünden ayırmayı başardı ve adama yaklaştı. Tahmin ettiği gibi: Isaac. Adam şimdi daha farklı görünüyordu – kaskatı ve tuhaf, ama çirkin veya korkutucu denmeyecek, sakar bir şey. Gerçi bir tehdit oluşturuyordu. Adamın yunus eti yemekten vazgeçmek için herhangi bir sebebi yoktu ama Anyanwu'nun vardı. Eğer dikkatini dağıtmazsa Isaac başka bir yunusu öldürmeye çalışabilirdi. Elinden geldiğince yavaş hareketlerle kendisini belli edip zarar vermeyeceğini göstermek için adama doğru yüzdü. Adamın kendisini diğer yunuslardan ayırt edemeyeceğinden emindi. Adamın suyun hemen üstünde süzüldüğü yerin etrafında küçük bir daire çizdi.

Adam garip pes seslerle konuşuyordu ve "Anyanwu" dediğini anlayana kadar birkaç kere ismini tekrarlaması gerekti. Kadın nasıl yaptığına şaşıramadan kuyruğunun üstünde doğruldu

ve başıyla onayladı. Adama doğru yüzdü, adam da suya eğildi. Adamın kendisine dokunabileceği kadar yakınına gitti. Adam kadının yan yüzgecini yakaladı ve bir şey daha söyledi. Kadın dikkatle dinledi.

"Doro seni gemiye çağırıyor."

İşte bu. Anyanwu erkeğini seçmeye çalışarak pişmanlıkla yunuslara baktı. Erkek yunusun beklediğinden çok daha yakında -tehlikeli derecede yakında- olduğunu fark etti. Biraz bile olsa yanına dönüp onunla kalmak ne kadar güzel olurdu. Çiftleşmeleri büyük ihtimalle çok hoş geçerdi. Doro, kadını sudan çıkarmak için Isaac'i gönderirken kadının yapmak üzere olduğu şeyi anlamış veya şüphelenmiş miydi?

Ne fark ederdi ki. Isaac artık buradaydı ve diğer yunusun ne kadar yakında olduğunu anlamadan önce buradan uzaklaştırılması gerekiyordu. Kadın yeniden gemiye doğru yüzdü ve bu sırada yüzgecine tutunan adama aldırış etmedi. Adamı çekmekten rahatsız değildi.

Gemiye ulaştıklarında Isaac, "Önce ben çıkayım," dedi. "Sonra seni kaldırırım."

Adam dimdik bedeniyle sudan yükseldi ve güverteye kondu. Kanatları olmadan uçarken de koca gemiyi fırtınanın dışına çekerken olduğu kadar rahattı. Anyanwu onun bu deneyimden sonra da hastalanıp bir kadına ihtiyaç duyup duymayacağını merak etti. Sonra bir şey kendisine dokundu, sıkıca ama canını acıtmadan kavradı ve suyun dışına çıkardı. Bu kadının düşündüğü gibi bir ağ veya erkeklerin kolları tarafından kaldırılmak gibi değildi. Bedeninin hiçbir yerinde baskı hissetmedi. Bu sanki havanın kendisi tarafından kucaklanıp desteklenmek gibiydi - tüm bedenini sarıp sarmalayan bir yumuşaklık ve gücünün karşı koyamayacağı bir sıkılık.

Gücünü kullanmaya hiç çalışmadı, debelenmedi. Önceki gün yunusun çırpınışlarının nasıl boşa olduğunu ve Isaac'in gücüyle hızla giden geminin fırtınadan nasıl çıktığını görmüştü. Kadının kaslarının gücü böyle bir şeyle boy ölçüşemezdi. Üstelik oğlana güveniyordu da. Kadını diğer yunusa gösterdiğinden

çok daha büyük bir özenle taşıdı, bedenini güverteye yumuşakça bırakmadan önce mürettebata yer açmalarını işaret etti. Sonra tüm denizciler, Doro ve Isaac hep beraber hayranlıkla izlerken Anyanwu'nun bacakları çıkmaya başladı. Öncesinde bacaklarını tamamen vücudunun içine özümsemesi, yunus bedeni için normal olan ama işlevsiz leğenkemiğini geride bırakması gerekmişti – sanki yunus da yavaş yavaş bacak oluşturacakmış veya bacaklarından vazgeçmiş gibi gelmişti. Şimdi de bu büyük değişiklikten başlamıştı. Yüzgeçleri kolları andırır oldu. Boynu ve tüm vücudu yeniden ince uzun görünmeye başladı, ufak yunus kulakları büyüyerek daha az işlevli insan kulaklarına dönüştü. Burnu yeniden suratına yaklaştı; gagasını, kuyruğunu ve sırt yüzgecini bedenine özümsedi. Bunların yanında izleyenlerin göremeyeceği türde içsel değişiklikler de gerçekleşiyordu. Gri cildi renk ve dokusunu değiştirdi. Bu değişiklikler kadına, yaklaştığı beyaz insanlar ülkesinde bir gün saklanmaya karar verirse kendisinde ne gibi değişiklikler yapmak zorunda kalacağını düşündürdü. Gelecekte bu konuda başka deneyler yapması gerekecekti. İnsanların bilinçli olarak öğretilmesini istemeyeceği veya öğretemeyeceği şeyleri öğrenmek, gerektiğinde de saklanabilmek için kendisini kamufle edebilmesi her zaman işe yarayacak bir şeydi. Elbette tüm bunlar İngilizce öğrendikten sonra yapacağı şeylerdi. Bu dili öğrenmek için daha fazla çalışması gerekiyordu.

Dönüşüm tamamlandığında ayağa kalktı ve Doro kadına kumaşını uzattı. Kadın kendisini izleyen adamların gözleri önünde kumaşı aldı ve beline dolayarak bağladı. Evlenmemiş genç kızlar gibi çırılçıplak kalmayalı yüzyıllar geçmişti. Şimdi bu kadar çok adam tarafından görülmekten utanmış ama Doro'nun amacının herkese kadının gücünü göstermek olduğunu anlamıştı. Doro eğer halkının aptallığını üreme yoluyla kurutamayacaksa korkutarak baskılayacaktı.

Anyanwu utancının yüz ifadesine yansımasına izin vermeyerek adamlara baktı. Onun ne hissettiğinden onlara neydi ki? Adamların suratlarında hayranlık olduğunu görebiliyordu, hat-

ta yakınında duran ikisi kadının onlara baktığını görünce iki adım geri kaçtılar. Sonra Doro kadının ıslak bedenine sıkıca sarıldı ve Anyanwu rahatladı. Isaac ortamdaki gerginliği bozacak bir kahkaha patlattı ve Doro'ya bir şey söyledi. Doro gülümsedi.

Kadının dilinde, "Bana ne çocuklar vereceksin ama!" dedi. Kadın adamın sözcüklerinin arkasındaki beklenmedik yoğunlukla birden kendine geldi. Bunların sıradan bir adamın çocuk yapma arzusundan daha fazlası olduğunu anımsadı. Kadın kendi çocuklarının nasıl da kuvvetli ve sağlıklı olduğunu ama herhangi bir kadınınki kadar kısa ömürlü ve âciz olduğunu düşünmeden edemedi. Doro'nun istediği gibi –ve kendisinin bunca zaman hayalini kurduğu gibi– ölümsüz çocuklar verebilecek miydi?

"Asıl sen bana nasıl çocuklar vereceksin, kocacığım," diye fısıldadı ama onun sözcükleri adamınkilerden daha sorgulayıcı çıkmıştı.

Ve gariptir ki Doro da şüpheye düşer gibi oldu. Anyanwu adama baktı ve yüzünde dertli bir ifade gördü. Adam geminin biraz ilerisinde yeniden sıçramaya başlayan yunusları seyre dalmıştı. Yavaş yavaş başını salladı.

Kadın, "Ne oldu?" diye sordu.

Adam gözünü yunuslardan ayırdı ve bir an bakışları o kadar yoğun, o kadar yabaniydi ki adam yunuslardan nefret mi ediyor yoksa kadın onlara katılabildiği için kıskanıyor mu diye düşündü Anyanwu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı.

Adam kendisini gülümsemeye zorladı. "Yok bir şey," dedi. Kadını rahatlatmak istermişçesine kafasını tutup kendi omzuna yasladı ve Anyanwu'nun kafasından yeni çıkmış ıslak saç öbeğini okşadı. Kadın pek rahatlamamış olsa da adamın saçlarını okşamasına izin verdi ve neden yalan söylediğini anlamaya çalıştı.

6

Anyanwu fazla güçlüydü.

Kadına karşı beslediği tüm hayranlığa rağmen Doro'nun ilk eğilimi onu öldürmekti. Normalde tam anlamıyla kontrol edemediği insanları canlı tutma gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama kadını öldürüp bedenini ele geçirecek olursa bu bedenden, yeni bir bedene geçmesi gerekene kadar, ancak bir veya iki çocuk yapabilirdi. Kadının uzun ömürlülüğü Doro'nun bu bedeni hayatta tutması konusunda işe yaramazdı. Bedenler arası geçiş yaptığında kurbanlarının özel yetilerini elde etmiş olmuyordu. O yalnızca bedenlere yerleşiyordu. Yaşamları tüketiyordu. Hepsi bu. Eğer Lale'i öldürmüş olsa adamın düşünce-aktarma yetisini elde etmiş olmayacaktı. Ancak bu beceriyi Lale'in bedeninden doğan çocuklara aktarma şansı bulacaktı. Eğer Anyanwu'yu öldürecek olsa kadının hamursu yapısını, uzun ömrünü veya şifa becerisini elde edemeyecekti. Yalnızca kendi özel yetisini kadının ufak ve dayanıklı bedenine yerleştirmiş olacaktı, ta ki Isaac ve Anyanwu'nun asla anlayamayacağı türde bir açlıktan kıvranmaya başlayana kadar. Acıkacak ve beslenmeye ihtiyaç duyacaktı. Yeni bir yaşam. Yeni bir beden. Anyanwu onu verimi bol olan herhangi bir avından daha uzun süre tok tutmayacaktı.

Bu da demek oluyor ki Anyanwu'nun yaşayıp değerli yavrularını doğurması gerekiyordu. Ama kadın çok güçlüydü. Doro, kadın yunus biçiminde ve ondan önce de leopar biçimindeyken, zihninde ona ulaşamadığını fark etmişti. Kadını görse bile zihni ve takip duyusu orada olmadığını söylüyordu. Sanki kadın ölmüş de karşısındaki gerçek bir hayvanmış gibi oluyordu

– ulaşamayacağı bir yaratıkmış gibi. Ve eğer kadına ulaşamazsa onu öldürüp hayvan biçimindeki bedenini de ele geçiremezdi. Kendi gerçek insan biçimindeyken kadın, Doro karşısında diğer herkes kadar savunmasızdı; hayvankense diğer tüm hayvanların hep olduğu kadar uzağındaydı. Doro, kontrollü insan yetiştiriciliği sırasında zaman zaman ortaya çıkan hayvanlara karşı hassas insanlardan birinin yanında olmasını isterdi. Bu kişiler zihin okuma yetileri hayvanların zihinlerine de ulaştığı için onların duygu ve dürtülerini algılayabilen; bu sebeple de tavukların kafası kesilirken, atlar iğdiş edilirken veya domuzlar öldürülürken acı çeken türde insanlardı. Genelde kısa ve pek de özenilesi olmayan hayatlar yaşıyorlardı. Bazen, değerli bedenlerini intihar ederek yok etmesinler diye Doro onları erkenden öldürmek durumunda kalıyordu. Şimdiyse onlar gibi biri olsa çok işe yarardı. Öyle biri olmadan Anyanwu üzerindeki hâkimiyeti çok kısıtlı kalıyordu.

Ve eğer Anyanwu bu kısıtlılığı keşfedecek olursa adamdan istediği anda kaçabilirdi. Doro ondan, vermeye razı olduğundan fazlasını istediği anda çekip giderdi. Mesela olur da Doro'nun, kadının kendisiyle yetinmeyip Afrika'da bıraktığı çocuklarını da elde etmeyi planladığını öğrenirse gidebilirdi. Kadın, işbirliğini kabul ederek çocuklarının özgürlüğünü satın aldığını, adamın böylesi değerli bir halktan vazgeçmeye razı geldiğini sanıyordu. Eğer gerçeği öğrenirse kesinlikle kaçacaktı ve Doro onu kaybetmiş olacaktı. Daha önce kimseyi bu şekilde kaybetmemişti. Hastalıktan, savaştan veya kontrolü dışındaki sebeplerden yitirdiği insanlar olmuştu. Elinden alınan veya savanadaki kendi halkı gibi öldürülenler de olmuştu. Bu zaten yeterince kötüydü. Tüm bunlar israftı ve Doro tüm halkını Kıta Amerikası'nda çok geniş bir alana yayılmamış topluluklar hâlinde yerleştirerek bunu engellemeyi planlıyordu. O âna dek elinden kaçmayı başaran hiçbir birey olmamıştı. Kaçmaya yeltenen kişiler mutlaka yakalanır ve genellikle öldürülürdü. Kendi halkı ondan kaçmanın işe yaramadığını çok iyi biliyordu.

Ama yabani tohum Anyanwu, henüz bunu bilmiyordu. Henüz değil.

Doro'nun kadına derhal kuralları öğretmesi ve onu hızlıca kullanıma sokması gerekecekti. Kadının, onu öldürmeye mecbur kalacağı âna kadar mümkün mertebe çok çocuk üretmiş olmasını istiyordu. Yabani tohumların eninde sonunda imha edilmesi gerekirdi. Çünkü uyum sağlamayı Doro'nun halkının arasında doğan çocuklar gibi beceremiyorlardı. Anyanwu diğer yabani tohumlardan farklı olarak Doro'dan korkması gerektiğini öğrenmeli, adamın isteklerine boyun eğmeliydi. Kadını hem üreme hem de iyileştirme için kullanacaktı. Kadının mevcut ve doğacak çocuklarını daha uyumlu ve uzun ömürlü türler oluşturmak için kullanacaktı. Eğer şekil değiştirme özelliğinin sıkıntılı yanları çocuklarda ortaya çıkarsa bir şekilde kontrollü üreme yoluyla kökü kurutulabilirdi. Üstelik bunun o âna kadar kadın dışında kimsede görülmemiş olması bu özelliği belki de temelli yok edebileceğini gösteriyordu. Nitekim kadının özel yetilerinden hiçbiri çocuklarında görülmemişti. Nesiller süren birbiriyle çiftleşme sonrası özel yetiler doğurma olasılığı taşıyan iyi bir soy dışında hiçbir şey aktarılmamıştı. Belki Doro da başarısız olacaktı. Belki Anyanwu'nun çoğaltılamayacağını veya şekil değiştirme özelliği olmadan uzun ömürlülüğün de olmadığını keşfedecekti. Kimbilir. Ne olursa olsun, olumlu veya olumsuz herhangi bir bulguya ulaşması nesiller uzaktaydı.

Bu sırada Anyanwu, onun yetkinliğinin sınırlı olduğunu kesinlikle öğrenmemeliydi; ondan kaçmasının, ondan uzak durmasının, bir hayvan bedeni içinde ondan bağımsız yaşamasının mümkün olduğunu asla bilmemeliydi. Bu da nasıl çocuklarının yetilerini kullanmasını kısıtlamaya çalışmıyorsa Anyanwu'yu da fazla kısıtlamaması anlamına geliyordu. Kadının sıradan insanların arasındayken özel yeteneğini gizlemesi ve kendini-savunma durumu olmadığı sürece Doro'nun halkına zarar vermemesi sağlanmalıydı, hepsi bu. Doro'dan korkacak, ona itaat edecek ve onun mutlak gücünü tanıyacak ama tavrında niyetiyle ilgili şüpheye düşürecek bir şey sezinleyemeyecekti. Şüphelenmeye fırsatı olmayacaktı.

Bu sebeple, yolculuk sonuna yaklaşırken Anyanwu ve

Isaac'in olağanüstü becerilerini özgürce kullandıkları, oldukları cadımsı çocuklar gibi davranarak vahşi ve imkânsız bir oyuna tutulmalarına göz yumdu. Gemiyi idare etmek için Isaac'e ihtiyaç duyulmayacak kadar rüzgârlı günlerde ikisi birlikte denize giriyorlardı. Oğlanın idare etmesi gereken fırtınalar kalmamıştı. Böylece yunus şekilli Anyanwu'yla beraber denizde hoplayıp sıçrarken bile fazla enerji sarf etmeden gemiyi yönlendirebiliyordu. Daha sonra Anyanwu kuş şeklini alıp havalanmış, Isaac de Doro'nun kendisine karadayken asla izin vermeyeceği akrobasi hareketleriyle kadına gökyüzünde katılmıştı. Burada oğlanı havadayken vurmaya kalkabilecek veya cadı diye peşine düşüp yakmaya niyetlenecek çeteler yoktu neyse ki. Isaac'in karada kendisini o kadar kısıtlaması gerekiyordu ki Doro burada istediğini yapmasına izin vermişti.

Anyanwu tek başına suya daldığında Doro kadını köpekbalıkları veya başka avcılara kaybetmekten endişe duyuyordu. Kadın eninde sonunda bir köpekbalığı saldırısına maruz kaldığındaysa, bu, suyun yüzeyinde olmuştu. Kadın tek bir yarayla saldırıdan sağ çıkmış, yarasını hemen iyileştirmişti. İyileşir iyileşmez ağzını köpekbalığının solungaçlarına saplamıştı. Köpekbalığından pek de yunuslara yakışır olmayan bir ısırık almış olacak ki ânında köpekbalığının kaslı incecik bedenine bürünmüştü. Görünüşe göre değişim çok da gerekli değildi. Köpekbalığı sakatlanmıştı, belki de ölüyordu. Ancak Anyanwu çoktan dönüşmüş ve bunu çok hızlı yapmıştı. Beslenmeye ihtiyacı vardı. Var gücüyle ve süratle diğer köpekbalığının etine yumulmuş, tıka basa doymuştu. Kadın yeniden insan olduğunda Doro köpekbalığının açtığı yaradan eser kalmadığını fark etmişti. Kadın bu olay sonrası hâlinden memnun ve biraz uykuluydu; Lale'i öldürdükten sonra azap içinde titreyen varlık o değildi sanki. Bu sefer beslenme ihtiyacı hızlıca karşılanmıştı. Demek ki bu elzem bir noktaydı.

Anyanwu yunusları öylesine benimsemişti ki Isaac'in bir daha yunus öldürmesine izin vermedi. "Onlar insan gibi," diye ısrar etti gün geçtikçe iyileşen İngilizcesiyle. "Balık değil onlar!"

Eğer bir yunus daha öldürürse Isaac'le bir daha konuşmayacağına yemin etmişti.

Ve Isaac, yunus etini çok sevse de bir daha gemiye yunus getirmedi. Doro oğlanın homur homur şikâyet etmesini dinledi, gülümsedi ama yorum yapmadı. Isaac de mürettebatın şikâyetlerini dinledi, omuz silkti ve onlara başka balıklar tuttu. Boş vakitlerini Anyanwu ile geçirmeyi sürdürdü, kadına İngilizce öğretti, onunla beraber uçtu, yüzdü ve elinden geldiğince onun yanında olmaya çalıştı. Doro bu durumdan memnundu ama ikisine arkadaşlıklarını onayladığına veya karşı çıktığına dair hiçbir şey söylemedi. Isaac ve Anyanwu zihnini epey meşgul ediyordu - aralarındaki dil meselesine, öldürücü olabilecek yetilerine ve farklı ırklardan gelmelerine rağmen ikisinin ne kadar iyi anlaştığını görüp seviniyordu. Eğer Doro emrederse Isaac, Anyanwu'yla evlenirdi. Hatta bu fikirden hoşlanabilirdi bile. Anyanwu da evliliği kabul ettiği takdirde Doro'nun kadının üstündeki egemenliği perçinlenmiş olurdu. Çocuklar -tam arzu

ettiği gibi, on parmağında on marifet çocuklar- doğmaya başlardı, böylece Doro keyfince gezip diğer halklarının ne durumda olduğunu takip edebilirdi. New York'taki Wheatley köyüne her döndüğünde Anyanwu'yu orada bulurdu. Eğer kocası onu bağlamaya yetmese bile çocukları kesinlikle gerekeni yapardı. İsterse hayvana dönüşebilir veya beyazlar ya da yerlilerin arasında özgürce gezebilecek şekilde kendini düzenleyebilirdi ama çocukları onu mutlaka yavaşlatırdı. Ne olursa olsun çocuklarını terk etmezdi. Bunu yapamayacak kadar anaçtı. Wheatley'de kalırdı ve eğer Doro, Anyanwu'yu çiftleştirmek istediği başka bir adam bulursa onun bedenini giyip kadını ziyaret ederdi. Böylece her şey kolayca çözülmüş olurdu.

Asıl zor şey ise Anyanwu'ya itaat etmeye dair ilk dersini vermekti. Anyanwu, Isaac'le beraber olmayı reddedecekti. Anyanwu'nun kültüründe bir kadın kocasından kaçar ve kendisi için ödenen başlık parası adamın ailesine iade edilirse boşanma gerçekleşebiliyordu. Bunun dışında koca, kadını kovarsa da boşanmış oluyorlardı. Eğer koca kısırsa kadının rızası dahi-

linde onu kendi adından çocuklar yapması koşuluyla başka bir adama verebiliyordu. Eğer kadının kocası ölürse kadın kocasının vârisiyle evlenebiliyordu ki bu kişi elbette başka bir anneden doğmuş olması şartıyla genellikle adamın en büyük oğullarından biri oluyordu. Ancak Doro hâlâ hayattayken karısını oğluyla evlendirmesini uygun kılan hiçbir töre yoktu. Kadın, Doro'yu kocası olarak görüyordu. Herhangi bir tören gerçekleştirmemişlerdi ama gerek de yoktu. Kadın babasının elinden ilk kocasına teslim edilen genç bir kız değildi ne de olsa. Doro'yla onun birbirlerini seçmiş olmaları yeterliydi. Isaac'le birlikte olmayı yanlış bulacaktı. Ama tıpkı Doro'nun topladığı diğer güçlü ve iradeli bireyler gibi, Anyanwu'nun düşüncesi de değişecekti. Doğru ve yanlışın Doro'nun söylemiyle şekillenen şeyler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Doro'nun "New York Harbour," dediği bir limanda mürettebat dışındaki herkesin gemi değiştirip *"river sloop"*lara yani daha küçük nehir şalopalarına binerek "Hudson River" boyunca gidip Doro'nun "Wheatley" köyüne varması gerekti. Anyanwu, eğer değişimi benimseme ve yeni bir dil değilse de yeni lehçeleri öğrenme konusunda daha az deneyimli olsa bu şartlar altında sudan çıkmış balığa dönebilirdi. Tüm kölelerle beraber kümelenmiş, şüphe ve korkuyla etrafına bakınacak kadar korkmuş olurdu. Bunun yerine Doro'yla beraber güvertede durdu ve yeni gemilere aktarılmayı sakince bekledi. Isaac'le birlikte birkaç adam hazırlıkları halletmek için karaya çıkmıştı.

Doro'ya İngilizce, "Ne zaman değiştireceğiz?" diye sordu. Artık mümkün olduğunca İngilizce konuşmaya çalışıyordu.

Doro, "Bu Isaac'in şalopaları ne zamana kiralayacağına bağlı," dedi. Demek ki o da bilmiyordu. İyi haber. Anyanwu bekleme süresinin uzun olmasını umuyordu. Onun bile bu yeni dünyanın farklılıklarını benimsemek için zamana ihtiyacı vardı. Durduğu yerden limana demir atmış, köşeli hatlı kocaman birkaç gemi daha olduğunu gördü. Bir de ufak üçgen yelkenlerini dalgalandırarak yavaş yavaş hareket eden veya yelkenlerini rulo

hâlinde toplanmış Doro'nun kadına gösterdiği iskelelere bağlanmış duran daha küçük yelkenli tekneler vardı. Artık tekneler ve gemiler kadına tanıdık geliyordu. Asıl bu insanların karada nasıl yaşadığını görmek istiyordu. Isaac'le beraber karaya çıkmak istemiş, Doro izin vermemişti. Kadının yanında kalmasını tercih etmişti. Kadın özlemle kıyıya, sıra sıra dizilmiş iki, üç hatta dört katlı bitişik binalara bakıyordu; sanki bu insanlar tepeler inşa eden karıncalar gibi iç içe olmaya ihtiyaç duyuyordu. Kadının ülkesinde birisi kasabanın ortasında durduğunda bile çoğurılukla orman görürdü. Kasabaların köyleriyse iyi planlanmış ve genellikle çok eski olurdu, üstüne inşa edildikleri toprağın bir parçası hâline gelir sonradan yapılmış müdahale gibi görünmezdi.

Kadın, "Bir yerleşke nerede bitiyor ve diğeri başlıyor?" diye sordu sıra sıra dizilmiş sivri çatıları incelerken.

"Bu binaların bir kısmı depolama veya başka şeyler için kullanılıyor," dedi Doro. "Diğerlerinin her birinin ayrı bir yerleşke olduğunu düşünebilirsin. Her evde farklı bir aile yaşıyor."

Kadın şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Bu kadar insanı besleyen çiftlikler nerede peki?"

"Şehrin ötesinde. Nehir boyunca kuzeye giderken tarlaları da göreceksin. Birçok evin de kendi bahçesi var. Şuraya bak." Yoğun bir bina kümesinin azalarak sona erdiği bir noktayı işaret etti. "Orası tarım arazisi."

"Boş görünüyor."

"Arpa ekilmiş sanırım. Belki birkaç çeşit yulaf."

Bu İngilizce kelimeler, Doro ve Isaac'in öğretileri sayesinde kadına artık tanıdık geliyordu. Arpa mürettebatın şu sürekli içtiği birayı yapmak için, yulaf kırsaldaki insanların atlarını beslemek için, buğday ekmek yapmak için, mısır ekmek ve başka yemekler için, tütün de içmek için kullanılıyordu ayrıca meyve sebzeler, yemişler ve baharatlar da vardı. Bu şeylerin bazıları kadının önceden bildiği kimi şeylerin yabancı türleriydi ama büyük çoğunluğu bu karınca tepeleri kadar yabancıydı.

"Doro bu şeyleri görmeme izin ver," diye yalvardı kadın. "Ye-

niden karada yürümeme izin ver. Hareket etmeyen bir yüzeyde durmanın nasıl bir his olduğunu unuttum resmen."

Doro bir kolunu kadının sırtına yasladı. Bu adam, kadının daha önce birlikte olduğu tüm adamlardan daha çok dokunma eğilimindeydi -özellikle de başkalarının önünde- ama görünüşe göre adamın elemanlarının hiçbiri bu davranışından hoşlanıyor veya rahatsız oluyor gibi gözükmüyordu. Adamın köleleri bile her yaptığını yapmaya hakkı olduğunu kabullenmiş gibiydi. Üstelik bu gibi zamanlarda sevecenlikten öte kısıtlayıcı hissettiriyor olsa bile Anyanwu da adamın dokunuşlarından keyif alıyor gibiydi. Adam, "Seni şehri görmeye başka bir zaman götüreceğim," dedi. "Oranın yaşayanlarının alışkanlıklarını daha iyi öğrendiğinde, onlar gibi giyinip onlardan biriymiş gibi davranabildiğinde. Ve tabii kendime beyaz bir beden bulduğumda. Kuruntulu herhangi bir beyaz adama kendi kendimin efendisi olduğumu kanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Tüm siyah adamlar köle mi yani?"

"Çoğu öyle. Eğer özgürlerse özgür olduklarını kanıtlamak siyahların sorumluluğu. Kanıtı olmayan her siyah, köle olarak alıkonuluyor."

Kadın kaşlarını çattı. "Isaac nasıl karşılanıyor peki?"

"Beyaz bir adam olarak. O kendisinin ne olduğunu biliyor ama sonuçta beyaz biri olarak yetiştirildi. Burası siyahlar için kolay bir yer değil. Yakında kızılderililer için de kolay bir yer olmamaya başlayacak."

Kadın bir süre sessiz kaldı ve korkuyla, "Ben de beyaz mı olmalıyım?" diye sordu.

"İster misin?" Kadını yukarıdan aşağı süzdü.

"Asla! Senin yanında kendim olabilirim sanmıştım."

Adam memnun olmuş görünüyordu. "Benimle ve benim halkımın arasında kendin olabilirsin. Wheatley nehir boyunca ilerleyince epey kuzeyde kalıyor. Orada yalnızca benim halkım yaşıyor ve onlar birbirini esir almaya çalışmaz."

"Çünkü her biri, varoluş itibarıyla, sana ait."

Adam omuz silkti.

"Orada beyazların yanında siyahlar da var mı?"

"Evet."

"O zaman orada yaşayacağım. Kendim olmanın köle olduğum anlamına geldiği bir yerde yaşayamam."

Doro, "Saçmalık," dedi. "Sen güçlü bir kadınsın. Sana uygun gördüğüm her yerde yaşayabilirsin."

Anyanwu, adamın alay edip etmediğini anlamak için suratına baktı – bir yandan Anyanwu'nun gücünden bahsederken diğer yandan da onu kontrol eden kendi gücünü hatırlatıyordu. Doro hızlı hareket eden küçükçe bir teknenin yanaşmasını izlemekteydi. Tekne yanaşırken tek yolcusu ve yanındaki kimi bohçalar havalanıp gemiye doğru süzülmeye başladı. Tabii ki Isaac. Anyanwu oğlanın tekneyi idare ettirirken ne kürek ne de yelken kullandığını birdenbire fark etti.

Doro keskin bir tonda, "Yabancıların arasındasın!" dedi ve oğlan şaşırarak güverteye kondu.

"Beni kimse görmedi ki," dedi. "Ama bak, madem yabancı-

lardan bahsediyoruz..." Süzülerek yanında getirdiği bohçalardan birini açtığında Anyanwu içinde köle kadınlar gemi kuzeye meylettiğinde üşüdükleri için onlara verilen türde mavi bir eteklik olduğunu gördü. Anyanwu kendisini soğuklardan bu tür bir şeye ihtiyaç duymadan koruyabiliyordu ama kendine yeni örtüler yapmak için bu etekliklerden birini kestiği olmuştu. Bedenini tamamen kapatma veya kendi deyimiyle havasız bırakma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Köle kadınların örtündüklerinde salak gibi göründüklerini söylemişti.

Isaac ona, "Medeniyete geldin," dedi.

"Artık giyinmeyi öğrenmen gerekiyor, tıpkı buradaki insanlar gibi."

Kadın, "Medeniyet nedir?" diye sordu.

Isaac rahatsız olmuş gibi Doro'ya döndü Doro da gülümsemekle yetindi. Isaac biraz sonra, "Boş ver," dedi. "Hadi giyin. Bakalım kıyafetle nasıl gözüküyorsun."

Anyanwu etekliğe dokundu. Kumaşı parmaklarına yumuşak ve serin gelmişti – köle kadınların etekliklerı gibi donuk ve sert

değil. Renginden de hoşlanmıştı – koyu renk cildiyle çok güzel gözüken parlak bir mavi.

"İpek," dedi Isaac. "En iyisinden."

"Kimden çaldın bunu?" diye sordu Doro.

Isaac, esmer cildi kızararak babasına kızgın bir bakış attı.

Anyanwu telaşa kapılarak, "Çaldın mı, Isaac?" diye sordu.

"Para bıraktım," dedi oğlan savunmaya geçerek. "Senin bedeninde bir kadın buldum ve bu şeyin değerinin iki katı para bıraktım."

Anyanwu emin olamayarak Doro'ya baktı, sonra adamın Isaac'e bakıyor olduğunu fark ederek bir adım geri çekildi.

"Eğer böyle bir numaranın ortasında yakalanırsan," dedi Doro, "inan, seni yakmalarına izin veririm."

Isaac dudaklarını yaladı ve etekliği Anyanwu'ya uzattı. "Tamam, kabul," dedi sakinlikle. "Eğer yakalayabilirlerse tabii."

Doro başını sağa-sola salladı, İngilizce olmayan bir dilde sert bir şey söyledi. Isaac sıçradı. Anyanwu'nun söyleneni anlayıp anlamadığını görmek için hızla kadına baktı. Kadın boş boş ona bakınca Anyanwu'nun, kendi cehaletinden memnuniyet duyduğunu belli ettiğini düşündüğü, bir gülümsemeyle yetindi Doro. Ardından Isaac'in getirdiği bohçaları toparlarken Anyanwu'yla İngilizce konuştu. "Hadi gel. Giydirelim seni."

"Hayvan olup da hiçbir şey giymemek daha kolay olurdu," diye homurdandı kadın ve adam kendisini zorla kapıdan içeri soktuğunda şaşırdı.

Kamaraya girdiklerinde Doro daha rahatlamış, öfkesini koyvermiş görünüyordu. Dikkatle bohçalardan birini çözmeye başladı. İkinci bir eteklik, bir kadın yeleği, şapka, iç çamaşırı, külotlu çorap, ayakkabı, basit birkaç mücevher...

Anyanwu kendi diline dönerek, "Başka bir kadının eşyaları," dedi.

Doro, "Artık senin eşyaların," dedi. "Isaac doğruyu söylüyordu. Bunların parasını vermiş."

"Satmak isteyip istemediğini kadına baştan sormamış olsa da."

"Öyle olsa bile. Aptalca ve gereksiz bir risk almış. Havada vurulabilir, tuzağa düşebilir veya hapse atılabilirdi, hatta eninde sonunda da cadılıktan infaz edilebilirdi."

"Belki kaçabilirdi."

"Belki de. Ama büyük ihtimalle bunun için birkaç kişiyi öldürmesi gerekirdi. Ne uğruna?" Doro etekliği Anyanwu'nun önünde tuttu.

Kadın, "Böyle şeyler umurunda mı?" diye sordu. "Sen kendin böyle kolay öldürebilirken hem de?"

"Halkım benim umurumdadır," dedi adam. "Herhangi bir insanın ahmaklığının sebep olacağı cadı avı bir sürü kişiye zarar verebilir. Normal insanların gözünde bizler birer cadıyız ve öldüremedikleri tek cadı benim. Ayrıca oğlumu önemsiyorum. Isaac'in kendisini damgalanmış birine çevirmesini istemem – ne kendi gözünde ne de başkalarının gözünde. Onu iyi tanıyorum. O senin gibi biri. Birisini öldürecek olsa bu yüzden acı çeker ve utanç içinde debelenirdi."

Kadın gülümsedi ve bir elini adamın koluna değdirdi. "Onu ahmaklığa iten tek şey gençliği. O iyi biri. Bana çocuklarımıza dair umut veriyor."

Doro, "Ama o bir çocuk değil," dedi. "Yirmi beş yaşında. Onu bir adam olarak düşünmelisin."

Kadın omuz silkti. "Benim için oğlan sayılır. Senin içinse hem o hem ben çocuk sayılırız. Senin bizi her şeyi bilen bir baba gibi nasıl izlediğini gördüm."

Doro, kadının söylediğini inkâr etmeye çalışmadı ve gülümsedi. "Hadi üstündekini çıkar," dedi. "Giyinme vakti."

Kadın yeni kıyafetlere burun kıvırarak bakarken soyundu.

Adam onun giyinmesine yardım ederken, "Bedenini bu şeylere alıştırsan iyi olur," dedi. "Kadın giysilerinin ne kadar rahatsız edici olabildiğini bilecek kadar uzun süre kadın bedenlerinde bulundum ama neyse ki bunlar Hollanda tarzı ve İngilizlerinki kadar dar değil."

"Hollanda ne?"

"İngilizler gibi bir millet. Ama başka bir dil konuşuyorlar."

"Beyaz mı?"

"Evet, tabii. Sadece başka bir millettenler – başka bir kabile. Eğer kadın olacak olsam, İngiliz yerine Hollandalı olmayı tercih ederdim. En azından burada."

Anyanwu adamın uzun boylu dik omuzlu erkeksi siyah bedenine baktı. "Seni kadın olarak hayal etmek pek zor."

Adam omuz silkti. "Eğer seni o kılıkta görmesem benim için de seni erkek hayal etmek zor olurdu."

"Ama..." Kadın başını iki yana salladı. "Nasıl görünürsen görün senden iyi kadın olmazdı. Seni kadın olarak görmeyi kesinlikle istemem."

"Göreceksin ama. Er ya da geç. Dur sana onu nasıl bağlayacağını göstereyim."

O anda adamın artık kadın olmadığını unutmak neredeyse mümkün göründü. Anyanwu'ya boğucu kıyafetlerini özenle giydirdi, bir adım geri çekilip dikkatle süzdü ve Isaac'in iyi bir gözü olduğuna dair yorum yaptı. Giysiler kadının üstüne neredeyse mükemmel oturmuştu. Anyanwu, Isaac'in kendi beden ölçülerini tartmak için gözünden fazlasını kullanmış olduğunu tahmin ediyordu. Ne de olsa çocuk kadını havaya kaldırmış, elleriyle hiç dokunmadan taklalar attırmıştı. Kimbilir tuhaf becerisi sayesinde neleri ölçüp hatırlayabiliyordu. Kadın bu düşüncenin yanaklarını ısıttığını fark etti. Hakikaten, kim bilebilirdi. Ve oğlanın bu becerisini üstünde bu kadar kolay kullandırmamaya karar verdi.

Doro kadının saçının bir kısmını kesti ve kadının vatanına yakın bir yerlerden satın alındığı belli olan ahşap bir tarakla taradı. Kadın Doro'nun kemikten yapılma ufak beyaz adam tarağını da görmüştü. Doro'nun saçını taraması fikrine küçük bir kız gibi kıkırdayarak güldü.

Adama, "Benim için örebilir misin?" diye sordu. "Eminim nasıl örüleceğini biliyorsundur."

Adam, "Elbette," dedi. Kadının yüzünü avuçları arasında tutup inceledi, kafasını eğip farklı açılardan baktı. "Ama örmeyeceğim," diye karar verdi. "Saçın açık ve bu şekilde taranmışken

daha iyi görünüyorsun. Bir dönem saçını böyle kullanan bir ada kabilesiyle yaşamıştım." Duraksadı. "Dönüştüğünde saçını ne yapıyorsun? O da mı dönüşüyor?"

"Hayır, kendi içime alıyorum. Başka canlıların başka tür saçları var. Saç, tırnak gibi kullanamayacağım beden parçalarımdan besleniyorum. Sonra onları yeniden oluşturuyorum. Saçlarımın nasıl çıktığını gördün."

"Sıfırdan mı çıkıyorlar yoksa... yoksa bir şekilde aynı saçlar mı emin olamamıştım." Ufak aynasını kadına uzattı. "Şöyle kendine bir bak bakalım."

Kadın merak ve sevgiyle aynayı adamın elinden aldı. Adam bu şeyi kendisine ilk kez gösterdiğinden beri kendine ait böyle bir cam parçası olsun istemişti. Adam da ona bir ayna satın almaya söz vermişti.

Şimdi aynada saçlarının kesilip tarandıktan sonra yumuşak hatlı ufak bir bulut gibi kafasının etrafında olduğunu görüyordu. "Örülse daha iyi olurdu," dedi. "Benim gözüktüğüm yaştaki bir kadının saçını örmesi doğru olur."

"Başka zaman." Yan yana duran iki altın mücevhere bakış attı. "Ya Isaac kulaklarına hiç bakmadı ya da bu küpeleri takmak için gereken delikleri kolayca yaratabileceğini düşündü. Yapabilir misin?"

Kadın küpelere baktı, kulaklarının içinden geçmesi gereken kancaları dikkatle inceledi. Altın ve ufak mücevherlerden oluşan bir kolye takmıştı. Giyindiği şeyler içinde bir tek kolyesinden hoşlanmıştı. Küpelerden de hoşlanmıştı. "Deliklerin olması gereken yere dokunsana," dedi adama.

Doro kadının kulakmemelerinde delik olması gereken yerleri kavradı ve birden hayretle ellerini geri çekti.

Kadın adamın tepkisine şaşırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Sanırım... Sanırım daha önce seni dönüşümün sırasında hiç ellememiştim. Etinin dokusu... farklı."

"Kilin dokusu da şekil alabilir olduğunda kuruduğu zamankinden farklı olmuyor mu?"

"...doğru."

Kadın güldü. "Şimdi dokun bak. O gariplik gitti."

Adam kadının dediğini çekinerek yaptı ve o tanıdık hisle karşılaştı. "Daha önce de kötü değildi," dedi. "Beklenmedikti diyebilirim."

"Tam olarak da yabancı değildi, değil mi?" Anyanwu gülümseyerek gözlerini kaçırdı.

"Ama öyle gibi. Daha önce hiç..." Sonra durdu ve kadının yüzündeki ifadeyi yorumlamaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun, kadın? Ne yapıyordun sen?"

Kadın kahkaha attı. "Sana zevk veriyordum yalnızca. Seni nasıl güzel tatmin ettiğimden bahsetmiştin ya." Başını kaldırdı. "Bir keresinde yedi tane karısı olan bir adamla evlenmiştim. Benimle evlendikten sonra diğerlerine fazla uğramaz olmuştu."

Adamın yüzündeki kafa karışıklığı keyfe dönüştü. Elindeki küpelerle kadına yaklaştı ve kadının kulakmemelerindeki minik deliklere küpeleri geçirdi. "Bir gün," diye mırıldandı küpelerle uğraşırken, "ikimiz de dönüşeceğiz. Bu sefer ben kadın bedeninde olacağım ve senin becerikli bir erkek olup olmadığını öğreneceğim."

"*Hayır!*" Anyanwu kendisini hızla geri çekti, acı ve hayretle inledi, ani hareketinin kulağını acıtacağını beklemiyordu. Acıyı hemen yatıştırdı ve ufak yarayı iyileştirdi. "Böyle bir şey *yapmayacağız!*"

Adam küçümser bir gülümsemeyle kadına baktı, küpeyi düştüğü yerden kaldırdı ve kadının kulağına taktı.

"Doro böyle bir şey yapmayacağız!"

"Peki," dedi adam uyumlu bir tonda. "Sadece bir öneriydi. Bakarsın hoşuna gider."

"Hayır!"

Doro omuz silkti.

Kadın, "Bu iğrenç bir şey olurdu." diye fısıldadı. "Kesinlikle büyük bir ayıp."

Adam, "Peki," diye tekrarladı.

Kadın adamın halen gülümseyip gülümsemediğini görmek üzere ona baktığında gülümsediğini gördü. Bir an böyle bir rol

değişikliğinin nasıl olabileceğini düşündü. Kendisinin yeterli bir erkek olabildiğini biliyordu ama ya Doro, bu tuhaf varlığıyla gerçekten kadınsı olabilir miydi? Ya...? Hayır!

"Gidip Isaac'e giysileri göstereceğim," dedi soğuklukla.

Adam da başıyla onayladı. "Git." Yüzündeki gülümseme hiçbir yere kaybolmamıştı.

Anyanwu garip giysileriyle Isaac'in karşısına çıktığında oğlanın gözlerinde başka bir ayıbı anımsatan tehlikeli bir ifade vardı. Oğlan açık görüşlü ve üvey evlat olarak kabul etmesi kolay birisiydi. Tabii Anyanwu oğlanın başka tür bir ilişkiyi tercih edeceğini de sezinlemişti. Bu sebeple eğer sınırları gemi kadar keskin olmayan bir ortamda olsalar oğlandan kaçınmayı yeğlerdi. Gemideyse yapması kolay ve keyifli olan şeyi seçmiş, oğlanın arkadaşlığını kabul etmişti. Genellikle Doro'nun kadına ayıracak vakti olmuyordu ve kadının gücünü artık öğrenmiş olan köleler de ondan korkuyordu. Okoye ve Udenkwo da dahil tüm köleler kadına ciddi bir saygı ve resmiyetle yaklaşıyor, ondan ellerinden geldiğince uzak duruyorlardı. Doro'nun diğer oğulları kadına yasaktı; gemi mürettebatıyla zaman geçirmesi de uygunsuz olurdu. Gemide yerine getirmesi gereken kadınlık görevleri pek fazla değildi. Yemek ya da temizlik yapması gerekmiyordu. İlgilenmesi gereken bebekler yoktu. Gidilecek bir pazar yeri de yoktu – ki kadın pazarların kalabalığını ve oralarda eşe dosta rastlamayı özler olmuştu. Önceki kimi evliliklerinde pazarcılık yapmıştı ve bu işte oldukça başarılıydı. Bahçesinde yetiştirdiği sebzeler, elleriyle yaptığı kap kacak ve aletler hep çok kaliteli; keçileri ve kümes hayvanları besili ve sağlıklı olurdu.

Şimdiyse yapacak hiçbir şeyi yoktu. İyileştirecek herhangi bir hastalık veya çağıracak tanrılar bile... Hem köleler hem de denizciler hayli sağlıklıydı. Kölelerde Doro'nun deniz tutması dediği hastalık dışında hiçbir rahatsızlıkla karşılaşmamıştı ki bunun üstesinden gelmek gayet kolaydı. Anyanwu can sıkıntısından kaçmak için Isaac'in dostluğunu kabul etmişti. Ama artık bunu sona erdirmesi gerekiyordu. Oğlana bu şekilde ezi-

yet etmek doğru olmazdı. Buna karşın oğlanın, kumaş yığınına boğulmuş bedeninde bile güzelliğini görebiliyor olmasından etkilenmişti. Doro'nun gözleri dışındaki gözler tarafından şapşal algılanmaktan korkmuştu.

Yumuşak bir İngilizceyle, "Bu şeyler için teşekkür ederim," dedi.

Oğlan, "Seni olduğundan da güzel gösterdiler," dedi.

"Esir gibiyim. Her tarafım bağlanmış."

"Alışırsın. Artık gerçek bir hanımefendi olabilirsin."

Anyanwu bu cümleyi aklında evirip çevirdi. Kaşlarını çatarak, "Gerçek hanımefendi?" diye sordu. "Daha önce neydim?"

Isaac'in suratı utançtan kıpkırmızı oldu. "New Yorklu bir hanımefendi gibi oldun demek istemiştim."

Oğlanın utancı Anyanwu'ya başta söylediğinin yanlış veya küçümseyici olabileceği izlenimini verdi. Oysa kadının ilk düşüncesi kendi İngilizcesinin yetersiz olabileceğiydi. Artık tam olarak anlaması gereken şeyi anladığından emindi.

"Daha önce neydim söyle bana, Isaac," diye ısrar etti. "Ve şu daha önce kullandığın sözcüğü anlat. Medeniyet. Medeniyet nedir?"

Oğlan iç çekti, bir süre kadının arkasındaki büyük yelkenli direğine baktıktan sonra yeniden gözlerini kadının yüzüne çevirdi. "Daha önce Anyanwu'ydun," dedi, "kimbilir-kaç çocuğun annesi, halkının rahibesi, kasabanın sayılan ve değer gören bir kadını. Buradaki insanlar içinse yabani bir şeydin, seni beline bağladığın kumaşla gezinirken görseler hayvan gibi algılarlardı. Medeniyet bir bireyin topluluğundakilerin yaşama biçimidir. Yabanıllık ise yabancıların yaşama biçimidir." Belli belirsiz gülümsedi. "Anyanwu, sen zaten bir bukalemunsun. Ne demek istediğimi anlıyor olmalısın."

"Evet." Oğlanın gülümsemesine karşılık vermedi. "Ama çoğunluğun beyaz olduğu ve var olan siyah azınlığın da çoğunun köle olduğu bir toprak parçasında birkaç parça kumaş nasıl olur da beni 'gerçek bir hanımefendi' yapmaya yetebilir?"

Oğlan hızla, "Wheatley'de ben yeterim!" dedi. "Ben hem be-

yaz, hem siyah hem de kızılderiliyim ve orada sıkıntı çekmeden yaşayabiliyorum."

"Ama sen 'gerçek bir adam' gibi görünüyorsun."

Oğlan gözlerini kıstı. "Ben senin gibi değilim," dedi. "Ben görünüşümü kontrol edemiyorum."

Anyanwu, "Doğru," diye onayladı.

"Üstelik çok da fark etmez. Wheatley, Doro'nun 'Amerikan' köyü. Kendi safkan ailelerinde yer bulamadığı tüm halkını bizim oraya yığar. Karman çorman. Orada kimsenin birbirinin nasıl göründüğünü dert edecek bir konumu yok. Doro'nun kendilerini kiminle çiftleştireceğini – veya öz çocuklarının neye benzeyeceğini bilmezler bile."

Anyanwu konunun değişmesine izin verdi. "İnsanlar Doro'nun isteğine göre mi evleniyor?" diye sordu. "Kimse ona karşı çıkmaz mı?"

Isaac kadına uzun ve hüzünlü bir bakış attı. "Yabani tohumlar bazen karşı koyuyor," dedi tatlı sesiyle. "Ama Doro her zaman kazanır. Her zaman."

Kadın sessiz kaldı; Doro'nun ne kadar tehlikeli veya ne denli talepkâr olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bu hatırlatıcılar kadının korkusunu körüklemek ve adamla paylaşacağı gelecekten ürkmesini sağlamak dışında bir işe yaramıyordu. Bu hatırlatıcılar kadının özgürlüklerini köleliğiyle satın aldığı torunlarının esenliğini unutturuyordu. Unut ve kaç!

Isaac, "Bazen insanlar kaçmaya kalkar," dedi sanki kadının düşüncelerini okumuş gibi. "Ama Doro kaçanları yakalamanın yolunu her zaman bulur ve bedenlerini giyinerek kasabalarına geri döner ki kaçakların tüm halkına ibret olsun. Doro'dan kaçıp da bedenini giyme zevkini ona vermemenin tek yolu anneminki, sanırım." Durdu. "Kendini asmıştı o."

Anyanwu oğlana bakakaldı. Bu sözcükleri herhangi bir duygu barındırmadan – sanki ölen kardeşi Lale'i ne kadar önemsiyorsa annesini de o kadar önemsiyormuş gibi bir duygusuzlukla söylemişti. Üstelik Lale'le birbirlerinden nasıl oldum olası nefret ettiklerinden Anyanwu'ya bahsetmişti.

Kadın oğlanı dikkatle izleyerek, "Annen Doro yüzünden mi öldü?" diye sordu.

Oğlan omuz silkti. "Doğrusunu istersen, bilmiyorum. Dört yaşındaydım. Ama bu yüzden olduğunu sanmıyorum. O da Lale gibiydi – düşünce alma ve gönderme becerisi vardı yani. Ama o Lale'den daha iyiydi, özellikle de alma konusunda. Wheatley'deyken bazen ta iki yüz elli kilometre uzakta New York'taki insanların düşüncelerini duyardı." Anyanwu'ya kısa bir bakış attı. "Çok uzak bir yer. Bu tür bir şey için aşırı uzak. Her şeyi duyabiliyordu. Ve bazen duyduklarına engel olamıyordu. Ondan korktuğumu hatırlıyorum. Bir köşeye büzüşüp kafasını ellerinin arasına alırdı veya yüzünü kanatana dek tırnaklardı, çığlık üstüne çığlık üstüne çığlık atardı." Ürperdi. "Anneme dair tek hatırladığım bu. Onu düşündüğümde aklıma gelen tek görüntü de bu."

Anyanwu hem anne hem de oğlunun duygularını hissederek elini Isaac'in koluna dokundurdu. Bu çocuk nasıl olup da böylesi bir aileden gelip aklı başında kalmayı başarmış, diye düşündü. Doro, kaybettiği ilk bedeninden doğabilecek çocuklarına benzetme gayesiyle tüm halkına ve çocuklarına neler yapıyordu böyle? Isaac gibi her biri için kimbilir Lale veya Isaac'in annesi gibi kaç kişi vardı.

Kadın yumuşak bir sesle, "Hayatında iyiye giden hiçbir şey olmadı mı, Isaac?" diye sordu.

Oğlan gözlerini kırptı. "Epey şey oldu aslında. Mesela Doro veya bana küçükken bulduğu üvey ailem, yolculuklarım, bu." Güverteden birkaç santim havalandı. "Gayet iyiydi. Annem gibi deli veya Lale gibi kana susamış olacağımdan korkuyordum ama Doro hep öyle olmayacağımı söyledi bana."

"O nereden bilecek ki?"

"Annemi bana hamile bırakırken farklı bir beden kullanmış. Bende istediği farklı bir beceriymiş ve bazen istediğini elde etmek için hangi aileleri nasıl çiftleştirmesi gerektiğini çok iyi bilir. Benimle ilgili yanılmadığı için mutluyum."

Kadın başıyla onayladı. "Eğer Lale gibi olsan seni tanımış olmak istemezdim."

Isaac sefer sırasında geliştirdiği, rahatsız edici o yoğun bakışla kadına dik dik bakmaya başladığında, Anyanwu elini oğlanın kolundan çekti. Hiçbir evlat babasının karısına bu şekilde bakmamalıydı. Doro bu çocuğa düzgün bir kız bulmamakla aptallık etmişti. Çocuğun derhal evlenip sarışın oğlanlar peydahlaması gerekiyordu. Kendi çiftliğini işliyor olmalıydı. Çocuğun yoksa, denizde gide gele köle toplayıp zenginleşmenin ne anlamı vardı ki?

Hızlarını düşüren yavaş rüzgârlara karşın geminin nehir boyunca yolculuğu sadece beş gün sürdü. Hollandalı şalopa kaptanları ve onların Flemenkçe konuşan siyah kölelerden oluşan tayfaları korkarak önce sönük yelkenlere, ardından birbirlerine baktılar. Doro ne olduğunu anlamamış gibi yaparak adamları başarılarından ve hızlarından dolayı tebrik etti. Ardından Isaac'e İngilizce olarak, "Onları fazla korkutma, oğlum. Evden fazla uzakta değiliz," dedi.

Isaac sırıttı ve şalopaları aynı hızda yürütmeye devam etti.

Yükseltiler, tepeler, dağlar, tarlalar ve ormanlar, ırmaklar ve ovalar, başka şalopalar ve ufak yelkenliler, balıkçılar, kızılderililer... Doro ve Isaac, başka adamların araçlarındaki yolcular olarak yapacak pek bir iş bulamadıkları için Anyanwu'nun her ilgisini çekeni tanımlayıp İngilizce okunuşunu öğreterek kendilerini eğlendirdiler. Kadının hafızası çok iyiydi, öyle ki Wheatley'ye yaklaştıklarında Afrikalı-Hollandalı şalopa tayfasıyla bile birkaç kelime laflayabilir olmuştu. Kadın çok güzeldi ve Doro, Isaac ya da sorumlulukları onları kadından ayırmadığı sürece hevesle kadına dillerini öğretmeyi sürdürdüler.

Sonunda kaptan ve tayfanın "Gilpin" dediği Wheatley köyüne ulaştılar. Bu köye Gilpin adını altmış yıl önce Pieter Willem Gilpin önderliğinde yerleşen ilk Avrupalı aileler takmıştı. Ama 1664'te İngilizler şehri ele geçirmeden önce Doro'nun köye getirmeye başladığı halk, buğday* köyün en önemli ürünü olup Doro'nun liderliğini desteklediği ailenin soyismi de Wheatley

* (İng.) Wheat: Buğday. *-yhn*

olunca köye çoktan Wheatley adını takmıştı. Wheatleyler nesiller boyu Doro'nun güdümünde kalmış bir aileydi. Belli belirsiz ve çok rahatsızlık vermeyen zihin okuma yetenekleri ticaretteki başarılarını iyi destekliyordu. Doro'nun da azıcık yardımını alan yaşlı Jonathan Wheatley artık neredeyse Van Rensselaer ailesi kadar toprak sahibiydi. Doro'nun halkının yayılacak ve gelişecek yeterince alanı vardı. Bu çimenlik köy olmasa Doro'nun halkı adamın umduğu kadar hızlı gelişemeyebilirdi ve tabii Doro'nun geriye kalan tüm tuhaf kişileri, cadıları –yani diğerlerini– yerleştirecek bir yeri olmazdı. Hollandalı, Alman, İngiliz, kimileri Afrika kabilelerinden bazıları Amerikan yerlilerinden. Her biri ya iyi döl potansiyeli taşıyan ya da Wheatleyler gibi başka alanlarda işe yarayacak kişilerdi. Tüm çeşitliliğiyle Wheatley, kurduğu bütün Yeni Dünya yerleşimleri arasında Doro'yu en çok tatmin edeniydi. Amerika'daki evi Wheatley'ydi.

Şimdi sessiz bir memnuniyetle tüm halkı tarafından karşılanırken yeni köleleri ayrı evlere yerleştirdi. Kimileri kendi dillerinin konuşulduğu evlere yerleştirilecek kadar şanslıydı. Bazılarıysa köy ve çevresinde kendi kabilelerinden hiç kimse olmadığı için yerleştirildikleri yabancı evleri kabul etmek durumundaydı. Akrabalar bir arada tutuluyordu. Doro her bir bireye ve topluluğa tam anlamıyla ne olduğunu tek tek anlattı. Her biri birbirlerini yeniden görebileceklerinden haberdardı. Yolculuk sırasında başlayan dostlukların şimdi sona ermesi gerekmeyecekti. Köleler biraz çekingen ve şüpheliydi, samimi hissettiren küçük gruplarından ayrılmaya karşı isteksiz olsalar da Doro'ya itaat ettiler. Lale onları iyi seçmişti – her birini kendi elleriyle seçmiş, ufak tefek gariplikleri veya kendininkine benzer becerilerin ilk tomurcuklarını bulmaya çalışmıştı. Doro yokken Bernard Daly'nin ormandan getirdiği her bir köle grubunu tek tek incelemiş, insanları büyük ihtimalle yapılması gerekenden fazla korkutarak doğru adayları bir araya getirmişti. Elbette birkaç işe yarayabilecek kişiyi gözden kaçırmış olabilirdi. Lale'in yeteneğinin de sınırları vardı ve kişiliğindeki tutarsızlıklar yüzünden kendi kendini engellediği olmuştu. Ama yine de gruba dahil

edilmeyi hak etmeyen kimseyi seçmemişti. Ondan daha iyi bir seçim yapabilecek tek diğer kişi Doro olurdu. Ve artık diğer olası zihin okuyucuları erginlenene kadar bu seçim işini Doro'nun yürütmesi gerekebilirdi. Doro'nun, Lale gibi özene bezene insan araması gerekmiyordu. O insanları tıpkı Anyanwu'yu bulduğu gibi bir rahatlıkla seziyordu – tabii genellikle Anyanwu'da olduğu kadar uzak mesafelerden değil. İnsanları, tıpkı bir kurdun doğru rüzgârda tavşanın varlığını algılayabildiği gibi algılıyordu – ki başlarda insanların peşine düşme sebebi kurtların tavşanların peşine düşmesinden pek de farklı değildi. Doro'nun insanları çiftleştirmeye başlaması, insanların tavşan beslemesiyle aynı sebeptendi. Bu tuhaf olanlar, yani cadıları iyi avlardı. Doro için kalıcı besin ve barınma imkânı sunuyorlardı. Halen bile cadıları arasından avlanıyordu. Yakında Wheatley'dekilerden biriyle beslenecekti. Wheatley'dekiler de bunu bekliyordu; kabullenmiş ve bir tür kurban töreni gibi görmeye başlamışlardı. Doro'nun tüm köy ve kasabaları onu kendi rızalarıyla besler olmuştu. Üstelik bu yerleşim alanlarında sürdürdüğü çiftleştirme projeleri adamı diğer her şeyden daha çok eğlendiriyordu. Bu insanları şu günlere kadar o getirmişti – belli belirsiz, körelmiş veya çekinik özelliklerden Lale'e, Isaac'e hatta bir şekilde Anyanwu'ya ulaşmıştı. Kendisi için bir halk oluşturuyor ve çok iyi besleniyordu. Halkının fertleri kısacık ömürlerini doldurup öldüğünde yalnız kalıyor olsa da en azından can sıkıntısı çekmiyordu. Kısa ömürlü, ölümlü insanlar yalnızlık ve can sıkıntısının nasıl azılı düşmanlar olduğunu bilemezdi.

Kasabanın sınırında bir arazide güzelliğinden öte rahatlığı ön plana çıkan sarı tuğladan yapılma geniş tabanlı, alçak tavanlı Hollanda-tipi bir ev Doro'yu bekliyordu. Jonathan Wheatley'nin köydeki köşkü ve New York malikânesi bu evden çok daha ihtişamlı olsa da Doro kendi çiftlik evinden gayet memnundu. Zaten Wheatley'de iyi bir yılda en fazla iki defa konaklama fırsatı oluyordu.

Doro'nun evinde İngiliz bir çift yaşıyor, evle ilgileniyordu; köye döndüğü zamanlarda da Doro'ya hizmet ediyorlardı. Bun-

lar Robert Cutler adlı bir çiftçi ve dokuz Wheatley kızından en genci olan eşi Sarah'ydı. Bunlar zor zamanlarında Isaac'le ilgilenmiş olan, dayanıklı ve güçlü insanlardı. Oğlan yetileri olgunlaştığı sırada, yani ergenlik döneminde çok tehlikeliydi. Doro bu çiftin hayatta kalmasına şaşırmıştı. Lale'in üvey ebeveynleri ölmüştü - ama elbette Lale kasten kötülüğe meyilli birisiydi. Isaac ise ancak kazayla birilerine zarar vermişti. Ayrıca Lale'in üvey ebeveynlerinden hiçbiri Wheatley soyundan değildi. Sarah'nın, Isaac'le ne kadar iyi bir iş çıkardığı da Doro için onun -beslenmek veya pek az yetisi bulunduğundan döl amacıyla kullanmak için faydasız- türünün ne kadar değerli olduğunu bir kez daha göstermişti. Doro, eğer bu kontrollü çiftleştirme projeleri başarılı olursa -uzak- gelecekte bir gün Wheatleyler gibi insanların da bulunmasına özen göstermesi gerektiğini bu sayede anlamıştı. Onlar, becerileri kontrolden çıkıp onları öldürecek veya sakat bırakacak kadar güçlü olmasalar da elinden iş gelen tiplerdi.

Yine de şimdilik, asıl korunması gereken -gerekirse Doro'dan bile korunması gereken- kişiler cadılarıydı. Örneğin Anyanwu. Bu gece kadına Isaac'le evleneceğinin haberini verecekti. Kadına bunu söylerken onunla dik kafalı yabani bir tohum gibi değil, kızlarından biri gibi iletişim kurması gerekecekti - bu oldukça zor olacaktı ama tüm çabalara değerdi. İkna kabiliyetini, daha az değerli insanlarda kullanmaya değer görmediği şekilde kullanacak, Anyanwu'ya nezaket ve sabırla yaklaşacaktı. Sarah'nın lezzetli yemekleri sonrası kadınla odasında yalnız kaldıklarında, ateşin başında sıcak ve huzurlularken konuşacaktı. Kadının itaat etmesini ve hayatta kalmasını sağlamak için elinden geleni yapmalıydı.

Anyanwu'nun beklediği eve doğru yürürken kadını düşündü ve inatçılığını hatırlayıp endişelendi. Okoye ve Udenkwo'yu buradaki yaşama dair çok şey öğrenebilecekleri memleketlerinden gelme orta yaşlı bir çiftçi ailesinin evine yerleştirmiş, şimdi kendi evine dönüyordu. Onu yeni bedeninde tanıyıp selam veren insanların her birinin selamını alıp değersiz bir orman

köylüsünün gururunu düşünüp endişelenirken yavaş adımlarla yürüyordu. Kadınlar ve erkekler Hollandalılar gibi eşiklerde oturmuş dedikodu yapıyordu. Kadınların elleri örgü veya dikişle meşgulken erkekler pipolarını tüttürmekteydi. Isaac yaşlıca bir kadının yanında oturduğu banktan kalkıp Doro'nun yanına geldi.

Oğlan endişeyle, "Anneke değişimine yaklaşıyor," dedi. "Bayan Waemans kızın son günlerde çok zorlandığından bahsetti."

"Bunu bekliyorduk zaten," dedi Doro. Anneke Strycker, Doro'nun -bir ihtimal çok iyi çıkacak olan- kızlarından birisiydi. Eğer şansı yaver giderse değişimini tamamlayıp yetileri iyice oturduktan sonra Lale'in yerine geçmeye adaydı. Şimdilik fiziksel açıdan aşırı güçlü ve iri, ruhsal açıdan da dengeli bir dul olan üvey annesi Margaret Waemans ile birlikte yaşıyordu. Şüphesiz, kadının genç kızı zaptetmek için tüm kaynaklarına ihtiyaç duyduğu bir dönemdi.

Isaac boğazını temizledi. "Bayan Waemans şeyden korkuyormuş... kızın kendine zarar vermesinden. Ölmekten bahsedip duruyormuş kız."

Doro başıyla onayladı. Gerçek güce ulaşmak da çocuk yapmak gibi sancılıydı. Değişim hâlindeki bireyler her tür düşünceye, her tür duyguya, başkalarının zihindeki her tür hazza ve acıya açık oluyordu. Kafaları zihinsel "gürültü"nün bas bas bağıran kargaşasıyla doluyordu. Buna huzursuzluk, uykusuzluk ve bir sürü kâbus -herkesin kâbusları- eşlik ediyordu. Doro'nun kişilerinin en iyileri -pek çoğu- bu aşamada kalıyordu. Eğer çocuk yapabilecek kadar yaşarlarsa potansiyellerini çocuklarına aktarıyorlar ama kendileri faydalanamıyorlardı. Güçlerini kontrol edemiyorlardı. Ya Doro için barınak oluyorlar ya da damızlık niyetiyle kullanılıyorlardı. Doro onlara kan bağları bulunmayan uzak yerleşimlerden eşler getiriyor ama bu tür çiftleşmeler büyük çoğunlukla Lale gibi çocuklar oluşturuyordu. Ancak çok iyi bir bakım ve büyülü bir şans Isaac gibi bir çocukla sonuçlanabiliyordu. Doro şefkatle oğluna baktı. "Yarın ilk iş Anneke'yi ziyaret edeceğim," dedi.

Isaac rahatlayarak, "Sevindim," dedi. "Bu iyi olur. Bayan Waemans kızın kâbus gördüğü zamanlarda sana seslendiğinden bahsetti." Duraksadı. "İşler daha ne kadar kötüleşecek?"

"Sen ve Lale için olduğu kadar işte."

Isaac, "Of, Tanrım!" diye bağırdı. "Ama o daha küçük bir kız. Ölebilir."

"Onun da sen ve Lale kadar şansı var işte."

Isaac aniden parlayan bir öfkeyle Doro'ya baktı. "Ona ne olduğu umurunda değil, değil mi? Eğer ölürse yerine koyacak başkasını bulursun."

Doro bakışlarını ona çevirdi ve Isaac biraz sonra gözlerini kaçırdı.

Doro, "İstiyorsan burada çocuk gibi davran," dedi. "Ama içeri girdiğimizde yaşına uygun davransan iyi olur. Bu akşam Anyanwu'yla senin aranı yapacağım."

"Aramızı yapmak... demek sonunda onu bana vereceksin, ha?"

"Başka türlü düşün. Onunla evlenmeni istiyorum."

Oğlanın gözleri fal taşı gibi oldu. Yürümeyi bırakıp uzun bir akçaağaca yaslandı. "Sen... anladığım kadarıyla kararını vermişsin. Yani... istediğinin bu olduğundan eminsin."

"Elbette." Doro da oğlanın yanında durdu.

"Ona söyledin mi peki?"

"Daha değil. Yemekten sonra söyleyeceğim."

"O yabani tohum, Doro. Reddedebilir."

"Biliyorum."

"Fikrini değiştirmeyi başaramayabilirsin."

Doro omuz silkti. Aslında endişeli olsa da bu hissini Isaac'le paylaşmaya gerek görmemişti. Anyanwu ona ya itaat edecekti ya da etmeyecekti. Kadını Lale'in becerisinin biraz daha düzgün bir şekliyle kontrol edebilmeyi isterdi ama ne o ne de Isaac için böyle bir şey mümkündü.

Isaac, "Eğer ona ulaşamazsan," dedi, "ve eğer seni anlamayı reddederse, benim denememe izin ver. Yani sen... başka bir şey yapmaya kalkmadan önce, bırak bir de ben deneyeyim."

"Tamam."

"Bir de... benden nefret etmesine sebep olma."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bir süre benden nefret edebilir ama senden etmeyecektir."

"Canını da yakma."

"Elimden geldiği sürece." Doro oğlanın ilgisinden hoşlanmıştı, hafifçe gülümsedi. "Fikri sevdin," diye yorumladı. "Onunla evlenmek istiyorsun."

"Evet. Ama bana izin vereceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Kendisini yılda bir veya iki kere ziyaret etmekten fazlasını yapan bir kocayla daha mutlu olacaktır."

"Benim burada kalıp çiftçi olmamı mı istiyorsun?"

"İster çiftçilik yap – istersen dükkân aç veya demirciliğe geri dön. Bu işi senden daha iyi yapabilecek kimse yok. Ne istersen yap, ben seni burada bırakacağım, en azından bir süreliğine. Anyanwu'nun buraya uyum sağlayabilmek için ben gittikten sonra birilerine ihtiyacı olacak."

Isaac "Tanrım," dedi. "Evlilik, ha?" Kafasını iki yana salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hadi." Doro eve yöneldi.

"Hayır."

Doro, Isaac'i görmek için arkasına döndü.

"Sen ona söyleyene kadar onu göremem... hele ki planını öğrenmişken. Ben Anneke ile yerim. Hem bir arkadaşın ona da iyi geleceğini düşünüyorum."

"Sarah bundan pek hoşlanmayacaktır."

"Biliyorum." Isaac suçlu gözlerle eve baktı. "Ondan benim adıma özür dile olur mu?"

Doro başıyla onayladı, eve döndü ve Sarah Cutler'ın keten örtülü üstü tıka basa dolu masasının olduğu yemek odasına girdi.

Anyanwu beyaz kadının, ev ahalisinin yemek yiyeceği uzun masaya önce temiz kumaşı, ardından tabakları ve servis takımlarını dizişini dikkatle izledi. Anyanwu beyaz insanların yediği kimi

yiyeceklere gemiden alışmış olduğuna seviniyordu. Böylece oturup tamamen cahil gibi görünmeden yemek yiyebilecekti. Bu yemekleri pişirmeyi başaramazdı ama onu da öğrenecekti, zamanla. Öğrenebilirdi. Şimdilik izlemekle ve ilginç kokuların açlığını pekiştirmesine izin vermekle yetindi. Açlık tanıdık bir histi ve bu yüzden iyiydi. Açlık, beyaz kadına dik dik bakmasına engel oluyor, dikkatini yeni ortamında hissettiği belirsizlik ve gerginliğinden uzaklaştırıp et ve sebzelerle karışık yoğun çorbaya, fırınlanmış geyik etine -beyaz kadının deyimiyle av etine- ve kızarmış iri kümes hayvanına -hindi- yöneltiyordu. Anyanwu bu yeni sözcükleri yeni gelişen kelime dağarcığına eklemek için kendi kendine tekrar ediyordu. Yeni sözcükler, yeni alışkanlıklar, yeni besinler, yeni giysiler... Artık bu ağır kıyafetlerden memnundu. Köyde gördüğü siyah veya beyaz diğer kadınlar gibi görünmesini sağlıyordu ve bu çok önemliydi. Daha önceki evliliklerinde diğerleri gibi davranmayı öğrenmenin önemini kavrayacak kadar çeşitli köyde yaşamıştı. Bir yerin geleneklerinde bulunan bir şey başka bir yerde alay konusu, başka bir yerde de ayıp sayılabilirdi. Bu şartlarda cehaletin bedeli çok ağır oluyordu.

Beyaz kadına, "Sana nasıl hitap etmeliyim?" diye sordu. Doro onları tanıştırırken kadının ismini hızlıca ve yalnızca bir kere söylemiş, ardından çabucak diğer işlerine koşturması gerekmişti. Anyanwu ismi hatırlıyordu -Sarahcutler- ama bunu bir kere daha duymadan nasıl doğru söylemesi gerektiğini tam bilmiyordu.

Kadın tane tane, "Sarah Cutler," dedi. "Bayan Cutler."

Kafası karışan Anyanwu kaşlarını çattı. Haklı olarak. "Bayan Cutler?"

"Evet. Doğru söyledin."

Anyanwu, "Öğrenmeye çalışıyorum," dedi ve omuz silkti. "Öğrenmeliyim."

"Sen adını nasıl söylüyorsun?"

"Anyanwu."

Çok yavaş söylemesine karşın Bayan Cutler sordu:

"Bunun tamamı bir isim mi?"

"Bir tane. Başka isimlerim de var ama Anyanwu en iyisi. En çok onu kullanıyorum."

"Diğerleri daha kısa mı?"

"Mbgafo. Bu annemin bana verdiği isim. Bir seferinde Atagbusi ismini almıştım ve bu bir onurdu. Bunun dışında da–"

"Boş ver." Kadın iç çekti ve Anyanwu kendi kendine gülümsedi. Isaac'in omuz silkip Anyanwu'nun iyi bir isim olduğuna karar vermesi için kadının tam beş ismini sayması gerekmişti.

"Bu şeylerde yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Sarah Cutler masaya yemekleri dizmeye başlamıştı.

"Hayır," dedi. "Şimdilik izle yeter. Yakında sen de bunu yapacaksın." Merakla Anyanwu'ya baktı. Uzun uzun gözlerini dikmiyor ama kısa bakışlar atıyordu. Anyanwu ikisinin de birbiriyle ilgili eşit sayıda sorusu olduğunu düşündü.

Sarah Cutler, "Doro neden sana 'Güneş Kadın' dedi?" diye sordu.

Doro, Anyanwu'yla İngilizce konuştuğu zamanlarda ona sevgisini göstermek için bu hitabı kullanmaktan hoşlanıyordu ama Isaac bunun Anyanwu'yu kızılderili gibi gösterdiğini söyleyip bu lakaba karşı çıkmıştı.

"İsmimin sizin dilinizdeki anlamı 'Güneş'tir." diye açıkladı Anyanwu. "Doro bana İngilizce bir isim bulacağını söyledi ama ben istemedim. Şimdi benim ismimi İngilizceye çeviriyor."

Beyaz kadın başını salladı ve kahkaha attı. "Sandığından çok daha şanslısın. Onun senden bu kadar hoşlandığı düşünülürse çoktan Jane, Alice veya o tür bir şey olmamana şaşırdım."

Anyanwu omuz silkti. "O kendi ismini değiştirmemiş. Ben neden değiştireyim?"

Kadın Anyanwu'ya acır gibi bir bakış attı.

Anyanwu, "Cutler ne?" diye sordu.

"Ne demek mi?"

"Evet."

"Cutler, bıçak yapan kişidir. Sanırım kocamın bıçak yapan akrabaları varmış. Al bak bunu dene." Anyanwu'ya tatlı, yağlı, meyve dolu ve lezzetli bir şey uzattı.

Anyanwu, "Bu çok güzel!" diye bağırdı. Bunun tatlılığı daha önce yediği hiçbir şeye benzemiyordu. Doro'nun kendisine öğrettiği nezaket ifadesi dışında ne diyeceğini bilemedi. "Teşekkür ederim. Bunun ismi nedir?"

Kadın memnuniyetle gülümsedi. "Bu daha önce hiç yapmadığım özel bir çeşit kek – Isaac ve Doro'nun eve dönüşü için özel pişirdim."

Anyanwu "Sen şey diyordun..." diye başlayıp duraksadı, biraz düşündü. "Kocanın ailesinin bıçakçı olduğunu anlatıyordun. Cutler onun ismi mi?"

"Evet. Burada kadınlar evlenince kocasının ismini alır. Evlenmeden önce ismim Sarah Wheatley'ydi."

"O zaman kendine ayırdığın isim Sarah."

"Evet."

"Sana kendi isminle hitap edebilir miyim – Sarah?"

Kadın yan gözle Anyanwu'yu süzdü. "Ben sana... Mbgafo diyebilir miyim?" İsmi çok kötü telaffuz etmişti.

"İstersen. Ama bir sürü Mbgafo vardır. Bu isim yalnızca doğduğum günü belirtiyor."

"Yani... pazartesi veya salı gibi mi?"

"Evet. Sizde yedi tane var. Bizde dört: Eke, Oye, Afo, Nkwo. İnsanlar genellikle doğdukları günün adını alırlar."

"Sizin ülkeniz aynı isimli insanlarla dolu olsa gerek."

Anyanwu başıyla onayladı. "Ama birçoğunun başka isimleri de var."

"Sanırım Anyanwu gerçekten daha iyi."

"Evet." Anyanwu gülümsedi. "Sarah da güzel. Her kadının kendine ait bir şeyi olmalı."

Doro tam bu sırada yanlarına geldi ve Anyanwu o kapıdan girince Sarah'nın nasıl birden aydınlandığını fark etti. Doro gelmeden önce de hüzünlü veya karanlık bir havası yoktu kadının ama şimdi sanki yıllarca gençleşmiş gibi olmuştu. Adama gülümsedi ve yemeğin hazır olduğunu haber verdi, sesine daha önceki tüm samimiyetine rağmen duyulmayan bir sıcaklık gelmişti. Bu kadın bir süreliğine Doro'nun karısı veya sevgilisiydi

muhtemelen. Büyük ihtimalle sevgilisi. Kadın artık genç olmasa da aralarındaki büyük şefkat görülebiliyordu. Anyanwu kadının kocasının nerede olduğunu merak etti. Nasıl oluyor da buradaki bir kadın, kocası mahalledeki evlerden birinin önünde başka adamlarla oturup ağzından duman üflerken akrabası veya enişte olmayan başka bir adama yemek hazırlayabiliyordu?

Biraz sonra, yanında iki yetişkin oğlu, bir kızı ve oğullarından birinin genç çekingen karısıyla beraber kadının kocası da geldi. Kız zarif hatlı, buğday tenli, siyah saçlı, siyah gözlü ve Anyanwu'nun algılayışına göre bile aşırı güzeldi. Doro nazikçe kızla konuştuğunda kız cevabını ses çıkarmadan dudaklarını kıpırdatarak verdi. Doro arkasını dönmediği müddetçe kız adama bakmıyordu. Ama o sırada Doro'ya bakış biçimi Sarah Cutler'ın aniden aydınlanması kadar açık ve netti. Anyanwu gözlerini kırpıştırıp nasıl bir adamı elde etmiş olduğunu düşündü. Gemideki kadınlar Doro'yu pek çekici bulmuyordu. Çünkü ondan korkuyorlardı. Oysa cemaatindeki kadınlar... Bir tavuktan diğerine giden bir horoz gibi miydi? Sonuçta bunlar onun akrabası veya dostu değildi. Her biri ya Doro'ya sadakatini ilan etmiş ya da köle olarak satın alınmış bireylerdi. Bir bakıma bu kişilerin Doro'nun halkı değil, malı olduğunu söylemek daha uygundu. Adamlar onunla sohbet edip şakalaşıyor ama hiçbiri Isaac gibi cüretkâr davranmıyordu. Saygıda kusur etmiyorlardı. Ve eğer karıları, kız kardeşleri veya kızları Doro'ya bakacak olsa görmezden geliyorlardı. Anyanwu eğer Doro kadınların bakışlarına karşılık verse hatta bakmaktan fazlasını yapacak olsa, adamların bunu da görmezden geleceklerini hissediyordu. Belki Doro'nun ilgisinden onur duyacaklardı. Anyanwu, bu kişilerin ne garip töreleri olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Ama şimdilik Doro'nun tüm ilgisi Anyanwu'daydı. Anyanwu'ysa, adamlarla kadınların değişik yiyecekler yiyip kendisinin çat pat konuştuğu ve tam anlayamadığı bir dilde konuştuğu bu ortamda çekingen hissediyordu. Doro yüzeysel konularla onu konuşturmaya çalışıp duruyordu.

"Tatlı patatesleri özledin mi? Burada sizinkiler gibisi yok."

"Fark etmez." Kadının sesi de aynı genç kızınki gibi dudaklarının arasından bir fısıltı olarak çıkmıştı. Tüm bu yabancıların arasında konuşmaya utanıyordu – oysa oldum olası yabancıların önünde konuşmalar yapmıştı ve iyi bir konuşmacıydı. Özellikle ilaçlar ve şifa için ziyaret edilen bir kişinin kendinden emin ve düzgün konuşması çok önemliydi. Fısıldayan veya boyun eğen bir kişiye güvenmek mümkün olmazdı ne de olsa.

Sonra kararlılıkla başını kaldırdı ve çorbasına odaklanmış gibi yapmaktan vazgeçti. Tatlı patatesleri gerçekten de özlüyordu. Bu garip çorba bile yanında yenmesi gereken ezilmiş tatlı patateslerin yokluğunu hissettiriyordu. Olsun varsın. Etrafına bakındı ve önce Sarah Cutler'ın, ardından da Sarah'nın oğullarından birinin bakışlarıyla karşılaştı; bu bakışlarda da dostane bir merakla. Kahverengi saçlı, zayıf ve genç oğlan Isaac'le yaşıt gibiydi. Isaac'i düşünen Anyanwu gözlerini odada gezdirdi.

Doro'ya, "Isaac nerede?" diye sordu. "Burasının onun evi olduğunu söylemiştin."

"Bir arkadaşla," dedi Doro. "Bize daha sonra katılacak."

Sarah, "Gelse iyi eder!" dedi. "Evdeki ilk gecesi ve akşam sofrasında yok."

Doro, "Gerekçesi var," dedi. Kadın da başka bir şey söylemedi.

Anyanwu konuşacak başka konular bulabildi. Artık fısıldamıyordu. Çorbayı diğer insanlar gibi kaşıkla içmek, diğer etleri, ekmekleri ve tatlıları doğru yemek için ellerini kullanışına özen gösteriyordu. Buradaki insanlar gemideki adamlardan daha özenli yemek yiyordu; dolayısıyla Anyanwu da özen gösterdi. Çekingen genç kızla konuştuğunda onun Amerikan yerlisi olduğunu öğrendi – Mohawk kabilesinden. Doro onu Blake Cutler'la eşleştirmişti çünkü ikisinde de Doro'nun çok değer verdiği duyarlılığın birazı mevcuttu. Bu eşleşmeden ikisi de memnun görünüyordu. Anyanwu eğer kendi halkı yakınlarda olsa kendisinin de Doro'yla eşleşmekle ilgili daha olumlu hissedeceğinden emindi. Evliliklerinden doğan çocukların yalnızca Doro'nun dünyasını değil, Anyanwu'nun da dünyasını bilmesi

– siyah olmanın köleliğin bir işareti olmadığı toprakların varlığından haberi olması daha iyiydi. Doro çocuklara annelerinin vatanını gösterme fikrine sıcak bakmasa bile en azından orayı çocuklar için canlı kılma konusunda kendi kendine söz verdi. Çocukların kim olduğunu unutmalarına izin vermeyecekti.

Sohbetin devamında konu Amerikan yerlileriyle yerleşimciler arasındaki savaşa geldiğinde Anyanwu, Mohawk kızın kim olduğunu unutmak isteyip istemeyeceğini düşündü. Masadaki beyaz insanlar Doro'ya yılın başlarında "Duacı Kızılderililer" adı verilen bir grup ile Fransız denen beyazların Wheatley'nin batısındaki –ismi asla telaffuz edilemeyecek olan Schenectady denen– bir kasabada soygun yaptığını, oradaki kimi insanları katlettikten sonra bazılarını da esir aldıklarını anlatmak için sabırsızlanıyorlardı. Bu konu hakkında uzunca bir muhabbet döndü ve dile getirilen türlü endişe, Doro, Isaac'i ve yakında çok güçlü olacak kızı Anneke'yi köyde bırakacağına söz verene kadar dinmedi. Bu sözü herkesi rahatlatır gibi oldu. Anyanwu bu kadar yabancının arasında geçen tartışmanın ancak yarısını anladığını düşünse de Wheatley'nin hiç saldırıya uğrayıp uğramadığını sordu.

Doro sevimsiz bir gülümsemeyle, "İki kez kızılderililer tarafından," dedi. "İki seferinde de buradaydım. Ama otuz yıl önceki ikinci saldırıdan beri barış içindeyiz."

Sarah, "Bu onların her şeyi unutması için yeterli bir süre," dedi. "Neyse, bu yeni bir savaş zaten. Fransızlar ve Duacı Kızılderililer!" İğrenerek başını sağa sola salladı.

Kocası, "Papacılar!" diye homurdandı. "Piç kuruları!"

Mohawk kız gülümseyerek, "Benim topluluğum onlara bu topraklarda ne güçlü ruhların yaşadığını anlatacaktır," dedi fısıldayarak.

Doro kızın ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi kıza baktı ama kız başını çevirdi.

Anyanwu, Doro'nun eline dokundu. "Gördün mü?" dedi. "Sana senin ruh olduğunu söylemiştim!"

Bu lafı üstüne herkes kahkaha attığında Anyanwu kendini

onların arasında daha güvende hissetti. Papacıların ve Duacı Kızılderililerin tam olarak ne olduğunu ve İngilizlerle kavgalarının sebebini daha sonra detaylıca öğrenebilirdi. Bir gün için yeterince yeni şey öğrenmişti. Bundan sonra rahatladı ve yemeğinin tadını çıkardı.

Hatta biraz fazla tadını çıkardı. Bunca yemek ve içki sonrası herkes mavi fayanslı oturma odasına toplanıp sohbet edip tütün içmeye, örgü örmeye başladığında Anyanwu karnında bir ağrı hissetti. Toplanan insan grubu dağılırken yediği tüm yemekleri çıkarıp kendisini bu insanların önünde küçük düşürmemek için bedenini güçbela kontrol ediyordu. Doro kadını şöminesi ve kocaman yatağı örten yumuşacık yorganın olduğu odasına götürdüğünde kadın ilk iş üstündekileri çıkarıp yatağa uzandı. Orada yatarken bedeninin tüm yedikleri içinden birine tepki verdiğini fark etti – ismini bilemediği ama tadına bayıldığı yoğun bir tatlı. Yediği çokça etin yanına bu eklenince midesine fazla gelmişti. Anyanwu, sindirimini düzenleyerek bedenindeki rahatsızlığı yavaş yavaş yatıştırdı. Besinleri içinden atmasına gerek yoktu. Kendini alıştırması yeterliydi. Ağır ağır kendini analiz etti, içsel farkındalığına öyle yoğunlaşmıştı ki dışarıdan uyuyor gibi görünüyordu. Eğer birisi onunla konuşacak olsa duyamazdı. Gözleri kapalıydı. Alt katta diğerlerinin önündeyken kendini iyileştirmek yerine beklemesi bu yüzdendi. Buradayken ne yaptığının bir önemi yoktu. Burada sadece Doro vardı, o da yatağın karşı tarafındaki ihtişamlı masanın başında oturuyordu. Adamın gemideki çalışma masasından çok daha güzeldi bu. Doro bir şeyler yazıyordu ve kadın daha önceki gözlemlerinden onun gene kitaplarındakine benzemeyen işaretlerle yazdığını biliyordu. Doro bir seferinde, "Bu çok eski bir dil," demişti. "O kadar eski ki artık dünyada bu dili okuyabilen kimse yok."

Kadın da, "Senden başka," diye yanıtlamıştı.

Adam da başıyla onaylayıp gülümsemişti. "Bana bu dili öğreten insanlar ben daha küçük bir çocukken beni çalıp köle olarak satmıştı. Artık hepsi öldü. Onların ardıllarıysa eski yazıyı, eski tanrıları ve eski bilgeliği unuttular. Tek hatırlayan ben kaldım."

Kadın, bu cümleleri söylerken adamın sesinde acı mı yoksa haz mı olduğunu anlayamamıştı. Gençliğinden bahsettiği zamanlarda çok garipleşiyordu. Böyle zamanlarda Anyanwu'nun ona dokunup çok uzun süredir yaşayıp da ölümü gören tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatası gelirdi. Ama bir yandan da bu konular kadının adama karşı duyduğu korkuyu körükler ve aralarındaki ölümcül farkı anımsatırdı. Bu sebeple de dil konusu geçtiğinde hiçbir şey söylememişti.

Şimdi kıpırdamadan yattığı ve kendisini hangi yiyecekteki hangi malzemenin hasta ettiğini araştırırken Doro'nun odada olmasının farkında ve bu konuda rahat hissediyordu. Eğer adam hiç ses çıkarmadan odayı terk etse Anyanwu bunu hisseder ve içten içe adamı özlerdi. Oda serinlemiş olurdu sanki.

Süt: Kadını hasta eden şey buydu. Hayvan sütü! Bu insanlar bir sürü yemeklerini hayvan sütüyle pişiriyordu! Eliyle ağzını kapadı. Ya Doro bunu biliyor muydu? Tabii ki. Nasıl bilmesin ki? Burası onun toplumuydu sonuçta!

Anyanwu bu sefer nezaketten değil, tiksintiden duyduğu mide bulantısından kusmamak için tüm gücünü kullanıyordu.

"Anyanwu?"

Doro'nun yatağı gizlemek için asılmış uzun kumaşların arasında ayakta dikilmiş kendisine baktığını fark etti. Ve sonra bunun adamın kendisine ilk seslenişi olmadığını fark etti. Yine de adam kendisine dokunmadan veya bağırmadan onu duyabilmiş olmasına hayret etti. Kısık sesle konuşmuştu.

Gözlerini açtı ve adama baktı. Arkasından vuran mumların ışığında nasıl da güzel görünüyordu. Kadınla baş başa kaldıkları zamanlarda olduğu şekilde beline bağladığı örtü dışında çıplaktı. Kadın bunu zihninin yalnızca bir bölümüyle fark etti tabii. Düşüncelerinin çoğu onu kandırarak yaptırdıkları iğrenç şeyde – hayvan sütü tüketimindeydi.

"Bana neden söylemedin!" diye bağırdı.

"Neyi?" Kafası karışan Doro kaşlarını çattı. "Neyi söylemedim?"

"Bu insanların beni hayvan sütüyle beslediğini!"

Doro kahkahalara boğuldu.

Kadın sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "Bu bir şaka mı yani? Arkamdan diğerleri de mi gülüyor?"

"Anyanwu..." Adam sonunda kahkahasını durdurabilmişti. "Üzgünüm," dedi. "Ben başka bir sorun olduğunu düşünmüştüm, yoksa gülmezdim. Anyanwu, hepimiz aynı şeyi yedik."

"Peki, o zaman yemeklerin neden bazıları pişirilirken–"

"Dinle. Sizin toplumunuzda hayvan sütü içilmediğini biliyorum. Seni uyarmam gerekirdi – aslında aklıma gelse uyarırdım. Bizimle beraber sofrada oturan hiç kimse sütün seni rahatsız edeceğini bilemezdi. Seni temin ederim, kimse sana gülmüyor."

Kadın duraksadı. Doro içtendi; bundan emin olabiliyordu. Demek bir hataydı. Ama yine de... "Ne yani bu insanlar sürekli hayvan sütüyle mi yemek yapıyor?"

Doro, "Her zaman," dedi. "Ve süt içiyorlar da. Bu onların geleneği. Bazı hayvanları sırf sütü için besliyorlar."

"Ayıp bir şey bu!" dedi Anyanwu iğretiyle.

"Onlar için değil," dedi Doro. "Ve onlara yaptıklarının ayıp olduğunu söyleyerek hakaret etmeyeceksin."

Anyanwu adamı süzdü. Doro'nun çok da buyurgan bir tavrı yoktu ama bunun bir emir olduğu kesindi. Kadın sessiz kaldı.

"İstediğin zaman hayvana dönüşebiliyorsun," diye devam etti Doro. "Hayvan sütünde hiçbir kötülük olmadığını biliyorsun."

Anyanwu karşı çıktı. "Ama o hayvanlar için! Ben şu an hayvan değilim! Ve az önce hayvanlarla yemek yemiyordum!"

Adam iç çekti. "Buranın âdetlerine uymak için değişmen gerektiğini biliyorsun. Yeni âdetleri öğrenemiyor olsan üç yüz sene yaşamazdın."

"Bir daha ağzıma süt değmeyecek!"

"Gerek de yok. Ama diğerlerinin huzur içinde istediğini yapmasına izin vermen gerek."

Kadın arkasını döndü. Uzun ömründe hiç bu yasağı çiğneyen insanlarda birlikte yaşamamıştı.

"Anyanwu!"

"Tamam, dediğin gibi olsun," dedi dudaklarının arasından. "Ne zaman kendi evim olacak? Kendi ocağım?"

"Onları nasıl idare etmen gerektiğini öğrendiğin zaman. Daha önce hiç görmediğin bu yiyeceklerle ne yemekler yapacağını sanıyorsun? Sarah Cutler sana öğrenmen gerekenleri öğretir. Ona sütün sana iyi gelmediğini söylersen sana süt gerektirmeyen yemekleri öğretecektir." Sesi biraz yumuşadı ve yatakta kadının yanına oturdu. "Seni gerçekten hasta etti, değil mi?"

"Evet. Bedenim bile neyin ayıp olduğunu ayırt edebiliyor."

"Başka kimseyi hasta etmedi ama."

Kadın Doro'ya öfkeli bir bakış attı.

Adam battaniyenin altından elini uzatarak kadının karnını okşadı. Bedeni bu fazla yumuşak yatağın içine gömülmüş gibiydi. Doro, "Kendini iyileştirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Ama bu kadar çeşitli yemek olunca beni neyin hasta ettiğini bulmam epey zaman aldı."

"Bilmen gerekiyor mu?"

"Elbette. Neyin neden tedavi edildiğini bilmezsem nasıl tedavi edeceğimi nereden bileyim? Sanırım kendi ülkemin tüm hastalık ve zehirlerini öğrenmiştim. Şimdi buradakileri öğrenmem gerekiyor."

"Bu öğrenme kısmı canını... acıtıyor mu?"

"Ah, tabii. Ama sadece ilk başta. Bir kez öğrendikten sonra artık canımı yakamıyor." Sesine şakacı bir ton geldi. "Hadi bana elini ver. İyileştim ama bana yine de dokunabilirsin."

Adam gülümsediğinde aralarındaki tüm gerginlik geçmişti. Doro'nun dokunuşu giderek samimileşti.

Kadın fısıltıyla, "İşte böyle," dedi. "Kendimi tam zamanında iyileştirmişim. Hadi yanıma uzan da tüm bu kadınların neden sana baktığını göster bana."

Adam sessizce kıkırdadı, örtüsünü çözdü ve yumuşacık yatakta Anyanwu'ya katıldı.

İkisi de tatmin olmuş yan yana yatarlarken Doro, "Bu gece konuşmamız gerekiyor," dedi.

Kadın mayışıklık içinde, "Halen konuşacak enerjin kaldı mı,

kocacığım?" dedi. "Gün doğana kadar uyanmamak üzere uykuya dalarsın diye düşünmüştüm."

"Hayır." Adamın sesinde şakadan eser yoktu. Doro önceleri uykuya dalana kadar Anyanwu'yu yanında istediğini, ona dokunmasını tercih ettiğini gösterdiği için kadın da kafasını adamın omzuna yaslamış yatıyordu. Bu konuşmanın üstüne kafasını kaldırıp adama baktı.

"Artık yeni evine geldin, Anyanwu."

"Bunun farkındayım." Adamın sesindeki garip tekdüzelikten hoşlanmamıştı. Bu insanları korkutacağı zamanlarda kullandığı ve kadının onun adamdışı bir şey olduğunu hatırlamasını sağlayan ses tonuydu.

"Sen evindesin, oysa ben birkaç hafta sonra buradan ayrılacağım."

"Ama–"

"Gitmeliyim çünkü düşmanlardan kurtarmam gereken veya halen bana ait olduklarını hatırlamaları için beri görmeleri gereken başka insanlarım da var. Avlamam ve bir araya getirmem gereken dağılmış halklarım var. Eğer onlara doğru eşleri bulursam bana çok güçlü çocuklar verebilecek üç kadınım var. Ve daha fazlası. Çok daha fazlası."

Kadın iç geçirdi ve yatağın içine gömüldü. Kadını burada, yabancıların arasında bırakacaktı. Adam kararını vermişti. "Geri geldiğinde," dedi bıkkınlıkla, "burada seni bekleyen bir oğlun olacak."

"Hamile misin?"

"Şu an olabilirim. Tohumun içimde yaşıyor."

"Olmaz!"

Kadın adamın hiddetlenmesine şaşırarak olduğu yerde sıçradı.

Doro, "Senin buradaki ilk çocuğunu döllemesini istediğim beden bu değil," dedi.

Kadın kendini kasarak omuz silkti ve sakin kalmaya çalışarak: "Öyle olsun. O zaman... sen başka bir adam olana dek beklerim."

"Gerekmez. Senin için başka bir planım var."

Kadının ensesindeki tüyler diken diken diken oldu. "Ne planı?"

Adam, "Evlenmeni istiyorum," dedi. "Buradaki bireyler gibi evraklar ve nikâhla evleneceksin."

"Fark etmez. Sizin âdetlerinize uyabilirim."

"Tabii. Ama benimle değil."

Dili tutulan kadın bakakaldı. Doro sırtüstü yatmış, gözlerini çatıyı tutan kalın kirişlerden birine dikmişti.

"Isaac'le evleneceksin," diye devam etti. "İkinizin çocuk yapmasını istiyorum. Ve seni ara sıra ziyaret eden bir kocadan daha fazlasına sahip olmanı istiyorum. Burada yaşarsan beni bazen bir bazen iki yıl görmeyeceksin. Senin bu kadar yalnız kalmanı istemiyorum."

Anyanwu, "Isaac mi?" diye fısıldadı. "Oğlun?"

"Oğlum, evet. O iyi birisi. Seni istiyor, ben de senin onunla olmanı istiyorum."

150 "Ama o daha çocuk! O..."

"Benim dışımdaki hangi adam senin için çocuk değil ki? Isaac senin sandığından çok daha olgun bir adam."

"Ama... ama o senin oğlun! Oğlumun babası, benim kocam halen hayattayken nasıl oğluyla olabilirim? Bu rezalet!"

"Ben emrediyorsam değil."

"Yapamazsın! Bu ayıp bir şey!"

"Artık köyünden ayrıldın, Anyanwu, kasabanı, toprağını, topluluğunu geride bıraktın. Burada benim sözüm geçer. Burada tek bir ayıp var: İtaatsizlik. İtaat edeceksin."

"Etmeyeceğim işte! Yanlış yanlıştır! Bazı şeyler bölgeden bölgeye değişebilir ama bu değişmez. Eğer senin halkın hayvan sütü içerek kendilerini küçük düşürmek istiyorlarsa görmezden gelebilirim. Bu onların ayıbıdır. Ama şimdi benim kendimi utandırmamı, onlardan da aşağılık birine dönüşmemi bekliyorsun. Doro, bunu benden nasıl istersin? Toprak bile ayıplar bunu! Ekinleriniz kuruyup bir bir ölürler!"

Adam bezginlik belli eden bir ses çıkardı. "Bu söylediğin ap-

talca! Ben de böyle yalanlara inanmayacak kadar bilge bir kadın aldığımı sanmıştım."

"Sen kendini kirletmeyecek bir kadın aldın! Burada nasıl bir şey yapıyorsunuz? Evlatlar anneleriyle de yatağa giriyor mu? Ya kız ve erkek kardeşler?"

"Bak kadın, eğer ben emredersem hepsi seve seve yatağa girer."

Anyanwu bedeninin hiçbir parçası adama temas etmeyecek şekilde kenara kaydı. Adam bundan daha önce de bahsetmişti. Ensestten, akrabalığı hiç umursamaksızın köpekler gibi kendi çocuklarını çiftleştirmekten. Bu konu daha önce açıldığında kadın, adamı derhal kendi topraklarından uzaklaştırmıştı. Kendi çocuklarını kurtarmıştı, ama... şimdi onu kim kurtaracaktı?

Doro, "Senin bedenin ve onun bedeninden çocuk istiyorum," diye yineledi. Durdu, kadına yukarıdan bakabilmek için dirseğine yaslanarak dikildi. "Güneş kadın, sence senden halkıma zarar verebilecek bir şey yapmanı ister miyim? Buradaki toprak farklıdır. *Burası benim toprağım!* Buradaki insanların varoluşu, benim onların öncellerini senin toplumunun kabul etmeyeceği yöntemlerle çiftleştirmem sonucu ortaya çıktı. Lakin buna rağmen buradaki herkes gayet iyi durumda. Onları cezalandıracak öfkeli bir tanrı yok. Ekinleri sağlıklı, hasatları her geçen yıl daha verimli oluyor."

"Ama bazıları başkalarının düşüncelerini o kadar çok duyuyor ki kendi düşüncelerini duyamıyorlar. Bazıları kendilerini asıyor."

"Senin toplumunda kendini asanlar yok mu?"

"Bu gibi korkunç gerekçelerle değil."

"Ve yine de ölüyorlar. Emirlerime uy, Anyanwu. Burada senin için yaşam çok iyi olabilir. Üstelik oğlumdan daha iyi bir koca bulamazsın."

Kadın gözlerini yumdu ve adamın emirlerini yoksaydığı gibi ricalarını da yoksaydı. İçinde filizlenen korkuyu da yoksaymak istemişti ama başaramadı. Emir veya rica işe yaramadığında tehditlerin başlayacağını biliyordu.

Bedeninde adamın tohumunu buldu ve öldürdü. Kendi tohumlarının rahmine gitmek için kullandığı küçük tüpleri buldu ve bağlantılarını yok etti. Bir adama yeterince çocuk verdiğine karar verdiği zamanlarda bunu çok kez yapmıştı. Şimdi bunu bir daha hiç hamile kalmamak ve kullanılmamak için yapıyordu. Bu iş bittikten sonra doğruldu ve adama baktı. Yumuşak bir sesle, "Bana tanıştığımız günden beri yalan söylüyorsun," dedi.

Adam yastığa yasladığı başını hayır anlamında salladı. "Sana hiç yalan söylemedim."

"'Sana yaşayacak çocuklar vermeme izin ver,' demiştin. 'Benimle gelirsen sana kendi türünden çocuklar vereceğime söz veriyorum,' demiştin. Ve şimdi kalkıp beni başka bir adama gönderiyorsun. Bana hiçbir şey vermedin."

"Isaac'in çocuklarının yanında benim çocuklarımı da taşıyacaksın."

Kadın acıyla inledi ve yataktan çıktı. "Bana başka bir oda bul!" diye tısladı. "Burada seninle yatamayacağım. Buz gibi yer-
 de yatarın daha iyi. Taşta yatarın daha iyi!"

Adam kadını duymamış gibi kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Bir zaman sonra, "Nerede istersen orada yat," dedi.

Kadın tüm bedeni korku ve öfkeyle zangırdayarak adama baktı. "Beni ne sanıyorsun, Doro? Köpeğin mi? Sana değer vermiştim. Ömürler geçti bir adama böylesine değer vermeyeli."

Doro sessiz kaldı.

Kadın yeniden yatağa yaklaştı ve adamın tepkisiz suratını inceledi. Şimdi ikna etmeyi deneyecekti. Bir kez kararını verdikten sonra adamın ikna edilemeyeceğini biliyordu ama kaybedecek o kadar çok şey vardı ki. Denemek zorundaydı.

"Bak ben buraya senin karın olmak için geldim," dedi. "Ama sana bir kadının yapacağı şekilde yemek yapıp hizmet edecek başkaları vardı. Eğer başkaları olmasaydı da ben buranın âdetlerine o kadar yabancıyım ki sana iyi bir eş olamazdım. Benim için bunun ne denli zor olduğunu biliyordun ama yine de seninle olmamı istedin – ben de tamamen cahil bir çocuk gibi sıfırdan başlayacak kadar istedim seni." İç geçirdi ve sanki ada-

mı etkileyebilecek sözcükleri bulmaya çalışır gibi odaya göz attı. Yabancı mobilyalar dışında hiçbir şey bulamadı: masa, yatak, kapının yanındaki görkemli ahşap dolap – Flemenkçe *kas* denen, giysi koymak için kullanılan bir şey. Bunun dışında iki sandalye ve renkli, kalın kumaşlardan yapılma birkaç örtü –halı– vardı. Tüm bu şeyler de en az Doro'nun kendisi kadar yabancıydı. Kadına umutsuzluk dışında bir şey vermiyorlardı – sanki bu tuhaf yere ölmek için gelmiş gibi. Şöminede yanan ateşe –ki odadaki tanıdık gelen tek şey buydu– bakarak tatlı dille konuştu.

"Kocacığım, gitmen belki de iyi olabilir. Bir veya iki yıl çok da uzun zaman değil. Hele bizim için. Daha önce bu kadar uzun sürelerle yalnız kaldığım oldu. Geri döndüğünde sana nasıl daha uygun bir eş olmam gerektiğini biliyor olacağım. Sana güçlü oğullar vereceğim." Gözlerini adama çevirdiğinde onun kendisini izlediğini fark etti. "Nasıl iyi bir eş olabileceğimi henüz sana gösterememişken beni kenara atma."

Adam doğruldu ve ayaklarını yere indirdi. "Anlamıyorsun," dedi yumuşak bir tonda. Kadını da elinden tutup yanına oturttu. "Sana ne inşa ettiğimi anlatmadım mı ben? Yıllar boyunca neredeyse sıradan sayılabilecek kadar az gücü olan insanları bir araya getirip soylarından gelenlerde bu küçük güçler gelişip Isaac gibi özel insanlar doğana kadar birbiriyle tekrar tekrar çiftleştirdim ben."

"Lale gibileri de tabii."

"Lale gözüktüğü kadar kötü değildi. Sahip olduğu beceriyi iyi idare ediyordu. Üstelik onun türünden daha becerikli olup iyi huylularını yarattığım da olmuştu."

"Yarattığın demek. Neden yarattın? Kilden mi?"

"Anyanwu!"

"Isaac bana beyazların tanrının ilk insanları kilden yarattığına inandığını anlatmıştı. Sen de sanki bu tanrıymışsın gibi konuşuyorsun!"

Doro derin bir nefes aldı ve üzüntüyle kadına baktı. "Benim ne olduğum veya ne olduğumu sandığım seni ilgilendirmez. Sana ne yapman gerektiğini söyledim – hayır, sus bir dakika. Dinle beni."

Kadın ağzını kapattı ve sıradaki itirazını yuttu.

Doro, "Sana anlamadığını söylemiştim," diye devam etti. "Şimdiyse kasten yanlış anladığını düşünüyorum. Gerçekten de seni yetersiz bir eş olduğun için kenara attığıma inanmıyorsun herhalde?"

Kadın gözlerini kaçırdı. Elbette böyle olduğunu düşünmüyordu. Tek amacı bu imkânsız taleplerini geri çekmesini söylemek için adama ulaşabilmekti. Hayır, elbette kadını herhangi bir gerekçeyle kenara attığı yoktu. Tek yaptığı onu hayvanları çiftleştirir gibi damızlık olarak kullanmaktı. Kendisi de böyle dememiş miydi: "Senin bedenin ve onun bedeninden çocuk istiyorum." Kadının ne istediğinin hiçbir önemi yoktu. İnsan gidip de damızlık ineklere veya keçilere kiminle çiftleşmek istediklerini sorar mıydı?

Doro, "Sana oğullarımın en iyisini veriyorum," dedi. "Onun için iyi bir eş olacağını umuyorum. Eğer bunu yapamayacak olduğunu düşünsem seni ona ayarlamazdım bile."

Kadın hayır anlamında başını salladı. "Beni anlamamış olan sensin." Adamın sıradan gözlerine ve yakışıklı, uzun suratına baktı. Şimdiye dek biraz fedakârlık yaparak, biraz itaat ederek böylesi bir yüzleşmeden kaçınmayı başarmıştı. Artık itaat etmesi söz konusu değildi.

Kadın kısık sesle, "Benim kocam sensin," dedi, "başka kocam yoktur. Eğer başka bir adam istersem gider kendim bulurum. Babam ve diğer kocalarım öleli çok zaman oldu. Benim için ödediğin herhangi bir bedel yok. İstersen beni gönderebilirsin ama nereye gideceğimi söylemek sana düşmez."

"Elbette bana düşer." Adamın sakin tonu kadınınkiyle uyumluydu ve onun sesinde bir de kabulleniş duyuluyordu. "İtaat etmen gerektiğini biliyorsun, Anyanwu. Bedenini ele geçirip ondan istediğim çocukları kendim yapmam mı gerekiyor mutlaka?"

"Yapamazsın." Kadın bunun mümkün olmadığından emin olmak için üreme organlarını iyice bozdu; artık ne kadın ne de erkekti. "Ruhumu bedenimin dışına atmayı başarabilirsin,"

dedi. "Yani, her ne kadar gücünü hiç tam anlamıyla hissetmemiş olsam da sanırım yapabilirsin bunu. Ama bedenim sana hiçbir zevk vermeyecektir. Ona yaptığım tüm değişiklikleri öğrenip iyileştirmen çok uzun sürer – eğer öğrenebilirsen tabii. Artık bedenim hamile kalamaz. Ben onunla ilgilenmezsem fazla uzun da yaşamayacaktır."

Anyanwu adam yeniden konuştuğunda sesindeki öfkeyi duymazdan gelemedi. "Eğer sana sahip olamayacaksam çocuklarını toplayacağımı biliyorsun."

Kadın korku ve acısını göstermek istemeyerek ve onun varlığını görmek istemeyerek adama sırtını döndü. Bu Doro rezil bir şeydi.

Kadının arkasına geçerek ellerini omuzlarına yerleştirdi. Anyanwu şiddetle adamın ellerine vurdu. "Öldür beni!" diye tısladı. "Öldür beni ama sakın bir daha bu şekilde dokunma bana!"

Adam hiç etkilenmemiş gibi, "Ya çocukların?" diye sordu.

"Benim hiçbir çocuğum senin istediğin rezil şeyleri yapmayacaktır," diye fısıldadı Anyanwu.

"Peki şimdi kimmiş yalan söyleyen?" dedi Doro. "Çocuklarının senin gücüne sahip olmadığını biliyorsun. Onlardan istediğimi kolaylıkla alacağım ve onların çocukları da tıpkı buradakiler gibi benim olacak."

Kadın cevap vermedi. Elbette Doro haklıydı. Kadının kendi gücü bile dehşetini örtmek için kurgulanmış bir gövde gösterisinden başka şey değildi. Boynunu dik tutmasını sağlayan tek şey öfkesiydi artık. Peki ama bu şartlarda öfke veya gözdağı neye yarardı? Adam onun biricik ruhunu tüketecek; Anyanwu için ikinci bir yaşam olmayacaktı. Ardından kadının çocuklarını kullanıp sapkınlaştıracaktı. Kadın neredeyse ağlayacak gibi oldu.

Adam, "Öfkenin altından kalkabilirsin," dedi. "Buradaki yaşam, senin için kaliteli ve güzel olacak. Buradaki insanların arasına ne kadar kolay karıştığına şaşıracaksın."

"Oğlunla evlenmeyeceğim, Doro! Tüm tehditlerine, tüm vaatlerine rağmen oğlunla evlenmeyeceğim!"

Adam iç çekti, örtüsünü beline bağladı ve kapıya yöneldi. "Burada bekle," dedi kadına. "Üstüne bir şey giyin ve bekle."

Kadın acıyla, "Neyi bekliyorum ki!" diye karşı çıktı.

Doro, "Isaac'i," diye yanıtladı.

Kadın tam Doro'ya ve oğluna saydırmak için ağzını açmıştı ki Doro birden kadının yanında bitti ve ona var gücüyle tokat attı.

Tokat yüzüne çarpmadan hemen önce bir an vardı ki Anyanwu adamın kolunu yakalayıp çalı çırpı gibi kemiklerini kırabilirdi. Tokat yüzüne çarpmadan hemen önce bir an daha vardı ki az kalsın adamın boğazını parçalayacaktı.

Ama bunun yerine tokadı kabul etti, şiddetiyle savruldu ve gıkını çıkarmadı. Bir adamı öldürmeyi böylesine isteyeli epey zaman geçmişti.

Doro, "Nasıl sessiz olunacağını biliyormuşsun, bak," dedi. "Ölmeyi pek de istemiyormuşsun. Güzel. Oğlum, itaat etmeyi reddetmen durumunda seninle konuşmak için bir şans rica etmişti. Şimdi, dur ve bekle."

Kadın hiddetle, "Senin şu âna dek söylediklerinden farklı ne diyebilir ki?" diye çıkıştı.

Doro nefret dolu bir bakış atmak için kapı eşiğinde durup kadına baktı. Attığı tokat bu bakışın yanında bir hiçti.

Kapı Doro'nun arkasından kapandığında Anyanwu yatağa gidip boş gözlerle ateşi seyre daldı. Isaac kapıyı tıklattığında kadının suratı ne ara boşaldığını bilmediği gözyaşlarıyla sırılsıklamdı.

Bedenini bir kumaş parçasıyla örtüp yüzünü kurulayana kadar oğlanı kapının dışında bekletti. Sonra kasvetli ve ümitsiz bir yorgunlukla kapıyı açtı ve oğlanı içeri aldı.

Oğlan da en az kadının hissettiği kadar bitkin gözüküyordu. Sarı saçları gözlerine doğru sarkıyordu ve gözleri kızarmıştı. Güneşten yanmış cildi Anyanwu'nun o güne dek hiç görmediği kadar solgundu. Oğlan yorgun görünmenin yanı sıra hasta da görünüyordu.

Hiçbir şey söylemeden kadına baktı ve kadın Okoye'yi gördüğü zaman olduğu gibi Isaac'in yanına gidip onu rahatlatma isteği duydu. Bunun yerine oğlanın yakınına oturmasına engel olacak şekilde sandalyelerden birine gitti.

Oğlan da mecburen kadının karşısındaki diğer sandalyeye oturdu. "Seni tehdit etti mi?" diye sordu nazikçe.

"Elbette. Bu yapmayı bildiği tek şey değil mi zaten?"

"Ve itaat etmen karşılığında sana iyi bir yaşamın sözünü verdi?"

"...aynen."

"Sözünün eridir, biliyorsun. İki türlü de."

"Sözünü nasıl tuttuğunu biliyorum."

Uzun ve huzursuz edici bir sessizlik oldu. Sonunda Isaac fısıldayarak, "Anyanwu, onun bunu yapmasına sebep olma. Ömrünü heba etme!" dedi.

Kadın, "Sence ölmek istiyor muyum?" diye sordu. "Çok güzel ve uzun bir yaşantım oldu. Daha uzun ve daha iyi olabilir de. Dünya sandığımdan çok daha geniş bir yermiş; görebileceğim ve öğrenebileceğim tonlarca şey var. Ama Doro'nun köpeği olmayacağım. Gitsin o ayıp şeyleri başkalarına yaptırsın!"

"Senin çocuklarına mı?"

"Isaac sen de mi beni tehdit ediyorsun?"

"Hayır!" diye bağırdı oğlan. "Anyanwu, böyle olmadığını biliyorsun."

Kadın başını diğer tarafa çevirdi. Keşke şu çocuk çıkıp gitseydi. Onu incitecek şeyler söylemek istemiyordu. Oğlan yumuşacık bir sesle konuşmayı sürdürdü:

"Doro bana seninle evleneceğimi söylediğinde hem şaşırmış hem de biraz korkmuştum. Bundan önce pek çok defa evlenmişsin sen, ben ise hiç evlenmedim. Okoye'nin senin torunun olduğunu -hatta en genç torunlarından olduğunu- biliyorum; ki o en az benimle yaşıttır. Senin deneyiminle nasıl boy ölçüşeceğimi bilemiyordum. Ama denemek istedim! Bunu denemeyi nasıl istediğimi bilemezsin."

"Damızlık olarak kullanılmak mı istiyorsun, Isaac? Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Doro bizim evlenmemize karar vermeden çok daha öncesinden beri seni istediğimi bilmiyor musun?"

"Biliyordum." Oğlana kısa bir bakış attı. "Ama yanlış yanlıştır!"

"Ama burada yanlış değil. Şey..." Omuz silkti. "Dışarıdan gelenler bizi anlamakta güçlük çekiyor. Burada fazla yasak yoktur. Çoğumuz memnun edilmesi veya korkulması gereken tanrıların, ruhların veya cinlerin varlığına inanmayız. Doro var, o da yeterli zaten. Bize ne yapmamız gerektiğini söylüyor ve bu başkalarının yaptıklarından farklıysa, gene de fark etmiyor – çünkü dışarıdan gelenler bizimle ilgili ne düşünürse düşünsün Doro'nun söylediğini yapmazsak hayatta kalma şansımız pek yok."

Ayağa kalkıp şöminenin yanına gitti. Ateşin sükûneti onu da sakinleştiriyor gibiydi. "Doro'nun yöntemleri bana garip gelmiyor," dedi. "Hayatım boyunca bunlarla yaşadım. Onunla kadınları paylaştım. İlk kadınım..." Bir an Anyanwu'nun bu muhabbeti nasıl karşıladığını, alınıp alınmadığını görmek için sözüne ara verdi. Kadın neredeyse hiç etkilenmemiş gibiydi. Ne de olsa kararını vermişti. Oğlanın hiçbir dediği onu bu kararından döndüremeyecekti.

Isaac, "İlk kadınım," diye devam etti, "bana Doro'nun gönderdiği birisiydi. Buradaki kadınlar Doro'yla yatmaktan memnun olurlar. Doro'nun beni nasıl saydığını gördüklerinde benimle yatmayı da rahatlıkla kabul ettiler."

Anyanwu sessizce, "Onlara git o zaman," dedi.

Oğlan, "Giderdim," dedi kadının ses tonuna uyum sağlayarak. "Ama istemiyorum. Bunun yerine seninle kalmayı tercih ederim – ömrümün sonuna kadar."

Kadın koşarak odadan kaçmak istiyordu. "Isaac beni rahat bırak!"

Oğlan yavaş yavaş başını salladı. "Bu gece odayı terk edersem, bu gece burada öleceksin. Lütfen ölümünü aceleye getirmemi isteme benden."

Kadın sustu.

"Ayrıca en azından bu geceyi düşünerek geçirmeni istiyorum." Kaşlarını çattı. "Çocuklarını nasıl feda edebilirsin?"

"Hangi çocuklar, Isaac? Doğurmuş olduklarım mı yoksa senden ve ondan doğurmamı istedikleri mi?"

Isaac gözlerini kırpıştırdı. "Ah."

"Onu öldüremiyorum – öldürülecek şeyin ne olduğunu bile anlayamıyorum. Başka bir bedendeyken onu ısırmıştım ve o zaman bedeni etten kemikten gibiydi, herhangi bir adam gibi."

Isaac, "Ona hiç dokunmadın," dedi. "Lale bir keresinde denemişti – Doro'nun düşüncelerini değiştirmek için zihnine temas etti. Az kalsın ölüyordu. Eğer Doro onu öldürmemek için çabalamamış olsa ölecekti hatta. Doro ete kemiğe bürünür ama kendisi etten değildir – söylediğine göre ruhu bile yokmuş."

Kadın, "Bunu anlayamıyorum," dedi. "Ama bir önemi de yok. Çocuklarımı ondan kurtarma şansım yok. Kendimi de kurtaramıyorum. Ama ona sırf kirletebilsin diye başka bedenler doğurmayacağım."

Isaac ateşin başından ayrılıp sandalyesine döndü ve sandalyeyi kadına yaklaştırdı. "Anyanwu, eğer istersen nesillerce doğmamış çocuğu kurtarabilirsin. Kendin de iyi bir hayat sürebilir, Doro'nun bu kadar çok öldürmesinin önüne geçebilirsin."

Kadın iğrenerek, "Onu nasıl durduracağım?" diye sordu. "Bir leoparı, yapmak için dünyaya geldiği şeyden alıkoymak ne mümkün?"

"O bir leopar değil! Bilinçsiz bir hayvan değil o!"

Kadın oğlanın sesindeki öfkeyi ister istemez duyabiliyordu. İç çekti. "Evet, o senin baban."

"Of, Tanrım," diye kendi kendine konuştu Isaac. "Nasıl sağlayabilirim ki görmeni... Anyanwu, babama ettiğin bir hakaretten içerlememiştim aslında, yalnızca kendi açısından bakıldığında, onun da mantıklı bir varlık olabileceğini söylemek istemiştim. Avlanmaları konusunda haklısın, buna engel olamıyor. Yeni bir bedene ihtiyaç duyduğu zaman istese de istemese de başka bir bedene el koyuyor. Ama çoğu zaman beden değiş tokuşlarını mecbur olduğu için değil, istediği için yapıyor ve onun öldür-

mesine engel olup birkaç kurbanının hayatını kurtarabilecek kadar etki sahibi olan çok az insan var – dört, belki beş. Ben onlardan biriyim. Sen de olabilirsin."

Kadın, "Durdurmaktan bahsetmiyorsun," dedi yorgunluktan bitap düşmüş olarak. "Aslında söz ettiğin" –doğru sözcüğü bulmak için zihninde gezindi– "söz ettiğin şey onu ertelemek."

"Söylediğim neyse ondan söz ediyorum! Doro'nun kulak astığı, damızlık veya hizmetçilik açısından değerleri dışında da önem verdiği kimi insanlar var. Ona... ihtiyacı olan arkadaşlığın birazını verebilen kişiler onlar. Bunlar koca dünyada Doro'nun halen sevebildiği – veya en azından önem verebildiği birkaç kişi. Yani aslında çoğumuzun sevgi, nefret, kıskançlık gibi duygularını onun hissettiğini sanmıyorum. Hissedebildiğini de sanmıyorum. Onun artık hiçbir şey hissedemediği bir günün geleceğinden korkuyorum. Böyle bir şey olursa – o zaman Doro'nun verebileceği zararın haddi hesabı yok. Bunu görecek kadar uzun süre yaşayamayacağım için mutluyum. Oysa sen, senin bunu görecek kadar uzun yaşama ihtimalin var – önleyecek kadar uzun yaşama ihtimalin de. Onunla kalabilir, en azından şu an olduğu kadar insan kalmasını sağlayabilirsin. Ben yaşlanacağım; diğer herkes gibi ben de öleceğim ama sen ölmeyeceksin – veya en azından ölmen gerekmiyor. Doro için gerçek bir hazinesin. Ve onun bunu henüz idrak ettiğini sanmıyorum."

"Biliyor."

"Biliyor tabii ama tam olarak... tam olarak hissetmiyor henüz. Gerçekliğini kavrayamadı. Görmüyor musun? Üç bin yedi yüz yıldan uzun zamandır hayatta. Bu kolonilerdeki çoğu insanın Tanrı'nın oğlu olduğunu düşündüğü İsa doğduğunda Doro halihazırda fazlasıyla yaşlı birisiydi. Onun için herkes gelip geçici – karıları, çocukları, dostları, kabileler ve milletler, tanrılar ve şeytanlar. O hariç herkes ölüyor. Ve belki bir de sen, Güneş Kadın, belki bir de sen. Senin diğer herkes gibi olmadığını anlamasını sağla – bunu hissettir. Bunu ona ispatlayabilirsin, bir süre yapmak istemediğin şeyler yapmanı gerektirecek olsa bile. Ona ulaş ve ulaşmaya çalışmayı sürdür. Artık yalnız olmadığını anlamasını sağla!"

Çok uzun bir sessizlik oldu. Şöminede devrilip çatlayan bir odun ve yanmaya başlayan yeni kütüğün çıtırtısı dışında ses çıkmadı. Anyanwu elleriyle yüzünü kapattı, başını iki yana sallamaya başladı. "Keşke senin yalancı olduğunu söyleyebilseydim," dedi fısıldayarak. "Korkuyorum, sinirliyim ve umudum kırıldı; ve sen bana başka yükler yıkmaya devam ediyorsun."

Oğlan sessiz kaldı.

"Burada neler yasak, Isaac? Burada bir adamın dışarı atılıp öldürülmesine sebep olabilecek kadar kötü ne var?"

Isaac, "Cinayet," dedi. "Bazen hırsızlık ve birkaç başka şey. Ve elbette Doro'ya karşı gelmek."

"Eğer bir adam birisini öldürecek olursa ve Doro onun cezalandırılmaması gerektiğini söylerse ne olur?"

Isaac kaşlarını çattı. "Eğer adamın canlı tutulması gerekiyorsa – mesela damızlık olarak, o zaman büyük ihtimalle Doro onun bedenini ele geçirir. Veya bunun için çok erkense, ne bileyim mesela daha yaşı gelmemiş genç bir kız için bekletilmesi gerekiyorsa Doro onu koloniden kovar. Bizim o adamı burada hoşgörmemizi beklemez."

"Ya adama artık ihtiyaç kalmadıysa, o zaman öldürülür mü?"

"Evet."

Anyanwu derin bir nefes aldı. "Demek ahlaklı kalmak için halen gayret gösteriyorsunuz. Belki de sizi henüz tamamen hayvanlaştıramadı."

"Anyanwu ona şimdi boyun eğmelisin; bizi biraz daha hayvanlaştırmasına daha sonra da engel olabilirsin."

Boyun eğmelisin. Bu sözcükler kadının ağzına leş gibi bir tat getirmişti ama Isaac'in bitkin yüzüne bakıp ne kadar mutsuz olduğunu ve kendisi için ne kadar endişelendiğini gördüğünde sakinleşti. Yumuşak bir tonda, "Ondan bahsettiğini duyduğumda," dedi, "senin onu, onun seni sevdiğinden daha fazla sevdiğini anlıyorum."

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Hiçbir şeyi. Bu tür şeyler senin gibi bir adam için önemli olmamalı. Onun iyi bir koca olabileceğini düşünüyordum.

Gemideyken onun ihtiyacı olan eş olamayacağımdan endişe etmiştim. Onu tatmin etmek istemiştim. Şimdiyse tek düşünebildiğim beni asla bırakmayacak oluşu."

"Asla mı?" diye tekrarladı Isaac nazik bir alaycılıkla. "Bu epey uzun bir süre, söz konusu olan siz ikiniz olsanız bile."

Kadın arkasını döndü. Isaac'in kendisine sabırla ilgili öğüt vermesini dinlemek başka zaman olsa komiğine gidebilirdi. Sonuçta bu genç adam hiç de sabırlı birisi değildi. Fakat şimdi onun için elinden geleni yapıyordu.

"Anyanwu, özgürlüğünü kazanabilirsin," dedi, "ama önce ona ulaşmalısın. O her yıl daha da kalınlaşan bir kabuğa hapsolmuş bir kaplumbağa gibi. İçindeki adama ulaşman uzun sürecek ama ne de olsa zaman konusunda sıkıntın yok ve içindeki adama ulaşılması gerekiyor. O da tıpkı bizim gibi doğmuş. Ölemediği için ayarı bozulmuş ama sonuçta hâlâ bir insan o." Isaac nefes almak için durdu. "Anyanwu, bu zamanı kullan. Kabuğu kır, içine gir. Aslında tam da senin ihtiyaç duyduğun kişi olduğunu görebilirsin belki, eğer yanılmıyorsam tıpkı senin de onun ihtiyaç duyduğu şey olman gibi."

Kadın hayır anlamında başını salladı. Şimdi banklara zincirlenmiş yatan kölelerin köle tacirlerinin kızgın demirleriyle damgalanırken nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Kadın gururu yüzünden köle olduğu gerçeğini yoksaymıştı. Artık her şey yoksayamayacağı kadar gerçekti. Doro'nun mührü daha ilk tanıştıkları günden beri Anyanwu'nun üstündeydi. Adamdan kurtulmasının tek yolu ölmek ve çocuklarını feda etmek, bu sayede adamı daha da hayvanca şeyler yapsın diye dünyanın üzerine salmaktı. Isaac'in söylediğinin büyük çoğunluğu doğruydu. Yoksa Isaac'in sözlerinde bulduğu mantığın tek dayanağı kadının korkaklığı ve Doro'nun can alma biçiminin ürkünçlüğü müydü? Bunu bilmenin bir yolu var mıydı? Anyanwu ne yaparsa yapsın sonu kötülükle sonuçlanacaktı.

Isaac ayağa kalkıp kadına gitti, ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı. "Senin için... veya senin gibi birisi için nasıl bir koca olabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama eğer seni tatmin etmeyi istemek yeterli olacaksa..."

İyice yorgun düşen Anyanwu, oğlanın onu kucaklamasına karşı koymadı, umutsuzluk içindeydi. Eğer sıradan bir kadın olsa oğlanın sarılmasının kuvveti kadının nefesini kesmeye yetebilirdi. Bir zaman sonra, "Isaac, eğer Doro bu işi başka türlü halletmiş olsaydı," dedi, "eğer biz daha ilk tanıştığımızda bana kendisi için değil de oğlu için bir eş aradığından bahsetmiş olsaydı seni reddederek utandırmış olmazdım."

Isaac, "Utanmadım," diye fısıldadı. "Doro'nun seni öldürmesine sebep olmayacağın sürece..."

"Eğer annenin cesareti bende olsaydı kendimi öldürürdüm."

Oğlan panik içinde kadına baktı.

"Ama yaşayacağım," dedi oğlanı teskin ederek. "Ölecek cesaretim yok. Bu âna kadar korkak olduğumu düşünmemiştim ama öyleyim. Yaşamak fazlasıyla değerli bir alışkanlık olmuş."

"Sen geri kalanımızdan daha korkak değilsin."

"Ama geri kalanlarınız kötülüğe göz göre göre sebep olmuyor."

"Anyanwu..."

"Hayır," Kafasını oğlanın omzuna yasladı. "Kararımı verdim. Artık cesaretten dem vurarak yalan söylemeyeceğim. Kendime bile." Oğlanın genç, delikanlı suratına baktı. "Evleneceğiz. Isaac, sen iyi bir adamsın. Senin için doğru eş değilim ama belki de, bir şekilde bu garip yerde ve bu insanların arasında bunun bir önemi yoktur."

Isaac, kadını yalnızca kollarının kuvvetiyle havaya kaldırarak aşırı yumuşak yatağa, kadının kölelik sürecini uzatmaya yarayacak çocukları yapmaya götürdü.

2

LUT'UN ÇOCUKLARI 1741

7

Doro kızlarından birinin sağlık durumunu takip edebilmek için Wheatley'ye gelmişti. Kızla ilgili bir sorun olduğunu hissetmiş ve her zamanki gibi kendisini bu duygunun yönlendirmesine izin vermişti.

Karaya çıktıktan sonra at üstünde kasabanın yolunu tuttuğunda gürültülü bir tartışmaya denk geldi – bir adamın ineği başka birinin bahçesini mahvetmiş vesaire.

Doro tartışan kişilere yavaşça yaklaştı ve onları izlemeye koyuldu. Isaac, Anyanwu'yla elli sene önce inşa ettikleri evlerinin önündeki bankta oturuyordu, adamlar da karşısında dikilmişti. Yaşına ve gür gri saçlarına rağmen hâlâ sağlıklı ve genç görünen Isaac'in bu tür tartışmaları dindirmeye yönelik herhangi bir resmi yetkisi yoktu. Önceleri çiftçilik yapmış, ardından ticarete girmiş ama hukukla ilgilenmemişti. Gerçi küçük yaştan itibaren insanların aralarında çıkan anlaşmazlıkları çözmek için gittiği birisi olmuştu. Doro'nun en sevdiği çocuklarındandı. Bu onu güçlü ve etkili biri kılmaya yetiyordu. Ayrıca dürüstlüğü ve adalet duygusuyla bilinirdi. İnsanlar Doro'dan pek hoşlanamadıkları bir şekilde Isaac'ten hoşlanırdı. Doro'ya bir tanrı gibi tapınıp tüm sevgilerini, saygılarını ve korkularını yöneltseler bile o hoşlanamayacakları kadar tehlikeli bir adamdı. Doro'nun, oğulları içinde artık yaşlanmış ve işe yararlığını kaybetmiş Isaac'e geri dönmesinin sebebi ise onu oğlundan öte arkadaşı gibi görüyor olmasıydı. Isaac korkmadan veya yapmacıklığa gerek duymadan Doro'yla vakit geçirmekten zevk alabilen birkaç

kişiden birisiydi. Ve Isaac artık yaşlı bir adamdı, yakında ölecekti. Hepsi ne çabuk ölüyordu...

Doro eve ulaştığında, ele geçirdiği son ve pek de yakışıklı olmayan bedenin yanında gelen siyah kısrağının üstünde kaykılarak bekledi. Isaac'in mantıksız davranan insanları sakinleştirme becerisi sayesinde inekleriyle ilgili tartışan adamlar durulmuştu. Başka birisi olsa Isaac'in söylediği ve yaptığı her şeyin birebir aynısını yapsa bile tüm uğraşına rağmen dayak yiyebilecekken bir şekilde söz konusu Isaac olduğunda öyle olmuyordu.

Isaac iki adamdan daha yaşlı olanına, "Pelham," diye hitap etti. Doro'nun kötü döl olarak hatırladığı iriyarı kalın kemikli bir çiftçiydi bu. "Pelham, eğer o çiti tamir etmen gerekiyorsa oğullarımdan birini yardıma gönderirim."

Pelham, "Benim oğlan halleder," dedi. "Ahşapla yapılan işlerin hepsinde becerikli."

Doro'nun hatırladığı kadarıyla Pelham'ın oğlu altına işememeyi anca başarabilen bir tipti. İzbandut gibi ve kuvvetli ama çocuk aklına sahip –neyse ki– utangaç ve narin biriydi. Doro bu oğlanın en azından bir şeyde becerikli olmasına sevinmişti.

Isaac başını kaldırdı ve ilk kez keskin hatlı ufak yabancının bedenindeki Doro'yu tanıdı ve onu, her zamanki gibi karşıladı. Kendisini Doro'nun geldiği konusunda uyaracak erkek kardeşi Lale'deki yetilere sahip olmasa da Doro'yu tanımakta zorlanmıyordu. "Sonunda," dedi, "yanımıza dönme vaktin gelmişti." Sonra evin içindekilere, "Peter, hadi buraya gel," diye seslendi.

Dinçleşerek ayağa kalktı ve Doro'nun atının yularını tutup evden koşa koşa çıkıp yanına gelen oğlu Peter'a uzattı.

Doro, "Bir gün bana beni nasıl her seferinde tanıyabildiğini anlatmanı isteyeceğim senden," dedi. "Gözlerinle tanıyor olamazsın."

Isaac kahkaha attı. "Kendim anlayamıyorum ki anlatayım. Sen, sensin işte, hepsi bu."

Doro konuşunca Pelham ve diğer adam da onu tanıdı ve kafaları karışarak aynı anda karşılama cümleleri geveledi.

Doro elini havaya kaldırıp, "Çocuklarımı görmeye geldim," dedi.

Böylece karşılama merasimi sona erdi. İki adam Doro'nun elini sıktı, ona iyi akşamlar diledi ve Doro'nun döndüğünün haberini vermek üzere köye gitti. Bu birkaç sözcük ziyaretinin resmi olmadığını belirtmeye yetmişti. Yeni bir bedene el koymak için gelmemişti, yani yokluğunda yapılan kötülükleri sorgulamak için mahkeme kurulması gerekmiyordu; Doro'nun Wheatley gibi diğer yerleşim yerlerinde de yaptığı türden bir maddi veya manevi yardım için de gelmemişti. Bu ziyaretinde yalnızca çocuklarını görmeye gelen bir adamdı – ki Wheatley'de küçük çocuklardan Isaac'e kadar geniş bir yelpazede tam kırk iki çocuğu bulunuyordu. Doro'nun kasabaya çocuklarını görmek dışında hiçbir gerekçesi olmadan gelmesi ender bir durumdu ama eğer böyle bir sebeple geldiyse kimse onu rahatsız etmezdi. Eğer herhangi birinin acil bir ihtiyacı varsa bile derdini Doro'ya değil çocuklarına anlatırdı.

Isaac, "İçeri buyur," dedi. "Bira içer misin? Yemek de var." Sesi yaşlı adamlarınki gibi yüksek perdeden ve çatlamış çıkmıyordu. Hatta sesi gitgide daha derin ve doygun bir tona bürünmüştü ve bu kasabadaki itibarını kuvvetlendiriyordu. Doro'nun, Isaac'in sesinde tek duyabildiği ise içten gelen mutluğuydu.

Doro, "Henüz yemek istemem," dedi. "Anyanwu nerede?"

"Sloaneların bebeğiyle ilgileniyor. Bayan Sloane yardım istemek yerine az kalsın bebeğin hastalanıp ölmesini bekleyecekmiş. Anyanwu bebekte verem olduğunu söyledi." Doro ve kendisine birer maşrapa bira doldurdu.

"İyi olacak mıymış?"

"Anyanwu'ya göre evet – gerçi durumu öğrendiğinde Sloaneları az kalsın gırtlaklayacaktı. Bir iki yan binada Anyanwu yaşarken çocuklarının böyle acı çekmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir buradalar aslında." Duraksadı. "Anyanwu'nun siyah teninden ve gücünden korkuyorlar. Onun cadı olduğunu, yaptığı ilaçların da zehir olduğunu zannediyorlar."

Doro kaşlarını çatarak birasını yudumladı. Sloanelar, Doro'nun en yeni yabani tohumlarıydı – Doro onları bulamadan önce birbirlerini bulmuş bir çift. Tehlikeli, dengesiz ve

acı verici derecede hassas insanlardı ve başkalarının düşüncelerini aralıklı patlamalar şeklinde duyuyorlardı. İkisinden biri herhangi bir acı, öfke, korku veya benzeri yoğunlukla bir his patlaması algıladığında bunu ânında diğerine de iletiyor, ikisi birlikte acı çekiyordu. Bunun hiçbir kısmını bilinçli veya kontrollü olarak yapmıyorlardı. Oluveriyordu yalnızca. Sloanelar bu şeyi durdurmak için sık sık kavga ediyor, içki içip ağlıyor veya dua ediyordu ama nafile. Asla durmayacaktı. Doro'nun onları Wheatley'ye getirmesi bu sebeptendi. Yabani tohum olarak kalmayacak kadar iyi dölleri vardı. Doro bunların da bir şekilde kendi soyundan geldiğini tahmin ediyordu. Elbette sırf av olarak beslemek için bile çok uygunlardı. Doro da onlara birkaç çocuk daha yaptırdıktan sonra bedenlerini almayı planlıyordu zaten. Bu onlar için iyilik olacaktı.

Şimdilik berbat ebeveynler olarak çocuklarının ihtiyaçlarını yoksayıp onları istismar edecekler ve bunu caniliklerinden değil, çocuklarının acısını anlayamayacak kadar acı çektiklerinden yapacaklardı. Hatta çocukların acısını hissettiklerinde bunu kendi acılarının bir uzantısı zannedeceklerdi. Bu yüzden onların türü bazen kendi çocuklarını öldürürdü. Gerçi Doro, Sloaneların bu tür insanlar olduğunu düşünmemişti. Şimdi bu konuyu yeniden gözden geçiriyordu.

"Isaac...?"

Isaac adama baktı ve dile getirmediği soruyu anlayarak, "Sanırım ebeveynleri bir süreliğine hayatta tutmayı tercih edersin," dedi.

"Doğru."

"O zaman bence çocuk için yeni bir ev bulsan iyi olur – yapacakları tüm diğer çocuklar için de. Anyanwu onların asla çocuk yapmamış olması gerektiğini düşünüyor."

"Bu da demek oluyor ki, elbette, ellerinden geldiğince fazla çocuk yapmalılar."

"Senin bakış açından böyle. İşe yarar kişiler. Çocuğu evlatlık vermek konusunda onlarla konuştum bile."

"Çok iyi. Ve?"

"Başkalarının ne düşüneceğinden endişe ediyorlar. Ama bunun dışında çocuktan kurtulmaktan memnun olacaklarını tahmin ediyorum - aa, bir şey daha."

"Nedir?"

Isaac gözlerini kaçırdı. "Yaşlandıklarında kendilerine kimin bakacağından endişe ediyorlar. Ben bu konu hakkında seninle konuşmalarını söyledim."

Doro belli belirsiz gülümsedi. Isaac, Doro'nun yem olarak seçtiği bireylere yalan söylemeyi kabul etmiyordu. Genellikle onlara hiçbir şey söylememeyi tercih ederdi. Bazen bu gibi insanlar kendilerinden saklanan gerçeğin ne olduğunu anlayıp kaçardı. Doro da onların peşine düşmekten keyif alırdı. Lann Sloane, büyük ihtimalle çok iyi bir av olurdu. Onda hayvani kimi içgüdüler de vardı.

Isaac, "Anyanwu şu hâlini görse gözlerinin av kokusu almış bir leopar gibi parladığını söylerdi," dedi.

Doro omuz silkti. Anyanwu'nun ne diyeceğini ve kendisini şu ya da bu hayvana benzettiğini söylediğinde bu konuda nasıl da ciddi olduğunu biliyordu. Kadın önceden böyle şeyleri öfkesinden veya korkudan söylerdi. Şimdiyse katkısız bir nefretten söylüyordu. Doro'nun hayatında sahip olduğu düşmana en yakın şeye dönüşmüştü. İtaat ediyordu. Medeni davranıyordu. Ama Doro'nun daha önce hiç kimsede görmediği kadar kindardı. Hayatta olmasını Isaac'e borçluydu. Doro eğer kadını başka bir oğluna vermeye çalışsa onun mutlaka karşı çıkıp öleceğinden emindi. Kadına, Isaac'in söylediği şeylerden hangisinin fikrini değiştirmesini sağladığını sormuş, kadın cevaplamayı reddedince bu sefer aynı soruyu Isaac'e sormuştu. Beklenmedik bir şekilde Isaac tarafından da reddedilmişti. Oğlu Doro'ya çok ender karşı çıkar, neredeyse hiç öfkelendirmezdi. Oysa bu sefer...

Isaac, "Onu bana verdin sonuçta," demişti. "Artık onunla benim kendimize ait kimi şeylerimiz var." Sesi ve yüz ifadesi bu konu hakkında söyleyecek başka bir şeyi olmadığını açık açık gösteriyordu. Doro oğlanın -kadınla evlenmek, kendisine bir ev inşa etmek, kadına yaşayış biçimlerini göstermek, ne iş ya-

pacağına karar vermek ve çocuk yapmaya başlamak gibi– tüm gereklilikleri yerine getireceğinden emin olduğu için ertesi gün Wheatley'den ayrılmıştı. Isaac yirmi beş yaşında bile her şeye kadir bir gençti. Ve Doro, Isaac'in veya Anyanwu'nun yakınında olma konusunda kendisine güvenmemişti. Öfkesinin boyutu kendisini bile şaşırtmıştı. Genelde insanların yaptıkları ufak bir hatadan ölmeleri için Doro'yu biraz gıcık etmeleri yeterliydi. Böylesine gerçek bir öfkeyi hissedip de öfkeye sebep olanları öldürmediği başka bir zaman olup olmadığını hatırlayamıyordu bile. Ama oğlu ve şansına Doro'nun o güne dek bulduğu en iyi yabani tohum olan bu yorucu orman köylüsü kadın sağ kalmışlardı. Buna rağmen Anyanwu'nun içinde hiçbir affedicilik yoktu. Kocasını sevmeyi öğrendiyse kocasının babasını affetmeyi de o denli öğrenmemişti. Doro ara sıra kadının nazik ve umursamaz düşmancıllığını kırıp kadını toplumundan ilk ayırdığında olduğu hâline döndürmeye çalışıyordu. Bireylerin kendisine karşı koymasına, hele de nefret etmesine hiç mi hiç alışık değildi. Bu kadın halen çözemediği bir bulmacaydı ve Doro'dan sekiz, Isaac'den beş çocuk yaptıktan sonra bile hayatta olmasının tek sebebi çözülemeyişiydi. Bir gün bu soğukluk olmadan Doro'ya geri dönecekti. Bunu yapmasının söylenmesine gerek olmadan yeniden kendini gençleştirecek ve Doro'ya gidecekti. Adam sonunda tatmin olduğunda da onu öldürecekti.

Doro aklına bu düşünce gelince dudaklarını yaladı, Isaac de öksürdü. Doro eski şefkatiyle oğluna baktı ve Anyanwu'yla ilgili düşüncelerini gözden geçirdi. Isaac ölene kadar Anyanwu da yaşayacaktı. Kadın Isaac'i genç tutuyor, hatta belki hayatta tutuyordu. Tabii ki bunu kendisi için yapıyordu. Isaac diğer herkesi olduğu gibi Anyanwu'yu da uzun zaman önce kendine bağlamıştı ve kadın onu kaybetmesi gerekenden daha önce kaybetmek istemiyordu. Tabii kadının gerekçelerinin pek bir önemi yoktu. Farkında olmadan Doro'ya iyilik etmiş oluyordu. Çünkü Doro da Isaac'i kaybetmesi gerekenden daha önce kaybetmek istemiyordu. Başını sağa sola sallayarak oğlunun ölümü düşüncesini aklından atmaya çalıştı.

"İş için şehre inmiştim," dedi. "Aslında bir hafta önce İngiltere'ye gitmem gerekiyordu ama birdenbire Nweke aklıma düştü." Nweke, Anyanwu'nun en genç kızıydı. Anyanwu buna karşı çıksa da Doro, Nweke'yi kendi kızı sayıyordu. Anyanwu'yu hamile bırakan bedeni daha sonra Doro da giyinmişti ama bu Anyanwu'nun hamile kalmasından sonraydı. Adamın bedenini daha sonra ele geçirmişti.

Isaac, "Nweke iyi," dedi. "En azından olabileceği kadar iyi, sanırım. Geçişe yaklaşıyor ve arada zor günler geçiriyor ama Anyanwu onu rahatlatıyor gibi."

"Son günlerde artan sıkıntıları olduğunu gözlemlemedin mi?"

Isaac biraz düşündü. "Yok, hatırladığım kadarıyla hayır. Onu pek gördüğüm de yok aslında. Evlenecek olan bir kıza -biliyorsun ya, Van Nesslerin kızı- dikiş nakış işlerinde yardımcı oluyor."

Doro başını evet anlamında öne eğdi.

"Ben de Boyden evinin inşaasına yardım ediyorum. Hatta sanırım Boyden evini inşa ediyorum denebilir. Her ne kadar Anyanwu bana yavaşlamamı söyleyip dursa da elimdekini ara sıra kullanmam lazım. Yoksa kendimi yerden biraz yüksekte dolaşırken veya bir şeyleri fırlatırken buluyorum. Görünüşe göre yetilerim yaşla beraber azalmıyor."

"Fark ettim. Halen keyif alıyor musun?"

Isaac gülümseyerek, "Tahmin bile edemezsin," dedi. Keyif dolu anıları hatırlamaya başladığında bakışları uzaklara daldı; hatıralar onu olduğundan genç göstermişti. "Hâlâ uçtuğumuzu biliyor muydun - Anyanwu ve benim? Onu kendi tasarladığı kuş bedenlerinde görmelisin. Aklının alamayacağı renkler."

"Eğer bu şeyleri yapmaya devam edersen seni bir ceset olarak görmek zorunda kalırım diye korkuyorum. Silahlar giderek daha tehlikeli oluyor. Uçmak aptalca bir risk."

Isaac kısık sesle, "Olduğum kişi gibi davranıyorum," dedi. "Bunu yapmayı tamamen bırakmamı isteyebileceğini sanmıyorum."

Doro iç çekti. "Sanırım haklısın."

"Her neyse, Anyanwu da bana eşlik ediyor – ve o hep biraz daha alçaktan uçuyor."

Doro kendisini şaşırtan bir içerleme hâliyle, Koruyucu Anyanwu, diye düşündü. İşte, kendisine ihtiyaç duyan herkesin savunucusu: Anyanwu. Eğer ona ihtiyacı olduğunu söylese kadın ne yapardı acaba? Kahkahalarla güler miydi? Büyük olasılıkla. Ve elbette tepkisinde haklı olurdu. Yıllar içinde kadın için yalan söylemek ne kadar zorlaştıysa adam için de yalanlarına onu inandırmak o kadar zorlaşmıştı. Anyanwu'nun Afrikalı soydaşlarından Güney Carolina'da oluşturduğu koloniyi bilmemesinin tek sebebi Doro'nun ona soracağı bir fırsat bırakmamış olmasıydı. Isaac bile bilmiyordu.

Isaac'e, "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. "Yani bir kadın tarafından korunuyor olmak?"

Isaac, "Başta etmişti," dedi. "Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. İstersem herhangi bir kuştan daha hızlı olabiliyorum. Anyanwu'yu arkada bırakıp yokmuş gibi davranıyordum. Ama o hep orada, var gücüyle bana yetişmeye çalışıyor, beni hiç rahatsız etmeyen rüzgârlarla boğuşuyor oluyordu. Hiç pes etmiyordu. Bir süre sonra onun yanımda olmasını istemeye başladım. Şimdiyse sanırım bana eşlik etmemesi beni daha çok rahatsız eder."

"Hiç vuruldu mu?"

Isaac duraksadı. "Sanırım parlak renkler buna yarıyor," dedi sonunda. "Dikkati benden başka yana çekmeye yani. Evet, birkaç kez vuruldu. Vurulunca birkaç metre alçalıyor, kaçmam için bana zaman tanıyor, sonra da iyileşip yoluna devam ediyor."

Doro yüksek şöminenin karşı duvarında asılı olan Anyanwu'nun portresine baktı. Evin tasarımı kimi yerlerde İngiliz, kimi yerlerde Hollandalı, kimi yerlerde İgbo tipiydi. Anyanwu bir zamanlar köyünün pazaryerinde sattıklarına benzeyen çeşit çeşit kil çömlekler ve çok hoş sepetler yapmıştı. Başka insanlar bunları ondan satın alır, aynı şekilde evlerine yerleştirirdi. Anyanwu'nun el işleri hem dekoratif hem de işlevseldi;

Hollanda-tipi şöminesi ve *kas*'ı, İngiliz-tipi oturma grubu ve taht gibi büyük iskemleleriyle döşeli bu evinde kadına bir daha hiç göremeyeceğini vatanını anımsatıyordu. Anyanwu evin zeminini Hollandalı kadınların yaptığı şekilde zımparalamıyordu. Küçümseyici bir tonda, Toz dışarı süpürmek içindir, derdi, yere yaymak için değil. Eviyle ilgili Doro'nun tanıdığı çoğu İngiliz kadından daha gururluydu ama Hollandalı kadınlar Anyanwu'nun "baştan savma" ev hanımlığının dedikodusunu yapar Isaac'e acıdıklarından dem vururlardı. Hatta Wheatley'nin rahat ortamında neredeyse her kadın Isaac'e öylesine acıyordu ki adam istese değerli tohumunu her tarafa saçabilirdi. Dişilerin bu denli yoğun ilgisini Isaac dışında bir tek Doro çekiyordu – ve bu fırsatı tepe tepe kullanan tek kişi de Doro'ydu. Ama tabii Doro'nun küplere binmiş kocalar veya küplere binmiş bir eş konusunda endişe etmesine gerek yoktu.

Anyanwu'nun portresi harikuladeydi. Resmi yapan Hollandalı sanatçı belli ki kadının güzelliğine tutulmuştu. Resimde Anyanwu'nun bedeninin koyu ten rengini oldum olası çok güzel ortaya çıkaran pasparlak mavi renk bir kumaşla kaplamıştı. Saçlarını bile mavi bir kumaşın arkasına saklamıştı. Elinde bir çocuk vardı – Isaac'ten doğan ilk oğlu. Resimde henüz birkaç aylık olan çocuk da yer yer maviyle örtülüydü. Kocaman gözleriyle, hiçbir çocuğun sahip olamayacağı güzelliğiyle tablodan dışarı bakıyordu. Anyanwu bilerek mi bu güzel çocukları doğuruyordu? Doro'nun döllemekte kullandığı kimi bedenler bakılmayacak kadar çirkin olsa bile kadının doğurduğu her çocuk çok güzel çıkıyordu.

Portre, Anyanwu'nun masum görünümlü parlak gözleri dahil tam anlamıyla siyah bir Meryem Ana ve İsa tablosu gibiydi. Yabancılar resmi gördüklerinde bu yorumu yapacak kadar etkilenirdi. Kimileri, adamla beraber yaşlansa da kendisini Isaac için genç tutmayı sürdürdüğü için halen çok hoş gözüken Anyanwu'ya bakar, tabloyu beğenirdi. Kimileri ise bu resmi bir hakaret olarak algılayarak Bakire Meryem ile İsa'nın "siyah barbarlar" olarak resmedildiğini düşünürdü. Kolonilerde –her

şeyin zamanında kabul gördüğü bu eski Hollanda kolonisinde bile- ırkçılık gitgide daha yaygın hâle geliyordu. Senenin başlarında New York şehrinde toplu infazlar gerçekleşmişti. Birileri yangın çıkarmaya başlamış, beyazlar bunu yapanın siyahlar olduğuna karar vermişti. Neredeyse hiçbir kanıt bulunamasa da otuz bir siyah öldürülmüş – on üç tanesi kazığa bağlanarak diri diri yakılmıştı.* Doro nehrin yukarısındaki Wheatley kasabası için endişelenmeye başlıyordu. İngiliz kolonisi olan yerleşimleri arasında burası, siyahların güçlü beyazların sahipliğine verilerek korunmadığı tek yerdi. Başka yerlerde yaşayan beyazların buradaki siyahlara el koyabileceklerine karar vermesi an meselesi değil miydi?

Doro kafasını salladı. Başını kaldırıp baktığında resimdeki kadının kendisine küçümser bir ifadeyle gözlerini diktiğini hissetti. Kafasında yığınla şey varken, bu kadın veya onun Nweke dediği Ruth isimli kızı için endişelenmesi çok saçmaydı. Wheatley'ye yeniden gelmemesi daha iyi olurdu. Isaac'i görmek iyiydi tabii... ama ya kadın!

Isaac, "Anlaşılan o benim için doğru eşmiş," diyordu, "evlenmeden önce Anyanwu bana bunun doğru olmadığını söylemişti ama bu hayatım boyunca onun yanıldığını gördüğüm nadir zamanlardan biri."

Doro birden, "Onu görmeliyim," dedi. "Nweke'yi de. Bence kız geçişe sandığından çok daha yakın."

"Seni buraya çeken şeyin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doro "çekmek" fiilinden hoşlanmasa da yorum yapmak yerine başıyla onayladı.

Isaac ayağa kalktı. "Önce Nweke. En azından senin hâlâ keyfin yerindeyken." Doro'nun cevabını beklemeden evin dışına çıktı. Doro'yu da, Anyanwu'yu da çok seviyor ve ikisinin arasının bu kadar kötü olmasına üzülüyordu.

Bir keresinde Doro'yu şaşırtarak, "Ona nasıl bu kadar düşüncesizce yaklaştığını anlamıyorum," demişti. "Bu kadın gelip geçici birisi değil. Eğer izin verirsen her şeyin olabilecek biri –

* 1741 New York Komplosu. -*çn*

eş, dost, iş ortağı... Onun özellikleri seninkileri o kadar güzel tamamlıyor ki. Ama onu aşağılayıp duruyorsun."

Doro da, "Onun canını bir kere bile yakmadım," diye cevap vermişti. "Çocuklarının da. Bana çocuk doğurduktan sonra yaşamasına izin verdiğim bir tane yabani tohum daha gösterebilir misin?" Aslında kadının çocuklarından hiçbirine dokunmamasının sebebi eğer herhangi birinin canını yakarsa başka çocuk yapmayacağına dair Anyanwu'nun yemin etmiş olmasıydı. Ne yaparsa yapsın ona başka çocuk vermeyecekti. Sözlerindeki ciddiyet o kadar barizdi ki Doro kadının başarılı olmayan çocuklarıyla beslenmekten veya kızlarıyla oğullarını birbiriyle çiftleştirmekten -veya kızlarıyla kendisi yatağa girmekten- kaçınmıştı. Anyanwu, Doro'nun onu memnun etmek için ne kadar çabaladığının farkında değildi. O bilmiyordu ama Isaac'in anlamış olması gerekirdi.

Isaac, "Ona diğerlerinden birazcık daha iyi davranıyorsun çünkü daha işlevli," demişti. "Buna karşın onu aşağılamaya devam ediyorsun."

"Eğer ona yaptırdığım şeylerden aşağılanmış hissetmeyi seçiyorsa bu onun kendi kendisine yarattığı bir sorun."

Isaac bir süre sanki öfkelenmiş gibi gözlerini Doro'ya dikmişti. "Nweke'nin babasının başına gelenden haberim var," demişti sonra. Bunu âdeta korkmadan söyleyebilmişti. Yıllar içinde kendisinin Doro'dan korkması gerekmeyen birkaç kişiden biri olduğunu öğrenmişti.

Doro utanca kapılıp oradan uzaklaşmıştı. Utanç duygusunu hissedebileceğini bile sanmazdı ama Anyanwu'nun varlığı, adamın içinde uykuda kalan kimi duyguları yavaş yavaş uyandırmayı bir şekilde başarıyordu. Daha önce hiçbir rahatsızlık hissetmeden Isaac'e kaç kadın göndermişti. Isaac de her defasında kendisine söyleneni yaptıktan sonra tıpış tıpış eve dönmüştü. Pensilvanya'dan, Maryland'den, Georgia'dan, İspanyol Floridası'ndan tıpış tıpış evine... Isaac de rahatsız olmuyor gibiydi. Anyanwu'dan ve çocuklarından uzun süre ayrı kalmayı sevmese de kadınlarla birlikte olmayı dert etmiyordu. Onlar da

Isaac'le olmaya hayır demiyorlardı tabii. Isaac, Anyanwu'nun sekiz çocuğunun babasının Doro olmasından da rahatsız değildi. Ya da yedi. Bunu tek umursayan kişi Anyanwu'ydu belki. Aşağılanmış hisseden bir tek Anyanwu olmuştu. Ama belki de Nweke'nin babası konusu başka bir meseleydi.

Annesi gibi ufak tefek ve koyu tenli, on sekizlik Nweke, Isaac'in kollarının altında kapıdan girdi. Gözleri, sanki uykusuz kalmış veya ağlamış gibi kan çanağına dönmüştü. Büyük ihtimalle iki sebepten de. Bu onun için zor bir zamandı.

"Sen misin?" diye fısıldadı keskin hatlı yabancıyı gördüğünde.

Doro gülümseyerek, "Elbette," dedi.

Adamın sesi Doro olduğu bilgisini teyit ettiğinde kız gözyaşlarına boğuldu. Usul usul ağlayarak Doro'nun yanına gitti ve adama sarıldı. Ona kucak açan Doro, kızın omzunun üstünde Isaac'e baktı.

Isaac, "Ne desen haklısın," dedi. "Fark edemedim, oysa fark etmeliydim. Bunca yıldan sonra mutlaka fark etmiş olmalıydım."

Doro cevap vermedi, Isaac'e dışarı çıkmasını işaret etti.

Kendisini gerekenden daha suçlu hisseden Isaac, sessizce söyleneni yaptı. Bu herhangi bir kız değildi. Onun abi ve ablalarından hiçbiri geçişe yaklaşırken yaşadıkları sıkıntıyla Doro'yu bu kadar uzaktan çağırmayı başaramamıştı. Acaba Doro'nun hissettiği tam olarak neydi? Kaygı, endişe, belki daha fazlası... Sadece kızın geçişe yaklaştığı bilgisinden öte, geçişi tamamladığında Doro'nun daha önce karşılaşmadığı bir şeye dönüşebilme ihtimali belki. Yeni bir şey. Sanki ta New York şehir merkezinden, yeniliği ve değişikliğiyle onu kendisine çeken başka bir Anyanwu'nun varlığını hissetmişti. Hiçbir his Doro'yu peşinden bu denli heyecanla sürükletemezdi.

Kollarının arasında kıpırdandığında Doro kızı alıp şöminenin yanındaki tahta banka götürdü. Bu dar bank da en az Isaac'le, Anyanwu'nun Wainscot* sandalyeleri kadar rahatsızdı.

---

* Wainscot sandalye, 17. yüzyılda İngiltere ve Amerika kolonilerinde yaygın olarak görülen üstü oymalı ağır ahşap sandalye tipi. *–çn*

Doro, Isaac ve Anyanwu'nun neden daha rahat modern mobilyalar almadıklarını veya yapmadıklarını bir kez daha düşündü. Maddi durumları bunu karşılamaya yeterdi elbet.

Kız, "Ne yapacağım ben?" diye fısıldadı. Kafasını adamın omuzuna yaslamıştı ama bu kadar yakından bile sesi neredeyse duyulmuyordu. "Canım yanıyor."

Doro, "Dayan," dedi. "Yakında bitecek."

"*Ne zaman!*" Fısıltısı neredeyse bir çığlıktı. Sonra yeniden fısıltıya döndü. "Ne zaman?"

"Yakında." Adam kızın ağlamaktan şişmiş ufak suratını görmek için onu kendinden biraz uzaklaştırdı. Kızın ten rengi normal koyu kahveden griye dönmüştü. "Uyuyamıyor musun?"

"Bazen. Biraz. Kâbuslar... gerçi bunlar kâbus değil, değil mi?"

"Ne olduklarını gayet iyi biliyorsun."

Kız bankın içine gömüldü. "İki yan evdeki David Whitten'ı biliyor musun?"

Doro başıyla onayladı. Whittenların oğlu yirmi yaşındaydı. Oldukça iyi bir damızlıktı. Soyu birkaç nesil sonra iyice değerlenecekti. Doro'yu şaşırtan bir hassasiyete sahiplerdi. Tam olarak neye dönüşeceklerini kestiremese de içinde onlarla ilgili iyi bir his vardı. Özenli aile içi çiftleştirmeler sayesinde çözülebilecek hoş bir gizemlerdi.

Nweke, "Neredeyse her gece," diye anlatmaya başladı. "David... kız kardeşinin yatağına gidiyor."

Şaşkına dönen Doro yüksek sesle kahkaha attı. "Demek öyle?"

"Evli insanların yaptığı gibi. Bunun nesi komik? Abi kardeş – başları belaya girebilir. Mesela..."

"Sorun yok."

Kız dikkatle Doro'ya baktı. "Biliyor muydun?"

"Hayır." Doro halen gülümsüyordu. "Kız kaç yaşında? On altı civarı mı?"

"On yedi." Nweke duraksadı. "Onun da hoşuna gidiyor."

Doro, "Senin de gidiyor," diye yorum yaptı.

Nweke utanarak kenara çekildi. Gerçekten utanmıştı. "Bunu bilmemeyi tercih ederdim. Yani öğrenmeye çalışmıyordum!"

"Sence bundan haberin olduğu için seni yargılayacak hâlim var mı? Benim?"

Kız gözlerini kırptı ve dudaklarını yaladı. "Sen yapmazsın, sanırım. Senin planın da... onları bir araya getirmek miydi?"

"Evet."

"Burada mı?"

"Hayır. Onları güneye, Pensilvanya'ya yerleştirecektim. Artık onlar için derhal bir ev hazırlamam gerektiğine emin oldum."

Nweke, "Neredeyse içime su serptiklerini söyleyebilirim," dedi. "Yaptıklarına tutulup takip etmek o kadar kolaydı ki bazen diğer şeyleri hissetmeme engel oluyordu. Ama dün gece... dün gece kızılderililer vardı. Beyaz bir adamı ele geçirdiler. Adam bir şey yapmıştı – kızılderililerden bir kadını öldürmüş mü ne. Adamın düşüncelerindeydim ama başta çok bulanıktı. Ona işkence ettiler. O kadar uzun sürdü ki... ölmesi o kadar uzun sürdü ki." Ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş, gözleri hatıralarla fal taşı gibi açılmıştı. "Adamın tırnaklarını söktüler, sonra kestiler ve yaktılar, kadın da onu ısırdı – avının etini koparan bir kurt gibi adamın bedeninden parçalar kopardı. Sonra..." Boğazı düğümlenince durdu. "Ah, Tanrım!"

Doro, "Tüm bu süre boyunca adamın yanında mıydın?" diye sordu.

"Tamamında – hepsi... hepsinde." Kız gözyaşları suratından boşalıp tırnakları avuç içlerinde yaralar açarken hiç ses çıkarmadan için için ağlıyor bir yandan da dik dik karşıya bakıyordu. "Tüm bunlardan sonra halen hayatta olduğuma inanmıyorum bile," diye fısıldadı.

Doro, "Bunların hiçbiri senin başına gelmedi." dedi.

"Ama tamamı ve her bir şey benim başımdan da geçti!"

Doro kızın ellerini tutup birbirine kenetlediği narin parmaklarını çözdü. Tırnakların yardığı avuç içlerinde kan izleri vardı. Doro parmağını kızın yeni kesilmiş tırnaklarının üstünde yavaş yavaş gezdirdi. "On tane," dedi, "ve olmaları gereken yerdeler. *Bunların hiçbiri senin başına gelmedi.*"

"Anlamıyorsun."

"Ben de değişimden geçtim, kızım. Hatta bu geçişi gerçekleştirmiş ilk insan olabilirim - senin hayal bile edemeyeceğin kadar uzun zaman önce. O yüzden gayet iyi anlıyorum."

"O zaman unutmuşsun! Belki yaşananlar bedeninde iz bırakmıyordur ama iz bırakıyor. Bunlar gerçek. Of, Tanrım, gerçekten oluyor bunlar!" Hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. "Bir köle veya suçlu kırbaçlanırsa ben de hissediyorum ve kırbaçlanan insan için ne kadar gerçekse benim için de o denli gerçek oluyor!"

Doro, "Ama diğerleri kaç kere ölürlerse ölsünler," dedi, "sen ölmeyeceksin."

"Nedenmiş? Değişimi sırasında ölenler oluyor. Sen de ölmüştün!"

Adam sırıttı. "Tam olarak değil." Sonra birden ciddileşti. "Dinle, düşünüp de kaygılanmaman gereken tek şey benim gibi olmak olsun. Özel bir şeye dönüşeceksin, kabul, ama benim gibi olamazsın."

Kız çekingen bir ifadeyle adama baktı. "Senin gibi olmak isterdim."

Sadece toy çocukları böyle şeyler söylerdi. Kızın kafasını tekrar omzuna yaslayıp, "Hayır," dedi, "bu güvenli olmazdı. Senin ne olman gerektiğini biliyorum. Beni şaşırtman iyi bir fikir değil."

Kız söyleneni anladı ve sessiz kaldı. Doro'nun aşiretindekilerin çoğu gibi o da adamın uyarı ve tehditlerini duyduğunda uzaklaşmaya çalışmadı. "Ben neye dönüşeceğim?"

"Umuyorum ki annenin kendisinde yapabildiği şeyi başkalarına yapabilen biri. Şifacı. Şifacıların bir sonraki halkası. İki ebeveyninin yalnızca birinin yeteneklerini bile almış olsan şahane bir şey olacaksın ve kesinlikle benim gibi olmayacaksın. Baban, ben onu ele geçirmeden önce sadece düşünceleri okumakla kalmıyor, kapalı yerlerin içerisini 'zihniyle' görebiliyordu."

"Benim babam sensin," dedi adama karşı çıkarak. "Başka kimse hakkında hikâye dinlemek istemiyorum."

Doro keskin bir tavırla, "Dinleyeceksin!" dedi. "Geçişini tamamladığında Isaac'in ve Anyanwu'nun zihinlerinde onu gö-

rüyor olacaksın. Zihin okuyabilen birinin kendisini uzun süre kandıramayacağını Anneke'den öğrenmiş olmalıydın." Anneke Strycker Croon. Nweke'yle bu konuşmayı asıl o yapıyor olmalıydı. En az altı nesildir Doro'nun üretebildiği zihin okuyucular içinde en yeteneklisi, mükemmel öz hâkimiyeti ile oydu. Dönüşümü sonra erdikten sonra istemediği sürece hiçbir insanın zihnine girmemişti. Tek kusuru kısır oluşuydu. Anyanwu ona yardım etmeye çalışmış, Doro arka arkaya farklı erkekler getirmişti. En sonunda Anneke, Nweke'yi manevi çocuğu seçmişti. Genç kız ve yaşlı kadın birbirlerinde Doro'yu hoşnut eden bir yakınlık bulmuşlardı. Anneke'nin yetilerine sahip birisinin bir çocukla zaman geçirmekten hoşlanması ender bir durumdu. Doro bu dostluğu Nweke'nin gelişmemiş yetilerine dair iyi bir işaret olarak görmüştü. Ama Anneke üç yıldır ölü, Nweke de bir başınaydı. Kızın sıradaki sözcüklerinin kaynağı da bu yalnızlık olsa gerekti.

"Bizi seviyor musun?" diye sordu.

Doro, "Hepinizi mi?" dedi kızın aslında adamın tüm tebaasından bahsetmediğini bilerek.

Kız adama bakmayarak, "Değişenlerimizi," dedi. "Farklı olanlarımızı."

"Hepiniz farklısınız. Bu farklılığın kademeleri var, hepsi bu."

Kız adamın gözlerine bakabilmek için kendini zorladıktan sonra, "Benimle alay ediyorsun," dedi. "Bunca şeye katlanıyoruz... hepsi senin yüzünden ve sen bize gülüyorsun."

"Acına gülmüyorum, kızım." Derin bir nefes aldı ve gülümsemesini bastırdı. "Acına değil."

"Bizi sevmiyorsun."

"Hayır." Kızın bedeninin seğirdiğini hissetti. "Hepinizi değil."

Kız sonunda çekinerek, "Ya beni?" diye fısıldadı sonunda. "Beni seviyor musun?"

İşte adamın tüm kızlarının –ve yalnızca kızlarının– sormayı en sevdiği soru. Oğulları adamın kendilerini sevdiğini ummakla yetinir ve bunu sormazdı. Belki sormaya cesaret edemediklerinden. Ama bu kız...

Sağlıklı olduğu zamanlarda gözleri annesininkilere benziyordu, akları da kahverengileri de bebeklerin gözleri gibi pırıl pırıl ve berraktı. Bu kızın kemikleri Anyanwu'nunkilerden daha inceydi – incecik el ve ayak bilekleri, belirgin elmacıkkemikleri vardı. Isaac'in, zihin okuyabilen ve kapalı mekânların içini görebilen kızılderili bir yabani tohum kadından yaptığı yaşça daha büyük oğullarından birinin kızıydı. Kızılderililer, varlığını kabul ettikleri hatta yok etmeye çalışmak yerine saygı duyduğu yabani tohumlar bakımından çok zengin ve çeşitliydi. Eninde sonunda onlar da medeniyeti öğreneceklerdi, tıpkı beyazlar gibi gaipten duyulan sesler, hayaller, dokunmadan hareket eden eşyalar, tüm bu garip hisler ve hassasiyetlerin kötü veya tehlikeli ya da en azından uydurma olduğunu anlamayı öğreneceklerdi. Sonra onlar da içlerinde değişik olanları ot yolar gibi temizleyecek, köklerini kurutacak ve bu sayede kendilerini zamanın ortasında dondurarak, çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını alışılageldik olanlar dışındaki tüm duyulardan arındırıp tüm türlerini Doro'nun türüne karşı savunmasız bırakacaktı. Ve sonunda, gelecekte bir gün iki tür arası yüzleşme zamanı gelip çatacaktı. Hem annesinin hem babasının değerli soyunu taşıyan bu nadir ve değerli kız o günü görecek kadar yaşayabilirdi. Doro eğer ki Anyanwu'nun soyundan uzun ömürlü bir birey oluşturabildiyse o kesinlikle bu kızdı. Nweke konusunda emindi. Yıllar içinde hiçbir yeni türün yaşayacağı konusunda, dönüşüm sonuçlanana kadar karar vermemeyi ve başarıyı kutlamak için beklemek gerektiğini öğrenmişti. Ama bu kızdan aldığı his şüpheye yer bırakmayacak kadar güçlüydü. Kendisini olabilecek en iyi avlara yönelten dürtünün kesinliği başka hiçbir şeyde yoktu. Şimdi bu dürtüyü, Anyanwu veya Isaac konusunda bile olmadığı kadar hissedebiliyordu. Kızın yeteneği Doro'yu âdeta tahrik ediyor, cezbediyordu. Ama tabii ki kızı öldürmeyecekti. Çocuklarının en iyi olanlarını öldürmezdi. Şimdilik kızdan alabileceği kadarını alacaktı. Ve kız da adamdan istediğini alacaktı.

Doro, "Senin için geldim," dedi gülümseyerek. "Diğerleri için değil, senin geçişe ne kadar yakın olduğunu bildiğim için. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Belli ki bu söylediği kız için yeterliydi. Adama coşkuyla sarıldı ve bir kızın babasını öpmemesi gereken şekilde öptü.

"Hoşuma gitti, evet," dedi utangaç bir tavırla. "David ve Melanie'nin yaptığı şey yani. Bazen ne zaman yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Ben de onlarla hissetmek istiyorum. Ama kontrollü yapamıyorum. Ya geliyor ya da hiç gelmiyor." Ve böylece üvey babasının - yani büyükbabasının söylediğini yankılayarak, "Bana ait olacak bir şeye ihtiyacım var!" dedi. Sesinde sanki talep ettiği şeyi Doro ona borçluymuş gibi bir şiddet gizliydi.

Adam, "Bana bunu neden söylüyorsun?" dedi flörtleşerek. "Şu an yakışıklı bile değilim. Neden kasabalı oğlanlardan birini seçmiyorsun?"

Kız tırnaklarını bu sefer adamın derisine batırarak adamın kollarını sıkıca tuttu. "Gene alay ediyorsun işte!" diye tısladı. "Bu kadar mı komik görünüyorum? Lütfen...?"

Doro kendinden rahatsız olarak Anyanwu'yu düşündü. Bu zamana kadar onun kızlarının yakınlaşma çabalarına hiç yüz vermemişti. Bunu alışkanlık hâline getirmişti. Nweke, Anyanwu'yu doğurmaya ikna edebildiği son çocuğu olsa da Doro kadının batıl inançlarına -her ne kadar kadın bunun için minnet duyması gerektiğini öğrenemese de- saygı göstermeye devam etmişti. Ve Anyanwu Doro'yla arasındaki konumunu kaybedecek, yerine genç kızı geçecekti. Doro, ulaşmaya çalıştığı ve Anyanwu'dan tehditle alabildiği her şeyi kızından seve seve karşılayacaktı. Bu kız kendisini inatçı kılabilecek uzun yıllar süren bir özgürlükten gelen vahşi bir tohum değildi. Bu tohum, ilk döllendiği andan itibaren Doro'ya aitti, sanki adamın damgası kızın tenine mühürlenmiş gibi Doro'nun mülkündeydi. Kız bile kendisini adamın mülkü olarak görüyordu. Adamın genç veya yaşlı, dişi veya erkek tüm çocukları bu mülkiyet meselesini son derece kolay benimsiyordu. Adamın otoritesini kabul ediyor, ne kadar garip olurlarsa olsunlar birine ait olabiliyor olmanın güvenini hissediyorlardı.

Kız yumuşak bir tonda, "Doro?" diye seslendi.

Kırmızı bir fularla saçı bağlıydı. Adam fuları geri çekerek kızın annesininkine göre daha düz ama babasına göre kıvırcık kalın telli koyu saçlarını serbest bıraktı. Kız saçlarını arkaya doğru taramış, büyük bir düğümle bağlamıştı. Bir geniş lülesi kurtulmuş yumuşacık kahverengi omzundan sarkıyordu. Adam kızın saçındaki firketeleri çıkarıp diğer lüleleri serbest bırakma arzusuna karşı koydu. Kızla fazla zamanı olmayacaktı. Kızın birlikte geçirebilecekleri değerli zamanı yeniden saçını toplamaya çalışarak harcamasını istemezdi. Elbette kızın görünümünün Anyanwu'ya aralarında yaşanan şeyi ilan etmesini de. Anyanwu her halükârda –ve büyük ihtimalle çabucak– ne olduğunu öğrenecekti ama bunu kızının görüntüsünden öğrenmemeliydi. Öyle bir şekilde öğrenmeliydi ki tüm suçu Doro'ya yıkabilmeliydi. Kızının, annesinin yanında olmasına ihtiyaç duymak için yeterince sebebi vardı. Doro'nun yerleşkelerinde değişim sürecinde yardımcı olma işini Anyanwu kadar iyi beceren kimse yoktu ne de olsa. Kadının bedeni, kontrolsüzce hareketlerde bulunan ve genellikle fazlasıyla güçlü olan genç insan bedenlerinin fiziksel darbelerini rahatlıkla kaldırabiliyordu. Kadın ne gözetimindekilere zarar veriyor ne de onların kendisine zarar vermesine izin veriyordu. Onlardan korkmuyor, iğrenmiyordu. Onlara eşlik ediyor, ablalık, annelik ve acıları boyunca sevgililik ediyordu. Eğer bu bireyler kendi zihinsel çalkantılarını atlatabilirlerse Anyanwu'nun bedenleriyle gayet iyi ilgilendiğini de keşfediyorlardı. Nweke, şu an mutlaka kendisiyle ilgilenilmesine ihtiyaç duyacaktı.

Adam kızı kucakladı ve çocuk yatak odasındaki yatağın konumlandırıldığı parapete götürdü. Bunun kızın yatağı olup olmadığını bilmiyor, umursamıyordu da. Kızın giysilerini bir bir çıkarırken kız yardım etmeye çalıştığında ellerini hafifçe kenara çekti, kız Doro'nun kadınları nasıl soyacağını iyi bildiğiyle ilgili yorum yaptığındaysa hafifçe güldü. Nweke erkekleri nasıl soyacağını pek bilmiyordu ama bocalayarak adama yardımcı olmaya çalıştı.

Ve onunla birlikte olmak tıpkı adamın da tahmin ettiği gibi

hoştu. Kız tabii ki bakireydi. Wheatley'de bile genç kızlar kendilerini ya kocaları ya da Doro için saklamayı tercih ederdi. Nweke, Doro için hazırdı. Biraz canı yansa da kız çok aldırış etmedi.

Bir noktada, "David ve Melanie'yle olmaktan çok daha iyi," diye fısıldadı ve adamın kendisini bırakmasından korkuyormuş gibi sıkı sıkıya bedenine tutundu.

Isaac ve Anyanwu eve geldiğinde Nweke ve Doro'yu mutfakta bira içerek mısır patlatırken buldular. Yatak toplanmış, Nweke düzgünce giyindirilmiş, iffetsizlik olarak gözükebilecek her türlü işaret için gerekli tedbirler alınmıştı. Doro, "Bırak da sana değil, bana kızsın," demişti. "Hiçbir şey söyleme."

Nweke, "Artık onunla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum," demişti. "Ablalarım bana annemiz yüzünden sana asla sahip olamayacağımı söyleyip dururdu. Ondan bazen sırf bu sebeple nefret ederdim. Seni kendisine sakladığını düşünürdüm."

"Öyle mi yapıyordu?"

"...hayır." Tam ne diyeceğini bilemeyerek adama kısa bir bakış atmıştı. "Bence bizi senden korumaya çalışıyordu. Buna ihtiyacımız olduğuna inanıyordu." Ürpermişti. "Şimdi benimle ilgili ne hisseder ki?"

Doro bunun cevabını bilmiyordu ve öğrenene kadar gitmeye niyeti yoktu. Anyanwu'nun hissedebileceği herhangi bir öfkenin kızına zarar vermeyeceğinden emin olmalıydı önce.

Kız safça, "Belki de anlamaz," demişti.

Doro bu sözün üstüne, Anyanwu'nun ocağa koyduğu yahniyi ve kömürlerin arasında dökme demir tenceresinin içinde yanmadan kendi kendine pişmekte olan ekmeğine bakmak üzere mutfağa gitmeyi teklif etmişti. Ma'sayı hazırladıktan sonra Nweke bira ve patlamış mısır fikrini ortaya atmıştı. Doro da kızın annesiyle yüzleşme konusunda gerginlik yaşamamasını umarak istediğini yapmayı kabul etmişti. Anyanwu ve Isaac içeri girdiğinde kız huzurlu ve mutlu gözüküyordu ama annesiyle göz temasından kaçındı. Onun yerine gözlerini birasına dikti.

Doro, Anyanwu'nun kaşlarını çattığını, ardından Nweke'nin yanına gittiğini ve kızın ufak çenesini parmaklarıyla tutup korku dolu gözlerine bakışını izledi.

Kadın Nweke'ye kendi dilinde, "İyi misin?" diye sordu. Artık İngilizceyi mükemmel konuşuyordu; bunun yanında Flemenkçe, kimi kızılderili dilleri ve Afrika lehçelerinin de pek çok kelimesini öğrenmişti ama evde, çocuklarıylayken sanki memleketinden hiç ayrılmamış gibi konuşurdu. Avrupalı isimlerinden birini almayı veya çocuklarına Avrupalı isimleriyle hitap etmeyi reddediyordu – en azından Doro'nun ısrarıyla çocuklara Avrupalı isimleri vermeyi bir şekilde kabul etmişti. Çocuklarının her biri Anyanwu kadar iyi konuşup anlaşabiliyordu. Bunca yıldan sonra Isaac bile kadının dilini anlayıp akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Yani Anyanwu'nun yumuşak sorusunun altında yatan endişe ve gerginliği en az Nweke ve Doro kadar o da anlamıştı.

Nweke cevap vermedi ve korku dolu gözlerle Doro'ya baktı. Anyanwu kızın bakışlarını takip ederek Doro'ya döndüğünde çocuk gibi iri gözleri ışıltılarıyla tezat bir yırtıcılığa büründü. Tek kelime etmedi. Bunun yerine artan bir kavrayışla adama bakmayı sürdürdü. Kadın gözlerini tekrar kızına çevirene kadar Doro bakışına karşılık verdi.

Israrcı bir şekilde, "Nweke, iyi misin, miniğim?" diye fısıldadı.

O sırada Nweke'nin içinde bir şey oldu. Anyanwu'nun ellerini kendininkilerin arasına alıp bir süre gülümseyerek durdu. Sonunda çocuksu, içinde bir gram kibir ya da sahtelik barındırmayan bir kahkaha attı. "İyiyim," dedi. "Şu âna kadar ne kadar iyi olduğumu fark etmemiştim. Beni çekiştiren veya canımı yakan sesler duymayalı o kadar uzun zaman olmuş ki." Rahatlama ona tüm korkusunu unutturmuştu. Yeniden ulaştığı huzurun merakla doldurduğu gözleri Anyanwu'nunkilere kenetlendi.

Anyanwu bir an gözlerini kapattı ve ürpererek uzun bir nefes aldı.

Isaac masada oturduğu konumdan, "İyiymiş," dedi. "Bu yeterli."

Anyanwu, Isaac'e baktı. Doro o sırada ikisinin arasında ne geçti bilmiyordu ama biraz sonra Isaac, "Bu yeterli," diye tekrarladı.

Öyle görünüyordu. O sırada yirmi iki yaşındaki oğulları Peter -ki tuhaf bir şekilde çocuğun İgbo ismi "Tanrı Üstündür" anlamına gelen Chukwuka'ydı- içeri girip yemeğin hazır olduğunun haberini verdi.

Doro yavaş yavaş yerken oğlanın İgbo ismini ilk duyduğunda nasıl güldüğünü anımsadı. Anyanwu'ya bu Tanrı -herhangi bir tanrı- sevgisinin nereden peydahlandığını sormuştu. Chukwuka kadının ülkesinde hayli yaygın bir isim olsa da kendi kendisine yetebildiğini söyleyen bir kadından Doro'nun duymayı beklemeyeceği bir isimdi. Elbette Anyanwu bu soru karşısında gülmek yerine sessiz kalmıştı. Doro bu ismin çocuğu kendisinden korumak için konulmuş bir koruyucu büyü olma ihtimalini çok sonradan fark etmişti. Anyanwu'nun bu Tanrı sevgisi nereden peydahlanmıştı? Doro'dan korkusu dışında bir şeyden olamazdı herhalde. Ve Doro kendi kendine gülümsedi.

Doro'nun gülümsemesi sönerken Nweke'nin kısa süreli huzuru da sona erdi. Kız bir çığlık koparttı - uzun, acı dolu sesi, Doro'ya âdeta yırtılan bir kumaş gibi gelmişti. Masaya taşımakta olduğu mısır yahnisini yere düşürdü ve bilinci kapanarak yere yığıldı.

8

Nweke, bilinci halen kapalı, Anyanwu ile Isaac'in yatağının ortasında, bedeni kasılarak yatıyordu. Anyanwu kıza etrafı perdelerle kapalı bir yatakta duvarın girintisine yerleştirilmiş yatakta daha iyi müdahale edebileceğini söylemişti. Doro'nun varlığına hiç aldırmadan kızı iç elbisesine kadar soymuş, saçındaki firketeleri çıkarmıştı. Kız yumuşak kaz tüyü yatağın içinde kaybolmuş bedeniyle şimdi olduğundan da küçük görünüyordu. Çocuk gibiydi. Doro bir an rahatsızlık, hatta kız için endişe duydu. Birkaç dakika önceki kahkahasını hatırladı ve kızın kahkahasını bir kez daha duyup duymayacaklarını merak etti.

Anyanwu nötr bir tonda, "Bu, geçiş," dedi.

Adam Anyanwu'ya kısa bir bakış attı. Kadın yatağın yanında yorgun ve kaygılı gözlerle dikiliyordu. Daha önceki düşmancıl tavrı daha sonra tekrar ortaya çıkmak üzere kenara konulmuştu. Doro kadını bu işi kolayca rafa kaldırmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Emin misin?" diye sordu. "Daha önce de kendinden geçtiği olmuştu, değil mi?"

"Evet, tabii. Ama bu geçiş. Tanıyabiliyorum."

Doro da kadının haklı olduğunu düşünüyordu. Kızı şimdi hiç olmadığı kadar yoğun hissediyordu. Eğer giyindiği bedeni daha güçsüz bir beden olsa veya yeterince uzun süre kullanılmış olsa kızın bu kadar yakınında durmaya cesaret edemezdi.

Anyanwu, sanki adamın düşüncelerini duymuş gibi, "Kalacak mısın?" diye sordu.

"Bir süre."

"Nedenmiş? Daha önce hiçbir çocuğumun geçişi sırasında yanımızda olmadın."

"Bu özel biri."

"O kadarını anladım." Zehir gibi bakışlarından biriyle adama baktı. "Doro, neden?"

Adam anlamamış gibi yapmaya uğraşmadı. "Kızın neler alımladığını biliyor musun? Ne tür düşünceleri hissedebildiğini?"

"Bana dün geceki adamlardan bahsetti – işkenceden yani."

"Hayır, hayır o değil. İnsanların seviştiğini alımlıyor – hem de epey sık olarak."

"Sen de bunun evlenmemiş bir kız için yetersiz olduğuna mı karar verdin!"

"Kız on sekiz yaşında. Yeterli değildi elbette."

Nweke kötü bir rüya görüyormuş gibi bir ses çıkardı. Daha ne görsün. En karanlık kâbusları görüyordu tabii. Ve bu tamamen bitene kadar uyanamayacaktı.

"Daha önce çocuklarımı taciz etmemiştin," dedi kadın.

"Fark edip etmediğini merak ediyordum ben de."

"Bu yüzden mi yani?" Adama döndü. "Beni... minnetbilmez olduğum için cezalandırıyor muydun?"

"...hayır." Adam gözlerini bir süre Anyanwu'nun arkasına odaklayıp kımıldamadan durdu. "Artık seni cezalandırmakla ilgilenmiyorum."

Kadın hızlı sayılabilecek bir hareketle yeniden yatağa dönüp oturdu. Anyanwu, Isaac'in onun kısa boyuna uygun olsun diye daha yüksek yaptığı özel sandalyede, Nweke'ye daha kolay ulaşabilmek için yatak hizasında oturuyordu. Bir noktada yatağa, kızın yanına oturması gerekecekti. Geçiş sırasında bireylerin onlara gerçekliğe dair tutunacak bir şey sunabilecek fiziksel temasa ihtiyacı oluyordu.

Ancak Anyanwu'nun o sırada sandalyeye yönelmesi duygularını saklamak istemesindendi. Ya da acaba korkudan mı, diye düşündü Doro, veya belki utanç, öfke veya belki de nefretten. Doro'nun Anyanwu'yu son cezalandırma denemesi Nweke'nin

babası konusunda yaşanmıştı. Ve bu deneme Nweke'nin hayatı boyunca Doro ve Anyanwu'nun arasında bir duvar gibi kalmıştı. Anyanwu bunun Doro tarafından kendisine yapılmış tüm şeyler içinde en fenası olduğunu düşünüyordu. Ki aslında bu kazanmaya son derece yaklaştığı bir savaştı. Belki kazanmıştı bile. Belki de bu olayın Doro'yu halen tedirgin etmesi de bu sebeptendi.

Doro başını iki yana silkeleyip dikkatini kıza yöneltti. Anyanwu'ya, "Sence bu sürecin üstesinden gelebilecek mi?" diye sordu.

"Benim refakatim eşliğinde bir kere bile öldükleri olmadı."

Adam kadının sesindeki iğneleyici tona aldırış etmedi. "Anyanwu, hissettiğin tam olarak nedir? Benim yaptığım kadar yüzeysel bir şekilde bile zihinlerine ulaşamazken nasıl oluyor da onlara bu kadar iyi yardımcı edebiliyorsun?"

"Bir ısırık aldım. Güçlü ve sağlıklı. Onda hiçbir şey, hiçbir ölüm hissi yoktu." Adam ağzını açmıştı ki onu eliyle susturdu. "Eğer sana daha net bir şekilde anlatma şansım olsa anlatırdım. Belki bir gün bir yolunu bulurum – mesela senin de bana bedenden bedene nasıl geçtiğini anlattığın gün."

Adam, "Sen kazandın," dedi ve omuz silkti. Şöminenin yanından bir sandalye çekip yatağın ayak tarafında oturdu. Orada bekledi. Nweke kontrolsüzce zangırdayıp ağlayarak kendine gelir gibi olduğunda Doro kızla konuştu ama kız onu duymuyor gibiydi. Anyanwu, suratı asık, hiç konuşmadan yatağa tırmandı ve gözyaşları dinip de titremesi geçene kadar kızı kolları arasında sıkıca tuttu.

Doro kadının, "Geçişin başladı," diye fısıldadığını duydu. "Yarına kadar bizimle kalırsan bir tanrıça gibi güçlü olacaksın." Bunun dışında bir şey söyleyecek vakti kalmamıştı. Nweke'nin bedeni kaskatı kesildi. Kusar gibi sesler çıkardı ve Anyanwu biraz geride durdu. Fakat kız kusmak yerine iyice güçsüzleşti ve yeniden bilincini yitirerek başka birinin bilincine katıldı.

Bir zaman sonra yeniden bilinci düzelir gibi oldu ama açık duran gözlerinin üstü sanki bir tabakayla kaplanmıştı ve kız,

Doro'nun tımarhanelerdeki insanların –özellikle de Doro'nun türünün geçiş ânına yerleşim yerlerinin dışında yakalandıkları için tımarhaneye kapatılan fertlerinin gittiği yerlerde– çıkardıkları söylenen türde anlamsız sesler geveliyordu. Nweke'nin şekilden şekle girerek tanınamaz hâle gelmiş yüzü, gözleri, burnu ve ağzından sıvılar akmış ve her tarafı tere bulanmış suratı da tırmanhanedeki insanları aratmıyordu. Üzüntüden tarumar olan Doro odadan çıkmak üzere ayaklandı.

Geçişleri bizzat kendisinin izlemek zorunda olduğu bir dönem vardı – çünkü kaçmayacağından, değişen kişiyi öldürmeyeceğinden veya aptalca bir şeytan çıkarma ritüeli uygulamaya çalışmayacağından emin olup güvenebilecek başka kimsesi yoktu. Ama bu uzun yıllar önceydi. Doro sadece kendi türünü yaratmıyordu artık, onlar da kendi kendilerini yaratıyorlardı. Her şeyi onun yapmasına veya denetlemesine ihtiyaçları yoktu.

Kapıya ulaştığında arkasına son bir kez baktı ve Anyanwu'nun kendisini izlediğini fark etti.

"Bir çocuğu böyle bir kadere mecbur bırakmak kalıp izlemekten daha kolay, değil mi?"

Doro öfkeyle, "Senin öncellerinin başına gelenleri ben izledim!" diye çıkıştı. "Ve sen bir gün toza toprağa karıştığında torunlarının başına gelenleri de ben izliyor olacağım!" Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Anyanwu, Doro odayı terk ettikten sonra kaz tüyü yataktan aşağı atlayarak lavaboya gitti. Orada bir maşrapayla leğene su doldurdu ve havlusunu ıslattı. Zavallı Nweke daha şimdiden çok zor bir zaman geçiriyordu. Bu uzun ve sefil bir gece geçirecekleri anlamına geliyordu. Anyanwu'nun bundan daha fazla nefret ettiği hiçbir sorumluluk yoktu – özellikle de kendi çocukları söz konusu olduğunda. Ama başka hiç kimse değişimle Anyanwu kadar iyi ilgilenemiyordu.

Kızın suratını nemli havluyla temizlerken dua etti: *Ah Nweke, miniğim, yarına kadar dayan. Yarın tüm bu acıların bitip gidecek.*

Nweke, sanki kadının çaresizlik kaplı düşüncelerini duymuş gibi sessizleşti. Belki de duymuştu. Suratı artık gri ve donuktu. Anyanwu kızın yüzünü okşadı ve kızda her zaman olduğu gibi gene babasının yüz hatlarını gördü. Kızın babası, doğduğu andan itibaren –ve sadece Doro yüzünden– lanetlenmiş bir adamdı. Oldukça iyi bir damızlıktı, tabii ya. Başka insanların düşüncelerinden kaçamadığından dolayı, onların yanında olmaya dayanamayan bir orman hayvanıydı. Nweke'nin şimdi yaşadığı şekilde yalnızca büyük duyguları ve ciddi stresleri algılamakla kalmıyor, her şeyi algılıyordu. Ayrıca sadece bununla kalmayıp çok uzağında, Anyanwu'nun keskin görüşünün bile ulaşamadığı uzak mesafelerdeki olayları da görebiliyordu. Şehirde, hatta bir kasabada bile olsa delirirdi. Üstelik onun hassasiyeti gelip geçici, âcizlikten giderek tanrısal bir güce dönüşecek bir şey de değildi. Yaşamının, öldüğü gününe dek katlanmak zorunda olduğu bir şartıydı. Düşüncelerine girip düğümlenmediği yegâne insan olduğu için acınası bir şekilde Doro'yu sevmişti. Zihni Doro'nunkine nüfuz edemiyordu. Doro bunun kendisini korumak için olduğunu; kendi zihnine ulaşan bir zihnin Doro'nun hükmüne girdiğini anlatmıştı. Doro'nun zihnine ulaşan bir zihin ânında tüketilir, yok edilir ve o zihnin hareket ettirdiği beden Doro'nun yuvası hâline gelirdi. Doro, bu gibi adamların bile –ismi Thomas'tı– yani zihin okuma becerisi bu adamınki kadar kontrolsüz ve güçlü olan kişilerin bile nedense kendi düşüncelerine giremediğini söylemişti. Kontrol sahibi kişiler –tıpkı elini ateşe zorla sokan insanlar gibi– Doro'nun zihnine girmeyi deneyebilirlerdi ama o ateşin "sıcaklığını" hissedip tehlikeli bir işe kalkıştıklarını da hemen anlarlardı.

Thomas "ellerini" ateşe mateşe sokacak hâlde değildi. Karanlık ve görkemli Virginia ormanının derinlerinde gizlenmiş derme çatma bir barakada tek başına yaşıyordu. Doro, Anyanwu'yu ona götürdüğünde Thomas kadına lanetler okumuştu. Anyanwu'ya Afrika'dan geldiği yerde insanlar hayvanlar gibi ağaçlardaki sarmaşıklardan sallanıp çırılçıplak gezindiği için kendi yaşam tarzına laf etmeye hakkı olmadığını söylemişti.

Ardından Doro'ya kendisine nigır* bir kadın vermesine sebep olacak ne hata ettiğini sormuştu. Lakin adama Anyanwu'yu kazandıran şey kendi hatası değildi. Anyanwu'nunkiydi.

Doro zaman zaman kendince kadına kur yapardı. Yeni -ve bazen çekici- bir bedenle çıkagelirdi. Kadına ilgi gösterir, onun için damızlıktan fazlasıymış gibi davranırdı. Kur yapma işlemi başarılı olduğunda da kadını Isaac'in yatağından alıp kendisininkine götürür, kadının hamile kaldığından emin olana kadar yanında tutardı. Isaac kadına, bu gibi zamanları Doro'yla arasındaki bağı güçlendirip adam üzerinde daha fazla etki sahibi olacak şekilde kullanmasını söylerdi. Ama Anyanwu, Doro'nun gereksiz avlanmalarını, kur yapmadığı zamanlarda Anyanwu'ya gösterdiği kötü muameleyi, adamınkiyle örtüşmeyen tüm inanışlarına duyduğu nefreti, kendisine attığı karşılık verme veya kaçma şansı bırakmayan tokatlarını ya da inançlarına ters düşen şeyleri zorla yaptırışını hiçbir zaman affedemedi. Bir keresinde Doro kadın bedeni giyindiğinde Anyanwu erkeğe dönüşerek onunla yatmış ama bir türlü erekte olamamıştı. Adam çok güzel bir kadın bedeninde olmasına karşın Anyanwu'yu tiksindirmişti. Ne yaparsa yapsın kadına hiç keyif verememişti. Hem de hiç.

Hiç...

Kadın iç geçirdi ve kızının durgun suratına baktı. Aslında çocukları kadına keyif veriyordu. Onları seviyor ama bir yandan onlar için endişe ediyordu. Doro'nun onlara ne yapmaya karar vereceğini kim bilebilirdi? Doro bu minik kızdan ne bekliyordu?

Anyanwu, uyandığında yalnız hissetmesin diye Nweke'nin yanına yattı. Belki şimdi bile Nweke'nin ruhunun bir kısmı Anyanwu'nun yanında olduğunu hissedebiliyordu. Anyanwu geçişteki insanların yakınında yatıp onları tuttuğu zamanlarda onların daha az tepindiklerine tanık olmuştu. Eğer yakınlığı ve

---

* Köleleştirilmiş siyah bireyleri aşağılamak ve yabancılaştırmak için beyazlar tarafından kullanılmış hakaret içeren sözcük. Sözcüğün kültürel ağırlığını yitirmemesi için kitapta geçtiği yerlerde bu şekilde Türkçeleştirmeyi tercih ettim. *-çn*

dokunuşu onlara huzur getirebilecekse yakında durmaya razıydı. Düşünceleri yeniden Thomas'a döndü.

Doro, Anyanwu'ya kızmıştı. Daha önce başka kimseye böyle derin bir öfke duymamış gibiydi – ne de olsa tebaası onu severdi. Anyanwu'ya duyduğu öfkenin kaynağının kadının onu sevmiyor oluşu olduğunu da itiraf edemezdi. O bile böyle saçma bir şeyi dillendiremezdi. Tabii ki o da Anyanwu'yu sevmiyordu. Isaac ve belki çocuklarından birkaçı dışında kimseyi sevmezdi zaten. Ama Anyanwu'nun da kendisine, insan bedenine girmiş tanrının ta kendisiymiş gibi tapınmasını, o sırada giyindiği beden bakılmayacak kadar çirkin olsa hatta Doro'nun acilen yeni bir bedene ihtiyacı olduğunu bilseler bile adamın ilgisi için savaşan diğer tüm kadınlar gibi olmasını istiyordu. Doro'nun kadın bedenlerini de aynı erkek bedenlerindeki rahatlıkla ele geçirdiğini biliyorlardı. Hatta özellikle Doro'ya birkaç çocuk verip görevini yerine getirmiş kadınların bedenlerini zevkle kendine alıyordu. Kadınlar Doro'ya hizmet ediyor, adamın sıradaki avı olma ihtimallerini ise hiç akıllarından geçirmiyorlardı. Başka biri olurdu. Kendileri değil. Anyanwu pek çok kere kendisinin ne kadar zamanı kaldığını merak etmişti. Doro belki, Anyanwu'nun işini bitirmek için kızının değişim sürecini sağlıkla atlatmasını bekliyordu. Eğer böyleyse onu bekleyen sürprizin de farkında değildi. Anyanwu, Nweke gücünü toplayıp kendi ayakları üstünde durabilecek hâle geldiğinde Wheatley'yi terk etmeyi planlıyordu. Doro ve Doro'yla ilgili her şeyden gına gelmişti; ayrıca Doro'dan kaçma şansı en yüksek olan kişi kendisiydi.

Keşke Thomas da kaçabilseydi...

Ama Thomas'ın tamamına ermemiş ve asla ermeyecek olan örtük güçleri dışında pek bir gücü yoktu. Doro kadını onu görmeye götürdüğünde adamın upuzun ama seyrek sakalları, yıllar süren ihmal sonucu kir ve yağ ile birbirine düğümlenmiş uzun siyah saçları vardı. Kıyafetleri katman katman birikmiş kir ve terden öyle katılaşmıştı ki adamın üstünden olduğu gibi kalıp hâlinde çıkabilirdi – her tarafı yırtılmış olmasa tabii. Kimi yer-

lerde giysilerini bir arada tutan şey kumaş değil, kirin ta kendisi gibi görünüyordu. Bedeninin her tarafında hiç önemsenmemiş iltihaplı yaralar vardı ve sanki bedeni adam hayattayken çürümeye başlamış gibi görünüyordu. Genç bir adam olmasına rağmen dişlerinin çoğunu kaybetmişti. Nefesi ve tüm bedeni leş gibi kokuyordu.

Ve bunlar umurunda bile değildi. Bir sonraki içkisinin ne olduğu dışında hiçbir şey umurunda değildi. Seyrek sakallarını saymazsak kızılderili gibi görünüyordu ama o kendisini beyaz görüyordu. Anyanwu'yu da nigır.

Doro çileden çıktığı bir sırada kadına, "Senden çok şey istediğimi mi sanıyorsun? Sence sana kötü muamele mi ediyorum? Sana ne kadar şanslı olduğunu göstereyim de gör!" dediğinde aslında ne yaptığını biliyordu.

Ve bunun üstüne kadını Thomas'a götürmüştü. Kadının bu hilkat garibesi adamın yatağına girmek yerine kaçmaya veya adamı öldürmeye kalkışmayacağından emin olmak için de yanlarında kalıp beklemişti.

Anyanwu nefsi müdafaa dışında hiçbir sebepten kimseyi öldürmeye kalkmamıştı gerçi. Öldürmek onun işi değildi. O, şifacıydı.

Thomas ilk önce kadına lanetler okuyup siyahlığına saydırdı. Kadın bunu yoksaydı. "Doro bizi bir araya getirdi," dedi sükûnetle. "Siyah değil, yeşil olsam da bir şey değişmeyecekti."

Adam, "Kapa çeneni!" dedi. "Sen buraya çiftleştirilmek için getirilmiş siyah bir kancıktan başka bir şey değilsin. Senin havlamanı dinleyecek hâlim yok."

Kadın karşı koymaya çalışmamıştı. İlk anlarda öfke bile hissetmemişti. Acıma veya iğrenme de duymuyordu. Doro'nun kendisinden beklentisinin iğrenmesi olduğunu biliyordu ve bu Doro'nun onu on yıllardır bilip de hiç tanımamış olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Thomas, pek çok açıdan hasta bir adamdı – hatta belki de bir adamın kalıntılarıydı ancak. Anyanwu ise ilaçların ve zehirlerin yaratıcısı, kırık kemiklerin kaynaştırıcısı, ruh dinginleştiricisi, şifacıydı. Acaba burada bulduğu kalıntıları toparlayıp yeniden bir adam olarak birleştirebilir miydi?

Doro insanlara sağlıklı veya hasta ayırt etmeden yalnızca nasıl yavrular üreteceklerini düşünerek bakardı. Anyanwu ise hastaları -özellikle daha önce görmediği sorunlardan mustarip olanlarını- görür, bu hastalığı yenmek için ne yapabileceğini düşünürdü.

Thomas elinde olmadan kadının düşüncelerini okuyarak, "Benden uzak dur!" diye homurdandı. "Seni gidi kâfir! Git de kemiklerini başka birinin önünde salla."

Kâfir, doğru. Ne de olsa Thomas tanrıdan korkan bir adamdı. Anyanwu adamın tanrısına gidip, "Yakında bir kasaba bul ve bize yiyecek getir," dedi. "Bu adam bu hâldeyken çocuk falan yapamaz. Baksana bira, elma şarabı ve rom dışında bir şeyle beslenmiyor - ki onları da çalıyor olsa gerek."

Doro ne söyleyeceğini bilemez bir ifadeyle kadına baktı. O sırada iriyarı bir beden giyiniyordu ve Anyanwu ile Thomas tanışma faslındayken bedenini odun kırmak için kullanmaktaydı.

"Burada yeterince yemek var," diye karşı çıktı sonunda. "Geyik var, ayı var, avlanabilen kuşlar ve balıklar da var. Thomas bir şeyler ekip biçiyor üstelik. İhtiyacı olan her şey var."

"Eğer varsa bile yemiyor!"

"O zaman açlıktan ölür. Ama seni hamile bıraksın önce."

Öfkeye kapılan Anyanwu, o gece yıllar sonra ilk defa yeniden leopar biçimine girmişti. Uzun zaman önce memleketinde yaptığı gibi gizli gizli hareket ederek, gözlerini ve kulaklarını belki gerçek bir leoparın kullanabileceğinden çok daha verimli kullanarak geyik avlamıştı. Sonuçlar evinde nasıldıysa burada da öyleydi. Geyik her yerde geyikti. İnce bedenli bir karacayı öldürdükten sonra yeniden insan biçimini almış, ödülünü omzuna atıp Thomas'ın kulübesine taşımıştı. Sabah olup da adamlar uyandığında geyiğin derisi yüzülmüş, içi temizlenmiş, etleri parçalanmıştı. Kulübe mis gibi geyik eti kokuyordu.

Doro iştahla yedi ve dışarı çıktı. Taze etin nereden geldiğini sormak veya Anyanwu'ya teşekkür etmek aklına bile gelmedi. Yemeği kabul etti, o kadar. Thomas daha şüpheciydi. Biraz rom içip Anyanwu'nun kendisine uzattığı eti kokladı ve biraz tırtıkladı.

"Nereden geldi bu?" diye sordu.

Anyanwu, "Dün gece avladım," diye yanıtladı. "Burada yiyecek hiçbir şey yok."

"Neyle avladın? Tüfeğimle mi? Sana kim izin verdi..."

"Tüfeğini kullanmadım! Bak, aynı yerinde duruyor." Kadın eliyle belki de kulübedeki en temiz şeye, kapıdaki bir kancaya asılı eski tüfeğe işaret etti. "Ben avlanmak için silah kullanmam," diye de ekledi.

Adam yine de ayağa kalkıp tüfeği kontrol etti. İkna olduğunda kadının başında dikildi, o kadar kötü kokuyordu ki Anyanwu nefeslerini tutumlu almak zorunda kaldı. "Neyle avladın peki?" diye sordu. Çok iri bir adam değildi ama şimdiki gibi zamanlarda sesi derin ve pes geliyordu. "Neyle avladın?" diye tekrarladı. "Dişinle tırnağınla mı?"

Anyanwu sakince, "Evet," dedi.

Adam bir saniye kadına baktı ve gözleri kocaman açıldı. "Kedi!" diye fısıldadı. "Kadından kediye, sonra gene kadına. Ama nasıl...?" Doro adamın geçişi tamamlayamadığı için yetisi üzerinde hiçbir hâkimiyeti olmadığından bahsetmişti. Bilinçli olarak Anyanwu'nun düşüncelerine giremiyordu ama girdiğinde de durduramıyordu. Anyanwu'ya çok yakındı ve onun düşünceleri, Doro'nunkilerin aksine, açık ve savunmasızdı.

Anyanwu fazla abartmadan, "Kedi olmuştum," dedi. "İstediğim her şeye dönüşebiliyorum. Görmek ister misin?"

"Hayır!"

"Senin yaptığın gibi aynı," diye adamı rahatlatmaya çalıştı. "Sen benim düşüncelerimi görebiliyorsun. Ben de biçim değiştirebiliyorum. Yemeği yesene. Çok güzel oldu." Adamı yıkamaya karar vermişti. Gün içinde adamı yıkayıp yaralarını iyileştirmeye başlayacaktı. Koku gerçekten dayanılmazdı.

Adam kendisine ayrılan yemeği alıp ateşe fırlattı. "Cadı yemeği!" diye homurdandı ve rom dolu testisini ağzına dikti.

Anyanwu adamın içkisini ateşe atma dürtüsünü bastırdı. Bunun yerine ayağa kalktı ve adam testiyi indirirken elinden kaptı. Adam içkisini kaçırmak için çaba harcamadı. Kadın da testiyi alıp masanın üstüne koydu ve adama döndü.

"Hepimiz cadıyız," dedi. "Doro'nun tüm halkı. Sıradan kişiler olsak bizi fark edeceğini sanıyor musun?" Sonra omuz silkti. "Sen ve benden çocuk istemesinin tek sebebi sıradan olmayacak olması."

Adam sessiz kaldı. Şüphe ve tiksinti dolu gözlerini kadına dikmekle yetindi.

Anyanwu, "Ne yapabildiğini gördüm," diye devam etti. "Düşüncelerimi dillendirip duruyorsun, bilmemen gereken şeyleri. Ben de sana ne yapabildiğimi göstereceğim."

"Ama istemiyorum–"

"Görürsen senin için daha gerçek olacaklar. İzlemesi zor bir şey değil. Çirkin görünmüyorum. Değişikliklerin çoğu içimde gerçekleşiyor." Kadın konuştuğu sırada kıyafetlerini de çıkarıyordu. Aslında buna gerek yoktu. Biçim değiştirdiği sırada kıyafetlerini de deri değiştiren bir yılan rahatlığıyla üstünden silkeleyebiliyordu ama bu adama çok yavaş yaklaşmak istiyordu. Çıplaklığının adamı heyecanlandırmasını beklemiyordu. Adam onu önceki gece de çıplak görmüş, arkasını dönüp uykuya dalmış, kadın da avlanmaya çıkmıştı. Adamın iktidarsızlık yaşadığını tahmin ediyordu. Adamın tohumunu bir an önce alıp hızla kaçmak için bedenini yeniden genç ve güzel biçimine sokmuştu ama bir önceki gece yaşananlar bu adamda başarılı olmak için sandığından daha fazla emek sarfetmesi gerektiğini açıkça göstermişti. Gerçi adam gerçekten iktidarsızsa yapacağı hiçbir şey işe yaramayabilirdi. Doro o zaman ne yapacaktı?

Kadın bedenini Thomas'ınki ile kapı arasında konumlandırdıktan sonra son derece yavaş hareketlerle biçimini değiştirerek leopar şeklini aldı. Kendini Thomas ile tüfeği arasında konumlandırması zekiceydi çünkü kadın ince kedi bedeninde esneyip tırnaklarını çıkararak kerpiç zeminde iz bıraktığında adam hızlı bir hamleyle tüfeğine uzandı.

Tırnaklarını derisinin içine soktuğu patisiyle Anyanwu adamı yana itti. Adam çığlık atıp geri çekildi. Kolunu öne uzatmış boğazını korumaya çalışan duruşu ve fal taşı gibi gözleriyle kadının üstüne atlamasını bekliyor gibiydi. Ölmeyi bekliyor-

du. Kadın bunun yerine bedenini gevşeterek adama yaklaştı. Mırlayarak başını adamın dizine sürttü. Sonra başını kaldırıp adama baktı ve adamın siper ettiği kolunu yavaş yavaş indirdiğini gördü. Kürkünü adamın bacağına sürttü ve mırıldamayı sürdürdü. Adam nihayet, sanki istemsizce elini kadının başının üstüne koydu ve çekinerek okşamaya başladı. Adama -kaşınmasa da- boynunu kaşıttığında ve adam kendi kendine, "Tanrı aşkına!" diye homurdandığında yanından uzaklaştı ve ona bir parça geyik eti götürdü.

Adam, "Onu istemiyorum!" dedi.

Kadın gırtlağının derinlerinden hırlamaya başladı. Adam bir adım geriledi ama ahşap duvara dayandığını fark etti. Anyanwu da peşinden gitti, adamın kaçacak bir yeri kalmamıştı. Eti adamın eline bırakmaya çalıştı ama adam hışımla elini geri çekti. En sonunda ağzında etle yüksek sesle kükredi.

Thomas korkudan yere yapışmış, kadını seyrediyordu. Kadın eti adamın kucağına bıraktı ve bir kez daha kükredi.

Adam eti aldı ve yedi - ve Anyanwu, kimbilir ne kadar zamandır ilk defa besleniyor olmalı, diye düşündü. Eğer bu adamın niyeti kendi kendini öldürmektiyse neden bunu bu kadar yavaş ve acılı bir şekilde, bedeninin diri diri çürümesine izin vererek yapıyordu? Evet, bugün adamı yıkayacak ve iyileştirmeye başlayacaktı. Eğer gerçekten ölmek istiyorsa kendini assın da kurtulsundu.

Adam geyik etini yemeyi bitirdiğinde Anyanwu yeniden kadın biçimine girdi ve adamın gözleri önünde ağır ağır kıyafetlerini giydi.

"Gördüm," diye fısıldadı adam uzun süren bir sessizlik sonrası. "Bedeninin içinde nasıl değiştiğini görebiliyorum. Her şey değişiyor..." Allak bullak olan kafasını iki yana salladı ve "Beyaz da olabilir misin?" diye sordu.

Kadın bu soruya şaşırmıştı. Adam gerçekten kadının rengine bu kadar takılmış mıydı? Genellikle Doro'nun türü renge takılmazdı. Çoğunun geçmişi öyle karışıktı ki kimseye yukarıdan bakacak durumda değillerdi. Anyanwu bu adamın soyunu tam

olarak bilmese de olduğunu sandığı kadar beyaz olmadığından emindi. Amerikan yerlisi görünümü oldukça baskındı.

Kadın, "Kendimi hiç beyaz yapmadım," dedi sonunda. "Wheatley'deki herkes beni tanıyor. Kimseyi kandıramam – hem buna ne gerek var?"

Adam, "Sana inanmıyorum," diye karşı çıktı. "Eğer beyaz olabilecek olsan olurdun!"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Adam nefret dolu gözlerle ona baktı.

Ve kadın nihayet, "Hâlimden memnunum," dedi. "Eğer bir gün hayatta kalmak için beyaz olmam gerekirse olurum. Eğer avlanmak ve öldürmek için leopar olmam gerekirse de leopar olurum. Eğer karada hızlı yol almam gerekirse kocaman bir kuş olurum. Denizler aşmam gerekirse de balık olurum." Hafiften gülümsedi. "Ya da belki yunus."

Adam, "Benim için beyaz olur musun?" diye sordu. Konuşurken nefreti dinmişti. Kadına inanmaya başlamıştı. Belki düşüncelerini duyuyordu. Eğer öyleyse de yeterince iyi duyamıyor olmalıydı.

Kadın en sonunda kendi hoşnutsuzluğunu dışavurarak, "Bence benim siyah oluşumla katlanman gerekiyor," dedi. "Görünüşüm bu. Bana çirkin göründüğümü söyleyen bir kişi bile olmadı!"

Adam iç çekti. "Hayır, değilsin. Çirkinlikle uzaktan yakından alakan yok. Sadece..." Durdu ve dudaklarını yaladı. "Yani sadece kendini karıma benzetebilirsin sanmıştım... biraz da olsa."

"Evli misin?"

Adam kolundaki kabuk tutmuş yarayı ovaladı. Anyanwu adamın gömlek kolundaki yırtıktan bu yaranın düzgün iyileşmediğini görebiliyordu. Yaranın etrafındaki deri kıpkırmızı ve şişti.

"Evliydim," dedi. "Saçları altın sarısı, boylu poslu hoş bir hanım. Eğer kasabada yaşamazsak veya çok yakınlarda komşumuz olmazsa idare edebiliriz sanmıştım. Doro'nun aşiretinden değildi ama Doro onunla birlikte olmama izin vermişti. Bana

toprak alıp tütün ekmem için yetecek para da vermişti. Her şey güzel olur sanmıştım."

"Karın onun düşüncelerini okuyabildiğini biliyor muydu?"

Kadına pis pis baktı. "Sence biliyor olsa benimle evlenir miydi? Kim evlenir ki?"

"Doro'nun halkından birileri evlenebilirdi belki. Düşünce okuyabilen başka birisi mesela."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi adam acı acı.

Sesi kadını düşündürdü ve düşünceleri ona Doro'nun türettiği bireylerin en fenalarının Thomas'la benzer durumda olduğunu anımsattı. Belki onun kadar hassas değillerdi. Kasabada yaşamaktan rahatsız olmuyorlardı. Ama yine de çok içer, kavga çıkarır, çocuklarıyla ya hiç ilgilenmez ya da istismar eder, Doro onları önceden yakalayıp canlarını almazsa da birbirlerini öldürürlerdi. Thomas herhalde sıradan bir kadınla evlenmekle iyi yapmıştı.

"Karın seni neden terk etti?" diye sordu.

"Sence neden! Senin düşüncelerini nasıl uzak tutamıyorsam onunkileri de uzak tutamıyordum. Anlamasın diye uğraştım ama bazen düşünceleri o kadar açık oluyordu ki... Yüksek sesle konuştuğunu sanıp ona cevap verirdim mesela ve o ne olduğunu anlayamazdı..."

"Ve korkmuştu."

"Tanrım, evet. Bir süre sonra dehşete kapılmaya başladı. Aile evine döndü, ben peşinden gittiğimde de kapıya bile çıkmadı. Onu suçlamıyorum tabii. Ondan beri de yalnızca... Doro'nun getirdiği senin gibi kadınlar oldu."

"Tüm kadınlar kötü değil ama. Ben değilim."

"Benden kurtulmaya can atıyorsun!"

"Acaba sen her tarafı yaralar ve pislik kaplı bir kadın karşısında nasıl hissederdin?"

Adam gözlerini kırpıştırıp kendine baktı. "Sanki sen daha iyisine alışıksın!"

"Tabii ki öyleyim! Sana yardım etmeme izin verirsen iyileşebilirsin. Karının karşısında da böyle değildin herhalde."

"Ama sen o değilsin!"

"Doğru. O sana yardım edemezdi. Ben edebilirim."

"Senin yardımını isteme–"

"Beni dinle! Karın senden kaçtı çünkü sen Doro'ya aitsin. Sen bir cadısın ve karın korkmuş, iğrenmişti. Ben ne korkuyorum ne de iğreniyorum."

Adam somurtarak, "Zaten öyle hissetmeye hakkın yok," diye homurdandı. "Sen benim asla olamayacağım kadar cadısın. Yaptığını gördüğüm şeye halen inanmıyorum."

"Eğer benim düşüncelerim sana ara sıra bile ulaşıyorsa söylediğim ve yaptığım şeylere inansan iyi olur. Sana yalan söylemiyorum. Ben şifacıyım. Üç yüz elli seneden fazladır hayattayım. Ömrüm boyunca cüzzam da gördüm, sancılı dev kitleler de; yüzünün olması gereken yerde kocaman bir delikle doğan bebekler ve daha nicelerini de gördüm. Sen şu âna kadar gördüğüm şeylerin en kötüleri arasında değilsin bile."

Adam kadına gözlerini dikip sanki aklından çıkan bir düşünceyi hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. Anyanwu zihnini okumaya çalıştığını düşündü. Adam biraz sonra pes etti. Omuz silkti ve içini çekti. "Diğerlerine yardımcı olabilmiş miydin?"

"Kimi zaman. Kötü huylu kitlelerin çözünmesini sağladığım, görmeyen gözleri açtığım veya kendi kendine iyileşmeyecek yaraları iyileştirdiğim zamanlar oldu..."

"Beni sesler veya görülerden kurtaramazsın değil mi?"

"Başka insanların düşüncelerinden mi bahsediyorsun?"

"Evet ve 'gördüklerimden.' Bazen gerçeklik ve görüleri birbirinden ayırt edemiyorum."

Kadın üzgünce başını salladı. "Keşke kurtarabilsem. Senin kadar acı çeken başkalarını da gördüm. Ben sizin doktor dediğiniz insanlardan daha etkiliyim. Çok daha etkili. Ama olmak isteyebileceğim kadar etkili değilim. Sanırım ben de hepiniz gibi kusurluyum."

"Doro'nun tüm çocukları kusurlu – çamurdan yapılma ayaklı tanrı bozuntuları."

Anyanwu referansı anlamıştı. Birlikte yaşadığı insanları

daha iyi anlayabilmek için yeni vatanının kutsal kitabı İncil'i okumuştu. Isaac de Wheatley'deki herkese kadının Hıristiyan olacağını duyurmuştu. Bazıları adamın şaka yaptığını anlayamamıştı.

"Ben Doro'dan doğmadım," dedi Thomas'a. "Ben onun yabani tohum dediği türdenim. Ama fark etmez. Yine de kusurluyum."

Adam gözlerini önce Anyanwu'ya, sonra da evin zeminine çevirdi. "Ben sandığın kadar kusurlu değilim." Sesi çok yumuşaktı. "İktidarsızlık sorunum yok."

"Güzel. Eğer öyle olsa ve Doro bunu öğrense... o zaman artık işine yaramayacağına karar verebilirdi."

Adam sanki Anyanwu'nun söylediği şeyin doğruluk payı yokmuş gibi birdenbire olduğu yerde zıplayıp kadına öyle bir baktı ki kadın telaşla geri çekildi. "Senin sorunun ne! Bana ne olacağı neden umurunda ki? Doro'nun seni sikik bir inek gibi –üstelik de benimle– çiftleştirmesi nasıl umurunda olmaz! Sen diğerleri gibi değilsin."

"Benim köpek gibi olduğumu söyleyen, bana siyah kancık diyen sendin."

Tüm kir katmanlarının altından bile yanaklarının kızardığı görülüyordu. Adam birkaç saniye sonra, "Özür dilerim," dedi.

"Tamam. O laf ağzından çıktığında az kalsın vuracaktım sana – ve inan, epey güçlüyümdür."

"Ona şüphem yok."

"Ayrıca Doro'nun bana ne yaptığı umurumda. O da umurumda olduğunu biliyor. Ona aklımdan geçen şeyleri söylüyorum."

"Genelde kimse söylemez."

"Doğru. Burada olmam da bu sebepten. Sırf Doro öyle dedi diye yapılanların doğru olduğunu kabul etmiyorum. Doro benim tanrım değil. Beni kutsallığına hürmet etmiyorum diye ceza olarak sana getirdi." Gülümsedi. "Ama anlamadığı şey şu ki, onunla yatacağıma seninle yatarım."

Thomas o kadar uzun süre suskun kaldı ki kadın endişeyle adamın eline uzanıp yavaşça dokundu.

Adam ona baktı ve kötü dişlerini göstermemeyi başararak gülümsedi. Adamın gülümsediğini ilk kez görüyordu. Sonunda Thomas, "Dikkatli ol," dedi. "Doro ondan gerçekten ne kadar nefret ettiğini öğrenmemeli."

"Yıllardır biliyor."

"Ve halen hayatta mısın? Gerçekten çok değerli olmalısın."

Anyanwu buruk bir tonda, "Sanırım," diye onayladı.

Adam iç geçirdi. "Ben de ondan nefret etmeliyim aslında. Ama nedense etmiyorum. Edemiyorum. Yine de... sen nefret ettiğin için mutluyum. Daha önce ondan nefret eden birisiyle tanışmamıştım." Yeniden duraksadı, kömür karası gözlerini kadınınkilere dikti. "Yine de dikkat et."

Kadın başıyla onayladı ve adamın kendisine Isaac'i anımsattığını fark etti. Isaac de hep onu dikkatli olması için uyarıp dururdu. Thomas birden ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Kadın, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Arkadaki ırmağa, yıkanmaya." Yeniden çekingen bir gülümseme. "Sence bu yaralarla baş edebilir misin cidden? Bazıları yıllardır benimle."

"Onları iyileştirebilirim. Ama eğer temizliğine özen göstermeyip bu kadar içmeye devam edersen geri gelirler. Yemek de yemen lazım!"

"Buraya benden çocuk yapmaya mı yoksa beni bir çocuğa dönüştürmeye mi geldin bilemiyorum," diye homurdandı ve kapıyı arkasından kapadı.

Anyanwu dışarı çıkıp dalları birbirine tutturarak bir süpürge yaptı. Kulübede yığınlar hâlinde birikmiş çeri-çöpü dışarı süpürdü ve yıkanabilecek her şeyi yıkadı. Haşereleri ne yapacağını bilemedi. Pireler başlı başına sorundu. Karar vermek kadına kalmış olsa o tüm kulübeyi yıkıp yenisini inşa etmeyi tercih ederdi. Ama Thomas bunu büyük olasılıkla kabul etmezdi.

Kadın temizledi de temizledi ama ne kadar temizlerse temizlesin minik berbat kulübe bir türlü istediği gibi olmadı. Bir tane bile temiz örtü veya Thomas'ın giyineceği temiz kıyafet yoktu. Adam yıkandıktan sonra aynı paçavraları giyinerek geri

döndü, teni iyice açılmış ve yer yer cılk etleri çıkmıştı. Anyanwu adamın üstündeki yırtık kıyafetleri çıkarmaya başladığında adam aşırı utanmış görünüyordu.

Kadın, "Şapşal olma," dedi. "Bu yaraları iyileştirmeye başladığımda artık utanacak hâlin kalmayacak."

Adam erekte oldu. Bedeni bir deri bir kemik kalmış da olsa demek ki söylediği doğruydu, iktidarsızlık çekmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Anyanwu nazik bir gülümsemeyle. "İstersen şimdi zevk, sonra acı olabilir."

Adamın sakar parmakları kadının kıyafetlerini çıkarmak için hareket etmeye başlamışken birden durdu. Adam sanki acının zevkten önce gelmesine karar vermiş gibi, "*Hayır!*" dedi. "Hayır." Kadına sırtını döndü.

"Ama... neden?" Anyanwu elini adamın omzuna koydu. "İstiyorsun ve bunda sorun yok. Zaten burada olmamın amacı da bu değil mi?"

Adam sanki her bir sözcük canını acıtıyormuş gibi dişlerini sıkarak, "Benden uzaklaşmak için halen bu kadar heyecanlı mısın? Birazcık da olsun kalamaz mısın?" diye sordu.

"Ah." Adamın omzunu okşadı, ince derisinin altından kemiklerinin sertliğini hissetti. "Kadınlar tohumunu alıp seni ellerinden geldiğince çabuk terk ediyorlar değil mi?"

Adam cevap vermedi.

Anyanwu adama biraz daha yaklaştı. Thomas, Isaac'ten daha ufaktı, hatta Doro'nun kendisine bulduğu erkek bedenlerinin çoğundan daha ufaktı. Gözlerini yukarı çevirmeden bir adamın gözlerine bakabilmek çok garip bir histi. "Benimle de öyle olacak," dedi. "Benim bir kocam var. Çocuklarım var. Ayrıca... Doro benim ne kadar hızlı hamile kalabildiğimi biliyor. Onunlayken özellikle acele ediyorum. Tohumunu aldıktan sonra senden ayrılacağım. Ama bugün değil."

Adam bir anlığına kadına baktı, yeniden siyah gözlerinden gücünü kontrol etmeye çalıştığı arılaşılıyordu, şimdi duymak isterken kadının düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Kadın o sırada doğacak çocuğun –adamın çocuğunun– da böyle koca

gözlere sahip olmasını dilerken kendini yakaladı. Bu adamla ilgili, güzelliğini ortaya çıkarmak için temizlenmeye veya iyileştirilmeye ihtiyaç duymayan tek şey gözleriydi. Ne kadar içki içtiği göz önünde bulundurulduğunda gözlerinin halen böyle aydınlık olması şaşırtıcıydı.

Adam sanki bunu yapabileceğini daha yeni fark etmiş gibi bir hamleyle kadını yakaladı ve bir süre sıkı sıkı tuttuktan sonra kıymıklı tahta yatağına götürdü.

Doro saatler sonra un, şeker, kahve, mısır unu, tuz, yumurta, tereyağı, kurutulmuş bezelye, taze meyve ve sebzeler, battaniye, giysi dikilebilecek kumaşlar ve yeni bir bedenle geri geldi. Aldıklarını taşımak için kullandığı küçük ve üstünkörü yapılmış yük arabasını ya satın almış ya da çalmıştı.

Anyanwu ciddi bir tonda, "Teşekkürler," dedi. Son zamanlarda kadının kendisinden istediği bir şeyi yaptığı pek görülmemişti. Anyanwu bu sefer neden zahmet etmiş olabileceğini düşündü. Bir önceki günkü planı kesinlikle bu olmasa gerekti.

Sonra onun Thomas'a bakışını yakaladı. Yıkanmak, Thomas'ın dış görüntüsünde ciddi bir farklılık yaratmış, Anyanwu da üstüne adamı tıraş edip saçlarının büyük bir kısmını kesmiş, kalanlarını da taramıştı. Daha ufak değişiklikler de vardı. Thomas gülümsüyor, erzakların kulübeye taşınmasına yardım ediyordu. Bir gün önce kenarda umursamazca durup yanından elleri kolları dolu geçen Anyanwu'ya bakıp bir şeyler homurdanıyor olurdu.

Thomas neşeyle, "Şimdi," dedi Doro'nun kendisini izleyen bakışlarına aldırış etmeyerek. "Şimdi gerçekten iyi yemek yapıp yapmadığını göreceğiz, Güneş Kadın."

Şu aptal isim, diye düşündü Anyanwu. Neden böyle hitap etmişti? Belki kadının düşüncelerinde okumuştu. Kadın ona bunun Doro'nun kendisi için kullandığı isim olduğunu hiç anlatmamıştı.

Doro gülümsedi. "Bunu böylesine iyi yapabildiğini bilmiyordum," dedi kadına. "Eğer bilsem hastaları sana getirirdim."

Kadın, "Ben şifacıyım," dedi. Adamın yüzündeki gülümseme kadını Thomas için endişelendirmişti. Bu, otuz iki dişi birden gösteren ama hiç mizah taşımayan türde bir sırıtıştı. "Hamileyim," dedi, aslında bunu Doro'ya günler, hatta haftalar sonra söylemeyi planlamışken. Ansızın Doro'yu, Thomas'tan uzak tutma isteği gelmişti. Doro'yu iyi tanıyordu. Yıllar içinde adamı gayet iyi tanımayı başarmıştı. Kadını, durumunun iyi olduğunu fark etmesi için iğreneceğini umduğu bir adamın yanına vermişti. Kadın ise bu iğrenç adama hemencecik yardımcı olmuş, artık hiç kimseyi iğrendiremeyeceği şekilde iyileştirmeye başlamıştı. Belli ki cezalandırılamamıştı.

"Şimdiden mi?" dedi Doro yapmacık bir şaşırmayla. "Gidelim mi?"

"Evet."

Adam Thomas'ın arkasından kulübeye baktı.

Anyanwu yük arabasının etrafından dolanıp Doro'nun kollarını tuttu. Doro genç görünümlü, yuvarlak suratlı beyaz bir adamın bedenini giyinmişti. Kadın, "Neden erzak getirdin?" diye sordu.

Adam mantıklı bir edayla, "Çünkü sen istedin," dedi.

"Thomas için. İyileşebilsin diye."

"Ve şimdi iyileşmesi tamamlanmadan ondan ayrılmak mı istiyorsun?"

Thomas kapıdan dışarı çıkıp ikisini yan yana gördüğünde, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Anyanwu, onu telaşlandıranın ya suratındaki ifade ya da düşünceleri olduğunu tahmin etti. Keşke şu adam Doro'nun düşüncelerini okuyabiliyor olsaydı.

Doro duygusuzca, "Anyanwu eve gitmek istiyor," dedi.

Thomas kadına kuşku ve elem dolu bir bakış attı. "Anyanwu...?"

Kadın ne yapacağını bilemiyordu. Öyle bir şey yapmalıydı ki Doro yeterince acıya sebep olup kadını yeterince cezalandırdığını düşünsün. Ama adam bir kez öldürmeye niyetlendikten sonra ona ne engel olabilirdi ki?

Anyanwu, Doro'ya döndü. "Bugün ben de seninle geleceğim," diye fısıldadı. "Lütfen şimdi beraber gidelim buradan."

Doro, "Henüz değil," dedi.

Kadın başını salladı ve can havliyle yalvarmaya başladı. "Ne istiyorsun benden, Doro? Lütfen söyle, ne istersen veririm."

Thomas ikisine biraz daha yaklaşmış öfke ve acı arası bir ifadeyle Anyanwu'ya bakıyordu. Anyanwu adama uzak durması için bağırmak istedi.

Doro kadına, "Hatırlamanı istiyorum," dedi. "Sana dokunamayacağımı sanıyorsun. Bu tür düşünceler aptalca ve tehlikelidir."

Kadın tam iyileştirme sürecinin ortasındaydı. Thomas'tan gelen tüm şiddete katlanmıştı. Onun kokuşmuş bedeninin yanında bir gece geçirmişti. En sonunda da adama ulaşıp onu iyileştirmeye başlamıştı. Tek iyileştirmeye çalıştığı şey adamın bedenindeki yaralar değildi. Doro o güne dek hiçbir hastasını iyileşmesi tamamlanmadan kadının elinden almamıştı. Asla! Kadın nedense böyle bir şey yapmayacağını varsaymıştı. Sanki kadının çocuklarından birini tehdit ediyordu. Ve tabii ki kadının çocuklarını tehdit ediyordu. Kadın için değerli olan her şeyi tehdit ediyordu. Demek ki kadınla henüz işi bitmemişti ve bu yüzden onu öldürmeyecekti. Ve kadın Doro'ya onu sevmediğini, yalnızca güç sahibi olduğu için itaat ettiğini açık açık söylediği için bir şekilde bu gücü hatırlaması gerekiyordu. Eğer gücünü kanıtlamak için kadını kötü bir adama verdiği zaman bu adam kötü biri olmayı bıraktığı için başarısız görünüyorsa, o zaman kadının adama duyduğu ilginin en yoğun olduğu bu anda adamı elinden alacaktı. Belki de Doro, kadının Thomas'a söylediği şeyi -yatağını Doro'yla paylaşacağına Thomas'la paylaşmayı tercih ettiğini- hissetmişti. Tapınılmaya alışmış bir adam için bu çok sert bir darbe olmalıydı. Anyanwu'nun elinden gelen bir şey var mıydı?

"Doro," diye yalvardı, "yeterli. Anladım. Hata etmişim. Bundan sonra bunu unutmayacağım ve sana daha iyi davranacağım."

Adamın iki koluna birden sıkıca sarılmış, boynunu bu genç insan bedeninin pürüzsüz yüzü karşısında eğmişti. İçten içe

hınç, korku ve kinden avaz avaz bağırıyordu. Dışarıdan bakıldığında yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Oysa Doro inadı ya da açlığı veya kadının canını yakma duygularının etkisindeydi, vazgeçmeyecekti. Thomas'a döndü. Thomas da artık olan biteni anlamıştı.

Thomas geri çekildi, hayret yüzünden okunuyordu. "Neden?" dedi. "Ben ne yaptım sana?"

Anyanwu birden, "Hiçbir şey!" diye bağırdı. Kadının elleri Doro'nun kollarına adamın fiziksel güçle kurtaramayacağı kadar sıkı kenetlenmişti. "Sen hayatın boyunda Doro'ya hizmet etmek dışında hiçbir şey yapmadın, Thomas. Ve Doro sırf benim canımı acıtmak için senin yaşamını çöpe atmaya hazır. Kaç!"

Thomas bir anlığına donup kaldı.

Anyanwu, "Koş!" diye bağırdı. Doro, Anyanwu'nun kolları arasında debelenmeye başlamıştı – belli ki öfkesinin bir yansımasıydı. Kadının ellerinden sadece fiziksel güç kullanarak kurtulamayacağını ya da onu alt edemeyeceğini kendisi de biliyordu. Ama diğer silahını kullanmayacaktı. Kadınla işi henüz bitmemişti. Kadının rahminde çok değerli olma olasılığını taşıyan bir bebek vardı.

Thomas ormana koştu.

Doro, "Anyanwu'yu öldürürüm," diye bağırdı. "Ya senin yaşamın ya onunki."

Thomas durdu ve arkasına döndü.

Anyanwu neredeyse çocuk gibi bir neşeyle, "Yalan söylüyor," dedi. İnsan veya şeytan, bu adamın kadından gerçeği saklama şansı yoktu. Artık değil. "Thomas, koş! Yalan söylüyor!"

Doro kadına vurmaya çalıştı ama kadın ona çelme takıp ayağını kaydırdı ve yere çömeldi, adamın kollarını bir daha hareket ederse canını acıtacak şekilde tutup sıktı. Hareket etse çok canı yanacaktı.

Adamın kulağına, "Boyun eğecektim," diye tısladı. "Her şeyi yapmaya razıydım!"

Doro, "Bırak gideyim," dedi, "yoksa boyun eğecek kadar bile yaşamayacaksın. Anyanwu, gerçek bu. Bırak beni."

Adamın sesinde ölüm vardı, hem de son derece yakında. Gerçekten de öldürmeye niyetlendiği zaman sesi böyle duyulurdu – kuru ve garipti, Anyanwu adamın gerçek varlığının yani öldürmek isteyen yabani iblisin, sapkın ogbanjenin bu genç adamın bedeninden çıkıp kendi bedenine girmek istediğini hissetti. Doro'yu fazla zorlamıştı.

Aniden Thomas yanlarında bitmişti. "Bırak, Anyanwu," dedi. Kadın başını kaldırıp Thomas'la göz göze geldi. Kaçma şansı kazansın diye her şeyini vermişti ama adam geri dönmüştü.

Kadını Doro'dan ayırmaya çalıştı. "Bırak diyorum sana. Senden geçer iki saniye sonra benim canımı da alır. Burada onun kafasını karıştıracak kimse yok."

Anyanwu etrafına bakındı ve adamın haklı olduğunu fark etti. Doro beden değiştirdiğinde en yakınındaki kişiyi alırdı. Canını alacağı insanlara dokunma sebebi de buydu. Kalabalıklarda tensel temas içine gireceği bedeni seçmesini kolaylaştırıyordu. Ama bir kere bedenini değiştirmek istediğine karar verdiyse en yakındaki insan iki yüz kilometre uzakta bile olsa onun bedenine geçebilirdi. Mesafe bir etmen değildi. Anyanwu'nun bedeninden geçmeye razıysa Thomas'ı da alabilirdi.

Thomas, "Hiçbir şeyim yok," diyordu. "Benim tek geleceğim bu kulübede – burada kalıp yaşlanmak, içki içmek, biraz daha delirmekte. Senin ölümün beni kurtarabilecek olsa bile, Güneş Kadın, ben uğruna ölünecek biri değilim."

Doro'nun o sıradaki bedeninden bile az bir kuvvetle kadını ayağa kaldırdı ve böylece Doro serbest kalmış oldu. Sonra Doro'ya en yakın kişinin kendisi olduğundan emin olmak için kadını Doro'nun arkasına itti.

Doro, kaçsınlar veya panikleyip ümitsizce etrafta koşturmasınlar diye meydan okurmuş gibi bir bakışla yavaş yavaş ayağa kalktı. Gözlerinden dünyaya bakan şey katiyen insan değildi.

Adamın bu hâlini gördüğünde Anyanwu kendisinin de fazla yaşamayacağını düşündü. Hem kendisi hem de Thomas burada ölecekti.

Thomas mantıklı bir adama dert anlatır gibi, "Sana sadıktım," dedi.

Doro'nun bakışı ona odaklandı.

Thomas, "Sana sadakatimi verdim," diye tekrarladı. "Sözüne hiç karşı çıkmadım." Kafasını yavaş hareketlerle sağa sola salladı. "Bugünün elbet geleceğini bilmeme rağmen seni sevmiştim." Sağ elini hiç duraksamadan Doro'ya uzattı. "Bırak Anyanwu evine, kocasına ve çocuklarına gitsin."

Doro tek kelime etmeden adamın elini tuttu. Thomas'a dokunduğu anda giyinmiş olduğu genç oğlanın pürüzsüz bedeni yere yığıldı ve Thomas'ın her tarafı yaralarla kaplı zayıf bedeni dikleşti. Anyanwu kocaman açılmış gözleri ve hissetmek istemediği bir korkuyla Doro'ya baktı. Bir saniye içinde eski bir dostunun gözleri iblisin gözlerine dönüşmüştü. Sırada kendisi mi vardı? Doro hiçbir şeye söz vermemişti. Kendisine tapınan bu zavallıya birkaç teselli cümlesi söylemeye bile gerek görmemişti.

Doro, Thomas'ın ağzından, "Şunu göm," dedi. Bir önceki bedenine işaret etti.

Kadın ağlamaya başladı. Utanç ve rahatlama adama arkasını dönmesine yol açtı. Doro kadının yaşamasına izin vermişti. Thomas, Anyanwu'nun yaşamını satın almıştı.

Thomas'ın eli kadını omzundan tutup yerde duran bedene doğru ittirdi. Kadın gözyaşlarından nefret ediyordu. Neden bu kadar zayıftı? Thomas güçlü birisiydi. Otuz beş senelik ömründe Doro'yla yüzleşip Anyanwu'nun hayatını kurtaracak gücü edinmişti. Anyanwu ise kaç otuz beş seneyi devirmişti ama halen ağlıyor ve gizleniyordu. Kadını buna Doro dönüştürmüştü – ve neden kendisinden nefret ettiğini halen anlayamıyordu.

Doro başında dikildiğinde Anyanwu korkudan sinmemek için kendini zor tuttu. Doro, Thomas'ın bedeninde Thomas'ın olduğundan daha uzun görünüyordu.

Anyanwu, "Kazmak için aletim yok," diye fısıldadı. Fısıltı istemsiz tepkisiydi.

"Ellerini kullan!" diye emretti adam.

Kadın kulübede bir kürek ve toprağı iyice açabilmek için kullanabileceği bir keser buldu – Thomas'ın da kulübenin tah-

talarını keserken kullandığı alet bu olmalıydı. Mezarı kazarken Doro hep başındaydı. Yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi, hiç konuşmadı, bakışlarını da hiç ayırmadı. Anyanwu çukur açma işini bitirdiğinde -dikdörtgen yerine yuvarlak, derin ve geniş bir çukur kazmıştı- tir tir titriyordu. Mezar kazma işi onu gerekenden daha çok yormuştu. Bu oldukça ağır bir işti ve kadın çok hızlı bitirmişti. Onun iki katı büyüklükte bir adam olsa bu kadar çabuk kazamazdı herhalde, gerçi başının üstünde dikilmiş izleyen bir Doro olsa o da kazardı, kimbilir.

Doro'nun aklından ne geçiyordu? Kadını tüm bunlardan sonra öldürmeyi planlamış mıydı? Thomas'ın bedenini de bir önceki isimsiz bedenin yanında gömüp buradan Anyanwu'nun bedeniyle mi ayrılmayı düşünüyordu?

Kadın genç adamın cesedine gidip düzeltti, Doro'nun getirdiği bir kumaşa sardı. Sonra cesedi bocalayarak da olsa bir şekilde mezara kadar taşıdı. Doro'dan yardım istemeyi düşünmüştü ama adamın suratındaki ifade kararını değiştirmesine sebep oldu. Yardım etmeyecekti. Kadına küfredecekti. Anyanwu ürperdi. Vatanından Amerika'ya yaptıkları yolculuktan beni Doro'nun avlarına tanık olmamıştı. Adam sürekli avlanıyordu tabii. Ama bunu gizli yapıyordu. Wheatley'ye bir bedende gelir, başka bir bedende kasabadan ayrılırdı ama değiş tokuşları umumi yerlerde yapmazdı. Bir de genellikle değişimi tamamlar tamamlamaz ayrılmaya özen gösterirdi. Eğer bir kasabada uzun süre geçirecekse yerel birisininki yerine bir yabancının bedenini tercih ederdi. Tebaasına kim olduğunu unutturmaz ama anımsatıcıları örtülü ve şaşırtıcı derecede nazik olurdu. Eğer öyle yapmasa, diye düşündü Anyanwu, yani eğer güçlerini diğerlerinin önünde de şimdi Anyanwu'nun önünde sergilediği şekilde gösterişli bir biçimde sergilese en inançlı takipçileri bile ondan kaçmaya niyetlenirdi. Bu adamın öldürme biçimini kim görse korkuya kapılırdı. Doro'ya baktı ve Thomas'ın yeni tıraş ettiği, ince dudakları arasından gülümsemeyi yeni öğrettiği ince suratını gördü. Sarsılarak başka yöne döndü.

Bir şekilde mezarı doldurmayı tamamladı. İsimsiz adamın

cesediyle Thomas için beyaz adamların dualarından birini okumak istedi. Ama Doro'nun bakışları üzerindeyken zihni düzgün çalışmıyordu. Sanki yorgunluktan ve korkudan içi çekilmiş gibi mezarın başında durdu.

Doro, "Şimdi de şu yaralarla ilgilen bakalım," dedi. "Bu bedeni bir süre kullanmayı planlıyorum."

Demek yaşayacaktı – bir süre daha. Doro, Anyanwu'ya biraz daha yaşayacağını söylüyordu. Adamın gözlerine baktı. "Çoktan başlamıştım. Acın var mı?"

"Pek değil."

"Onlara ilaç sürdüm."

"İyileşecekler mi?"

"Evet, onları temiz tutup iyi beslenirsen... ve onun gibi içki içmezsen."

Doro kahkaha attı. "Bu şeylerle yine ilgilen," dedi. "Onların bir an önce iyileşmesini istiyorum."

"Ama daha az önce ilaç sürdüm. Henüz etki edecek kadar zaman geçmedi." Kadın Doro'ya dokunmayı istemiyordu, iyileştirmek için bile olsa. Thomas'a dokunmaktan hiç rahatsız olmamış, hatta adamın tüm sefilliğine rağmen ondan hoşlanmıştı. Eğer kontrol edemediği kabiliyeti canını yakmıyor olsa iyi bir adam olabilirdi Thomas. Ve nihayetinde de iyi bir adamdı. Doro içinden çıktıktan sonra adamın bedenini seve seve gömebilirdi ama Doro'nun kılıfıyken ona dokunmak istemiyordu. Doro da bunu biliyordu belki.

Doro, "Yaralarla ilgilen dedim!" diye buyurdu. "Sana itaat etmeyi öğretmek için başka ne yapmam gerekiyor?"

Kadın onu alıp kulübeye götürdü, soydu ve zayıf hasta bedenini baştan sonra bir kere daha elden geçirdi. Yaralarla işi bittiğinde Doro kadına soyunmasını ve kendisiyle yatmasını söyledi. Kadın bunun adamı hoşnut edeceğini düşündüğü için sevişirken hiç ağlamadı. Ama işleri bittikten sonra, yüzyıllardır ilk defa gerçekten hasta düştü.

9

Nweke çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Doro kızın çıkardığı sesleri sakince dinledi ve kızın kaderinin kontrolünden çıktığını kabul etti. Artık elinden, beklemek ve Anyanwu'nun söylediğini kendine hatırlatmak dışında bir şey gelmiyordu. Kadın o âna dek geçiş sırasında kimseyi kaybetmemişti. Bu rekorunu kendi çocuklarından birini kaybederek bozmaya da niyeti yoktu.

Üstelik Nweke çok güçlüydü. Anyanwu'nun bütün çocukları güçlüydü. Bu çok önemliydi zaten. Doro'nun geçişle ilgili kendi deneyimi ona güçsüzlüğün ne denli tehlikeli olabileceğini göstermişti. Düşüncelerinin, Nweke için duyduğu endişeden uzaklaşarak kendi geçişine dönmesine izin verdi. Geçiş sürecini çok berrak hatırlıyordu. Bunu takip eden uzun yılları hatırlayamasa da çocukluğunu ve çocukluğu sona erdiren geçişi dün gibi hatırlıyordu.

Hastalıklı, yeterince gelişememiş bir oğlandı, annesinin on iki çocuğundan hayatta kalmayı başaran tek kişiydi – Anyanwu'nun ona verdiği ismi hak ediyordu yani: Ogbanje. Herkes kardeşlerinin son derece sağlıklı gürbüz bebekler olduğunu anlatırdı oysa onlar ölmüştü. Doro ise cılız, ufak tefek ve garip bir çocuktu, ailesi dışındaki herkes onun hayatta olmasını yanlış bulmuştu. İnsanlar hakkında konuşurlardı. Onun çocuk olamayacağından, bir çeşit cin olduğundan bahsederlerdi. Onun annesinin kocasının oğlu olmadığını söylerlerdi. Annesi küçük yaştayken oğlanı elinden geldiğince korumuş, babası – yani eğer o adam babasıysa– ona sahip çıkmış ve bir oğlu olduğu için memnuniyet duymuştu. Fakir bir adamdı ve tutunabileceği başka bir şeyi yoktu.

Gençliğine dair hatırladığı tek iyi şey ebeveynleriydi. Ölen on bir bebekleri sonrasında bu oğlanı çok sevmiş, aşırı değer vermişlerdi. Diğerleriyse ellerinden geldiği müddetçe Doro'dan kaçınırdı. Onların kavmi uzun boylu ve haşmetli bir soydandı – yıllar sonra onlara Nübyeliler denecekti. Doro'nun hiçbir zaman uzun boylu veya görkemli bir bedene sahip olmayacağı belliydi. Eninde sonunda içinde başka bir ruh olduğu da ortaya çıktı. Sesler duyuyordu. Bazen atakları oluyor, öyle zamanlarda yere yatarak kıvranmaya başlıyordu. Bazı kimseler içindeki şeytanları üzerlerine salmasından korkarak onu öldürmek istiyor ama bir şekilde ebeveynleri onu koruyordu. Bunu nasıl becerdiklerini hâlâ tam bilmiyordu. Ama oğlanın hayatta kalması için yapmayacakları şey yok gibiydi.

Doro, geçişin tüm sancıları hücum ettiğinde on üç yaşındaydı. Bunun ne kadar küçük bir yaş olduğunu artık anlıyordu. Ürettiği cadılardan hiçbiri o kadar erken gelen geçişten sağ çıkamamıştı. Doro da çıkmamıştı zaten. Ama o güne dek yetiştirdiği bireylerin aksine tam olarak ölememişti de. Bedeni ölmüş ve ruhu yakınındaki canlı başka bir insanın bedenine ilk defa girmişti. Bu da kafasını dizine koyduğu annesi olmuştu.

Kendisini dizinde yatan kendisini –ilk bedenini– izlerken bulmuş, ne olduğunu anlayamamıştı. Çığlık atmıştı. Korkuya kapılarak kaçmıştı. Sonra babası onu durdurup tutmuş, ne olduğunu öğrenmek istemişti. Doro yanıtlayamamıştı. Başını eğip memelerini, içinde olduğu kadın bedenini gördüğünde iyice telaşlanmıştı. Nasıl olduğunu ve tam olarak ne yaptığını bilemeden yeniden beden değiştirmişti – bu sefer de babasına.

Bir zamanlar sakinliğiyle bilinen Nil Nehri köyünde öldürmüş durmuştu. En sonunda kavmini Doro'nun gazabından düşmanları kurtarmıştı – farkında olmadan. Yağmacı Mısırlılar köye saldırmış, Doro'yu da esir almıştı. Doro o sırada küçük bir kızın –kuzenlerinden birinin– bedenindeydi. Belki öncesinde bazı Mısırlıları da öldürmüştü. En azından öyle olduğunu umuyordu. Mısırlılar feodal bir kaosa sürüklendiği sıralarda Doro'nun kavmi neredeyse iki yüz yıl Mısır'ın müdahalesinden

ayrı, huzur içinde yaşamıştı. Oysa şimdi Mısır geri dönmüştü; toprak, mineral zenginliği ve köle istiyordu. Doro onların büyük çoğunluğunu öldürdüğünü umuyordu ama öldürüp öldürmediğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Mısırlılar geldikten sonra hafızası durmuştu. Orta yaşlı bir yabancının bedeninde bir insandan hem daha fazlası hem de daha azı olduğunun, her istediğine sahip olup ne isterse yapabileceğinin farkındalığıyla bir Mısır hapishanesinde yeniden kendine geldiğinde en son hatırladıklarından o yana yaklaşık elli sene geçtiğini hesaplamıştı.

Aklını yitireli ne kadar zaman geçtiğini anlaması ise yıllarını aldı. Köyünün tam nerede olduğunu ve artık köyünün yerinde yeller estiğini fark etmesi daha da uzun sürdü. Hiçbir soydaşını, köyünden hiç kimseyi bulamadı. Yapayalnız kalmıştı.

Zaman içinde, bazı avlarının ona diğerlerine oranla daha çok zevk verdiğini fark etti. Bazı bedenler daha uzun soluklu oluyordu. Kendi tepkilerini gözlemleyerek kurbanlarının yaşı, ırkı, cinsiyeti, dış görünüşü ve -uç örnekler dışında- sağlığının onlardan aldığı zevki pek etkilemediğini fark etti. Herkesin canını alabiliyordu ve bunu yapıyordu da. Ama ona en büyük zevki veren, cadı veya cadılık belirtisi gösteren kişiler olduğunu tahmin ettiği bedenlerdi. Kendi ruhsal soydaşlarını arıyordu - içine şeytan kaçmış denen, delirmiş veya belki biraz tuhaf olan kişiler. Bu kişiler ya gaipten sesler duyuyor, sanrılar görüyor ya da benzeri başka şeyler yapıyordu. Doro artık bunların hiçbirini yapamıyordu - geçişi bittiğinden beri. Ama yapabilenlerle besleniyordu. Zamanla onları çaba harcamadan, sanki yemeğin kokusunu alır gibi bulmayı öğrendi. Sonra onları stoklamaya, yavrulatmaya ve güvende olup iyi bakıldıklarından emin olmaya gereksinim duydu. Onlar da bunun karşılığında ona tapınmayı öğrendiler. İlk nesilden itibaren artık Doro'nun mülkü olmuşlardı. Doro bunun neden olduğunu tam anlamasa da kabul etmişti. Ürettiği insanlardan bazıları, tıpkı Doro'nun onları hissedebiliyor olması gibi Doro'yu hissediyordu. Cadı güçleri onları uyarıyor ama kaçmaya teşvik etmiyordu. Onun yerine Doro'ya iyice yanaşıyor, ilgisi için savaşıyor ve onu bir çeşit tanrı, ebeveyn, eş ve dost gibi seviyorlardı.

Doro da zamanla onların varlığını normal insanlara tercih eder oldu. Dostlarını yetiştirdiği kişiler arasından seçti ve yemlerini ötekilerle sınırlamaya başladı. Böylece yavaş yavaş Isaac'leri ve Anneke'leri, yani çocuklarının en iyilerini üretti. Bu kişileri onların kendisini sevmeleri gibi sevdi. Onlar Doro'yu, sıradan insanların kabul edemediği bir şekilde benimsiyor, onunla olmaktan keyif alıyor ve ondan hiç denemeyecek kadar çok az korkuyorlardı. Doro bir bakıma her yeni nesilde kendi geçmişini yeniden canlandırıyordu. En iyi çocukları Doro'yu ebeveynlerinin sevdiği şekilde karşılıksız severdi. Diğerleriyse, tıpkı eski köyünün halkı gibi, sayısız batıl inancın perdesinden bakardı – nitekim bu sefer bir temeli de yok değildi. Ve artık açlığını bastıranlar sevdikleri değildi. Pek çok yerleşkesi arasında olgun ve tatlı bir meyve seçer gibi ele geçireceği bedenleri seçiyor, bu sayede sevdiği bireyleri hastalık, yaşlılık, savaş ve bazen kendi becerilerinin yan etkileri gibi etkenler dışında güvende tutmaya çalışıyordu. Bazen bu becerilerin yan etkileri Doro'yu bu çok sevdiği kişileri öldürmeye mecbur bırakıyordu. Bir keresinde kendi gücüyle sarhoş olan bir kişi güçlerini toplum içinde sergileyerek tüm dikkatleri üzerine çekmiş ve kendi toplumunu tehlikeye atmıştı. Birisi itaat etmeyi reddetmişti. Biri delirmişti. Ara sıra böyle şeyler oluyordu.

Aslında bunlar Doro'ya en çok zevk vermesi gereken yemlerdi. Muhakkak, tamamıyla duyusal bir seviyede bunlar en keyifli olanlarıydı da. Ama Doro'nun zihninde bu ölümlerin yanlışlıkla ailesine yaptığı şeylerden pek farkı yoktu. Bu bedenleri asla uzun süre kullanmazdı. Yeniden beden değiştirene kadar özellikle aynalardan uzak durmaya çalışırdı. Özellikle bu zamanlarda yeniden ve sonsuza kadar yapayalnız hisseder, ölüp kurtulmayı dilerdi. Bazen merak da ederdi, sona ulaşmak dışındaki her şeyi elde edebilen birisi olarak kimdi o?

Isaac ve Nweke gibi kişiler, Doro karşısında ne kadar güvende olduklarını anlamıyorlardı. Anyanwu gibi kaliteli, istikrarlı yabani tohumlar ise ne denli güvende olabileceklerini anlamıyorlardı, gerçi Anyanwu örneğinde artık çok geçti. Isaac'in ka-

dının hayatını bağışlaması için tüm ricalarına rağmen çok geç kalınmıştı. Doro artık bu kadını istemiyordu – ne onun o ayıplayıcı bakışını, ne hissedilen sessiz nefretini ne de uzun ömürlü kindar varlığını. Isaac'in işine yaramayı bıraktığı anda ölecekti.

Isaac, Nweke'nin çığlıklarını yoksayamıyor, huzursuz bir telaş içinde mutfakta bir sağa bir sola koşturuyordu. Kızın yanına gitmemek için kendini zor tutuyordu. Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı elbette. Geçiş sırasında kişiler Isaac'in varlığına pek iyi tepki vermezdi. Anyanwu onların annesi olsa da olmasa da onları kucağına alıp anneleri gibi sevgi gösterebiliyordu. Acılarında kadına sıkı sıkıya sarılırlardı. Isaac yardım etmeye çalıştığındaysa karşı koyarlardı. Bunun neden olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Çünkü aslında geçişlerin öncesinde de sonrasında da Isaac'i severlerdi.

Nweke, Isaac'e bayılıyordu. Babasının Isaac olmadığını bilse de bu gerçeği hiç umursamamış, adama baba diyerek büyümüştü. Nweke, Doro'nun kızı da değildi ama Isaac kızı, bu gerçeği ona anlatamayacak kadar çok seviyordu. Şimdi kızın yanında olmayı, çığlıklarını dindirip acısını azaltmayı çok istiyordu. Sandalyeye tüm ağırlığını bırakarak oturdu ve gözlerini yatak odası tarafına dikti

Doro, Isaac'in kendisine bulduğu bir parça keki yediği masanın başından, "Atlatacak," dedi.

Isaac, "Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye sordu.

"Kanı iyi. Gayet güzel idare eder."

"Benim kanım da iyiydi ve az kalsın ölüyordum."

Doro makul bir şekilde, "Bak buradasın," dedi.

Isaac elini alnında gezdirdi. "Eğer doğum yapıyor olsa bu denli paniklemezdim sanıyorum. O kadar ufak ki – Anyanwu gibi aynı."

"Daha bile ufak," dedi Doro. Sonra sanki müstehcen bir şaka yapar gibi sırıttı.

Isaac, "Senin sıradaki Anyanwu'n o olacak değil mi?" diye sordu.

"Evet." Doro'nun surat ifadesi değişmemişti, gülümsemesi halen yüzündeydi.

Isaac, "Ama yeterli olmayacaktır," dedi. "O çok güzel ve yaşam dolu bir genç kız, doğru. Ve bundan sonra son derece güçlü bir genç kız olacak. Ama zihin okuma becerisinin bir kısmının kalacağını söylemiştin."

"Öyle tahmin ediyorum."

"Bu öldürücü." Isaac yatak odası kapısına baktı ve bu çok sevdiği üvey kızının yıllar önce kötü niyetli birisine dönüştüğü için ölen erkek kardeşi Lale gibi veya kendini asan annesi gibi olma ihtimalini hayal etti. "Bu beceri öldürüyor," diye tekrarladı üzüntüyle. "Hızlıca öldürmüyor olabilir ama öldürüyor." Zavallı Nweke. Değişimi atlattığında bile acısı son bulmayacaktı. Kıza yaşam mı ölüm mü dilemeliydi? Ya annesine?

"Zihinsel iletişim alanında senin bir şeyleri oradan oraya taşıma konusunda olduğun kadar iyi bireylere denk geldiğim oldu," dedi Doro. "Örneğin Anneke."

220 "Sence Nweke, Anneke gibi olacak mı?"

"Geçişini tamamlayacak. Gücü üstünde biraz hâkimiyet kazanmış olacak."

"Anneke'yle akrabalığı var mı?"

"Hayır." Doro'nun ses tonu Nweke'nin soyağacını konuşmak istemediğini anlatmaya yetmişti. Isaac başka bir açıdan denemeye karar verdi.

"Anyanwu yaptığı her şeye hâkim."

"Evet, kendi becerisinin sınırları dahilinde. Ama o yabani tohum. Kadını kontrol etmeye çalışmaktan bittim tükendim."

"Öyle mi?" Nweke çığlık atmayı kesmişti. Oda, Isaac'in iki kelimesi dışında tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Doro tatlısının son lokmasını yuttu. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Anyanwu'yu öldürmenin aptallık olacağı. İsraf olur."

Doro, Isaac'e baktı – Isaac'in zaman içinde tanıdığı, ona söylemek istediği ne varsa duymaya hazır olduğunu ifade eden, başka kimseye tanımayacağı bir izin barındıran bir bakıştı bu.

Yıllar içinde Isaac'in işe yararlığı ve sadakati ona hissettiği her şeyi söyleme ve uygulanmayacak olsa bile dinlenme hakkını kazandırmıştı.

"Onu senden almayacağım," dedi Doro sessizce.

Isaac başıyla onayladı. "Alsan fazla uzun yaşayamam." Göğsünü ovuşturdu. "Kalbimde bir sorun var. Ona özel bir ilaç yapıyor."

"Kalbinde mi!"

"Anyanwu gerekeni yapıyor. Dul kalmak istemediğini söylüyor."

"Ben... sana birazcık yardım ediyor sanmıştım."

"Bundan yirmi sene önce 'birazcık'tı. Sana son yirmi yılda kaç çocuk verdim düşünsene."

Doro sessiz kaldı. Isaac'i ifadesizce izledi.

"İkimize de çok yardımı oldu," dedi Isaac.

Doro, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yaşamını." Sonra durdu ama Doro bir şey söylemeyince devam etti. "Bırak yaşasın. Biraz zaman sonra yeniden evlenecek ne de olsa. Hep öyle olmuyor mu? Sonra ondan daha fazla çocuk yaparsın. O kendine özgü bir tür ne de olsa. Senin bile daha önce görmediğin biri."

"Daha önce de şifacım olmuştu."

"Ee, diğer şifacı kadın üç yüz yaşına kadar yaşadı mı peki? Onlarca çocuk yaptı mı sana? Şeklini istediği gibi değiştirebiliyor muydu?"

"Kadın değil, adam. Ve üç sorunun da cevabı hayır. Hayır."

"O zaman Anyanwu'yu sakla. Eğer seni gıcık ediyorsa bir süre yoksay. Yirmi otuz yıl yoksayabilirsin. Senin –veya onun– için yirmi otuz senenin ne önemi var? Ona geri döndüğünde o da fikrini değiştirmiş olur. Doro onu öldürme sakın. Onu öldürme hatasında bulunma."

"Ona artık ne ihtiyacım var ne de ilgim."

"Yanılıyorsun. Çünkü aslında ihtiyacın var. Çünkü Anyanwu kendi hâline bırakılsa ne ölecek ne de öldürülmeye göz yumacaktır. O gelip geçici birisi değil. Bunu halen kabul edemedin.

Bunu anladığında ve kadının kalbini kazanmak için gereken çabayı gösterdiğinde de bir daha asla yalnızlık çekmeyeceksin.'

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun!"

Isaac ayaklanıp Doro'ya tepeden bakabileceği masanın başına gitti. "Eğer ben sizi veya ihtiyaçlarınızı yeterince bilmiyorsam, kim biliyor söyle. Anyanwu senin için biçilmiş kaftan – ondan endişelenmeni gerektirecek kadar güçlü değil ama kendi başının çaresine bakabilecek ve diğerleriyle ilgilenebilecek kadar güçlü. Birbirinizi yıllarca görmeseniz bile ikiniz de hayatta olduğunuz sürece yalnızlık çekmezsiniz."

Doro, Isaac'i gitgide daha da artan bir ilgiyle takip ediyor, bu davranışı da Isaac'e adamın kendi düşüncelerine körü körüne bağlanıp kadının değerini gerçekten görememiş olma ihtimalini düşündürüyordu.

Doro, "Nweke'nin babasına ne olduğunu bildiğinden bahsetmiştin," dedi.

Isaac başıyla onayladı. "Anyanwu anlattı. Çok öfkelenmiş, sinirleri bozulmuştu – sanırırn birisine anlatmaya ihtiyacı vardı."

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu Isaac. "Neden şimdi açtın bu konuyu?"

"Cevap ver."

"Peki." Isaac omuz silkti. "Seni de, onu da tanıdığımı ve dolayısıyla senin yaptığın şeye şaşırmadığımı anlattım. İkiniz de zaman zaman inatçı ve kindar kişiler oluyorsunuz. O senin uzun süredir kendisine kızgın kalmana sebep oldu. Sen de ödeşmek istedin. Bunu ara sıra yapıyorsun ve bu da onun sana duyduğu öfkeyi körüklüyor. Bu hikâyede acıdığım tek kişi adamın kendisi – Thomas."

Doro tek kaşını kaldırdı. "Kaçtı. Anyanwu'dan yana taraf oldu. İşe yarar dönemini çoktan tamamlamıştı."

Isaac, Doro'nun sesindeki tehdit dolu imayı duydu ve rahatsız olarak adama baktı. "Bunu gerçekten yapman gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu kısık sesle. "Bak, ben senin oğlunum, yabani tohumun değil, hasta da değilim, geçişin

ortasında mahsur kalmış da değilim. Ne yaparsan yap, senden ne nefret edebilir ne de kaçabilirim, ki senden başarıyla kaçma şansı olan yegane çocuklarından biriydim. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Buradayım çünkü burada kalmayı seçiyorum." Isaac bilinçli bir şekilde elini Doro'ya uzattı. Doro bir süre adamı izledikten sonra derin bir nefes aldı ve adamın nasır tutmuş iri elini bir anlığına yumuşakça kendi avucunda tuttu.

Bir süre, Doro'nun ateşe odun atmak için kalktığı bir sefer hariç sakin bir sessizlik içinde yan yana oturdular. Isaac düşüncelerinin yeniden Anyanwu'ya dönmesine izin verdiğinde kendisi için söylediği şeyin Anyanwu için de geçerli olabileceğini fark etti. Kadın da aynı kendisi gibi Doro'dan kaçabilecek üç beş kişiden birisiydi belki – hele ki biçim değiştirip her yere seyahat edebiliyor oluşuyla... Belki de Doro'yu kadınla ilgili rahatsız eden şeylerden biri buydu. Gerçi bu yersizdi.

Doro kadının istediği yere gitmesine, istediği şeyi yapmasına izin vermeliydi aslında. Kadını arada sırada veya yalnız hissettiği zamanlarda, birileri canını yaktığında ya da onu terk ettiğinde ziyaret edebilirdi, ne de olsa Anyanwu dışında herkes eninde sonunda adamı terk etmek zorunda kalıyordu. Kadın, Doro'nun anlayamadığı kimi açılardan da şifacı sayılırdı. Nweke'nin babası anlamıştı belki. Şimdi böylesine acı çekerken Nweke de mutlaka anlıyor olmalıydı. Tezat görünse de Anyanwu'nun kendisi kendi değerini çoğu zaman anlamıyor gibiydi. Hastaların ona gelme sebebinin yalnızca ilaçları ve bilgisi olduğunu sanıyordu. Kendi içindeki cevherin farkında değildi.

"Nweke, Anyanwu'nun olabileceğinden kat kat daha iyi bir şifacı olacak," dedi Doro sanki Isaac'in düşüncelerine cevap verir gibi. "Zihin okuma becerisinin onu engelleyeceğini sanmıyorum."

Isaac hâlsizce, "Bırak Nweke ne olabilecekse o olsun," dedi. "Eğer düşündüğün gibi iyiyse o zaman elinde iki değerli kadın olur. İkisinden birini harcayacak olursan kendini saçma bir konuma düşürürsün."

Nweke yeniden çığlık atmaya başladı – genizden gelen ürkünç bir sesle.

"Ah, Tanrım," diye kendi kendine fısıldadı Isaac.

"Eğer böyle devam ederse sesi kısılacak," dedi Doro. Sonra pişkin pişkin, "Şu kekten başka var mı?" diye sordu.

Isaac, Doro'yu bu soruya şaşırmayacak kadar iyi tanıyordu. Anyanwu'nun gündüz yaptığı içi meyve dolu *olijkoeck*lerden* bir tabak daha getirmek üzere kalktı. Bir kişinin acısının Doro'yu rahatsız etmesi ender bir olaydı. Eğer kız ölüyor olsa Doro değerli bir tohumunu yitirecek olduğuna üzülürdü en fazla. Ama kızın yalnızca acı çekiyor oluşunu umursamazdı. Isaac düşüncelerini yeniden Anyanwu'ya getirdi.

"Doro?" O kadar alçak sesle konuşmuştu ki Nweke'nin çığlıkları neredeyse bu tek sözcüğünü boğmuştu. Fakat Doro başını kaldırdı. Sorgulama veya meydan okuma da içermeyen, yatıştırma veya şefkat de içermeyen bir bakışla Isaac'in gözlerine baktı. Bakışı tamamen ifadesizdi. Isaac, zaman zaman kedilerin insanlara böyle baktığını görmüştü. Kediler... Bu uygun bir benzetmeydi. Doro'nun bakışları gitgide daha az insansı bir hâl alır olmuştu. Anyanwu sinirlendiği zamanlarda Doro'nun tanrı rolü yapan bir insandan fazlası olmadığını söylerdi. Bunun doğru olmadığını biliyordu tabii. Anyanwu'yu korkutabilecek kimse yoktu ama Doro kadın konusunda kimi şeylerde başarıya ulaşamamış olsa da kadına kendisinden korkması gerektiğini öğretmişti. Isaac'eyse kendisi adına korkmasını öğretmişti.

"Anyanwu'nun yaşamasına izin versen," dedi Isaac, "ne kaybedersin?"

"Ondan sıkıldım. Hepsi bu. Bu da yeterli. Sıkıldım ondan." Sesi yorgun geliyordu – hakikaten samimi ve insancıl bir yorgunluk, sinir bozukluğu, can sıkıntısı.

"O zaman bırak gitsin. Onu başka yere gönder ve kendine yeni bir hayat kurmasına izin ver."

Doro kaşlarını çattı, Isaac onun herhangi bir konudan bu kadar rahatsız olduğuna ilk kez tanık oluyordu. Bu iyiye işa-

---

* Oliekoeken veya Oliebollen: Hollanda tipi bir çeşit lokma tatlısı. Hamurun içine meyve veya kuruyemiş katıldıktan sonra kızartılmasıyla hazırlanır. *–çn*

retti. "Düşün biraz," diye devam etti. "Sonunda geçici olmayan birisi – yabani tohum olsa da fark etmez, onu ehlileştirmek için elinde ömürler dolusu zaman var. Eminim o da yalnızlık çekiyordur. Senin için de bir meydan okuma olur bir yandan da, sinir bozucu bir şey değil."

Başka da bir şey söylemedi. Doro'dan söz vermesini istemek iyi bir fikir değildi. Isaac bunu yıllar önce öğrenmişti. İkna etmeye çalışmak yerine neredeyse ikna olacak raddeye getirip kendi hâline bırakmak daha iyi bir yöntemdi. Bazen işe yaradığı oluyordu. Isaac bazen çabalarıyla birilerinin canını kurtarabiliyordu. Bazen de kurtaramıyordu.

Doro olijkoeckleri yedi, Isaac yan odadan gelen çığlıkları dinledi ve ikisi yan yana oturdular – ta ki bağırışlar tamamen kesilip Nweke'nin sesi yok oluncaya dek. Saatler geçti. Isaac kahve yaptı.

Doro ona, "Uyumalısın," dedi. "Çocuklardan birinin yatağına geç. Uyandığında bitmiş olacak."

Isaac hayır anlamında ağır ağır başını salladı. "Ne olduğunu bilmeden nasıl uyuyabilirim ki?"

"İstemiyorsan uyuma ama en azından uzan. Berbat görünüyorsun." Doro, Isaac'i omzundan tutup yatak odalarından birine götürdü. Oda karanlık ve serindi, Doro şömineyi yaktı ardından da bir mum.

"Burada seninle kalmamı ister misin?" diye sordu.

Isaac memnuniyetle, "Evet," dedi. Doro yanına bir sandalye çekti.

Çığlıklar yeniden başladı ve Isaac'in kafasını karıştırdı. Kızın çığlıkları en son yerlerini hırıltılı inlemelere ve fısıltılara bırakmış, ara sıra yataktan gelen gıcırtı veya iki kadının kesik kesik nefesleri dışında ev sessizliğe bürünmüştü. Şimdiyse birdenbire yeniden çığlıklar başlamıştı.

Isaac doğruldu ve ayaklarını yere indirdi.

Doro, "Ne oldu?" diye sordu.

Isaac onu duymamış gibiydi. Aniden yataktan fırlayıp kapıya koştu. Doro onu durdurmaya çalıştı, Isaac adamın ellerini

itti. "Duymuyor musun?" diye bağırdı. "Bu bağıran Nweke değil. Anyanwu!"

Doro'nun tahminine göre Nweke'nin geçişi sona ermek üzereydi. Tam da olması gerektiği gibi – sabahın ilk saatleri, şafak doğmadan birkaç saat öncesi. Kız herkes gibi on-on iki saatlik ıstırabı atlatmıştı. Bir süredir sesi çıkmamış, çığlık ve inlemeleri tamamen kesilmiş, yatağı sallayacak şekilde debelenmemişti bile. Elbette bu hareket edemediği anlamına gelmiyordu. Hatta değişimin son saatleri en tehlikelileriydi. Bireyler bu zamanlarda bedenlerinin hâkimiyetini kaybeder, başkalarının hissettiklerini hissetmekle kalmayıp onların hareketlerini de kopyalarlardı. İşte Anyanwu gibi güçlü, korkusuz ve güven veren bir kişiye en çok ihtiyaç duyulan dönem buydu. Anyanwu biçilmiş kaftandı, hasar göremiyordu en azından kalıcı olacak şekilde.

Doro'nun halkının söylediğine göre tüm değişim sürecinin en ıstıraplı dönemi de buydu. Bu, başkalarının duygularını sünger gibi emdikleri hâlin bitmek bilmeyecek gibi geldiği bir delilikti – ve o sırada yaşadıkları çaresizlikte acıyı dindirmek için her şeyi yapmaya razı geliyorlardı. Bununla beraber, yaşadıkları deliliği yönetebileceklerini, kendilerini ondan ayırabileceklerini, yani henüz ulaşamadıkları yeni bir şeyin eşiğinde olduklarını da hissetmeye başladıkları an, tam olarak burasıydı. Huzura yaklaştıklarının...

Oysa Nweke'nin huzuru yerine daha çok çığlık, genç bir çocuk gibi kapıya fırlayan ve çığlıkların Nweke'ye değil, Anyanwu'ya ait olduğunu haykıran bir Isaac vadı.

Ve Isaac haklıydı. Ne olmuştu? Anyanwu tüm şifa yeteneğine rağmen kızı sağ tutamamış mıydı? Yoksa başka bir şey, geçişle ilgili bir arıza mı çıkmıştı? Çetin Anyanwu'yu bu şekilde çığlık attıran ne olabilirdi?

Isaac yatak odasına girdiği anda, "Aman Tanrım," diye inledi. "Ne yaptın sen? Tanrım!"

Doro odaya koştu ve kapının kenarında durup içeri baktı. Anyanwu yerde, burnundan ve ağzından kanlar akar hâlde ya-

tıyordu. Gözleri kapalıydı ve hiçbir ses çıkarmıyordu. Hayatta olduğu zar zor söylenebilirdi.

Nweke yatakta doğruldu, bedeni kuştüyü şilte tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Gözlerini dikmiş, Anyanwu'ya bakıyordu. Isaac önce Anyanwu'nun yanına gitti. Kadını omuzların tutup uykudan uyandırmak ister gibi silkeledi, kadının boynu başını havada tutamadı.

Kafasını kaldırıp baktığında Nweke'nin suratını kuştüyü doldurulmuş yorganın üzerinde gördü. Doro henüz niyetini anlayamadan Isaac, Nweke'yi zaptedip yanağına sert bir tokat indirdi.

"Ne yapıyorsan hemen dur!" diye bağırdı. "Dur dedim! O senin annen!"

Nweke şaşkına dönmüş bir ifadeyle bir elini suratına götürdü. Doro, Isaac'in tokatından önce kızın yüzünün boş baktığını fark etmişti. Yere, kanlar içinde yığılmış Anyanwu'ya baktığında bir taşa bakarken göstereceğinden daha fazla duygu yoktu yüzünde. Bakmış ama kesinlikle görmemişti – şimdi de göremiyordu. Belki Isaac'in tokadını hissetmişti. Belki adamın kendisine bağırdığını duymuştu – gerçi Doro kızın duyduğu kelimeleri anlayabildiğinden şüpheliydi. Kıza ulaşan tek şey acı, gürültü ve kafa karışıklığıydı. Ve bunların üçüne de daha fazla katlanamayacaktı.

Boş bakışlı güzel minik suratı yamulmaya başladı ve Isaac çığlık attı. Bu daha önce de olmuştu. Doro bunun olduğuna tanık olmuştu. Kimilerinin bedenleri değişimi iyi atlatır ama zihinleri atlatamazdı. Güçlerini ve güçlerinin hâkimiyetini kazanır ama güçlerini anlamlı veya işe yarar kılabilecek her şeyi kaybederlerdi. Doro bunun olacağını anlamakta neden bu kadar geç kalmıştı? Ya Isaac'e verilen zararı iyileştirmenin yolu yoksa? Ya hem Isaac hem de Nweke'yi kaybederse?

Doro, Anyanwu'nun bedeninin üstünden atlayıp yerde kıvranan Isaac'in etrafından dolandı ve kıza gitti.

Kızı yakaladı ve aynı Isaac'in yaptığı şekilde sert bir tokat attı. *"Yeter bu kadar!"* dedi bağırmadan. Eğer sesi kıza ulaşabi-

lirse kız hayatta kalacaktı. Eğer ulaşamazsa da ölecekti. Tanrılar aşkına, ulaşsın lütfen. Eğer azıcık aklı mantığı kaldıysa ona ulaşabilsin, lütfen.

Nweke, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi Doro'dan uzaklaştı. Isaac'e ve büyük ihtimalle Anyanwu'ya zarar vermek için yaptığı şey ner neyse, Doro'ya yapmadı. Az da olsa adamın sesi kıza ulaşmıştı.

Kız Doro'dan kaçma ümidiyle yataktan aşağı sıçramaya çalışıp dengesini kaybederek nasılsa Isaac'in bedeninin üstüne düştü. Anyanwu sanki Nweke kendisine saldırdığında kaçmaya çalışmış gibi daha uzakta yatıyordu. Ayrıca bilinci tamamen kapalıydı. Eğer kız üstüne düşse büyük ihtimalle bunu fark etmeyecekti bile. Ama Isaac'in bilinci açıktı ve üstüne binen acıya hızlıca tepki verdi.

Nweke'yi yakalayıp eziyet çeken bedeninden yukarı fırlattı – kocaman gemileri fırtınadan çıkarmak için defalarca kullandığı kuvvetiyle. Nweke gibi o da ne yaptığını bilmiyordu. Kızın bedeninin tavana çarpıp dümdüz olduğunu, önce yamulduğunu, sonra ezildiğini, kızın kafasının çatı kirişlerinden birine çarpıp parçalandığını, yapış yapış kan damlalarıyla kemik ve beyin parçalarının tavandan yere nasıl düştüğünü de görmedi.

Kızın bedeni, sanki bir bez parçası gibi cansız ve darmadağın hâlde Doro'nun önüne düştü. Adam bir şekilde tekrar Isaac'in üstüne düşmesine engel olacak şekilde kızı yakalamayı başardı. Kız gitmişti. Kız, Doro'nun umduğundan iki kat iyi bir şifacı bile olsa bu yaralarla hayatta kalması mümkün değildi. Kızın bedenini alelacele yatağa bıraktı ve Isaac'i de kaybedip kaybetmediği görmek üzere adamın yanına koştu. Nweke'nin yasını daha sonra tutabilirdi. Belki bu olaydan sonra Wheatley'den ayrılması gerekecekti – en azından birkaç yıllığına.

Isaac'in yüzü solgundu – çirkin, gri bir renk. Adam şimdi durulmuştu, bilinci açıktı ama kıpırdamadan yatıyordu. Doro adamın soluk soluğa kaldığını duyabiliyordu. Kalp sorunları olduğundan bahsetmişti, öyle ya. Nweke bu rahatsızlığını tetiklemiş miydi? Neden olmasın? Hastalıkları iyileştirmek üzere ya-

ratılmış biri onları kötüleştirme konusunda da uzman olacaktı elbet.

Çaresizliğe kapılan Doro, Anyanwu'ya döndü. Dikkatini kadına yönelttiği anda onun hayatta olduğunu anlamıştı. Hissedebiliyordu. Halen yem gibi kokuyordu, işe yaramaz bir ceset gibi değil. Doro kadının elini tuttu ama elin cansız olduğunu hissedip bıraktı. Kadının suratına dokundu ve kulağına doğru eğildi. "Anyanwu beni duyabiliyor musun?"

Kadın tepki vermedi.

"Anyanwu, Isaac'in sana ihtiyacı var. Yardım etmezsen ölecek."

Kadının gözleri açıldı. Bir saniye Doro'nun yüzüne baktı ve belki de suratındaki çaresizliği gördü. Sonunda, "Altımda halı var mı?" diye fısıldadı.

Doro, Anyanwu'nun da aklını yitirdiğinden endişe ederek kaşlarını çattı. Ne olursa olsun Isaac'in tek umudu oydu artık. "Evet," diye yanıtladı.

"O zaman halıyı sürükleyerek beni Isaac'e götür. Olabildiğince yakınına. Bana başka türlü dokunma." Derin bir nefes aldı. "Lütfen bana dokunma."

Doro kadından uzaklaşıp halıyı tuttu ve onu Isaac'e yanaştırdı.

Anyanwu, "Nweke delirmişti," diye fısıldadı. "Zihni darmadağın oldu sanki."

"Biliyorum," dedi Doro.

"Sonra da benim içimde bulduğu her şeyi kırmaya çalıştı. Sanki içten içe kesilip biçilmek gibiydi. Kalbim, ciğerlerim, damarlarım, midem, idrar kesem... Hem benim gibi hem Isaac gibi, hatta... belki biraz da Thomas gibiydi – zihinlerin içini görebilir gibi bedenimin içini görüyordu. Görmüş olmalı."

Evet. Nweke, Doro'nun ümit ettiği her şey ve çok daha fazlasıydı. Ama ölmüştü. "Anyanwu, Isaac'e yardım et!"

Kadın, "Bana yemek getir," dedi. "Yahni kaldı mı?"

"Isaac'e ulaşabiliyor musun?"

"Evet. Hadi!"
Doro kadına güvenmeye çalışarak odadan çıktı.

Anyanwu bir şekilde yeniden hareket etmek kanamasını başlatmayacak şekilde kendi kendini iyileştirmeyi başarmıştı. O kadar çok tahribat vardı ve o kadar hızlı, o kadar barbarca yapılmıştı ki. Kadın biçim değiştirdiğinde içindeki mevcut organları dönüştürür, hayati döngülerini bunlar aracılığıyla sürdürürken gereken yeni organları oluştururdu. Çoğu dönüşümünde, artık insan gibi görünmeyi bırakmış olsa da içten içe insan kalırdı. Ama Nweke kadının her bir organını bozmuştu. Eğer kız beynine de el atmış olsa Anyanwu kendini iyileştiremeden öleceğinden emindi. Şimdi bile yapması gereken bir sürü tamirat ve kaçınılması gereken türlü hastalık vardı. Nweke, Anyanwu'nun beynine hiç dokunmasa da onu neredeyse öldürmüştü.

Anyanwu'nun şimdi Isaac'e yardım etmek için kendini hazırlaması gerekiyordu. Ama nasıl? Mecburdu. Evliliklerinin ilk senesinde Isaac'le ilgili yanılmış olduğunu anlamıştı. Bu adam kadının sahip olabileceği en uygun kocaydı. Güçlerini birleştirerek bu evi beraber inşa etmişlerdi. Kasaba halkı onları izlemek ve yabancılar gelip cadılıklarını görmesin diye *kollamak* için seferber olmuştu. Isaac kadının gücüne hayran kalmış ve hiç rahatsızlık duymamıştı. Kadın da onun gücüne tamamen güvenmişti. Adamın ormandan kütükleri taşıyıp kabuklarını soymasına, hiç dokunmaya gerek duymadan kurtları öldürmesine tanık olmuştu. Bir keresinde Isaac'in, fazla içip Isaac'e sataşan ve adamın sakin tavrından aşağılanmış hissettiği için kavga çıkaran bir ahmağı öldürdüğünü görmüştü. Sarhoşun silahı vardı, Isaac'in yoktu. Isaac silah taşımazdı. İhtiyacı olmuyordu. Adam da tıpkı kurtların öldüğü gibi sanki sopayla vurulmuş gibi boynu kırılarak kanlar içinde hızlıca ölmüştü. Isaac ise bu olay sonrasında öldürmek zorunda kaldığı için kendisini rahatsız hissetmişti.

Anyanwu böyle şeylere tanık olmuş ama kocasından bir kere bile Doro'dan korktuğu şekilde korkmamıştı. Isaac zaman

zaman kadını havada döndürerek oyun oynar, kadın da duruma göre çığlık atar, kahkaha atar veya bazen küfreder ama asla korkmazdı. Isaac'e karşı hiçbir kötü duygu beslemedi. Isaac'in daha genç olduğu, Anyanwu'yla Doro'nun da arasının daha iyi olduğu zamanlarda bir gün Doro'ya, "Kendisinin iki, hatta üç katı yaştaki adamlara göre çok sağduyulu biri," demişti. Kimi açılardan Doro'dan daha sağduyulu olduğu bile söylenebilirdi hatta. Üstelik Isaac, Anyanwu'yu en azından Doro'yla paylaşmak zorunda kalacağı konusunu kadının anladığından çok daha iyi anlıyordu. Anyanwu da onu Doro'nun getirdiği başka kadınlarla paylaşmak zorundaydı. Kadın birlikte olduğu erkeği paylaşmaya alışıktı ama kendisinin paylaşılmasıyla ilgili hiç deneyimi yoktu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Doro'nun geri geldiğini ve Anyanwu'ya kendisinden bir çocuk daha yapması gerektiğini belirten sesini duymaktan nefret eder olmuştu. Isaac kadının her çocuğunu kendi çocuğu gibi kabullenmişti. Kadın Doro'nun yatağından yanına döndüğü zamanlarda onu hiçbir burukluk veya öfke olmaksızın kabul etmişti. Ve bir şekilde kadının gitgide artan sessiz itaatkârlığı Doro'ya gına getirdiğinde ve Doro kadını kırıp yeniden şekillendirmek istediği zamanlarda kadına güç vermişti. Tuhaf ama kadın artık en ufak şey için bile Doro'yu affedemez olsa da Isaac, Doro'yu affettiğinde bunu anlayışla karşılamıştı. Isaac ve Doro'nun bağı, hiç değilse sıradan bir baba ve onun bedeninden doğan oğlununki gibi güçlüydü. Eğer Isaac, Doro'yu sevmiyor olsa ve onun bu sevgisi Doro'nun kendine has sevme biçiminde karşılık bulmamış olsa, Doro tamamıyla insandışı bir şey gibi gözükürdü.

Kadın yaşamının Isaac olmasa nasıl devam edeceğini – Isaac olmadan Doro'ya nasıl katlanacağını düşünmek bile istemiyordu. İlk kocasından beri eşi veya çocuğu hiç kimseye bu denli bağlanmamıştı. Diğer herkes geçiciydi. Hepsi ölüyordu – Doro hariç. Ah neden, *neden*, neden Doro yaşamaya devam ederken Isaac ölmek zorundaydı?

Isaac'i öptü. Adam yaşlandıkça ona böyle öpücükler vermeye başlamıştı. Bu öpücük sevgiden fazlasıydı. Kendi bedeninde Isa-

ac için ilaç hazırlıyordu. Isaac'i dikkatle izlemiş, kendi bedenini ve organlarını da yaşlanmanın etkilerini öğrenecek şekilde yaşlandırmıştı. Tehlikeli bir çalışmaydı. Yanlış hesap yapsa ne olduğunu anlayıp geri çeviremeden kendi ölümüne sebep olabilirdi. Göğsünde korku verici bir sıkışma, basınç, sıkışıklık, baş dönmesi, kalp atışlarının hızlanması, ağrının göğsünden sol omzuna ve koluna yayılmaya başlaması – Isaac yaşadığı ağrıyı tarif ettiğinde dikkatle dinleyip ne hissettiğini anlamaya çalışmıştı.

Isaac bu ağrıyı ilk hissettiğinde –yirmi yıl önce– öleceğini sanmıştı. Kadın bu tür bir acıyı kendi bedeninde ilk defa yaratmayı başardığında o da öleceğini sanmıştı. Korkunç bir histi ama kadın da Isaac de yaşamıştı ve kadın, yaşla beraber çok ve ağır yemekler yemenin kan damarlarının –özellikle de eğer kadının kendi üstündeki uygulaması doğruysa, kalbi besleyen kan damarlarının– genç esnekliklerini kaybetmelerine yol açtığını öğrenmişti.

Peki, ne yapmalıydı? Yaşlanmakta olan ve yağlanma yüzünden daralan kan damarları eski hâline gelebilir miydi? Kadın kendininkileri düzeltebiliyordu elbette. Ağrı onu öldürmediğine göre ve bu rahatsızlığı ortaya çıkarmak için ne yaptığını bildiğine göre, zarar gören damarları yenileyip sertleşmiş dokuların çözünmesini sağlayıp geçiş zamanındaki genç kadının fizyolojisine geri dönebiliyordu. Ama geçiş Isaac'i gençliğinde dondurmamıştı. Geçişin adama başka, çok değerli getirileri olmuştu ama bunlar ömrünü uzatma konusunda bir işe yaramıyordu. Ah, Anyanwu gücünün bir kısmını onunla paylaşabilseydi...

Bunlar anlamsız hayallerdi. Madem ki yaş ve kötü alışkanlıkların verdiği zararı iyileştirme şansı yoktu, o zaman gelecek zararları engellemeye çalışacaktı. Isaac artık eskisi kadar çok yemek yememeli, bazı gıdalardan tamamen uzak durmalıydı. Tütün içmemeli, kaslarını veya cadı güçlerini fazla yormamalıydı. Bunların ikisi de ağır fiziksel bedeller ödetiyordu. Isaac artık fırtınadan gemileri kurtarmak gibi şeyler yapamazdı. Ağrıya sebep olmadığı sürece ufak tefek işler yapmasında sakınca yoktu

elbette ama eğer Doro, Isaac'i öldürmek istemiyorsa ağır işlerini yapmak için kendine daha genç bir adam bulması gerekecekti.

Bu önlemleri belirledikten sonra Anyanwu, uzun ve ıstıraplı saatler boyunca Isaac'in ağrısı nüksettiğinde bunu dindirecek ilacı yapmak için uğraştı. Sonunda o kadar yorulmuş, o kadar güçsüz düşmüştü ki Isaac bile ona denemeyi bıraksın diye yalvarmak zorunda kaldı. Kadın durmadı. Daha önce denemediği hayvan ve bitki içerikleriyle kendini birkaç defa zehirledi ve bedeninin her tepkisini dikkatle inceledi. Tanıdığı maddeleri de tek tek yeniden denedi ve en basitinden sarımsağın bile yardımcı olabildiğini ama yeterli olmadığını fark etti. Çalıştı, didindi ve sonra başkalarının da işine yarayacak türlü şey keşfetti. Isaac içinse uzun uğraşlar sonrası ve neredeyse kazara, aslen çok tehlikeli olabilecek ilacı yarattı; bu ilaç adamın kalan canlı kan damarlarını genişletip yeterince beslenememiş kalbine giden basıncı azaltıp ağrısını dindiren bir ilaçtı. Adamın ağrısı yeniden geldiğinde ona ilacı verdi. Acı kayboldu ve adam çok mutlu oldu. Kadını New York şehrine götürüp güzel kumaşlar seçmesini istedi. Sonra onu bir terziye götürdü – terzi özgürlüğünü kazanmış siyah bir kadındı ve Anyanwu'yu merakla incelemişti. Anyanwu kadına ne istediğini anlatmış, kısa bir mola verdiğinde terzi konuşmuştu.

"Sen Onitsha kadınısın," demişti Anyanwu'nun yerel dilinde. Sonra Anyanwu'nun şaşırdığını görüp gülümsemişti. "İyi misin?"

Anyanwu belki de akrabası olan bu köylü kadını selamlamıştı. Isaac'in kendisine verdiği bir hediye daha. Yeni bir dost. Isaac iyi birisiydi. Böyle ölüp Anyanwu'yu terk etmemeliydi.

Şimdiyse, adamı öptüğünde verdiği ilaç işe yaramıyor gibiydi. Isaac ağrısının dindiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Kül gibi gri, ter içinde ve soluk soluğaydı. Kadın başını kaldırdığında adam gözlerini açtı. Anyanwu ne yapacağını bilememişti. Bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Yaptığı deneyler sırasında kalple ilgili sorunların hızla öldürebildiğini ve adamın mevcut sorununun hızla başka sorunlar doğurabi-

leceğini öğrenmişti. Bunları araştırırken az kalsın kendini öldürecekti. Isaac'i hayatta tutmak için çok çabalamıştı ve şimdi zavallı Nweke, Anyanwu'nun tüm çabalarını boşa çıkarmıştı.

Isaac, "Nweke?" diye fısıldadı sanki kadının düşüncelerini duymuş gibi.

Anyanwu, "Bilmiyorum," dedi. Etrafına bakındı, yatak örtüsünün kabarıklığını fark etti. "Uyuyor."

Isaac, "Güzel," dedi nefesinin arasından. "Ona zarar verdim sanmıştım. Rüyamda..."

Ölüyordu! Nweke adamı neredeyse öldürmüştü! Delirme ânında adamı neredeyse öldürmüştü ve adam onun canını yakmış olduğundan endişeleniyordu! Anyanwu başını sağa sola sallayarak düşündü. Ne yapabilirdi? Engin bilgileri arasında yapabileceği bir şey...

Adam kadının eline dokunmayı başararak, "Daha önce de eşlerini kaybettin," dedi.

Anyanwu ağlamaya başladı.

"Anyanwu, ben yaşlandım. Uzun ve dolu bir hayatım oldu – en azından ortalama insanlara göre." Yüzü acıyla büzüştü. Sanki adamın acısı Anyanwu'nun da göğsüne bıçak gibi saplanmış oldu.

Isaac, "Yanımda yat," dedi. "Gel yanıma uzan."

Kadın sessizce adamın dediğini yaparken gözyaşları yüzünden akmayı sürdürdü.

"Seni nasıl sevdim bilemezsin," dedi adam.

Kadın bir şekilde sesini titretmemeyi başararak, "Seninleyken sanki daha önce kimseyle beraber olmamışım gibiydi," dedi.

Adam, "Yaşamalısın," dedi. "Doro'yla barışmalısın."

Bu düşünce kadının midesini bulandırıyordu. Sessiz kaldı.

Adam kendini zorlayarak kadının yerel dilinde, "Artık kocan o olacak. Anyanwu, eğ başını. Yaşa!" dedi.

Ve başka bir şey söylemedi. Uzun, acı dolu anlardan sonra önce bilincini kaybetti, ardından da hayatını.

10

Doro bir tepsi yemekle içeri girdiğinde Anyanwu da güçbela ayağa kalmayı anca başarmıştı. Yatağın yanında dikilmiş, Nweke'nin harap hâldeki bedenini inceliyordu. Doro tepsiyi yanındaki masaya bıraktığında duymamış gibiydi. Adam kadına tam neden Isaac'le ilgilenmediğini sormak için ağzını açmıştı ki Isaac'i düşündüğü anda farkındalığı ona Isaac'in ölmüş olduğunu söyledi.

Bu farkındalığı onu hiç yüzüstü bırakmamıştı. Geçmiş yıllarda sırf bu becerisi sayesinde pek çok insanı diri diri gömülmekten kurtarmıştı. Yine de Isaac'in yanında diz çökmüş, nabzını dinlemek için boynuna dokunmuştu. Ve elbette hiçbir canlılık yoktu.

Anyanwu arkasına dönüp boş gözlerle adama baktı. Genç-ti. Neredeyse yok olmuş bedenini düzeltmeye çalışırken gerçek biçimine de dönmüştü. Kocası ve kızının yasını tutan bir kadın yerine dedesi ve ablasının yasını tutan genç bir kız gibi görünüyordu.

"Bilmiyordu," diye fısıldadı. "Nweke'nin canını yakmasının bir rüya olduğunu düşünüyordu."

Doro başını kaldırıp Nweke'nin bedeninin tavanda kanlı lekeler bıraktığı yere baktı. Anyanwu önce adamın bakışını takip etti ama hızlıca gözlerini aşağı çevirdi. Doro, "Acıdan aklını kaybetmişti," dedi. "Sonra kız istemeden onun canını yakmaya devam etti. Isaac o noktadan sonrasına dayanamadı."

Kadın beklenmedik bir hareketle yemeğe gitti, tepsiyi alıp mutfağa geçti ve oturup yedi. Doro da kadının peşi sıra gitti ve

merakla onu izledi. Kadın, en sevdiği iki kişinin cesetleri yan odada yavaş yavaş soğurken bu şekilde kurtlar gibi tıkınabildiğine göre Nweke'nin sebep olduğu hasar adamın tahmin ettiğinden de ciddi olmalıydı.

Kadın bir süre sonra, "Onlara cenaze töreni yapmalıyız, Doro," dedi.

Isaac'in, Doro için servis ettiği tabaktaki tatlı kekleri yiyordu. Doro da aç hissediyordu ama yemek yiyecek hâli yoktu. Özellikle de bu kekleri. Asıl açlığını çektiği şeyin yiyecek olmadığını fark etmişti.

O sırada giydiği bedeni daha yeni almıştı. Pensilvanya'daki kolonisinden aldığı sağlıklı ve güçlü bir bedendi. Normal şartlar altında birkaç ay dayanması gerekirdi. Nweke'nin ilk çocuğunu yapmak için bu bedeni kullanabilirdi. Bu iyi bir eşleştirme olurdu hatta. Pensilvanya'daki yerleşimcileri dengeli ve güçlü karakterlerdi. İyi döl. Ama fiziksel ve duygusal stres bedenini yormuş, normalde aç olmaması gerekirken başka bir değişimin rahatlığını istemesine sebep olmuştu. Değiştirmesi *gerekli* değildi. O sıradaki bedeni bir süre idare ederdi. Ama değişene kadar aç ve huzursuz hissedecekti. Üstelik bu huzursuzluğa katlanması için kayda değer hiçbir sebep de yoktu. Nweke ölmüştü. Isaac de ölmüştü. Anyanwu'ya baktı.

Kadın, "Onlar için bir cenaze töreni yapalım," diye tekrarladı.

Doro başıyla onayladı. En azından istediği ritüeli gerçekleştirebilirdi. Sonuçta bu kadın Isaac için iyi bir eş olmuştu. Cenazeden sonra...

Kadın, "Barışmamızı söyledi," dedi.

"Ne?"

"Isaac. Son sözleri buydu – sen ve ben aramızda barış sağlamalıymışız."

Doro omuz silkti. "Barışırız."

Kadın başka bir şey söylemedi. Cenaze töreni için gerekli hazırlıklar yapıldı, evli barklı yığınla çocuğa haber verildi. Isaac'in veya Doro'nun çocukları olup olmamaları önemli değildi çün-

kü hepsi Isaac'in babaları olduğunu kabul ederek büyümüştü. Birkaç tane de evlatlık vardı – ebeveynleri uygun olmadığı veya öldüğü için Anyanwu'nun evlat edindiği çocuklar. Ve diğer herkes. Kasabadaki herkes Isaac'i tanır ve severdi. Herbiri saygılarını sunmak üzere cenazeye gelecekti.

Ama cenaze günü Anyanwu ortadan kayboldu. Doro'nun takip duyusuna göre kadın sanki var olmayı bırakmış gibiydi.

Bir süre koca bir kuş olarak uçtu. Sonra denizin açıklarında yorgunca suya daldı ve öncelerden hatırladığı yunus biçimini aldı. Bir yunus sürüsünün su yüzeyinde sıçradığını gördüğü yerin yakınlarından dalmıştı. Tabii ki kadını aralarına kabul edecekler, o da yunuslardan biri gibi yaşayacaktı. Diğerleriyle aynı boyuta gelecek şekilde kendi bedenini büyütecekti. Onların dünyasında yaşamayı öğrenecekti. Ne de olsa Wheatley'deki terk ettiği dünyadan daha yabancı bir dünya olamazdı bu. Belki de onların iletişim kurma biçimlerini öğrenir ve onların yalan söylemeyecek kadar dürüst; çocuklarının ılık cesetleri odada dururken cinayetlerini tasarlayamayacak kadar onurlu olduklarını öğrenirdi.

Kadın bir an kendi akrabalarından, ailesinden, dostlarından, diğer insanlardan ne kadar süre uzak kalabileceğini merak etti. Doro peşini bırakana –veya onu bulana– kadar ne kadar süreyi yunus bedeninde geçirmesi gerecekti? Doro onu ilk defa topraklarından ayırdığında nasıl telaşa kapıldığını anımsadı. Doro, Isaac ve şimdi ölmüş olan iki torununun yalnızlığına nasıl da iyi geldiğini anımsadı. Bu yunusların arasında bir başına olmaya dayanabilir miydi? Yaşamayı denizin altında yaşamaya razı gelecek kadar çok mu istiyordu?

Doro kadını değiştirmeyi başarmıştı. Isaac kadın uzun ömürlü olduğundan Doro için doğru eş olduğunu söylemiş, kadınsa buna inanmayı uzun zaman önce bırakmış olsa bile, Doro kendisini öldürmeye çalıştığında ona engellemek için tekrar tekrar boyun eğmişti. Doro'nun bir hayvana dönüşmesine engel olabileceğine inanmayı da uzun zaman önce bırakmıştı. Doro zaten hayvandı. Ve kadın tüm bunlara rağmen

boyun eğmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Isaac'e ve çocuklarına karşı duyduğu sevgi ve ölüm korkusu –özellikle de Doro'nun uygulayacağı türden bir ölüme duyduğu korku– kadının tekrar tekrar teslim olmasını sağlamıştı. Alışkanlıkları bozmak kolay olmuyordu. Ne yaşama alışkanlığını ne de korku alışkanlığını... hele ki sevgi alışkanlığını.

Neyse. Çocukları artık kocaman kadın ve erkekler olmuşlardı, kendi başlarının çaresine bakabilecek kişilerdi. Onları özleyecekti. Yanında kendi türünden kişilerin olması gibisi yoktu. Çocukları, torunları, torunlarının çocukları. Doro gibi sürekli hareket hâlinde olmak onu hiç mutlu etmezdi. Onun tercihi yerleşip kendi etrafında bir kabile kurmak ve elinden geldiği müddetçe bu kabilenin fertleriyle bir arada olmaktı.

Acaba yunuslardan kabile olur mu, diye merak etti. Doro ona bunu denemesi için gereken zamanı tanır mıydı? Doro'nun insanlarına göre en büyük günahı işlemişti: Doro'dan kaçmıştı. Bunu canını kurtarmak için yapıp yapmamasının –Doro'nun kendisini öldürmeye niyetlendiğini görüp görmemesinin– bir önemi yoktu. Bunca yıllık boyun eğmesine karşın adam yine de onu öldürecekti. Kendi insanlarını istediği gibi katledebilme hakkı olduğunu düşünüyordu. Pek çoğu da bunun doğru olduğuna inanıyor ve adam canlarını almaya geldiğinde kaçmıyorlardı. Korkuyorlardı ve Doro onların tanrısıydı. Ondan kaçmanın bir anlamı yoktu. Eninde sonunda kaçan kişiyi yakalar ve öldürür veya kaçış şanslarının olmadığını diğerlerine göstermek için ıslah olmuş olarak evine geri götürürdü. Ayrıca çoğu kişi kaçmanın kâfirlere özgü olduğunu düşünüyordu. Doro onların tanrısı olduğuna göre istediğini yapma hakkı da vardı. Kadın zihninde onlara "Eyüpler" diye hitap ederdi. Tıpkı İncil'deki Eyüp gibi onlar da içinde bulundukları durumu olabildiğince iyiye dönüştürmeye çalışırlardı. Doro'dan kaçamadıkları için kendilerini ona sunmanın erdemli olduğuna karar vermişlerdi.

Anyanwu, Doro'yla ilgili hiçbir şeyde erdem bulamıyordu. Hiçbir zaman onun tanrısı olmamıştı ve kadın bir yüzyıl boyunca kaçmak zorunda kalsa ve bu yüzden istediği kabileyi asla

kuramayacak olsa bile kaçacaktı. Doro, Anyanwu'nun yaşamını alamayacaktı. Wheatley halkı Doro'nun öyle her şeye kadir olmadığını anlayacaktı. Kendisini kadının bedenini giyinmiş olarak sergileyemeyecekti. Belki diğerleri bu başarısızlığını görüp adamın bir tanrı olmadığını anlardı. Belki onlar da kaçardı - Doro aynı anda kaç kişiyi kovalayabilirdi ki? Elbette bazıları kaçmayı başaracak ve sıradan insani korkularla ömürlerini sürdürebilecekti. Isaac gibi güçlü olanlar rahatlıkla kaçabilirdi. Hatta belki Anyanwu'nun çocuklarından bazıları da...

Isaac'in asla kaçmak istemediği gerçeğini düşünmüyordu. Isaac, Isaac'ti, diğer herkesten ayrıydı ve yargılanamazdı. Kadının sahip olduğu eşleri içinde en iyisiydi ve Anyanwu onun cenaze törenine bile katılamamıştı. Isaac'i düşündüğünde kuş biçiminde biraz daha kalmış olmayı, dağlarda saklı bir köşe bulup kendi canı için endişelenmeden kocası ve kızının ölümünün yasını tutmuş olmayı diledi. Yalnız kalıp düşünebileceği, hatırlayabileceği bir yer, belki kayalık bir ada... Başka yaratıklarla arkadaş olmaya çalışmadan önce bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ama yunuslar ona ulaşmıştı bile. Birkaç tanesi anlaşılmaz kıkırdamalarıyla bir şeyler söylediler ve kadın başta kendisine saldıracaklarını düşünüp korktu. Oysa yunusların yanına gelme sebebi bedenlerini kadınınkine sürtüp tanışmaktı. Onlarla beraber yüzdü ve bir tanesi bile kadını taciz etmedi. Etraflarında yüzen balıkları yakalayarak Wheatley'nin ve kendi vatanının en iyi besinlerini yediğindeki gibi bir iştahla beslendi. Artık bir yunustu. Doro, Anyanwu'yu kendisine uygun bir eş yapamadıysa kendisine uygun bir düşman kazanmıştı. Kadını bir daha tutsak edemeyecekti. Anyanwu, Doro'nun avı olmayacaktı.

3

Kenan
1840

11

Komşularının Doro'ya aktardığına göre yaşlı adam, yıllardır Louisiana'da Avoyelles ilçesinde yaşıyormuş. Evli kızları varmış ama hiç oğlu olmamış. Karısı öleli yıllar olmuş ve adam plantasyonunda -bir kısmının çocukları olduğu söylenen- köleleriyle beraber yaşıyormuş. Kendi hâlinde bir adammış. Karısının sağ olduğu zamanlarda bile insanlarla sosyalleşmekten pek hoşlanmazlarmış.

Yaşlı adamın ismi Warrick'miş, Edward Warrick. Son yüzyıl içinde Doro'nun, Anyanwu'ya yaklaşmış olabileceğini hissederek peşinden koştuğu üçüncü kişi.

Anyanwu.

Kadının ismini yıllardır yüksek sesle söylememişti. New York'ta sağ kalanlar içinde kadını tanıyan kimse kalmamıştı. Tüm çocukları ölmüştü. Kadın kaçmadan önce doğmuş olan torunları da ölmüştü. Kimileri savaşlara kurban gitmişti. Amerikan Bağımsızlık Savaşı. Ve aptal 1812 savaşı. İlki Doro'nun bir sürü insanını öldürmüş, diğerlerininse herhangi bir görüşü savunamayacak kadar apolitik ve ayrıksı oldukları için Kanada'ya kaçmasına sebep olmuştu. İngiliz askerleri onları isyancı gibi görmüş, koloni taraftarları ise Torici demişti. Çoğu Doro onları bulamadan önce Kanada'ya kaçtıkları sırada mülklerinin büyük kısmını kaybetmişti. Artık Doro'nun New York'taki yeniden inşa edilmiş Wheatley dışında Kanada'da da yerleşimleri vardı. Ayrıca Brezilya'da, Meksika'da, Kentucky'de ve iki koca boş kıtanın muhtelif yerlerine serpiştirilmiş başka kolonileri de vardı. Ürettiği en iyi kişilerden çoğu artık gelişip serpilmeleri için

yeterince imkân bulunan ve tuhaflıklarının yadırganmayacağı New York'taydı.

Elbette bunun hiçbir kısmı Wheatley'nin yok oluşun eşiğine gelmesinin telafisi değildi; tıpkı 1812'de Maryland'deki en iyi insanlarının yok oluşunun hiçbir telafisinin bulunmaması gibi. Bu Marylandliler, Anyanwu'yu bulduğu sırada kaybettiği halkının soyundandı. Onları güçbela yeniden bir araya getirmiş ve yeniden üretime sokmuştu. Sonunda umut vadetmeye başlamışlardı. Sonra bir anda içlerinde en çok umut vadedenleri ölmüştü. Bu halkı üçüncüye inşa etmek için –onlara en azından bir miktar benzeyen– yeni soy grupları getirmesi gerekmişti. Bu ciddi bir sorundu çünkü becerileri açısından onlara en yakın bulduğu kişiler beyazdı. İki taraf arasında da çok ciddi hoşnutsuzluk ortaya çıkmış, Doro iki taraftan da en çok problem çıkaran insanları toplumun gözü önünde öldürerek itaat etme alışkanlığını herkese aşılamak zorunda kalmıştı. Bu yüzden çok değerli damızlıklar harcanmıştı. Tüm bu olan bitenin ortasında civarda yaşayan ve ne olduğunu bilemeyen beyazlarla çıkan sorunların da engellenmesi gerekmişti...

Ne fena bir zaman israfı. Aradan yıllar geçmişti ve Doro, Anyanwu'yu neredeyse unutmuştu. Eğer ona rastlayacak olsa öldürecekti elbette. Zaman zaman kendisinden kaçan insanları bağışladığı olmuştu; mesela bu insanlar yeterince akıllı, birkaç gün onu atlatabilecek kadar güçlü iyi avlarsa onları bağışlardı. Nitekim onları bağışlamasının tek sebebi yakalandıkları anda teslim olmuş olmalarıydı. Canlarının bağışlanması için yalvardıklarından değil. Çoğu bunu yapmazdı. Ama Doro'ya karşı direnmeyi bırakırlardı. Yani sonunda onun mutlak gücünü tanımış olurlardı. Önce Doro için iyi bir eğlence sunar, sonunda da ne olup bittiğinin tamamen farkında olarak kendilerini sunarlardı. Affedildiklerinde Doro'ya bir çeşit bağlılık, hatta Doro'nun en kaliteli çocuklarından gördüğüne denk bir dostluk gelişirdi. Ne de olsa, tıpkı çocuklarındaki gibi onlara da yaşamlarını bağışlamış olurdu.

Zaman zaman Anyanwu'nun canını da bağışlayabileceğini düşünürdü. Kimi anlar bu düşüncesinden hem şaşırıp hem de

tiksinir ama kadını özler ve yeniden görmeyi dilerdi. Genellikle ise Anyanwu'yu onun Afrikalı ve Amerikalı akrabalarını birbiriyle çiftleştirdiği zamanlarda düşünüyordu. Daha istikrarlı ve daha denetimli bir Nweke yaratmanın peşindeydi – yani hem kendi bedenini hem de başkalarının bedeninin iç işleyişini ve düşüncelerini bir miktar da olsa algılayıp kontrol edebilen bir türün. Ama bu kişilerin becerilerine güven olmuyordu. Fayda sağladıkları kadar acı da veriyorlardı. İyileştirdikleri gibi öldürebiliyorlardı da. Sıradan doktorların mucize gibi gördüğü şeyleri gerçekleştirirken aynı rahatlıkla ve çoğu zaman kazara en cani köle sahibinin bile zulüm diye değerlendireceği şeylere sebep oluyorlardı. Ve bunun yanı sıra, fazla uzun yaşamıyorlardı. Bazen kendi bedenlerinde yeterince erken müdahale edip iyileştiremedikleri hatalar yapıyorlardı. Bazen öldürdükleri hastaların akrabaları tarafından öldürülüyor, bazen de intihar ediyorlardı. En iyi olanları genellikle intihar ediyordu – özellikle de korkunç başarısızlıkların ardından. Anyanwu'nunki gibi bir kontrol becerisi geliştirmeleri gerekiyordu. Doro hâlâ bile, eğer yapabilecek olsa kadını bu kişilerle çiftleştirmek, özgürlüğünü kazandığı onca yıldır doğurduğu hayvan yavruları yerine üstün insan çocukları doğurmasını sağlamak isterdi. Ama artık bunun için çok geçti. Anyanwu şımarmıştı. Özgürlüğün tadını fazlasıyla almıştı. Ki çoğu yabani tohum gibi daha Doro'yla tanışmadan önce bile şımarmıştı.

Şimdi, nihayet yarım kalan Anyanwu'yu öldürme işini tamamlama ve soyundan gelen insan çocuklar varsa onları toplama zamanı gelmişti.

Kadının evinin –plantasyonunun– konumunu insan biçimine girdiği zamanları anladıktan sonra keşfetmişti. Hiç de kolay olmamıştı. Kadın fazla uzun mesafeler katetmese bile biçim değiştirmeyi sürdürmüştü. Doro bazen günler boyunca takip edecek hiçbir şey bulamıyordu. Sonra kadın yeniden insan oluyor, Doro onun fazla uzaklaşmadığını anlıyordu. Çemberi iyice daraltırken kadının yeniden kuş veya balık olup birkaç yıl daha ortadan kaybolması ihtimalinden korkuyordu. Ama

kadın kıpırdamadı. Doro kıta boyunca önce Mississippi'ye, sonra Louisiana'ya ve Avoyelles bölgesine, çamların arasından gepgeniş uzanan pamuk tarlalarına çekildi.

Anyanwu'nun gizlendiğini hissettiği eve ulaştığında birkaç dakika hareketsizce atının üstünde durdu ve evi izledi. Upuzun ve gereksiz sütunları, iki katlı balkonlarıyla büyük beyaz bir ev – sağlam görünümlü bir yerdi. Evin ötesinde uzanan, ağaçlar tarafından neredeyse gizlenmiş köle kulübeleri vardı. Bunların yanı sıra bir ahır, mutfak ve Doro'nun tam tanımlayamadığı kimi başka binalar. Arazi içinde gezinen siyahlar da vardı: oyun oynayan çocuklar, odun kıran bir adam, mutfak bostanından yiyecek toplayan bir kadın, buharı tüten bir kazanda kimi zaman sopasıyla çamaşırları kaldırıp kaldırıp yıkayan terli başka bir kadın. Kolları Doro'nun önkollarından çok da uzun olmayan bir oğlan orada burada eğile eğile mini minnacık elleriyle çöp topluyordu. Doro bu köle çocuğu uzun uzun inceledi. Onun bu biçimsizliği Anyanwu'nun değişik üreme projelerinden mi kay-
 naklanıyordu?

Tam olarak neden yaptığını anlayamayan Doro atıyla yola devam etti. Anyanwu'yu bulduğu anda ve kadın hâlâ savunmasız bir insan biçimindeyken canını almayı planlamıştı aslında. Bunun yerine at üstünde yola devam etti ve geceyi Anyanwu'nun fakir komşularından birinin kulübesinde geçirdi. Bu komşu dört küçük çocuğu, karısı ve binlerce pireyle yaşayan bir adamdı. Doro uykusuz ve sefil bir gece geçirdi ama akşam yemeği ve kahvaltı sırasında bu ailenin zengin komşuları hakkında paylaşacak çok şeyi olduğunu öğrendi. Bay Warrick'in evli kızları, babası belli olmayan köleleri, bu insanların gözünde büyük bir günah gibi görülen pek dost canlısı olmayan tavırları hakkında gereken bilgileri bu komşularından öğrenmişti. Bir de adamın ölü karısı vardı tabii, ayrıca Bay Warrick'in sık sık nereye olduğu belli olmayan seyahatlerinden ve en tuhafı, Warrick plantasyonlarının o bölgenin Akadyalılarının* tabiriyle bir *loup-garou*

* Akadyalılar: Kuzey Amerika'da yaşayan, aslen Fransız kökenli olup Fransızca konuşan topluluklar. *–çn*

–yaban kurdu– tarafından lanetlenmiş olduğundan bahsetmişlerdi. Bu yaratık siyah bir köpek gibi görünüyormuş ve şimdi yaşadığı yerin çok yakınlarında doğup bölgeden hiç ayrılmamış; komşu adamın anlattığına göre, bu köpek yıllardır bu civarlarda gezinirmiş. Yetişkin erkekleri etkisiz hâle getirdiği, silahlarının üstüne patilerini koyup *sıkıyorsa alın*, der gibi gözlerini dikip hırladığı bilinirmiş. Söylenceye göre bu köpek birkaç defa yakın mesafeden vurulmuş ama bir kere bile yere yığılmamışmış. Bir kere bile. Kurşunlar onun bedeninden geçtiklerinde sanki dumana karışmış gibi olurmuş.

Bu kadarı Doro için yeterliydi. Anyanwu kaç senedir yaşamının çoğunu evinden uzakta veya köpek biçiminde geçirmek zorunda kalmıştı? Hayvan olduğu zamanlarda Doro'nun kendisini bulamadığını anlaması kaç sene sürmüştü. En önemlisi de, ya Doro'nun geldiğini anladığında yeniden hayvan biçimine girip kaçarsa ne olurdu? Onu ânında öldürmesi gerekiyordu! Belki yine rehinelerden yararlanmalı – kadının köleleri arasında dişine göre avları sezgileriyle seçmeliydi. Belki kadının kölelerini tehdit ederek kadına baskı uygulayabilirdi. Bunlar herhalde kadının en kaliteli çocuklarıydı.

Doro ertesi gün siyah iğdişine binerek Anyanwu'nun malikânesinin yolunu tuttu. Malikâneye ulaştığında genç bir oğlan gelip atını aldı. Bu bir gün önce gördüğü kusurlu kollu oğlandı.

Doro, "Efendin evde mi? diye sordu.

Oğlan nazik bir sesle, "Evet, bayım," dedi

Doro bir elini oğlanın omzuna koydu ve "At kalsın. Bir şey olmaz. Beni efendine götür," dedi. Bu kadar hızlı karar vermeyi beklemiyordu ama bu oğlan ihtiyaç duyduğu şey için biçilmiş kaftandı. Tüm kusurluluğuna rağmen değerli bir yemdi. Anyanwu'nun ona değer verdiği kesindi – işte kadının sevdiği bir oğul.

Oğlan Doro'ya hiç korku duymadan baktı sonra gözlerini malikâneye çevirdi. Doro bir eliyle oğlanın omzundan tutuyordu, gerçi oğlanın tutuşundan rahatlıkla kurtulabileceğinden hiç

şüphesi yoktu. Doro şu anda kısa boylu, zayıf bir Fransız'ın bedenini kullanıyordu, oğlansa kısa boyuna rağmen sağlam yapılı, güçlü görünen biriydi.

"Kollarına ne oldu?" diye sordu Doro.

Oğlan önce Doro'ya, sonra da kısa kollarına baktı. "Bir kaza oldu, efenim," dedi. "Ahır yangınından atları kurtarmağa çalışıyoğdum. Ben daha onları dışarı çıkaramadan üstime bi' kalas düşüveğdi." Doro bu çocuğun köle patois* aksanından hoşlanmamıştı. Sahte duyuluyordu.

"Ama..." Doro genç adamın ufak çocuk kollarına bakarak kaşlarını çattı. Hiçbir kaza böyle bir kusura sebep olamazdı. "Demek istediğim kolların böyle mi doğdun?"

"Hayır, efenim. İki düzgün kolla doğdum – en az sizinkiler kadar uzun."

Doro çileden çıkmıştı. "O zaman neden şimdi özürlü kolların var!"

"İşte kalastan ötürü, efenim. Eski kollar kırıldı ve yandı. Yenilerini yetiştirmem gerekti. Bi' kaç haftaya bunlağ da yeterince uzun olcek."

Doro oğlanı çekerek kendine çevirdi ve oğlan gülümsedi. Doro bir an bu çocuğun aklını kaybetmiş olma olasılığını – bedeni kadar biçimsiz bir beyne sahip olup olmadığını düşündü. Ama gözleri zeki bakıyordu – hatta hafif alaycı. Oğlan oldukça akıllıydı ve Doro'yla dalga geçiyordu.

"Ne yani herkese böyle şeyler yapabildiğini – kol yetiştirebildiğini mi söylersin?"

Oğlan başını hayır anlamında salladı ve Doro'nun gözlerinin içine bakabilecek şekilde dikleşti. Bakışında köle tavrı yoktu. Yeniden konuştuğunda köle gibi duyulmak için çabalamayı da bırakmıştı.

"Daha önce dışarıdan gelen birine söylemedim," dedi. "Ama eğer sana ne yapabildiğimi ve bunu yapabilen tek kişi olduğu-

---

* *Patois*: Fransızcada "eğitilmemiş, bozuk, kaba konuşma" anlamına gelen, dilin standart formu yerine yerel kültür ve eğitim düzeyi gibi etkilerle ortaya çıkan ağız, lehçe. *–çn*

mu söylersem bir gün daha yaşama ihtimalimin fazla olduğu söylendi."

Oğlana bunu kimin söylediğini sormaya gerek yoktu tabii. Demek Anyanwu, Doro'nun geldiğinin farkındaydı. Oğlana, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On dokuz."

"Geçişinde kaç yaşındaydın?"

"On yedi."

"Ne yapabiliyorsun peki?"

"Kendimi iyileştirebiliyorum. Ancak onun olduğundan daha yavaşım ve biçimimi değiştiremiyorum."

"Nedenmiş?"

"Bilmem. Sanırım babam da yapamıyordu diye."

"O ne yapıyordu?"

"Babamla hiç tanışamadım. Öldü. Ama söylediğine göre insanların düşüncelerini duyabiliyormuş."

"Ya sen?"

"Bazen."

Doro başını iki yana salladı. Anyanwu başarıya neredeyse kendisi kadar yaklaşmış ve bunu çok daha az hammadde kullanarak yapmıştı. "Beni derhal ona götür!" diye bağırdı.

"Ama o zaten burada," dedi oğlan.

Doro şaşkınlığa kapılarak etrafına bakındı ve varlığını hissedemediğine göre hayvan biçiminde olduğunu tahmin ettiği Anyanwu'yu görmeye çalıştı. Kadın, Doro'nun yaklaşık on adım gerisinde bir sarıçam fidanının önünde duruyordu. Sivri suratlı iri, siyah bir köpek, heykel gibi kıpırdamadan durmuş Doro'yu izliyordu. Doro sabırsızlanarak konuştu.

"Sen bu şekildeyken seninle konuşamam!"

Kadın dönüşmeye başladı. Dönüşümünü oldukça ağırdan aldı, Doro da hiç şikâyet etmedi. Bu kadar bekledikten sonra birkaç dakikanın ne önemi vardı.

Sonunda yeniden insan, dişi ve hiç utanma hissetmeksizin çırılçıplak, adamın yanından geçip verandaya gitti. Tam o anda Doro kadını öldürmeye niyetlendi. Eğer başka bir biçime

girmiş, kendi gerçek benliği dışında başka birisi olmuş olsa mutlaka ölürdü. Ama şimdi de aynı bundan yüz elli yıl önce olduğu gibiydi. Bundan ömürler önce, binlerce kilometre uzakta kilden yapılma bir kanepeyi paylaştığı aynı kadındı. Kadına doğru elini uzattı. Kadın bunu görmedi. Adam onun canını tam o anda, başka hiçbir dert çekmeden o anda alabilirdi. Ama kadının yumuşacık koyu renk omzuna dokunamadan elini indirdi. Neden olduğunu anlamayarak ve kendine kızarak kaşlarını çatıp kadına baktı.

"Hadi eve gel, Doro," dedi.

Sesi hiç değişmemişti, yumuşacık ve gençti. Doro'nun kafası karışmıştı, sanki zamanda asılı kalmıştı; yanında gözlerini hiç ayırmadan onları izleyen korumacı oğulun refakatinde kadının peşi sıra eve girdi.

Yırtık pırtık giysileriyle tozlu ve çıplak ayaklı oğlana baktı. Bu şık tasarımlı evin içinde oğlanın ait değilmiş gibi hissetmesini beklerken çocuk son derece rahattı.

250 Oğlan, "Hadi oturma odasına gelin," dedi bir çocuğunki gibi küçük elleriyle Doro'nun kolunu yakalayarak. "Bırakın da üstünü giyinsin. Geri gelecek."

Doro'nun da kadının geri geleceğinden şüphesi yoktu zaten. Demek ki çocuk da rehine olarak görevinin ne olduğunu biliyordu.

Doro üstü kumaş kaplı bir tekli koltukta oturdu, oğlan da karşısındaki kanepeye geçti. İkisinin arasında küçük ahşap bir masa ve siyah taştan oyulmuş bir şömine vardı. Yerde geniş bir şark halısı ve odanın çeşitli yerlerine serpiştirilmiş sandalye ve masalar vardı. Sade mavi bir elbise giyinmiş beyaz önlüklü bir hizmetçi elinde bir şişe brendiyle geldi ve içip içmeyeceğini görmek üzere oğlana baktı. Oğlan gülümseyerek reddetti.

Bu hizmetçiden de iyi av olurdu. Anyanwu'nun kızı mıydı? Doro kız odadan çıktıktan sonra oğlana dönüp, "O ne yapabiliyor peki?" diye sordu.

"Bebek yapmak dışında hiçbir şey," dedi oğlan.

"Değişim geçirdi mi?"

"Hayır. Ama geçirmeyecek de. Bu yaştan sonra olmuyor."

Demek örtük kalmış. Kendi kalıtsal özelliklerini çocuklarına aktarabilen ama kendisi kullanamayan birisi. Yakın bir akrabasıyla çiftleştirilmesi gerekiyordu. Doro, Anyanwu'nun bu konudaki aşırı hassasiyetini atlatıp atlatmadığını merak etti. Bu kendi kendine yeniden kol yetiştirebilen oğlan böyle bir şeyin, akraba evliliklerinin mi sonucuydu? Acaba bu çocuğun babası Anyanwu'nun yaşça büyük oğullarından birisi miydi?

Oğlana, "Benim hakkımda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Senin de ona benzediğini, göründüğün gibi biri olmadığını." Oğlan omuz silkti. "Bazen senden bahsediyordu – onu Afrika'dan aldığından, New York'ta halen kölelik varken orada senin kölen olduğundan."

"Anyanwu benim kölem olmadı."

"O öyle olduğunu düşünüyor. Ama yeniden kölen olacağını pek zannetmiyor."

Yatak odasında Anyanwu, erkek rahatlığı ve çabukluğuyla giyindi. Bedenini gene kadın olarak tuttu, Doro'yla yüzleştiğinde kendisi olmak istemişti – ama köpek bedeninin kıyafetsiz özgürlüğünden sonra kadınların giymesi beklenen rahatsız ve dar şeyleri giyinmek de istemiyordu. Erkeksi giysiler kadınlığını her şekilde vurguluyordu. Onu bu giysileriyle görüp de erkek veya oğlan olduğunu sanan kimse çıkmamıştı.

Birdenbire gömleğini yere atıp başını ellerinin arasına alıp komodinin önünde durdu. Eğer şimdi kaçacak olsa Doro, Stephen'ı lime lime ederdi. Büyük ihtimalle öldürmez ama kölesi yapardı. Burada, Louisiana'da ve başka Güney eyaletlerinde aynı Doro gibi insan yetiştiren kimseler vardı. Onlar bir erkeğe kadın üstüne kadın verir, çocuklar doğmaya başladığında da adamın ne çocuklara ne de annelerine yapılacaklar üzerinde hiçbir yetkisi veya sorumluluğu olmazdı. Bu şeyler efendilere özgüydü. Doro da kadının oğluna aynen bunu yapıp damızlık bir hayvan gibi davranacaktı. Kaçtığında arkasında, Doro'nun ellerinde bıraktığı kızları ve oğullarını düşündü. Onların hiçbiri

artık hayatta değildi elbette ama Doro'nun onları sağ oldukları süre boyunca ne biçim kullandığından hiç şüphesi yoktu. Kadının onlara yardım etme şansı yoktu. Isaac'le evli olduğu süre boyunca elinden gelen her şeyi yaparak Doro'nun onlara zarar vermesini engellemeye çalışmıştı. Bunun ötesinde ise tek yapabileceği şey onların yanında kalmak ve orada ölmek olurdu ama çocuklarını Doro'dan kurtaramazdı. Üstelik Wheatley'deki yetiştiriliş biçimleri düşünülürse, kadının yardımını da zaten istemeyeceklerdi. Doro herkesi baştan çıkarıyordu. Onların kendisini tatmin etmek ve onayını almak için çırpınmalarını sağlıyordu. Ve ancak onları baştan çıkaramadığında itaat ettirmek üzere korku salıyordu.

Onları korkutamadığındaysa...

Anyanwu'nun elinden ne gelirdi ki? Yeniden kaçıp Stephen ve diğer herkesi Doro'ya teslim edemezdi. Ama kaldığı sürece de buradaki çocuklarına Wheatley'deki çocuklarına yapabileceğinden daha fazla yardım edip edemeyeceği belli değildi. Kendisini bile kurtaracak durumda değildi. Aşağı indiğinde, Doro kimbilir ona ne yapacaktı? Doro'dan kaçmıştı ve kaçaklar öldürülürdü. Kadının giyinmesine izin vermesinin tek sebebi başına kalacak çıplak bedenle uğraşmak istememesi miydi?

Anyanwu'nun elinden ne gelirdi?

Kadın salona girdiğinde Doro ve Stephen eski dostlar gibi sohbete dalmıştı. Doro onu karşılamak için ayağa kalktığında kadını şaşırttı. Önceden bu tür nezaket gösterilerini yerine getiremeyecek kadar tembel bir hâli olurdu. Kadın da Stephen'ın yanına, kanepeye oturdu ve oturur oturmaz oğlanın kollarının gayet güzel geliştiğini fark etti. Kollarını kaybettiği korkunç günde o kadar sakin ve o kadar kontrollüydü ki.

Kadın sakin bir tonda çocuğa, "Hadi işinin başına git şimdi," dedi.

Oğlan şaşkınlıkla ona baktı.

Anyanwu, "Hadi," diye tekrarladı. "Bak ben buradayım."

Besbelli oğlanı endişelendiren de buydu. Oğlana Doro'dan epey bahsetmişti. Çocuk kadını bırakmak istemese de sonunda söyleneni yaptı.

Doro brendisini yudumlarken, "Akıllı çocuk," dedi.

"Öyledir," diye onayladı kadın.

Adam başını sağa sola salladı. "Ona ne yapmalıyım, Anyanwu? Sana ne yapayım sence?"

Kadın ses çıkarmadı. Onun ne cevap verdiğinin hiçbir zaman önemli olmamıştı ki. Doro canı ne çekerse onu yapardı.

Adam, "Benden daha başarılı olmuşsun," dedi. "Oğlun oldukça kontrollü gözüküyor – ve kendinden çok emin."

Kadın, "Ona başını dik tutmayı öğrettim," dedi.

"Gücünden bahsetmiştim."

"Doğru."

"Babası kimdi?"

Kadın duraksadı. Tabii ki soracaktı. Çocuklarının soyunu tıpkı bir atınkini araştırır gibi takip edecekti. "Babası Afrika'dan yasadışı olarak getirilmiş," dedi. "İyi bir adamdı, ama... Thomas'a çok benziyordu. Gerekenden fazla şey duyup hissedebiliyordu."

"Ve köle gemisiyle okyanusu geçip hayatta kalmış?"

"Bir kısmı hayatta kalmış diyebiliriz. Genellikle delirmiş gibiydi ama iyi huyluydu. Çocuk gibiydi. Köle tüccarları adamın garip davranışları henüz İngilizce öğrenmediği içinmiş gibi yaptılar. Adamı satmak için bana kaslarının ne denli güçlü olduğunu falan gösterdiler – anlayabileceğin üzere ben o sıralar beyaz bir adamdım."

"Anladım."

"Bana dişlerini, ellerini ve penisini gösterip ne kadar iyi bir döl olabileceğinden bahsettiler. Senin hoşuna gidecek tiplerdi, Doro. Aynı senin gibi düşünüyorlardı."

Doro dostcanlısı bir tonda, "Sanmam," dedi. Şaşırtıcı bir samimiyeti vardı. İlk aşamadaydı – kadını tıpkı halkından ilk ayırdığı zaman yaptığı şekilde baştan çıkarmaya çalışıyordu. Şüphesiz kendi mantığı çerçevesinde oldukça cömert bir davranıştı bu. Kadın ondan kaçmış, hiç kimsenin yapamadığı şeyi başarmış, koca bir ömürden daha uzun süre elinden kaçmayı başarmıştı ve Doro, kadını bir çırpıda öldürmek yerine onunla yeniden başlıyor gibi yapıyordu – sanki ona hiçbir şey olmamış

gibi Doro'yu kabul etmesi için son bir şans daha veriyordu. Bu da –eğer kadın boyun eğmeyi kabul ederse– onu canlı tutmak istediği anlamına geliyordu.

Anyanwu bunu fark ettikten sonra hissettiği rahatlamaya kendi bile şaştı. Merdivenden indiğinde ölmeyi bekliyordu; hatta ölmeye hazırdı ve adam birdenbire yeniden kur yapmaya başlamıştı. Ve işte o da cevap veriyordu...

Hayır. Hayır olmaz. Daha fazla Wheatley yok.

Ne peki?

Doro, "Demek delirdiğini bildiğin bir köleyi sevdiğin bir hassasiyete sahip olduğu gerekçesiyle satın aldın," dedi. "Bu gibi şeyleri benim kaç defa yaptığımı bilsen inanmazsın."

"New Orleans'tayken onu satın aldım çünkü zincirlere bağlı olarak yanımdan geçerken bana seslendi. Dedi ki: 'Anyanwu! Bu beyaz ten gözlerini de gizliyor mu ha?'"

"İngilizce mi?"

"Hayır. Benim ülkemdendi. Fakat akrabam olduğunu sanmıyorum, benden çok farklıydı. Benimle konuştuğu sırada bilinci yerindeydi ve düşüncelerimi duyuyordu. Bir sürü zincirlenmiş köle önümden geçiyor, ben de: 'Denize batmış altınlardan daha fazla çıkarsam iyi olur, sonra da gidip bankacıyla yanımdaki araziyi almakla ilgili konuşurum. Kitap almam lazım – tıp kitapları, özellikle de şimdiki doktorların ne yaptığını öğrenmek için...' diye düşünüyordum. Önümdeki köleleri görmemiştim bile. Böyle bir şeye gözlerimi yumabileceğimi hiç düşünmezdim. O kadar uzun süre beyazdım ki. Birinin onun söylediğini bana söylemesine ihtiyacım vardı."

"Ve bu yüzden onu eve getirip ondan bir çocuk yaptın."

"Ona bir sürü çocuk yapardım aslında. Gemide başına gelenlerden sonra ruhu yeni yeni iyileşiyordu. Son zamanlarında çoğu zaman bilinci yerindeydi. İyi bir koca olmuştu. Ama öldü."

"Hangi hastalıktan?"

"Bulamadım. Oğlunu gördüğünde gururla, 'Ifeyinwa! – çocuk gibisi yok,' demişti. Ben de Stephen'ın ikinci ismini Ifeyinwa koydum. Sonra Mgbada öldü. Bazen kötü bir şifacıyım. Bazen hiç şifacı olamıyorum."

"Şüphesiz adam sayende normalde yaşayacağından çok daha uzun süre ve güzel yaşamıştır."

Anyanwu, "Halen gençti," dedi. "Eğer bir gün olmanın hayalini kurduğum şifacı olabilsem yaşayacaktı."

"Oğlan nasıl bir şifacı?"

"Kimi açılardan benim kadar iyi değil. Daha yavaş. Ama babasının duyularına sahip. Seni nasıl tanıdığını merak etmedin mi?"

"Senin beni görüp onu uyarmış olduğunu düşünmüştüm."

"Ona senden bahsettim. Belki benim düşüncelerimde duyduğu için sesini tanıyor olabilir. Ona tam olarak ne duyabildiğini hiç sormadım. Ama soruna gelirsek, hayır, seni gelmeden önce görmemiştim – tanıyacak kadar değil en azından." Kadının gerçekten burada kalıp onunla tanışmak için beklediğini, çocuklarını tehdit edebilsin diye evde tuttuğunu mu düşünüyordu? Ne yani, Anyanwu'nun yıllar içinde aptallaştığını mı düşünmüştü? "Bazen insanlara dokunup onlarda ne sıkıntı olduğunu anlayabiliyor," diye sözüne devam etti. "Bir şeyle ilgili sorun olduğunu söylerse genellikle doğru çıkıyor. Ama bazen ıskalayabiliyor – benim ıskalamayacağım şeyleri fark etmiyor."

Doro, "O henüz genç," dedi.

Kadın omuz silkti.

"Peki Anyanwu, o hiç yaşlanacak mı?"

"Bilmiyorum." Kadın duraksadı ve ümidini fısıldayarak dile getirdi. "Belki de sonunda mezara gömmek zorunda kalmayacağım bir oğlan doğurmuşumdur." Başını kaldırdığında Doro'nun dikkatle kendisini dinlediğini gördü. Yüz ifadesinde bir tür açlık okunuyordu – ama adam bu açlığı hemen gizledi.

"Düşünce okumasını kontrol edebiliyor mu?" diye sordu nötr bir tonda.

"Bu açıdan babasının tam tersi. Mgbada da aynı Thomas gibi ne duyduğunu kontrol edemiyordu. Halkı onu bu yüzden köle olarak satmış zaten. Onların gözünde bir büyücüymüş. Ama Stephen'ın başkalarının düşüncelerini okumak için çaba harcaması gerekiyor. Geçişten beri kazara başına böyle bir şey gelmedi.

Ama bazen deniyor ve hiçbir şey olmuyor. Ne zaman sağır olacağını bilememeye benzediğini söylüyor."

"Bu katlanılır bir kusur," dedi Doro. "Bazen sinir oluyor olabilir ama en azından hiçbir zaman diğerlerinin düşüncelerinin yükü altında boğularak delirmeyecek."

"Ben de ona böyle söyledim."

Upuzun bir sessizlik oldu. Yaklaşan bir şey vardı ve Anyanwu emindi ki bu şey Stephen'la ilgiliydi. Ne olduğunu sormak istedi ama sonra Doro söylediğinde kadın da onu bir şekilde reddetmenin yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Ve bunu yaptığında... bunu yaptığındaysa başarısız olacaktı ve Doro onu öldürecekti.

Kadın, "Senin için Isaac neydiyse benim için de Stephen o," diye fısıldadı. Doro bunun ne olduğunu anlayabilecek - bir merhamet yakarışı olduğunu kavrayabilecek miydi?

Anyanwu'ya sanki anlaşılamaz bir şey söylemiş de ne demek istediğini kavrayamamış gibi boş gözlerle baktı. Sonunda kendisiyle uyuşmayan kararsızlıkta hafifçe gülümsedi. "Anyanwu, yüz senenin -hatta yüz elli senenin- sıradan bir insan için ne kadar uzun olduğunu hiç düşündün mü?"

Kadın omuz silkti. Boş sözler. Kadın ondan oğluna ne yapmayı planladığını duymayı beklerken o boş boş konuşuyordu!

Adam, "Yıllar sana nasıl geliyor?" diye sordu. "Günler gibi mi? Yoksa aylar? Sevdiğin yol arkadaşların bir anda yaşlanıp beyazlayarak çürüdüğünde nasıl hissediyorsun?"

Kadın gene omuz silkti. "İnsanlar yaşlanır. Ve ölürler."

Doro da, "Hepsi," diye hak verdi. "Sen ve ben hariç her biri."

"Sen sürekli ölüyorsun," dedi kadın.

Adam ayağa kalkıp kanepede kadının yanına gidip oturdu. Kadın ayaklanıp adamdan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu. "Ben hiç ölmedim," dedi adam.

Kadın gözlerini, adamın arkasındaki şöminenin üst rafında duran bir muma dikti. "Haklısın," dedi. "Sen sürekli öldürüyorsun, demeliydim."

Ve adam sessizliğe düştü. Anyanwu yüzünü adama dönüp gözlerine, arası hafif açık kocaman kahverengi gözlerine baktı.

İri bir adamın gözlerine sahipti - en azından bu bedeninde. Ona sahteci bir nezaket ifadesi veriyorlardı.

Kadın, "Buraya öldürmeye mi geldin?" diye sordu. "Ölecek miyim? Çocuklarım senin aygırların ve kısrakların mı olacak? Bu yüzden mi beni kendi hâlime bırakamadın!"

Adam, "Neden yalnız olmak isteyesin ki?" diye sordu.

Kadın gözlerini yumdu. "Bana ne olacağını anlat artık, Doro."

"Belki hiçbir şey. Belki günün birinde oğluna bir eş getiririm."

Anyanwu inanamayarak, "Bir eş mi?" diye sordu.

"Burada sadece bir eş, evet, aynı sen ve Isaac için olduğu gibi. Ona hiç Wheatley'de kadın sunmadım biliyorsun."

Orası öyleydi. Zaman zaman Isaac'i alıp yanında götürürdü ama Isaac'e kadın getirmezdi. Anyanwu en sevdiği kocasının başka kadınlardan düzinelerce çocuk yaptığını biliyordu. Bir keresinde anlamaya çalışarak Isaac'e, "Onları hiç önemsemiyor musun?" diye sormuştu. Anyanwu her bir çocuğunu çok önemser, doğurduğu her çocuğu kendisi yetiştirir ve bundan çok keyif alırdı.

Isaac ise yanıt olarak, "Onları hiç görmüyorum ki," demişti. "Onlar Doro'nun çocukları. Ben onlara Doro adına döl veriyorum hepsi bu. Doro da çocukların ve annelerinin sağlıklı olup iyi bakılmalarını sağlıyor."

"Öyle der tabii!" Kadın o gün son derece huysuzdu çünkü Doro, kadının Isaac'le son yaptığı çocuğun üstünden bir sene geçmeden onu yeniden hamile bırakmıştı. Üstelik bu yetmezmiş gibi hemen sonrasında da Anyanwu'nun tanıdığı ve çok sevdiği uzun boylu hoş bir kızı öldürmüştü. Kız, kendi başına gelecekleri anlamış olmasına rağmen Doro'ya sevgilisi gibi davranmayı sürdürmüştü. İğrenç bir durumdu.

Isaac, "Sahiplendiği çocuklarının ihtiyaçlarını yoksaydığını gördün mü hiç?" diye sormuştu. "Doro'nun tebaasından herhangi birinin topraksız veya aç kaldığını gördün mü? Doro kendisinin olana iyi bakar."

Kadın bunun üstüne Isaac'den uzaklaşıp bir kuşa dönüşüp saatlerce uçmuş, kanatlarının altında uzanan boş arazilere bakarak tüm ormanlar, nehirler, dağlar ve göller arasında, bu uçsuz bucaksız dünyada kaçıp arınabileceği ve huzur bulabileceği bir yer olup olmadığını düşünmüştü.

Anyanwu, "Stephen on dokuz yaşında," dedi. "Artık adam oldu. Senin de benim de çocuklarımız oldukça hızlı büyüyor sanırım. Stephen değişiminden beri düzgün bir erkek. Eğer onu da Isaac'i kullandığın şekilde kullanacak olursan onu hayvana çevirirsin."

"Isaac ona ilk kadınını verdiğimde on beş yaşındaydı." dedi Doro.

"Demek ki on beş yıldır halihazırda seninmiş. Sana göre Stephen da en az benim kadar yabani tohum sayılır."

Doro kadına hak vererek başını öne eğdi. "Evet, onlara değişim geçirmeden önce ulaşmam daha iyi olur. Ee, Anyanwu, bana ne vereceksin o zaman?"

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. Pazarlık yapmayı mı teklif ediyordu? Daha önce hiç pazarlık yapmamıştı. Ne istediğini söylemiş ve eğer kendisinden isteneni yapmazsa kadının veya çocuklarının başına neler geleceğini söylemekle yetinmişti.

Şimdi pazarlık mı yapıyordu yoksa kadınla oyun mu oynuyordu? Adamın ciddi olduğunu varsaysa bile kaybedecek bir şeyi olmazdı, değil mi? "Stephen'a kadın getir," dedi. "Bir kadın. Biraz daha büyüdüğünde belki başkalarını da kabul eder."

"Şu an hiç kimse olmadığını mı sanıyorsun peki?"

"Elbette hayır. Ama kendi eşini kendi seçiyor. Ona birileriyle üremesini söylemiyorum. Ona damızlık kadınlar göndermiyorum."

"Kadınlar ondan hoşlanıyor mu sence?"

Kadın biraz gülümsedi ve buna kendisi de hayret etti. "Kimileri. Ama ona uygun olacak kadar değil. Bu sıralar ona çok ilgi gösteren dul bir kadın var; işini de iyi biliyor. Eğer Stephen yalnız kalsa, gezinip durmaktan sıkılıp burada kendine bir eş seçmeye çalışacaktır."

"Belki de kendi hâline bırakmamalıyım."

Anyanwu, "Bak, eğer onu kendi hâline bırakmazsan hayvana çevirirsin!" dedi. "Bu ülkedeki erkek kölelerin sadece üreme amacıyla nasıl kullanıldığını görmedin mi? Asla adam olmayı öğrenemiyorlar. Çocuklarıyla ilgilenmelerine izin verilmiyor. Benim toplumumda çocuklar zenginliktir, paradan ve diğer her şeyden daha değerlidir. Ama bu efendileri tarafından yoldan çıkarılıp çarpıtılan adamlar için çocukları neredeyse hiç. Sadece başka adamlara gösteriş yapmaya yarıyorlar. Bir kişi diğerinden çok çocuğu varsa başka birinden daha değerli olduğunu sanıyor. Herkes onlara çocuk doğurmuş olan kadınların sayılarını abartarak söylüyor, hiç kimse çocuklarına bir babanın yapması gerekeni yapmıyor ve kendi kahverengi çocuklarını umursamazca satmayı sürdüren efendileri, 'Bakın, nigırlar resmen hayvan gibi!' diyerek onlarla alay ediyor. Doro, buralarda köleliği gördükten sonra insanın gözleri açılıyor. Kendi çocuğuma nasıl böyle bir hayat sunayım ben?"

Sessizlik oldu. Doro ayağa kalktı, koca odada dolanarak vazoları, lambaları ve mahzun suratlı koyu renk saçlı zayıf beyaz bir kadının portresini inceledi. "Bu kadın karın mıydı?" diye sordu.

Anyanwu gidip adamı silkelemek istiyordu. Tüm kuvvetini kullanarak yapmaya niyeti olduğu şeyi anlattırmak istiyordu. Fısıldayarak, "Evet," dedi.

"Ee hoşuna gitti mi – erkek olmak, bir karın olması?"

"Doro...!"

"Hoşuna gitti mi?" Aceleye getirilmeyecekti. Hâlinden çok keyif alıyordu.

"İyi bir kadındı. Birbirimizi tatmin edebiliyorduk."

"Senin ne olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. O da sıradan biri değildi. Hayaletler görüyordu."

Doro tiksinme ve hayal kırıklığı dolu bir tonda, "Anyanwu!" diye bağırdı.

Kadın adamın tonuna aldırış etmeyerek resmi inceledi. "Onunla evlendiğimde daha on altı yaşındaydı. Eğer evlenme-

sem büyük ihtimalle onu bir akıl hastanesine kapatacaklardı. Ondan herkes az önce senin adımı söylerken kullandığın garip tonda bahsederdi."

"Onları suçlamıyorum."

"Suçlamalısın. Çoğu insan bedenler öldükten sonra devam eden bir yaşama inanır. Hayalet hikâyeleri hep anlatılagelmiştir. Korkmayacak kadar geliştiğini düşünen insanlar bile muaf değildir bu durumdan. Beş kişiyi tutup çevirsen en az üç tanesi daha önce bir hayalet gördüğüne ya inanmaktadır ya da başka birinin hikâyelerini dinlemiştir. Ama Denice gerçekten görüyordu. Duyuları aşırı hassastı; başka kimsenin göremediğini görebiliyordu ve başka hiç kimse onun gördüğünü göremediği için ona deli diyorlardı. Bana sorarsan o da bir çeşit geçiş yaşamıştı."

"Ve bu ona ölümden sonraki yaşama dair özel bir görü alanı verdi."

Anyanwu hayır anlamında başını salladı. "Daha az şüpheci olmalısın. Ne de olsa sen de hayalet sayılırsın. Seninle ilgili dokunulacak bir şey var mı sanki?"

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Eminim." Duraksadı. "Sana Denice'i anlatacağım, Doro. Seninle herhangi biri veya herhangi bir şey hakkında konuşacağım. Ama önce lütfen bana oğlumla ilgili ne yapmayı planladığını anlat."

"Ben de bunu düşünüyordum. Seni ve senin benim için nasıl bir olası yararın olduğunu." Yeniden portreye baktı. "Aslında sen haklıydın. Buraya yarım kalan işimi tamamlamaya – yani seni öldürüp çocuklarını diğer yerleşimlerime götürmeye gelmiştim. Senin bana yapmış olduğun şeyi şu âna kadar yapan çıkmadı."

"Senden kaçtım ve hayatta kaldım. Bunu yapan başkaları da oldu."

"Evet, ama sadece yaşamalarına izin verdiğim için. Onları yakalayana kadar en fazla birkaç günlük özgürlükleri oldu. Bunu da biliyorsun."

Anyanwu çekinerek, "Biliyorum," dedi.

"Şimdiyse, seni kaybettikten bir asır sonra seni hâlâ genç ve sağlıklı buldum – birbirimizi sanki daha dün görmüşüz gibi bir rahatlıkla karşıladın beni. Ve benimle rekabet ettiğini, kendi minik cadılarını yetiştirdiğini öğrendim."

"Rekabet falan yok."

"O zaman neden kendini benim aradığım türdeki insanlarla çevreledin? Neden onlardan çocuk yapıyorsun?"

"Çünkü bu kişilerin... bana ihtiyaçları var." Etrafına topladığı bireyleri bulana kadar onların başına neler geldiğini hatırlayarak yutkundu. "Onlara yardım edecek birisine ihtiyaçları oluyor, ben de yardım edebiliyorum. Sen onlara yardım etmek yerine onları kullanmak istiyorsun. Oysa ben yardım edebiliyorum."

"Neden edesin?"

"Çünkü, Doro, şifacıyım ben."

"Bu geçerli bir cevap sayılmaz. Şifacı olmak senin seçimin. Ve sen gerçekte nesin biliyor musun? Ülkenin bu kesiminin deyimiyle: loup-garou – yani kurt şekline girebilen kimse."

"Demek komşularımla konuştun."

"Konuştum. Ve senin de bildiğin üzere onlar haklı."

"Efsanelerde kurtlara dönüşenler öldürülür. Ben kendimi korumak için olmadığı sürece kimseyi öldürmem. Ben şifacıyım."

"Çoğu... şifacı hastalarından çocuk yapmaz."

"Çoğu şifacı canı ne istiyorsa onu yapar. Hastalarım diğerlerine göre bana daha yakın kişiler oluyor. Neden onların arasından kendime eş seçmeyeyim?"

Doro gülümsedi. "Her şeye bir cevabın var değil mi? Neyse, fark etmez. Bana Denice ve hayaletlerini anlat."

Kadın derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş, kendini sakinleştirmeye çalışarak nefesini verdi. "Denice başkalarının ardında bıraktığı şeyleri görüyordu. Evlere girdiğinde orada daha önce yaşamış kişileri görürdü. Mesela o evde birisi acı çekmiş ve ölmüşse, Denice bunu görebilirdi. Bu ödünü patlatıyordu. Bir

eve girer ve giysileri tutuşmuş koşan bir çocuk görürdü ama orada çocuk falan olmazdı. Sonra da belki iki, belki on, belki yirmi sene önce orada bir çocuğun yanarak öldüğünü öğrenirdi. Günler veya yıllar öncesinde birilerinin yaptığı hırsızlıkları görürdü. Kölelerin dövüldüğünü ve öldürüldüğünü, köle kadınlara tecavüz edildiğini, sıtma nöbeti geçiren veya çiçek hastalığına tutulmuş insanları görürdü. Geçişteki kişilerin yaşadığı gibi başkalarının hislerini hissetmezdi. Yalnızca görürdü. Ama gördüğü şeyin o sırada yaşanmakta mı olduğunu yoksa geçmişte mi kaldığını ayırt edemezdi. Yavaş yavaş aklını kaybediyordu. Sonra ebeveynleri bir parti düzenlediler, ben de genç, yakışıklı ve zengin biri gibi göründüğümden, beş kızlı ailenin gözünde muhtemel bir damat adayı olduğum için çağırılmıştım. Denice'in babasının yanında durmuş geçmişime dair kimi yalanlar anlatıyordum ki birden kız yanımdan geçti. Görüyorsun ya, bana fark etmeden dokunmuştu. Ahşap ve tuğlanın geçmişini nasıl görebiliyorsa temas ettiği insanların geçmişlerini de o denli rahat görebiliyordu. Bu ufak dokunuşu bile benim kimliğime dair kimi bilgiler iletmişti ve kız aniden bayıldı. Kız günler sonra konuşmak için yanıma gelinceye dek ne olduğunu anlayamamıştım. Kızın tanıştığı, kendisinden daha tuhaf olan tek kişi bendim. Biz daha evlenmeden önce benim kim olduğumu biliyordu."

"Seninle neden evlendi?"

"Çünkü yapabildiği şeyi bana anlattığında ona inandım. Çünkü ondan korkmamış, alay etmemiştim. Ve bir zaman sonra birbirimizi arzulamaya başladık."

"Senin kadın olduğunu ve siyah olduğunu bilmesine rağmen mi?"

"Bunlara rağmen." Anyanwu mahzun suratlı genç kadına baktığında aralarındaki ürkek ama sevgi dolu kur yapma sürecini anımsadı. Birbirlerini kaybetmekten korktukları gibi evlenmekten de korkmuşlardı. "Başta hiç çocuk yapamayacağımızı düşünmüş, çocuk yapmanın hayalini kurduğu içinse üzülmüştü. Sonra ona kız çocuk verebildiğimi fark etti. Tüm yapabil-

diklerimin kapsamını anlaması epey bir zamanını aldı. Sonra çocukların siyah olmasından ve bir köleyle birlikte oldu diye toplum tarafından yargılanacağını düşündü. Beyaz adamlar her tarafa kahverengi çocuklarını saçıyor ama beyaz bir kadın bunu yapacak olursa diğer beyazların gözünde hayvan yerine konuluyor."

Doro, "Beyaz kadınlar korunmalıdır," dedi, "isteseler de istemeseler de."

"Mülklerin korunduğu gibi." Anyanwu başını iki yana salladı. "Sahiplerinin kullanımı için saklanırlar. Denice kendisini aynı bir mülk gibi – kaçmaya çalışan bir köle gibi hissettiğini söylemişti. Ben de ona eğer istediği buysa kendimle hiç bağlantısı olmayan çocuklar verebileceğimi söylemiştim. Bu sorunun onun suçu olmadığını bilmeme rağmen korkusu beni öfkelendirmişti. Warrick kimliğimin herhangi birinin kopyası olmadığını anlattım. Bu kişiyi yaratmak için kendimi özgürce şekillendirmiştim ama eğer istediği buysa Wheatley'de bakımını yaptığım beyaz erkeklerden birinin vücudunu da kullanabilirdim. Sonra tıpkı yunuslarda yaptığım gibi benden hiçbir kalıt almayan yavrular yaratabilirdim. Erkek yavrular bile. Bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı."

Doro, "Ben de anlamıyorum," dedi. "Bu yeni bir şey."

"Benim için öyle. Sen bunu sürekli yapıyorsun – seninle hiçbir kan bağı olmayan çocuklara babalık yapıyor veya onları doğuruyorsun. Sen onlara kendi çocukların desen de aslında onlar giyindiğin bedenlerin çocukları."

"Ama... senin giyindiğin bir beden var."

"Ve sen halen bu bedenin nasıl değişebildiğini anlamadın. Senin gibi tamamıyla terk edemesem de yeni baştan yaratabiliyorum. Öylesine bütüncül olarak başka birinin görüntüsünde yeni baştan yaratabiliyorum ki artık kendi ebeveynlerimle bağlantım kalmıyor. Tabii kendimi bu denli yok edip baştan yarattığımda bile kim olduğumu unutmuyorsam ve gerçek şeklime dönebiliyorsam bu beni ne yapar bilmiyorum."

"Bunu Wheatley'deyken yapamıyordun ama."

"Hep yapıyordum. Yeni bir hayvan şeklini her öğrenişimde yapıyordum. Ama senden kaçmaya başlayana dek tam anlamıyla nasıl olduğunu ben de anlayamamıştım. Saklanmaya başlayana kadar. Yunus yavruları doğurduğumda onlar gerçekten yunustu. Hiçbir şekilde insan değillerdi. Isaac'in yıllar evvel yakalayıp bize yedirdiği yunusun yavrularıydı. Bedenim, yaşayan en küçük parçasına kadar o yunusun bir kopyasıydı. Bu denli bir değişimin ne kadar derinden ve bütüncül olduğunu sana anlatacak başka bir kelimem yok ne yazık ki."

"Demek başka bir insan olmayı öyle iyi yapabildin ki Denice'le gerçekten sana ait olmayan çocuklar yaptın."

"Yapabilirdim. Ama Denice bunun nasıl olacağını anladığında istemediğine karar verdi. Bunun yerine hiç çocuk yapmam daha iyi dedi. Gerçi böyle bir fedakârlık yapmasına gerek yoktu. Ona kendi bedenimden kız çocuklar verebilirdim. Ve bu kızlar benim değil Denice'in ten renginde olurdu. Elbette bunu yapmak kolay değildi. İnsan bedenindeki bir hücrede bile bir sürü minik parça var. Eğer yeterince özenli davranmazsam ona ciddi bir hilkat garibesi yaratabilirdim."

"Kaçmana sebep olarak bu şeyleri araştırmana ben mi sebep oldum?"

"Evet. Benim pek çok şey öğrenmemi sağladın. Zamanın çoğunda kendim dışında inceleyecek pek bir şeyim olmadığı için daha önce hiç aklıma gelmeyen şeyleri deneme şansı buldum."

"Eğer başka bir adamın şeklini kopyalarsan o zaman oğulların da olabilir."

"Diğer adamın oğulları."

Doro yavaş yavaş dudaklarını gülümser gibi büktü. "Anyanwu, işte aradığın cevap. Oğlunun yerini alacaksın. Pek çok kıymetli kişinin şekline gireceksin."

"Nasıl yani... oraya buraya gidip çocuk yapmamı ve varolduklarını unutmamı mı istiyorsun?"

"İster sen git, istersen ben sana kadın getireyim."

Anyanwu oturduğu yerden kendisini gergin ve öfkeli göstermeye bile uğraşmaksızın bıkkınca kalktı. Adama sessizce, "Sen

sersemin tekisin," dedi ve koridordan evin öbür tarafına gidip arka kapıdan çıktı. Uzaktaki ağaçların arasından ırmak ağzının ağır ağır göle karıştığı yeri görebiliyordu. Daha yakındaysa eve bağlı yan binalar ve kölelerin yaşamadığı köle kulübeleri vardı. Anyanwu'nun mülkünde hiç köle yoktu. Yanında çalışan ve işe aldığı kişilerin bir kısmını azat edilmiş kölelerden seçmiş, satın aldıklarını ise ânında azat etmişti. Onlar da Anyanwu'yla ve birbirleriyle diğer yerlerde olduklarından daha huzurlu hissettikleri için kadının yanında çalışmayı tercih ediyorlardı. Bu, her yeni geleni şaşırtıyordu. Başkalarının yanında huzurlu hissetmeye alışık değillerdi. Onlar uyumsuz, ayrıksı, baş belası diye tanımlanan kişilerdi – her ne kadar Anyanwu'nun başına bela olmasalar da. Ona bir anne, abla, öğretmen ve eğer kadın izin verirse sevgili gibi davranıyorlardı. Bir şekilde bu en ileri yakınlık seviyesi bile kadının otoritesini sarsmıyordu. Onun gücünü biliyorlardı. Ne rolünü seçerse seçsin o her kimse, oydu.

Ve buna karşın onları asla tehdit etmez, Doro'nun tebaasında yaptığı şekilde insanları katletmezdi. Yaptığı en uç şey yanında çalışan birisini kovmaktı. Kovulmak çiftlikten ayrılmak anlamına da geliyordu. Kovulan kişinin plantasyonun güvenli ve huzurlu ortamından ayrılıp dış dünyada ayrıksı bir birey olarak kalması anlamına geliyordu. Yani sürgündü.

Çiftliktekilerden pek azı Anyanwu için bir kişiyi –veya daha beteri– bir aileyi dışlamanın ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Pek azı varlıklarının kadına nasıl güven verdiğini biliyordu. Anyanwu, sığır sürüsü oluşturur gibi insan çiftleştiren Doro değildi ama belki de bu özel ve hafif tuhaf kişileri bir araya getirmesi nihayetinde Doro'nun üretme çalışmalarıyla aynı sonucu verecekti. Aslında sadece kendisi gibi davranıyor, ailesini topluyordu. Bu insanların bir kısmının ailesinden, kendi soyundan geldiği belliydi zaten. Ona kendi çocuklarıymış gibi geliyorlardı. Belki de birbirleriyle evlenmeyi seçmişler, ortak kökenlerini bilemeseler de aralarındaki tanımlamaz ama güven veren benzerlik sayesinde birbirlerine çekilmişlerdi. Bir de kadınla hiçbir alakası bulunmayan ve belki birkaç nesil sonra tam anlamıyla

zihin okuma becerisi kazanacak olan ama şimdi ilk belirtileri gösteren diğerleri vardı. Anyanwu'ya bunu –etrafına adamın büyükanne ve büyükbabaları gibi kişileri topladığını– Mgbada da düşünmüştü. Mgbada kadına bu yaptığının cadıları çiftleştirmek olduğunu söylemişti.

Dikiş dikerek geçimini kazanan ağarmış gri saçları ve solgun cildiyle Luisa isimli yaşlı, beyaz bir kadın Anyanwu'nun yanına geldi. Luisa çiftlikteki beş beyaz insandan birisiydi. Çok daha fazla beyaz uyum içinde burada yaşayabilirdi aslında ama ırk konusunda aşırı hassas davranan toplum kuralları bunu tehlikeli kılıyordu. Çiftlikte yaşayan yaşça genç olan diğer dört beyaz tehlikeyi azaltmak adına kendilerinin sekizdebirlik* olduklarını anlatırlardı. Luisa ise Creole'dü –yani Fransız-İtalyan karışımı– ve bunu kimin bilip bilmediğini umursamayacak kadar yaşlıydı.

Luisa, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Anyanwu başıyla onayladı.

"Stephen adamın burada olduğunu söyledi – hani şu bahsettiğin kişi, Doro."

"Git de tarladakilere ben onlara seslenmediğim sürece geri dönmemelerini söyle."

Luisa gözlerini dikip, "Ya bize –senin ağızından– o seslenecek olursa?"

"Öyleyse kaçıp kaçmama kararı size kalır. Doro hakkında bilgileri var. Eğer şimdi kaçmak istiyorlarsa kaçabilirler. Daha sonraları eğer siyah köpek yeniden ormanlarda görünürse geri gelebilirler." Eğer Doro, Anyanwu'yu öldürürse kadının şekil değiştirme veya şifa yetilerini kullanmaya devam edemeyecekti. Kadın bunu Wheatley'de yaşadığı dönemde öğrenmişti. Doro herhangi birisinin bedenini ele geçirince çocuk yapabiliyordu ama daha fazlasını yapamıyordu. Bundan uzun zaman önce Thomas'ı ele geçirdiğinde adamın zihin okuma yetisini elde edememişti. Anyanwu o güne dek adamın içine girdiği herhangi bir bedenin özelliklerini kullanabildiğini hiç görmemişti.

---

* (İng.) Octoroon: Sekizde bir siyah kanı taşıyor anlamında. ABD'de dönemin kölelik yasalarına göre bir bireyin soyağacında bir kişinin bile siyah olması o kişinin köle statüsünde olması anlamına geliyordu. *–çn*

Yaşlı kadın Anyanwu'yu omuzlarından tutup kendine çekti ve sarıldı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Daha adamı görmedim bile ama şimdiden nefret ediyorum."

"Git," dedi Anyanwu.

Luisa çayırlarda hızlı hızlı uzaklaştı. Yaşına göre iyi hareket ediyordu. Anyanwu'nun çocukları gibi onun da uzun ve sağlıklı bir ömrü olmuştu. Kolera, sıtma, sarıhumma, tifo gibi türlü hastalık tüm coğrafyayı kırıp geçmiş, Anyanwu'nun topluluğuna neredeyse hiç dokunmamıştı. Eğer hastalık kaparlarsa bile ölmüyor, hızlıca atlatıyorlardı. Bir şekilde hasar görürlerse de Anyanwu onlarla ilgileniyordu.

Tam da Luisa ağaçların arasında kaybolduğu sırada Doro evden dışarı çıktı. "Onun peşinden gidebilirim," dedi. "Kadını tarladaki yardımcılarını uyarması için gönderdiğini biliyorum."

Anyanwu hışımla adama döndü. "Sen benden kaç kat daha yaşlısın. Ama anladığım kadarıyla yıllarla beraber bilgelik kazanmana engel olacak kalıtsal bir engelin var."

"Nihayet bana sendeki bilgeliğin ne olduğunu anlatmaya başlayacak seviyeye düşecek misin?" Sesi artık keskinleşmeye başlamıştı. Anyanwu sinirine dokunuyordu ve baştan çıkarma evresi artık sona eriyordu. İyi haber. Anyanwu'yu yeniden baştan çıkarabileceğini düşünmesi ne kadar da saçmaydı zaten. Peki ya, Anyanwu'nun onu baştan çıkarma ihtimali...

Kadın, "Beni yeniden gördüğüne sevinmiştin, değil mi?" diye sordu. "Hatta bana sorarsan ne kadar sevindiğine kendin bile şaşırdın."

"Anyanwu ne söyleyeceksen söyle!"

Kadın omuz silkti. "Isaac haklıydı."

Sessizlik. Kadın Isaac'in, Doro'yla da birkaç kere konuştuğunu biliyordu. Isaac –dünyada en sevdiği iki insanın– o ikisinin bir arada olmasını o kadar çok istiyordu ki. Acaba tüm bunların Doro için bir önemi var mıydı? Yıllar önce hiçbir şey ifade etmemişti, şimdiyse... Doro, Anyanwu'yu gördüğüne memnun

olmuştu. Kadını değişmemiş gördüğünde, sanki kadının kendisinden sadece biraz daha ölümlü olduğunu ve yaşlandıkça çökmeyeceğini yeni yeni anlamış gibi hayran kalmıştı. Sanki kadının ölümsüzlüğü bunca yıl onun için anlamsızmış da aklının birazıyla kabul eder gibi yapmıştı.

"Sen beni öldürmediğin sürece yaşamaya devam edeceğim, Doro. Beni öldürmediğin müddetçe ölmem için hiçbir gerekçe de yok."

"Benim bin yılımı verdiğim işimi devralabileceğine inanıyor musun?"

Anyanwu, "Sence istediğim gerçekten bu mu?" diye karşı çıktı. "Doğruyu söylüyordum. Buradakilerin bana ihtiyacı var, benim de onlara. Ben seninkiler gibi köyler kurmanın peşinde değilim. Yapmama gerek var mı? Benim senin gibi yeni bedenlere ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım kendi türümün etrafımda olması. Ailem ve ailemmiş gibi hissettiren kişiler. Benim burada bir araya getirdiğim insanların senin için yeterince iyi damızlıklar olduğundan bile emin değilim."

"Kırk yıl önce olsa o yaşlı kadın iyi olurdu."

"Ee, ona şimdi bir ev vermiş olmam seninle rekabet etmek mi sayılıyor yani?"

"Başkaları da var. Hizmetçin..."

"Kızım!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O bekâr. Ona bir erkek getirebilirsin. Eğer adamdan hoşlanırsa evlendirir, ilginç çocuklar yapmalarını sağlarsın. Eğer beğenmezse başka birini bulup getirebilirsin. Ama Doro, sadece bir eş getir, tıpkı oğlum için olduğu gibi."

"Senin yaşam tarzını örnek alacakları için mi? Yoksa kocaların öldüğü için yalnız başına uyuduğuna inanayım mı?"

"Eğer çocuklarımdan kimileri benim gibi uzun yıllar yaşarlarsa istediklerini yapabilirler."

"Yine de yapacaklar tabii."

"Ama senin emirlerin olmaksızın yapacaklar. Onları hayvan hâline getirmeyeceksin, Doro. Oğlum senin ellerine düş-

se ne olacak? Başka bir Thomas vakası mı? Sürekli dışarılarda bir yerlerde on, belki yirmi ayrı yerleşim yeriyle ilgileniyorsun ve hiçbirisine yeterince özen gösteremiyorsun. Bense burada kalıp ailemle ilgileniyorum ve senin çocuklarının benimkilerle evlenmesine izin veriyorum. Eğer doğan çocuklar tuhaf veya başa çıkması zor tipler olursa ben onlarla başa çıkarım. Onlarla ilgilenirim. Ormanda tek başlarına yaşayıp ölecek hâle gelene kadar bedenlerini unutacak gibi içki içmelerine gerek yok."

Doro kadını şaşırtarak ona aynı Luisa'nın sarıldığı şekilde sarıldı ve kahkaha attı. Kadının kolundan tutup köle evlerinin olduğu yerlere götürdü, gülmeye devam ediyordu. Sonra rasgele bir evin kapısını açtığında sessizleşerek derli toplu kulübenin içine göz attı. Tuğlayla örülmüş büyük bir şömine ve neredeyse sönmüş kömürlerin arasında bir dökme demir tencere vardı. Birisinin akşamlık ekmeği. Bir köşede büyükçe bir yatak, altında da tekerlekli bir çekyat vardı. Dört sandalyesiyle bir masa vardı ve hepsi el işçiliğiyle, fena da yapılmamıştı. Gene el yapımı duran bir beşik vardı ve defalarca kullanılmış gibiydi. Odun dolu bir kutu, yanında da su kabağı maşrapasıyla bir kova su duruyordu. Tavandan demet demet otlar ve mısır koçanları kurusun diye asılmıştı, şöminenin üstünde de yemek yapmak için kullanılacak kap kacak ve kaşıklar yerleştirilmişti. Bu kulübe sade huzurlu bir yaşam alanı gibi duruyordu.

Anyanwu, "Yeterli mi?" diye sordu.

"Kimi siyah kimi beyaz, birkaç insanım var ki bu kadar iyi yaşamıyorlar."

"Benim hiç yok."

Kadını kulübenin içine ya sandalyelere ya da yatağa –kadın hangisi olduğunu anlayamamıştı– çekmeye çalıştı ama kadın geri durdu.

"Burası başkasının evi," dedi. "İstiyorsan eve geri girebiliriz."

"Hayır. Belki daha sonra." Bir kolunu kadının beline doladı. "Beni beslemeli ve üstünde yatacağımız başka bir kerpiç yatak bulmalısın."

Ve çocuklarımı tehdit etmeni mi dinlemeliyim, diye düşündü Anyanwu.

Ve Doro, sanki kadının aklındakini duymuş gibi, "Neden güldüğümü anlatayım sana. Anyanwu, teklifin hoşuma gitmediğinden değildi; tam tersine. Ama ne biçim yaratıklarla ilgilenmek için gönüllü olduğunla ilgili hiçbir fikrin yok."

Yok muydu gerçekten? Wheatley'de gördükleri gibi değil miydi?

"Sana senin soyundan gelen birilerini getireceğim," dedi Doro. "Bence seni şaşırtabilirler. Nweke'den beri epey yol kattettim. Bence onlar veya onların çocuklarıyla ilgilenmek istemeyebilirsin."

"Neden? Şimdi ne sorun var?"

"Belki hiçbir şey. Belki de senin etkin onların tam da ihtiyacı olan şey. Öte yandan, belki de burada kendine kurduğun aileyi başka hiç kimsenin bozamayacağı şekilde bozabilirler. Onları yine de istiyor musun?"

"Bunun cevabını nereden bileyim, Doro. Bana hiçbir şey anlatmadın ki."

Kadının saçları Doro ilk kestiği zamanlardaki gibi açık ve kısaydı. Adam iki elini kadının saçlarına yerleştirip sıkıca tuttu. "Güneş Kadın beni dinle, ya bu tanımladığın şekilde benim toplumumdakileri kabul edersin ya da benimle gelir, sana emrettiğim yerlerde istediğim zamanlarda onlarla çiftleşerek bana kendi çocuklarını verirsin. Ya öyle ya da böyle, bana çocuklarını vereceksin. Şöyle ya da böyle, bana hizmet edeceksin. Hangisi olsun?"

Kadın burukça, *evet*, diye düşündü. *Sıra tehditlerde.* "Bana torunlarımı getir," dedi. "Beni hiç görmemiş olsalar dahi gördüklerinde anımsayacaklardır. Bedenleri beni hücrelerinin en derin yerlerine kadar hatırlayacaktır. İnsanların bedenlerinin öncellerini ne kadar iyi hatırladığına inanamazsın."

Doro, "Bana öğreteceksin," dedi. "Seni son gördüğümden bu yana epey şey öğrenmiş gibisin. Ben neredeyse hayatım boyunca insanları çiftleştiriyorum ama halen neden bazı şeylerin

işe yarayıp bazılarının yaramadığını veya neden aynı kişilerde sadece kimi zamanlarda iyi olduğunu anlayamıyorum. Bana öğreteceksin."

Kadın adamı dikkatle inceleyerek, "Benim bireylerime zarar vermeyecek misin?" diye sordu.

"Benimle ilgili ne biliyorlar?"

"Her şeyi. Eğer bizi bulacak olursan onları bekleyen tehlikeyi anlatacak zamanım olmaz diye düşündüm."

"Onlara bana itaat etmelerini söyle."

Kadın acı çeker gibi yüzünü buruşturdu ve başını çevirdi. "Her zaman her şeyi alamazsın," dedi. "Ya da hayatımı al bitsin. Yaşamaya devam edip de hiçbir şey elde edemenin ne anlamı var ki?"

Bir an sessizlik oldu. Doro sonunda, "Denice'e itaat ediyorlar mıydı?" diye sordu. "Ya da Mgbada'ya?"

"Bazen. Onlar fazlasıyla bağımsız kişiler."

"Ama sana itaat ediyorlar."

"Evet."

"O zaman bana itaat etmelerini söyle. Eğer söylemezsen benim söylemem gerekir – hangi dilden anlarlarsa öyle."

"Onların canını yakma!"

Doro omuz silkti. "Eğer itaat ederlerse yakmam."

Yeni bir Wheatley kuracaktı. Her yerde yerleşkeleri ve aileleri vardı. Kadının tek ailesi ise buradakiydi ve onu elinden alıyordu. Kadını bir topluluktan alıp başka birisinden kaçırtmış, şimdiyse üçüncü bir topluluktan sanki hiçbir şey olmamış gibi koparıyordu. Ve Anyanwu haksızdı. Yaşamaya devam edip hiçbir şey elde etmeyebilirdi. Elde edemeyecekti hatta. Doro bunun teminatıydı.

12

Anyanwu kendisininki gibi bir topluluğun dağılışına ilk kez tanık oluyordu. O güne kadar onunki gibi bir topluluk hiç var olmuş muydu bilmiyordu tabii. Ve elbette Doro'nun plantasyonda vakit geçirmeye ve Anyanwu kenarda kalıp sesini çıkarmazken keyfince otoritesini sergilemeye başlamasıyla beraber grubun kişiliği değişmeye başladı. Anyanwu'nun kızlarından biriyle evlensin diye Joseph Toler'ı getirdiğinde ve Joseph çiftlik işlerinin ucundan tutmayı reddettiğinde grup hepten de-

ğişti. Üvey anne-babası Joseph'ı çok şımartmış, tüm zamanını içki içip kumar oynayarak ve genç kızlarla yatıp kalkarak geçirmesine göz yummuştu. Buna karşın çok yakışıklı bir gençti – bal-rengi ciltli ve kıvır kıvır siyah saçlı, uzun boylu, ince vücutluydu. Anyanwu'nun kızı Margaret Nneka ondan çok etkilenmişti. Adamı çabucak kabul etti. Plantasyondaki pek az kişi adamı kabul edebilmişti. Hiçbir iş yapmıyordu ama işten atılıp çiftlikten kovulması mümkün değildi. Buna karşın ciddi sorun yaratabilirdi. Plantasyona geleli daha birkaç hafta olmamıştı ki haddini aştı ve Anyanwu'nun oğlu Stephen'la girdiği yumruk kavgasında yenik düştü.

Stephen ne olduğunu anlatmak için yanına gittiğinde Anyanwu yalnız başına oturuyordu. Nehrin bataklık kısımlarında dolanırken zehirli bir suyılanına rastlayan bir çocuğu iyileştirdikten sonra çiftliğe yeni dönmüştü. Louisiana'ya ilk geldiğinde yaptığı şeylerden birisi kendini bu yılana ısırttırmak olduğu için zehrini iyi tanıyordu ve kendi bedeninde panzehir oluşturmakta hiç zorlanmamıştı. Artık suyılanının zehrini tedavi etme ko-

nusunda iyice ustalaşmıştı. Yine de bunun sonrasında yemek yemeyi tercih ediyordu ve böylece yara bere içinde, üstü başı dağılmış Stephen kadını yemek odasında karnını doyururken buldu.

"O işe yaramaz tembel piç kurusundan kurtulman gerek," dedi.

Anyanwu iç çekti. Oğlanın neden bahsettiğini sormasına gerek bile yoktu. "Ne yaptı?" diye sordu.

"Helen'a tecavüz etmeye çalıştı."

Anyanwu ısırmak üzere olduğu mısır ekmeğini elinden düşürdü. Helen kadının en genç kızıydı ve on bir yaşındaydı. "Ne yaptı, ne!"

"Duranların kulübesinde gördüm. Kızın giysilerini yırtıyordu."

"Helen iyi mi?"

"Evet. Odasında şimdi."

Anyanwu ayaklandı. "O zaman birazdan onun yanına giderim. O nerede peki?"

"Duranların kulübesinin önünde iki seksen yatıyor."

Anyanwu, Joseph'a bir dayak da kendisi mi atacağından yoksa Stephen fazla canını yaktıysa onu iyileştirmesi mi gerekeceğinden emin olmayarak dışarı çıktı. Bir çocuğa tecavüz etmeye kalkan bu herif ne biçim bir hayvandı? Anyanwu'nun bu adamın burada kalmasına bu olaydan sonra dayanması ne mümkündü? Doro'nun Joseph'ı derhal alıp götürmesi gerekecekti, böyle üremenin de canı cehennemeydi!

Anyanwu onu bulduğunda genç adam artık pek de yakışıklı değildi. Stephen'ın bir buçuk katı boyutta ve tüm uyuşukluğuna rağmen güçlüydü ama Stephen, Anyanwu'nun gücüne sahipti. Üstelik daha yeni oluşmuş hassas kolları ve ellerine karşın nasıl iyi dayak atılacağını biliyordu.

Joseph'ın yüzü hasar görmüş dokulardan oluşma yumrulu bir kütleye dönmüştü. Burnu kırılmış ve kanlar içindeydi. Gözlerinin etrafındaki deri ürkünç bir şekilde ödemliydi. Sol kulağı neredeyse tamamıyla kopmuştu. Bu kulağını tamamen kaybe-

decek ve bu hâliyle, kaçtığı için damgalanıp güneye satılmış bir köle gibi görünecekti.

Bedeni gömleğinin altında öylesine ezilmiş görünüyordu ki Anyanwu genç adamın kaburgalarının kırıldığını ilk bakışta anlamıştı. Ön dişlerinin kimileri de eksikti. Bir daha asla yakışıklı görünemeyecekti. Anyanwu kaburgalarını muayene ettiği sıralarda Joseph yavaşça kendine gelmeye başladı. İnledi, birkaç lanet okudu, öksürdü ve öksürür öksürmez ağrıyla kıvrandı.

Anyanwu, "Sabit dur," dedi. "Kısa kısa nefesler al ve bir daha öksürmemeye çalış."

Oğlan inledi.

"Seni yakalayan Stephen olduğu için şükretmelisin," dedi. "Eğer ben yakalamış olsam, seni temin ederim ki bir daha kadınlardan hoşlanamazdın bile. Ölene kadar hem de."

Oğlan tüm ağrısına rağmen kadından korkuyla uzaklaşmaya çalışarak iki büklüm oldu.

Kadın iğrenerek, "Sende soya aktarmaya değecek ne olabilir ki?" diye sordu. Oğlanı, zayıf düşmüş olmasını ve inlemelerini umursamayarak iki ayak üstüne dikti. "Derhal eve gir!" dedi. "Ya da git ağılda diğer hayvanların yanında yat."

Genç adam eve girdi ve merdivenin en tepesine ulaşana dek bayılmadı. Anyanwu onu çatı katındaki küçük ve sıcak bir odaya taşıdı, kaburgalarını sardıktan sonra yanına ekmek, su ve biraz meyve bıraktı. Ona acısını dindirecek bir şeyler de verebilirdi ama vermedi.

Küçük kız, Helen, halen üstünde yırtılmış elbisesiyle yatağında yatmış uyuyordu. Yüzünün bir tarafı sanki çok ağır bir tokat yemiş gibi şişmişti ve bu görüntü bile Anyanwu'da gidip genç adamı bir kez daha dövme isteği uyandırmaya yetiyordu. Bunun yerine çocuğu nazik bir tavırla uyandırdı.

Kadının tüm hassaslığına karşın Helen uykusundan panik içinde sıçrayıp bağırarak uyandı.

Anyanwu ona, "Güvendesin," dedi. "Buradayım."

Çocuk var gücüyle kadına sarıldı; ağlamıyordu ama sıkıca sarılmıştı.

Anyanwu, "Canın yandı mı?" diye sordu. "Canını yaktı mı?"

Kız cevap vermedi.

"Canın yandı mı, Obiageli?"

Kız yavaş yavaş uzandı ve kadına baktı. "Düşüncelerime girdi," dedi. "İçeri girdiğini hissedebiliyordum."

"Düşüncelerinin içine mi...?"

"Hissedebiliyordum. O olduğundan emindim. Tina Duran'ın evine gitmemi istiyordu."

"Ve seni oraya mı gönderdi?"

"Bilmiyorum." Çocuk ağlamaya başladı. Yastığını şişmiş suratına yasladı ve yastığa ağladı. Anyanwu kızın omuzlarını ve boynunu okşadı, ağlamasına izin verdi. Kızın ağlama sebebinin neredeyse tecavüze uğramış oluşundan fazlası olabileceği anlaşılıyordu.

Kadın, "Obiageli," diye fısıldadı. Kızın doğumu öncesinde çocuğu olmamış Helen Matthews adlı beyaz bir kadın Anyanwu'dan kızına onun ismini vermesini rica etmişti. Anyanwu Helen ismini hiçbir zaman sevmemiş olsa da bu beyaz kadın samimi bir dostuydu – bir şekilde yetiştirilme tarzının şartlandırılmışlıkları ve komşuların dedikodusuna kulak asmadan plantasyonda yaşamaya karar vermiş birisiydi. Hiç çocuk yapamamış, Anyanwu'yla tanıştığındaysa çocuk doğurma yaşını çoktan geçirmişti. Ve böylece Anyanwu'nun en küçük kızına Helen ismi verilmiş oldu. Anyanwu'ysa sıklıkla Helen'ın ikinci ismi Obiageli'yi kullanırdı. Bir şekilde kadın bu alışkanlığı diğer çocuklarında kaybetmişti.

"Bana yaptığı her şeyi anlat, Obiageli," dedi kadın.

Kız bir süre sonra burnunu çekti, yan tarafına döndü ve yüzünü sildi. Kıpırdamadan yatıp gözlerinin arasında minik çatık kaşlarıyla bakışlarını tavana dikti.

"Su almaya gitmiştim," dedi. "Rita'ya yardım etmek istemiştim." Rita aşçılarıydı – *os rouge*, yani siyah ve Kızılderili soylarının karışımı ama İspanyol görünümlüydü biri. "Rita'nın suya ihtiyacı vardı, ben de bu yüzden kuyuya gittim. Joseph konuşmak için yanıma geldi. Bana güzel olduğumu söyledi. Sonra da

küçük kızlardan hoşlandığını. Çok uzun bir zamandır benden hoşlandığından bahsetti."

Anyanwu, "Onu domuz ahırına fırlatsaydım keşke," dedi dudaklarının arasından. "Bedeni pisliğin içinde yuvarlansın da zihnine uysun."

Kız, "Suyu Rita'ya götürmek için hareketlendim," diye devam etti. "Ama bana onu takip etmemi söyledi. Ben de gittim. Gitmek istemiyordum aslında ama onu düşüncelerimde duyuyordum. Sonra kendimden uzaklaştım – sanki başka bir yerden kendimin onunla beraber yürüdüğünü görebiliyordum. Geri dönmeye çalıştım ama yapamadım. Bacaklarım benden bağımsız hareket ediyordu." Durdu, Anyanwu'ya baktı. "Stephen'ın düşüncelerime bakıp bakmadığını hiç anlayamıyorum."

"Ama Stephen sadece bakıyor," dedi Anyanwu. "Sana istemediğin bir şeyi yaptıramaz."

"Yapabilecek olsa bile yapmazdı."

"Doğru."

Kız bakışlarını yerden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Tina'nın kulübesine gittik ve o tam kapıyı kapatırken ben bacaklarımı yeniden hareket ettirebildiğimi fark ettim. O kapıyı tam kapatamamışken fırlayıp dışarı çıktım. Sonra yeniden bacaklarımı ele geçirdi, ben de çığlık attım ve yere düştüm. Beni gene yürüterek kulübeye götürür sanmıştım ama bunun yerine peşimden gelip beni yakaladı ve kulübeye doğru sürüklemeye başladı. Sanırım Stephen bizi bu sırada gördü." Başını kaldırdı. "Stephen öldürdü mü onu?"

"Hayır." Anyanwu, Stephen eğer işe yaramaz Joseph'ı öldürmüş olsa Doro'nun, Stephen'a ne yapacağını düşünerek ürperdi. Eğer birisinin öldürülmesi gerekiyorsa bunu Anyanwu yapmalıydı. Zaten büyük ihtimalle plantasyondaki hiç kimse, öldürmeyi Anyanwu kadar sevmiyor olamazdı ama buna karşın kadın herkesi Doro'nun kötü kalpli yabancılarından ve Doro'nun kendisinden korumalıydı. Yine de Joseph'ın, Doro geri gelip de onu götürene kadar uslu durabileceğini umuyordu.

Helen yumuşak bir tonda, "Stephen onu öldürmeliydi,"

dedi. "Şimdi belki gene bacaklarımı hareket ettirebilir. Ya da belki daha beterini yapar." Başını hızlıca salladı, küçük çocuk suratı kaskatı ve yaşlanmış gözüküyordu.

Anyanwu, Isaac'in işe yaramaz pis kardeşi Lale'i anımsayarak kızın elini tuttu. Kadın Doro'yla geçirdiği bunca zaman boyunca bir daha Lale kadar saf kötü niyetli hiç kimseyle tanışmamıştı. Şimdiye dek. Doro neden böyle bir adamı Anyanwu'ya bırakmıştı? Ya da en azından bu konuda kadını neden uyarmamıştı?

Kız, "Joseph'a ne yapacaksın?" diye sordu.

"Doro'nun onu alıp götürmesini sağlayacağım."

"Ee, Doro sırf sen öyle istedin diye Joseph'ı götürecek mi peki?"

Anyanwu gözlerini kıstı, *sırf sen öyle istedin diye.* ...Plantasyonda işler sırf Anyanwu öyle istedi diye yıllardır o şekilde gitmiyor muydu? Herkes onun söylediklerinden memnun kalırdı. Eğer çözemedikleri sorunlar olursa ona danışırlardı. Eğer kavga edip problemi kendi aralarında halledemezlerse kadına başvururlardı. Onları sorunlarıyla gelmeleri konusunda hiç teşvik etmemişti ama hiç geri de çevirmemişti. Herkes Anyanwu'yu nihai otorite gibi görürdü. Oysa şimdi on bir yaşındaki kızı sırf o istedi diye bir şeyin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini soruyordu. On bir yaşındaki kızı! Anyanwu'nun herkesin güvenini kazanması epey bir zaman, sabır ve olgunluk gerektirmişti. Doro'nun birkaç haftalık varlığıysa tüm bu güveni çürütmeye yetmiş, kadının çocukları bile ondan şüphe duyar olmuştu.

"Doro onu alıp götürecek mi?" diye tekrar sordu kız.

Anyanwu sessizce, "Evet," dedi. "Bana bırak."

O gece Stephen hayatında ilk defa uykusunda yürüdü. Üst kat balkonuna çıktı, düştü veya aşağı atladı.

Herhangi bir rahatsızlık vermedi; Stephen hiç bağırmadı. Şafak vakti yaşlı Luisa oğlanı yerde serilmiş buldu, boynu öylesine bükülmüştü ki kadın oğlanın cesedini soğumuş bulduğuna şaşırmadı.

Yaşlı kadın Anyanwu'yu uyandırmak üzere merdivenleri

çıktı ve kadını yanında uyuyan küçük kızından uzaklaştırarak bir üst kattaki oturma odasına götürdü. Küçük kız, Helen, Anyanwu'nun kalktığı sıcak boşluğa kıvrılarak huzur içinde uyumaya devam etti.

Dili tutulan Luisa, oturma odasında korkunç haberleri Anyanwu'ya aktarmanın kolay bir yolunu bulmaya çalışarak sessizce durdu. Anyanwu'nun ne kadar sevildiğinin farkında olmadığını düşündü. Anyanwu herkesi etrafında toplar, onlara ilgi gösterir, birbirlerine nasıl ilgi gösterecekleri konusunda yol gösterirdi. Luisa'nın başka insanlarla yakınlık kurmayı çocukluğundan itibaren işkence hâline getiren türde bir hassasiyeti vardı. Bir şekilde gerçek bir plantasyondaki çocukluk ve ilk gençlik yıllarına katlanmayı başarmış ama köle sahipleriyle köleler arasında yaşanan kabul görmüş caniliklere dayanamadığı için yapmaması gereken bir evlilikle plantasyondan ayrılmıştı. Herkes Luisa'nın bu kadar nazik olmasının ve kölelerle böylesi bir empati kurabilmesinin gerçekçi olmadığını düşünmüştü.

Çoğu zaman kadının aynen kölelerin hissettiği şeyleri hissettiğini, onların mutluluğunun birazını, acılarınınsa çok büyük bir kısmını onun da hissettiğini anlamıyorlardı. Stephen'ınki gibi bir özhâkimiyete sahip değildi ve oğlanın bundan iki sene önce yaşadığını bildiği baş belası geçişi hiç tamamlamamıştı. Doro denen adam-şey, bunun sebebinin soyunun yanlışlığında yattığını söylemişti Luisa'ya. Kadının kendi soyundan geldiğini söylemişti. Demek ki kadının tüm ömrünü kocasının suistimalini ve çocuklarının umursamazlığını bile bile yaşaması Doro'nun suçuydu. Demek ki kadının altmış beş yaşına kadar varlığından acı duymayacağı -karşılıklı olarak sevip sevilebileceği- insanları bulamaması da Doro'nun suçuydu. Kadın çiftlikteki herkesin "büyükannesi" olmuştu. Bir kısmı ebeveynleri onlarla ilgilenemediği veya ilgilenmek istemediği için kadının kulübesinde yaşardı. Luisa kimi ebeveynlerin çocuklarındaki olumsuz veya asi tavırlar için fazla hassas olduğunu düşünüyordu. Anyanwu ise bundan fazlası olduğunu, kimilerinin yanlarında -asi veya değil- hiçbir çocuk bulunmasına dayanamadığını düşünüyordu.

Anyanwu, Doro'nun aşiretindeki kimi kişilerin böyle olduğunu anlatmıştı. Anyanwu da başıboş çocukları ve başıboş yetişkinleri sahiplenirdi. Oğlu da aynı Anyanwu gibi olacağının belirtilerini göstermeye başlamıştı ki... O oğlu ölmüştü.

Anyanwu, "Ne var?" diye sordu. "Ne oldu?"

Luisa kadına anlatmaktan kaçınmak isteyerek, "Kaza," dedi.

"Joseph'a mı?"

"Joseph!" Doro'nun, Anyanwu'nun kızlarından biriyle evlendirmek için getirdiği şu orospu çocuğu. "Joseph olsa umrumda olur muydu sence?"

"Kim o zaman? Luisa, anlat lütfen."

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı. "Oğlun," dedi. "Stephen öldü."

Çok uzun ve berbat bir sessizlik yaşandı. Anyanwu sersemlemiş gibi oturuyordu. Luisa kadını rahatlatabilme umuduyla Anyanwu'nun bir anne kederiyle feryat etmesini umdu. Ama Anyanwu hiç ağlamadı.

"Nasıl ölmüş olabilir?" diye fısıldayarak sordu. "On dokuz yaşında daha. Üstelik şifacı. Nasıl ölebilir?"

"Bilmiyorum. O... düşmüş."

"Nereden?"

"Üst kattan. Balkondan."

"Ama nasıl? Neden?"

"Ben ne bileyim, Anyanwu? Dün gece olmuş. Yani... öyle olsa gerek. Ben de onu az önce buldum."

"Göster!"

Anyanwu'ya kalsa aşağıya geceliğiyle de inerdi ama Luisa kadının odasından bir palto kapıp üstüne geçirdi. Anyanwu'yla aşağı inerlerken küçük kızın uykusunda huzursuzca dönüp durduğunu ve usulca inlediğini fark etti. Kâbus mu görüyordu?

Dışarıda, diğerleri de Stephen'ın cesedini bulmuştu. Bir adım geride durmuş iki çocuk koca koca gözleriyle Stephen'a bakıyor, bir kadın da oğlanın yanı başında Anyanwu'nun yapmadığı şekilde feryat figan ağlıyordu.

Bu kadın Iye'ydi, uzun boylu, hoş ve karmaşık bir soyağacına

sahip heybetli bir hanım – Fransız ve Afrikalı, İspanyol ve Kızılderili. Bu karışım kadında çok güzel cisim bulmuştu. Luisa kadının en az otuz beş yaşında olduğunu biliyordu ama kadın istese yirmi altı yaşında olduğuna herkesi inandırabilirdi. Çocuklar Iye'nin kızı ve oğluydu, karnındakiyse Stephen'ın oğlu veya kızı olacaktı. Kadının kocası herhangi bir kadını sevemeyeceği gibi bir tutkuyla şarabı sevmişti ve sonunda şarap onun ölümü olmuştu. Anyanwu, Iye'yi iki bebeğiyle beş parasız sokakta çocuklara yemek almak için kendini satarken ve kocasının paslı bıçağını alıp önce çocuklarınkileri sonra kendi boğazını kesme konusunu ciddi ciddi düşünürken bulmuştu.

Anyanwu kadına bir ev ve umut sunmuştu. Stephen ise yeterince büyüdüğü zaman çok daha fazlasını sunmuştu. Stephen ve Iye arasındaki ilişki başladığında Anyanwu, başını onaylamadığını belli eder bir tavırla sallayarak, "Oğlanın etrafında resmen kızışmış bir kancık gibi! Tavrına bakarsan annesi olacak yaşta olduğunu anlamazsın," demişti.

Luisa ise gülmüştü. "Kendini duysan keşke, Anyanwu. Hatta istediğin bir adam gördüğünde ne hâle düştüğünü görebilsen keşke."

Anyanwu kızmıştı. "Ben öyle değilim!" diye karşı çıktı.

"Tabii ki değilsin. Çok daha iyi – ve çok daha yaşlısın."

Ve Anyanwu, tam Anyanwu'ya yakışır bir yaklaşımla öfkeli sessizlikten neşeli bir kahkahaya dönerek, "Stephen günü geldiğinde, sırf Iye'yle tanışmış olması sayesinde çok daha iyi bir eş olacak." demişti.

"Veya belki seni bile şaşırtır ve onunla evlenir," demişti Luisa da. "Yaş farkı bir yana, aralarında alışılagelmiş çekimden fazlası var. Iye ona çok benziyor. Onda da biraz Stephen'daki güçten var. O gücünü kullanamıyor ama sonuçta var. Bazen onda bunun varlığını hissedebiliyorum – özellikle de azgınca Stephen'ın peşinde dolaştığı zamanlarda."

Anyanwu bu konuyu yoksaymış, oğlunun eninde sonunda kendine uygun bir evlilik yapacağına inanmayı tercih etmişti. Luisa şimdi bile Anyanwu'nun gelecek olan çocuktan haberi

olup olmadığını bilmiyordu. Iye'nin henüz karnı belli olmuyordu ama Luisa'ya hamile olduğunu söylemişti. Anyanwu'ya söylememiş olmalıydı.

Şimdi Anyanwu koşarak Stephen'ın bedenine gitti ve boğazının serin tenine dokundu. Iye kadının geldiğini görünce uzaklaşmak istedi ama Anyanwu kadının elini tutarak, "İkimiz de yas tutuyoruz," dedi sakince. Iye yüzünü saklayarak ağlamaya devam etti. Kadının ağlayışlarını ve Anyanwu'nun sessiz yasını, Iye'nin sekiz yaşındaki küçük oğlunun çığlığı böldü.

Oğlanın çığlığı üstüne herkes önce ona döndü, ardından da bakmakta olduğu balkona. Helen ağır hareketlerle balkon korkuluklarının üstüne çıkmaktaydı.

Anyanwu birden hareket etti. Luisa daha önce hiçbir insanın öyle hızlı hareket ettiğini görmemişti. Helen atladığında Anyanwu kızın hemen altında yerini almıştı. Kızı dikkatli bir hareketle yastık gibi yakaladı ve kız korkuluktan kafa üstü atlamış olmasına karşın kafasının üstüne çakılmadı. Ne kafası ne de boynu zarar görmüştü. Kız neredeyse Anyanwu kadardı ama Anyanwu kızın ağırlığını hiç zorlanmadan kaldırmıştı. Luisa ne olduğunu anlayana kadar olan olmuştu. Anyanwu gözyaşlarına boğulmuş kızını rahatlatmaya çalışıyordu.

Luisa, "Neden yapmış bunu?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Anyanwu, besbelli kafası karışmış ve korkmuştu, bilmiyorum anlamında başını salladı.

Helen nihayet, "Joseph'tı," dedi. "Gene bacaklarımı hareket ettirdi. Başta sadece rüya görüyorum sanmıştım, ta ki..." Kafasını kaldırıp balkona baktı sonra kendisini sıkıca tutan annesine. Yeniden ağlamaya başladı.

Anyanwu, "Obiageli," dedi. "Burada Luisa'nın yanında kal, olur mu? Burada kal. Ben Joseph'ın yanına gidiyorum."

Çocuk Anyanwu'ya sıkıca sarıldı ve Luisa onu almaya çalıştığında çığlık attı. Anyanwu isterse çocuğun kendisini bırakmasını kolayca sağlayabilirdi ama biraz daha bekleyip çocuğu rahatlattı. Helen biraz sakinleştiğinde onu kucağına alan Luisa değil, Iye oldu.

Anyanwu, "Onu yanından ayırma," dedi. "Eve girmesine izin verme. Kimse girmesin."

Iye, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Anyanwu cevaplamadı. Bedeni dönüşmeye başlamıştı bile. Üstündeki paltoyu ve geceliğini çıkardı. Çırılçıplak kaldığında artık insan değildi. Çok hızlı dönüşüyordu ama herkesin iyi bildiği büyük köpek yerine koca bir kediye dönüşmekteydi. Benekli kocaman bir kedi.

Dönüşüm tamamlandığında kapıya yöneldi, Luisa kapıyı açtı. Luisa kadının peşinden içeri girmeye yeltendi. Açılması gereken en az bir kapı daha vardı. Ama kedi arkasını dönüp gürültüyle kükredi. Luisa evden çıkana kadar da kadının önünde dikildi.

Luisa yanlarına döndüğünde Iye, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ondan normalde pek korkmuyorum ama sonra gözümün önünde böyle bir şey yapıveriyor."

Luisa kadını yoksayarak Stephen'ın yanına gitti, oğlanın

boynunu ve bedenini düzeltti, sonra da onu Anyanwu'nun çıkardığı paltosuyla örttü.

Iye, "Anyanwu ne yapacak?" diye sordu.

Helen yumuşak bir sesle, "Joseph'ı öldürecek," dedi.

"Öldürmek mi?" Iye çocuğun ufak ama ciddi yüzüne anlayamayarak bakıyordu.

Çocuk, "Evet," dedi. "Bize daha beter birini getirmeden önce Doro'yu da öldürse iyi eder."

Leopar biçimindeki Anyanwu, sessizce koridor boyunca ilerledi, önce ana merdiveni, ardından da tavan arasına giden dar merdiveni çıktı. Acıkmıştı. Biraz fazla hızlı dönüşmüştü ve pek yakında beslenmesi gerektiğini biliyordu. Buna karşın, kendisini kontrol edecek ve Joseph'ın iğrenç etini yemeyecekti. Onun yerine kurtlanmış ve kokuşmuş et yemeyi tercih ederdi! Doro bu kadına Joseph gibi bir haşereyi nasıl getirebilmişti?

Joseph'ın kapısı kapalıydı ama Anyanwu bir pençe darbesiyle kapıyı açtı. İçeriden hırıltılı bir şaşkınlık sesi geldi. Kadın oda-

ya daldığında bir şey ön ayaklarından çekti ve kadın çenesinin ve göğsünün üstünde sürüklenip kafasını oğlanın lavabosuna çarptı. Canı acımıştı ama acıyı yoksayabiliyordu. Yoksayamadığı şey korku hissiydi. Joseph'ı şaşırtmayı ve gücünü kullanamadan hazırlıksız yakalamayı ummuştu. Hatta insan biçiminde değilken Joseph'ın kendisini durduramayacağını umuyordu. Şimdi kalkıştığı şeyde başarısız olabileceği düşüncesiyle öfke ve korku dolu bir kükreme kopardı.

Bir anlığına bacakları serbest kaldı. Belki adamı kontrolünü yitirecek şekilde korkutmuştu. Neyse ne. Kaçan bir geyiği yakalamaya çalışır gibi pençelerini öne uzatarak Joseph'ın üstüne atladı.

Joseph çığlık attı ve gırtlağını korumak için kollarını öne uzattı. Aynı anda kadının bacaklarının kontrolünü yeniden ele geçirdi. Çaresizlik içinde insanüstü bir hızda hareket ediyordu. Anyanwu bunu biliyordu çünkü kendisi de her daim insanüstü hızlarda hareket ederdi.

Kadının bacakları uyuşmuştu ve neredeyse Joseph'ın üstünden düşecekti. Dişlerini oğlanın bir koluna saplayıp etini kopardı ve boynuna yöneldi.

Bacaklarının hissi geri gelmişti ki birdenbire nefes alamaz oldu. Boğazı kapanmış gibiydi sanki tıkanmıştı.

Tıkanıklığı hemen buldu ve biraz altından nefes alabileceği bir delik açtı. Ve Joseph'ın gırtlağını dişlerinin arasına aldı.

Genç adam son gücüyle parmaklarını kadının taze açtığı nefes deliğine soktu.

Başka bir zamanda, başka bir av söz konusu olsa, kadın bu ani ve saf acı karşılığında düşüp kalabilirdi. Ama ölen oğlu ve aynı şekilde neredeyse ölecek olan kızının görüntüsü gözlerinin önünde tüm berraklığıyla duruyordu. Ya onların gırtlaklarını da aynı kadınınkini tıkadığı şekilde tıkasaydı? Kadın bunu onun yaptığını hiç bilemeyebilirdi. Adamın bu yaptığı belki de yanına kâr kalırdı.

Joseph'ın gırtlağını yırtıp kopardı.

Kadın nihayet kendi acısını hissetmeye başladığında Joseph

ölüyordu. Artık kadının canını acıtamayacak kadar etkisizdi. Hafif köpürme sesleri çıkararak ve epeyce bir kanı akarak öldüğü sırada kadın da onun üstünde uzanmış kendini tamir etmeye çalışıyordu. Acıkmıştı. Tanrı aşkına, cidden acıkmıştı. Normal nefes alma becerisini yeniden kazandığında kan kokusu burnuna doldu, üstünde yattığı taze et ve kanın kokusu neredeyse azap veriyordu.

Hızlıca yattığı yerden kalktı ve uzun adımlarla önce dar merdivenden, ardından da ana merdivenden indi. Orada bir an duraksadı. Açlık midesini bulandırmıştı. Eğer yemek istemek için bir kere daha dönüşmesi gerekirse açlıktan iyice delirebilirdi.

Luisa eve girdi, kadını gördü ve durdu. Yaşlı kadın Anyanwu'dan korkmuyordu. Yani Anyanwu'nun kontrolünü yitirmeden önce hızla dönüşmesini gerektirecek cezbedici korku kokusu yoktu.

Yaşlı kadın, "Öldü mü?" diye sordu.

Anyanwu başıyla onayladığının anlaşılmasını umarak kedi kafasını yavaşça öne eğdi.

Luisa, "Kurtulduk demek," dedi. "Aç mısın?"

İki kısa baş hareketi.

"Yemek odasına git. Bir şeyler getiririm." Luisa eve girip mutfak tarafından çıktı. O iyi kalpli, anlayışlı ve kalıcı bir arkadaştı. Ev için dikiş dikmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Kadın hiçbir şey yapmıyor olsa da Anyanwu onun yanında kalmasını isterdi. Ama Luisa çok yaşlıydı. Yetmişten büyüktü. Pek yakında Anyanwu'nun ilaç üretemeyeceği bir yaşlılık belirtisi çıkıp kadının yaşamını elinden alacak ve Anyanwu bir arkadaşını daha yitirmiş olacaktı. İnsanlar geçiciydi. Çok geçicilerdi.

Emirlere karşı gelen Iye ve Helen kapıdan içeri girdi ve henüz yemek odasına gitmemiş Anyanwu'yu kana bulanmış gördüler. Eğer çocuk yanlarında olmasa Anyanwu öfkesini ve huzursuzluğunu Iye'ye kükreyerek gösterirdi. Çocuklarının kendisini bu gibi durumlarda görmesini istemiyordu. Uzun adımlarla yemek odasına gitti. Iye olduğu yerde kaldı ve Helen'ın, Anyanwu'nun peşinden gitmesine izin verdi. Anyanwu korku kokusu, kan

kokusu, açlık ve öfke arasında gidip gelirken çocuğun peşi sıra gelmiş olduğunu ikisi birden yemek odasına girene kadar fark etmemişti. İçeride serin şöminenin önünde bir halının üstüne kıvrıldı. Çocuk hiç korkmaksızın kadının yanına gidip halıya oturdu.

Anyanwu yüzünün kana bulandığının farkında ve aşağı inmeden önce silmiş olmayı dileyerek kıza baktı. Keşke kendisini yıkayıp kızını daha güvenilir birinin yanında bırakmış olsaydı.

Helen kadını okşadı, beneklerinde daireler çizdi ve sanki dev bir ev kedisiymiş gibi sevdi. Plantasyonda doğmuş çoğu çocuk gibi o da Anyanwu'nun biçim değiştirdiğine pek çok kez tanık olmuştu. Daha önce siyah köpeği ve ara sıra komşuları rahatlatmak için beliren Warrick denen beyaz adamı benimsediği aynı rahatlıkla leoparı da benimsemişti. Anyanwu çocuğun elinin dokunuşuyla sakinlemeye başladı. Bir zaman sonra da gurultamaya.

Küçük kız tatlı sesiyle "*Agu*," dedi. Bu Helen'ın, Anyanwu'nun dilinde bildiği birkaç sözcükten biriydi. "Leopar" anlamına geliyordu. Kız, "Agu," diye yineledi. "Doro gelince de böyle ol. Sen bu şekildeyken bize zarar vermeye cesaret edemez."

13

Joseph Toler'ın nahoş cesedi bir zamanlar köle mezarlığı olarak kullanılmış çayırlık alana, Stephen Ifeyinwa Mgbada da bir zamanlar plantasyonun efendisi ve ailesi için ayrılmış aile mezarlığına gömüldükten bir ay sonra Doro geri geldi. Joseph kölelerin arazisinde yapayalnız kalacaktı. Anyanwu plantasyonu satın aldığından beri hiç kimse köle olarak gömülmemişti.

Doro geldiğinde kendi özel hisleri aracılığıyla hem Joseph hem de Stephen'ın ölmüş olduğunu biliyordu. Onların ikamesini de yanında getirmişti – Helen'la aynı yaşlarda iki oğlan çocuğu. Geleceğini haber bile vermedi ve sanki evin sahibiymiş gibi ön kapıdan içeri daldı.

Doro'nun geldiğinden bihaber Anyanwu, kütüphanesinde plantasyon için gerekli erzakları listelemekteydi. Şimdilerde çoğu şey evde yapılmak yerine dışarıdan hazır alınır olmuştu. Sabun, kumaş, mumlar – hatta hazır satılan kimi ilaçlar bile güvenilirdi, her ne kadar her zaman üreticilerinin öngördüğü amaçlarla kullanılmasalar da. Ve elbette yeni alet edevat gerekiyordu. İki katırları ölmüş, üç tanesi yaşlanmıştı ve yakında yenileriyle değiştirilmeleri gerekecekti. Tarla işçilerinin ayakkabı ve şapka gibi ihtiyaçları oluyordu... İnsanların tüm gün tarlada çalışıp büyükçe hasatlar kaldırmaları başka yerlerden ucuza alınabilecek şeyler yapmakla vakit kaybetmelerinden daha ucuzdu. Özellikle de kölelerin olmadığı ve çalışan herkesin emeklerinin karşılığını aldığı, uygun yerlerde yaşayıp düzgünce beslendiği bu yerde. İnsanlara düzgün bir yaşam sunmak daha pahalıydı. Eğer Anyanwu iyi bir idareci olmasa denize daha sık giderek

yorucu batık gemi bulup yağmaladıktan sonra altın ve mücevherleri -genellikle kendi bedeninin içinde- karaya taşıma işini daha sık yapması gerekirdi.

Doro iki küçük oğlanla içeri daldığında Anyanwu uzunca bir sütundaki rakamları alt alta toplamakla meşguldü. Adamın adımlarının sesine bakmak için döndü ve kendisini Anyanwu'nun masasının yanındaki koltuğa yerleştirmek için kullandığı elindeki iki eksik parmağıyla soluk benizli, cansız siyah saçlı sıska bir adamla karşılaştı.

Doro yorgun argın, "Benim," dedi. "Bize yemek getirmelerini söyler misin? Epey zamandır düzgün bir öğün yiyemedik."

Emiri Anyanwu'nun vermesine izin veriyor demek - aman ne büyük nezaket, diye düşündü Anyanwu sitemkârca. Tam o sırada kızlarından biri kapıdan girdi, duraksadı ve panik içinde Doro'ya baktı. Ne de olsa Anyanwu bu sırada genç dişi görünümündeydi. Neyse ki Edward Warrick'in eğitimli ve güzel siyah bir metresi olduğu sır değildi.

Anyanwu kıza, "Erken bir akşam yemeği yiyeceğiz," dedi. "Söyle Rita'ya olabildiğince hızlı bir şeyler hazırlayıversin."

Kız hizmetçi rolünü oynayarak itaat etti ve beyaz adamın Doro olduğu anlamaksızın odadan çıktı.

Anyanwu, Doro'nun yeni bedenine, adama bağırıp evden kovma arzusuyla için için baktı. Oğlunun ölümü Doro yüzündendi. Çocuklarının arasına yılanın tekini sokmuştu. Ya şimdi kimi getirmişti? Minik yılanlarını mı? Bu adamdan derhal kurtulmak istiyordu. Kahrolası!

Doro, "Birbirlerini mi öldürdüler?" diye sorduğunda küçük oğlanların gözleri faltaşı gibi açıldı. Eğer bu çocuklar minik yılanlar değildiyse bile Doro onlara nasıl sürünülmesi gerektiğini hızlıca öğretecekti. Belli ki onların önünde neyin konuşulup konuşulmadığı pek umurunda değildi.

Anyanwu, Doro'yu yoksaydı. Çocuklara, "Aç mısınız bakalım?" diye sordu.

Çocuklardan biri hafif çekinerek evet anlamında başını salladı. Diğeri hızlı hızlı, "Ben açım!" dedi.

Kadın, "O zaman beni izleyin," dedi. "Rita size ekmek ve şeftali reçeli versin." Çocukların izin almak için Doro'ya bakmadığını fark etti. Ayaklandılar ve Anyanwu'yu takip ettiler, kadın parmağıyla mutfağın yerini gösterdiğinde de koşarak içeri daldılar. Rita bu durumdan hoşlanmayacaktı. Ondan zaten yeterince şey istemişti. Ama çocukları besleyecek ve belki Anyanwu onlara seslenene dek Luisa'nın yanına gönderecekti. Anyanwu iç çekerek yeniden Doro'nun yanında döndü.

"Çocuklara karşı hep aşırı korumacıydın," dedi Doro.

"Tek yaptığım çocuk kalmak istedikleri müddetçe çocuk kalmalarına izin vermek," dedi kadın. "Pek yakında büyüyecek, acı ve kötülük hakkında yeterince hızlı bilgi edinecekler."

"Bana Stephen ve Joseph'ı anlat."

Anyanwu masasına gitti, oturdu ve Doro'yla konuşurken sakin kalıp kalamayacağını düşündü. O kadar çok kez adama küfürler yağdırarak ağlamıştı ki. Ama ne ağlamak ne de küfür Doro'ya etki ederdi.

Sessizce, "Bana böyle bir adamı, ne yapabileceğini anlatmadan nasıl getirebilirsin?" diye sordu.

"Ne yaptı ki?"

Anyanwu anlattı, her şeyi anlattı ve yapmacık sakinlikteki sorusunu tekrar sordu: "Bana böyle bir adamı, ne yapabileceğini anlatmadan nasıl getirebilirsin?"

Doro kadının sorusunu yoksayarak, "Margaret'ı çağır," dedi. Margaret, Anyanwu'nun Joseph'la evlenen kızının ismiydi.

"Neden?"

"Çünkü Joseph'ı buraya getirdiğimde o hiçbir şey yapamıyordu. Hiçbir şey. İşe yarar çocuklar üretmek için kullanabileceğim iyi bir dölden fazlası değildi. Yaşına rağmen değişim geçirmiş olsa gerek ve sanırım bunu burada yaşadı."

"Böyle bir şey olsa haberim olurdu. Ne zaman biri hastalansa beni çağırırlar. Ve adamın geçişe yaklaştığına dair hiç belirti yoktu."

"Git Margaret'ı getir. Onunla konuşalım."

Anyanwu kızı çağırmak istemiyordu. Margaret bu ölümlerden herkesten fazla zarar görmüştü; hem yakışıklı ama işe

yaramaz kocasını hem de çok sevdiği küçük kardeşini kaybetmişti. Joseph kızı hamile bırakmayı başaramamıştı. Ve kız, Joseph'la Stephen'ın ölümünü takip eden ay iyice zayıflamış ve mahzunlaşmıştı. Oldum olası konuşkan ve canlı bir kızdı, kahkahalar atar, etrafındakilere neşe saçardı. Şimdilerdeyse konuşmaz olmuştu. Kederinden yataklara düşmüştü sanki. Helen son zamanlarda Margaret'la uyumaya ve gündüzleri peşinden gidip işlerinde yardımcı olmaya, arkadaşlık etmeye başlamıştı. Anyanwu başta Margaret'ın, Joseph'ın yaptıklarından Helen'ı suçlu tutması olasılığından korkmuştu –Margaret bu dönemde pek de mantıklı düşünemiyordu– ama neyse ki böyle bir sorun yaşanmadı. Helen kendinden emin bir tonda Anyanwu'ya, "İyileşiyor," demişti. "Öncesinde çok kendi başına kalıyordu." Kızda acımasızlık, şefkat ve keskin algılama becerisinin garip bir karışımı vardı. Anyanwu, Doro'nun bu kızı hiç fark etmemesini ancak umabilirdi. Ancak büyük kızı aşırı savunmasızdı. Ve Doro onun şimdi yeni yeni iyileşmeye başlayan yaralarını deşmeye hazırlanıyordu.

"Kızı bir süreliğine kendi hâline bırak, Doro. Bu olay onu herkesten çok üzdü."

"Anyanwu, kızı ya sen çağırırsın ya da ben."

Anyanwu adamdan tiksinerek Margaret'ı bulmaya gitti. Anyanwu'nun diğer çocukları gibi tarlada çalışmadığı için yakınlardaydı. Çamaşırhanede ter döke döke elbise ütülemekteydi. Helen da yanında başka kıyafetleri silkeleyip katlamakla meşguldü.

Anyanwu, "Bir süreliğine işine ara ver," dedi. "Benimle gel."

Margaret, "Ne oldu?" diye sordu. Elindeki demir ütüyü ısınması için ateşe koydu ve hiç düşünmeden başka bir tanesini eline aldı.

Anyanwu sakince, "Doro," dedi.

Margaret, ağır ütüyü tutan kolu havada asılı, donakaldı. Anyanwu ütüyü kızın elinden aldı ve şöminenin taşlarından birinin üstüne ateşin uzağına bıraktı. Isınmakta olan diğer iki ütü demirini de ateşten uzağa çekti.

Helen'a, "Sakın başka bir şey ütülemeye kalkma," dedi. "Şu an yeni kumaş alacak kadar param yok."

Helen cevap vermedi ve Anyanwu'nun, Margaret'ı dışarı götürmesini izledi.

Çamaşırhanenin dışında Margaret zangır zangır titremeye başladı. "Benden ne istiyor olabilir? Neden bizi kendi hâlimize bırakamıyor?"

Anyanwu dümdüz bir sesle, "Bizi asla kendi hâlimize bırakmayacak," dedi.

Margaret gözlerini kırptı, Anyanwu'ya baktı. "Ne yapmalıyım?"

"Sorularını yanıtla – fazla özel hatta taciz edici olsalar bile hepsini yanıtla. Ve gerçeği anlat."

"Beni korkutuyor."

"Güzel. Korkman da gerekir zaten. Doro'ya cevap ver ve itaat et. Herhangi bir eleştiri veya karşı çıkma işini de bana bırak."

Eve girmeden hemen öncesine kadar sessizlik hâkimdi. Sonra Margaret, "Senin zayıf noktan biziz, değil mi?" diye sordu. "Eğer biz olmasak onu en az bir yüzyıl daha atlatabilirdin."

"Ailem yanımda olmadığı sürece huzur bulamıyorum," dedi Anyanwu. Kızın açık kahverengi gözlerine baktı. "Neden bu kadar çocuk yapıyorum sanıyorsun? İstesem bir sonraki yüzyıla kadar bir sürü kocam, karım ve sevgilim olabilir ve bir tane bile çocuk yapmayabilirim. Çocuk istemem ve onları sevmem dışında çocuk yapmaya beni iten ne olabilir ki? Eğer benim için taşınması zor birer yük olsalar hiçbiri var olmazdı. Sen de var olmazdın."

"Ama... bizi kullanarak senin itaat etmeni sağlıyor. Öyle yaptığını biliyorum."

"Evet, doğru. Doro'nun tarzı bu." Kızın yumuşacık kızıl-kahve cildine dokundu. "Nneka, bunların hiçbiri senin sorunun değil. Gel, Doro'ya bilmek istediklerini anlat ve sonra unut onu. Ben ona daha önce de dayandım. Hayatta kalacağım."

"Sen dünyanın sonuna kadar hayatta kalacaksın zaten," dedi kız ciddiyetle. "Sen ve o." Başını iki yana salladı.

Beraber eve ve ardından kütüphaneye girdiklerinde Doro'yu, Anyanwu'nun çalışma masasında defterlerini karıştırırken buldular.

"Tanrı aşkına!" dedi Anyanwu iğrenerek.

Doro başını kaldırdı. "Sen kölelik karşıtı görüşlerine rağmen sandığımdan çok daha iyi bir işkadınıymışsın," dedi.

Anyanwu hiç beklemese de bu iltifattan etkilenmişti. Doro'nun eşyalarını karıştırmış olmasından hoşnut değildi elbette ama birdenbire hoşnutsuzluğu azalmıştı. Masanın başına gitti ve Doro gülümseyerek yerinden kalkıp misafir koltuğuna gidene kadar adamın başında dikildi. Margaret da başka bir sandalyeye oturdu ve beklemeye başladı.

Doro, Anyanwu'ya, "Anlattın mı ona?" diye sordu.

Anyanwu hayır anlamında başını salladı.

Doro, Margaret'a döndü. "Joseph'ın geçişinin burada yaşanmış olduğunu tahmin ediyoruz. Buna dair bir belirti gördün mü?"

Margaret, Doro'nun yeni yüzünü incelemekteydi, geçiş sözcüğünü duyar duymaz bakışlarını kaçırdı ve yerdeki dokuma halının desenini incelemeye başladı.

Doro sessizce, "Anlat," dedi.

Anyanwu, "Nasıl olabilir?" diye itiraz etti. "Hiçbir belirti yoktu!"

"Ne olduğunun farkındaydı," diye fısıldadı Margaret. "Ben de anlamıştım çünkü... Stephen'ın geçişini de görmüştüm. Gerçi Stephen'ınki çok daha uzun sürmüştü. Joe'ya resmen bir anda oluverdi. Bir hafta veya belki biraz daha uzun süreyle hasta gibi hissetti ve benden başka fark eden olmadı. Bana kimseye anlatmamam için söz verdirdi. Sonra buraya gelişinden bir ay sonra en kötü faslını yaşadı. Ölecek sanmıştım ama onu yalnız bırakmamam ve başka kimseye anlatmamam için bana yalvarıyordu."

Anyanwu, "Neden ki?" diye sordu. "Ben sana yardımcı olabilirdim. Sen o kadar güçlü değilsin. Canını yakmış olmalı."

Margaret başıyla onayladı. "Yaktı evet. Ama... senden korkuyordu. Doro'ya söyleyeceğini düşünmüştü."

"Söylememesi saçma olurdu," dedi Doro.

Margaret gözleriyle halıyı incelemeye devam etti.

Doro, "Hikâyeni bitir," diye buyurdu.

Kız dudaklarını ıslattı. "Korkuyordu. Abisini geçişi bittikten sonra öldürdüğünü anlattı."

Sessizlik oldu. Anyanwu gözlerini Margaret'tan Doro'ya çevirdi. Kaşlarını çatarak, "Böyle mi yaptın cidden?" diye sordu.

"Evet. Sıkıntının bu olabileceğini tahmin etmiştim."

"Ama abisiymiş! Neden, Doro!"

"Abisi geçiş sırasında delirmişti. O... Nweke'nin biraz daha az güçlüsü gibiydi. Çektiği acı ve kafa karışıklığı arasında ona yardımcı olan adamı öldürdü. Ben istemeden kendini öldürecekken ona ulaştım ve canını aldım. O bedenden vazgeçmeye mecbur kalana kadar beş çocuk yaptım."

Anyanwu, "Ona yardım etme şansın yok muydu?" diye sordu. "Eğer ona gereken zamanı tanısan kendine gelemez miydi?"

"Bana saldırmaya kalktı, Anyanwu. Kurtarılabilecek kişiler böyle şeyler yapmazlar."

"Ama..."

"Delirmişti. Ona yaklaşan herkesi öldürebilirdi. Eğer ben orada olmasam tüm ailesinin kökünü kurutacaktı." Doro arkasına yaslandı ve dudaklarını ıslattı; Anyanwu da Doro'nun çok uzun zaman önce kendi ailesine yaptıklarını hatırladı. Doro bu korkunç hikâyeyi Anyanwu'ya anlatmıştı. "Ben şifacı değilim," dedi Doro yumuşak bir sesle. "Ben insanları kurtarmak için elimdeki tek yöntemi kullanıyorum."

Anyanwu acı acı, "Senin insanları kurtarmak için uğraştığını hiç sanmazdım," dedi.

Doro kadını süzdü. "Oğlun öldü," dedi. "Üzgünüm. İyi bir adam olacaktı. Eğer birbirleri için tehlikeli olacaklarını bilsem Joseph'ı buraya baştan getirmezdim zaten."

Son derece içten gözüküyordu. Anyanwu onun herhangi bir şey için özür dilediği son zamanı hatırlayamıyordu bile. Kafası karışmış bir hâlde Doro'yu inceledi.

"Joe abisinin delirmesiyle ilgili bir şeyden bahsetmemişti," dedi Margaret.

"Joseph ailesiyle yaşamıyordu," dedi Doro. "Onlarla pek iyi anlaşamadığı için onu başka bir aileye evlatlık vermiştim."

"Ah..." Margaret anlayışlı ve kabul eder gibi bir tavırla başını başka yana çevirdi. Plantasyondaki çocukların neredeyse yarısı ebeveynleriyle yaşamıyordu.

"Margaret?"

Kız Doro'ya baktı ama hemen bakışlarını kaçırdı. Doro'nun kendisine karşı aşırı nazik tavrına karşın yine de korkuyordu.

"Hamile misin?"

Kız fısıldayarak, "Keşke," dedi. Ağlamanın eşiğindeydi.

Doro, "Tamam," dedi, "tamam tamam, bu kadar."

Kız hızlıca ayağa kalkıp odayı terk etti. Margaret odadan çıktığında Anyanwu, "Joseph geçiş için çok büyüktü, Doro! Bana öğrettiğin ne varsa onun çok büyük olduğunu söylüyor," dedi.

"Yirmi dört yaşındaydı. Bu âna dek bu yaşta değişen kimseyi görmedim ama..." Duraksadı ve konuyu değiştirdi. "Anyanwu, Joseph'ın soyunu hiç sormadın," dedi.

"Hiç merak etmedim."

"Ama biliyorsun. Elbette senin soyundan geliyor."

Anyanwu omuz silkti. "Bana torunlarımı getireceğini söylemiştin zaten."

"O senin torununun torunuydu. İki ebeveyni de soylarını sana kadar takip edebiliyor."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun ki? Merak etmiyorum. Öldü o!"

Doro dur durak bilmeksizin devam etti. "Isaac'in soyunu da taşıyor. Isaac'in sülalesinde geçişi geç başlayan başkaları da oldu, gerçi Joseph kadar gecikenini hiç görmedim. Sana getirdiğim iki çocuk da onun abisinin bedeninden."

"Hayır!" Anyanwu, Doro'ya dik dik baktı. "Al, götür onları! Ben o türden kimseyi yakınımda istemiyorum!"

"Onlar senin. Kendi çocuklarını nasıl yetiştirip eğitiyorsan onları da öyle büyüteceksin. Sana senin soyunun ilgilenilmesi kolay tipler olmayacağını zaten söylemiştim. Sen bu görevi bunu bile bile seçtin."

Kadın ses çıkarmadı. Doro sanki Anyanwu bu seçimi özgür iradesiyle yapmış da onu buna zorlamamış gibi konuşuyordu.

"Eğer seni daha önce bulmuş olsam çocukları daha da küçükken getirirdim," dedi Doro. "Bulamadığıma göre şimdi elinden geleni yapman gerekiyor. Onlara sorumluluk almayı, onurlu ve gururlu olmayı öğret. Stephen'a her ne öğrettiysen onlara da öğret. Ama onlara büyüyünce birer suçlu olacaklarına inandığını öğretecek kadar aptal olma. Onlar bir gün çok güçlü adamlar hâline gelecekler ve -şöyle ya da böyle- beklentilerini karşılamakla yükümlüler."

Kadın sessizliğini sürdürdü. Söyleyebileceği -veya yapabileceği- ne vardı ki? Doro'nun istediği ya yerine getirilecekti ya da adam Anyanwu ve çocuklarının yaşamlarını zindana çevirecekti - eğer onları hemen şuracıkta öldürmezse tabii.

"Oğlanların geçişine beş ila on sene var," diye devam etti Doro. "Geçişleri olacak, bundan adım gibi eminim. Soyları tam olması gerektiği kıvamda."

"Peki onlar benim mi, yoksa her şeylerine karışacak mısın?"

"Geçişe kadar seninler."

"Ya sonra?"

"Onları çiftleştireceğim tabii ki."

Tabii ki. "Evlenip burada kalmalarına izin ver. Eğer buraya uyarlarsa kalmak isteyeceklerdir. Ellerindeki tek gelecek damızlık gibi kullanılmaksa nasıl sorumlu adamlar olmalarını bekleyebilirsin ki?"

Doro ağzını kocaman açıp eksik dişlerinin olduğu yerlerdeki boşlukları sergileyerek gürültülü bir kahkaha kopardı. "Ne söylediğini kulağın duyuyor mu, kadın? Önce onlarla hiçbir ilgin alakan olmasın istiyorsun, şimdiyse tutmuş büyüdüklerinde bile onları bırakmayacağını söylüyorsun."

Anyanwu adamın kahkahasının bitmesini sessizce bekledi ve sordu: "Doro, sence herhangi bir çocuktan vazgeçecek göz var mı bende? Eğer bu oğlanların Joseph'tan daha iyi bireyler olarak yetişmesi gibi bir ihtimal varsa onlara bu şansı neden vermeyeyim? Eğer büyüdüklerinde bir dişiden başka dişiye sal-

dıran itler değil de doğru düzgün adamlar olma ihtimalleri varsa onlara yardım etmeyi neden denemeyeyim?"

Doro birden ayıldı. "Yardımcı olacağını biliyordum – üstelik kin beslemeksizin. Anyanwu, seni bugüne kadar yeterince iyi tanıdığımdan hâlâ şüphen mi var?"

Ah, elbette tanıyordu – nasıl işe yarayacağını bilecek kadar. "Kabul mü? Evlensinler ve eğer uyum sağlarlarsa burada kalsınlar?"

"Kabul."

Anyanwu da gözlerini yere çevirdi ve Margaret'ın tüm dikkatini çekmeyi başaran halının desenini inceledi. "Peki, eğer Joseph gibi uyum sağlamazlarsa, sağlayamazlarsa, onları geri alacak mısın?"

"Evet," dedi Doro. "Onların tohumu harcanmayacak kadar değerli."

Başka bir şey düşünmezdi zaten. Katiyen!

"Bir süre seninle kalayım mı, Anyanwu?"

Kadın şaşkınlıkla ona döndü; adam ifadesiz bir suratla yalnızca yanıt bekliyordu. Nasıl yani, bu gerçek bir soru muydu? "Gitmeni istersem gider misin?"

"Evet."

Evet. Şimdi sıklıkla bu sözcüğü kullanır olmuştu –kendisinden beklenmeyecek– bir nezaket ve uyumluluk gösteriyordu. İşte, gene kur yapıyordu.

Kadın elinden geldiğince sakin, "Git," dedi. "Doro, varlığın buranın dengesini bozuyor. İnsanlarımı korkutuyorsun." Şimdi. Sözünü tutma sırası onda.

Doro omuz silkti ve başıyla onayladı. "Yarın sabah," dedi.

Ve ertesi sabah, gitmişti.

Doro'nun gidişinden bir saat kadar sonra Helen ve Luisa el ele tutuşarak Anyanwu'nun yanına gelip Margaret'ın kendisini çamaşırhanedeki bir kirişten astığı haberini veriler.

Margaret'ın ölümünü takip eden günler, Anyanwu bir türlü üstünden savuşturamadığı bir hastalık hissetti. Keder. İki evladını

peş peşe yitirmişti. Bir şekilde çocuklarını kaybetmeye bir türlü alışamamıştı – özellikle de henüz çok az vakit geçirebildiği küçük çocukları söz konusu olunca. Şimdiye dek kaç tanesini gömmek zorunda kalmıştı?

Cenazede Doro'nun getirmiş olduğu iki oğlan Anyanwu'nun ağladığını görünce yanına gidip ellerini tutmuş, büyük bir ciddiyetle yanında durmuşlardı. Anyanwu'yu anneleri, Luisa'yı da büyükanneleri olarak benimsemiş görünüyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde uyum sağlamayı başarmış olsalar da Anyanwu bunun ne kadar sürebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Luisa, Anyanwu yemek yemeyi bırakıp da gitgide cansızlaşmaya başladığında, "Denize git," dedi. "Deniz seni arındırıyor. Bunu daha önce de gördüm. Git biraz balık olarak takıl."

Anyanwu hiç düşünmeden, "İyiyim ben," dedi.

Luisa iğrenme dolu bir sesle bu cümleyi yoksaydı. "İyi miyi değilsin!" dedi. "Göründüğün kadar çocukmuş gibi davranıyorsun! Buradan biraz uzaklaş. Senin biraz bizden uzak kalıp dinlenmeye ihtiyacın var, bizim de senden."

Anyanwu bu son sözcüklerle silkelenip kendine gelir gibi oldu. "Benden uzak kalmaya mı?"

"Acını senin hissedebildiğin şekilde hisseden bizlerin senden biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var."

Anyanwu gözlerini kırpıştırdı. Zihni bambaşka bir yerdeydi. Elbette onun kendilerini koruma arzusunda huzur bulan, mutluluğundan keyif alan bu insanlar onun acısını da aynen yaşayacaktı.

"Gideceğim," dedi Luisa'ya.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Sana iyi gelecek."

Anyanwu beyaz kızlarından birini kocası ve çocuklarıyla beraber çiftliği ziyarete çağırdı. Plantasyonun idaresi konusunda onlara ihtiyaç yoktu ve onlar da bunu biliyordu zaten bunu istemiyorlardı da. Anyanwu'nun yokluğunda yerini onlara bırakma konusunda bu kadar rahat olması da bundandı. İpleri ele almak zorunda olmadan uyum sağlayabilirlerdi. Onların da kendi tuhaflıkları vardı. Kadın yani Leah, aynı annesi

Denice gibiydi; evlerden, mobilyalardan, ağaçlardan, taşlardan ve insan derisinden izlenimler alır, geçmişte yaşanmış olayların hayaletlerini görürdü. Anyanwu ona çamaşırhaneden uzak durmasını tembihledi. Stephen'ın öldüğü avlu yeterince zordu zaten. Leah, erkek kardeşinin korkuluğa tırmanıp kafa üstü çakılmasını yeniden görmek istemiyorsa nerelere dokunmaması, nerelere basmaması gerektiğini hemencecik öğrendi.

Kocası Kane de ara sıra Leah'nın düşüncelerine girip kadının delirmiş olmadığı -en azından kendisinden daha deli olmadığını- anlayabilecek kadar hassastı. Dörttebirlikti,* beyaz babası onu iyi eğitmiş, ilgilenmiş ama ne yazık ki azat edemeden ölmüş ve onu babasının karısının elinde bırakmıştı. Kane kaçmış, köle tacirini güçbela atlatmış ve Teksas'tan Lousiana'ya giderek babasının ona iyi eğitimli genç bir beyaz adam olarak kabul görebilmesi için öğrettiği her şeyi harfiyen uygulamıştı. Karısının ailesinin ne kadar tuhaf olduğunu öğrenmeye başlayana dek kendi geçmişine dair hiçbir bilgi vermemişti. Buna karşın ne olduğunu tam anlamıyor ama Leah'yı seviyordu. Onun yanındayken onu hiç ürkütmeden kendisi olabiliyordu. Leah'nın yanında rahat hissediyordu. Bu rahatlığı sürdürebilmek için de anlamasa bile Leah'yı kabul etmişti. Ara sıra onun idare etmesine gerek olmadan işleyen plantasyona gelip kalabiliyor, Anyanwu'nun biriktirmiş olduğu değişik ve uyumsuz kişilerle zaman geçirmekten keyif alıyordu. Evinde hissediyordu.

Anyanwu'ya, "Denize gitmenle ilgili olay nedir?" diye sordu. Anyanwu, Warrick kimliğinde kaldığı sürece onunla anlaşmakta sorun yaşamıyordu. Diğer türlü rahatsız oluyordu. Karısının babasının bir kadına dönüşebilmesi - hatta kadın doğmuş olmasını bir türlü kabullenemiyordu. Anyanwu onun için yaşlanmış, zayıf Warrick kılığına bürünüyordu.

"Buradan bir süre uzak kalmam gerekiyor," dedi.

"Bu sefer nereye gideceksin?"

"En yakın yunus sürüsünü bulmaya." Adama bakıp gülümsedi. Yeniden denize gitme düşüncesi onu yeniden gülümsetebil-

* (İng.) Quadroon: Dörtte bir siyah geni taşıyor anlamında. -ç*n*

mişti. Saklandığı yıllar boyunca zamanının büyük kısmını koca bir köpek veya kuş olmakla geçirmesinin yanı sıra sık sık yunuslarla beraber özgürce yüzmek için denizde de geçirmişti. Başta Doro'nun kafasını karıştırmak ve ondan kaçmak için yapmıştı, sonra zenginleşip toprak satın alabilmek için, en sonunda da sırf keyif aldığı için. Denizin özgürlüğü tüm endişelerini alıyor, kadına kafasını karıştıran şeyler hakkında iyice düşünme fırsatı tanıyor, sıkıntısını gideriyordu. Doro'nun sıkıldığı zamanlarda ne yaptığını düşündü. Öldürmek mi?

"Açık denizlere kadar uçacaksın, değil mi?" diye sordu Kane.

"Uçarım veya koşarım. Bazen koşmak daha güvenli."

"İsa aşkına!" diye homurdandı adam. "Seni kıskanmayı bıraktım sanıyordum."

Anyanwu bu sırada yemek yemekteydi. Bir süreliğine yiyeceği son pişmiş öğünüydü belki de. Pilav ve yanında yahni, tatlı patatesler, mısır ekmeği, sert bir fincan kahve, şarap ve meyveler. Çocukları Anyanwu'nun fakir bir kadın gibi beslendiğini söylediler ama o söylenilenleri umursamadı. Hâlinden memnundu. Beyaz adam bedeninin mavi gözlerini kaldırarak Kane'e baktı.

"Eğer korkmuyorsan," dedi, "geri döndüğümde deneyimimi seninle paylaşmaya çalışabilirim."

Adam kafasını iki yana salladı. "Kontrol edemiyorum ki. Stephen kimi şeyleri benimle paylaşabiliyordu... ikimiz bir arada olduğumuzda işe yarıyordu yani ama şimdi tek başıma..." Omuz silkti.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, Anyanwu masadan güç alarak sandalyesini ittirdi. "Gidiyorum," dedi birdenbire. Üst kattaki odasına çıktı, giysilerini çıkardı, kapısını açıp balkona çıktı, kuş biçimini aldı ve uçup gitti.

Eve normalden daha büyük bir kartal biçiminde geri dönene kadar bir aydan daha fazla zaman geçmişti ve Anyanwu, deniz ve hava sayesinde tazelenmiş ama evi yeniden görme arzusu yüzünden yeterince avlanmamış olduğu için açlıktan kudurmuş hâlde döndü.

Çiftliğe geldi –ve ürkütülebilecek veya kendisini vurmaya kalkabilecek– herhangi bir yabancı olup olmadığını görmek için havada birkaç daire çizdi. Bu yolculuğunda üç defa vurulmuştu. Bu kadarı yetmişti.

Aşağının güvenli olduğuna ikna olduğunda dörtte üçü evin kendisi, ek binaları ve yaşayanlarının evleriyle çevrili çimenlik alana indi. İki küçük oğlan onu gördüklerinde koşarak mutfağa girdiler. Saniyeler sonra her biri Rita'nın bir elini tutmuş çekiştirerek dışarı çıktılar.

Rita, Anyanwu'nun yanına gidip biraz baktıktan sonra sesinde hiçbir şüphe olmaksızın, "Acıkmış olmalısın," dedi.

Anyanwu kanatlarını çırptı.

Rita güldü. "Gerçekten pek hoş bir kuşsun. Yemek odasının masasına servis edilsen nasıl görünürdün merak ediyorum."

Rita'nın oldum olası garip bir espri anlayışı olmuştu. Anyanwu sabırsızca yeniden kanatlarını çırptı ve Rita mutfağa gidip pişirmek üzere derisini yüzüp temizlediği iki tavşanı getirdi. Anyanwu, Rita'nın pişirmeye henüz başlamamasından memnun, tavşanları pençelerinin altında tutup koparak yemeye başladı. Anyanwu tavşanları yerken siyah bir adam yanında Helen'la beraber evden dışarı çıktı. Bu adam yabancıydı. Belki azat edilmiş yerellerden biri veya belki de bir kaçak. Anyanwu kaçaklar için elinden geleni yapar, onlara ya yiyecek ve kıyafet vererek hayatta kalma şanslarını artırır veya ender olarak eve iyi uyum sağlayacakmış gibi görünüyorlarsa satın alırdı.

Bu ufak tefek ve yakışıklı genç bir siyah adamdı ve Anyanwu'nun gerçek biçimindeki boyutlarından fazla iri değildi. Anyanwu başını kaldırıp merakla adamı süzdü. Eğer bu adamın bedenine yakışacak bir zihni varsa onu ortama uyum sağlamasa bile satın alabilirdi. Bir eşi olmayalı epey zaman geçmişti. Ara sıra gelip giden sevgililer kadını bir yere kadar tatmin ediyordu.

Kızı ve yabancı adamın gözleri önünde hiç çekinmeksizin tavşanları parçalaya parçalaya yeme işini sürdürdü. Yemeğini bitirdiğinde gagasını çimenlere sürüp temizledi, yakışıklı yabancıya son bir bakış attı ve ağır ağır odasının önündeki balko-

na uçtu. Orada karnı iyice doymuş olarak bir süreliğine uyudu ve bedenine bu öğünü sindirmesi için gereken zamanı tanıdı. Keyfince hareket edip bedeninin uygun bulduğu hızda bir şeyler yapmak iyi gelmişti.

Sonunda yeniden kendisi oldu, ufak ve siyah, genç ve dişi. Bu görünümünden Kane pek hoşlanmayacaktı ama olsun. Yabancı adam oldukça hoşlanacaktı.

En güzel elbiselerinden birini giyindi ve birkaç parça güzel mücevher takındı, pırıl pırıl parlayan yeni saçlarını taradı ve alt kata indi.

Akşam yemeği onsuz yenmiş ve yeni bitmişti. Onun hayvan biçimlerinden birinde olduğu zamanlarda ev halkı yemek yemek için onu beklemezdi. Acele etmeden hareket etmeyi sevdiğini biliyorlardı. Geldiğinde, yetişkin çocuklarından birkaçı, Kane ve Leah ve siyah yabancı bir arada oturmuş kabuklu yemişler ve üzüm yiyor, bir yandan şarap içerken kısık sesle sohbet ediyordu. Konuşmalarına ara vererek Anyanwu'yu karşıladılar ve oturması için yer açtılar. Oğullarından biri Anyanwu'ya bardak çıkardı ve en sevdiği Madeira şarabından servis etti. Tam şarabından bir tanecik keyif dolu yudum almıştı ki yabancı, "Deniz sana iyi gelmiş," dedi. "Gitmekle doğru kararı vermişsin."

Anyanwu, omuzları biraz düşer gibi olsa da yüz ifadesini değiştirmemeyi başardı. Doro'ydu demek.

Doro kendisiyle göz teması kurup gülümsediğinde Anyanwu, yaşadığı hayal kırıklığını gördüğünü biliyordu hatta şüphesiz bunu planlamıştı. Doro'yu yoksayma çabasıyla masada etrafına bakındı ve kimlerin odada olduğunu görmeye çalıştı. "Luisa nerede?" diye sordu. Yaşlı kadın akşam yemeğini aileyle beraber yer, evlatlıklarını besledikten sonra kendi deyimiyle, yetişkinlerin muhabbetine katılmaya gelirdi.

Luisa'nın adını söylediği anda herkes sessizliğe büründü. Yanında oturan ve ona şarap servis etmiş olan oğlu Julien, "Mama, o öldü," dedi.

Anyanwu ona bakmak üzere döndü; Julien aynı annesininki kadar berrak gözleri haricinde sarı-kahve tenli sade bir adamdı.

Yıllar önce abayı fena hâlde yaktığı bir kadın onu reddedince o da huzuru Luisa'da bulmuştu. Luisa bunu Anyanwu'ya anlattığında, Anyanwu yaşlı kadına karşı hiçbir güceniklik hissetmediğini veya acısını bir yabancıyla paylaşmayı seçen oğluna karşı herhangi bir öfke duymadığını fark edip şaşırmıştı. Luisa duyarlılığı sayesinde plantasyona geldiği gün bir yabancı olmayı bırakmıştı.

Anyanwu nihayet, "Nasıl öldü?" diye sordu.

Julien, "Uykusunda," dedi. "Bir gece uyumaya gitti, ertesi sabah çocuklar onu uyandıramadılar."

Leah, "Bu iki hafta önceydi," dedi. "Onun böylesini isteyeceğini bildiğimiz için rahibi de çağırdık. Luisa'ya yakışır bir cenaze oldu." Duraksadı. "O... o hiç acı çekmedi. Nasıl olduğunu görmek için yatağına uzandım ve son derece rahat bir..."

Anyanwu ayağa kalkıp masayı terk etti. Kısa bir anlığına uzaklaşmış ve sevdikleri sürekli ölmeye devam etmişti, kalanların geçiciliğiniyse hızlı yaşlanma süreçleri hatırlatıyordu. Leah yalnızca otuz beş yaşındaydı ama şimdiden düz siyah saçlarına bir sürü gri karışmıştı.

Anyanwu kütüphaneye gidip kapıyı arkasından kapattı – onun evinde kapalı kapılara saygı gösterilirdi– masasının başına oturup başını eğdi. Luisa yetmiş... yetmiş sekiz yaşındaydı. Ölme vakti gelmişti. Kendi türüne göre uzun bir ömür yaşayıp ölmüş yaşlı bir kadının yasını tutmak ne saçmaydı.

Anyanwu doğruldu ve başını iki yana salladı. Kendini bildi bileli, arkadaşları ve akrabalarının yaşlanıp öldüğüne tanık oluyordu. Ya şimdi neden bu kadar acıtıyor, neden yeni bir şeymiş gibi paramparça ediyordu? Stephen, Margaret, Luisa... Başkaları da olacaktı. Başkaları hep olacaktı, bir var olup aniden kaybolacaklardı. Ve sadece o kalmaya devam edecekti.

Doro sanki onun bu düşüncesini yalanlamak ister gibi bir anda kapıyı açıp içeri daldı.

Anyanwu öfkeyle ona baktı. Evde onun dışındaki herkes kapalı kapılara saygı gösterirdi – ama elbette, Doro hiçbir şeye saygı göstermezdi.

Anyanwu, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiç." Kadının masa başına bir sandalye çekip oturdu.

"Nasıl yani, yetiştirmek için vereceğin başka çocuk yok mu?" diye sordu acı bir sesle. "Çocuklarıma uymayan eşler yok mu? Hiç mi?"

"Sana iki çocuğuyla birlikte hamile bir kadını getirdim, bir de onların masraflarını karşılayabilesin diye New Orleans'ta bir banka hesabı. Ama buraya gelme sebebim onlar hakkında konuşmak değil."

Anyanwu adamın neden geldiğini merak bile etmeyerek başını çevirdi. Gitsin istiyordu.

"Devam edeceğini biliyorsun değil mi?" dedi Doro. "Ölümlerin."

"Senin canını sıkmıyor ki."

"Sıkıyor aslında. Çocuklarım öldüğünde – hele ki en iyileri öldüğünde."

"Ne yapıyorsun peki?"

"Katlanıyorum. Zaten katlanmak dışında elimizden ne gelir ki? Bir gün ölmeyen başkaları da olacak."

"Bu hayalin peşinden devam mı ediyorsun hâlâ?"

"Başka ne yapabilirim ki, Anyanwu, pes mi edeyim?

Kadın sessiz kaldı. Verecek bir cevabı yoktu. "Eskiden ben de inanıyordum," dedi. "Beni halkımdan ayırdığında inanmıştım. Elli sene boyunca kendimi inanmaya zorladım. Belki... belki bazen halen inanıyorumdur."

"İnanıyormuş gibi davrandığını hiç görmedim."

"İnanmıştım! Bana ve diğer herkese yaptığın her şeye göz yumdum ve beni öldürmeye karar verdiğini anladığım âna kadar yanında kaldım."

Doro derin bir nefes aldı. "O kararım yanlıştı," dedi. "Sanki artık kontrol edilemeyen ve çocuk doğurma kotasını doldurmuş herhangi bir yabani tohum kadınmışsın gibi varsayarak alışkanlıkla yaptığım bir şeydi. Yüzyıllar süren bir alışkanlığın sonucunda senden kurtulmam gerektiğini düşündüm."

"Ee, şimdiki alışkanlığın neymiş?"

"Söz konusu sen olduğunda artık alışkanlığımın tamamen

bozulduğunu söyleyebilirim." Önce Anyanwu'ya baktı, sonra da uzaklara dalar gibi oldu. "Senin yaşayabildiğin sürece hayatta kalmanı istiyorum. Bu konuda kendimle ne büyük savaşlar verdiğimi bilemezsin."

Ne savaşlar verdiği Anyanwu'nun umurunda değildi.

Doro, "Seni öldürmek için kendimi çok zorladım," diye devam etti. "Seni değiştirmeye çalışmaktan daha kolay olurdu bu."

Anyanwu omuz silkti.

Doro ayağa kalktı, kadının ellerini tuttu ve ayağa kaldırdı. Anyanwu edilgen bir tavırla ayağa kalktı, eğer Doro'nun istediğini yapmasına izin verirse kendilerini koltukta bulacaklarından emindi. Doro onu istiyordu. Ve Anyanwu'nun çok kısa zaman önce bir arkadaşının öldüğünü öğrenip de yalnız kalmak istiyor olabileceği umurunda bile değildi.

"Bu bedeni sevdin mi?" diye sordu. "Sana armağanım."

Anyanwu, Doro'nun kendisine bu "armağanı" verebilmesi için kimin ölmek zorunda kaldığını düşündü.

"Anyanwu!" Doro kadını hafifçe silkeledi ve Anyanwu ona baktı. Başını kaldırmasına gerek yoktu. "Hâlâ geminin korkuluklarına tırmanıp Afrika'ya yüzerek dönebileceğini sanan küçük orman köylüsüsün," dedi. "Hâlâ sahip olamayacağın şeyi istiyorsun. Yaşlı kadın öldü işte."

Anyanwu gene omuz silkmekle yetindi.

"Ben hariç hepsi ölecek," diye devam etti Doro. "Gemideyken benim sayemde yalnız değildin. Benim sayemde hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın."

Kadını kanepeye götürdü, giysilerini çıkardı ve onunla sevişti. Anyanwu olan bitene fazla aldırış etmediğini fark etti. Sevişmek onu rahatlatmıştı ve bittiğinde rahatlıkla uykuya kaçtı.

Doro kendisini uyandırdığında uyuyakalmasının üstünden fazla zaman geçmemişti. Güneş ışığı ve uzun gölgelerden hâlâ akşamüstü olduğunu anladı. Doro'nun neden yanından ayrılmadığını merak etti. Sonuçta istediğini almış ve bilerek ya da bilmeyerek de olsa kadına da huzur vermişti. Artık keşke gitseydi.

Anyanwu yanında oturan üstü hâlâ çıplak Doro'ya baktı. Her zamanki iri bedenlerinden birini giyinmiş olsa olacağı şekilde kanepede sıkışık değillerdi. Kadın yeniden bu güzel ve beklenmedik yeni bedenin sahibinin kim olduğunu düşündü ama herhangi bir soru sormadı. Torunlarından birinin bedeni olduğunu öğrenmeye niyeti yoktu.

Doro bir an kadını sessizce okşadığında Anyanwu onun sevişmeye devam etmek istediğini düşündü. İç çekti ve bir şey fark etmeyeceğine karar verdi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu ne de olsa.

"Seninle bir şey denemek istiyorum," dedi Doro. "Bunu yapmayı yıllardır istiyordum. Sen kaçmadan önce bir gün mutlaka yaparım diye tahmin etmiştim. Şimdiyse... şimdi her şey çok farklı ama ben bunun birazını yine de tatmak istiyorum."

Anyanwu bitkince, "Neyin birazını?" diye sordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Tam açıklayamam," dedi Doro. "Ama... Anyanwu, bana bak. Bak dedim!"

Kadın yanına dönerek Doro'ya baktı.

"Canını yakmayacağım," dedi Doro. "Sana karşı tamamen dürüst olduğuma inanman için ne gerekiyorsa gör ve duy. Canını yakmayacağım. Bana itaat ettiğin sürece tehlikede değilsin. Bu bedenim güçlü, genç ve daha çok taze. Hâkimiyetim mükemmel. Bana itaat edersen güvende olursun."

Kadın yeniden sırtüstü uzandı. "Ne istediğini söyle, Doro. Senin için şimdi ne yapayım?"

Doro, Anyanwu'nun hiç beklemediği bir anda gülümsedi ve kadını öptü. "Yalnızca kıpırdamadan yat ve bana güven. Sana zarar vermeyeceğime inan."

Anyanwu ona inanıyordu ama o sırada ne olduğu hiç umurunda değildi. Doro'nun böyle bir anda birdenbire kadını sıradan damızlık hayvanlarından farklı görmeye başlaması, onu umursaması ne kadar da ironikti. Anyanwu başıyla onayladı ve Doro'nun ellerinin bedenini kavradığını hissetti.

Birdenbire kendini karanlıkta buluverdi, karanlıktan aşağı, sanki uzaktaki bir aydınlığa doğru düşüyordu. Kıvrandığını, çır-

pındığını, destek için bir şeylere tutunmaya çalıştığını hissetti. Panik hâlinde çığlık attı ama kendi sesini duyamıyordu. O anda etrafındaki karanlık kayboluverdi.

Kendini yeniden kanepede bulduğunda, Doro yanı başında nefes nefeseydi. Göğsünde kanlı tırmık izleri vardı ve canı acımış gibi boğazını ovalıyordu. Anyanwu böyle hissetmeyi hiç istememiş olsa da endişe duydu. "Boğazını mı acıttım, Doro?"

Adam derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Çok değil. Senin için hazırdım – en azından hazır olduğumu sanıyordum."

"Ne yaptın ki? Çocukların çığlık atarak uyandığı karabasanlar gibi bir şeydi."

Adam, "Ellerini dönüştür," dedi.

"Ne yapayım?"

"Dediğimi yap. Ellerini pençeye dönüştür."

Kadın omuz silkti ve ellerini güçlü leopar pençelerine dönüştürdü.

"Güzel," dedi Doro. "Seni güçsüzleştirmemişim bile. Demek ki kontrol becerim sandığım kadar tutarlı. Şimdi tekrar dönüş." Hafifçe boğazına dokundu. "Bu pençelerle bana saldırmanı istemem."

Kadın yine söyleneni yaptı. Doro'nun kızlarından biri gibi davranıyor, söylenen şeyleri tam olarak anlamasa bile sırf Doro öyle istedi diye yerine getiriyordu. Bu düşünce yeniden olanları sorgulamasına yol açtı.

"Biz ne yapıyoruz, Doro?"

"Gördün, değil mi," dedi adam, "bu... yani bu hissettiğin şey sana herhangi bir şekilde zarar vermedi, değil mi?"

"Ama neydi bu?"

"Anyanwu, bekle. Bana güven. Daha sonra elimden geldiğince açıklayacağım, söz veriyorum. Ama şimdilik rahatla. Yeniden yapacağım."

"Olmaz!"

"Canını yakmayacak. Sanki Isaac'in hâkimiyetinde havada asılı kaldığındaki gibi olacak. O hiç canını yakmazdı, değil mi? Ben de yakmayacağım." Kadını yeniden sevip okşamaya başla-

mış, sakinleştirmeye çalışıyordu – başarıyordu da. Ne de olsa gerçekte canını yakmamıştı. "Kıpırdama," diye fısıldadı. "Anyanwu, bırak bunun tadını çıkarayım."

"Bu seni... tatmin mi edecek – sanki sevişiyormuşuz gibi?"

"Daha bile fazla."

"Tamam." Ve bunu söylerken neye tamam dediğini düşündü. Isaac'in onu havaya atıp kendinden emin yeteneğinin hafif kavrayışıyla yakalamasına benzer bir şey değildi bu. Bu kâbusumsu bir şeydi – âcizlik ve bitmek bilmeyen bir düşüş. Ama gerçek değildi. Gerçekte düşmemişti. Yara almamıştı. Nihayet Doro ondan, başka kimseyi incitmeyecek bir şey talep ediyordu. Belki de bu şeyi Doro'ya vermeyi kabul eder ve sağ çıkarsa eline Doro'ya karşı bir tür koz geçerdi ve insanlarını ondan koruyabilirdi. Bu sayede belki kısa ömürlerini huzur içinde geçirebilirlerdi.

Adam, "Bu sefer karşı koymaya çalışma," dedi. "Fiziksel olarak seninle baş edecek kadar güçlü değilim. Bunu biliyorsun. Ve artık seni neyin beklediğini bildiğine göre sakin kalıp olmasına izin verebilirsin. Güven bana."

Anyanwu yattığı yerden adamı izleyerek sükûn içinde bekledi. "Tamam," diye tekrarladı. Doro ona yaklaştı ve kolunu boynunun etrafından dolayarak başını destekledi.

"Temastan hoşlanıyorum," dedi hiçbir şey açıklamayarak. "Temas olmadığında bu kadar güzel olmuyor."

Kadın adama kısa bir bakış attıktan sonra bedenini uzanmış adamın bedenine boylamasına yaslayarak rahat ettirdi.

Doro yumuşak bir sesle, "Şimdi," dedi.

Yeniden karanlık çöktü ve o düşüş hissi. Biraz sonra bu düşme hissi yerini hafif bir süzülme hissine bıraktı. Yalnızca süzülme. Ve Anyanwu korkmuyordu. Isınmış gibi ve rahat hissediyordu, yalnız değildi. Ama bir yandan yalnızmış gibi görünüyordu. Çok çok uzağında bir ışık vardı ama başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Işığa doğru süzülüyor, yaklaştıkça ışığın da genişlediğini görüyordu. Başlangıçta soluk ve titrek, uzaklardaki bir yıldız ışığıydı. Yaklaştıkça sabahyıldızına dönüştü ve kadının bomboş gökyüzünü ele geçirmeye başladı.

Yıldız ışığı yavaş yavaş güneşe dönüştü, kadını kör edecek parlaklığıyla tüm gökyüzünü kaplamaya başladı. Ama gözleri kör olmamıştı, hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Kanepede uzanmış Doro'nun bedeninin de, kendi bedeninin de varlığını hissedemese de onun yanında olduğunu biliyordu. Bu başka bir farkındalık türüydü ve kadının bunu tarif edecek hiç sözcüğü yoktu. Güzel ve zevkli bir şeydi. Doro onunlaydı. Eğer o olmasa tamamen yalnız kalacaktı. Sevişmelerinden ve o huzurlu, rahat uykudan önce ne demişti? Doro sayesinde, bir daha yalnız kalmayacağını. Bu sözcükler o zaman Anyanwu'yu rahatlatmamıştı ama şimdi rahatlatıyorlardı.

Güneşin ışığı onu sarıp sarmalamıştı ve artık hiçbir yerde karanlık yoktu. Anyanwu artık bir bakıma kördü. Cayır cayır parıldayan ışık dışında görecek bir şey yoktu. Ama hâlâ hiçbir rahatsızlık duymuyordu. Ve Doro orada yanı başındaydı, Anyanwu'ya daha önce hiç kimsenin dokunmadığı şekilde dokunuyordu. Sanki kadının ruhuna dokunmuş, onu kendisiyle sarmalamış, dokunuşunun hissini kadının her yerine dağıtmıştı. Kadın yavaş yavaş adamın kendisine karşı duyduğu –gerçek anlamdaki– açlığın farkında varmaya başladı ve bundan korkmak yerine buna karşı tuhaf bir yakınlık duyduğunu fark etti. Adamın yalnızca açlığını hissetmekle kalmıyor, kendini dizginlemesini ve yalnızlığını da hissediyordu. Bu yalnızlık, ikisi arasında bir tür yakınlık doğuruyordu. Doro o kadar uzun süre yalnız kalmıştı ki. İmkânsız bir süre. Öyle ki, kadının kendi yalnızlığı, kendi uzun ömrü artık önemsiz görünür olmuştu. Doro'nun yanında bir çocuk gibiydi. Ama çocuk veya değil, Doro ona ihtiyaç duyuyordu. Ona daha önce hiç kimseye duymadığı gibi ihtiyaç duyuyordu. Adama dokunmayı ve tutmayı, bu uzun, upuzun yalnızlığını dindirmeyi istedi. Doro'ya uzandığını sanıyordu.

Doro'nun ne yaptığından veya kendisinin tam olarak ne yaptığından emin değildi ama her neyse şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. Bu sürdükçe süren bir iç içe geçme hâliydi, Anyanwu'ya sanki kendi kontrolündeymiş gibi hissettiren bir birleşmeydi. Ancak, tatlı bir yorgunlukla dinlenene kadar ken-

dini kaybetmekte olduğunu fark etmemişti. Doro'nun kendine koyduğu kısıtlamalar yeterli değildi sanki. Tadını çıkardıkları birleşme Doro için kâfi gelmemişti. Anyanwu'yu içine almaya, tüketmeye, kendi hammaddesinin parçası hâline getirmeye başlamıştı. O parlak ışık, Anyanwu'yu kapsayan alevler Doro'ydu. Şimdiyse Anyanwu'yu parça parça öldürmeye, parça parça sindirmeye başlamıştı.

Tüm söylediklerine karşın Anyanwu'ya ihanet ediyordu. Birbirlerine verdikleri tüm mutluluğa rağmen öldürmekten kendini alıkoyamamıştı. Anyanwu'ya atfettiği tüm bu yüksek değere karşın onun için nihayetinde tek önemli olan çiftleşmek ve öldürmekti demek.

Demek öyle, peki madem. Öyle olsun; Anyanwu artık yorulmuştu.

14

Doro büyük bir özenle kendisini Anyanwu'dan ayırdı. Beklediğinden çok daha kolay olmuştu – oldukça tatmin edici bir avın tam ortasında durmak. Ama niyeti öldürmek değildi zaten. Buna rağmen kadınla planladığından ve en güçlü çocuklarıyla bile yaptığından çok daha ileriye gitmişti. Çocukları söz konusu olduğunda ölümcül olabilecek bu teması yalnızca onlar kendi güçlerinin sınırlarını öğrensinler ve Doro da onların gücünün kendisine karşı herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığını görebilsin diye kurardı. Genellikle çocuklarının geçişleri tamamlandıktan hemen sonra denerdi, böylece çocuklar fiziksel olarak yıpranmış, duygusal açıdan bitkin ve yeni olgunlaşmış yetileri konusunda çok cahil olurlar, Doro'yla savaşacak güçleri varsa bile tam olarak nasıl savaşılması gerektiğini anlayamazlardı. Nadiren karşı koyabilecek biri çıkarsa o kişi ölürdü. Doro'nun müttefike ihtiyacı vardı, düşmana değil.

Ama Anyanwu'yu sınama gibi bir niyeti yoktu. Kadının kendisi için tehdit sayılamayacağının ve insan biçiminde olduğu sürece onun canını alabileceğinin bilincindeydi. Bundan hiç şüphe duymamıştı. Doro'nun olası tehdit olarak gördüğü türdeki zihin okuma veya zihin kontrolü yetileri Anyanwu'da yoktu. Doro bir gün kendisinin düşüncelerini okuyup yönetebilecek kadar güçlü herhangi birisiyle karşılaştığında onu derhal öldürecekti. Anyanwu şekilden şekle girebilen bedeninin her hücresi üzerinde mutlak bir kontrol sahibiydi ama zihni herhangi bir insanın zihni kadar savunmasız ve açıktı – bu da Doro'nun ona getirdiği kişilere karşı savunmasız kalacağı anlamına

geliyordu. Bu kişiler eninde sonunda kadının büyük "aile"sine evlenme yoluyla dahil olacak ve uyuşmazlıklar baş gösterecekti. Anyanwu'yu bununla ilgili uyarmıştı zaten. Eninde sonunda Anyanwu'nun çocukları ve torunları kadının etrafına topladığı doğuştan az duyarlı kişiler yerine Isaac ve Lale'e benzemeye başlayacaktı. Ama bu başka bir meseleydi. Bu konuyu daha sonra düşünecekti. Şimdi tek önemli olan şey Anyanwu'nun kendine geldiğinde tek parça ve sağlıklı olmasıydı. Onun başına hiçbir şey gelmemeliydi. Anyanwu'nun veya Doro'nun sebep olduğu hiçbir sorun veya çatışma adamın onu yeniden öldürmeyi düşünmesine vesile olmamalıydı. Bu kadın pek çok anlamda fazla değerliydi.

Yavaş yavaş uyandı, gözlerini açtı, kütüphanenin şömine ateşi ve başucundaki masa lambası dışında etrafın tamamen karanlık olduğunu fark etti. Doro kadının yanında uzanmış, onun ısısından faydalanmaktaydı. Onun yakınında olmasını istiyordu.

Anyanwu, "Doro?" diye fısıldadı.

Doro kadının yanağından öptü ve rahatladı. Her şey yolundaydı. Kederinde o kadar edilgendi ki. Doro bunu ona yapmayı denediğinde canını yakmayacağından neredeyse emindi. Bu sefer kadının karşı koymaya çalışmayıp kendisini onu öldürmeye veya canını yakmaya mecbur bırakmayacağından emindi.

Anyanwu, "Ölüyordum," dedi.

"Hayır, ölmüyordun."

"Ölüyordum. Sen bana–"

Doro elini kadının dudaklarına götürdü, sakin durmadığını gördüğünde elini çekmesine izin verdi. "Seni en az bir kere bu şekilde tanımam gerekiyordu," dedi. "Sana bir kereliğine bu şekilde dokunmalıydım."

"Neden?" diye sordu Anyanwu.

"Çünkü sana en yakın olabileceğim durum bu."

Anyanwu uzun süre sessiz kaldı. Bir zaman sonra başını adamın göğsüne yasladı. Kadının bunu en son ne zaman kendi isteğiyle yaptığını hatırlayamıyordu. Kollarını onun bedenine

doladı ve o öteki, daha bütüncül sarmalama hissini anımsadı. Durmayı başaracak kontrolü nereden bulmuştu kimbilir.

Kadın, "Diğerlerinde de böyle mi, bu kadar kolay mı?" diye sordu.

Doro duraksadı, ona yalan söylemek de avları hakkında konuşmak da istemiyordu. "Korku onların işini zorlaştırıyor," dedi. "Ve onlar hep çok korkuyor. Ayrıca... onlara karşı nazik davranmam için hiçbir gerekçem olmuyor."

"Canlarını yakıyor musun? Acı var mı?"

"Hayır. Onların hissettiğini hissettiğim için biliyorum. Senin hissettiğinden daha fazla bir acı hissetmiyorlar."

Kadın hayretle, "Bu aslında... güzeldi," dedi. "Beni öldürebileceğini düşünene kadar öyle güzeldi ki."

Doro'nun tek yapabildiği Anyanwu'yu tutmak ve suratını kadının saçlarına yaslamak oldu.

"Yukarı çıkmalıyız," dedi Anyanwu.

"Yakında."

"Ne yapacağım?" diye sordu. "Bunca yıl sana karşı savaştım. Seninle savaşmak için hâlâ tonla gerekçem var. Ne yapayım?"

"İsaac'in istediği şeyi. Kendi istediğin şeyi. Bana katıl. Benimle savaşmanın sana ne yararı olacak? Hele ki şimdi."

"Şimdi..." Anyanwu çok dingindi, kısa temaslarının tadını çıkarıyordu. En azından Doro öyle olmasını umuyordu. O tadını çıkarıyordu çünkü. Eğer bu âna dek böyle bir temastan hoşlanan bir kişi bile çıkmadığını söylese kadının ne tepki vereceğini düşündü. Neredeyse dört bin yıllık süre içinde hiç kimse. Doro'nun halkı onunla temas kurmayı aşırı ürkütücü bulurdu. Bu temastan sağ çıkan zihin okuyucular ve zihin yöneticiler canlarını feda etmeden Doro'nun zihnini okuyamayacaklarını ânında öğrenirdi. Doro'yla ilgili hissettikleri o belli belirsiz tedirginlik hissini ciddiye almaları gerektiğini, geçişleri bittikten hemen sonra anlarlardı. Doro da ara sıra değer verdiği ve bu teması tekrar denemek istediği bir kadın veya adamla karşılaşırdı. Bu kişiler Doro'nun yaptığına engel olamadıkları için katlanırlar ama kasvetli acı çekme tavırları Doro'ya kendisini tecavüzcü

gibi hissettirirdi. Anyanwu ise ona katılmış, zevk almış, hatta bir süre inisiyatif almış ve Doro'nun zevkini katlamıştı. Kadına hayret ve keyifle bakıyordu. Kadın ise ciddiyetle.

Anyanwu, "Hiçbir şeyin çözüldüğü yok," dedi, "tek fark şimdi hem kendimle hem de seninle savaşmak zorunda oluşum."

"Saçmalıyorsun," dedi Doro.

Kadın döndü ve Doro'yu öptü. "Bırak saçmalık gibi kalsın," dedi. "Bırak en azından bu an saçmalamış olayım." Loş ışıkta adamı süzdü. "Yukarı çıkmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman burada kalırız. Çocuklarım benim hakkımda birazcık fısıldasın bakalım."

"Umurunda mı?"

"Şimdi de sen saçmalıyorsun," dedi Anyanwu, gülerek. "Umurumda mıymış! Burası kimin evi ki? Canım nasıl isterse öyle yaparım!" Elbisesinin geniş eteğiyle üstlerini örttü, lambayı söndürdü ve adamın kollarında uyuyakalacak şekilde kaykıldı.

Anyanwu'nun çocukları gerçekten de onun -ve Doro'nun- hakkında fısıldadılar. Pervasızlardı -ki Doro bunun bilinçli olduğunu düşünüyordu- ve konuşulanlar duyuluyordu. Bir süre sonra durdular. Belki de Anyanwu onlarla konuşmuştu. Ve hayatında ilk defa Doro'nun umurunda değildi. Artık onlar için ürkütücü olmadığının farkındaydı; sadece Anyanwu'nun sevgililerinden biri konumundaydı. Birinin sevgilisi olmak dışında hiç kimse olmayalı ne kadar zaman geçmişti? Hatırlamıyordu. Ara sıra işleriyle ilgilenmek üzere yanlarından ayrılıyor, yakınlardaki yerleşkelerinde boy gösteriyordu.

Anyanwu ona, "Bana bu bedeni geri getirebildiğin sürece getir," diyordu. "Bunun kadar mükemmel başka biri olması mümkün değil."

Doro bunun üstüne gülüyor ama herhangi bir söz vermiyordu. Ne gibi bir ceza uygulaması gerekeceğini, ne tür bir deliyi zaptedeceğini, ne kadar aptal ve inatçı bir siyaset adamını, işadamını, plantasyon sahibini veya nasıl bir ahmağı ortadan

kaldırması gerekeceğini bilemiyordu. Ayrıca siyahların kısıtlı da olsa bir özgürlüğe sahip olduğunu sürekli kanıtlamak zorunda kaldığı bir ülkede siyah bir bedenle dolaşmak ayak bağı olabiliyordu. Doro yüz otuz beş yıl önce İngiltere'den getirdiğinden beri ona ait olan kaliteli ve köklü Virginia ailesinin yaşça büyük beyaz oğullarından Frank Winston'la seyahat ediyordu. Bu adam tercihine veya Doro'nun buyruklarına bağlı olarak seçkin ve aristokrat veya çekingen ve saf olarak algılanabiliyordu. Doğuştan gelen ve kaliteli döl materyali diye sınıflandırılmasını sağlayan özel bir tuhaflığı yoktu. Sadece Doro'nun o güne dek tanıdığı en iyi oyuncu, en iyi yalancıydı. İnsanlar onun söylediği en akıldışı ve abartılı şeylere bile inanırdı; Doro'nun yanlışlıkla esir alınmış bir Afrika prensi olduğunu ama şimdi azat edildiğini ve vatanına dönüp Tanrı'nın öğretilerini putperest halkına öğreteceğini söylediğinde bile.

Her ne kadar bu sonuncusu beklemediği bir anlatı olsa da Doro rolünü öylesine kafa karıştırıcı bir kibir ve ağırbaşlılıkla oynadı ki köle tacirleri başta hayretle öfke arasında gidip gelseler de sonunda ikna oldular. Doro o güne dek gördükleri hiçbir nigıra benzemiyordu.

Daha sonradan Doro, Frank'i daha alışılagelmiş yalanlara sadık kalması konusunda uyardı – gerçi adamın kendisini duyamayacak kadar kahkahalara boğulduğunu görüyordu.

Yıllardır hissetmediği kadar rahat hissediyordu –kendi kendisiyle dalga geçebilecek kadar bile rahattı– ve oğlu onunla seyahat etmekten keyif alıyordu. Anyanwu'yu mutlu etmek bu zahmete değerdi. Anyanwu'yu böylesine tatmin eden bedeni bırakması gerektiğinde içine girdikleri balayı evresinin son bulacağının da farkındaydı. Elbette kadının arkasını dönüp onu terk etmeyeceğinden emindi ama ilişkileri değişecekti. Wheatley'deki gibi ara sıra birlikte olacaklar ama bu sefer araları daha iyi olacaktı. Anyanwu artık hangi bedeni giyerse giysin Doro'yu karşılayacaktı. O da kendi istediği erkeklerle veya isterse kadınlarla birlikte olacaktı – kocaları, karıları, sevgilileri olmaya devam edecekti. Bunlardan ötürü Anyanwu'ya kızacak hâli yoktu.

Belki kadını yıllar, hatta onyıllarca göremeyecekti. Anyanwu gibi bir kadın yalnız kalmazdı. Ama Doro yanına geldiğinde yeri her zaman hazır olacaktı ve Doro her seferinde Anyanwu'ya geri dönecekti. Anyanwu sayesinde artık yalnız değildi. Anyanwu sayesinde yaşam birdenbire yüzyıllardır, binyıllardır olmadığı kadar güzeldi. Sanki Doro'nun bunca zamandır yaratmaya çalıştığı türün ilkiydi – tek fark onu Doro'nun yaratmamış, yeniden yaratmayı da başaramamış olmasıydı. Bu açıdan Anyanwu gerçekleşmemiş bir vaat gibiydi. Ama bir gün...

Doro'nun kadını Susan, Stephen'ın çocuğunu Iye doğurduktan bir ay sonra doğum yaptı. İkisi de dayanıklı ve sağlıklı oğlanlardı, bir gün yakışıklı erkekler olmanın vaadini taşıyorlardı. Iye oğlunu Anyanwu'yu hayrete düşüren bir sevgi ve minnetle karşıladı. Doğumu Anyanwu gerçekleştirmişti ve Iye'nin bu sırada tek düşünebildiği Stephen'ın çocuğunun yaşaması ve sağlıklı olmasıydı. Kolay bir doğum değildi ama kadın bu konuyu hiç umursamamıştı bile. Çocuk iyiydi.

Ama Iye onu besleyemiyordu. Sütü yoktu. Anyanwu kolaylıkla süt üretebiliyordu ve Iye'nin kulübesine gün içinde gidip çocuğu emziriyordu. Geceleri de çocuğu yanında tutuyordu.

"Bunu yaptığın için minnettarım," dedi Iye. "Bence onu başka birisiyle paylaşmam gerekse çok zorlanırdım." Anyanwu'nun kadınla ilgili önyargıları gitgide yok oluyordu.

Doro'ya karşı duyduğu önyargıları da – gerçi bu konuda rahatsızlık duyuyor ve korkuyordu. Doro aynı mide bulandırıcı şeyleri yapmaya devam etse de artık bir zamanlar hissettiği kinle Doro'ya bakamıyordu. Tek fark artık bu şeyleri Anyanwu'ya yapmıyor oluşuydu. Ve kadın aynen tahmin ettiği üzere kendisiyle çatışma içindeydi. Ama bu çatışmanın belirtilerini Doro'ya göstermiyordu. Kendisine armağan ettiği bu güzel bedeni giyinmeyi sürdürdüğü sürece onu memnun etmek Anyanwu'yu da memnun ediyordu. Kısa bir süreyle de olsa onu bıraktığı zamanlarda ne yaptığıyla ilgili endişe etmesine gerek yoktu. Ona tıpkı göründüğü özel sevgiliymiş gibi davranabilirdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Doro kısa bir seyahat dönüşü kadını bebeği emzirirken gördüğünde. "Beni uzaklaştıracak mısın?"

Anyanwu'nun üst kattaki oturma odasında yalnızlardı ve kadın Doro'ya gıcık olmuş gibi baktı. "Bunu mu yapayım? Evet, öyle yapsam daha iyi. Git başımdan."

Doro, Anyanwu'nun şakasını anlayıp fazla ciddiye almayarak gülümsedi. Süt emen bebeği izledi.

"Yedi ay sonra bunun gibi birisinin babası olacaksın," dedi Anyanwu.

"Hamile misin?"

"Evet. Bu bedeninden bir çocuk yapmak istiyordum. Yakın zaman içinde onu bırakma ihtimalinden korkuyordum."

"Bırakacağım," diye kabul etti Doro. "Bırakmam gerekiyor. Ama emzirmen gereken iki çocuk olacak. Bu senin için zor olmaz mı?"

"Yapabilirim. Yapamayacağımı mı sanmıştın?"

"Hayır." Doro yeniden gülümsedi. "Sen ve Iye gibi birileri daha olsaydı keşke. Şu Susan..." 315

"Onun çocuğuna bir ev buldum," dedi Anyanwu. "Büyüklerle birlikte yetiştirilmeyecek ama onu seven ebeveynleri olacak. Susan da iri ve güçlü bir kadın. İyi bir tarla işçisi."

"Susan'ı buraya tarla işçisi olsun diye getirmedim. Seninkilerle beraber yaşamanın ona yardımcı olacağını – onu biraz sakinleştirip işe yaramasını sağlayacağını düşünmüştüm."

"Öyle de oldu zaten." Anyanwu uzanıp adamın elini tuttu. "Burada eğer insanlar uyum sağlayabilirse ne iş yapmak isterlerse onu yapmalarına izin veriyorum. Bu onları sakinleştiriyor. Susan tarlada çalışmayı iç mekân işlerine tercih ediyor. İstediğin kadar çocuk yapmaya hazır ama onlarla ilgilenme işi Susan'ı aşıyor. Özellikle onların düşüncelerine karşı aşırı hassas. Bir şekilde çocuk düşünceleri Susan'ın canını yakıyor. Ama Doro, o bunun haricinde iyi bir kadın."

Doro sanki Susan'ı düşüncelerinden savuşturmaya çalışır gibi başını salladı. Birkaç saniye daha meme emen çocuğa bak-

tıktan sonra gözlerini Anyanwu'nun gözlerine dikti. Tatlı bir sesle, "Bu sütten bana da biraz ver," dedi.

Kadın şaşkınlıkla geri çekildi. Daha önce hiç böyle bir şey istememişti ve bu Anyanwu'yu emzirirken ilk görüşü değildi. Ama artık aralarında öyle çok yeni şey vardı ki. "Bunu yapmayı seven bir erkeğim vardı bir zamanlar," dedi.

"Seni rahatsız ediyor muydu?"

"Hayır."

Bekler gözlerle kadına baktı.

Anyanwu yumuşak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Anyanwu'nun kendisine süt emzirdiği günün ertesinde Doro titreyerek uyandı ve kadına armağan olarak giyindiği bu derli toplu küçük bedenin içinde geçirdiği rahat zamanların sona erdiğini anladı. Çok da sıradışı güce sahip bir beden değildi bu. Doro'nun değer verdiği kalıtsal tuhaflıklardan çok az barındırıyordu. Anyanwu'nun ondan doğurduğu çocuk çok güzel olurdu belki ama büyük ihtimalle sıradan olacaktı.

Ve artık bedeni tükenmişti. Eğer bu bedeni daha uzun süre tutmaya kalkarsa etrafındakiler için tehlikeli hâle gelebilirdi. Normalde hissetmeyeceği kadar küçük heyecanlar ve acılar onu bedenini değiş tokuş etmeye mecbur bırakabilirdi. Yaşamına değer verdiği birisi ölmek zorunda kalabilirdi.

Hâlâ yanında uykudaki Anyanwu'ya bakıp iç geçirdi. Aylar önceki o gece yatakta yatarlarken ne demişti? Aslında pek bir şeyin değişmemiş olduğunu. Birbirlerini nihayet kabul etmişlerdi. Birbirlerinin yalnız hissetmesine engel olacaklardı. Ama bunun dışında Anyanwu haklıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Doro bedenini değiştirdikten sonra Anyanwu bir süre onun yanında bulunmak istemeyecekti. Doro'nun ihtiyaç, zorunluluk, kaza veya seçim sebebiyle öldürmesi bir yana öldürmeye mecbur kaldığını anlayamayacaktı. Doro'nun bundan kaçınma şansı yoktu. Herhangi bir insan olsa kendisini ölene dek aç bırakabilirdi belki ama Doro'nun böyle bir şansı yoktu. Sonuçta kimin canını alacağı belli olmayacak şekilde kendisini salmak-

tansa bilinçli bir canı almak daha anlamlıydı. Anyanwu bunu anlayana kadar kaç ömür geçecekti kimbilir.

Anyanwu uyandı, "Kalkıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ama senin kalkmanı gerektirecek bir sebep yok. Daha gün ağarmadı."

"Gidecek misin? Daha yeni gelmiştin."

Kadını öptü. "Belki birkaç gün sonra geri gelirim." Kadını ne tepki vereceğini görmeliydi. Hiçbir şeyin değişmediğini – veya belki ikisinin de yanıldığını ve Anyanwu'nun biraz da olsa olgunlaştığını görmesi gerekiyordu.

"Biraz daha kal," diye fısıldadı Anyanwu.

Biliyordu.

"Kalamam," dedi Doro.

Anyanwu bir süre sessizliğe gömüldü, sonra iç çekti. "Çocuğu emzirdiğimde sen uyuyordun," dedi. "Ama eğer hâlâ istiyorsan senin için biraz daha sütüm var."

Doro hiç düşünmeden başını kadının memesine yasladı. Büyük ihtimalle bir daha bunu yapma şansı da olmayacaktı. Uzun bir süre boyunca. Anyanwu'nun sütü tıpkı onunla geçirdiği bu zamanlar gibi zengin ve tatlıydı. Şimdi bir süreliğinde eski halat çekme oyunlarına döneceklerdi. Anyanwu başını okşadı, Doro iç çekti.

Bir süre sonra gitti ve Susan'ın canını aldı. Şimdi Susan'ın türünden – yani oldukça hassas bir kişinin canına ihtiyacı vardı. Zihni için tıpkı bir önceki bedenine tatlı ve iyi gelen Anyanwu'nun sütü gibi bir ferahlık.

O ve Frank plantasyondan ayrıldıklarında Doro'nun bir önceki bedenini eski bir köle mezarlığına taşıdılar. Anyanwu'nun ev halkından birinin o bedeni bulup koşa koşa gidip Anyanwu'ya anlatmasını istemiyordu. Anyanwu zaten buna gerek olmaksızın ne olduğunu anlayacaktı. Eğer bunu yapma şansı varsa süreci Anyanwu için elinden geldiğince kolaylaştırmak istiyordu.

O ve Frank plantasyondan ayrıldığı sırada tarla işçilerinden çapa yapmak üzere toplanmış bir grup insan pamuk tarlalarına doğru yol olmaktaydı.

Frank, Susan'ın uzun ve yapılı bedenini inceleyerek, "Bu bedeni uzun bir süre giyinmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ondan ihtiyacım olanı aldım zaten," dedi Doro. "Ama iyi bir beden. Bir hatta belki iki yıl dayanabilirdi."

"Ama Anyanwu'nun pek işine yaramazdı."

"Eğer Susan dışında herhangi birisi olsa yarayabilirdi. Ne de olsa Anyanwu'nun daha önce kadın sevgilileri de oldu. Ama Susan'ı tanıyor ve seviyordu. Acil durumlar dışında kimseden bu gibi duyguları yoksaymalarını beklemem."

"Sen ve Anyanwu," diye mırıldandı Frank. "Cinsiyetlerinizi, renklerinizi değiştirip öyle bir çiftleşiyorsunuz ki tıpkı–"

Doro sinirlenerek, "Kapa çeneni," dedi, "yoksa sana kendi ailenle ilgili duymak istemediğin şeyler anlatırım."

Frank afalladı ve sustu. Kendi öncelleri ve Virginia sülalesiyle ilgili hassastı. Saçma bir sebepten ötürü onun için bu şeyler çok önemliydi. Doro kendisini, Frank'in masmavi akan kanı –veya süt beyazı teniyle– ilgili kurduğu tüm hayalleri yıkmak üzereyken yakaladı. Doro'nun böyle bir şey yapmasına gerek yoktu elbette. Hatırladığı en güzel zamanların sona ermekte olduğu ve onu sırada neyin beklediğiyle ilgili hissettiği bilinmezlik hariç tabii.

İki hafta sonra Anaynwu'nun yanına, eve, Anyanwu'ya döndüğünde yalnızdı. Frank'i ailesinin yanına göndermiş, kendisi için daha işlevli olacak kahverengi saçlı, ince uzun beyaz bir adamın bedenini giyinmişti. Güzel ve güçlü bir bedendi bu ama Doro, Anyanwu'nun bu bedenin değerini anlamayacağından adı gibi emindi.

Doro'yu gördüğünde hiçbir şey söylemedi. Onu ne suçladı ne de lanet okudu – herhangi bir düşmanlık göstermedi bile. Ama diğer yandan pek de hoş karşılamamıştı.

Tek söylediği, "Susan'ın canını aldın, değil mi?" oldu. Doro evet dediğindeyse arkasını döndü ve uzaklaştı. Doro, Anyanwu'nun eğer hamile olmasa denize gidip adamı pek de iyi terbiye edilmemiş çocuklarıyla baş başa bırakacağını düşündü. Doro'nun ona şimdi zarar vermeyeceğini biliyordu.

Buna karşın, hamilelik onu insan biçiminde kalmaya mecbur bırakıyordu. İçinde bir insan çocuğu taşıyordu. İnsandışı bir biçime bürünmesi çocuğu öldürmesi anlamına geliyordu. Isaac'le yaptıkları ilk çocuklardan birine hamileyken bu bilgiyi Doro'yla paylaşmış, Doro da bunun bir zayıflık olduğuna kanaat getirmişti. Hiçbir yardıma ihtiyaç duymadan ve kendisine zarar vermeden herhangi bir hamileliği sonlandırabileceğinden şüphesi yoktu. O minik bedeninde arzu ettiği her şeyi yapabiliyordu. Ama hamileliğini asla sonlandırmazdı. Eğer bir çocuk içinde büyümeye başladıysa o çocuğu mutlaka doğururdu. Doro'nun onu tanıdığı bunca yıl boyunca Anyanwu her çocuğuyla doğumdan önce de doğumdan sonra ilgilendiği şekilde ilgilenirdi. Doro bu sefer bu zayıflık ânında kadının yanında kalmaya karar vermişti. Kadın onun son iki beden değiş tokuşunu kabullenebilirse onunla bir daha sorun yaşamayacağını tahmin ediyordu.

Bu konuda ne kadar yanıldığını görmesi için pek çok uzun ve iletişimsiz gün geçmesi gerekti. Sonunda Doro'nun anlamasına Anyanwu'nun küçük kızı Helen yardımcı oldu. Bu kız kimi zamanlar on iki yaşından çok daha küçük görünürdü. Diğer çocuklarla oyun oynar ve kavga eder, çok ufak yaralar için gerekenden fazla ağlardı. Kimi zamanlardaysa küçük bir çocuk bedenini giyinmiş bir kadına dönüşürdü. Tam anlamıyla annesinin kızıydı.

Doro'ya, "Benimle konuşmuyor," dedi. "Ne yapmayı planladığını bildiğimin farkında tabii." Dev bir meşe ağacının serin gölgesinde Doro'nun yanına oturmuştu. Bir süre sessiz sessiz Anyanwu'nun şifalı bitki bahçesinin otlarını ayıklamasını izlediler. Bu bahçe Anyanwu'nun değerli bitkilerinin büyük çoğunluğunu yabani ot sanan bahçıvanlar ve yardımcı olmaya çalışan çocuklarının erişimine kapalıydı. Doro bakışlarını bahçeden ayırıp Helen'a çevirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kıza. "Ne yapacak?"

Kız kafasını kaldırıp Doro'ya baktığında adam o gözlerden bakanın bir kadın olduğundan emindi. "Kane ve Leah'nın buraya taşınacağını söylüyor. Bebek doğduktan sonra gideceğini söylüyor."

"Denize mi?"

"Hayır, Doro. Denize değil. Denize giderse eninde sonunda bir gün dışarı çıkması gerekir. Sonra onu gene bulabilirsin ve senin onun arkadaşlarını hatta kendi arkadaşlarını öldürmeni izlemek zorunda kalır."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kızın kollarını yakaladı, tam sarsacakken kendini durdurdu.

Kız Doro'ya öfkeli bir bakış attı, adamdan besbelli nefret ediyordu. Birden başını eğdi ve adamın elini keskin minik dişlerinin tüm kuvvetiyle ısırdı.

Acı, Doro'nun kızı bırakmasını sağladı. Helen, Doro'ya böyle ani ve beklenmedik acılar uygulamanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Eğer böyle bir şeyi Susan'ın canını almasından biraz önce yapmış olsa, Doro kendisine hâkim olamayıp Helen'ın canını alırdı. Oysa şimdi daha yeni beslenmiş olduğu için kendi üstündeki hâkimiyeti daha iyiydi. Kanlı elini tuttu ve Helen'ın koşarak uzaklaşmasını izledi.

320 Sonra yavaşça ayağa kalktı ve Anyanwu'nun yanına gitti. Topraktan mor saplı, sarı köklü kimi otlar çıkarmıştı. Doro onun bunları atmasını beklerken kadın bitkileri köklerinden ayırdı, köklerin üstündeki toprakları eliyle temizledi ve kökleri sepetinin içine yerleştirdi.

Doro, "Bu şeyler ne?" diye sordu.

"Bir çeşit ilaç," dedi kadın, "veya onlarla ne yapacağını bilmeyenler için bir tür zehir."

"Ne yapacaksın onlarla?"

"Toz hâline getirip başka şeylerle karıştıracağım, kaynar suda haşlayacağım ve midesinde kurt çıkan çocuklara içireceğim."

Doro başını iki yana salladı. "Onları kendi bedeninde oluşturduğun ilaçlarla daha kolay tedavi edebiliyorsun sanıyordum."

"Bu da aynı işe yarar. Nasıl yapılacağını bazı kadınlara da öğreteceğim."

"Neden?"

"Kendilerini ve ailelerini benim sihirim olduğunu sandıkları şeye ihtiyaç duymadan iyileştirebilsinler diye."

Aşağı eğilip kadının başını tutup kendisine çevirdi. "Senin sihrine neden ihtiyaç duymasınlarmış? Senin ilaçların herhangi bir toprak otundan daha etkili."

Anyanwu omuz silkti. "Kendilerine yardımcı olabilmeyi öğrenmeleri lazım."

Doro sepeti yerden aldı ve kadını ayağa kaldırdı. "Hadi eve gidelim de konuş benimle."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Olsun, gel işte. Hadi idare et beni." Kolunu kadının omzuna attı ve eve doğru ilerledi.

Onu kütüphaneye götürmeyi planlamıştı ama kütüphanede bir grup küçük çocuk okuma öğreniyordu. Yarım daire olarak halının üstüne oturmuş, Anyanwu'nun kızlarından birisini izliyorlardı. Doro, Anyanwu'yu başka bir yere yönlendirirken Susan'dan doğma oğullarından birinin İncil'den bir dörtlük okuduğunu duydu: "Birbirinizle aynı düşüncede olun. Böbürlenmeyin; tersine, hor görülenlerle arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın."

Doro arkasına döndü. "Bunlar ülkenin buralarında pek sevilmeyen öğretiler olsa gerek," dedi.

"Çok popüler olmayanları öğrenmelerini ben istiyorum," diye cevapladı Anyanwu. "Bir tane daha: 'Efendisinden kaçıp size sığınan köleyi efendisine teslim etmeyeceksiniz.' Böyle şeyler duymalarını istemeyen bir dünyada yaşıyorlar."

"Demek onları Hıristiyan yetiştiriyorsun?"

Anyanwu omuz silkti. "Çoğunun ebeveyni Hıristiyan. Çocuklarının da İncil'i okuyabilmeleri için okuma-yazma öğrenmelerini istiyorlar. Ayrıca" -Doro'ya hızlı bir bakış attı ve dudakları aşağı bükülerek- "ayrıca burası Hıristiyan bir memleket," dedi.

Doro, Anyanwu'nun sözlerindeki göndermeyi yoksaydı ve onu arka taraftaki oturma odasına götürdü. "Hıristiyanlar bir kişinin kendi canını almasının büyük bir günah olduğuna inanır," dedi.

"Onlar herhangi bir can almanın büyük günah olduğuna inanıyor ama öldürdükçe öldürüyorlar."

"Neden ölmeye karar verdin, Anyanwu?" Bu sözcükleri söylerken bu denli sakin kalabileceğini düşünmemişti. Anyanwu ne düşünmüştü peki? Doro'nun umurunda olmadığını mı? Böyle bir şey düşünebilir miydi?

"Senden ayrılabilmemin tek yolu bu," dedi kadın basitçe.

Doro bu cümleyi bir süre sindirdi. "Bu süreci seninle geçirirsem... yapmak zorunda olduğum şeylere... alışman daha kolay olur diye düşünmüştüm," dedi.

"Henüz alışmadığımı mı sanıyorsun?"

"Ama kabul edemedin. Yoksa neden ölmek isteyesin ki?"

"Daha önce konuşmuş olduğumuz şeyden ötürü. Sen ve ben hariç her şey geçici. Sen benim elimdeki tek şeysin, hatta belki sahip olabileceğim tek şeysin." Yavaşça başını bir sağa bir sola salladı. "Ve sen ayıp bir şeysin."

Doro kaşlarını çatmış Anyanwu'yu izliyordu. Böyle şeyleri kütüphanede geçirdikleri o geceden beri söylememişti. Bu şeyleri daha önce hiç oldukları gerçekler olarak, sanki, "Sen uzun boylusun," der gibi bir rahatlıkla da söylememişti. Doro ona karşı öfke bile hissedemediğini fark etti.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Yanımda kal. Sana burada ihtiyacım var."

"Ayıp bir şey olmama rağmen."

"Buna rağmen."

Luisa'nın ölümü sonrası olduğu gibiydi – kendisine yakışmayacak kadar edilgen, ölmeye hazır. O zaman ona bu baskıyı uygulayan şey yalnızlık ve kederdi. Peki şimdi... şimdi, gerçekten sorunu neydi?

"Susan mı?" diye sordu Doro. "Onu o kadar yakın gördüğünü bilmiyordum."

"Yakın değildim. Ama sen yakındın. O senden üç çocuk yaptı."

"Ama..."

"Onun canına ihtiyacın yoktu."

"Benim işime yaramasının başka yolu yoktu. Yeterince çocuk yapmıştı ve onlarla ilgilenemiyordu. Ne yapmamı beklerdin ki?"

Anyanwu ayağa kalkıp odayı terk etti.

Doro daha sonra onunla yeniden konuşmayı denedi. Ama kadın dinlemiyordu. Doro'yla tartışmıyor, lanet okumuyordu. Doro bir kez daha gitmeyi teklif ettiğinde ondan kalmasını rica etti. Geceleri kadının odasına gittiğinde garip ve sessiz bir şekilde onu karşılıyordu. Ve hâlâ ölmeyi planlıyordu. Asıl ayıp buradaydı. Doro'yla bin yıllarca yaşayabilecek ölümsüz ama intihar etmeye karar vermiş bir kadın – ve Doro bunun sebebini tam olarak anlayamıyordu.

Anyanwu'nun hamileliği ilerledikçe Doro daha da ümitsizleşti, kadına dokunamıyor, hiçbir şekilde ulaşamıyordu. Anyanwu ona ihtiyacı olduğunu ve onu sevdiğini söylüyordu ama bir parçası artık Doro'ya kapalıydı ve Doro ne derse desin buraya ulaşamıyordu.

Sonunda, birkaç haftalığına gitmeye karar verdi. Anyanwu'nun ona yaptığı şeyden hoşlanmamıştı. Düşüncelerinin daha önce bu denli karıştığını ve elde edemeyeceği bir şeyi elde etmeyi bu denli acı çekercesine istediği hiç olmamıştı. Anyanwu'nun, yaptığı şey her ne ise onu yapmasına göz yummuştu. Kendisine herhangi bir adammış gibi dokunmasına izin vermişti. Anyanwu'nun hayatta olduğu sürenin birkaç katı süreler boyunca uykuda kalmış duyguları uyandırmasına izin vermişti. Anyanwu'nun karşısında kendini çırılçıplak soymuştu. Böyle bir şey yapabilmiş olmasına şaşırmıştı – bunu yaptığını gören Anyanwu'nun kayıtsız kalabilmesine de. Onca insan içinden Anyanwu!

Bir zamanlar tanıdığı bir kadını ziyaret etmek için Baton Rouge'a gitti. Kadın artık evliydi ama şans bu ya, kocası Boston'daydı ve kadın Doro'yu mutlulukla kabul etti. Kadınla birkaç gün kaldı ve bu sürenin tamamını kadına Anyanwu'yu anlatmanın eşiğinde geçirdi ama bir türlü anlatamadı.

Sonra yeni bir beden aldı – birkaç kölesi olan ve onlara çok kötü muamele eden azat edilmiş bir siyah adamınkini. Daha

sonraları bu adamı neden öldürdüğünü sorguladı. Bir köle tacirinin mallarına nasıl muamele ettiği Doro'yu ilgilendirmiyordu.

Bu köle tacirinin bedenini bıraktı ve başka bir azat edilmiş siyahınkine geçti – bu Anyanwu'nun o çok beğendiği kısa boylu siyah adamın biraz daha açık renk tenlisi erkek kardeşi gibiydi, yakışıklı, kızıl-kahve. Belki de diğerine çok benzediği ama diğeri olmadığı için bu bedeni baştan reddedecekti. Belki de diğerine yeterince benzemediği için reddedecekti. Kadının zihninin ne yöne döneceğini bilmek mümkün değildi. Ama belki kadın onu kabul edecek ve bozuk bir makine gibi kendisini kapatmak yerine onunla konuşarak arayı düzeltebilecekti.

Eve, Anyanwu'ya geri döndü.

Selamlaşırlarken ona sarıldığında kadının hamile göbeği aralarına giriyordu. Başka bir zaman olsa Doro kahkaha atıp içindeki çocuğu düşünerek kadının karnını okşardı. Şimdiyse tek yapabildiği karnına bakıp her an doğum yapabileceğinin farkında varmak oldu. Beraber geçirecekleri belki de son günlerin bir kısmından vazgeçip Anyanwu'yu terk etmiş olması ne büyük bir aptallıktı.

Anyanwu, Doro'nun elinden tutup onu eve götürürken oğlu Julien da adamın atını aldı. Julien, Doro'ya adamın karşılık vermediği uzun, korku ve yalvarış dolu bir bakış attı. Tabii ki o da anlamıştı.

Evin içinde Anyanwu'nun plantasyona davet ettiği Leah ve Kane'den de benzer bakışlar aldı. Hiç kimse normal selamlama dışında bir şey söylemiyordu ama evin içinde aşırı gergin bir hava vardı. Sanki Anyanwu hariç herkes aynı şeyi hissediyor gibiydi. Anyanwu ise Doro'nun yeniden eve dönmüş olmasının kederli mutluluğu dışında bir şey hissetmiyor gibiydi.

Akşam yemeği sessiz, hatta neredeyse tatsız geçti ve herkes sanki yemek başında fazla oyalanmamalarını gerektiren işleri varmış gibiydi. Doro hariç herkes. Anyanwu'yu daha serin ve ufak arka odada şarap içip meyve ve kuruyemiş yiyip sohbet etmeye ikna eti. Şarap, meyve ve kuruyemişe yalnızca sessizlik eşlik etti ama bunun bir önemi yoktu. Anyanwu'nun yanında olması bile yeterliydi.

*

Anyanwu'nun minik ve sağlam oğlu Doro'nun dönüşünden iki hafta sonra doğdu ve Doro ümitsizliğinden neredeyse yataklara düştü. Duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyor, daha önce böyle karmaşık hisler hissettiğini hatırlamıyordu. Bazen kendi davranışını uzaktan inceler gibi yaptığında, ne kadar acı çektiğini dışarıya yansıtan hiçbir hareketi olmadığını büyük bir kafa karışıklığıyla fark ediyordu. Anyanwu'yla elinden geldiğince çok vakit geçiriyor, kadının bitkilerini hazırlayıp karıştırmasını, ev halkından bazılarına nasıl yetiştirileceklerini, görünümlerini ve kullanım amaçlarını anlatmasını, şu veya bu ilacın hazırlanmasını bekleyemeyecek durumda olanlarla ilgilenmesini izliyordu.

"Ellerinde sadece bitkiler kaldığında ne yapacaklar?" diye sordu Anyanwu'ya.

"Ellerinden geldiğince iyi yaşayacak veya ölecekler," dedi kadın. "Gerçek anlamda yaşayan her şey er ya da geç ölür."

Bebeğini emzirebilecek bir kadın buldu ve korku içindeki Leah'ya sakin sakin yönerge verdi. Tüm beyaz kızları içinde Leah'nın en tuhafı, en zekisi ve vârisi olmaya en uygun aday olduğunu düşünüyordu. Kane bunu istemiyordu. Birdenbire elde edeceği yüksek görünürlükten dolayı tehdit altında hissediyor ve korkuyordu. Babasının sınıfındaki ve özellikle babasını tanımış olabilecek insanlar için dikkat çekici hâle gelecekti. Doro bunun önemsenmeyecek kadar olasılık dışı olduğunu düşünüyordu. Eğer rolünü Doro'nun o güne dek gördüğü kadar iyi oynamaya devam ederse ve eğer zengin bir plantasyon sahibinin tüm özelliklerine sahipse, o zaman kimsenin aklına Kane'in zengin bir plantasyon sahibi olmama ihtimalini sorgulamanın gelmeyeceğini adama açıklarken buldu kendini. Sonra Frank'in kendisini Hıristiyan olmuş bir Afrika prensi diye tanıtmasının hikayesini anlattı ve Kane'le beraber bu hikâyeye güldüler. Evde son zamanlarda pek fazla kahkaha duyulmuyordu ve bu bile aniden kesildi.

Kane sanki bunca zamandır Anyanwu'dan bahsediyorlarmış gibi, "Ona engel olmalısın," dedi. "Bunu yapman lazım. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Doro durgunca, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Kane bu gibi bir itirafın Doro için ne kadar sıradışı olduğunu bilemezdi tabii.

"Konuş onunla! Bir istediği mi var? Ne istiyorsa ver!"

"Sanırım öldürmeyi bırakmamı istiyor," dedi Doro.

Kane göz kırptı ve umutsuzca başını iki yana salladı. O bile bunun ne denli imkânsız olduğunu biliyordu.

Leah ikisinin sohbet ettiği arka odaya geldi ve ellerini beline koyup Doro'nun önünde dikildi. "Ne hissettiğini anlayamıyorum," dedi. "Bu nedense hiç mümkün olmadı. Ama eğer onun için herhangi bir şey hissediyorsan derhal yanına git!"

Doro, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bunu yapmaya hazırlanıyor. Kendini bunun eşiğine getirdi. Bence yarın sabah uyanmayı planlamıyor – aynı Luisa gibi."

Doro gitmek üzere ayağa kalktı ama Kane'in Leah'ya sorduğu soru üstüne durdu.

"O tam olarak ne istiyor, canım? Yani Doro'dan asıl istediği nedir?"

Leah bir adamdan ötekine baktı ve ikisinin birden cevap beklediğini gördü. "Bunu ben de ona sordum," dedi. "Sadece sıkılmış olduğunu söyledi. Ölümüne sıkılmış."

Doro onun bıkkın göründüğünü fark etmişti. Ama neden sıkılmıştı? Doro'dan mı? Oysa Doro'ya gitmemesi için yalvarmıştı – Doro da gitmek istemiyordu zaten. "Neden sıkılmış?" diye sordu.

Leah ellerini uzattı ve Doro'ya baktı. Avuçlarını sanki bir şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi açıp kapattı ama havadan başka bir şeyi kavrayamadı. Bazen başka kimsenin göremediği izlenim ve hareketleri algıladığında böyle jestler yapardı. Normal bir toplumda bu kadının kesin delirmiş olduğu düşünülürdü.

"Tek hissedebildiğim bu," dedi kadın. "Anyanwu'nun oturduğu bir yere oturduğumda veya onun giyindiği bir şeye dokunduğumda. Bu bir uzanma, uzanmaya çalışma, kavramaya çalışma hâli ve her seferinde eli boş. Hiçbir şey yok. O kadar yorulmuş ki."

Kane, "Belki yaşıyla ilgilidir," dedi. "Belki artık yaşlılığını hissetmeye başlamıştır."

Leah hayır anlamında başını salladı. "Sanmıyorum. Herhangi bir ağrısı yok, hareketleri de yavaşlamadı. O sadece..." Leah sinir bozukluğunu ve yaşadığı huzursuzluğu anlatmak için inleme gibi garip bir ses çıkardı. "Bunda iyi değilim," dedi. "Bazen ya ben hiç düşünüp çaba harcamadan berrak ve keskin bir şekilde geliyorlar ya da asla berraklaşmıyorlar. Annem bulanık bir şeyi alıp ikimiz için de berrak hâle getirmeyi iyi beceriyordu. Ben yeterince iyi değilim."

Doro bir şey söylemedi, kıpırdamadan durdu ve bu garip kavrama hâlini ve bitkinliği anlamlandırmaya çalıştı.

"Hadi, Tanrı'nın belası! Ona git!" diye bağırdı Leah. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ona yardım et. Afrika'da olduğu günlerden beri şifa veriyormuş. Şimdiyse birinin ona şifa vermesine ihtiyacı var. Bunu senden başka kim yapabilir?"

Doro onların yanından ayrıldı ve Anyanwu'yu aramaya koyuldu. Daha önce bu mevzuya Anyanwu'yu iyileştirmek olarak hiç bakmamıştı. Hadi o zaman işler tersine dönsün bakalım. Şifacıyı iyileştirmek için elinden ne geliyorsa yapma sırası Doro'daydı.

Onu yatak odasında geceliklerini giyinmiş, elbisesini havalansın diye asarken buldu. Artık yalnızca hamileliği belli olmaya başladığında elbise giyiyordu. İçeri girdiğinde Doro'yu onu gördüğüne memnun olduğunu belirten bir gülümsemeyle karşıladı.

"Daha erken," dedi adam.

Kadın başıyla onayladı. "Biliyorum ama yoruldum."

"Evet. Leah da bana senin... yorulmuş olduğundan bahsediyordu."

Kadın bir an yüzünü Doro'ya dönerek iç çekti. "Bazen sıradan çocuklara hasret duyuyorum."

"Planın... bu akşam..."

"Hâlâ öyle."

"*Olmaz!*" Kadına doğru bir adım attı ve sanki kavrayışıyla kadının içindeki canı koruyabilecekmiş gibi omuzlarından tuttu.

Anyanwu, Isaac'in ölümünden beri hissetmediği bir kuvvetle Doro'yu öteye itti. Doro sırtını duvara çarptı ve eğer orada duvar olmasaydı yere düşecekti.

Kadın sakinlikle, "Bana artık hayır deme," dedi. "Senin bana ne yapacağımı söylemeni artık duymak istemiyorum."

Doro refleksle parıldayan öfkesini dindirdi ve duvara çarpan omzunu ovarken kadına baktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Bana neyin yanlış olduğunu söyler misin?"

Anyanwu, "Denedim." dedi. Yatağa çıktı.

"O zaman tekrar dene!"

Kadın battaniyenin içine girmedi ama üstüne oturdu ve Doro'yu izlemeye koyuldu. Hiçbir şey söylemedi, sadece izledi. Adam en sonunda ürpererek derin bir nefes aldı ve yatağın en yakınındaki sandalyeye oturdu. Titriyordu. Güçlü ve mükemmel denebilecek kadar iyi ve taze bedeni sanki onu tamamen tüketmişçesine tir tir titriyordu. Anyanwu'yu durdurması gerekiyordu. Buna mecburdu.

Kadına baktığında sanki gözlerinde şefkat görmüş gibi oldu – sanki bir anlığına Anyanwu'nun yanına geleceğini, yalnızca bir sevgili değil ama teselli edilmesi gereken çocuklarından biriymiş gibi ona sarılacağını düşündü. Bunu yapmasına izin verirdi. Bunu büyük bir zevkle kabul ederdi.

Anyanwu kıpırdamadı.

"Sana bunu anlatmıştım," dedi yumuşak bir sesle, "senden nefret ettiğim zamanlarda bile yapmaya çalıştığın şeye inanıyordum. Birbirimiz gibi insanlarımız olması gerektiğine, yalnız kalmamamız gerektiğine inanmıştım. Sırf buna inandığım için benimle ilgili normalde karşılaşabileceğinden çok daha az sorun yaşadın. Başımı diğer yana çevirmeyi ve başkalarına yaptıklarını görmezden gelmeyi öğrendim. Ama her şeyi de yoksayamam, Doro. En iyi hizmetkârlarını, sana boyun eğmek acı verici olsa bile her dediğini yapanları da öldürüyorsun. Öldürmek sana çok zevk veriyor. Aşırı."

"Bana zevk verse de vermese de bunu yapmak zorundayım," dedi Doro. "Ne olduğumu biliyorsun."

"Bir zamanlar olduğundan daha aşağılıksın."

"Ben..."

"İçindeki insan parçası ölüyor, Doro. Neredeyse öldü bile. Isaac bunun olduğunu görmüş ve bana anlatmıştı. Beni kendisiyle evlenmeye ikna ettiği akşam bana söylediklerinin bir kısmı buydu. Bir gün senin insanlığa dair hiçbir şey hissetmeyeceğini, bugünü görecek kadar yaşamayacağı için mutlu olduğunu söylüyordu. Benim senin içindeki insan parçasını kurtarabilmek için yaşamaya devam etmem gerektiğini söylemişti. Ama yanılmıştı. Kurtaramadım. Çoktan ölmüş bile."

"Hayır." Doro gözlerini kapadı ve titremesini durdurmaya çalıştı. Sonunda pes etti ve Anyanwu'ya baktı. Anyanwu'nun görmesini sağlayabilse... "Anyanwu, ölmedi o yanım. Seni ikinci defa bulana dek ben de öyle düşünürdüm ama ölmemiş. Ama eğer beni bırakırsan ölecek." Anyanwu'ya dokunmak istiyor ama bu hâldeyken odanın öbür ucuna bir kez daha fırlatılmayı riske atamıyordu. Dokunanın Anyanwu olması gerekiyordu. Doro, "Bence oğlum haklıydı," dedi. "Benim parçalarım ufak ufak ölebiliyor. Açlık ve beslenme dışında hiçbir şey kalmadığında ben ne olacağım?"

Anyanwu duygusuzca, "Birisi dünyayı senden kurtarmanın yolunu bulmuş olur," dedi.

"Nasıl? En iyileri, en güçlüleri bana ait. Sıradan kişiler benim gözümden kaçanları zehirleyip işkence ederken, asarken veya yakarken ben neredeyse dört bin yıldır onları biriktiriyor, topluyor, koruyor ve çiftleştiriyorum."

Anyanwu, "Senin bile hata payın var," dedi. "Üç yüz yıl beni gözden kaçırdın." İç çekti ve başını iki yana salladı. "Neyse, fark etmez. Ne olup olmayacağını söylemem ama Isaac gibi ben de olacakları görmeyeceğim için memnunum."

Doro yalvarsa mı, lanet mi okusa bilmeksizin bir hışımla ayağa kalktı. Bacaklarında derman kalmamıştı ve sefil bir sulugözlüğün eşiğinde olduğunu hissediyordu. Anyanwu neden ona yardım etmiyordu? Diğer herkese yardım ediyordu! Anyanwu'dan uzaklaşmayı -veya onu öldürmeyi- arzuladı. Doro kadının karşısında suratı terden sırılsıklam ve bedeni

kötürüm yaşlı bir adamınki gibi zangırdarken bu kadın nasıl olur da tüm gücünü ve kuvvetini intihar etmek için harcayabilirdi?

Ama Doro onu ne terk edebilir ne de öldürebilirdi. Bu resmen imkânsızdı. "Anyanwu, beni terk etmemelisin!" Neyse ki sesini hâlâ kontrol edebiliyordu. Herkesi korkutan ve Anyanwu'nun da kendisini korkutmaya çalıştığını düşünmesine sebep olacak o yarı-bedeninde-yarı-dışarıda sesi yoktu.

Anyanwu battaniyeyi ve yatak örtüsünü üzerine çekerek uzandı. Doro onun şimdi öleceğini biliyordu. Adamın gözlerinin önünde yatağa yatacak ve kendisini kapatacaktı.

"Anyanwu!" Doro da yatağa çıkmış kadını doğrultmaya çalışıyordu. "Lütfen," dedi ama kendi sesini duyamaz olmuştu. "Anyanwu, lütfen. Beni dinle." Kadın halen hayattaydı. "Beni dinle. Senin yanında yatıp seninle beraber ölmek için vermeyeceğim şey yok. Buna nasıl hasret duyduğumu..." Yutkundu. "Güneş Kadın, lütfen beni bırakma." Boğazı düğümlendi ve sesi kısıldı. Ağlamaya başladı. Halihazırda titreyen bedenini zangır zangır sallayan şiddetli inlemeler ve gözyaşlarına boğuldu. Daha önce gözyaşlarının akmadığı tüm geçmiş seferler, elde edemediği tüm rahatlamalar için de ağladı. Duramıyordu. Anyanwu'nun ne zaman kalkıp botlarını ayağından çıkardığını ve battaniyeyi üstüne örttüğünü, yüzünü serin sularla ne zaman yıkadığını bilmiyordu. Ama kadının kollarının huzurunu ve bedeninin yanında olmasının ılıklığını biliyordu. Sonunda bitap düşmüş vaziyette kafasını kadının göğsüne yaslayarak uyuyakaldı ve gün doğarken uyandığında üstüne yattığı göğüs hâlâ sıcaktı ve kadının nefes alıp verişleriyle hafif hafif yükselip alçalıyordu.

KAPANIŞ

Kimi değişiklikler yapılması gerekiyordu.

Anyanwu her istediğini elde edemeyecekti ama Doro da artık bir zamanlar hakkı gördüğü şeyi alamayacaktı. Anyanwu, Doro'nun damızlıklarını hizmetlerini yerine getirmeleri sonrası öldürmesine son verdi. Öldürmesine hepten engel olamadı ama Susan veya Thomas gibi olayların bir daha yaşanmayacağına dair söz vermesini sağladı. Eğer Doro'dan korunmayı ve onun tarafından kollanmayı hak eden birileri varsa onlar bu kişilerdi.

Doro, Anyanwu'ya emir vermeyi bıraktı. Artık Doro'nun damızlıklarından biri değildi, hatta önceki mülkiyet bağlamında Doro'ya ait de değildi. Doro, Anyanwu'nun işbirliğini veya desteğini talep edebilecek ama bunu almak için kadını tehdit edemeyecekti. Artık kadının çocuklarını da tehdit edemeyecekti.

Hatta kadının çocuklarına hiçbir şekilde karışmayacaktı. Bu konuda fikir birliğine varamadılar. Anyanwu, torunlarından Doro'nun uzak durmasını istiyordu ama Doro bunu kabul etmemişti. "Kökeni senden gelen ne kadar çok insan olduğunun ve dünyanın her yerine nasıl dağıldıklarının farkında mısın?" diye sordu. Ve Anyanwu cevabı elbette bilmiyordu ama sağlam bir toplum oluşturabilecek kadar çok olduklarını tahmin ediyordu. "Sana tutamayacağım bir söz veremem," dedi Doro. "Ve ilgimi çeken her yabancıya kimbilir kaç nesil önceki büyük-büyükannesinin kim olduğunu sormakla uğraşmayacağım."

Böylece tam içine sinmese de Anyanwu çocukları, torunları ve ailesine kabul ettiği yabancıları korumakla yetindi. Bunlar Anyanwu'nun korumasındaydı ve dilediği gibi eğitip dilediği

gibi taşıma hakkı olacaktı. Birkaç yıl içinde güney eyaletleri ve kuzey eyaletleri arasında savaş çıkacağı neredeyse kesinleştiğinde tüm ev halkını alıp Kaliforniya'ya taşınmaya karar verdi. Bu taşınma Doro'yu memnun etmemişti. Kadının yalnızca yaklaşan savaştan kaçmak için değil, aynı zamanda çocuklarına yönelik verdiği sözden dönmesini engellemek için de taşındığını düşünüyordu. Kıtanın bir yanından öbür yanına geçmek veya denizden Florida Burnu etrafından dolanıp Panama Kanalı'nı geçmek Doro için bile kolay olmayacaktı.

Anyanwu'yu kendisine güvenmemekle suçladı ve Anyanwu rahat bir şekilde bu suçlamayı kabul etti. "Hâlâ leoparsın," dedi. "Ve biz hâlâ senin avlarınız. Neden seni kışkırtalım ki?" Sonra bu söylediklerini Doro'yu öperek hafifletti ve "Beni görmeyi yeterince çok istediğinde beni görebilirsin," dedi. "Bunu biliyorsun. Mesafe senin için ne zaman engel teşkil etti ki?"

Hiçbir zaman etmemişti. Anyanwu'yu istediği zaman görecekti. Anyanwu'nun kıtayı karadan geçme planını, kadını ve ailesini kendi yelkenli gemilerinden birine bindirerek ve yanlarına onları fırtınalarda koruyup kollamak için Isaac'in soyundan gelen en güçlü adamlarından birini vererek değiştirdi.

Anyanwu Kaliforniya'da bir Avrupalı ismini benimsedi: Emma. Bu ismin büyükanne veya soyun anası anlamına geldiğini duymuş ve hoşlanmıştı. Bundan böyle ismi Emma Anyanwu oldu. "En azından insanların rahatça söyleyebileceği bir ismim olsun," diye açıkladı Doro'nun ilk ziyaretinde.

Adam kahkaha attı. Yaşamaya devam ettiği sürece kendine ne isim taktığı umurunda bile değildi. Ve yaşamaya devam edecekti o. Nereye giderse gitsin yaşayacaktı. Doro'yu terk etmeyecekti.

ZİHNİMİN ZİHNİ

Octavia, M., Harlan ve Sid için.

AÇILIŞ
Doro

Doro'nun güney Kaliforniya'nın Forsyth şehrinde yaşayan dulu fahişe olmuştu. Doro onu on sekiz aylığına yalnız bırakmıştı. Fazla uzun. Aslında Doro'nun, sırf onun için doğurduğu kızı uğruna kadını daha sık ziyaret etmesi gerekirdi. Artık neredeyse çok geç kalmıştı.

Doro şehre gelmiş olduğunu fark ettirmeden kadını takip etti. Şehrin varoşlarında kadının yeni taşındığı dairesine erkeklerin gidip gelmesini izledi. Kadının evde olmadığı zamanların çoğunu yerel barlarda geçirdiğini öğrendi.

Doro'nun on sekiz aylık yokluğu sırasında bir noktada adamın ona aldığı iyi bir mahalledeki pahalı evinden taşınmıştı. Üstelik Doro, Forsyth'taki bir bankadan düzenli olarak yüklü bir ödenek almasını ayarlamasına karşın erkeklerle birlikte olmaya ihtiyaç duyuyordu. Alkole de. Doro buna hiç mi hiç şaşırmamıştı.

Kadının kapısını çaldığı sırada öğrenmeyi istediği asıl şey kızının iyi olup olmadığıydı. Kadın kapıyı açtığında tek kelime etmeden onu yana iteleyerek eve daldı.

Kadın yarı sarhoştu ve Doro'nun arkasından seslenirken kelimeleri geveliyordu. "Hey hey, dur bakalım. Kim olduğunu sanı–"

"Sus, Rina."

Elbette kadın onu tanıyamamıştı. Doro onun daha önce hiç görmediği bir beden giyiyordu. Ama Doro'nun halkındaki her-

kes gibi Rina da konuştuğu anda onu tanıdı. Kocaman gözlerle ses çıkarmadan adama baktı.

Bir adam, kadının koltuğunda oturmuş Santa Fe portosunu şişeden içmekteydi. Doro adama hızlı bir bakış attıktan sonra Rina'ya, "Kurtul şundan," dedi.

Adam hemen karşı çıkmaya kalktı. Doro onu yoksaydı ve takip güdüsünün yönlendirmesiyle yatak odasına, kızı Mary'ye gitti. Çocuk uykudaydı, yumuşak ve derin nefesler alıp veriyordu. Doro ışığı yaktı ve kızı dikkatle inceledi. Üç yaşına gelmiş, ufak tefek ve zayıf bir çocuktu, çok sağlıklı görünmüyordu. Burnu akıyordu.

Doro kızın alnına dokundu, ateşi çıkmamıştı. Odada yalnızca yatak ve üç ayaklı bir komodin vardı. Bir köşede öbek hâlinde kirli giysiler duruyordu. Odanın kalanı da ahşap zeminden ibaretti – halı falan yoktu.

Doro hiç şaşırmadan tüm bu olanları algıladı ve nötr yüz ifadesini hiç değiştirmedi. Çocuğun üstünü açtı ve çırılçıplak uyuduğunu gördü, sırtı ve bacaklarındaki morluk ve şişlikleri gördü. Başını iki yana sallayıp iç geçirdi, dikkatlice kızın üstünü örttü ve yeniden oturma odasına yöneldi. Orada Rina ve diğer adamı birbirine lanetler okurken buldu. Doro, Rina'nın dürüstçe, hatta çaresizce "misafirinden" kurtulmaya çalıştığından ve adamın gitmeyi reddettiğinden emin oluncaya dek sessizce bekledi. Sonra adamın yanına gitti.

Adam kısa boylu ve ince yapılıydı, aslında ufak bir oğlandan daha büyük değildi. Rina tüm kuvvetini kullansa adamı dışarı çıkarmayı başarabilirdi ama yapmamıştı. Ve artık çok geçti. Doro adama yaklaşırken Rina da ani bir korkuyla sessizleşerek geri çekildi.

Adam Doro'yla yüzleşmek için dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalktı. Doro adamın şişesini bıraktığını ve eline büyükçe bir çakı almış olduğunu fark etti. Rina'nın aksine adam, konuşurken kelimelerini gevelemiyordu. "Hey sen – dur! Dur dedim!"

Adam birden konuşmayı kesti, çakısını kendisine yaklaşan

Doro'ya savurdu. Doro bıçaktan kaçınmak için hiç çaba göstermedi. Bıçak karnının derisini kolayca yararken Doro hiç acı hissetmedi. Bıçak kendisine değdiği anda bedenini terk etti.

Doro'nun adamın zihninde ilk tattığı duygular şaşkınlık ve korkuydu. Şaşkınlık, öfke ve korku. Korku hep oluyordu. Ve ardından teslimiyet. Doro'nun tüm kurbanları böyle kolay teslim olmazdı ama bu adam şaraptan ötürü yarı uyuşuk hâldeydi zaten. Bu adam Doro'yu ancak kurbanlarının görebildiği şekilde görebildi. Ve afallayarak hiç karşı koymadan canını teslim etti. Doro onu sindirdi, aşırı tatmin edici bir öğün değildi belki ama kolaydı.

Adam bıçağını Doro'nun üzerine salladığı sırada Rina nefesini tutmuş, ağzını kapatmak için elini ağzına götürmeye başlamıştı. Doro avını bitirdiği sırada kadının eli daha dudaklarına yeni değmişti.

Doro rahatsızlık ve kafa karışıklığı içinde durdu, hafiften midesi bulanıyordu ve yeni elde ettiği bedeninin eliyle kanlı çakıyı tutuyordu. Doro'nun ilk geldiğinde üstünde olan bedense yerde yatıyordu. Bu çok güçlü ve sağlıklı bir bedendi, harika durumdaydı. Şimdi giyindiği beden bunun yanında hiç sayılırdı. Tatsız tatsız Rina'ya baktı. Rina büzüşerek duvara sokuldu.

"Senin neyin var ki?" diye sordu Doro. "Oradayken daha güvende olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bana zarar verme," dedi Rina. "Lütfen."

"Rina, neden üç yaşında bir çocuğu bu şekilde dövdün?"

"Ben yapmadım! Yemin ederim. Birkaç gece önce beni eve getiren adam yaptı. Mary kâbus mu ne görmüştü, çığlık çığlığa uyandı, o da–"

"Lanet olası," dedi Doro tiksinmeyle. "Bu da bahane mi şimdi?"

Rina sessizce ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bilemezsin," dedi kısık bir sesle. "Benim için o çocuğun burada olmasının nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun." Artık gözyaşlarına rağmen sözcüklerini gevelemiyordu. Korku onu ayıltmıştı. Gözyaşlarını sildi. "Gerçekten ben vurmadım. Sana yalan söylemeye cüret edemeyeceğimi biliyorsun." Bir an

Doro'ya baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Gerçi ona vurmayı istediğim oldu – defalarca hem de. Onun yanına ayıkken gitmeye dayanamıyorum bile..." Yerde soğumakta olan bedene baktı ve titremeye başladı.

Doro onun yanına gitti. Rina adamın dokunuşuyla kaskatı kesildi. Biraz sonra Doro'nun kolunu omzuna atmak dışında bir niyeti olmadığını anladığında sakinledi ve adamın kendisini koltuğa yürütmesine izin verdi.

Doro'yla oturdu ve gevşemeye başladı, gerginlik yavaş yavaş bedenini terk ediyordu. Doro yeniden Rina'yla konuştuğunda adamın sesi nazikti ve tehditkâr değildi.

"Rina, eğer istersen Mary'yi senden alabilirim. Ona başka bir ev bulurum."

Rina bir süre sessiz kaldı. Doro cevabı almak için acele etmiyordu. Rina, Doro'ya baktı ve gözlerini yumdu, kafasını sağa sola salladı. Sonra da kafasını adamın omzuna yasladı ve yumuşak bir tonda konuştu. "Hastayım ben," dedi. "Onu alıp götürürsen iyileşeceğimi söyleyebilir misin?"

"Mary doğmadan önce ne kadar iyiysen gene öyle olacaksın."

"Yani?" Adamın bedenine yaslanmış bedeni ürperdi. "Yok. O zaman da hastaydım. Hasta ve yalnızdım. Eğer Mary'yi alıp götürürsen bir daha beni ziyarete gelmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Gelmeyeceğim."

"Ama bana, 'Senin bir bebeğin olmasını istiyorum,' demiştin; ben de, 'Çocuklardan nefret ederim, hele de bebeklerden,' demiştim ve sen, 'Fark etmez,' demiştin. Fark etmedi de."

"Onu alayım mı, Rina?"

"Hayır. Benim için şu cesetten kurtulur musun?" Bir ayağıyla Doro'nun önceki bedenini dürtükledi.

"İlgilenecek birini ayarlarım."

"Hiçbir şey yapamıyorum," dedi Rina. "Ellerim titriyor ve bazen sesler duyuyorum. Terliyorum, sonra başım ağrımaya başlıyor, ağlamak ya da çığlık atmak istiyorum. İçki içmek –veya belki bir adam bulmak– dışında hiçbir şey yardımcı olmuyor."

"Bundan sonra bu kadar içmek yok."

Uzunca bir sessizlik daha oldu. "Hep çok ama çok fazla şey istiyorsun. Erkekleri de bırakmam gerekiyor mu?"

"Eğer geldiğimde Mary'yi gene mosmor ve yaralı bereli görecek olursam onu alırım. Eğer onun başına daha beter bir şey gelirse de seni öldürürüm."

Rina korkusuz bakışlarla adama baktı. "Yani eğer onları Mary'den uzak tutabilirsem erkeklerle olmaya devam edebilirim. Pekâlâ."

Doro iç geçirdi, tam bir şey diyecekken omuz silkti.

"Elimde değil," dedi kadın. "Bende bir sorun var. Elimde değil."

"Biliyorum."

"Beni olduğum kişi yapan sensin. Beni böyle bir şey olarak yarattığın için senden ölümüne nefret etmeliyim aslında."

"Benden nefret etmiyorsun. Kendini bana karşı açıklamak zorunda da değilsin. Seni suçlamıyorum." Kadını okşarken onun hayatta kalmak uğruna bu denli çabalamak için hayatta kalmayı ne kadar istemesi gerektiğini düşünüyordu. Kızını doğurmakla yerine getirmek üzere üretildiği yegâne görevini de yerine getirmişti. Doro tıpkı Rina'nın çok eski öncellerinin istediği şekilde ondan da bu görevi yerine getirmesini talep etmişti. Önceden onun gibilerini, üretmek istediği yavruları doğurttuktan sonra tükettiği zamanlar vardı. Bu tipler ellerinde olmadan çok kötü ebeveynler oluyorlardı ve çocuklar üvey ailelerde daha rahat ediyordu. Şimdiyse, eğer Rina gibileri hizmetlerini yerine getirdikten sonra yaşamayı isterlerse Doro onların yaşamasına izin veriyordu. Onlara nezaketle, sadık hizmetkârları olarak yaklaşıyordu. Onların Doro'ya duyduğu minnet bazen onları zayıflıklarına karşın en iyi hizmetkârları hâline getirebiliyordu. Ve bu zayıflıkları Doro'yu rahatsız etmiyordu. Rina haklıydı. Tüm bunlar Doro'nun suçuydu – Doro'nun dölleme projesinin. Rina ayık olduğu zamanlarda da Doro'nun sevdikleri arasında alt sıralardaydı.

"Daha dikkatli olurum," dedi kadın. "Bir daha kimse Mary'nin canını yakamaz. Bir süreliğine benimle kalır mısın?"

"Birkaç gün. Senin buradan taşınmana yetecek kadar."

Kadın paniklemişti. "Taşınmak istemiyorum. O bulunduğum yerde yalnız başıma kalmaya dayanamıyordum."

"Seni eski evimize göndermeyeceğim. Seni birkaç blok aşağıya Dell Sokağı'na, akrabalarından birinin yanına taşıyacağım. Evi dublekstir, bir tarafında da sen yaşayacaksın."

"Benim bu civarda sağ olan akrabam yok ki."

Doro gülümsedi. "Forsyth'ın bu bölgesi akrabalarınla dolu, Rina. Hatta buraya gelme sebebin de bu. Onları tanımıyorsun ve tanışsan büyük çoğunluğunu da sevmezsin ama onlara yakın olmaya ihtiyaç duyuyorsun."

"Neden?"

"Şöyle diyebiliriz: Yalnız başına olmamak için."

Kadın anlamayarak ve pek de umursamayarak omuz silkti. "Buradaki kişiler benim akrabamsa, onlar da senin tebaan mı?"

"Tabii ki."

"Peki... bu yanında yaşayacağım kadın – o benim neyim oluyor?"

"Birkaç kuşak öncesinden büyükannen."

Rina yeniden dehşete kapılmıştı. "O da mı senin gibi? Ölümsüz mü?"

"Hayır. Benim gibi değil. O öldürmüyor – en azından benim yaptığım şekilde. Halen içine doğduğu bedende. Ve sana zarar vermez. Ama Mary konusunda yardımcı olabilir."

"Her şey Mary için. Önemli biri olsa gerek, zavallı çocuk."

"Çok önemli."

Rina birdenbire evhamlı anne moduna girerek endişeyle kaşlarını çattı ve Doro'ya baktı. "Yani o sadece benim gibi olmayacak mı? Hasta? Deli?"

"Başta senin gibi olacak ama sonra bunu aşacak. Bu bir hastalık değil, biliyorsun değil mi?"

"Bana göre öyle. Ama Mary'yi yanımda tutacağım, onu alıp taşınacağım ve büyükannesinin yanına götüreceğim, aynen söylediğin gibi. Kadının adı ne?"

"Emma. Bundan yaklaşık yüz elli sene önce komiklik olsun diye Emma ismini kullanmaya başladı. Büyükanne ve soy-ana anlamlarına geliyor."

"Bu da senin bana göz kulak olması ve Mary'ye zarar vermediğimi gözleme konusunda güvenebileceğin biri olduğu anlamına geliyor."

"Aynen öyle."

"Zarar vermem. Annesi olmayı öğrenebilirim... en azından, biraz daha iyi olabilirim. Senin için önemli olacak bir çocuk yetiştirmek – bu kadarını yapabilirim."

Doro kadının söylediklerine ikna oldu ve onu öptü. Eğer çocuk, çiftleştirme projesinin bu kadar önemli bir parçası olmasa onu gözleyecek birisine gerek bile olmayabilirdi. Bir süre sonra ayağa kalktı ve gelip bir önceki bedenini daireden dışarı çıkarmaları için bölgedeki elemanlarından birisini çağırdı.

Emma

Emma ön kapıya birisinin geldiğini fark ettiğinde mutfakta kahvaltısını hazırlamaktaydı. Hafiften aksayarak yemek odasından kapıya yöneldi, tam kapı kulbuna uzanırken kapı açılıverdi ve genç, zayıf bir adam içeri girdi.

Emma olduğu yerde kalakaldı, normalde hafif eğri olan belini doğrulttu ve genç adamı sorgular bakışlarla süzdü. Korkmuyordu. Yakın zamanda birkaç genç oğlan soygun için evine dalmış, o da onları epeyce bir şaşırtmıştı.

Genç adam gülümseyerek, "Benim, Em," dedi.

Emma rahatladı, gülümsedi ama bedeninin yeniden bükülmesine izin vermedi. "Ne işin var burada? New York'ta olman gerekiyordu."

"Birdenbire benimkilerden birini denetlemeyeli fazla zaman geçtiğini fark ettim."

"Benden bahsetmiyorsun."

"Bir akraban – küçük bir kız."

Emma bir kaşını havaya kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Doro, hadi gel oturalım. Benden isteyeceğin iyiliği rahat sandalyelerde otururken iste bari."

Doro biraz mahcup görünüyordu. Salona geçip oturdular.

"Ee?" diye sordu Emma.

"Diğer dairende yaşayan biri var sanıyorum," dedi Doro.

Emma, "Bir aile," diye yanıtladı. "Yakın zamanda karısı ölmüş büyük-büyük torunum. O çalışıyor, ben de okuldan eve geldiklerinde çocuklarıyla ilgileniyorum."

"Onu ne kadar erken evden çıkarabilirsin?"

Emma ifadesiz gözlerle ona baktı. "Soru şu olmalıydı: Onu evden çıkarmayı planlıyor muyum? Neden çıkaracakmışım?"

"Birkaç yıla annesini aşacak bir ufaklığım var. Şimdiyse annesi onu aşıyor."

"Yan evdeki çocukların yardımıma ihtiyacı var, Doro. Rehberlik etsem bile zor günler geçireceklerini biliyorsun."

"Ama onlara herhangi birisi de yardım edebilir, Em. Diğer yandan, bu sözünü ettiğim çocuğa yardım etmesi konusunda güvenebileceğim tek kişi sensin."

Emma kaşlarını çattı. "Annesi onu istismar mı ediyor?"

"Şimdiye dek yalnızca başkalarının istismarına göz yummuş."

"Çocuğu başka bir aileye evlatlık vermen daha uygun olur gibi gözüküyor."

"Eğer bunu yapmama şansım varsa yapmamayı yeğlerim. Bu çocuğun büyük olasılıkla kendi akrabalarının yanında kalmaya ihtiyacı olacak. Ve onunla ilgilenmesi konusunda güvenebileceğim tek akrabası sensin. O benim için çok önemli bir deneyin bir parçası, Em."

"Senin için önemliymiş. Senin için! Ee, peki ben büyük-büyük torunum ve onun çocuklarını ne yapayım?"

"Eminim konutlarından birinde boş yer vardır. Çocuklar için de bir bakıcı tutabilirsin. Kimbilir kaç tane muhtaç akrabana bakıyorsun zaten. Bunun gayet kolay olması gerek."

"Konu bu değil."

Doro arkasına yaslanıp kadını izledi. "Beni reddedeceksin, öyle mi?"

"Çocuk kaç yaşında?"

"Üç."

"Peki, büyüdüğünde neye dönüşecek?"

"Telepat. Yeteneği üstünde şimdiye dek ürettiklerime kıyasla çok daha iyi bir hâkimiyeti olacak umarım. Üstelik onu döllemek için kullandığım babasının bedenini de düşünürsek, sanırım birkaç başka becerisi daha olur."

"Ne gibi?"

"Sana hepsini anlatamam, Em. Eğer anlatacak olursam birkaç yıla kalmaz bunu zihninden okumaya başlar."

"Bu ne fark eder? Ne olduğunu neden bilmesinmiş?"

"Çünkü o bir deney. Yeteneklerinin doğasını yavaş yavaş ve deneyimleyerek öğrenmesi daha iyi olur. Eğer biraz olsun öncellerini andırıyorsa ne kadar yavaş öğrenirse o kadar iyi."

"Onun öncelleri kim peki?"

"Başarısızlıklar. Çok tehlikeli başarısızlıklar."

Emma iç geçirdi. "Ölü başarısızlıklar." Eğer yardım etmeyi kabul etmezse Doro'nun ne diyeceğini düşündü. Elinde olsa Doro'nun bu projeleriyle uğraşmayı hiç mi hiç istemiyordu. Bu projeler hep bir şekilde çocuklar ve Doro'nun çiftleştirme programlarıyla ilgili oluyorlardı. Dört bin yıllık ömrünün ilk birkaç yüz senesi hariç tamamını kendi etrafında bir ırk oluşturmaya adamıştı. Kendisi de zaten binyıllar öncesine ait bir mutasyon sonucu var olmuştu. Tebaası ise daha az yabani mutasyonlar ve neredeyse dört bin yıllık kontrollü bir çiftleştirmenin ürünüydü. Artık elinde birkaç güçlü mutasyonlu tür vardı ve bunları istediği gibi birbirinden ayrı tutuyor veya karıştırıyordu. Elbette arkasında bahsi açılmayan sayısız başarısızlık bulunuyordu; bunların kimileri tehlikeli, kimileri de acınasıydı ve Doro onları, tıpkı başkalarının sığırları katlettikleri gibi rahatlıkla yok ediyordu.

"Bana kızla ilgili ümitlerine dair *bir şey* söylemelisin," dedi Emma. "Beni nasıl bir tehlikeye maruz bırakacaksın?"

Doro kadının kemikli omzuna elini yasladı. "Çok az, Em. Eğer çocuğun yetiştirilme sürecine dahil olursan çocuk epey kontrol edilebilir olacaktır. Hatta onu yetiştirme işini tamamen sana bırakmayı düşünüyordum."

"Olmaz! Kesinlikle olmaz. Yeterince çocuk yetiştirdim ben. Yeterinceden de fazla."

"Ben de böyle demeni beklerdim. Tamam. O zaman kızı ve annesini yanına yerleştirmeme izin ver ve onlara göz kulak ol."

"Kız olgunluğa ulaştıktan sonra ne yapacaksın peki? – Yani eğer başarılı olursa, tabii."

Doro iç geçirdi. "Peki, sanırım bu kısmını sana anlatabilirim. Etkin telepatlarımı bir araya getirme çabamın son denemesi o. İkisinden birini öldürmek zorunda kalmadan onu başka bir telepatımla çiftleştireceğim. Ve hem onun hem de onunla eşleştirmeyi planladığım oğlanın birbirlerini öldürmeden dayanabilecek kadar dengeli olacağını umuyorum. Bu bir başlangıç olacak."

Emma, Doro'yu dinlerken başını sağa sola salladı. Bu rüyanın peşinden gittiği bunca yıl boyunca kaç hayatı çöpe atmıştı? "Onlar hiç beraber değildi ki, Doro. Neden onları kendi hâllerine bırakmıyorsun? Bırak ayrı kalsınlar. Sen onları bir araya getirmek için zorlamadığında birbirlerinden kaçınıyorlar aslında."

"Ben onları bir arada istiyorum. Pes ettiğimi mi sandın?"

"Kendi halkın uğruna vazgeçeceğini umuyorum."

"Ee, şu an sahip olduğum birbiriyle savaş hâlindeki kavimlere razı mı geleyim? Nitekim kendi içlerinde bile bu kadar birleşmiş sayılmazlar. Tıpkı birbiriyle yakın olmaya ihtiyaç duyan ama aslında aile üyelerini pek de sevmeyen aileler gibi. Hatta başka ailelerimin üyelerine katlanamayan aileler gibi. Ama sıradan insanlara son derece rahat katlanabiliyorlar. Eğer onları sıkı denetlemiyor olsam çoktan normal topluma karışıp kaybolurlardı."

"Belki de doğrusu odur. Daha mutlu olurlardı."

"Sen yeteneklerin olmasa daha mutlu olur muydun, Emma? Sıradan bir insan olmak ister miydin?"

"Elbette hayır. Ama onlardan kaç tanesinin yetenekleri üstüne benim kadar hâkimiyeti var? Kaç tanesi yönetemediği hatta anlayamadığı 'yetenekleri' yüzünden tüm yaşamlarını zavallı bir sefalet içinde geçirmek zorunda kalıyor?" İç geçirdi. "Benim adıma kendine pay çıkarma zaten. Ben neredeyse senin kadar rastlantısal ortaya çıkmış birisiyim. Benim halkım senin ailelerinden birinden ben doğmadan yüzyıllar önce ayrılmış. Yanına sığındıkları insanlarla karışsalar bile beni yaratmayı başarmışlar."

Doro da o gün bugündür Emma'nın doğumunun bu hoş rastlantısını yeniden yaratmaya çabalıyordu. Emma, Doro'yu üç yüz yıldır tanıyordu ve onun çeşitli vücut buluşlarından toplamda yetmiş üç çocuk doğurmuştu. Çocuklarından hiçbirisi uzun ömürlü değildi. Belki uzun ömürlü olabilecekler de dengesiz ve ıstıraplı bireylerdi. İntihar etmişlerdi. Geri kalanlarıysa normal hayatlar yaşayıp doğal sebeplerden ölmüştü. Emma en azından o kadarını görüyordu. Gerçi torunlarının büyük çoğunluğunun izini yitirmişti ama çocuklarını kolluyordu. Doro'yla ilişkisinin başlarından itibaren eğer çocuklarından bir tanesini bile öldürmeye kalkarsa Doro'dan başka çocuk yapmayacağını söylemişti.

Doro başlarda Emma'ya ve onun soyuna kadını bu "kibrinden" ötürü cezalandırmayacak kadar değer veriyordu. Daha sonraları kadına alışmaya başlayıp da ölümsüzlüğünü benimsediğindeyse, artık onu bir damızlıktan fazlası olarak görmeye başlamıştı. Doro için bir yol arkadaşına, hep geri döndüğü karısına dönüşmüştü. Hem onun hem de Doro'nun zaman zaman başkalarıyla evlendiği oluyordu ama bu gibi eşleşmeler geçiciydi.

Emma bile bir süreliğine Doro'nun kendine özgü bir ırk inşa etme hayaline inanmıştı. Ancak Doro ona bu hayali gerçekleştirmek için kullandığı yöntemleri anlatmaya başladığında kadının hevesi kaçmıştı. Hiçbir hayal Doro'nun insanlara yaptığı şeylere değmezdi.

En sonunda ilişkilerinin ikinci yüzyılında Doro'nun laf olsun diye öldürme eğilimi kadını ondan bıktırmıştı. Doro genç

bir kadını, kendisinden istediği üç çocuğu doğurduktan sonra öldürdüğünde Emma ondan tiksinerek uzaklaşmıştı. Emma için bardağı taşıran son damla buydu.

Ama o noktaya kadar Doro uzun zamandır hayatının parçasıydı ve onun için çok değerliydi. Doro gitmesine izin verecek olsa bile öyle arkasını dönüp uzaklaşması mümkün değildi. Doro'ya ihtiyacı vardı ama onu artık hayatında istemiyordu. Doro'nun topluluğunun parçası olmak da istememiş, onun bu katliamının destekçisi hâline gelmeyi reddetmişti. Tek bir kaçış yolu vardı ve Emma bu yolu izlemek için gereken hazırlıkları yapmaya başlamıştı. Kendisini ölüme hazırlıyordu.

Bunun üstüne şaşıran ve telaşa kapılan Doro kendisine çekidüzen vermişti. Artık işe yaramaz hâle gelen damızlıklarını öldürmeyeceğine dair söz vermişti. Sonra da Emma'dan yaşamaya devam etmesini rica etmişti. Nihayetinde tıpkı birbiriyle konuşan iki gerçek insan gibi Emma'nın yanına gitmiş ve onu terk etmemesini istemişti. Emma da onu terk etmemişti zaten.

Ve bundan sonra Emma'ya hiçbir şey buyurmamıştı.

"Anne ve çocuğu alacak mısın, Em?"

"Evet. Alacağımı biliyorsun. Zavallılar."

"Eğer başarı elde edersem, o kadar da zavallı olmayacaklar."

Emma iğrenir gibi bir ses çıkardı.

Doro gülümsedi. "Kız yan evinde yaşadığı sürece seni de daha sık görüyor olacağım hem."

"Eh, bu da bir şey." Uzanıp Doro'nun elini avuçları içinde tuttu ve aradaki tezatı inceledi. Doro'nunkiler pürüzsüz ve yumuşaktı. Elleriyle hiç iş yapmamış genç bir adamın eli. Emma'nın elleriyse damar ve tendonları belirgin sert ve ince pençeler gibiydi. Ellerini yavaş yavaş dolgunlaştırıp pürüzsüzleştirmeye başladı; uzun parmaklarını genç bir kadınınkilere dönüşene denk esnetti; kendilerine göre çekici ama buruşuk yaşlı kolların ucunda uyumsuz görünüyorlardı.

"Keşke çocuk kız değil de erkek olsaydı," dedi Emma. "Bir süre beni pek sevmemesinden endişe ediyorum. En azından seni berrak şekilde görebilecek yaşa gelene kadar."

Doro, "Oğlan istemiyordum," diye açıkladı. "Şimdiye kadar... onun doldurmasını istediğim konuma uygun oğlanlarda sıkıntı yaşadım."

"Ah." Emma, Doro'nun bu sıkıntı yüzünden kaç oğlan çocuğunu katletmesi gerektiğini merak etti.

"Kız olmasını ve o kızın kendi neslindeki etkinler arasındaki en genç birey olmasını istedim. Bu iki etmen bir araya gelirse onu zapturapta alması daha kolay olur. Benim onunla ilgili kurduğum planlara isyan etme riskini de azaltmış olurum."

"Bence genç kızları hafife alıyorsun," dedi Emma. Kollarını da dolgunlaştırmış, zayıflıktan narin bir yuvarlaklığa getirmişti. Bir elini yüzüne götürdü. Parmaklarını alnında gezdirdi ve yanağından aşağı indirdi. Konuşmaya devam ettiği sırada derisi pürüzsüzleşip yumuşaklaşıyordu. "Ama kızın iyiliği için umarım ki onu hafife almıyorsundur."

Doro, Emma'nın kendisini yeniden biçimlendirdiği zamanlarda hep gösterdiği gibi büyük bir ilgiyle onu izliyordu. "Zamanının çoğunu neden yaşlı bir kadın olarak geçirdiğini anlayamıyorum," dedi.

Emma boğazını temizledi. "Yaşlı bir kadınım çünkü." Şimdi yumuşak ve genç kontralto sesiyle konuşuyordu. "Ve çoğu insan yaşlı bir kadını kendi hâline bırakmayı tercih eder."

Yüzünde endişeli bir ifadeyle Emma'nın yüzünün yeni pürüzsüzleşmiş tenine dokundu. "Bu projeye ihtiyacın var, Em. İstemesen bile. Seni fazla uzun süre yalnız bıraktım."

"Pek değil." Emma gülümsedi. "En son birlikte yaşadığımız dönemlerde yazmayı planladığım kitap üçlemesini sonunda bitirdim. Tarih. Benim tarihim. Eleştirmenler gerçekçiliğine bayılmış. Eserim güçlü ve merak uyandırıcıymış. Söylediklerine göre hikâye anlatıcılığına doğuştan yeteneğim varmış."

Doro kahkaha attı. "Hadi kendini yeniden biçimlendirmeyi bitir de sana yazacak yeni malzemeler vereyim."

1

1
MARY

Birisi sanki polis gibi bangır bangır kapıyı yumruklamaya başladığında odamda roman okuyordum. Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakana ve Rina'nın müşterilerinden birinin orada dikildiğini görene kadar da kapıya vuranın polis olduğunu düşünmüştüm. Aslında kapıyı açmaya zahmet bile etmezdim ama ahmak herif kapıyı parçalayacakmış gibi tekmeliyordu. Mutfağa gidip ufak –içine iki yumurta sığacak boyutta– dökme demir tavalarımızdan birini aldım. Sonra kapıya gittim. Aptal piç sarhoştu.

"Selam," diye geveledi. "Rina nerede? Söyle ona onu görmek istiyorum."

"Abi bak, Rina burada değil. Akşamüstü beş civarı gene gel."

Adam ayakları üstünde sallandı ve gözlerini eğip bana baktı. "Sana Rina'ya onu görmek istediğimi söyle dedim."

"Ben de sana onun burada olmadığını söyledim!" Kapıyı adamın üstüne kapatabilirdim aslında ama söylediklerimi anlatmayı başaramadığım sürece kapıyı tekmelemeye devam edeceğini biliyordum.

"Burada değil mi?"

"Aynen."

"Peki." Sonra gözlerini kısıp beni süzdü. "Ya sen?"

"Abi, geri bas." Kapıyı kapatmak için hamle yaptım. Bu gibi sahnelerin yaşanmasından gerçekten nefret ediyordum. Bu aptal, ben kapıyı kapamaya başladığım anda kapıyı ve beni ittirerek içeri girmeye çalıştı. Kısa boylu ve zayıf olmamın bedeli bu.

Kırk beş kilo. On dokuz yaşında bile on üç gibi görünüyorum. Erkekler de yanlış izlenime kapılıyor.

"Abi, git buradan," diye uyardım onu. "Beşte geri gel. Fahişe olan Rina. Ben değilim."

"Belki senin de öğrenme zamanın gelmiştir." Gözlerini bana dikti. "Ne o elindeki?"

Başka bir şey söylemedim. Şiddetten kaçınmak için elimden geleni yapmıştım.

"Sana elindeki zıkkım ne diye sor–"

Üstüme atıldı. Yana çekildim ve elimdeki tavayı kafasına geçirdim. Onu düşüp de yığıldığı yerde bıraktım, çantamı aldım ve dışarı çıktım. Herifle Rina veya Emma ilgilensin.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Yalnızca evden uzaklaşmak istemiştim. Başım ağrıyordu ve ara sıra sesler duyuyordum – arada bir sözcük, bir çığlık, ağlayan birisi. Kafamın içinde bunları duyuyordum. Doro bunun değişimime yani geçiş evresine yaklaştığım anlamına geldiğini söylüyordu. Doro bunun güzel olduğunu söylüyordu. Keşke bu acımın veya deliliğin bir kısmını ona da aktarıp gerçekten ne kadar güzel olduğunu gösterebilseydim. Sürekli bok gibi hissediyordum ve Doro gelip sırıta sırıta ortalıkta dolanıyordu.

Maple Bulvarı'na doğru gittiğimde yaklaşan bir otobüs vardı. Los Angeles otobüsü. Ani bir kararla otobüse bindim. L.A.'de yapabileceğim bir şey olduğundan da değil. Benim için herhangi bir yerde yapacak hiçbir şey yoktu, belki Doro'nun yanı hariç. Eğer şanslıysam, Emma ve Rina salonumuzun ortasında yatan geri zekâlıyı bulduklarında Doro'yu çağırırlardı. Benim patlamak üzere olduğumu her hissettiklerinde Doro'yu çağırırlardı. Ve hâl buyken ben, her an patlamaya hazır bomba gibiydim.

L.A. şehir merkezinde otobüsten indim ve bir eczaneye gittim. İçeri girene kadar elimdeki tek paranın otobüs bileti param olduğu aklıma gelmedi. Bu yüzden bir şişe aspirini el çantama sokuşturdum ve dışarı çıktım. Bundan birkaç yıl önce Doro bana eğer hırsızlıktan yakalanırsam beni öldüresiye döveceğini söylemişti. Yedi yaşımdan beri hırsızlık yapıyordum ve bir

kere bile yakalanmamıştım. Rina'nın annem oluşunun benim için bir önemi varmış gibi davrandığım zamanlarda onun için küçük armağanlar çalardım. Neyse, en azından artık L.A.'de ne yapacağımı biliyordum. "Alışveriş."

Pek de çaba harcamadım ama birkaç şey almayı başardım. Güzel taşınabilir bir Sony radyo – hani şu ufak olanlardan. İndirim reyonunda bana radyoyu gösteren satış temsilcisi, plastik bulaşıkların dizili olduğu vitrini dağıtan küçük çocuğu durdurmaya gittiğinde elimde radyoyla dükkândan çıkmıştım. Bir şişe parfüm aldım. Kokusundan hoşlanmayınca da attım. Dört aspirin içtim ve baş ağrım biraz hafifler gibi oldu. Bir gömlek, askılı bir tişört ve işe yaramaz birkaç süslü takı aldım. Takılara alıcı gözüyle baktıktan sonra onları da attım. Çöp. Birkaç tane de kitap. Her zaman kitap alıyordum. Eğer okuyacak bir şeyim olmazsa kesin delirirdim.

Forsyth'a dönüş yolunda birisi kafamın içinde ciyak ciyak bağırıyordu. Bununla beraber sanki suratımın ortasına tokatlar indiriliyordu. Bazen hisler birbirine karışıyordu ve tam olarak neyin benim başıma geldiğini, neyin başkalarının zihinlerinden kazara algıladıklarım olduğunu ayırt edemiyordum. Bu sefer tam bu olay başıma geldiği sırada otobüse binmek üzereydim ve donup kaldım. Kendimi tutum; çığlık atmamak veya yediğimi sandığım dayaklardan yere düşmeyebilecek kadar kendime hâkimdim. Ama akşamüstü beşte Yedinci Cadde ile Broadway arasında bir otobüse binmekle binmemek arasında kalınmamalıydı. Bu insanın ölümüne sebep olabilirdi.

Ayaklar altında ezildim denemez. Yalnızca insanların yolunun ortasında iteklendim durdum. Birisi beni tutup kapının kenarına çekti. Sonra başkaları beni önlerinden çekmek için bir yerlere iteledi. Tepki veremiyordum. Tek yapabildiğim dayanmak ve geçmesini beklemek oldu.

Ve sonra geçti. Otobüs yoluna devam etmeden önce, son anda, binebildim. Forsyth'a kadar ayaktaydım. Otobüsten inerken birkaç kişiye kasten çarpıp düşürmek için de elimden geleni yaptım.

Eve gitmek istemiyordum. Rina ve Emma, Doro'yu çağırdıysa bile Doro bu kadar kısa zamanda gelmiş olamazdı. Rina'nın çenesini çekesim yoktu. Ama sonra o müşterisini düşünmeye başladım – adamın ne kadar canını yakmıştım, acaba öldürmüş olabilir miydim? Eve gidip kendim görmeye karar verdim.

Zaten yapacak başka bir şey de yoktu. Forsyth ölü bir şehir. Zenginler, yaşlılar ve genellikle beyazlar. Bizim yaşadığımız güneybatı tarafı bile tam bir getto sayılmazdı – en azından ırksal anlamda. Aklınıza gelebilecek her türlü ırktan –ve buradan kurtulabilmek için ellerinden geleni yapan– fakir piç kurularıyla dolu bir yer. Biz hariç. Doro'nun anlattığına göre Rina buradan ayrılmayı başarmış ama geri dönmüştü. Annemin zeki olduğunu hiç düşünmedim zaten.

Dell Sokağı ile Forsyth Bulvarı'nın köşesindeki evde oturuyorduk ve ben Dell Sokağı'ndan, evin karşı kaldırımından yürüdüm. İçeri girmeden önce evin etrafında polis arabası olup olmadığını görmek istemiştim. Eğer polis görürsem yoluma devam edecektim. Herhangi bir sıkıntı yaşarsam Doro'nun beni kurtaracağını biliyordum. Ama o zaman beni bir miktar öldürmesi de gerekirdi. Buna değmezdi.

Rina ve Emma beni bekliyordu. Buna hiç şaşırmadım. Şimdi bu ufak tiyatroyu oynamamız gerekiyordu.

Rina: O adamı az kalsın öldürdüğünü biliyor musun! Hapse gitmemizi mi istiyorsun!

Emma: Hayatında bir kere olsun düşünemez misin? Neden onu burada bırakıp gittin? Neden en azından –yani en azından– gelip beni çağırmadın? Tanrı aşkına, kızım...

Rina: Ona neden vurdun? En azından bunu anlatacak mısın?

Onlara hiçbir şey anlatacak vakit bırakmamışlardı ki.

Rina: Zararsız yaşlı bir adamdı o. Lanet olsun ya, sana hiçbir zararı–

Emma: Doro buraya geliyor, Mary ve bu yaptığını açıklamak için iyi bir nedenin olsa iyi olur.

Ve sonunda benim de konuşma fırsatım oldu. "Ya vur ya becer gibi bir durumdu."

"Ah, Tanrım," diye söylendi Rina. "En azından Emma'nın önündeyken düzgün konuşamaz mısın?"

"Bana ne kadar düzgün konuşmayı öğrettiysen o denli düzgün konuşuyorum, annecim! Hem, ne dememi bekliyorsun ki? 'Onunla aşk yapmak' mı? Benim bunu sevmeyeceğim kesin. Ki eğer yapmayı başarsa bile sonrasında onu mutlaka öldürürdüm, bundan emin olabilirsin."

Emma, "Gerekeni yapmışsın," dedi. Sesi sakinlemeye başlamıştı.

"Ee, ne oldu adama peki?" diye sordum.

"Hastaneye yatırdık." Emma omuz silkti. "Kafatası çatlamış."

"Hastanede hiçbir şey sormadılar mı?"

"O şekilde kokarken mi? Kendimi biraz daha yaşlandırdım ve torunumun içkiyi fazla kaçırıp kafasının üstüne düştüğünü söyledim."

Kahkaha attım. Bu minik yaşlı kadın rolünü başkalarının sempatisini kazanmak veya onları beklenmedik yerden vurmak için kullanıyordu. Doro'nun ortalarda olmadığı çoğu zaman yaşlı ve güçsüz görünüyordu. Ve bunun tamamı rolünün parçasıydı. Bir seferinde ağır aksak sokakta yürürken genç adamın tekinin el çantasını kapmaya çalıştığına tanık olmuştum. Adamın kolunu kırmıştı.

"O adam gerçekten de torunun muydu peki?" diye sordum.

"Korkarım evet."

İğrenerek Rina'ya baktım. "Düzüşmek için akrabaların dışında kimseyi bulamıyor musun kendine? Tanrım!"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Senin yerinde olsam ensest konusundan bu kadar iğrenmiş gibi davranmaya çalışmazdım, Mary," dedi Emma dişlerini göstererek. Gülümsememişti. O ve ben çoğu zaman pek iyi geçinemezdik. Her şeyi bildiğini sanıyordu. Ve Doro'nun onun özel mülkü olduğunu. Kalkıp odama gittim.

Doro ertesi gün geldi.

Bir keresinde sanırım altı yaşındayken Doro'nun kucağına oturmuş kaşlarımı çatarak yeni suratını incelediğimi hatırlıyo-

rum. "Sana 'Baba' dememeli miyim?" diye sormuştum. O âna dek ona hep Doro diyordum, diğer herkes gibi.

"Senin yerinde olsam demezdim," demişti. Ve gülümsemişti. "İleride bunu söylemek istemeyeceksin."

O zaman neden bahsettiğini anlamamıştım ve inatçı bir çocuktum. Bu yüzden ona "Babacım" demeye başladım. Pek umurunda değildi. Ama tabii ki daha sonraları bundan hoşlanmamaya başladım. Bu konu beni zaman zaman rahatsız ediyordu ve hem Doro hem de Emma bunun bilincindeydi. Hatta kendi aralarında bu konuyla dalga geçtiklerini düşünüyordum.

Doro bu sefer siyah bir erkekti. Bu içimi rahatlatmıştı çünkü son birkaç ziyaretinde beyaz olarak gelmişti. Sabahın köründe odama daldı ve yatağıma oturdu. Buna uyandım. Tek bilebildiğim yatağımın kenarında oturan yabancı birisiydi.

Hızlıca, "Bir şey söyle," dedim.

"Benim," dedi.

Yatağımda yanında yattığım et bıçağını bıraktım ve doğruldum. "Seni öpebilir miyim yoksa sen de mi bana saldıracaksın?"

Yatak örtümü açtı ve elini duvarla yatağın arasına soktu. Et bıçağını buldu tabii ki. Şilteyi kaldırmak için kullanılan tutamaçın arasına saklıyordum. Bıçağı alıp kapıdan dışarı fırlattı. "Bıçakları ve tavaları ait oldukları mutfakta bırak," dedi.

"O adam bana tecavüz edecekti, Doro."

"Birisini öldüreceksin."

"Gerekmediği sürece, hayır. Eğer insanlar beni kendi hâlime bırakırsa ben de onları kendi hâllerine bırakırım."

Çıkarıp yerde bıraktığım kot pantolonumu aldı ve suratıma fırlattı. "Giyin," dedi. "Sana bir şey göstereceğim. Senin bile anlayabileceğin şekilde bir ders vermem gerekiyor."

Ayağa kalkıp odadan çıktı.

Pantolonu alıp yere fırlattım ve temiz başka bir kot almak üzere dolabıma gittim. Başım şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Doro beni şehir hapishanesine götürdü. Duvarın dışına park etti ve durdu.

"Ee, şimdi?" diye sordum.

"Sen anlat."

"Beni neden buraya getirdin, Doro?"

"Söylediğim gibi, bir ders vermek için."

"Ne dersiymiş? Uslu küçük bir kız olmazsam sonumun burası olacağı mı? Tanrım! Hadi gidelim buradan." Bende bir terslik vardı. Ya da bir şeyler kötüleşmek üzereydi. Cidden. Çılgın hislerin gölgelerini sezinlemeye başlamıştım.

Doro, "Neden gidecekmişiz?" diye sordu.

"Başım...!" Hâkimiyetimi kaybettiğimi hissedebiliyordum. "Doro, lütfen..." Çığlık attım. Dayanmaya çalıştım. Bir önceki gün yaptığım şekilde kendimi dışarıya kapamaya çalıştım. Donup kalmaya. Ama sanki bir karabasanın içinde sıkışıp kalmıştım. Hani şu duvarların üstüne üstüne geldiği ve senin de çıkamadığın türdeki kâbuslar olur ya. Sanki karanlık ve dar bir yere kilitlisindir ve çıkamazsın. Sanki bir hayvanat bahçesindesindir, hayvan gibi kafese kapatılmışsındır *ve çıkamazsın!*

Daha önce karanlıktan korktuğum hiç olmamıştı. Küçükken bile. Daha önce hiç dar, kapalı yerlerden korktuğum da olmamıştı. Ve duvarların üst üste gelerek kapandığı bir odayı gördüğüm tek yer kötü bir filmdeydi. Ama hapishanenin önünde avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Bedenimi sağa sola çarpıyordum ve Doro, arabadan atlamayayım diye beni tutuyordu. Arabayla uzaklaşmaya çalıştığı sırada az kalsın kaza yapmasına sebep olacaktım.

Sonunda hapishaneden iyice uzaklaştığımızda sakinledim. Koltuğumda iki büklüm oturmuş, başımı ellerimin arasında tutuyordum.

"Böyle bir duygu yoğunluğunun ortasında kalsan ne kadar süre aklını başında tutabileceğini sanıyorsun?" diye sordu.

Tek kelime etmedim.

"Mahkûmların çoğu korku ve düşüncelerinden senin duyduğunun yarısı kadar bile rahatsızlık çekmiyor," dedi. "Oldukları yerden memnun değiller ama bununla yaşayabiliyorlar. Sen yaşayamazsın. Kısa süreliğine bile burada olmaktansa tecavüze uğramayı tercih etmez misin?"

"Aspirinin var mı?" diye sordum. Başım öyle fena zonkluyordu ki Doro'yu güçbela duyabiliyordum. Ve saçma bir sebepten yeni aspirin kutumu odamdaki komodinin üstünde unutmuştum.

"Torpido gözünde," dedi. "Ama su yok."

El yordamıyla torpido gözünü açıp aspirini buldum ve dört tane yuttum. Doro kırmızı ışıkta durmuş beni izliyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen hasta olacaksın."

"Sayende zaten hastayım."

"Dinlemiyorsun ki, kızım. Seninle konuşmaya çalışıyorum ve dinlemiyorsun. Kendi iyiliğin için sana göstermem gerekiyordu."

"Bundan sonra dinleyeceğim. Anlat yeter." Sonra arkama yaslandım ve aspirinlerin kanıma karışmasını bekledim. Sonra birden Doro'nun beni eve götürmediğini fark ettim.

"Nereye gidiyoruz? Benim için başka bir gezi planlamadın değil mi?"

"Planladım. Ama aklındaki türden değil."

"Ne peki? Nereye gidiyoruz?"

"Buraya."

South Ocean Bulvarı'nda, Forsyth'ın alışveriş bölgesinin kaliteli bölümlerindeydik. Şehrin en iyi dükkânlarından biri olan *Orman's* Mağazası'nın otoparkına girmiştik.

Park etti, motoru durdurdu ve arkasına yaslandı. "Bu rolünden bir süreliğine çıkmanı istiyorum," dedi. "Rina'nın cazgır kızı rolünü bu kadar iyi oynamaya çalışmayı bırak."

Ona yan gözle baktım. "Genelde sen etraftayken yapmıyorum zaten."

"Yeterli değil, belki. Sence şu dükkâna girip kot dışında bir şey satın alabilir miyiz – farkındaysan 'çalmak' demedim."

"Ne gibi?"

"Gel." Arabadan çıktı. "Bakalım seni ne güzel gösteriyormuş."

Beni neyin güzel gösterdiğini zaten biliyordum. Ya da en azından fena göstermediğini. Ama ilgimi çeken tek erkek

Doro'yken ve yaptığım hiçbir şey onu elde etmemi sağlayamıyorken neden uğraşayım ki? Ya bana ayıracak vakti olurdu ya da olmazdı. Eğer yoksa zaten ortada çırılçıplak dolaşsam bile umurunda olmazdı.

Ama sırf o istiyor diye birkaç elbise, çok güzel bir pantolon ve birkaç başka şey daha seçtim. Hiçbir şey çalmadım. Baş ağrım dindi ve normale döner gibi oldu ve soyunma kabini aynasındaki cadımsı yansımam gevşedi, geriye sadece tuhaflık kaldı. Doro bir keresinde rengim ve gözlerim haricinde Emma'ya -yani, Emma'nın genç şekline- çok benzediğimi söylemişti. Benim gözlerim -Rina'nın deyimiyle trafik lambası yeşili gözlerim- ve açık kahverengi tenim Doro'nun, Rina'yı hamile bıraktığında bürünmüş olduğu beyaz bir adamın armağanlarıydı. Doro'nun Pensilvanya'daki dindar bir kolonisinden fakir bir adam. Doro'nun her tarafta insanları vardı.

Doro yeterince şey aldığıma karar verdiğinde ömrümde görmediğim kadar çok para eden bir çekle ödemeyi yaptı. Bankalarla kurduğu bir tür postayla ödeme sistemi vardı. Bir sürü bankayla tabii. Satın aldığımız her şeyin, kaldığı otele gönderilmesini istedi. Mağazanın dışına çıkana kadar bunu neden yaptığını sormadım.

"Birkaç günlüğüne benimle kalmanı istiyorum," dedi.

Şaşırmıştım ama ona bakmakla yetindim. "Tamam."

"Alışman gereken bir şey var. Ve kendi iyiliğin için acele etmemeni istiyorum. Tüm bağırış ve haykırışlarını hazır sana zarar vermiyorken yap."

"Tanrım. Bana bağırıp haykırmama değecek ne verebilirsin ki?"

"Evleniyorsun."

Doro'ya öylece baktım. Bu sözcükleri daha önce Rina'ya da söylemişti. Emma'ya kimbilir kaç defa söylemişti. Ve sonunda benim vaktim de gelmişti. "Seninle evleniyorum, değil mi?"

"Hayır."

Bunu söylediği âna kadar korkmamıştım. "O zaman kimle!"

"Oğullarımdan biriyle. Bu arada seninle hiçbir akrabalık bağı yok."

"Bir yabancıya mı? Tamamıyla yabancı birisi ve sen benim onunla evlenmemi mi istiyorsun?"

"Onunla evleneceksin." Bu ses tonunu benimle -hatta sanırım hiç kimseyle- pek fazla kullanmazdı. Bu size yapmanızı istediği ve yapmazsanız sizi öldüreceği bir şeyi söylediği zamanlara ayırılmış sesiydi. Kısık ama insanın içini ürperten bir ses.

"Doro, neden o sen olmayasın? Onu al ki seninle evleneyim."

"Öldür demek istiyorsun."

"Sen habire insanları öldürüyorsun zaten."

Başını iki yana salladı. "Bu düşünceni ne zaman bırakacağını merak ediyorum."

"Neyi?"

"İnsan yaşamına karşı duyduğun umursamazlığı - kendininki hariç, tabii."

"Hadi ordan! Siktir, şeytanın kendisi gelmiş şimdi bana vaaz mı veriyor!"

"Belki geçiş sonrası bu düşünce tarzın da değişir."

"Eğer değişecek olursa sana katlanabilir miyim bilmiyorum."

Gülümsedi. "Bunun henüz farkında değilsin ama bu büyük bir sorun olabilir. Sen deneysel bir sürümsün. Senin öncellerin de benimle ilgili sorun yaşıyordu."

"Benimle sanki yeni model bir arabaymışım gibi konuşma." Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ne gibi bir sorun?"

"Boş ver. Seninle yeni model bir arabaymışsın gibi konuşamayacağım."

"Bi' dur," dedim ciddileşerek. "Ciddiyim, Doro. Ne gibi bir sorun?"

Cevap vermedi.

"Onlardan herhangi biri halen hayatta mı?"

Gene cevap vermedi.

Derin bir nefes aldım ve pencereden dışarı baktım. "Peki o zaman, seninle bir sorunum olmaması için ne yapmam gerekiyor?"

Kolunu omzuma attı ve garip bir şekilde geri çekilmek yerine ona iyice sokuldum. "Seni tehdit etmiyorum," dedi.

"Evet, ediyorsun. Bana şu oğlundan bahset."

Arabayla beni, zenginlerin oturduğu Palo Verde Bulvarı'na götürdü. Durduğumuzda, üç katlı beyaz sıva kaplı bir malikânenin önündeydik. İspanyol tipi tuğla çatı, büyük kemerli bir giriş, palmiye ağacı kümeleri ve özenle budanmış çalılar, kocaman bir ön bahçe, bir küçük ev bloğu ve arazisi.

"Burası onun evi," dedi Doro.

"Oha," diye homurdandım. "Burası onun mu? Tamamı mı?"

"Sıfır borçla ve tamamen."

"Of, Tanrım." Ve birden dank etti. "O beyaz mı?"

"Evet."

"Ah, Doro. Sen bana ne yaptığını sanıyorsun ya?"

"Yardım alman için uğraşıyorum. İhtiyacın olacak."

"O bana senin yapamadığın nasıl bir yardımda bulunabilir ki? Uf, bana kısa bir bakış atacak ve... Doro, sırf şehrin bu mahallesinde yaşaması bile doğru adam olmadığının göstergesi. Bana aptalca bir şey söylediği anda birbirimizi öldürürüz."

"Eğer senin yerinde olsam onunla kavgaya kalkışmazdım. O benim etkinlerimden."

Etkin: Doro'nun tebaasından geçişi tamamlamış ve Doro'nun olmasını istediği canavara başarıyla dönüşmüş kişi. Emma bambaşka tür bir etkindi. Rina ise, "iyi" ailesine karşın örtük kalmıştı. Hiç değişime ulaşamamış ve yeteneği tam gelişmemişti. Yeteneğine hâkim değildi ve bilinçli olarak kullanamıyordu. Tek yapabildiği onu bana aktarmak ve ara sıra sebep olduğu zihin pisliğine katlanmaktı. Doro onun deliliğinin bu yüzden olduğunu söylüyordu.

"Nasıl bir etkin peki?" diye sordum.

"En sıradanından. Telepat. En iyi telepatım – en azından sen geçişi atlatana dek."

"Onun benim zihnimi okumasını mı istiyorsun?"

"Bu konuda pek bir şansı olmayacak. Eğer ikiniz aynı evde bulunuyorsanız eninde sonunda okuyacaktır, tıpkı bir gün senin onunkini okuyacağın gibi."

"Yani onun yeteneği üstünde benim benimki üstünde olduğumdan daha fazla hâkimiyeti olmadığını mı söylüyorsun?"

"Senden çok daha iyi. Bu yüzden değişim sırasında ve son-

rasında sana yardımcı olma şansı var. Ama hiçbir telepatım dünyanın kalanından kendini koruyamıyor. Bazen hissetmek istemedikleri şeyler bir şekilde içeri girebiliyor. Genellikleyse meraklı oluyor ve başkalarının düşüncelerine burunlarını sokuyorlar."

"Etkin olduğu için mi canını almayı reddediyorsun? Bu sefer öyle ahlakçılık yapma."

"Evet. O nadir biri ve laf olsun diye öldürülemeyecek kadar değerli. Sen de öylesin. O ve sen tam olarak aynı tür değilsiniz ama bence birbirinizi tamamlayacak kadar benziyorsunuz."

"Beni biliyor mu?"

"Evet."

"Ve?"

"Aynı senin gibi hissediyor."

"Harika." Koltuğa gömüldüm. "Peki Doro... bana şunu açıklar mısın, neden evleniyoruz? Yani bana vermesi gerektiğini söylediğin şeyi bana verebilmesi için evli olmamız gerekmiyor. Kahrıbelası, ondan çocuk yapmak için bile evlenmem gerekmiyor aslında, yani eğer istediğin buysa."

"Senin değişimini tamamlamandan sonra belki öyle bir şey isteyebilirim. Şimdi ise tek istediğim ikinize birbirinizi kabul edebileceğinizi fark ettirmek. Sizi aslında istemeseniz bile birbirinize saygı duyacağınız bir şekilde bağlamak istiyorum."

"Evli olursak birbirimizi öldürme riskimiz azalır demek istiyorsun."

"Yani... onun seni öldürme riski daha az olur. Aranızdaki denge bir süre çok bozuk devam edecek. Senin yerinde olsam alttan alırdım."

"Bu şeyden kurtulmamın hiçbir yolu yok mu?"

"Hayır."

Ağlamak istiyordum. Bunu en son ne zaman yapmıştım hatırlamıyordum bile. Ve en kötüsü de şimdi hissettiğim hiçbir şeyin Doro'nun oğluyla tanıştığımda hissedeceklerim kadar kötü olmadığıydı. Nedense kendimi hiç Doro'nun damızlıklarından biri gibi görmemiştim – resmen çiftleştirilmeyi bekleyen bir

kısrakmışım. Rina öyleydi. Emma kesin öyleydi. Ama ben – ben özeldim. Bunu Doro kendi ağzıyla söylemişti. Bir deneydim. Ve görünüşe göre daha önce başarısız olmuş bir deneydim. Ve Doro şimdi beni bu yabancıyla eşleştirerek deneyi düzeltmeye çalışıyordu.

"İsmi ne?"

"Karl. Karl Larkin."

"Tamam. Ne zaman evlenmemiz gerekiyor?"

"Bir veya iki hafta içinde."

Eğer Doro'ya nasıl direnileceğini bilsem direnirdim. Daha önce onunla kavga etmeyi hiç böylesine istememiştim. Bir keresinde, Doro'nun Rina'yla kaldığı zamanlardan birinde, Carlson'daki bir bir elektronik şirketi –Doro'nun idare ettiği işletmelerden biri– batıyordu. Doro şirketi işleten elemanını konuşmak için evimize çağırmıştı. O zaman bile bunun adam için ne kadar küçük düşürücü bir şey olduğunu anlamıştım. Evimiz adamın alışık olduklarına kıyasla baraka gibiydi. Neyse, Doro adamın hırsızlık mı yaptığını yoksa ciddi başka bir sıkıntısı mı olduğunu, yoksa beceriksiz herifin teki mi olduğunu anlamak istemişti. Sonunda adamın şirketten çaldığı ortaya çıkmıştı. Yüklü bir maaş, genç ve güzel bir hanım, Beverly Hills'te kocaman bir ev ve Doro'dan çalıyordu. Salak.

Adam Doro'ya aitti – tıpkı benim gibi doğuştan Doro'nundu. Ve başlangıçtaki sermayesinin her bir kuruşu da Doro'ya aitti. Buna rağmen belalar okumuş, şikâyet etmiş ve neden yaptığı bunca emek için daha fazlasını hak ettiğini açıklamaya çalışmıştı. Sonra da kaçmıştı.

Doro omuz silkmişti. Bizimle beraber akşam yemeği yemiş, ayağa kalkıp gerinmiş ve adamın peşinden gitmişti. Ertesi gün adamın bedenini giyinmiş olarak geri gelmişti.

Doro'yu aldatamazdınız. Ondan çalamaz, ona yalan söyleyemezdiniz. Ona karşı gelemezdiniz. Sizi bir şekilde bulur ve öldürürdü. Buna karşı nasıl direnilir? Doro'nun telepati becerisi yoktu ama ona yalan söyleyebilen kimseye denk gelmedim. Ondan kaçabilen kimseye de. Bir tür takip duyusu vardı. Algısıyla

bireyler üstüne kilitleniyordu. Bir kez tanıştığı bir insanı nerede olsa bulabilirdi. Onları düşündüğü anda onlara ulaşmak için ne yönden gitmesi gerektiğini de bilirdi. Onlara yaklaştığı anda da hiçbir şansları olmazdı.

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapadım. "Hadi, gidelim buradan."

Beni oteline götürdü ve öğlen yemeği ısmarladı. Kahvaltı etmemiştim ve çok açtım. Sonra odasına gittik ve aşk yaptık. Tam anlamıyla. Bunu şu lanet olası aptal oğluyla yapmam gerektiğinde o zaman adı becermek olacaktı. On iki yaşımdan beri Doro'ya âşıktım. Beni on sekiz yaşıma kadar bekletmişti. Şimdiyse tutup beni başkasıyla evlendirmeye kalkıyordu. Doro'yu sevme sebebim büyük ihtimalle kendimi korumak içindi. Ondan nefret etmek fazla tehlikeli olurdu.

Birlikte bir hafta geçirdik. Alımladığım zihinsel saçmalıklar yüzünden bayılmaya başladığımda beni Karl'a götürdü. İlk bayıldığımda çok şaşırmıştı. Görünüşe göre geçişime Doro'nun sandığından çok daha yakındım.

2
DORO

Doro, Karl Larkin'in uzun garaj yolunda arabasıyla giderken, etkinler neredeyse her zaman zahmetli tipler oluyor, diye düşündü. Karl'ın evde olmadığını, arka bahçede bir yerlerde, belki havuzda olduğunu biliyordu. Takip duyusunun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Mary'yi Karl'ın yanına yerleştirmeden önce adamı bir kez daha yalnız başına görmenin iyi olacağını düşünmüştü. Karl da, Mary de risk alınamayacak kadar değerliydi. Eğer Mary geçişi atlatabilirse değeri paha biçilemez hâle gelecekti. Varoluşunun asıl amacını –Doro'nun onun aracılığıyla keşfetmeyi umduğu şeyi– hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenmesine gerek olmayacaktı. Düzgün bir şekilde olgunlaşıp Karl'la eşleşmesi yeterliydi. Eninde sonunda ikisine gerçeğin bir kısmı –yani ikisinin bir ilk oluşu ve Doro'nun daha önce ikisinden birini öldürüp onun yerini almadığı sürece iki etkin telepatını bir arada tutmayı başaramadığı– anlatılabilirdi. Bu ikisi için de yeterli açıklama olurdu. Çünkü birlikte yeterince zaman geçirdikten sonra etkinlerin kendilerini kaybetmeden veya kontrolsüzce iç içe geçmeden bir arada kalmasının ne denli zor olduğunu anlayacaklardı. O güne dek var olan etkinlerin bu tür bir iç içe geçmeye neden katiyen karşı olduklarını – neden bireyselliklerini savunup birbirlerini öldürdüklerini anlayacaklardı.

Karl havuzdaydı. Doro onu parkımsı çimen ve ağaçlık alanın arkasında seçebiliyordu. Doro ona ulaşamadan bahçe çimlerini

biçmekte olan bahçıvan çim biçme makinası üstünde Doro'nun yanına geldi.

Tereddütlü bir sesle, "Bayım?" dedi.

Doro, "Benim," dedi.

Bahçıvan gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Hoş geldiniz."

Doro başıyla selamladı, havuz başına gitti. Karl, hizmetçilerine Doro'nun insanlar üstündeki hâkimiyetne kıyasla çok daha bütüncül bir şekilde hâkimdi. Karl onların zihinlerine hükmediyordu. Onlar, *Los Angeles Times* gazetesinde gördükleri bir ilana çekilmiş sıradan kişilerdi. Karl'ın dışarıda pek işi yoktu – baştan çıkarıp canı sıkılana kadar birlikte olduğu kadınları saymazsak münzevi olduğu bile söylenebilirdi. Hizmetçiler ise Karl'la değil, ev ve bahçeyle ilgilenmekle görevliydi. Yine de onları işe alırken işteki becerikliliklerine göre değil, hayatta pek fazla akrabaları olmamasına dayanarak seçmişti. Böylece eğer hizmetçilerini hırpalayacak olursa sakinleştirmesi gereken daha az kişi oluyordu. Onları şartlandırmış ve işlerini ve her söylediğini yerine getirmeleri konusunda dikkatlice programlamıştı. İşlerinden memnun olmaları için şartlandırmıştı. İyi de maaş veriyordu. Ama gücü onu sıradan insanlar için – özellikle de yanında çalışanlar için tehlikeli hâle getiriyordu. Öfkesinin kontrolünü yitirdiği bir anda hepsinin ölümüne sebep olabilirdi.

Karl, Doro'nun yaklaştığını gördüğünde havuzdan çıktı. Sonra eğilip suda Doro'nun başta fark etmediği ikinci bir kişiye elini uzattı. Tabii ki Vivian. Doro'nun, Karl'ın evlenmesine engel olduğu ufak tefek, alımlı, kahverengi saçlı bir kadın.

Karl, Doro'ya sorgulayıcı bir bakış attı. "Müstakbel gelinimi getirmiş olduğundan korkuyordum."

Doro, "Yarın," dedi. Havuzun bitişiğindeki tramplenin kuru kısmına oturdu.

Karl başını iki yana salladı ve Doro'nun karşısındaki betona oturdu. "Bana böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim."

"Kabullenmiş gibi görünüyordun."

"Bana başka seçenek bırakmadın." Gelip yanına oturmuş

Vivian'a baktı. Tıpkı hizmetçilerine sahip olduğu gibi onun da sahibiydi. Doro onun bu kadınla evlenmeyi istemesine bile şaşırmıştı. Karl genellikle sahip olduğu kadınlara karşı nefret dışında pek bir duygu beslemezdi.

"Vivian'ı da burada tutmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Doro.

"Gayet tabii. Yoksa bunu yapmama da mı engel olmaya çalışacaksın?"

"Yok. Vivian senin için işleri zorlaştıracak ama bu senin sorunun."

"Haremleri idare etme konusunda senin pek sıkıntın yok gibi gözüküyor."

Doro omuz silkti. "Kız Vivian'a fena karşı çıkacak." Vivian'a döndü. "En son ne zaman kavga etmiştin?"

Vivian kaşlarını çattı. "Kavga mı? Yani yumruk yumruğa mı?"

"Alabildiğine, tekme tokat."

"Tanrım! İlkokul üçüncü sınıftan beri hiç. Kavgacı biri mi?"

"Geçen hafta tavayla adamın birinin kafatasını çatlattı. Adam bunu hak etmişti gerçi. Kıza tecavüz etmeye kalkmış. Ama kızın bu kadar kışkırtılmadığı zamanlarda da şiddete başvurduğu oluyor."

Vivian gözlerini kocaman açıp Karl'a baktı. Karl başını iki yana salladı. "Onun burada böyle şeyler yapmasına göz yummayacağımı biliyorsun."

"Bir süreliğine yummak zorunda kalabilirsin," dedi Doro.

"Hadi canım. Mantıklı davran. Kendimizi de korumamız gerekiyor."

"Tabii ki gerekiyor. Ama kızın zihniyle uğraşarak değil. Geçişe fazla yakın. Onun gibi etkin olma eğilimi gösterenlerin daha zamanı gelmeden geçiş için tetiklendiğini gördüm bu yüzden. Genelde ölümle sonuçlanıyor."

"Ee, benim onunla ne yapmam gerekiyor o zaman?"

"Onunla konuşmanın yeterli geleceğini umuyorum. Ben ona sana karşı temkinli davranması konusunda yeterince uyarıda bulundum. Zaten aptal bir kız değil. Ama geçişe yaklaştı-

ğında sen nasıl dengesiz davrandıysan o da öyle. Ayrıca şiddetin normal karşılandığı bir sosyal çevreden geliyor."

Karl bir süre durup asfaltı inceledi. "Kızı birilerine evlatlık vermeliydin. Sonuçta beni annemin yanında bıraksaydın ben de gerçekten fena hâlde olurdum."

"Eğer seni annenin yanında bıraksaydım ergenliğe girecek kadar bile yaşayamazdın. Onun annesi o kadar da kötü değildi. Üstelik onun ailesi seninkine nazaran gruplaşmaya daha eğilimli. Birbirlerinin yakınında olmaya ihtiyaçları var, hatta kimileri senin ailene göre çok daha iyi anlaşıyor – birbirlerini sevdiklerinden değil tabii. Sevmiyorlar."

"Peki, onu buraya getirdikten sonra ailesine ihtiyacı olursa ne yapacak?"

"Bu ihtiyacını sana yönelteceğini umuyorum."

Karl sızlandı.

"Ayrıca bir zaman sonra bunun çok da kötü bir şey olmadığını düşüneceğini umuyorum. Kendi rahatlığın için onu kabul etmeye çalışsan iyi olur."

"Peki, ya onunla konuşmak onu sakinleştirmeye yetmezse? Bunun cevabını hiç vermedin."

Doro omuz silkti. "O zaman onun yöntemlerini kullan. Eşek sudan gelinceye kadar döv. Ama takip eden birkaç gün sana vurabileceği veya saplayabileceği nesnelerden uzak tut onu."

MARY

Doro beni Karl'a götürmeden iki gün önce yirminci yaşıma girdim. Daha sonradan doğum günü hediyemin Vivian olduğuna karar verdim. Nedense Doro son dakikaya kadar bana ondan bahsetmeyi unutmuştu. Aklından çıkmış olsa gerek.

Demek ki sadece yabancı beyaz adamın tekiyle, yalnız başıma düşünmeme bile izin vermeyecek bir telepatla evlenmekle kalmayacak, aynı zamanda da benimle aynı evde sevgilisinin de kalmasını isteyen bir adamla evlenecektim. Orospu çocuğu!

Çıngar çıkardım. Doro'nun beni yapacağıma dair uyardığı bağırış ve haykırışları nihayet sergiledim. Kendime hâkim olamadım, yani resmen kontrolü yitirmiştim. Tüm bu olanlar acayip küçük düşürücüydü! Doro bana vurdu, ben de onu ısırıp elinden bir parça kopardım. Birbirimizden uzak duruyorduk. Biraz daha canını yakarsam bunun onu büründüğü bedenin dışına -benim bedenime- iteceğini biliyordu. Canımı alacak olursa beni bugünlere getirene kadar verdiği tüm emekleri boşa gidecekti. Bunu ben de biliyordum ama umurumda değildi. Birinin çiftleştirmeye götürdüğü bir köpek gibi hissediyordum.

"Dur, dinle," diye başladı. "Bu yaptığın aptalca. Neye sebep olacağını bili-"

Aynı anda hareket ettik. Bana vurmaya yeltenmişti. Ben de yana çekilerek onu tekmelemeyi düşünmüştüm. Ama tahmin ettiğimden çok daha hızlı hareket etti. Yumruğuyla bana vurdu - bilincimi yitirmeme sebep olacak kadar güçlü değil ama bir süre etkisiz kalacağım kadar sert.

Sonra düştüğüm yerden beni kaldırdı, beni yatağa fırlattı ve sıkıca tuttu. Bir süre alev alev gözlerle bana baktı; yüzü gerçekte olduğu maske gibi görünüyordu. Normalde Doro'nun görünüşünde korkutucu bir şey olmaz - kendisini kılıfından ele vermez. Şimdiyse cenaze levazımatçısının düzgün gömemediği bir ceset gibi duruyordu. Sanki gerçekte olduğu şey her neyse bedenin içine tamamen gömülmüş ve gözler dışında hiçbir şeyin canı kalmamış gibi. Kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım.

"Yapamayacağım tek şey," dedi sakinliğini koruyarak, "bana ait insanların intihar etmesine engel olmak." Sesinde öyle bir şey vardı ki büründüğü beden ne olursa olsun tanınabilecek denli güçlüydü. Bir keresinde, on yaşındayken umumi bir havuzda hissettiğim duyguyu hissettim. Yüzme bilmiyordum ve

salağın teki beni suyun iki metre dibine batırmıştı. Nefesimi tutup beklediğimi hatırlıyorum. Daha önce birisi bana bunun işe yarayacağını söylemişti, o yüzden korksam da aynen söyleneni yapmıştım. Neyse ki bir zaman sonra su yüzüne çıktım ve nefes almayı başardım, sonra da havuzun kenarına tutundum. Şimdi de aynı şekilde Doro'nun altında yatmış, bekliyordum.

Komodine uzandı ve oradan bir çakı aldı. "Bu çakı giydiğim bedenle birlikte gelmişti," dedi. Üstümden çekilip sırtüstü yanıma uzandı. Çakının yanındaki bir düğmeye bastığında on beş santimlik bir bıçak fırlayıverdi.

"Hatırladığım kadarıyla bıçakları seviyordun," dedi. Elimi tutup parmaklarımı bıçağın sapının üstüne bir bir kapattı. "Beni nereden kestiğinin bir önemi yok. Bıçağı bu bedenimin herhangi bir yerine sapına kadar sapla ve acının şoku beni bedenimin dışına itsin."

Bıçağı odanın diğer ucuna fırlattım. *Basbayağı* şifoniyerin aynasını kırdı. Acı bir sesle, "En azından o lanet kadından kurtulmasını söyleyebilirsin!" dedim.

O ise kıpırdamadan yatmayı sürdürdü.

"Bir gün, Doro, senin canını yakma şansım olacak. O zaman gelince bunu yapmayacağımı sanma sakın."

Omuz silkti. Bana inanmıyordu. Aslında ben de inanmıyordum. Doro'yu hangi insan incitebilirdi ki?

"Seni sevmiştim. Neden beni bu şekilde küçük düşürüyorsun?"

"Dinle," dedi, "eğer sorun çıktığında yanına gidebilmesi için kadın orada olursa, onu seni öldürtmeye teşvik etme şansın daha az olur."

"Eğer o lanet Vivian'dan kurtulursan onu herhangi bir şeye teşvik etme şansım daha az olur."

"Kendini hafife alıyorsun," dedi hüzünlü bir sesle. "Ayrıca o Vivian'a âşık. Eğer onu Vivian'dan kurtulmaya zorlarsam acısını senden çıkaracağına emin olabilirsin."

"Keşke bunun acısını senden çıkarmanın bir yolu olsaydı."

Ayağa kalktı ve yüksekten bana baktı. "Hadi kıyafetlerini değiştir," dedi. "Sonra gidiyoruz."

Kendime bir baktığımda pantolonum ve gömleğimin Doro'nun elini ısırdığım zaman bulaşan kanlarla kaplı olduğunu gördüm. Üstümü değiştirdim, sonra da kalan eşyalarımı toparladım. Ve nihayet Palo Verde Bulvarı'na gittik.

Doro bizi tanıştırdığı sırada Karl ve Vivian iki kardeş gibi yan yana durmuş, gözlerime bakıyordu. Bu da onların benimle ilk tanışan herkesle bir ortak noktası olduğu anlamına geliyordu. Bazı zamanlar düzgün ve silik bir çift kahverengi gözüm olmasını isterdim. Karl'ınkiler veya Vivian'ınkiler gibi. Neyse artık.

Vivian'ı inceledim, ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar tedirgin olduğunu gördüm. Benden fazla iri değildi ve Tanrı'ya şükür korkmuş görünüyordu ki bu iyiye işaretti. Doro, Karl'ın Vivian'ın bana karşı herhangi bir dargınlık duymasına veya küçük düşürülmüş hissedip öfkelenmesine izin vermeyeceğini söylemişti. *İzin vermeyecekmiş!* Kadın resmen lanet bir robottu ve farkında değildi. Ya da biliyordu ama bununla ilgili bir şey hissetme izni yoktu.

Karl, lisede tanıdığım akıllı, hırslı, okumaya meraklı beyaz oğlanlar gibiydi. Gergindi, saçları şimdiden seyrelmeye başlamıştı. Doro onun yirmi sekiz yaşında olduğu söylemişti ama gerçekte çok daha yaşlı duruyordu. Ve sesi de... sesi de, evet, aynen iyi eğitimli bir adamın, yanında durmaya katlanamadığı birisinin karşısında nazik olmaya çabaladığındaki gibi tınlıyordu. Zoraki.

Kısa ve gergin tanıştırma sonrası Doro, Vivian'ın elini sanki daha önceleri çok defalar tutmuş gibi bir rahatlıkla tutarak, "Hadi, onları tanışmaları için biraz yalnız bırakalım. Yüzmeye ne dersin?" dedi.

Vivian, Karl'a baktı; Karl başıyla onayladı. Doro'yla birlikte dışarı çıktılar. Onların arkasından bakarken beni ilgilendirmeyen konular hakkında düşünmeden edemedim. Karl'a baktım ama adamın suratı tamamen ifadesiz ve soğuktu. Sonra Vivian ve Doro'yu unutup Karl'la benim ne yapmamız gerektiğini düşünmeye başladım. Adamın, lambri duvarları ve kocaman beyaz şöminesiyle tenis kortu büyüklüğündeki salonundaydık. Şömi-

nenin yanına oturmuştuk ve birbirimize bakmak yerine şömineyi seyrediyorduk.

Sonra bir anda olaya giriş yapmaya karar verdim. "Sence tüm bunları yapıp onurumuzdan geriye ufak da olsa bir parça bırakabilme ihtimalimiz var mı?"

Karl şaşırmış görünüyordu. Doro'nun ona benim hakkımda neler anlattığını düşündüm. "Ben de tüm bunları herhangi bir şekilde idare edebilecek miyiz diye düşünüyorum," dedi.

Omuz silktim. "Sen de tıpkı benim gibi biliyorsun ki, başka seçeneğimiz yok. Bana nasıl yardımcı olman gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Alımladığın duygu ve düşünceler fazla geldiği zamanlarda sana siper olmam gerekiyor. Doro bu tarz durumlara düşeceğini düşünüyor."

"Senin için öyle miydi?"

"Bir bakıma. Birkaç defa bayıldım."

"Siktir, ben bunu şimdiden yaşıyorum. Daha beni öldürmedi ama. Sana yardım eden kimse var mıydı?"

"O açıdan değil. Yalnızca fiziksel açıdan kendimi fazla hırpalamama engel olacak birisi vardı."

"O zaman, neden...? Yani alınma ama benim neden sana ihtiyacım olacakmış?"

"Bilmiyorum."

"Peki madem. Sanırım pek bir şey fark etmez. Doro'nun kararı böyle ve buna razı olmalıyız. Yapabileceğimiz tek şey buna katlanmak için en az rahatsız edici yolu bulmak gibi."

"Bir yolunu buluruz." Ayağa kalktı. "Gel, sana evi gezdireyim."

Bana ilk olarak şahane kütüphanesini gösterdi ve bu ona karşı biraz ısınmamı sağladı. Evinde böyle bir odası bulunan bir adam o kadar da fena çıkamazdı. Tıpkı salon gibi burası da devasaydı ve her tarafı ahşap kaplamaydı. Şömine ve pencereler kitaplarla kaplı olmayan tek yerlerdi. Zeminin büyük kısmı hayatımda gördüğüm en büyük dokuma halıyla kaplanmıştı. Uzun ve ağır ahşaptan yapılma kocaman bir okuma masası, bir

çalışma masası ve bir sürü kumaş döşemeli sandalye vardı. Yüksek tavanı sekizgen olarak yontulmuş ahşap desenlerle doluydu ve aşağı sallanan dört küçük avize vardı. Çocukken ikinci evim Forsyth Halk Kütüphanesi'ydi. Orası istediğimde gidip yalnız kalabileceğim yerdi. Rina'dan ve onun sızlanmalarından, müşterilerinden ve tabii Emma'dan uzak kalabileceğim yerdi. Orada çalışan ufak tefek yaşlı kadınları çok seviyordum, onlar da beni bir bakıma evlat edinmişti. Elime geçirdiğim her şeyi okuma alışkanlığımı orada kazandım. Şimdiyse... eh, benim için o eski tip ahşaptan, taştan ve kitaplardan oluşan kütüphaneler halen ev hissini taşıyordu. Belediye, Forsyth Kütüphanesi'ni birkaç yıl önce yıkıp yerine çelik, cam ve betondan klimalı ve hep aşırı soğuk olan yeni bir kütüphane yapmıştı. Buz gibi bir kutucuk. Oraya birkaç kere gitmeyi deneyip sonunda pes etmiştim. Ama Karl'ın kütüphanesi mükemmeldi. Kitapların bazılarının isimlerine bakmak için ondan biraz uzaklaştım.

"Kitapları sever misin?"

İrkildim. Arkamdan yanaştığını duymamıştım. "Bayılırım. Umarım burada çok zaman geçirmem senin için sorun olmaz."

Karl dudaklarını düz bir çizgi şekline sokup çalışma masasına hızlıca bir bakış attı. Çalışma masası, doğru. Çalışma alanı.

"Tamam, anladım, öyleyse burada fazla zaman geçirmem. O zaman bana odamı gösterir misin?"

"Burada çalışmadığım zamanlarda kütüphaneyi istediğin gibi kullanabilirsin," dedi.

"Sağol." Kütüphane konusunda da biraz sıkıntı yaşanabileceğini sezinledim.

Beni yatak odam olacak yere götürmeden önce alt katın tamamını gezdirdi. Büyük, profesyonel bir mutfak. Büyük, profesyonel bir aşçı. Aşçı oldukça sevimliydi gerçi ve siyah bir kadındı. Bu iyi haber. Resmi bir yemek odası. Ufak, derli toplu ve şık bir çalışma odası – lanet Karl neden burada çalışamıyordu ki? Bilardo masası olan bir oyun odası. Kocaman bir veranda. Ev cidden çok büyüktü ama dışarıdan göründüğünden daha küçüktü. Tahmin ettiğimden daha rahat bir ev ortamı olabileceğini hissetmeye başlamıştım.

Karl ile ben verandada durup arka bahçedeki park alanına baktık. Tenis kortu. Yüzme havuzu ve duşlar. Doro ve Vivian'ın havuzda oynadığını görebiliyorduk. Çimen. Ağaçlar. Bir tarafta içinde pek çok araba bulunan bir garaj vardı, bir de ağaçların neredeyse tamamen gizlediği bir kulübe.

"Bahçıvan ve eşi orada yaşıyor," dedi. "Adamın karısı da hizmetçimizdir. Aşçı da mutfakta işi olmadığı zamanlarda ev işlerine yardımcı oluyor. O üst katta, hizmetçi odalarından birinde yaşıyor."

"Buranın tamamı sana miras falan mı kalmıştı?" diye sordum. Eğer, "Bu seni ilgilendirmez," dese hiç şaşırmayacaktım.

"Benim elemanlardan biri tapuyu benim üzerime geçirdi," dedi. "Zaten satmaya niyetleniyordu ve paraya ihtiyacı yoktu."

Ona baktım. Köşeli, ince suratındaki ifadesi bir gıdım bile değişmemişti. Kahkahayı basıverdim. Kendimi tutamamıştım. "Çaldın! Vay, Tanrım. Harika, sonuçta sen de insansın. İşte ben de mağazada bir şeyleri ceplemekle idare ediyorum."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şimdi sana odanı göstereceğim."

"Tamam. Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

Omuz silkti.

"Siyahlarla ilgili ne hissediyorsun?"

Bir kaşı havada, bana baktı. "Aşçımı gördün."

"Doğru. Peki siyahlarla ilgili ne hissediyorsun?"

"Şimdiye dek yalnızca iki siyahı yakından tanıdım. Onlar gayet iyiydi." Vurgu: "onlar" sözcüğündeydi.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Bu ne demek şimdi?"

"Sırf siyahsın diye senden nefret ettiğim gibi bir fikre kapılmana gerek yok."

"Ah."

"Ne renk olursan ol, seni burada istemezdim."

İç geçirdim. "Bunu olması gerekenden daha zor hâle getireceksin, değil mi?'

"Sen kaşındın."

"Peki... Ben de burada olmayı, senin beni burada istediğinden daha fazla istemiyorum ama ya birbirimize alışacağız ya da

birbirimizin ayağına dolanmamaya çalışacağız. Zaten bu kadar büyük bir evde bile o kadar kolay olmaz bu."

"Doro'yla sen neden kavga ettiniz?"

"Ne?" İlk düşüncem zihnimi okumuş olduğuydu. Sonra eğer Doro'nun elini görmediyse bile çenemdeki koskocaman morluğu kesin görmüş olduğuydu.

"Neden kavga ettiğimizi bal gibi biliyorsun."

"Anlat. Ben senin sorularını yanıtladım."

"Bir telepat neden soru sormakla vakit harcar ki?"

"Nezaketten. Sormamamı tercih mi edersin?"

"Yok! Kavga ettik... çünkü Doro bana iki saat öncesine kadar Vivian'dan bahsetmemişti."

Uzun bir duraksama oldu. Sonra: "Anladım. Peki Vivian'ı öğrenmeden önce benimle evlenme konusunda nasıl hissediyordun?"

"Büyükannem Doro'yla evlendi," dedim. "Ve tabii ki annem de Doro'yla evlendi. Ben de olan biteni anlayacak yaşa geldiğimden beri zamanı gelince Doro'yla evleneceğimi düşünüyordum. Evlenmek istiyordum. Onu seviyordum."

"Geçmiş zaman mı?"

Neredeyse cevap vermeyecektim. Sonra utandığımı fark ettim. "Hayır."

"Seni yabancının tekiyle evlendirmeye kalkmasına rağmen mi?"

"Onu yıllardır seviyorum. Sanırım duygularımı tersine çevirmek hemencecik olmayacak."

"Büyük ihtimalle asla olmayacak. Kendi geçişimden sonra Doro'nun tebaasından birkaç kişiyle daha tanıştım. Onları öldürmesine gerek kalmadan zapturapta almak istediği zamanlarda beni kullanır. Ve onların bazılarına dehşet şeyler yaptı. Ama ondan nefret eden bir kişiyle bile tanışmadım. Doro onlara karşı bir şey yaptığında ona saldırarak kendilerini öldürtenler dışındakiler Doro'yu hep affediyor."

Buna hiç şaşırmamıştım. "Ondan nefret ediyor musun?"

"Hayır."

"Yani... her şeye rağmen mi?" Vivian'ın, Doro'yla el ele dışarı çıkışını hatırladım.

Karl sessizce, "Her şeye rağmen," dedi.

"Doro'nun zihnini okuyabiliyor musun?"

"Hayır."

"Neden peki? O kendisinin telepat olmadığını söylüyor. Seni nasıl durdurabiliyor?"

"Bunu geçiş sonrası öğreneceksin. İşte, odan burası olacak." İkinci kattaydık. Önünde durduğu odanın kapısını açtı.

Oda bembeyazdı ve sanırım zarif ve şık olduğu söylenebilirdi. Küçük kristal bir avize vardı. Kocaman bir yatak ve çok güzel aynası olan büyük bir şifonyer. Bir şeyleri nasıl fırlattığıma dikkat etmem gerekecekti. Doro'nun bana aldığı yeni giysileri astıktan sonra bile bomboş görünecek bir dolap vardı. Sandalyeler, ufak masalar...

Gerçekten de çok hoş bir odaydı. Aynadan yüzümdeki morluğa baktım. Sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum, camdan ön bahçeye bakarken de Karl'la konuştum. "Geçiş sonrası ne yapacağım peki?"

"Yapmak derken?"

"Yani, zihin okuyabilir olacağım. Yakalanmadan hırsızlık yapma konusunda daha iyi olacağım – bunu halen istiyorsam tabii. Başkalarının sırlarına burnumu sokabileceğim veya insanları robota dönüştürebileceğim. Ama..."

"Ama ne?"

"Yani ne yapacağım – çocuk yapmak dışında?" Yüzümü ona döndüğümde bu son kısmı söylememiş olmamı tercih edeceğini anladım. Umursamadım.

"Eminim Doro senin için yapacak bir şeyler bulacaktır," dedi. "Büyük ihtimalle şimdiden aklında bir şey vardır."

Tam o anda birisine araba çarptı. Bunun yakınlarda gerçekleştiğini, Karl'ın evinin birkaç sokak ötesinde olduğunu sezinledim. Darbeyi hissettim. Bir şey söylemiş olabilirim. Sonra acıyı hissettim. Ağır çekimde büyüyerek yuvarlanan çığ gibi bir acı. O anda çığlık atmaya başladığımı biliyorum. Bu bana o âna dek

alımladığım hiçbir şeyin yapamadığı kadar güçlü vurmuştu. Sonunda acı kazanın kurbanı için dayanılmaz hâle geldi. Bayıldı. Az kalsın ben de onunla bayılacaktım. Kendimi sandalyede, ayaklarımı kendime çekip başımı önüme alıp büzüşmüş hâlde bulduğumda tüm bedenim sarsılıyordu.

Karl'ın orada olup olmadığını görmek için başımı kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm. Meraklı görünüyordu ama endişeli değildi, bana vermesi gereken yardımı vermeye de niyeti yoktu. Eğer geçişi atlatacaksam bunu kendi başıma yapmam gerekeceğini hissettim birden.

"Tuvalette aspirin var," dedi kapalı bir odaya başıyla işaret ederek. Sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Beş gün sonra belediye salonunda evlendik. Bu beş gün boyunca koca evde yalnız yaşıyor gibiydim. Doro beni eve bıraktığı gün çekip gitmiş ve geri gelmemişti. Karl ve Vivian'la yemeklerde denk geliyor veya evde ara sıra rastlaşıyordum. Hep çok naziklerdi. Ben değildim.

Hizmetçilerle sohbet etmeye çalıştım ama onlar sessiz ve memnun kölelerdi. Ya çalışıyorlar ya da kendi odalarında oturup televizyon izlerken efendilerinin onlara seslenmesini bekliyorlardı.

Bir gün Karl ve Vivian'a havuzda katılayım dedim ve çok ilginç gibi görünen bir muhabbet bir anda durdu.

Kendimi rahat hissettiğim zamanlar sadece kapısı kapalıyken odamda olduğum veya Karl evde yokken kütüphanesine gittiğim zamanlardı. Doro adına yönettiği işletmeler ve kendi kişisel kâr araçlarını denetlemek için sıklıkla Los Angeles'a gitmesi gerekiyordu. Aslında onlar için kârlarının bir kısmını çalmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Benim için hiçbir şey yapmıyordu.

Doro nikâhımızı görmek için geldi. Temel gereklilikler dışında herhangi bir tören olmadı gerçi. Sonrasında bizimle eve geldi – daha doğrusu Vivian ve benimle. Karl üçümüzü eve bıraktıktan sonra L.A.'e gitti. Doro, Vivian'a tenis maçı yapmayı

teklif etti. Bende üç sokak yürüyüp otobüs durağına gittim ve bir otobüse atladım.

Nereye gideceğimi biliyordum. Oraya gitmek için aktarma yapmam gerekiyordu, yani oraya şans eseri gittiğime kimseyi inandıramazdım. Maple ve Dell'in köşesinde indim ve Rina'nın evine yöneldim.

Rina evdeydi ama misafiri vardı. Misafiriyle birbirlerine bağırdıklarını kaldırımdan bile duyabiliyordum. Köşeyi döndüm ve Emma'nın kapısını çaldım. Kapıyı açtı, bana baktı ve geri çekildi. İçeri girip kapının yakınındaki koca pofuduk koltuğa oturdum. Bir süreliğine gözlerimi kapadığımda eski çirkin ev beni bir battaniye gibi sarmalamaya, tüm soğukluğu dışarıda bırakmaya başladı. Derin bir nefes aldım, rahatladığımı hissettim, gevşedim.

Emma bir elini alnıma koydu ve gözlerimi açıp ona baktım. Gençti. Bu yakın zamanda Doro'yla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Onun gençlik hâliyle uzaktan yakından alakam yoktu. Doro saçmalıyordu. Keşke ben de Emma kadar güzel görünseydim.

"Evlenmen gerekmiyor muydu?" dedi.

"Evlendim. Bugün."

Kaşlarını çattı. "Kocan nerede?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Eskiden uyuz olduğum bilmiş tavrıyla yarım ağız gülümsedi. Artık gülümsemesi bile umurumda değildi. Burada birazcık oturmama izin verdiği sürece istediği kadar alay edebilirdi.

"Bir süre burada kal," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Biri seni almak için gelene kadar kal."

"Herhangi bir yere gittiğimi anlamayabilirler bile. Hiçbir şey söylemedim. Gittim sadece."

"Tatlım, Doro ve etkin bir telepattan söz ediyorsun. İnan bana biliyorlar."

"Sanırım. Buraya otobüsle geldim gerçi. Aynı şekilde dönmekle ilgili de sıkıntım yok." Başka insanlara ve onların araç-

larına bağımlı olmayı oldum olası sevmezdim zaten. Otobüse bindiğimde istediğim zaman, istediğim yere gidebiliyordum.

"Burada kal. Doro seni henüz duymamış olabilir."

"Ne?"

"Buraya gelmekle bir şey söylemiş oldun. Şimdi de Doro'nun seni duyduğundan emin olmak için ona birazcık rahatsızlık vermen gerekiyor. Olduğun yerde kal. Aç mısın?"

"Evet."

Bana soğuk tavuk, patates salatası ve kola getirdi. Sanki misafirmişim gibi servis etti. Hayatım boyunca bana kendim alabileceğim bir şeyi servis ettiği hiç olmamıştı.

"Emma."

Yemek odasındaki masasında her ne işle uğraşıyorduysa yeniden onun başına gitmişti. Masanın yarısı resmi görünümlü evrakla doluydu. Etrafına bakındı.

Kısık sesle, "Teşekkürler," dedim.

Sadece başıyla onayladı.

O gece Karl beni almaya geldi. Kapıyı ben açtım, Karl'ı gördüm, Emma'ya veda etmek için arkama döndüm ama Emma tam yanımda, Karl'ı izliyordu.

"Çok havalanmışsın, Karl," dedi sessizce. "Nereden geldiğini unutmuşsun."

Karl, Emma'ya baktı ve bakışlarını kaçırdı. Yüz ifadesi değişmemişti ama yeniden konuştuğunda sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Konu bu değil."

"Fark etmez. Eğer bir sorunun varsa bununla ilgili kime şikâyet etmen gerektiğini – veya hıncını kimden çıkarman gerektiğini biliyorsun."

Derin bir nefes aldı, yeniden Emma'nın gözlerine baktı ve incecik dudaklarıyla gülümsedi. "Anlıyorum, Em."

Arabaya binene kadar Karl'a bir şey söylemedim. Sonra sordum: "İki kişiden biri o muydu?"

Başta kafası karışık bir bakış attı ama sonra hatırlar gibi oldu. Başıyla onayladı.

"Peki, nereden tanışıyorsunuz?"

"Bir aileden başka bir aileye evlatlık verileceğim dönemde

geçici olarak benimle ilgilenmişti. Bu Doro bana kalıcı bir yuva bulmadan öncesiydi. Sonra geçişe yaklaştığım sırada Emma yeniden benimle ilgilendi. Üvey ailem benimle başa çıkamıyordu." Yeniden gülümsedi.

"Gerçek ebeveynlerine - daha doğrusu gerçek annene ne oldu?"

"O... öldü."

Onu görebilmek için başımı çevirdim. Yüz ifadesi ciddileşmişti. "Kendi kendine mi," diye sordum, "yoksa yardımla mı?"

"Bu çirkin bir hikâye."

Omuz silktim. "Peki." Camdan dışarıyı izlemeye koyuldum.

"Ama sonuçta sen de çirkin hikâyelere yabancı sayılmazsın." Durdu. "Annem alkolikti. Ve ayık olduğu zamanlarda da tam anlamıyla normal -bilinçli- biriydi diyemem. Doro onun aşırı hassas olduğunu söylemişti. Her neyse, ben üç yaşındayken onu delirtecek bir şey yaptım. Tam ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama sonrasında yaşananları çok net hatırlıyorum. Ceza diye elimi tutup ateşin üstüne götürdü. Elim tamamen kömürleşene dek de orada tuttu. Ama şanslıydım. Doro o günün ilerleyen saatlerinde annemi görmeye geldi. Onu öldürdüğü zaman kendimde değildim. Aslında annemin elimi yakmasından Doro'nun şifacısının geldiği zamana kadarki sürede acı ve bitkinlik arasında gidip gelmem dışındaki hiçbir şeyi bilemiyorum. Şifacıyı tanıyor olabilirsin. Emma'nın torunlarından biri. Birkaç hafta içinde elimin yerinde kalan kömür parçasından yeni bir el yetiştirdi. Şimdi, geçişten on yıl sonra bile nasıl öyle bir şey yaptığını anlayamıyorum. Emma'nın yalnızca kendisi için yapabildiği şeyleri o başkalarına da yapabiliyor. Onun işi bittikten sonra Doro beni daha aklı başında kişilerin yanına vermeye başladı."

Islık çaldım. "Demek Emma'nın söylemek istediği buydu?"

"Evet."

Koltuğumda rahatsızca kıpırdadım. "Söylediği diğer şeylere gelirsek, Karl..."

"Haklıydı."

"Senden bir şey beklemiyorum."

Omuz silkti.

O gece bana başka bir şey söylemedi. Doro halen evdeydi ve tüm ilgisi Vivian'ın üstündeydi. Onlarla beraber akşam yemeği yedim ve sonra yatmaya gittim. En azından geçiş dönemime kadar onlara katlanabilirdim. Sonradan belki de bir değişiklikle sahip olunan kişiden sahip olan kişiye terfi ederdim.

Karl odama geldiğinde neredeyse uyumuştum. İkimiz de ışık yakmadık ama pencerelerden birinden gelen ışık onu görmeme yetiyordu. Ropdöşambrını çıkardı, bir sandalyenin üstüne attı ve yatağa çıktı.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek çok şeyim vardı ve büyük çoğunluğu iğneleyici olacaktı. Eğer istesem Karl'dan kurtulabileceğime emindim. Ama uğraşmadım. Onu istemiyordum ama sonuçta ona kalmıştım. Oyun oynamaya gerek yoktu.

Fena da değildi gerçi. Nazikti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki sessizdi. Yanıma hayırseverliğinden mi, merakından mı geldi bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Bana hâlâ sinirliydi, farkındaydım – en azından sinirlenmişti. Belki de bu yüzdendir, işimiz bittikten sonra kalkıp ropdöşambrını almaya gitti. Kendi odasına geri dönecekti.

"Karl."

Bana döndüğünü görebiliyordum.

"Akşam yanımda kal."

"Kalmamı mı istiyorsun?" Şaşırdığı için onu suçlayamam. Ben bile şaşırmıştım.

"Evet. Geri gel." Yalnız kalmak istemiyordum. Birdenbire yalnız kalmayı nasıl da istemediğimi, yalnızlığa dayanamadığımı ve yalnızlıktan ne kadar korkmaya başladığımı anlatamazdım bile. Rina'nın bazı akşamlar evde volta attığı zamanları hatırladım. Ağladığını, bir ileri bir geri gidip geldiğini, başını tuttuğunu görürdüm. Bir süre sonra dışarı çıkıp birazcık kendisine –bize– benzeyen bir serseriyle eve dönerdi. Adamın cebinde bir kuruş parası olmasa da, herhangi bir şey yapamayacak kadar sarhoş olsa da geceyi onunla geçirirdi. Bazen onu dövse de, kendisi gibi bir pisliğin kimseye söylemeye hiçbir hakkı ol-

madığı iğrenç laflar etse de... Rina'nın buna rağmen yaşamaya nasıl devam ettiğini düşünür dururdum. Görünüşe göre öğrenme zamanım gelmişti.

Karl başka bir şey söylemeden yatağıma geldi. Ne düşünüyordu bilmiyorum ama birkaç kelimesiyle beni çok incitebilirdi. Hiçbir şey demedi. Ben de bunun için ona minnettar olmaya çalıştım.

3
KARL

Depo kocamandı. Üç eyalete yayılmış otuz üç zincir marketiyle Whitten Coleman Hizmet Binası. Doro bu marketler zincirini yetmiş sene önce, tebaasının küçük ve uslu bir ailesinin işletmesi için bir mağazayı satın alarak başlatmıştı. Ailenin görevi kendi kendilerine serpilip gelişmek ve Doro'nun para kaynaklarından biri hâline gelmekti. Asıl şirketin hisselerinin büyük çoğunluğu da halen ailenin çocuklarındaydı. Onlar son derece itaatkâr ve kendi kendine yetebilen tiplerdi, Doro da genelde onları kendi hâline bırakırdı. Yıllar içinde Doro'nun yardımına ihtiyaçları azalmıştı. Hacimleri ve zenginlikleri arttıkça kendi sıkıntılarıyla da daha rahat baş edebilir oluyorlardı. Doro onları zaman zaman ziyaret etmeyi yine de sürdürüyordu. Bazen onlardan kimi iyilikler istiyordu. Bazen de onlar Doro'dan kimi iyilikler istiyordu. Bu da o zamanlardan biriydi. Karl, Doro, depo müdürü ve güvenlik şefi deponun mal yükleme istasyonlarına doğru ilerlediler. Karl daha önce bu depoya hiç girmemişti ama şimdi tozlu stok rafları ve kalabalık sayım odalarından oluşan labirentte ekibi o yönlendiriyordu. Onu yönlendiren de Whitten Coleman şirketinin mallarının birkaç bin dolarlık kısmını başarıyla çalmayı planlayan bir grup çalışanın düşünceleriydi. Kendilerini gözleyen güvenliğe ve onlara yöneltilmiş kameralara rağmen daha önce birkaç başarılı hırsızlıkları da olmuştu.

Karl sessizce hırsızları –ve iki güvenlik görevlisini– işaret etti ve onların nasıl çalıştıklarını güvenlik şefine açıkladı. Şefe

ayrıca grubun çaldığı malların kalanını nereye sakladığını da söyledi. Mary'de bir terslik olduğunu hissettiğinde depodaki işi neredeyse bitmişti.

Evli oldukları için kızla arasında bir zihinsel bağ kurmuştu. Tabii bir de Doro ona Mary geçiş sırasında ölürse onun başına gelecekleri anlattığı için.

Karl güvenlik şefine söylediği sözü yarıda kesti. Birdenbire Mary'nin deneyimine tutulmuştu. Kız kaçıyor, çığlık atıyordu...

Hayır. Hayır, kaçan Mary değildi. Bu başka bir kadındı – Mary onun hislerini alımlıyordu. İkisi bir kişi olmuştu. Kadın bembeyaz koridorlarda koşuyordu. Beyaz giyimli adamlardan kaçmaktaydı. Geveliyor, zırvalıyor ve bir yandan ağlıyordu. Birdenbire kadın kendi bedeninin vıcık vıcık sarı solucanlarla kaplı olduğunu fark etti. Çıldırmış gibi solucanları üstünden çekip çıkarmaya çalışıyordu. Solucanların rengi değişmeye, üstlerinde kırmızı çizgiler belirmeye başladı. Kadının derisinin içine nüfuz etmeye başladılar. Kadın kendi derisini parçalarken bir yandan da kusarak ve altına işeyerek yere yığıldı.

Kendisini kovalayanların kısıtlayıcı ellerini ve bedenine saplanan iğneyi hissedemedi bile. Kendi zihninin dışındaki dünyayı, üstüne çöken unutma hissi için bile minnet duyamayacak kadar yitirmişti.

Karl ani bir çarpılmayla depo gerçekliğine geri döndü. Kafasının üstündeki bir raf sisteminin metal borularına tutunmuş olduğunu fark etti. Elleri sıkı sıkıya tutunmaktan acıyordu. Başını sağa sola salladı ve Doro ile iki depo görevlisinin kendisini izlediğini gördü. Depo görevlileri endişeli görünüyordu. Doro ise bir şey bekliyor gibiydi. Karl, Doro'yla konuştu. "Eve gitmeliyim. Hemen."

Doro başıyla onayladı. "Seni götüreyim. Hadi."

Karl, Doro'yu binanın dışına kadar takip etti ve sanki kör gibi bir mekaniklikle sürücü koltuğuna oturdu. Doro ona keskin bir tonda seslendi. Karl irkildi, kaşlarını çattı, yan koltuğa kaydı. Doro haklıydı. Karl araba kullanacak durumda değildi. Karl hiçbir şey yapacak durumda değildi. Sanki yeniden kendi geçiş dönemini yaşıyor gibiydi.

Doro, "Ona fazla yakınsın," dedi. "Biraz geri çekil. İçine karışmadan onun ne yaşadığını hissedip hissedemeyeceğini görmeye çalış."

Geri çekilmek mi? Nasıl? Nasıl bu kadar yakınlaşmıştı ki? Mary'nin geçiş öncesi deneyimlerinin hiçbirisine bu kadar dahil olmamıştı.

"Ne beklemen gerektiğini biliyorsun," dedi Doro. "Bu aşamada olabilecek en kötü şeyleri algılıyor olacak. Ona en tanıdık gelen şey bu. İlgisini de bu gibi şeyler çekecek. Bir çığ gibi gelecekler – şiddet, acı, korku, her neyse. Onun yardıma ihtiyaç duyduğundan tam olarak emin değilsen içine karışmanı istemiyorum."

Karl bir şey söylemedi. Kendisini Mary'den ayırmaya çalışmaktaydı. Aralarında kurduğu zihin bağlantısı daha şimdiden olmasını amaçladığından daha yoğun bir şeye dönüşmüştü. Eğer iki zihnin iç içe geçmesi mümkünse Karl ve Mary'ninkinin başına gelen tam da buydu.

Sonra Mary'nin de onun farkına vardığını anladı, Karl kendisini Mary'den çözmeye çalışırken Mary de onu izliyordu. Daha önce kızın zihnini incelediği zamanlarda ona hiç fark ettirmemeyi başarmıştı. Yaptığını birden kesti, kızı korkuttuğundan endişelenmişti. Kızı bekleyen yirmi saatlik bir korku süreci vardı zaten; bunu bir de Karl'ın perçinlemesine ihtiyacı yoktu.

Oysa Mary korkmuyordu. Karl'ın yanında olmasından mutluydu. Yaşamının en korkunç saatlerini yalnız başına geçirmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Karl birkaç dakikalığına rahatladı, artık kızdan ayrılmaya önceki kadar hevesli değildi. Kendi geçiş döneminde Emma'nın yanında olmasının onu ne kadar rahatlattığını hatırlıyordu. Emma zihinsel açıdan yardım edemiyordu ama yanında bir insan olması ona iyi gelmiş, gerçeklik ve mantıkla bağlantısını koparmamasını sağlamıştı. Mary için de en azından bu kadarını yapabilirdi.

"Mary nasıl?" diye sordu Doro.

"Fena değil. Ne olduğunun farkında."

"Başka bir şeyin onu yakalayıp koparması an meselesi."

"Biliyorum."

"Bu yeniden geldiği zaman, bırak yaşansın. İzle ama dışında kal. Eğer ona yardım etmenin bir yolunu görsen bile yardım etme."

"Benim amacım bu sanıyordum. Yardımcı olmak."

"Daha sonraları, kendi kendine yardım edemez hâle geldiği zaman. Pes etmek üzere olduğunda."

Karl dikkatini Mary'den ayırmadan Doro'ya baktı. "Onun türünden çok kaybın oldu mu?"

Doro kasvetli bir gülümsemeyle, "Onun bir 'türü' yok," dedi. "O kendine has. Sen de öylesin aslında ama onun kadar sıradışı olduğunu söyleyemem. İkiniz için de nesillerdir uğraşıyorum. Ve evet." Gülümsemesi kayboldu. "Onun başarısız öncellerinden birçoğu geçiş sırasında öldü."

Karl başıyla onayladı. "Ve bahse girerim ki büyük çoğunluğu giderken yanlarında birisini daha götürmüştür. Kendilerine yardım etmeye çalışan birisini."

Doro sessiz kaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Karl. Üstelik Mary'nin düşüncelerinden geçişi atlatmayı başaranları da senin öldürdüğünü biliyorum."

"Madem biliyordun, neden soruyorsun?"

Karl iç geçirdi. "Sanırım bu gibi şeyler yapabiliyor oluşuna halen şaşırdığım için. Veya belki de onun veya kendimin –kızın geçişinden sağ çıksak bile– yarın bu saatlerde hayatta olup olmayacağımızı merak ettiğim için."

"Kızı sağ salim çıkar hele, Karl, sana bir şey olmayacak."

"Ya ona?"

"O çok tehlikeli bir deney. İnan bana, eğer o da başarısızlıkla sonuçlanırsa onun ölmesini sen de en az benim kadar isteyeceksin. "

"Keşke senin ne biçim bir şey yaptığını bilseydim. Tanrıcılık oynamak dışında tabii."

"Yeterince şey biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Senden ne istediğimi biliyorsun. Bu yeterli."

Doro'yla tartışmanın hiçbir yararı olmuyordu. Karl arkasına yaslandı ve kendisini Mary'den çözme işini tamamladı. Çok yakında kızın yanına varacaktı zaten. Üstelik, Doro'nun uyarısı olmasa bile kızın geçiş sürecini onunla yaşamak istemediğini biliyordu. Bağlantıyı koparmadan hemen önce kıza yanına geldiğini, çok yakında yalnızlığının sona ereceğini bildirdi. Evlenmelerinin, kızın onu yatağa çağırmasının üstünden iki hafta geçmişti ve Karl o günden beri kızın canını yakmamak için elinden geleni yapmıştı.

Doro'nun Forsyth Otobanı'na çıkmak için arabasını sağ şeride geçirişini izledi. Doro, her zamanki gibi şeritler arasında makaslar atıyor, hafif trafikte umursamazca ve yüksek hızla ilerliyordu. Trafik kurallarına diğer kurallara duyduğundan daha fazla saygı duymuyordu. Karl, Doro'nun o güne dek kaç trafik kazasına karıştığını veya sebep olduğunu düşündü. Doro için bunun bir önemi yoktu tabii. Doro için insanların çiftleştirilmek dışında bir önemi hiç olmuş muydu zaten? Sıradan insanları yemek ve barınak gibi gören bir varlığın bu insanların yaşama ne denli değer verdiğini anlama şansı var mıydı? Ama doğru, tabii ki anlıyordu. İnsanların yaşama verdiği değeri onları dizginlemek için kullanabilecek kadar iyi anlıyordu elbet. Hatta büyük ihtimalle Karl ve Mary'nin nasıl hissettiğini bilebilecek kadar iyi anlıyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Umurunda değildi, hepsi bu.

On beş dakika sonra Doro, arabasını Karl'ın garaj yoluna çekti. Arabayı tam durdurmadan önce Karl kapıyı açıp evin yolunu tutmuştu bile. Karl, Mary'nin yeni bir deneyimin ortasında olduğunu biliyordu. Başladığını hissetmişti. Aralarındaki bağlantıyı kopardıktan sonra bile kızı uzaktan gözlemlemeyi sürdürmüştü. Şimdiyse aralarında bilinçli kurulmuş bir bağ olmamasına karşın kızın deneyimine çekilmekten kendisini alıkoyamıyordu. Mary yanarak ölen bir adamın zihnine hapsolmuştu. Adam da yanan bir evin içine hapsolmuştu. Mary adamın her bir hissini deneyimliyordu.

Karl arkadaki merdiveni ikişerli çıkarak hizmetçilerin odalarının arasından koşarak evin ön tarafına geçti. Mary'nin odasında yatakta olduğunu ve bir sebepten ötürü Vivian'ın da yanında olduğunu biliyordu.

Odaya girdi ve ilk önce yatağın ortasında cenin pozisyonunda büzüşmüş bedeniyle Mary'ye baktı. Kız gırtlağından boğulur gibi, inler gibi kesik sesler çıkarıyor ama hareket etmiyordu. Karl yatakta Mary'nin yanına oturdu ve Vivian'a baktı.

Vivian, "O iyi olacak mı?" diye sordu.

"Sanırım."

"Peki *sen* iyi olacak mısın?"

"Eğer o iyi olursa ben de iyi olurum."

Vivian ayağa kalkıp bir elini Karl'ın omzuna koydu. "Yani eğer Mary geçişi sağ salim atlatırsa Doro seni öldürmeyecek."

Şaşkınlıkla kadına baktı. Vivian'la ilgili sevdiği şeylerden biri de kendisini halen şaşırtabiliyor oluşuydu. Vivian'a bunu yapabilecek kadar zihinsel özgürlük alanı bırakmıştı. Ondan önce birlikte olduğu kadınları daha fazla okuyordu ve böylece kadınlar hemencecik sıkıcı gelmeye başlıyordu. Aslında Vivian'ı, o gelip de Mary'ye rağmen yanında kalması için şartlandırmasını isteyene kadar fazla okumamıştı bile. Bunu yapmayı istememişti ama Vivian'ı kaybetmeyi de istememişti. Kadına uyguladığı şartlandırma onun Mary'ye karşı kıskançlık veya öfke duymasını engellemek içindi. Ama kadının olayları açıkça görmesini veya çıkarsamalarda bulunmasını engellemiyordu.

"Endişelenme," dedi Vivian'a. "Mary de ben de bu işi atlatacağız."

Vivian, deneyiminin acısından iki büklüm hâldeki Mary'ye baktı. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

"Peki... kalabilir miyim? Ayak altında dolaşmam. Yalnızca–"

"Viv, hayır."

"Yalnızca onun nasıl bir süreçten geçeceğini görmek istiyorum. Yalnızca senin gibi olmak için... ödediği bedelin ne kadar yüksek olduğunu görmek istiyorum."

"Kalamazsın. Kalamayacağını biliyorsun."

Vivian bir anlığına gözlerini kapadı, eli yanına düştü. "O zaman bırak gideyim. Seni bırakmama izin ver."

Şaşkınlık içinde kadına baktı, içi üzüntüyle dolmuştu. "Eğer gerçekten istediğin buysa gitmekte özgür olduğunu biliyorsun. Ama senden gitmemeni rica ediyorum."

"Eğer seni şimdi bırakmazsam hep öteki olarak kalacağım." Çaresizce omuz silkti. "Yalnız olacağım. Sen ve Mary birbirinize benzeyeceksiniz, bense yalnız kalacağım." Sesinde öfke veya dargınlık yoktu, bu belliydi. Şartlandırılması onu iyi tutuyordu. Ama Mary'nin yaşadığı yalnızlığı Karl'ın sandığından daha net algılamıştı. Ve Karl ara sıra Mary'yle yatmaya başladığında Vivian, Mary'nin yaşantısını kendi geleceğinin bir önizlemesi olarak görmeye başlamıştı. "Bana ihtiyacın olmayacak," dedi sakin bir sesle. "Bana yalnızca ara sıra geleceksin, bu da nezaketten olacak."

"Viv, en azından yarına kadar kalır mısın?"

Kadın konuşmadı.

"En azından yarına kadar burada kal. Konuşmamız iyi olur." Bu ricasını hafif bir zihinsel komutla da pekiştirdi. Vivian'ın hiçbir telepati yetisi yoktu. Bu komutun bilinçli bir şekilde farkında olmayacaktı ama onu uygulayacaktı. Karl'ın istediği gibi, bir sonraki günü bekleyecekti ve kalmanın kendi kararı olduğunu düşünecekti. Karl kadını daha fazla etkilemeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Daha şimdiden ona evcil hayvan gibi davranmak aşırı kolay gelmeye başlamıştı.

Vivian derin bir nefes aldı. "Bunun ne yararı olur bilmiyorum," dedi. "Ama tamam, en azından yarına kadar kalacağım." Odadan çıkmak üzere arkasını döndüğünde Doro'ya çarptı. Doro, dengesi bozulan Vivian'ı yakaladı ve tuttu.

Sonra Doro, nihayet yatağa uzanmayı başaran Mary'ye baktı. Mary yorgun bakışlarda ona geri baktı.

Doro sessizce, "İyi şanslar," dedi.

Kız hiçbir şey söylemeden Doro'ya bakmayı sürdürdü.

Doro arkasını döndü ve ağlamaklı Vivian'ı bırakmadan onunla beraber odadan çıktı.

Karl, Mary'ye baktı.

Kız, Doro ve Vivian'ın arkasından bakmayı sürdürdü. Sonra sakince, "Neden Doro hayatını mahvettiği insanlara karşı böyle nazik davranıyor?" diye sordu.

Karl komodinin üstündeki kutudan bir mendil aldı ve kızın yüzünü sildi. Terden sırılsıklam olmuştu.

Kız yorgun bir gülümsemeyle, "Bana karşı 'nazik' davranma vakti mi, dostum?" dedi.

"Bu sözcüğü ben kullanmadım."

"Değil mi?"

Karl, "Bak," dedi, "bundan sonrasının nasıl olacağını biliyorsun. Kötü bir deneyim üstüne bir başkası. Hadi bu zamanı dinlenmek için kullan."

"Bittiğinde, eğer halen hayattaysam dinlenirim." Sonra ani bir patlamayla: "Sıçtık!"

Karl kızın başka birinin saf paniğine kapıldığını hissetti. Ardından bu paniğe o da çekildi. Kıza yeniden fazla yakındı.

Bir anlığına bu yabancı korku hissinin kendisini etkilemesine ve sarmalamasına izin verdi. Sonra buz gibi terler döktü. Ve birden başka bir yerdeydi – bir kanyonun kenarına inşa edilmiş bir evin arka bahçesinde. Hayatında gördüğü en uzun, en kalın yılan kanyonda yokuş yukarı ona doğru tırmanmaktaydı. Yılan gitgide yaklaşıyordu. Ve o kıpırdayamıyordu. Yılanlardan çok korkuyordu. Kaçmak için hızla arkasını döndü. Ayağı bahçenin sulama fıskiyesine takıldı ve bedeni yenik düşerek yere yuvarlandı. Yere çarptığında bacak kemiğinin kırıldığını hissetti. Bu kırık onu yılan kadar etkilememişti. Yılan yaklaşıyordu.

Karl'ın canına tak etmişti. Geri çekildi ve adamın paniğini uzaktan izledi. O anda Mary bağırdı.

Karl izlerken Mary yanına döndü, yeniden cenin pozisyonuna girdi ve çıkardığı sesleri boğmak için kafasını yastığa gömdü.

Karl kızı, daha doğrusu kızın zihnini esir alan ofidiyafobu* zihinsel olarak da izliyordu. Şimdi bir şeyi anlamaya başlamıştı. Daha önceden beri merak ettiği bir konuyu. Mary'nin giderek

* Yılan korkusu olan kimse. –*çn*

gelişen ve kontrol edemediği becerisinin başka kişilerin ham duygularına kanal üstüne kanal açtığını fark ediyordu. Ve şimdi eğer kendisinin bu duyguların içine karışmasına izin verirse o duygunun kanalının önünde açık durduğunu anlıyordu. Kızı, kendi yetisinin çocukça beceriksizliğinden korurken, bu beceriksizliğin bedelini kendisi çekiyordu. Doro'nun ona uzak durmasını söyleme sebebi buydu demek. Mary'ye fazla yakın durduğunda kıza yardımcı oluyordu. Kızın geçiş dönemindeki bir kişinin yaşaması gereken acıları yaşamasına engel oluyordu. Ve bu acı normal olduğuna göre, belki kimi açılardan gerekliydi de. Belki de etkinler bu acı olmaksızın olgunlaşamıyordu. Belki de Doro'nun Karl'a, Mary kendi kendine yetemediği sürece yardımcı olmamasını öğütlemesi de bundandı.

"Karl?"

Başını kaldırıp kıza baktı ve ilgisinin başka yöne kaymasına izin verdiğini fark etti. Yılandan korkan adamın başına ne geldiğini takip edememişti. Umurunda da değildi.

"Ne yaptın?" diye sordu Mary. "Başka bir şeyin içine karıştığımı hissetmiştim. Sonra bir süreliğine kayboldu."

Kıza keşfini anlattı ve bununla ilgili tahminini açıkladı. "Yani sanırım artık sana nasıl yardımcı olacağımı biliyorum," dedi. "Bu da senin şansının arttığı anlamına gelir."

"Doro'nun bana nasıl yardımcı olman gerektiğini çoktan anlatmasını beklerdim."

"Hayır, sanırım Doro'nun zevkinin büyük kısmı bizi izlemekten ve bizi fare gibi labirentlerde koşturup labirenti ne kadar hızlı çözdüğümüzü test etmekten geliyor."

"Eminim öyledir," dedi Mary. "Birkaç farenin yaşamının ne önemi var?" Derin bir nefes aldı. "Bu arada, Karl, yaşamlardan bahsetmişken, bana kendiminkini kaybetmek üzere değilsem yardım etme. Bırak bu süreci kendi başıma atlatayım."

"Sen ilerledikçe neye ihtiyacın varsa onu yapacağım," dedi Karl. "Benim yargılarıma güvenmen gerekecek. Bunu daha önce deneyimledim ben."

"Tabii, daha önce deneyimledin," diye başladı Mary. Karl kız

daha cümlesini tamamlayamadan bir şeyin zihnini çekiştirdiğini ve kızın ellerini yumruk yaptığını gördü. Sonra Mary bir iki kelime daha söylemeyi başardı. "Ve sen bu süreci tek başına atlattın. Yalnızdın."

Mary tüm akşamüstü, gece boyunca ve sabaha kadar can çekişti. Kızın birkaç ayık ânı sırasında Karl ona nasıl kendi zihniyle dış dünya arasına kalkan koyabileceğini, yetisini kullanarak aylardır sahip olamadığı zihinsel dinginliğe yeniden nasıl ulaşabileceğini göstermeye çalıştı. Karl'ın kendi geçiş evresini atlatması için öğrenmesi gereken bu olmuştu. Eğer Mary onun korumasını istemiyorsa en azından kendi kendini nasıl koruyacağını öğrenebilirdi.

Ama öğrenmeyi başaramıyor gibiydi.

Gittikçe daha da zayıf düşüyor, bitkinleşiyordu. Tehlikeli seviyede. Düşünceleri tarafından esir alındığı bu şanssız insanlarla beraber unutulmaya yüz tutmuş gibiydi. Başlarda birkaç kere bayıldığı olmuştu. Karl artık onu bırakmaya korkuyordu. Çok zayıflamıştı. Kızın bir daha bilincini toplayamayacağından korkuyordu.

Yatakta kızın yanına uzanmış, kesik nefeslerini dinliyor, onun Los Angeles'ın bilmem neresindeki on beş yaşındaki bir oğlanın yanında olduğunu biliyordu. Oğlan rakip çetenin üç üyesi tarafından ölümüne dövülmekteydi.

Kızın deneyimlemek zorunda olduğu şeyleri izlemek bile mide bulandırıcıydı. Şu basit kalkan koyma yöntemini neden kullanamıyordu sanki?

Kız yataktan kalkmaya yeltendi. Özhâkimiyeti tamamen kaybolmuştu. Kilometrelerce uzaktaki oğlan gibi hareket ediyordu. Oğlan yerden kalkmaya çalışıyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Kız da bilmiyordu.

Karl onu yakaladı ve yatakta tuttu, o gece birkaç kere daha olduğu gibi kızın ufak cüsseli oluşuna minnet duydu. Tırnaklarıyla saldırmasını engellemek için kızın ellerini tuttu. Yüzünde kızın daha önce tırmaladığı yerlerdeki kanlar daha kurumamıştı bile. Kızı sıkıca tuttu, tüm ağırlığıyla yatağa bastırdı ve geçmesini bekledi.

Sonra beklemekten sıkıldığını hissetti. Zihnini deneyime açtı ve darbelerin son kısmını kendisi hissetti.

Bu deneyim bittiğinde kızın zihninde kalmayı sürdürdü, onu alıp götürebilecek deneyimler için tetikte bekledi. Kız bu hâldeyken bile Karl'ın zihninde olmasını istemeyecek kadar inatçıydı ama Karl artık onun ne düşündüğünü önemsemiyordu. Mary'nin sözsüz isyanlarını yoksaydı ve ona nasıl kalkan oluşturabileceğini yeniden gösterdi. Kız bunu halen yapamıyordu.

Ama bir süre sonra başka bir şey yapabiliyordu.

Karl, kızdan zihnen ayrılmadan gözlerini açtı ve bedeninden uzaklaştı. Anlayamadığı bir şey oluyordu. Karl'dan öğrenmeyi beceremezmişti ama bir şekilde onu kullanmayı beceriyordu. Karl'ın zihinsel müdahalesine karşı çıkmayı bırakmıştı. Hatta dikkati bambaşka bir yöne çekilmiş gibiydi. Bedeni rahatlamıştı. Düşünceleri kendine aitti ama tutarlı değildi. Karl bu düşüncelerden bir anlam çıkaramıyordu. Kızın yanında başkalarının da zihinsel varlığını hissediyordu ama onlara, onları tanımlayacak kadar net bakamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle sordu. Sormak zorunda kalmaktan hoşlanmamıştı.

Mary onu duymamış gibiydi.

Sana ne yapıyorsun dedim! Bu rahatsızlığını düşüncesiyle aktarmıştı.

Mary o anda Karl'ın farkına vardı ve onu bir şekilde kendine yaklaştırdı. Karl kızın bedeni hiç hareket etmese de kollarının öne uzandığını, elleriyle adamı yakalamaya çalıştığını hissetti. Karl birden şüpheye kapıldı ve kızla temasını kesmeye çalıştı. Ama bu niyetini sonuçlandıramadan tüm evreni patlayıverdi.

Tam ne yaptım söyleyemem. Karl'ın halen yanımda olduğunu biliyordum. Zihin sesi bana ulaşmayı sürdürüyordu. Onu bu şekilde kavramayı amaçlamamıştım. Aslında bunu yapana kadar ne yaptığımın farkında değildim. O zaman bile yapılması doğal bir şeymiş gibi gelmişti. Diğerlerine de yaptığım buydu.

Diğerleri, evet. Beş kişi. Benden uzakta gibilerdi, belki ülkenin dört bir yanına dağınık hâldeydiler. Hepsi etkindi, tıpkı Karl gibi, tıpkı benim gibi. Geçişimin son dakikaları sırasında farkına vardığım kişiler. Aynı anda benim farkıma varan kişiler. Düşünceleri bana onların ne olduğunu anlatıyordu ama ben onları algıladığımda –"gördüğümde"– parlak ışık noktaları gibi, yıldız kümeleri gibiydiler. Değişen bir ışık ve renk deseni oluşturuyorlardı. Bir şekilde onları bir araya getirmiştim. Şimdiyse onları bir arada tutuyordum ve onlar bir arada olmayı istemiyorlardı.

Aralarındaki örüntü onlar benden kurtulmaya çalıştıkça kaleydoskop denen ışıklı çiçek dürbünleri gibi desenler oluşturuyordu. Korku ve şaşkınlık taşıyan pasparlak ışık parçacıklarıydılar ve cama vuran böcekler gibi debeleniyorlardı. Sonra benden giderek uzağa çekilen alevlere dönüştüler ama ne yaparlarsa yapsınlar kaçacak kadar uzağa gidemiyorlardı. Kıvranan biçimsiz şeylerdi, birbirlerine karışıyor, ayrışıyor, ışık dalgaları gibi yeniden birbirlerine çekiliyorlardı, kapanıp açılan bir avuç gibi.

Hedefleri bendim. Oluşturdukları elle beni koparmaya çalışıyorlardı. Bense bunu hissetmiyordum. Tek hissedebildiğim onların duygularıydı. Çaresizlik, öfke, korku, nefret... Zarar vermeksizin beni çekiştiriyor, kafa karışıklığı içinde birbirlerini çekiştiriyorlardı. En sonunda kendi kendilerini tükettiler.

Benim etrafımda kümelenip duruldular, sakinlediler. Yeniden mum ışığı gibi ince birer alev çizgisine dönüştüler, her bir çizgi bana değiyordu – bana bağlıydı. Onlar bu şekildeyken

rahat hissediyordum. Nasıl ve neden onları tuttuğumu anlamıyordum ama bundan bir şikâyetim yoktu. Doğru geliyordu. Korkmalarını veya kızıp da benden nefret etmelerini istemiyordum. Onları şimdi oldukları hâlde tutmak, huzurlu olmalarını, benimle rahat etmelerini istiyordum.

Onlara karşı duyduğum duygularda aşırı sahiplenici bir yan olduğunu fark ettim. Sanki onların üstünde bir gücüm olmalıymış ve beni kabullenmelilermiş gibi. Bunun yanı sıra deneyimli etkin telepatları zihinsel tasmalarla bağlı tutmanın benim için ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmediğimi fark ettim. Gerçi bilsem de fark etmezdi çünkü onları nasıl bırakacağımı bilmiyordum. En azından şu an huzurlulardı. Ve çok yorulmuştum. Uykuya daldım.

Karl yatakta doğrulduğunda üstümdeki battaniye açıldı ve uyandım, dışarısı aydınlıktı. Geç bir sabah. Komodinimin üstündeki saate göre sabah on. Benim için çok garip bir uyanıştı. Başım ağrımıyordu. Aylardır ilk defa başım hiç ağrımıyordu. Hareket edene dek bedenimin diğer yerlerinin bok gibi ağrıdığını fark etmemiştim. İncinmiş kaslarım, morluklarım, tırmık izlerim vardı – sanırım çoğunu kendi kendime yapmıştım. En azından hiçbiri ciddi değildi, yalnızca bir süre sızım olacaktı.

Hareket ettim, nefesimi tuttum, sonra inledim ve durdum. Karl hiçbir şey söylemeksizin bana bakıyordu. Yüzünün sol tarafında bir dizi derin ve çirkin tırmık izi görebiliyordum ve onlara benim sebep olduğumu biliyordum. Ağrıyan kolumun ve kaslarımın isyanına aldırış etmeden Karl'ın yüzüne dokunmak için uzandım. "Üzgünüm, hey. Umarım tek zararım bu olmuştur."

"Değil."

"Hay aksi. Başka ne var?"

"Bu." Bir şey yaptı – onu bana bağlayan zihinsel bağı kendi tarafından çekti. Bunun üstüne ayıldım. Tutsaklarımı ve kurduğum örüntüyü unutmuştum. Karl'ın aniden çekmesi afallatıcıydı ama ne onu ne de beni incitti. Bunun diğer beş kişiyi de rahatsız etmediğini fark ettim. Karl yalnızca kendi ucunu çekebiliyordu. Diğer bağlar gevşek duruyordu. Karl'ın ne istediğini biliyordum. Onunla tatlılıkla konuştum.

"Eğer nasıl yapacağımı bilsem seni bırakırdım. Bu benim bilinçli yaptığım bir şey değil."

"Bana karşı kalkanın var," dedi. "Kaldır onu ve benim yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmeme izin ver."

Kalkanım olduğunu o âna dek fark etmemiştim bile. Bana nasıl kalkan oluşturacağımı öğretmek için çok uğraşmıştı ve ben bir türlü öğrenememiştim. Görünüşe göre bu yöntemi farkında olmadan bir şekilde kapmıştım – alımladığım zihinsel çöpe dayanamadığım bir noktada kalkanımı örmüştüm.

Demek ki şimdi kalkanım vardı. Onu dikkatlice inceledim. Zihinsel bir duvardı, içinde beni saklayan zihinsel bir küre gibi. Örüntünün bağları hariç hiçbir şey bu kalkanın içine giremiyordu. Kalkanı onun için nasıl açabileceğimi düşündüm. Ben düşündüğüm anda kalkan da çözülmeye başladı.

Bu beni şaşırttı ve korkuttu. Onu geri istiyordum.

Ve geri geldi.

Eh, bunu anlamak çok da zor değildi. Kalkanım beni istediğim müddetçe güvende tutuyordu. Ve güvenliğin farklı kademeleri vardı.

Yeniden kalkanı çözme sürecine başladım, inceldiğini hissettim. Bir nevi tül gibi oldu – başka insanların düşünceleri içinden geçebiliyordu. Geçişime kadar ve geçiş sırasında alımladığım zihinsel gürültüyü uzak tutacak kalınlığa gelene kadar farklı şeyler denedim. Gürültüyü uzak tutuyor, beni içinde tutmuyordu. Dışarı uzanıp hissetmem gereken ne varsa hissedebiliyordum. Algımı deneysel bir şekilde evin içinde gezdirdim.

Vivian'ın halen Doro'nun yatağında uyuduğunu hissettim. Başka bir açıdan da Doro'nun onun yanında olduğunu hissettim. Aslında hissettiğim yalnızca Doro'nun insan şekliydi – yalnızca bir beden. Bu bedeni ancak yanındaki komodinin üstünde duran gece lambası kadar fark edebiliyordum. Vivian'ın düşüncelerini hiç çabalamadan okuyabiliyordum. Ama bir şekilde fark etmeden de olsa diğer bedenin zihnini okumaktan kaçınmıştım. Şimdi dikkatlice Doro'nun da zihnine ulaşmaya çalıştım. Bu sanki uçurumun kenarından atlamak gibiydi.

Aniden geri çekilip ince tülümü yeniden kalkana dönüştürdüm ve dengemi geri kazanmaya çalıştım. Uzaklaşmak için ne kadar hızlı hareket etsem de neredeyse düşmüşüm hissi devam etti. Kendi yatağımda ve güvende olduğumu bilmeme rağmen sanki biraz önce ölümle burun buruna gelmişim gibi hissediyordum.

Ben yatakta nefes nefese yatarken Karl, "Gördün mü?" dedi. "Sana etkinlerin neden Doro'nun zihnini okumadığını anlayacağını söylemiştim. Şimdi tekrar aç."

"Tamam ama neydi bu? Ne oldu?"

"Az kalsın intihar edecektin."

Gözlerimi ona diktim.

"Telepatlar Doro'nun en kolay öldürdüğü kişilerdir," diye açıkladı. "Normalde yalnızca bedenen en yakınında olan kişiyi öldürebilir. Ama telepatları nerede olurlarsa olsunlar öldürebiliyor. Daha doğrusu, eğer zihnini okumaya çalışarak ona yardımcı olurlarsa öyle. Canını alması için ona yalvarmak gibi bir şey."

"Ve bunu yapmama izin mi verdin?"

"Seni durduramazdım ki."

"En azından uyarabilirdin! Beni izliyor, okuyordun. Seni hissedebiliyordum. Ben daha yapmadan ne yapacağımı biliyordun."

"Kendi hislerin de seni uyardı. Ama sen onları yoksaymayı seçtin."

Şimdi onunla tanıştığım gün olduğundan daha soğuktu. Yatakta yanımda oturuyor, sanki düşmanıymışım gibi davranıyordu. "Karl, neyin var? Hayatımı kurtarmak için bunca şey yaptın. Şimdiyse, Tanrı aşkına resmen tek kelime etmeden ölüme gitmeme izin verecektin."

Derin bir nefes aldı. "Tekrar aç kendini. Sana zarar vermeyeceğim. Ama beni bu içine soktuğun şey her neyse bir çıkış yolu bulmam gerekiyor."

Açtım. Belli ki ben kendimi açana dek insan gibi davranmayacaktı. Zihnime uzandığını hissettim, tek tek anılarımı gözden

geçirmesini izledim – şu örüntülerle ilgili ne var ne yoksa. Pek de bir şey yoktu.

Böylece birkaç saniye içinde benim de ne kadar az şey bildiğimi anlamış oldu. Daha şimdiden örüntüden kaçış yolu olmadığını keşfetmişti. Artık benim de onu bırakamayacağımdan emindi. Beni onu bırakmaya zorlayacak bir şeyin mümkün olmadığını anlıyordu. Beni neden zorlaması gerekeceğini düşündüğünü bilmiyorum – yapabilecek olsam neden bırakmayacağımı düşünmüş olabilir ki? Düşüncemi yüksek sesle cevapladı.

"Herhangi birisinin ne yaptığını bilmeden böyle bir tuzak kurup bunu sürdürebilmesinin mümkün olduğuna inanmıyordum da ondan," dedi. "Altı çok güçlü kişiyi tutsak ettin. Bunu kazara veya içgüdüsel olarak veya her ne şekilde nasıl yapmış olabilirsin ki?"

"Bilmiyorum."

Tiksintiyle düşüncelerimden çıktı. "Senin de bir sürü Dorovari düşüncen varmış," dedi. "Diğerleri bu konuda ne hissediyor bilmiyorum, Mary, ama benim sahibim değilsin."

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra hatırladım. Şu mülkiyetçi hislerim. "Beni geçiş sırasında hissettiğim şeyler için suçlayacak mısın?" diye sordum. "Kendimde değildim, biliyorsun."

"İlk olarak böyle düşünmeye başladığında kendinde değildin, evet. Ama şimdi öylesin ve halen böyle düşünüyorsun."

Bu doğruydu. Örüntüyle ilgili hissettiğim Yakınlık hissini elimde olmadan hissediyordum – örüntünün kişileri benim kişilerimdi de. Bunu Doro'nun zihnindeki "Girilmez" levhasından daha yoğun hissediyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. İç çektim. "Bak, Karl, ne hissedersem hissedeyim bu şeyi kırıp seni ve diğerlerini özgür kılmanın bir yolunu bulabilirsen yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

Ayağa kalkmıştı. Yatağın yanında durmuş nefret gibi görünen bir bakışla beni izliyordu. "Yapsan iyi edersin," dedi sessizce. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

2

4
Seth Dana

Su vardı. Asıl önemli olan da buydu. Uzun, gümüş renkli bir su tankının altında bir kuyu vardı. Onun yanındaysa ufak ahşap bir sundurmanın içinde duran elektrikli su pompası. Elektrikler kesikti ama direkler sağlam bir şekilde duruyordu ve anayoldan buraya çekilmiş kablo hattı da iyi görünüyordu. Seth elektriğin bir an önce açtırılması taraftarıydı. Aksi hâlde o ve Clay'in suyu yakasabadan taşımaları ya da civardaki evlerden almaları gerekecekti.

Seth, Clay'e döndü ve abisinin pompayı incelediğini gördü. Clay son derece sakin ve rahat görünüyordu. Bu bile Seth'in abisi için çöldeki bu araziyi alma kararına değdiğinin kanıtıydı. Pek az komşu vardı, onlar da geniş bir alana yayılmış durumdaydı. En yakın kasaba kilometrelerce uzaktaydı. Adamsville. Zaten orası da kasaba sayılmazdı. Yaklaşık iki yüz tane sıkıcı ve huzurlu yaşayanı vardı, hepsi bu. Clay kasabadan geçerlerken bile nispeten rahat hissetmişti. Seth alnındaki teri temizledi ve kuyu tankının gölgesine geçti. Henüz sabahtı ve ortalık şimdiden çok sıcaktı.

"Hey Clay, pompa nasıl?"

"Gayet iyi. Elektriğe ihtiyacı var."

"Ya sen?" Aslında Clay'in nasıl olduğunu biliyordu ama abisinin bunu yüksek sesle söylemesini istemişti.

"Ben de iyiyim." Clay başını iki yana salladı. "Ya zaten iyi olayım bi' zahmet. Eğer burada bile idare edemezsem başka hiçbir yerde edemem. Alımladığım hiçbir şey yok."

"Er ya da geç bir şeyler alımlamaya başlarsın," dedi Seth. "Ama büyük ihtimalle fazla olmaz. Adamsville'deyken hissettiğin kadarının bile olacağını sanmıyorum."

Clay başıyla onayladı, alnını kuruladı ve arazinin önceki sahibinin yaşadığı barakaya bakmaya gitti. Adam burada inzivaya çekilmişti. Bu barakayı birkaç yıl önce tıpkı gerçek evini –karısı ve çocuklarıyla yaşadığı yuvayı– inşa ettiği gibi kendisi inşa etmişti. Evlerinde daha birkaç gün yaşamışlardı ki rüzgâr elektrik kablolarını yıktığı için evi mumlarla aydınlatmaya başlamışlardı. Çocuklardan biri mumları kullanarak bir oyun icat etmişti. Bu oyun yangına sebep olunca adam karısını, iki oğlunu ve akıl sağlığının büyük kısmını kaybetmişti. Birkaç ay önceki ölümüne kadar da bu arazide münzevi hayatı yaşamıştı. Seth de araziyi adamın yangından sağ kalan ve artık bir yetişkin olmuş kızından satın almıştı. Bu araziyi örtük abisinin huzur bulabileceği umuduyla satın almıştı.

Clay'in örtük olmaması gerekirdi. Otuz yaşındaydı, yani

Seth'ten bir yaş büyük ve geçişi en azından on yıl önce tamamlamış olmalıydı. Doro bile onun geçiş yapmasını bekliyordu. Doro, ikisinin de babasıydı. Tek bedeni, aynı kadından iki çocuk yapabilecek kadar uzun süre taşımıştı. Anneleri buna gıcık olmuştu. O çeşitliliği tercih ediyordu.

Gerçi Clay ve Seth arasında çeşitlilik vardı. Bir oğlu yalnızca başarısız olmakla kalmamış, umutsuz bir başarısızlığa dönüşmüştü. Clay, örtüklere göre bile aşırı hassastı. Ve etkin olmadığı için hiçbir özhâkimiyeti yoktu. Seth olmasa şimdiye ya delirir ya da ölürdü. Doro, bir keresinde Seth'i kenara çekip hızlı ve acısız bir ölümün Clay için daha iyi olabileceğini söylemişti. Seth bu konuşmayı sırf geçiş öncesi dönemde kendi gücü örtükken aynı acıları o da yaşadığı için dinlemeyi başarmıştı. Clay'in ömrünün sonuna dek nasıl bir şeye katlanması gerekeceğini biliyordu. Üstelik Doro'nun o güne kadar hiç yapmadığı bir şey yaptığının da farkındaydı. Önemli bir kararı verme yetkisini Seth'e bırakmıştı Doro.

Seth de, "Hayır," demişti. "Onunla ben ilgilenirim." Ve tam

da bunu yapmıştı. O zamanlar Clay yirmi, o da on dokuz yaşındaydı. Clay herhangi birisinin onunla ilgilenmesi fikrine pek sıcak bakmamıştı, hele ki küçük kardeşinin. Ama gururu acısına yenik düşmüştü.

Birlikte tüm ülkeyi gezmiş, hiçbir yerde uzun süre mutlu olmamışlardı. Seth bazen –canı istediği zamanlarda– çalışırdı. Bazen de hırsızlık yapardı. Genellikle abisini korur ve onun yerine tüm cezayı üstlenirdi. Bu Clay'in talebi değildi. Gururundan kalan son damlayı da böyle bir şey isteyerek harcamayacaktı. Çalışamayacak kadar dengesizdi. Ara sıra işe giriyor ama her seferinde ayrılıyordu. Korkunç bir olay birdenbire zihnini ele geçirir, o da epilepsi hastası olduğu yalanını söylemek zorunda kalırdı. İşverenleri bu açıklamayı mantıklı bulurlar ama yine de onu işten kovmak için bir bahane uydururlardı. Seth istese onlara engel olup Clay'in en değerli çalışanları olduğuna inanmalarını sağlayabilirdi. Ama Clay böyle bir yolu tercih etmiyordu. "Ne gerek var?" demişti her seferinde. "İşi yapamıyorum bile. Boş ver gitsin."

Clay yavaş yavaş kendini öldürmeyi planlıyordu. Yavaş bir süreçti çünkü Clay her şeye rağmen aslında ölmek istemiyordu. Yalnızca yaşamın acısına gitgide daha zor katlanır olmuştu.

Ve şimdi burada, bu yapayalnız arazinin ortasındaydı. Arizona çölünün ortasında sözümona bir çiftlik. Clay burada birkaç hayvan bakabilir, belki bir bostan oluşturabilir yani ne isterse yapabilirdi. Ara sıra işe yaramaz olacağı gerçeğinin yanında her neyle ilgilenebilirse tabii. Seth'in onun için çalma konusunda ısrar ettiği Phoenix'teki bir işletmeden biraz geliri olacaktı ama onun dışında kişisel açıdan kendi kendine idare edebilecekti. Acısıyla kendi kendine başa çıkabilecekti – zaten buradayken daha az sorunu olacaktı. Toprağını işleyip verim alabilecekti. Kendi ayakları üstünde duracaktı. Eğer yaşamaya devam edecekse, en azından bu kadarını yapabilirdi.

"Hey, buraya gelsene," diye seslendi münzevi adamın barakasından. "Gel de şu şeye bak."

Seth barakaya girdi. Clay aynı anda mutfak, yatak odası, sa-

lon sayılabilecek bir yerdeydi. Diğer tek odaya balya balya gazete ve dergiler yığılmış, bir sürü alet edevat doldurulmuştu. Görünüşe göre depolama alanıydı. Clay kocaman bir demir döküm ocağa bakıyordu.

Seth güldü. "Belki bu şeyi antika olarak satıp elimize geçen parayı elektrikli bir ocak almak için kullanabiliriz. İhtiyacımız olacak."

"Biz derken?" diye sordu Clay.

"Peki, sen. Her yemek yemek istediğinde bu koca şeyle uğraşmak istemiyorsun değil mi?"

"Ocağı boş versene. Sanki burayı terk etme konusundaki fikrini değiştirmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır, değiştirmedim. Sen buraya yerleşir yerleşmez gideceğim. Bir de–" Durdu, başını başka yöne çevirdi. Abisine söylemediği bir şey daha vardı.

"Bir de – ne?"

"Bir de sana yardımcı olabilecek birini bulunca."

Clay gözlerini ona dikti. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Birine mutlaka ihtiyacın var, oğlum."

"Bok var! Yaşlı ve deli adamın teki burada tek başına yaşamış ama benim birine ihtiyacım var, öyle mi? Olmaz! Hayatta da olmaz!"

"Kamyonete atlayıp tek başına kasabaya gidebileceğini mi sanıyorsun?" Seth bağırmaya başlamıştı. "Sence buna kalkıştığında kaç kişiyi yolda öldüreceksin? Kendin hariç tabii." Clay neredeyse üç kişinin ölümüne sebep olduğu en son kazasından beri araba kullanmaya cesaret etmemişti. Ve görünüşe göre bunu unutuyordu. Seth tekrar söze başladığında sesi daha yumuşaktı. "Oğlum bak, eninde sonunda kasabaya gitmen gerekecek, biliyorsun."

Clay, "Buralarda yaşayan birisiyle otostop çekerim," diye homurdandı. "Şu yanından geçtiğimiz yere gidebilirim – hani yel değirmeninin orda bir yer vardı ya."

"Senin birisine ihtiyacın var, Clay. Bunu biliyorsun."

"Tanrı'nın cezası başka bir bebek bakıcısı."

"Bir eşe ne dersin? Ya da en azından bir kadına."

Clay öfkeden kudurmuş görünüyordu. "*Sen* bana bir kadın mı bulmak istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Git kendi kadınını kendin bul. Ama sen onu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Clay barakada göz gezdirdi, açık kapıdan dışarı baktı. "Aklı başında hiçbir kadın buraya gelip benimle yaşamak istemez."

"Burası o kadar kötü değil ki. Öf, burayı neye dönüştüreceğini anlatırsın, olur. Onun için ne güzel bir ev inşa edeceğini anlatırsın. Ona *senin onunla* nasıl da güzel ilgileneceğini anlatırsın falan."

Clay, Seth'e dik dik baktı.

"Ee?"

"Bu Tanrı'nın unuttuğu kayalara ve çalılara bakıp benim hayallerimi dinleyecek bir kadın bulmak çok kolaydı sanki."

"Halledersin sen. Aklına koyduysan kadın bulma konusunda sorun yaşadığını hiç görmedim ben."

"Elinin körü. O başka bir şey."

"Biliyorum. Ama yine de halledersin." Seth, Clay'in halledebilmesini sağlayacaktı. Clay hoşuna giden bir kadın bulacak olursa Seth onun için ilişkiyi bağlayacaktı. Clay'in bundan haberi olması gerekmiyordu. Seth, normalde Clay'i bu şekilde yönlendirmezdi ama Clay'in yanında birisinin olmasına kesinkes ihtiyacı vardı. Ya birisi tam yemek yaparken aklına girer de Clay ocağın üstüne düşüverirse? Ya şöyle ya böyle! Clay'e düzgün bir eş bulup ona sıkıca bağlanmasını sağlamak en iyisiydi. Clay'i de eşine biraz uyumlamak gerekecekti. Yoksa Clay yoktan yere kadıncağızı kapı dışı etmeye kalkabilirdi.

Bununla beraber, Clay'in birkaç komşusunun da dostane olmasını ayarlamak iyi olacaktı. Clay için dost edinmek çok kolaydı ama vahşi "epilepsi krizleri" insanları korkuttuğu için onları kaybetmesi de kolaydı. Herkes onun ya deli ya da delirmekte olduğuna kanaat getirir ve uzak dururdu. Seth onun buradaki komşularının uzak durmamasını da ayarlayacaktı.

Clay'e, "Sanırım, Adamsville'e gidip dükkân sahiplerinden

birine dükkânını açtıracağım," dedi Seth. "Benimle gelip eş arayışına şimdiden başlamak ister misin?" Clay'in bu düşünceden nasıl rahatsız olduğunu hissedebiliyordu.

"Hayır, kalsın. Acelem yok. Ayrıca, buraya birini getirmeyi düşünmeden önce buraya alıcı gözüyle bir bakmam gerekiyor."

"Peki." Seth gülümsememek için kendini zor tuttu. Etrafa bakındı. Bir köşede, elektriğin gelmesini bekleyen antika bir buzdolabı duruyordu. Depo alanında eski tip -hani şu içine buz konanlardan- bir buzluk duruyordu. Bunun için buz almaya kadar verdi. Elektriğin gelmesi en erken ertesi günün akşamüstü saatlerini bulacak gibiydi ve Seth yiyecek almak istiyordu.

"Getirmemi istediğin özel bir şey var mı, Clay?"

Clay alnını gömleğinin koluna sildi ve parlak gün ışığına döndü. "Birkaç altılı bira."

Seth homurdandı. "Evet. Bunu söylemene gerek bile yoktu." Kamyonete yürüdü ve bindi. Araba dev bir fırın gibiydi. Direksiyona dokunduğunda neredeyse elini yakıyordu. Başı da ağrı-

yordu.

Geçişinden beri başı ağrımamıştı. Hatta bu seferki o geçiş ânına yaklaşırken gelenler gibiydi. Ama geçiş insanın hayatında bir kez olurdu. Herhalde güneş çarpmıştı. Hemen harekete geçmek ve rüzgârın kendisi serinletmesine izin vermesi en iyisiydi.

Arazinin sınırına kadar kıvrıla kıvrıla giden toprak yolda ilerlemeye başladı. Bu yol tren raylarını geçtikten sonra çakıllı başka bir yola bağlanıyordu. Bu yol da otobana çıkıyordu. Arazi cidden iyi soyutlanmıştı, orası kesin. Hastalanmak için pek iyi bir yer değildi. Ve Seth hastalandığını hissediyordu. Bu ısıdan olamazdı - öyleyse bile kamyonetin camlarından giren hava hiç yardımcı olmuyordu. Hiç olmadığı kadar kötü hissediyordu. Kamyonetin kontrolünü yitirdiği sırada tren raylarına anca gelebilmişti.

Bir şey, sanki zihinsel kalkanı hiç yokmuş gibi düşüncelerine bodoslama girdi. Bu, diğer her şeyi bastıran bir zihinsel asalak gibiydi, bu cızırtı Seth'e, akabinde gelen acı ve şok dalgasına katlanmak dışında çare bırakmıyordu.

Kamyonetin paramparça olmaması büyük şanstı. Arabanın tamponu araziyi bilmem-ne çiftliği diye işaretleyen tahta levhaya çarptığında levha kırıldı ama kamyonete hiçbir hasar gelmedi.

Seth bir anlığına bilincini yitirdi. Kendine geldiğinde kamyoneti durdurmayı başardığını ve kornanın üstüne düştüğünü fark etti. Barakadaki Clay'i uyarmaya yetecek kadar gürültü yaptığını umdu.

Birkaç saniye sonra birisinin –herhalde Clay'in– kamyonete koştuğunu duydu. Sonra etrafındaki tüm gerçek sesler zihninin içindeki "ses" tarafından bastırıldı. Zihnindeki cızırtılar büyük bir acıyla yüzeye çıkıyordu. Bu geçişindeki gibi değildi. Ayırt edebileceği hiçbir tekil olay yoktu. Bunun yerine yakalandığını, tutsak alındığını, bir şekilde kendi içinde bölündüğünü hissetti. Kendisine saldıran şey her neyse ona karşı kalkanını çekmeye çalıştığında sanki kolu ya da ayağı kapı eşiğindeyken kapıyı kapatmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Bir şekilde kendine karşı kullanılıyordu.

Kamyonetin kapısının açıldığının, Clay'in kendisine ne olduğunu sorduğunun belli belirsiz farkındaydı ancak. Cevap vermeye bile çalışmadı. Eğer ağzını açacak olsa bağıracaktı.

Saldıran şeye karşı kendisini savunacak gücü yeniden topladığında kalkanı suratına çarptı. Bununla beraber saldıranıyla arasındaki anlaşılır tek iletişim de gerçekleşmiş oldu. Ona tartışma veya karşı çıkma şansı sunmayan tek kelimelik bir emir.

Gel.

Batıya doğru çekiliyordu; Kaliforniya'ya, Los Angeles'a, Los Angeles'ın bir sürü banliyösünden birine, Forsyth'a, şeye...

Gitmesi gereken evi görebiliyordu, beyaz alçı kaplamalı bir malikâne. Ama onu kimin veya neden çağırdığını veya çağıranının nasıl böyle etki sahibi olabildiğini bilmiyordu. Mutlaka Forsyth'a gidecekti. Başka seçeneği yoktu. Çekim çok güçlüydü.

Çağrının yoğunluğu dayanılası bir tınlamaya dönüştü ve saldırının en baştaki şoku geçti. Seth ve Clay Kaliforniya'ya gidecekti. Clay'i tek başına çölün ortasında bırakamazdı. Clay'in

yerleşmesini de bekleyemezdi. Hiçbir şeyi bekleyemezdi. Clay'in bağımsızlığı bekleyebilirdi. Geri kalan her şey bekleyebilirdi.

RACHEL DAVIDSON

Rachel, Eli'ın tavsiyesine uymakla kendi kendisini hasta etmişti. Dolayısıyla mantıklı olan da vaazı Rachel yerine Eli'ın vermesiydi. Diğer mantıklı şeyse Rachel'ın otelde kalıp rahatlaması, karşısında çaresiz kaldığı tek hastalığa karşı bilinci yarı kapalı, titremeden dinlenmesi gerektiğiydi.

Peki, madem her şey bu kadar mantıklıydı, Rachel neden bedeninin titremesine rağmen bilincini açmıştı? Neden şimdi aniden alelacele giyinip saçını bile taramamış ve vaazını hazırlamamışken taksiye binip kilisenin yolunu tutmuştu? Eli onun eroinini isteyen bir bağımlı gibi davrandığını söyleyecekti kesin.

Aman, Eli ne derse desin. Ne yaparsa yapsın. Yeter ki Rachel kiliseye vardığında, kürsüde Rachel'ı takdim etmesi için gerekenden fazla kalmayıp kenara çekilsin. Neyse ki Eli bunu yapması gerektiğini zaten biliyordu. Rachel'ın bir bakışıyla önünden çekilecekti.

Eli ve onun şifa seremonisinin nasıl gerçekleşmesi gerektiğine dair fikirleri! Daha önce hiçbir seremoniyi kendi başına gerçekleştirmemişti Eli. Denemeye cesaret bile edemezdi çünkü hasta kişinin yönlendirilebilirliği sayesinde bir veya iki kere başarılı sonuç alsa bile Rachel'la boy ölçüşemeyeceğinin farkındaydı. Rachel'ın gerçekleştirdiği şifa ritüellerinin onda birini bile yapamazdı çünkü Rachel hiç başarısız olmazdı. Eli'ın tedavi etmek için tüm gücünü kullandığı, kıçını yırttığı ve ilahi yardımlar için yalvardığı bir şeyi Rachel rahatlıkla yapabiliyordu. Rahatlıkla ama bedel ödemeden değil. Bu gücün, yani tedavi

ederken kullandığı enerjinin de bir kaynağı olmalıydı. Eli onun bir asalak olduğunu, ikinci bir Doro olduğunu söylerdi. Rachel'ı her zamanki "ödemesinden" vazgeçirmişti. Rachel bunu denemiş ve şimdi bu yüzden hastalanmıştı. Taksi şoförü ki o da siyahtı ve kilisenin adresini biliyordu, tam da bu sebepten kibar bir şekilde Rachel'a, "şu inançla tedavi eden gezgini" mi görmeye gittiğini sormuştu.

Rachel dişlerini sıkıp, "Ta kendisini," demişti. Onun bu asık suratlılığı şoförü şaşırtmış olsa gerek ki adam başka soru sormadı. Biraz sonra kilisenin yanında durduğunda Rachel adama birkaç banknot verip para üstünü beklemeden içeri koştu.

Cüppesini giyinmek artık alışkanlık hâline geldiği için cüppesini unutmamıştı. Eli bir rahipten çok şovmen olduğu için birlikte çalıştıkları altı yıl süresince cüppe giyinme konusunda Rachel'ı zorlamıştı. Dökümlü beyaz bir elbise.

Oditoryuma girdiğinde cemaat şarkı söylemekteydi. Ağlak, soluk ve heyecansız. Gırtlaklarıyla ahenksiz sesler çıkarıyorlardı. Hele de kişi sayısı! Rachel bundan önceki turnelerinde koridorda yerlere oturmuş, kapılardan içeri sıkışmaya çalışan ayakta insanlar görmeye alışıktı. Koca sirk çadırları kendisini gösterdiği anda dolup taşardı. Şimdiyse salonda boş koltuklar vardı.

Son performansı o kadar kötü müydü? Eli'ın aptalca tavsiyesini dinlemekle büyük bir hata mı yapmıştı?

Daha fazla insana ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı ve koronun giriş kapılarından birinden sahneye çıktı. Hele ki bugün çok daha fazla insana ihtiyacı vardı.

"Rahibe Davidson! Tanrı'ya şükürler olsun, işte burada!" Bu bağırtı tam bir şarkının ortasında yükselmişti ve eğer Rachel da katılıp şarkıyı söylemeye devam etmese şarkı durabilirdi. Sesi izleyicilerin bayıldığı güçlü ve kalın bir kontraltoydu. Hiçbir şey yapmasa kalabalığı sırf sesiyle bile coşturabilirdi. Keşke daha kalabalık olsalardı!

Eli Torrey ona uzun ve kızgın bir bakış attı. Eli'a baktığında kendi yüzünde beliren ifadeyi de çok iyi biliyordu. Eli'ın gördüğü şekliyle kendini görebiliyordu. Çoğunluğun inancın şevki sandığı aç bakış.

Şarkı biterken Eli da kürsüden inmeye yeltendi.

Rachel bir düşünceyle onu durdurdu. *Beni takdim et!*

Neden? Bu düşünceyi Eli'ın zihninden cımbızlaması gerekmişti. Eli örtük kalmış biriydi. Düşüncelerini bilinçli bir şekilde yansıtma şansı yoktu. *Sence burada senin kim olduğunu bilmeyen var mı?*

Eli, beni takdim et yoksa seni ele geçirir kendim yaparım. Seni bir kukla gibi oynatırım! Eli'ın vereceği cevabı almakla uğraşmadı bile.

Ne kadar öfkelenmiş olursa olsun, tam bir şovmen olduğu için Eli yapabileceği en iyi takdimi sundu.

Ve vaaz.

Buradaki cemaatine Çince vaaz vermeye kalksa bile sonuç aynı olurdu. Tek önemli şey Rachel'ın orada olmasıydı ve onları kendine bağlamıştı. O ilk şarkıdan itibaren herkesi kendine bağlamıştı. O andan itibaren bir kişinin bile ayağa kalkıp kiliseyi terk etmesi mümkün değildi. Hiçbirinin canı gitmek isteyemezdi zaten. Normalde Rachel'ın onlar üstündeki etkisi bu kadar sıkı olmazdı ama Rachel onlara genelde bu kadar muhtaç kalmazdı. Zihinleri Rachel'la dolup taşıyordu. Sesleri, bedenlerinin o ahenkli salınımı, alkışları hep onun içindi. Ağızları, "Yüce İsa!" ve "Devam et!" ve "Âmin!" derken aslında, "Rachel, Rachel, Rachel!" demek istiyordu. Rachel bu enerjiyi lıkır lıkır içiyor, onları bunun için seviyordu. Daha da fazlasını istiyordu.

Törenin yarısına geldiklerinde Rachel istese gırtlaklarını kesecek kıvama gelmişlerdi. Onu besliyor, güç veriyor, hastalığını savuşturuyorlardı ki bu noktada hastalığı onların tapınmasına duyduğu ihtiyaçtan fazlası değildi.

Eli onun Tanrıcılık oynadığını söylerdi, dini saptırıp iyi kalpli Hıristiyanları Rachel'a tapınan paganlara dönüştürüyordu. Eli haklıydı tabii. Haklı olmalıydı. O Rachel'a tapınan ilk ve en eski kişilerdendi. Ama zaman zaman vicdanı onu suçlu hissettirir, suçluluk duygusunu Rachel'a da bulaştırmayı başarırdı.

Rachel'ın geçmişinde her şeyden önce Hıristiyanlığı benimsemiş bir çocukluk evi vardı. Eli'ın evi. Eli onun uzaktan kuze-

niydi. Doro, Eli'ın kilisede görevli ebeveynlerine Rachel'ı evlatlık vermişti. Eli'ın annesi de babası da dini liderlerdi. Rachel'a uyguladıkları tüm baskıya karşın o, onların dini öğretisinin büyük çoğunluğunu benimsememişti. Zaten kendisine kalan kısmı bile onu kaygılandırmaya yetiyordu. Kaygılı ve Eli'a karşı savunmasız oluyordu. Ama artık değil.

Şimdi, bu küçük kalabalıktan alabildiği kadarını aldıktan sonra onlara ciddi bir hasar vermemek için tam tatmin olamamışken kendini durmaya zorladı. Sonra onlara borcunu ödemeye hazırlandı. Rachel'ın şifasına aday olanlar koridor boyunca sıralanmıştı.

Ve böylece iyileştirmeler başladı.

Gözlerini kapatır, bir dua okur ve ellerini hastanın üstüne yerleştirirdi. Bazen bağırır, kendisini duyması ve duasını yanıtlaması için Tanrı'ya seslenirdi. Bazen tedavi tam tamamlanmamış gibi davranır ve ikinci bir kere daha denerdi.

Şovmenlik! Bunun bir kısmını Eli ve ebeveynlerinden öğrenmişti. Geri kalanını da inançla iyileştiren başka insanları seyrederek. Asıl iyileştirme etkinliğiyle bunların hiçbir ilgisi yoktu.

Yıllar süren iyileştirmeleri boyunca hastanın bedenini algısıyla hızlıca tarayarak teşhis koymayı öğrenmişti. Şifalanmak için kendisine gelen insanların çoğu ne rahatsızlığı olduğunu bilmediği için bu bile oldukça işe yarıyordu. Doktor tanısıyla gelenlerin bazılarının yanıldığı da oluyordu. Böylece olmayan bir sorunu incelemek yerine tam anlamıyla sorun neredeyse oraya odaklanıp işe koyulabiliyordu. İşe koyulmak?

Yeni dokuların oluşmasını tetiklemek – yeniden oluşmaması gereken beyin ve sinir dokuları dahil. İşe yaramayan ve tehlike arz eden dokuların –kanser gibi– yok edilmesi. Zayıflamış organları güçlendirmek, sorunlu organları "yeniden kodlamak". Ve daha fazlası. Çok daha fazlası. Psikolojik rahatsızlıklar, yaralanmalar, kalıtsal bozukluklar ve benzeri. Rachel aslında burada gösterebildiğinden çok daha büyük mucizeler gerçekleştirebilirdi. Sağır çocuk duyma yetisini yeniden kazanmıştı ama alkolizmine çare bulmak için gelmiş tek kollu adamın kolu yeniden

çıkmamıştı. Aslında çıkarabilirdi. Rachel'ın yapamayacağı bir şey değildi, sadece birkaç haftasını alırdı. Ama bunu yapması için inançla tedavi eden birinden fazlası olduğunu göstermesi gerekirdi. Buradaki insanların onunla ilgili ne yargılara varacağından korkuyordu. İsa'nın hayat hikâyesini gerçek olarak kabul etsin veya etmesin, onunki –veya kendisininki– gibi yetilere sahip insanların başına neler gelebileceğinin farkındaydı.

Eli onun ne yapabildiğini biliyordu. Üstelik onun bunu nasıl yapabildiğini de anlayabildiği kadarıyla anlıyordu. Çünkü Rachel'ın birisine anlatmaya ihtiyacı vardı. Eli'ın ebeveynleri öldüğünden beri birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Ve Eli başka görevleri de yerine getiriyordu. Doro da böyle olacağını söylemişti. Kuzen, menajer, sevgili ve köle. Rachel bu son konuyla ilgili zaman zaman utanç duyuyordu ama Eli'ın gitmesine izin verecek kadar değil.

Şimdi neredeyse tatmin olmuştu. Beslenmişti. Yeterince değil ama bir sonraki geceye kadar –ki mutlaka çok daha büyük bir kalabalık toplanacaktı– idare edebilirdi. Yakında bu küçük grubu yorgun düşmüş, zayıflamış ve tükenmiş olarak evlerine götürecek ama onlar geri gelip Rachel'ı beslemeyi iple çekecekti. Ve ailelerini, arkadaşlarını da Rachel'ı beslemek için getireceklerdi.

Yalnızca sınırlı sayıda hasta kabul ederdi –bu kendisini korumak içindi– ve kesinti oluştuğu sırada bu sayının neredeyse sonuna gelmişti. Kesinti...

Bu sanki sayısız saniyeler süren ve diğer tüm duyularını kapatan bir zihinsel patlamaydı. Bir eli tekerlekli sandalyedeki bir kadının üstünde, diğeri de bariz bir yalvarma hareketiyle havaya kalkıktı. Aniden kör, sağır ve şokun etkisiyle dilsiz düştü ve donup kaldı. Dengesini kaybetmesine engel olan tek şey, alışkanlıktan gelen aşırı katı duruşuydu. Ufak tefek tiyatro hareketlerini hep kullanırdı. Bunlar onun şovunun bir parçasıydı. Ama kontrol edilemez türdeki –özellikle de kendini tutmasa yaşayabileceği türden– histeri kesinlikle kabul edilemezdi.

Kafasının içindeki çınlama dinmeye başlayınca tekerlekli sandalyedeki kadınla işini bitirdi, kadın yürüyerek ve ağlayarak oturduğu sandalyeyi iterek sahneden indi.

Rachel hiçbir açıklama yapmadan töreni yeniden Eli'a devretti ve şaşkına dönmüş kilise cemaatini orada bıraktı. Başına gelmekte olan şeyle savaşmak üzere boş bir kilise dersliğine girdi ve kendisini oraya kilitledi.

Biraz zaman sonra Eli'ın koridordan ona seslendiğini duydu. Bu aşamada savaş çoktan bitmiş ve kaybedilmişti. Bu aşamada Rachel, Forsyth'a gitmesi gerektiğini biliyordu. Birisi onu karşı koyamayacağı bir şekilde çağırmıştı. Birisi onu kuklaya çevirmişti. Düşündüğünde, olanlar bir bakıma adildi. Eli'ı yanına çağırıp oradan ayrılması gerektiği haberini verdi.

JESSE BERNARR

Jesse ve kız, bu seferkinin ismi Tara'ydı, sabah uyumuş, geç kalkıp arabayla Donaldton'a gitmişti. Günlerden pazardı ve Jesse'nin yirmi altıncı yaş günüydü. Jesse kıza ne yapacaklarını söylemek yerine soracak kadar cömert hissediyordu.

Kız da öğle yemeğini alıp parka gitmek istemişti. Her ne kadar söylememiş olsa da aslında Jesse'yle hava atmak istemişti. Donaldton'daki tüm kızların gözü üstünde olacaktı, bunu biliyordu. Hazır Jesse onunla beraberken havasını atması gerekiyordu. Jesse'yle ancak gözünü başka bir kız çelene kadar birlikte olabileceğini biliyordu. Bu gerçekleştiğinde de Tara'yı evine, kocasının yanına gönderecekti ve sıra ona belki aylarca -belki de hiçbir zaman- geri gelmeyecekti.

Jesse kızın düşüncelerini okurken kendi kendine gülümsedi. Donaldton kızları, Tara gibi talepkâr olmayıp çekingen olanları bile Jesse'yle beraberken böyle düşünür olmuştu. Jesse'yi mümkün olduğu kadar ellerinde tutmaya çalışır, onunla piyasa yaparlardı - ki Jesse'ye göre hava hoştu. Zaman zaman civar

kasabalardaki kızların da peşine takılırdı. Onun namını bile bilmeyen ve Donaldton kızları kadar hevesli olmayan kızların.

Tara'yla beraber bir kafeye gidip öğle yemeği hazırlattılar. İş başında yalnızca bir garson kız duruyordu ve Jesse içeri girdiğinde iki müşteri daha sırada bekliyordu. Ama onlar için sıralarından vazgeçip biraz daha beklemek sorun olmayacaktı. Jesse'ye mutlu yıllar dilediler.

Jesse'nin üstünde hiç nakit yoktu. Genelde nakit taşımazdı zaten. Donaldton'da paraya ihtiyacı olmazdı hiç. Jesse ve Tara öğle yemeklerini alıp arabalarına dönerken garson kız onlara bakıp gülümsedi.

Tıpkı Donaldton'a giderkenki gibi göle giderken de arabayı Tara kullandı. Jesse üç arabayı pert edip neredeyse kendini öldürdükten sonra araba kullanmayı bırakmıştı. Her an başka şoförlerin, yayaların ve diğer her neyse zihin karmaşalarını alımlayabilecek birisi için araba kullanmak akıllıca değildi. Bu durum geçişteki kadar kötü değildi ama yine de zaman zaman başına geliyordu. Doro, Jesse'nin zihin kalkanının kusurlu olduğunu söylemişti. Jesse bunu çok dert etmiyordu. Hassasiyetinin olumlu yanları olumsuz yanlarından ağır basıyordu. Üstelik Tara iyi bir şofördü. Tüm sevgilileri iyi oluyordu.

Parkta başka pazar günü piknikçileri de vardı – küçük çocuklarıyla güneşlenen aileler, yaşlılar. Bir de dağınık gruplar hâlinde takılan genç çiftler ve ergenler. Pensilvanya'da yer alan Donaldton ufak bir kasabaydı ve gençlere eğlence namına pek bir şey sunduğu yoktu. Birazcık olsun değişik bir şey yapmak isteyen herkes kendini parka atardı.

İnsanlar iyice yayılmışlardı. Oldukça boş alan vardı. Hatta o kadar çok alan vardı ki Jesse başka bir çiftin fazla yakınına konuşlandığında Tara bir miktar gıcık olmuştu.

Jesse kızın rahatsızlığını yoksaydı. "Yemek yemeden önce suya girip çıkmak ister misin?"

"Ah, olur ama... mayomuz yok. Evden çıktığımızda buraya geleceğimizi bilmiyordum..."

Jesse etrafa öylesine bir bakış attı. "Oradaki kızın yeni bir

mayosu var, sana uyar bence," dedi yanlarında oturan çiftte kadına işaret ederek.

"Ah." Jesse gene o günlerinden birinde herhalde, diye düşündü Tara. Kesin kadını küçük düşürecekti. Bu kafeden para vermeden yiyecek almaya benzemiyordu. O daha çok bir armağan gibiydi. Oysa parktaki kız mayosunu kendi kullanımı için getirmişti.

Jesse, kızın her düşüncesini okuyarak gülümsedi. "Hadi. Git kap gel. Hazır gitmişken adamın mayosunu da bana getir."

Tara içten içe iki büklüm oldu ama Jesse'nin söylediği yapmaya gitti. Jesse de onun çiftin yanına gidişini izledi.

Aralarındaki mesafe kızın onlara tam olarak ne söylediğini duyamayacağı kadar fazlaydı, bu yüzden diyaloğu zihniyle takip etti.

"Acaba... ödünç... yani şey... Jesse mayolarınızı istiyor." Tara'nın daha şapşal hissetmesi mümkün değildi ama çiftin mayolarını kendisine uzatıp koşa koşa Jesse'ye dönmesine izin vereceğini umuyordu.

Kızın Tara'ya ve izleyen Jesse'ye tek bir bakış atması mayosunu çantasından çıkarmasına yetmişti. Adam kıpırdamadı. Jesse'nin asıl görmeyi istediği de onun tepkisiydi zaten. Bekleyişi çok uzun sürmedi.

"*Neyimizi* ödünç almak istiyorsun?"

"Mayolarınızı." Tara kıza baktı. "Sen buralısın, değil mi? Anlat şuna."

"Sen anlat." Kız mayosunu kaybettiği için kızgın değildi. Donaldtonlılar Jesse'ye istediği bir şeyi vermekten ötürü kızmazdı. Kızın kızgın olduğu Tara'ydı.

Tara orada olmayı hiç mi hiç istemiyordu. Lanet olası mayoları da istemiyordu. Eğer kız bunu anlayamadıysa... "Neyse. Gidip Jesse'yi çağırayım da o anlatsın." Arkasını döndü.

"Tamam, tamam, dur. Dur!" Tara yeniden arkasını dönüp kıza baktığında kız hem kendinin hem de adamın mayolarını ona uzatmıştı. Ama Tara tam mayoları alacakken adam kızın elinden kaptı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kız sinirlenmişti ve öfkesini güvenle çıkarabileceği tek kişi yanındaki adamdı. "O Jesse Bernarr ve bizim mayolarımızı ödünç almak istiyormuş. Lütfen mayolarımızı ona vermeme izin verir misin?"

"Hayır! Neden verecekmişim?" Tara'ya baktı. "Bak canım, git Jesse Bernarr'a söyle, o her kimse..." Jesse'nin gölgesinin üstüne gelmesiyle sustu. Kafası karışarak hışımla başını kaldırdı. Jesse onun iri bir adam olduğunu o sırada fark etti. Ayağa kalktığında epey uzun boyluydu. Gepgeniş omuzlu, geniş göğüslüydü. Hatta Jesse'den daha büyük görünüyordu. Ve olan biteni anlayamamış olmaktan ötürü çok rahatsızdı.

"Sen Jesse Bernarr olmalısın," dedi adam. Jesse'den onay bekler gibi durdu. Sessizlikle karşılaştı. "Bak, bayım, buradaki şakanın ne olduğunu bilmiyorum ama komik değil. Şimdi kız arkadaşınla gidip başka yerde oynayın."

"Olabilir." Jesse adamın zihnini yoklayıp ismini öğrendi. Tom. "Artık yüzesim kalmadı zaten. Ama bence öğrenmen gereken birkaç şey var."

Adama dersini vermenin çok basit bir yöntemi vardı. Ama bazen Jesse biraz daha uğraşmaktan hoşlanırdı. Özellikle de Tom gibi fiziksel maharetlerinden ötürü aşırı özgüvenli kişiler söz konusuysa. Bazen özel becerilerini kullanmadan bile Tom'un türünden daha iyi olduğunu kendine kanıtlamaktan hoşlanırdı.

Tom'a, "Bir yeri ilk kez ziyaret ediyorsan, Tom, oranın yerlilerinin törelerle ilgili sana anlattığı şeylere kulak versen iyi edersin," dedi. Tom'un kız arkadaşına bakıp gülümsedi. Kız tereddütlü de olsa geri gülümsedi. "Bu, seni pek çok dertten uzak tutabilir."

Tom gözlerini Jesse'den ayırmadan ayağa kalktı. "Dostum senin canın kavga etmek istiyor galiba. Nedenini öğrenmek için ne yapmalıyım?" Karşı karşıya duruyorlardı ve Tom, Jesse'ye boy farkı sayesinde biraz daha yüksekten bakıyordu.

Tom'un kız arkadaşı hızla ayağa kalkıp sırtı Tom'a dönük

olarak ikisinin arasına girdi. "Beni dinler, Jess. Bırak ben konuşayım." Jesse kızı nazik bir tavırla kenara çekti. Eğer o yapmasa Tom çekecekti zaten. Ve bunu yapanın Jesse olmasına içerlemişti. İlk yumruğu savuran kendisi olacak kadar içerlemişti. Jesse, onun ne yapacağını öngörebildiği için yana kayarak yumruktan kaçtı.

Başıboş bir çocuk onları gördü ve bağırdı, böylece herkes olan biteni fark edip etraflarına toplanmaya başladı.

Kavgayı izlemeye bir tek Donaldtonlı olmayıp da Tom'un işinin ne kadar zor olacağını kestiremeyenler gelmişti. Donaldton ahalisi de Jesse Bernarr'ın kendini eğlendirmesini izliyordu. Umurlarında değildi. Tom'un kız arkadaşı bile Jesse'nin kendini Tom'la eğlendirecek olmasından rahatsız olmuş görünmüyordu. Onu endişelendiren tek şey Tom'un burnunu nasıl bir belaya soktuğunun farkında olmayışıydı. Tom, Jesse'yi yeterince öfkelendirirse Jesse onun canını fena hâlde yakabilirdi. Eğer parka Donaldtonlı bir adamla gelmiş olsa böyle bir konuda endişelenmesine gerek bile kalmazdı.

İki adam kavga ederken biraz da Jesse'nin körüklemesiyle Tom'un öfkesi gitgide büyüyordu. Jesse, Tom'un zihnini kışkırtarak sanki bu bir ölüm kalım savaşıymış gibi dövüşmeye itiyordu. Ama bir anda Jesse'nin zihninde bir patlama oldu ve ipler Tom'un eline geçti.

Jesse zihnine nüfus eden şeyi durdurmaya çalışırken bedeninin dövüldüğünün belli belirsiz farkındaydı. Zihnini bu şeye karşı nasıl kapatacağını bilemiyordu. Zihninde çığlıklar koparken onları bastırmasının hiçbir yolu yoktu. Tom şanslı günündeydi.

"Çığlık" nihayet dinmeye başladığında ve zihninin her yerinde çınlamayı bıraktığında Jesse, yerde olduğunu fark etti. Yalpalayarak ayağa kalkmaya çalıştığında öfkesini zihnen iyice tetiklemiş olduğu adam Jesse'nin suratına tekme attı.

Jesse'nin kafası -Tom'un planladığından çok daha sert şekilde- geriye düştü ve Jesse bilincini yitirdi.

Kendine gelmesi bir anda olmadı. Başlangıçta yalnızca ken-

disine seslenen ve bedeninin durumunu fark etmeden önceki tüm huzurunu altüst eden çağrıyı duydu. Çok ağır yaralanmış gibi hissetmiyordu ama bedeninin berelendiği ve morardığı onlarca noktanın farkındaydı. Yüzü şimdiden şişmeye başlamış ve yamulmuştu. Dişlerinin bazıları kırılmıştı. Ve canı yanıyordu. Her tarafı acıyordu. Kırılan dişlerini ve ağzının içindeki kanı tükürdü.

Şu dışarıdan gelmiş lanet piç kurusu siktirsin gitsin!

Tom'u düşünmek Jesse'nin doğrulup etrafına bakınmasına vesile oldu. Donaldtonlı birisi başının üstünde dikilmiş, onu kucaklayıp kasabada bir yatağa götürmeyi düşünüyordu.

Biraz uzaklarda Tom, iki Donaldtonlı adam tarafından tutulmuş, küfrede küfrede çırpınıyordu.

Jesse tökezleyerek ayağa kalktı. Kalabalık halen oradaydı. Büyük ihtimalle kasaba dışından birileri polis çağırmaya gitmişti. Bu da fark etmezdi ya. Polisler de Jesse'nin ahbabıydı.

Jesse kendi acısını dindirmemeyi seçti. Acı neredeyse

Forsyth'a gitme çağrısını bastırabilecek kadar güçlüydü. Ve Jesse başına neyin geldiğini henüz anlayamamış olsa da çağrının talebi netti – belli ki parçası olmayı istemediği bir şeydi. Ayrıca acı vermek istiyordu. Tom'un gözlerine bakmak ve canını yakmak istiyordu. Gülümsemeye başladı, ağzındaki kanı tükürdü ve sakince konuştu. "Bırakın onu."

Jesse, Tom'a yaklaştı, adamın her yumruğunu önceden görebiliyor ve hepsinden kaçınıyordu. Tom ne yaparsa yapsın onu şaşırtamadı. Ve Jesse öylesine sinirlenmişti ki Tom'un artık ona dokunma şansı bile yoktu. Ağır ağır ve sistemli hareketlerle koca adamı parçalara ayırdı.

Tom kendi kuvvetine yenik düşmeye başlıyordu. Çoktan yere yığılması gerekirken dayak yedikten sonra bile ayakta duruyor, savaşmaya devam ediyordu. Nihayet yere yığıldığında zihni açıktı ve her şeyin farkındaydı – ve farkında olduğu tek şey acısıydı.

Jesse adamı düştüğü yerde bırakıp uzaklaştı. Varsın kız arkadaşı ilgilensin.

Kasabalılar da yavaş yavaş olay yerinden ayrıldılar. Başta görmeyi umduklarından çok daha iyi bir gösteriyle karşılaşmışlardı. Şehir dışından gelenlere göre de Tom hak ettiğini bulmuştu. Pazar eğlencelerine geri döndüler.

Birkaç dakika sonra Tara başını iki yana sallayarak Jesse'nin yüzündeki kanları nemli ve serin bir peçeteyle silerken, "Seni böyle dövmesine neden izin verdin, Jess?" diye sordu. "Bu geceki doğum günü partine bu hâlde nasıl gideceksin?"

Jesse uyuz bir ifadeyle kıza yan yan baktı, kız da sustu. Partinin canı cehenneme! Kafasının içindeki bu lanet zırıltıyı susturabilse sorunu kalmayacaktı.

Demek Kaliforniya'da bir yerlerde Forsyth adlı bir kasaba vardı ve orada başka etkinler -Doro'nun aşiretinden başka insanlar- vardı. Ne olmuş yani! Jesse neden onlar sırf kendisini çağırdı diye oraya gidecekmiş ki? Bu zırıltının öteki ucundaki hiç kimse Jesse'ye elindekinden daha iyi bir şey sunamazdı.

ADA DRAGAN

Birbirlerine saçma sapan bir sebepten -Ada'nın gitmeyi reddettiği bir parti yüzünden- bağırıyorlardı. Bir önceki günkü bağrışmaları da Ada'nın müdahale ettiği komşuları yüzünden çıkmıştı. Ada onların altı yaşındaki çocuklarını acımasızca dövdüğünü hissetmiş ve engel olmuştu. Hayatında ilk kez yeteneği sayesinde iyi bir şeye vesile olmuştu. Salak gururu yüzünden bunu Kenneth'la paylaşmıştı. Kenneth da Ada'nın müdahalesinin yersiz olduğuna karar vermişti.

Ada kalabalık insan gruplarına ve çocuk istismarına tahammül edemiyordu. Kenneth ilk meseleyi "toyluk", ikincisiniyse "Ada'yı ilgilendirmez" olarak sınıflandırmıştı. Ada'nın yaptığı

her şey adamı ya öfkelendiriyor ya da küçük düşürüyordu. Her şey. Ve Ada buna karşın onunla olmayı sürdürüyordu. O da olmasa tamamen yalnız kalacaktı.

Ada etkindi. Gücü vardı. Ve gücünün genellikle sağladığı tek şey Ada'yı diğer insanlardan koparmak ve onlardan biri olmasını imkânsız hâle getirmekti. Onun gücü bir beceriden çok hastalık gibiydi. Ruhsal bir bozukluk gibi.

Bir seferinde gizli gizli doktora gitmişti. Birkaç kilometre uzakta Seattle'da çalışan bir psikiyatriste. Ona sahte bir isim vermiş, yaşadıklarının çok azını anlatmıştı. Adamın onu akıl hastanesine yatırmayı önereceğini hissettiğinde de anlatmayı kesmişti...

Şimdiyse doktorun haklı olup olmadığını merak ediyordu. Onu bu çığlık çığlığa bağırmaya sürükleyen şey "hastalığıydı" ne de olsa. Kenneth'a o güne dek kimseye söyleyebileceğini düşünmediği şeyler söylüyordu. Kenneth bunun Ada için nasıl bir çaresizlik ve aşağılanma anlamına geldiğini anlayamıyordu. Ada'nın biraz olsun kendine hâkim olabilmesini sağlayan tek şey vardı: Bu adamın kocası oluşu.

Kenneth'la çaresizliğinden evlenmişti, sevgisinden değil. Ama her şeye rağmen adam onun kocasıydı ve bir işlevi vardı. Eğer onunla evlenmemiş olsa bu korkunç şeyleri ebeveynlerine –üvey ailesine– yani Doro dışında sevdiğini düşünebildiği biricik insanlara söylüyor olurdu. Bir dönemler ebeveynlerini dönüştüğü şeyden korumak onun için çok önemliydi. Hâlâ önemi olup olmadığını düşündü. Onlara veya başkasına ne söylediği halen umurunda mıydı acaba?

Birdenbire tartışmadan sıkıldı. Kenneth'ın öfkesinin zihnine ve kulaklarına çarpıp durmasından yorulmuştu. Kendi amaçsız öfkesinden sıkılmıştı. Arkasını döndü ve orayı terk etti.

Kenneth onu omzundan yakaladı ve öyle hızlı kendine çevirdi ki Ada'nın düşünecek vakti olmadı. Adam bedeninin tüm ağırlığını savurarak Ada'ya tokat attı. Kadın sırtını duvara çarptı ve sessizce yere yığıldı, Kenneth ise Ada'nın tepesinde dikilmiş konuştuğunda onu dinlemesi gerektiğini haykırıyordu. Tam o anda şiddet ve kaos Ada'nın dengesiz zihnini ele geçirdi.

Ada hızlıydı. Tam ne olduğunu anlayacak veya yalnızlığının sona ereceğini idrak edecek vakti olmamıştı. Hızlı bir tepki verdi. Çığlık attı.

Kenneth canını yakmıştı ama bu yeni şeyin karşısında yaşadığı fiziksel acının hiçbir önemi kalmamıştı. Bu şey ona kendisinden kaba kuvvetle çekilip alınan bir umudun acısını anımsatmıştı.

Geçişten, yani üç yıl önce tüm dünyanın zihnine dolduğu o korkunç geceden beri kendi durumunun geçici bir şey olduğunu varsaymıştı. Bir gün sona erecek ve Ada'yı eskisi gibi bırakacak bir şey. Bu Doro'nun onu vazgeçirmeye çalıştığı bir düşünce biçimiydi. Ama Ada kendisini Doro'nun yalan söylediğine bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Doro onu kendisine benzeyen başka insanlarla tanıştırmayı kabul etmemiş ama başkalarının da olduğunu iddia etmişti. Onun için kendisi gibi etkinlerle tanışmanın acı verici olacağını, onun türünün birbirini çekemediğini söylemişti. Ama Ada arayışını sürdürmüş, binlerce zihin arasından kendisininkine benzeyen birini bulmaya çalışmıştı. Ve sonunda Doro'nun yalan söylediğine karar kılmıştı. Neye inanmak istiyorsa ona inanmayı seçmişti. Bunda da oldukça başarılıydı; onu canlı tutuyordu. Sonunda Doro'nun ona yalnızca gerçeğin bir kısmını söylediğine karar vermişti. Onun gibi başkaları da vardı. Bu değişimi geçiren tek kişinin o olması inanılır bir şey değildi. Ama diğerleri iyileşmiş, normale dönmüştü.

Bu umut onu besliyor, yaşamayı sürdürmesi için bir amaç veriyordu. Şimdiyse bu inancının uydurma olduğuyla yüzleşmesi gerekecekti.

Yerde yatmış, bazı zamanlar ağladığı şekilde gürültülü, soluk soluğa inlemelerle ağlıyordu. Diğerleri. Bunca zaman onları arayıp da neden bulamamıştı? Görünüşe göre onlar Ada'yı bulmakta zorlanmamışlardı. Hele o ilk saldırının kuvveti ve onu ânında ele geçiren çağrı o güne dek yaratabileceğini sandığı her şeyden üstündü. Böyle bir kuvvet tanımadığı davetçisine garip bir daimilik kazandırıyordu.

Kenneth hiç beklenmedik bir tavırla onu ayağa kaldırmış, iyi olduğunu hatırlatarak telkin veriyordu.

Kendisini Kenneth'ın düşüncelerini inceleyecek kadar dinginleştirdiğinde adamın attığı çığlıklardan korktuğunu anladı. Ada'ya daha önce de vurmuş ama sessiz gözyaşları dışında bir tepkiyle karşılaşmamıştı.

Kenneth'ın düşüncelerinin bencilliği Ada'yı kendine getirdi. Eğer Ada'ya hasar vermiş olsa kendi başına neler geleceğinden başka bir şey düşünmüyordu. Ada konusunda, gerçekten kadın uğruna endişelenmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Ada da onu kendisiyle kalmaya devam etmesi dışında hiçbir şeye zorlamamıştı zaten. Bitkin bir şekilde Kenneth'tan uzaklaştı ve yatak odasına gitti.

Bir daha asla iyi hissedemeyecek, asla düşünce bombardımanına tutulmadan insan içine karışamayacaktı. Ve bu gerçekle yüzleştikten sonra mevcut hayatını sürdürmesinin imkânı yoktu. Kenneth ondan bu denli nefret ederken adamı yanında kalmaya zorlamasının hiçbir anlamı yoktu. Artık adamın üstünde herhangi bir hâkimiyet kurmayacak, sahte sevgiyi sürdürmeyecekti.

Çağrıya cevap verecekti. Daha az ısrarcı olsa bile uyardı zaten. Çünkü elindeki tek şey buydu.

Kendisini aynı kendisi kadar etkilenmiş insanların yanında karantinaya sokacaktı. Eğer onlarla beraber olursa sağlıklı insanlara zarar verme riski de azalırdı. Peki ama, nasıl olacaktı? O güne dek bildiği şeylerden daha kötü olabilir miydi? Dışlanmışlarla birlikte sürdüreceği bir yaşam.

JAN SHOLTO

Jan'in uzak kaldığı üç yıl içinde mahalle çok az değişmişti. Yeni arabalar, yeni çocuklar. İki küçük oğlan yanından koşarak geçti;

biri siyahtı. Bu da yeni bir şeydi. Oğlan yanından geçerken zihni açık ve savunmasız olmadığı için çok sevinmişti. *Bu* yabancılık bile Jan için yeterince sıkıntılıydı. Memnuniyetsizlikle oğlanın arkasından baktı ve omuz silkti. Kısa bir süreliğine gelmişti. Orada yaşamak zorunda değildi ne de olsa.

Ziyaret etmenin bile aptalca ve anlamsız olduğu ilk kez aklına gelmiyordu. Çocuklarını iyi bakılacakları ve Jan'le olduğundan daha iyi bir yaşam sürecekleri güvenli bir eve yerleştirmişti. Artık onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Onları ziyaret ederek eline hiçbir şey geçmeyecekti. Buna karşın günlerdir bu seyahate çıkması gerektiği düşüncesi aklından çıkmamıştı. Bu bir ihtiyaç mı, dürtü mü, önsezi miydi?

Bu düşünce canını sıktı. Algısını sokağa yönlendirdi. Sokağın yeniliğinden tiksiniyordu. Hayal gücünden yoksun modern evler, körpe ağaçlar. Mahallenin görünüşü değişmiyor olsa bile Jan için yaşanılası bir yer değildi. Bu mekânın geçmişe yönelik hiçbir derinliği yoktu. Jan çitlere, sokak lambalarına, trafik levhalarına dokunuyordu ama hiçbir şey on yıldan daha gerisine götürmüyordu. Hiçbir şeyin gerçek tarihsel hafızası yoktu. Her şey steril ve ürkütücü bir şekilde geçmişten kopuktu.

Olsa olsa yedi yaşında bir kız çocuğu bahçelerden birinde dikilmiş, kendisine doğru yürüyen Jan'i izliyordu. Jan çocuğu dikkatle inceledi. Minyon, ince kemikli, açık renk saçlı; tıpkı Jan gibi. Gözleri maviydi ama Jan'in gözleri gibi soluk mavi değildi. Kızın gözleri babasının -babasının taşıdığı bedenin- en güzel özelliklerinden biri olan koyu ve canlı mavi rengini almıştı.

Jan yaya yolundan çocuğun evine yöneldi.

Kızın hizasına geldiğinde onun gözlerinde gördüğü bir duygu durup elini uzatmasına sebep oldu. "Margaret, bana eve kadar eşlik eder misin?"

Çocuk kendisine uzatılan eli tuttu ve törensel bir ciddiyetle Jan'in yanında eve yürüdü.

Jan zihnini kızla oluşabilecek herhangi bir zihinsel temasa kapattı. Çocukların hiçbir derinliği olmamasına karşın dengesiz minik hayvan zihinlerinin peşpeşe duygu patlamaları yaratabildiğini zor yoldan öğrenmişti.

Jan kapıyı açarken Margaret, "Beni götürmeye mi geldin?" diye sordu.

"Hayır."

Çocuk rahatlayarak gülümsedi ve, "Anneciğim, Jan geldi," diye bağırarak içeri koştu.

Jan, kızının sözcüklerindeki tezatı fark edince kaşını kaldırdı. Bir keresinde buradaki Westley ailesini, kendi çocuklarının gerçek ebeveynleri olduğuna şartlandırmaya çalışmıştı. Bunu yapabilecek gücü vardı ama bu gücü kullanabilecek kadar becerikli değildi. Başarısız olmuştu. Ama vakit ve Westleylerin kafasında içselleştirmeyi başardığı daha basit komut -çocuklarla ilgilenme ve onları koruma komutu- başarısızlığını başarıya dönüştürmüştü. Margaret, gerçek annesinin Jan olduğunu biliyordu. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Ne onun için ne de Westleyler için.

Hatta çocuklar Westley ailesinin öylesine kalıcı fertleri hâline gelmişlerdi ki Margaret'ın sorusu yersiz kalıyordu. Soru, Jan'in yoksaymaya çalıştığı önsezilerini yeniden tetiklemişti.

Evdeki genel atmosfer bile yanlış gibiydi. Öylesine yanlıştı ki Jan hiçbir eşyaya dokunmamak için aşırı özenli davranıyordu. İçeride olmak bile huzursuz ediciydi.

Kadın, Lea Westley, ürkek ve yavaş hareketlerle yanında Margaret veya oğlu Vaughn olmadan Jan'in yanına gitti. Jan neyin yanlış olduğunu öğrenmek için kadının düşüncelerini okuma dürtüsünü bastırdı. Bu yetisini kullanmayı fazla sevmediği için çok geliştirememişti. Cansız nesnelere dokunup kendisinden önce onlara dokunmuş insanların geçmişine yolculuk etmekten keyif alıyordu. Ama doğrudan zihinden zihine kurulan temastan oldum olası kaçınmıştı. İnsanların zihinleri fesat oluyordu.

"Geleceğini tahmin etmiştim, Jan." Lea Westley ellerini huzursuzca birbirine doladı. "Hatta Margaret'ı alıp götürmenden korkuyordum."

Jan'in korkularının sözel onayı. Artık kalanını duyması gerekiyordu. "Lea, ne olduğunu bilmiyorum. Anlatır mısın?"

Lea bir an gözlerini kaçırdı ve yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Bir kaza oldu. Vaughn öldü." Son kelimeyle beraber sesi çatladı ve Jan onun yeniden kendine gelip devam edebilmesi için bir süre bekledi.

"Vur-kaç olayı. Vaughn ve Hugh," -Hugh, Lea'nın kocasıydı- "dışarı çıkmışlardı. Sonra birisi kırmızı ışıkta geçmiş... Geçen hafta oldu. Hugh halen hastanede."

Kadın gerçekten çok üzülmüştü. Jan katmanlarca kalkanının arkasından bile kadının acısını hissedebiliyordu. Ama her şey bir yana, Lea Westley korkmuştu. Jan'den ve onlara verdiği sorumluluğu yerine getiremeyen bu insanlara yapabileceklerinden korkmuştu.

Jan bu korkuyu iyi biliyordu çünkü bunun bir benzerini de kendisi yaşıyordu. Bir gün Doro geri gelip çocuklarını görmeyi isteyecekti. Geri döneceğine dair Jan'e söz vermişti ve Doro her ne kadar çok az şey için söz verse de sözüne sadık kalırdı. Ayrıca eğer iki sağlıklı çocuk yapmayı başaramazsa Jan'e ne yapacağına dair de yemin etmişti.

Jan bu düşüncenin üstüne başını iki yana salladı. "Of, Tanrım."

Lea birden kadının yanına gelmiş, onu tutmuş, ağlayarak, "Çok üzgünüm, Jan. Çok, çok üzgünüm," diyordu.

Jan, kadını tiksintiyle itti. Sempati ve gözyaşlarına ihtiyacı yoktu. Oğlan ölmüştü. Nokta. Bu çocuk Westleylerin yanına yerleştirmeden önce de dertti. Şimdi ölü olarak Jan'in onu güvende tutmak için çektiği tüm sıkıntılardan sonra gene dertti. Keşke Doro, Jan'in çocuk yapması konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı. Jan o kadar uzun zamandır onun dönüşünü beklemişti ki. Şimdiyse beklemek yerine kaçması gerekecekti. Başka bir şehre, başka bir eyalete, başka bir isimle - ki bunların hiçbirinin de işe yarayacağı yoktu. Doro, kendinden kaçanları bulma konusunda uzmandı.

"Jan, lütfen anla... Bizim suçumuz değildi."

Aptal kadın! Lea, Jan'in öfkesini kusabileceği bir kanala dönüşmüştü. Jan, Lea'nın bedenini ele geçirdi, kendi etrafında döndürdü ve bir kukla gibi salonun dışına fırlattı.

Lea Westley'nin, Jan onu nihayet bıraktığında attığı dehşet dolu çığlık, Jan'in birkaç dakika boyunca fiziksel olarak farkına varabildiği son şey olmuştu.

Zihinsel bir patlama Jan'i yerle bir etti. Sonra vahşice ama boş yere savaşmaya çalıştığı zihinden zihne temas gerçekleşti. Ardından bir parçasının ondan ayrılması ve Forsyth'a çağrı.

Jan, Lea Westley'nin kanepesinde kendine geldiğinde Lea'yı da yakınında oturmuş ağlarken buldu. Lea, Jan'in uyguladığı kötü muameleye karşın geri gelmişti. Jan'in kesin olarak canını yakmak istediğini bilse bile Jan'den kaçmaya çalışmanın beyhudeliğinin farkındaydı. Belki de kendi kısıtlarını bildiği için o, Jan'den daha da hassastı. Jan, kendisini çağıran şeyin etkisiyle kıpırdamadan yatarken Lea'ya karşı beklenmedik bir acıma duydu.

"Vaughn'un ölmüş olması umurumda değil, Lea." Jan aslında normal bir sesle konuşmak istemiş ama cümlesi ağzında fısıltıyla dökülmüştü.

"Jan!" Lea birdenbire ayağa fırladı, Jan'in ne söylediğini büyük ihtimalle duymamış ama kendine geldiğini anlamıştı.

"Endişelenmene gerek yok, Lea. Sana zarar vermeyeceğim."

Lea bu sefer Jan'i duydu ve rahatlama gözyaşlarıyla koltuğa yığıldı. Jan ayağa kalkmaya çalıştığında güçsüz olduğunu ama kalkabildiğini gördü.

"Lea, benim için Margaret'a iyi bak. Onu görmek için bir daha gelemeyebilirim."

Jan evden dışarı çıktı ve Lea arkasından bakakaldı.

Kaliforniya.

Zihninin içindeki bu şeyle onu çağıran Doro muydu? Doro'nun başka –ve daha iyi– telepatları olduğunu biliyordu. Belki onlardan birini Jan'e ulaşmak için kullanıyordu. Oğlunun ölümünden bir şekilde haberdar olmuş ve Jan'e başka birinin zihni aracılığıyla saldırmış olabilirdi. Eğer durum buysa Doro'nun çabaları işe yaramıştı. Jan Kaliforniya'ya gidiyordu.

Etkisi altına giren Lea'nın hissettiği dehşetin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Kendisine hâkim olamıyordu. Forsyth'a gitmesi gerekiyordu. Ve eğer Doro oradaysa herhalde kendi ölümüne yürüyordu.

5
Mary

Karl odamdan çıktıktan sonra hatıralarımla birlikte yatağımda yattım. Karl ve ben geçtiğimiz iki hafta içinde birbirimizi kabullenmeye başlamıştık. Onunla konuşmak çok daha kolay gelmeye başlamıştı – sanırım onun için de benimle konuşmak öyleydi. Ben yokmuşum gibi davranmayı bırakmıştı, ben de onun varlığına içerlemeyi bırakmıştım. Hatta ona gerektiğinden daha bağımlı hâle gelmiştim. Ayrıca hayatta kalabilmem için cidden çok çaba harcamıştı. Ama bunlardan birkaç saat sonra duygusal anlamda katettiği tüm yolu geri tepip yanımda beklemiş ve kendimi öldürmeyi denememe izin vermişti – hepsi şu örüntü şeyi yüzündendi. Karl için kendimi öldürmeme izin vermek ile beni öldürmeye kalkışma arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu tartmaya çalıştım.

Belki de aşırı tepki gösteriyordum. Belki de sırf geçiş sonrası ona daha yakın olacağımı umduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Vivian'ın korktuğu şeyin başına geleceğini bekliyordum: Yani geçişi tamamladıktan sonra Vivian yük olmaya başlayacaktı. Eğer Karl'ın karısı olmam gerekiyorsa onun tek karısı ben olacaktım.

Şimdiyse... Karl'ın dışarı çıkmadan önce takındığı kadar düşmanca tavır gibisini başka insanlardan hiç görmemiştim. Telepatik becerilerime hâkim olmanın bir getirisi de buydu demek ki. Pek de keyifli bir getiri sayılmazdı. Karl'ın, Doro'yu görmeye gittiğini –Doro'yu yataktan kaldırıp yolunda gitmeyen şeyin ne

olduğunu soracağını- biliyordum. Acaba yolunda gitmeyen bir şey var mı diye düşündüm.

Doro bir imparatorluk kurmak istiyordu. O bu sözcüğü kullanmıyordu gerçi ama aslında istediği şey buydu. Belki ben de bu imparatorluğu yaratmak için ihtiyaç duyduğu araçlardan biriydim. Onun araçlara ihtiyacı vardı çünkü hayalindeki şey sıradan insanlardan oluşan bir imparatorluk değildi. Onun gözünde böyle bir şey, kendisini sığırların imparatoru ilan eden sıradan bir insanın durumundan farklı olmazdı çünkü. Doro kendisini epey matah bir şey sanıyordu, bu kesin. Ama ülkenin dört bir yanına dağıttığı yarı deli örtüklerin ailelerini pek umursamazdı. Onlar Doro'nun damızlıklarıydı – eğer şanslılarsa tabii. Ve Doro'nun hayali onlardan oluşan bir imparatorluk da değildi. On üç yaşımdan beri bu konuyu zaman zaman masaya yatırıyorduk. Aramızdaki ilk konuşma her şeyi açıklamaya yetmişti aslında.

Beni Disneyland'e götürmüştü. Ben büyürken ara sıra böyle şeyler yaptığı oluyordu. Bu gibi şeyler Rina ve Emma'yı çekilir kılıyordu.

Kilit soruyu sorduğumda kafenin dışarıdaki bir masasında oturmuş, öğle yemeği yiyorduk.

"Doro, biz ne için buradayız?"

Bana koyu mavi gözlerinden baktı. Uzun boylu zayıf beyaz bir adamın bedenindeydi. Aslında ne demek istediğimi anladığını biliyordum ama yine de, "Ne, derken?" diye sordu.

"Hı hı – ne. Bizden o kadar çok var ki. Rina son karının yakın zamanda çocuk doğurduğundan bahsetti." Ne olduğunu bilmediğim bir sebepten ötürü güldü. Ben sözüme devam ettim. "Bizi kendini eğlendirmek için mi tutuyorsun – yani yapacak bir şeyin olsun diye falan mı, ya da ne?"

"Bu da var tabii."

"Başka ne var?"

"Anlayabileceğinden şüpheliyim."

"Bunun içine karışmış durumdayım ya. Anlasam da anlamasam da bilmek istiyorum. Seni de daha iyi anlamak istiyorum."

Halen gülümsüyordu. "Benimle ilgili neyi?"

"Bizi neden istediğini anlayabilmem için gereken kadarını."

"Herhangi bir insan neden aile ister?"

"Hadi oradan, Doro. Aileymiş! Tonlarcası. Bana gerçeği anlat. En azından ismini anlatarak başlayabilirsin. Neden yalnızca bir ismin var ve neden bu ismi başka kimsede duymadım?"

"Bu ebeveynlerimin bana verdiği isim. Bana verdikleri şeyler içinden halen benimle olan tek şey de bu."

"Ebeveynlerin kimdi?"

"Çiftçiler. Nil boyundaki bir köyde yaşarlardı."

"Mısır!"

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır, tam olarak değil. Biraz daha güneyi. Ben doğduğum dönemlerde Mısırlılar bizim düşmanımızdı. Onlar bize bir dönem hükmetmiş ve yeniden hükümdarımız olmayı istiyorlardı."

"Siz kimdiniz peki?"

"O zamanlar başka bir şey deniyordu ama siz Nübyeliler olarak tanıyabilirsiniz."

"Siyahlar!"

"Evet."

"Tanrım! Zamanın çoğunda beyaz olduğun için siyah doğmuş olabileceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Fark etmez."

"Nasıl yani, 'Fark etmez,'? Benim için fark eder."

"Fark etmez çünkü dört bin yıldır şu veya bu renk olmadım. Gerçi bir bakıma her renk olduğumu da söyleyebilirsin. Ama ne dersen de Nübyeli veya başka soydan siyahlarla ortak noktam beyazlarla ya da Asyalılarla olduğundan daha fazla değil."

"Yani bizimle herhangi bir ortak noktan olduğunu kabul etmek istemiyorsun. Ama siyah doğduysan *siyahsındır*. Hep siyah olursun, her ne rengi alırsan al."

Tam olarak gülümseme sayılmayacak bir hareketle dudağını büzüştürdü. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa buna inanmakta özgürsün."

"Bu doğru!"

Omuz silkti.

"Peki, sen kendini hangi ırkta sanıyorsun?"

"Adlandırabileceğim bir şey değil."

"Bu çok saçma."

"Aslında biraz düşünürsen değil. Siyah, beyaz veya sarı değilim çünkü insan değilim, Mary."

Bu cümlenin üstüne buz kestim. Son derece ciddiydi. Daha ciddi olamazdı. İçim ürpererek ona baktım, inanmak istemesem de korkmuştum. Gözlerimi tabağıma çevirdim, yavaş yavaş hamburgerimi yedim. Sonra nihayet sorumu sorabildim. "Madem insan değilsin, nesin sen?"

Ve ciddiyeti birden kırıldı. "Hayalet?"

"Komik değil!"

"Değil. Ama doğru olabilir. Bunca yıllık ömrümde gördüğüm hayalete en yakın şey kendimim. Ama bunun bir önemi yok. Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Senin canını bu konuşma yüzünden eskisinden daha çok yakacak değilim ya."

"Nesin sen?"

"Bir gen mutasyonu. Bir çeşit asalak. Bir tanrı. Belki şeytan. Bunca yıldır insanların bana bulduğu isimleri duysan şaşarsın."

Bir şey söylemedim.

Uzanıp bir anlığına elimi tuttu. "Sakin ol. Korkmanı gerektirecek bir şey yok."

"Peki, ben insan mıyım?"

Kahkaha attı. "Elbette öylesin. Farklısın ama kesinlikle insansın."

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlamak için gözden geçirdim. Biraz daha onun gibi olsam beni daha fazla sever miydi? "Peki, ben de... senin Nübyelilerin soyundan mı geliyorum?"

"Hayır. Emma İgbo kabilesindendi." Ağzına bir parmak patates attı ve bir süre yanlarından geçen yedi çocuklu çifti izledi. "Benim tebaamdan Nübyelilerden gelme kimseyle tanışmadım. Benim ebeveynlerimden doğan başka kimse olmadığına eminim."

"Tek çocuk muydun?"

"On ikiden biriydim. Ben hayatta kaldım, diğerleri öldü. Hepsi ya bebekken ya da çocuk yaşta öldü. En küçükleri bendim ve ben de senin yaşına -on üç- gelene kadar yaşadım."

"Ebeveynlerin de başka çocuk yapamayacak kadar yaşlanmıştı."

"Hayır, bundan değil. Ben geçişe çok benzer bir süreçten geçerken öldüm. Telepatik izlenimler alıyor, başkalarının düşüncelerine kapılıyordum. Ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Korkmuştum ve canım yanıyordu. Epey bir bağırarak yerde debelendim. Ne yazık ki annem ve babam o sırada bana yardım etmek için yanıma koştu. İlk o zaman öldüm ve onların canlarını aldım. Önce annemin, sonra babamınkini. Ne yapıyordum bilmiyorum. Panik hâlinde bir sürü başka kişinin canını da aldım. Sonunda kuzenlerimden birinin -küçük bir kız çocuğu- bedeninin içinde köyümden kaçtım. Köle toplayan bir grup Mısırlının eline düştüm. Köye saldırmayı planlıyorlardı. Saldırdılar diye tahmin ediyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Tam değil ama saldırmamaları için hiçbir sebep yoktu. Onlara zarar veremezdim - en azından kasıtlı olarak. O noktada yapmış olduğum şeyden ötürü zaten aklımı oynatmış gibiydim. O noktada kayış koptu. Bundan sonra ne oldu bilmiyorum. O andan elli yıl sonrasına kadarki süre boşluk. Çok, çok daha sonraları bu anımsayamadığım ve halen hatırlamadığım sürenin yaklaşık elli sene olduğunu hesapladım. Bir daha köyümden kimseyi görmedim." Bir anlığına duraksadı. "Kendime geldiğimde orta yaşlı bir adamın bedenindeydim. Bir hapishane hücresinde haşerelerle dolu leş bir saman yığınının üstünde yatıyordum. Mısır'daymışım ama bunu o zaman bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Birdenbire başka birisinin kırk beş yaşındaki bedeninde uyanmış on üç yaşındaki bir oğlandım. Neredeyse yeniden kendimi kaybedecektim.

"Sonra hapis görevlisi gelip sanıyorum daha önce hiç duymadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Anlamayıp ona baktığımı görünce beni tekmeledi ve yanındaki küçük kırbaçla dövmeye

başladı, ben de onun canını aldım tabii ki. Kendiliğinden gerçekleşmişti. Sonra onun bedeninde hapisten çıktım ve o garip şehrin sokaklarında dolanarak o günden beri çoğu insanın anlamaya çalıştığı şeyi anlamaya çalıştım: Var olan tüm tanrılar aşkına; neyim ben?"

"Senin de bunu sorgulamış olabileceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Fazla uzun sürmedi zaten. Bir şekilde lanetlenmiş olabileceğime karar verdim, tanrıları kızdırmış ve bu yüzden cezalandırılmıştım. Ama bundan sonra becerimi birkaç kere bilinçli olarak kullanmayı deneyip de istediğim her şeyi elde edebileceğimi gördüğümde fikrim değişti. Tanrıların bana bu gücü vererek beni kayırdığına kanaat getirdim."

"Peki ya şeyin uygun olduğunu... yani bu gücünü kullanarak insanları şey... şey yapmanın..."

"Çiftleştirmenin, demek istiyorsun."

"Hıhı," diye homurdandım. *Çiftleştirmek* insanlar için kullanılabilecek bir kelimeye benzemiyordu. Ama bu sözcüğü kullandığı anda bunun yaptığı şeye cuk oturduğunu anladım.

"Bunu yapmaya başlamam biraz zaman aldı," dedi. "Bir veya iki yüzyıl. Başta Mısır'ın din ve siyaset işlerine karıştım, sonra gezdim ve başka insanlara ticaretlerde bulundum. O noktada insanların hayvanları nasıl yetiştirdiğini gözlemlemeye başladım. Benim için bu arkaplanda olup biten bir şey olmayı bıraktı. Farklı köpek türlerini, küçükbaş ve büyükbaş hayvanları, farklı kökenlerden gelen insanları gördüm – kendi içlerinde kapalı ve safkan kaldıklarında ne olduğunu ve aralarında çiftleştiklerinde ne olduğunu izlemeye başladım."

"Ve deney yapmaya karar verdin."

"Bir nevi. O noktada insanları ayırt etmeye başlamıştım... hangi tür insanların canını aldığımda daha çok tatmin olduğumu mesela. Bir bakıma, hangi cins insanların tadının daha iyi olduğunu ayırt etmek denebilir."

O anda iştahım kaçtı. "Tanrın! İğrençsin."

"Bu çok basit bir şey. Kimi insanlar bana diğer cins insanlardan daha çok keyif veriyordu bu yüzden sevdiğim türdekileri

toplayıp bir araya getirmeye başladım. Böylece orada çiftleşeceklerdi ve onlara her ihtiyaç duyduğumda ulaşabilecektim."

"Böyle mi başladık yani? Gıda olarak?"

"Aynen."

Şaşırmış ama korkmamıştım. Beni veya tanıdığım herhangi birisini yemek olarak kullanmayacağını biliyordum. "Peki, hangi tür insanların tadı daha iyi?"

"Belli bir zihinsel hassasiyeti olanlar. Kimi sıradışı yetilere veya en azından bu yetilerin ilk belirtilerine sahip olan kişiler. Karşılaştığım her ırkta böylelerini buldum ama kalabalık gruplar olarak bulamadım."

Başımla onayladım. "Psişik," dedim. "Doğru sözcük bu. Hepimizin becerilerini ortak bir kümede toplayınca bu sözcüğü kullanmak daha uygun. Bunu bir bilimkurgu dergisinde görmüştüm."

"Bu sözcüğü biliyorum."

"Her şeyi de biliyorsun. Peki, demek psişik yetileri olan kişilerin 'tadı' daha iyi. Ama biz artık sadece yemek değiliz, değil mi?"

"Örtüklerimin kimi öyle. Ama etkinlerim ve olası etkinlerim başka bir proje. Bir zamandır öyleler."

"Ne projesiymiş?"

"Bir tür, bir ırk inşa etmek."

Demek bu. Bir süre düşündüm. "Senin de parçası olacağın bir ırk mı?" diye sordum. "Yoksa sahibi olacağın bir ırk mı?"

Gülümsedi. "İyi soru."

"Cevabı ne peki?"

"Şöyle... etkin birisini yaratmak için iki farklı örtük aileden insanları bir araya getirmem gerekiyor – bunlar birbirini o kadar itici buluyor ki onları bir araya getirebilmek için ikisinden birinin canını almam gerekiyor. Bu da her nesildeki tüm etkinlerin benim çocuğum olduğu anlamına geliyor. Yani sanırım cevabı... hem öyle hem böyle."

Belki gerçekten hem öyle hem de böyleydi. Belki bana benim

tam anlamıyla ne kadar deneysel olduğumu –tam anlamıyla hangi farklı şeyleri yapmam gerektiğini– söylememişti. Belki Karl'a da söylememişti.

Bedenimin ağrıyan kısımlarını yoksaymaya çalışarak yataktan kalktım. Acının bir kısmını alacağını umarak uzun, sıcak bir banyo yaptım. Biraz yardımı oldu. Üstümü giyinip alt kata indiğimde ortalıkta Doro dışında hiç kimse yoktu.

"Kahvaltı sırasında anlat," dedi Doro.

"Karl sana çoktan anlatmadı mı?

"Anlattı. Şimdi de senden dinlemek istiyorum."

Anlattım. Şüphelerimden hiçbirisini eklemedim. Sadece anlattım ve anlatırken onu izledim. Mutlu görünmüyordu.

"Elinde tuttuğun diğer etkinlerle ilgili ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

Neredeyse, "hiçbir şey" diyecektim ama sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. "Nerede olduklarını söyleyebilirim," dedim. "Onları birbirinden ayırabiliyorum da. İsimlerini biliyorum, bir de şey–" Durdum, Doro'ya baktım. "Onlara odaklandıkça onlarla ilgili daha çok şey öğreniyorum. Ne kadarını bilmek istiyorsun?"

"İsimlerini söylemen yeter."

"Sözlü vakti mi? Peki. Rachel Davidson, şifacı. Emma'yla bir akrabalığı var. İnanç yoluyla iyileştiren bir ruhani lider gibi kiliselerde çalışıyor ama inançla pek alakası yok. O–"

"Sadece isimler, Mary."

"Tamam. Jesse Bernarr, Jan Sholto, Ada Dragan ve Seth Dana. Seth'le ilgili garip bir şey var."

"Nedir?"

"Bir terslik var, acı verici bir şey. Ama yok, bir dakika, terslik dediğim Seth'le ilgili değil. Erkek kardeşi, Clay. Şimdi anladım. Clay örtük ve Seth onu koruyor."

"Tüm bu insanların kalkanları olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Kalkanlı olduklarını fark etmemiştim." Hızlıca kontrol ettim. "Haklısın. Seth hariç hepsinin kalkanı var. Oha, benim de

kalkanım duruyor. Orada olduğunu unutmuştum ama oradaymış. Azıcık bile incelmemiş."

"Kalkanından onları okurken hiç zorlanmıyor musun?"

"Hayır. Ama tek yönlü bir iletişim bu. Ben onları okuyabiliyorum ama onlar benim kim olduğumu bulamadılar. Hiçbirisi onları ne zamanlarda okuduğumu da bilemiyor. Biraz önce Karl beni okurken hissetmiştim. Ne zaman başladığını, ne zaman durduğunu ve tam olarak ne gördüğünü biliyorum."

"Diğerlerinin onları ilk fark ettiğinden bu yana Forsyth'a, yani sana yaklaşıp yaklaşmadığını biliyor musun peki?"

Kontrol ettim. Duvarlara asılan posterleri okumak gibiydi. O kadar kolay. Ve o anda daha önce görmediğim şeyi gördüm. "İkisi çok daha yakın. Rachel ve Seth. İki farklı yönden geliyorlar ve Rachel çok daha hızlı; ama ikisi de buraya geliyor, Doro."

"Ya diğerleri?"

Yeniden kontrol ettim. "Onlar da gelecek. Ellerinde değil. Bunu şimdi görebiliyorum. Örüntüm onları buraya çekiyor."

Doro bilmediğim bir dilde ama küfür olduğuna kesin emin olduğum bir şey söyledi. Yanıma geldi ve bir elini omzuma koydu. Endişeli görünüyordu. Bu onun için alışılmadık bir tavırdı. Ben de o sırada aklından beni öldürmesi gerektiğini geçirdiğini bal gibi bile bile oturdum. Demek bu örüntü meselesi Doro'nun planının parçası değildi. Ben gözlerinin önünde kötü giden bir deneydim.

Başımı kaldırıp ona baktım. Korkmuyordum. Korkmuş olmam gerekirdi biliyorum ama korkmamıştım. "Bir dene," dedim sessizce. "Beşinin buraya gelmesine izin ver, bakalım ne tepki verecekler."

"Etkinlerimin bir araya geldiğinde ne fena olduğunu bilmiyorsun."

"Karl'ın bana yaklaşımı yeterince kötüydü. İyi anlaşabileceğimizi düşünmüyorduysan neden bizi birleştirdin?"

"Sen ve Karl, diğerlerinden daha dengelisiniz; benim en iyi soy gruplarımdan geliyorsunuz. İkinizin iyi anlaşması gerekiyordu."

"Bir deney daha. Olsun, yine de belki sorun olmaz. Bir şans versene. Sonuçta kaybedecek neyin var?"

"Çok değerli kimi insanlar."

Ayağa kalkıp onun karşısına geçtim. "Benim ne kadar değerli olduğumu görmek için beklemek yerine beni heba mı edeceksin?"

"Kızım, seni heba etmeyi *istemiyorum*."

"O zaman bana bir fırsat ver."

"Ne fırsatı?"

"Bu etkinler grubunun farklı olup olmadığını –veya onları farklılaştırıp farklılaştıramayacağımı– görme fırsatı. Benim veya örüntümün onları birbirlerini veya beni öldürmekten alıkoyup koyamayacağını görme fırsatı. Sonuçta bahsettiğimiz şey bu, değil mi?"

"Evet."

"Sonuç?"

Bana baktı. Biraz sonra başıyla onayladı. Rahatlama bile hissetmemiştim. Ama bu noktada tehdit de hissetmemiştim. Gülümsedim. "Meraklandın, değil mi?"

Şaşırmış görünüyordu.

"Seni tanıyorum. Gerçekten ne olacağını görmek istiyorsun – bugüne dek olanlardan farklı bir şey olacak mı diye. Çünkü buna benzer bir şey daha önce de oldu değil mi?"

"Tam değil."

"Daha önce farklı olan neydi? Öncellerimin hatalarından bir şeyler öğrenebilirim belki."

"Sence geçiş öncesinde öğrendiğin herhangi bir şey benim etkinlerimi senin şu örüntünün içine hapsetmene engel olabilir miydi?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Ama yine de anlat. Bilmek istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun. Ama yine de anlatayım. Senin öncellerin birer asalaktı, Mary. Benim olduğum şekilde değil ama yine de asalaklardı. Sen de öylesin."

Bunu kafamda evirip çevirdikten sonra hayır anlamında ba-

şımı salladım. "Ama kimsenin canını yakmadım ben. Karl yanı başımdaydı ve onun bile–"

"Benim gibi olmadığınızı söyledim zaten. Ama istesen Karl'ı öldürebileceğine dair hiç şüphem yok. Bence Karl da bunun farkında."

Oturdum. Sonunda beni gerçekten etkileyen bir şey söylemeyi başarmıştı. Karl'ı zihnimde bir çeşit süpermen gibi kurmuştum. Vivian'ı ve hizmetçilerini nasıl mülk edindiğini görebiliyordum. Evi ve yaşam tarzı sahip olduğu gücün kanıtlarıydı. Doro değildi ama Doro'nun bir alt sürümü olabilirdi. "Onu *öldürebilir* miydim? Nasıl?"

"Neden soruyorsun? Deneyecek misin?"

"Aman be, Doro, saçmalama. Bunu yapmaktan kendimi nasıl uzak tutacağımı öğrenmek istiyorum. Yoksa bu da mı imkânsız?"

"Benim de yanıtını aradığım soru bu. Bunu merak ediyorum. Meraktan da fazlası. Senin öncellerin birden fazla etkini esir almayı başaramadılar. İlk esirleriyse hep onlara geçiş sırasında yardım eden kişi oluyordu. Geçişte hep yardıma ihtiyaç duyuyorlardı. Eğer onlara yardımcı olacak birini sunmazsam ölüyorlardı. Diğer yandan da eğer yardım edecek birini temin edersem kendilerine yardım eden kişiyi er ya da geç öldürüyorlardı. Aslında öldürmeyi hiç istemiyorlardı, özellikle de yardım eden kişiyi. Ama kendilerine hâkim olamıyorlardı. Onlar... acıkıyor ve öldürüyordu. Sonra başka bir etkine tutunuyor, onu kendilerine çekip yeniden beslenme ihtiyacı duyana kadar onu tutuyorlardı. Ne yazık ki her seferinde diğer etkinleri öldürdüler. Bunu göze alamam."

"Onlar senin gibi... bedenlerini değiştirebiliyorlar mıydı?"

"Hayır. İhtiyaç duydukları şeyi alıp kabuğu bırakıyorlardı."

Gözlerimi kıstım.

"Ve onların örüntüleri, kurbanlarının kendilerini koruyamayacağı türde bir erişim sunuyordu onlara – ki bunu sen de gördün."

"Ah." Neredeyse suçluluk hissediyordum – sanki bana yaptı-

ğım şeyleri anlatıyormuş gibi. Sanki örüntümdeki kişileri çoktan öldürmüşüm gibi. Bana hiçbir şey yapmamış olan insanları.

"Neden endişeli olduğumu görebiliyorsun sanırım," dedi.

"Evet. Ama benim gibi birisinin yakınında olmasını neden istediğini anlayamıyorum – eğer benim türümün tek yaptığı başka etkinlerle beslenmekse neden benim gibi birisini üretin?"

"Senin türün değil, Mary. Öncellerin."

"Doğru. Onlar birer birer öldürüyordu. Ben tek seferde birden çoğunu öldüreceğim. Gelişme var."

"Peki, sen tek seferde birden çoğunu öldürecek misin?"

"Umarın hiçbirisini öldürmem – en azından bilinçli olarak. Ama bu umudu sürdürebilmem için hiçbir şey vermedin bana. Ben ne için varım, Doro? Nereye ilerliyoruz?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Senin şu ırkın, imparatorluğun, evet, ama burada benim yerim ne?"

"Bunun cevabını seni biraz gözlemledikten sonra verebilirim ancak."

"Ama–"

"Şu an yapman gereken şey senin şu insanların buraya geldiğinde onlarla başa çıkma şansını artırmak üzere dinlenmek. Geçişin normalden birkaç saat daha uzun sürdü, büyük ihtimalle halen yorgunsundur."

Yorgundum. Yalnızca birkaç saatlik uykuyla duruyordum. Ama dinlenmeyi istediğimden çok yanıt almayı istiyordum. Gerçi Doro bana bu yanıtları alamayacağımı açıkça söylemişti. Sonra onun ne dediğini fark ettim. "Benim insanlarım mı?"

"Hem sen hem de Karl onlar seninmiş gibi hissettiğini söylediniz."

"Ve hem Karl hem de ben biliyoruz ki onlar eğer kendileri dışında birine aitse o kişi sen oluyorsun."

Doro, "Sen bana aitsin," dedi. "Dolayısıyla onların idaresini sana bıraktığımda herhangi bir şeyden vazgeçmiş olmuyorum. Onları öldürmeden idare edebildiğin sürece seninler."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Sahiplerden biri," diye homur-

dandım birkaç hafta önceki öfkeli düşüncelerimi anımsayarak. "Ne oldu da aniden sahiplerden biri oldum ben?"

"Geçişten sağ çıkarak. Şimdi yapman gereken şeyse yeni otoritenden sağ çıkmak."

Sandalyeme yaslandım. "Sağol. Önerilerin var mı?"

"Birkaç tane."

"Dökül o zaman. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğuna dair bir his var içimde."

"Büyük olasılıkla. Öncelikle unutma ki, sana otoriteyi vermemin tek sebebi, bu kişilerin arasında hayatta kalmak için bir şansın olmasını istiyorsan otoriteye ihtiyaç duyacak olman. Kendi mülkiyetçi duygularının geçerli ve haklı olduğunu kabul etmen ve insanlarından seni, senin koşullarında kabul etmelerini istemen gerek." Durdu ve bana keskin bir bakış attı. "Onları yapabildiğin müddetçe kendi zihninden uzak tut. Elindeki avantajı kullan. Onlar hakkında onların senin hakkında bildiğinden daha çok şeyi bil, her zaman. Onlara sessizce gözdağı ver."

"Senin yaptığın gibi mi?"

"Yapabilirsen."

"İçimden bir ses benim tarafımdasın diyor."

"Öyleyim."

"Pekâlâ... İddiaya girmiş olsak neden diye sormazdım. Beni gerçekten çok önemsediğindendir diye düşünmeyi tercih ederdim."

Doro gülümsemekle yetindi.

KARL

Karl bir şeyi veya birisini incitmeyi hatta belki öldürmeyi daha önce hiç istemediği kadar istiyordu. Yanında oturan ve zihni

korkudan alev almış olsa da suratında hiçbir ifade göstermeyen Vivian'a baktı.

Arkasında çalan kornanın gümbürtüsü ona yeşil ışıkta beklediğini fark ettirdi. Sabırsız sürücüye saldırmamak için öfkesini bastırdı. Zihin gücüyle öldürebiliyordu da. Geçişinden hemen sonraki dönemde iki kişiyi yanlışlıkla öldürmüştü. Bunu yine yapmasından kendini neyin alıkoyduğunu düşündü. Ne fark ederdi?

"Eve mi dönüyoruz?" diye sordu Vivian.

Karl ona hızlı bir bakış attıktan sonra etrafa göz gezdirdi. Palo Verde'ye dönüş yoluna girdiğini o sırada anladı. Evi, Mary ve Doro'dan uzaklaşmak dışında bir amaç gütmeksizin terk etmişti. Şimdiyse geniş bir U-dönüşü yapmış, yeniden onların yanına yönelmişti. Üstelik onu eve yönlendiren şey sıradan bir bilinçsizlik hâli değildi. Mary'nin örüntüsüydü.

Arabayı kaldırım kenarına çekti ve PARK YAPILMAZ işaretinin altına park etti. Gözleri kapalı, arkasına yaslandı.

Vivian, "Sorununun ne olduğunu anlatır mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Vivian sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu. Onu asıl korkutan Karl'ın sessizliğiydi. Sessizliği ve bariz öfkesi.

Karl, Vivian'ı neden yanında getirdiğini düşündü. Sonra hatırladı. "Beni terk etmeyeceksin," dedi.

"Ama eğer Mary geçişi iyi atlattıysa–"

"Sana terk etmeyeceksin dedim!"

"Tamam." Vivian neredeyse korkudan ağlayacaktı. "Benimle ne yapacaksın?"

Karl ona tiksinti dolu sert bir bakış attı.

"Tanrı aşkına, Karl! Bana sorunun ne olduğunu anlat." Ağlıyordu.

"Sessiz ol." Bu kadını hiç sevmiş miydi? Diğer tüm kadınları gibi bunun da evcil hayvandan farkı olmuş muydu? "Dün gece Doro nasıldı?" diye sordu.

Vivian afallamıştı. Aralarında verdikleri ortak karara göre, Vivian'ın Doro'yla geçirdiği gecelerden bahsetmezlerdi. En

azından şimdiye dek bahsetmemişlerdi. Vivian, "Doro mu?" dedi.

"Doro."

"Ah, bak–" Vivian burnunu çekti, sakin kalmaya çalıştı. "Bir dakika, bu–"

"Doro nasıldı, dedim."

Vivian inanamayarak kaşlarını çattı. "Seni rahatsız eden şey bu olamaz. Bunca zaman sonra mı? Hele bir de benim hatammış gibi!"

"Doro'nun üstündeki gayet hoş bir beden," dedi Karl. "Üstelik bu sabah onunla nasıl sarmaş dolaş olduğuna bakılırsa seni epey güzel–"

"Yeter!" Vivian'ın korkusu hızla yerini öfkeye bırakıyordu.

Evcil hayvan, diye düşündü Karl. Bir evcil hayvana ne dediğinin veya ne yaptığının ne önemi vardı ki?

Vivian buz gibi bir sesle, "Sen ona karşı geldiğinde ben de karşı geleceğim," dedi. "Sen onun sana söylediğini yapmayı bırakıp eylemlerinin arkasında durursan ben de yanında dururum!"

Evcil hayvan. Evcil hayvanlarda özgür irade, ancak hayvanın sahibi bunu eğlenceli bulduğu sürece kabul edilebilirdi.

"Doro ve benimle ilgili şikâyet edene de bakın," diye homurdandı Vivian. "Eğer sana yapmanı söylese hiç düşünmeden Doro'nun altına yatmaz mıydın?"

Karl, Vivian'a vurdu. Bugüne dek böyle bir şeyi hiç yapmamıştı ama yapması kolaydı.

Vivian çığlık attı sonra apar topar arabadan çıkmaya çalıştı. Karl kadını kolundan yakaladı, geri çekti ve tekrar tekrar vurdu.

Karl durduğunda nefes nefese kalmıştı. Vivian ise kanlar içinde ve yarı baygın, koltuğa büzüşmüş ağlıyordu. Karl, Vivian'ı ele geçirmemişti. Kendi ellerini kullanmak istemişti. Yalnızca ellerini. Ve yine de tatmin olmamıştı. Kadının çok daha fazla canını yakabilirdi. Öldürebilirdi bile.

Öldürebilirdi, doğru, ya sonra? Vivian'ın ölümü Karl'ın dertlerinden kaç tanesini silmeye yeterdi ki? Vivian'ın cesedinden

kurtulması gerekecek ama sonra yine efendisine ve hatta artık bir de Tanrı'nın cezası hanımına geri dönecekti. Eve döndüğünde en azından Mary'nin örüntüsü onu kendine çekmeyi, sürüklemeyi ve onun Vivian'ın iradesini yönettiği şekilde Karl'ınkini idare etmeyi bırakırdı. Hiçbir şey değişmeyecekti elbette, Vivian'ın ölmüş olması hariç.

Yalnızca bir evcil hayvan mı?

Karl kimi düşünüyordu? Vivian'ı mı, kendini mi? Artık Doro, Karl'ı kandırarak tasma takmaya ikna ettiğine göre bu durum ikisi için de geçerliydi.

Vivian'ı omuzlarından tutup doğrulttu. Kadının dudağı yarılmıştı. Kan buradan akmış olmalıydı. Bir mendil çıkarıp kanın elinden geldiği kadarını sildi. Vivian korku ve öfke arasında gidip gelerek ona baktı; sonra bakışlarını kaçırdı.

Karl tek kelime etmeden Monroe Memorial Hastanesi'ne gitti. Arabasını park etti, çek defterini çıkarıp bir çek yazdı. Çeki koparıp Vivian'ın eline tutuşturdu. "Git. Halen yapabiliyorken benden uzaklaş."

"Doktora ihtiyacım yok."

"O zaman doktora gitme. Ama git!"

Vivian elindeki çeke bakarak, "Bu para çok," dedi. "Bana ne için ödeme yapıyorsun ki?"

Karl, "Sana ödeme yapmıyorum," dedi. "Tanrım, böyle olmadığını biliyorsun."

"Gitmemi istemediğini biliyorum. Her neye kızgın olursan ol, bana ihtiyacın var. İhtiyacın olmaz sanmıştım ama var."

"Viv, kendi iyiliğin için, git!"

"Kendi iyiliğim için ne gerektiğine ben karar verebilirim." Vivian elindeki çeki sakince yırttı. Karl'a baktı. "Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan –eğer şimdi gitmemi istersen– nasıl yapacağını biliyorsun. Biliyorsun."

Karl uzunca bir süre ona baktı. "Hata yapıyorsun."

"Sen de benim bu hatayı yapmama izin vereceksin."

"Eğer kalırsan bu, kendi hatalarını yapma özgürlüğüne son kez sahip olman anlamına gelebilir."

"Benim yanında olmamı bu denli isterken beni kaçırmaya çalışmakla da sen hata yapıyorsun."

Karl sessiz kaldı.

"Ve ben, bana izin verdiğin sürece kalacağım. Bana sorununun ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır."

Vivian iç çekti. "Pekâlâ," dedi kırıldığını belli etmemeye çalışarak. "Pekâlâ."

6
Doro

Rachel Davidson geldiğinde Doro, yedi etkini içinde en tehlikeli olanın gizliden gizliye o olduğunu fark etti. Mary en tehlikeli olanıydı, kesin, ama Doro onun bunun henüz farkında olduğundan şüpheliydi. Mary'yle ilgili apaçık ortada olmayan bir tehlike yoktu zaten. Ama Rachel, Mary'nin de söylediği gibi Emma'nın akrabasıydı. Emma'nın en başarılı torunu olan

Catherine'in kızıydı – ki Catherine eğer zihnine daha iyi bir kalkan örebilmiş olsa Emma'dan uzun yaşayabilecek bir kadındı. Ama mevcut şartlar altında zamanının ve enerjisinin çoğunu tüm insanlığın gürültüsünü kendi zihninden uzak tutmaya harcamak zorundaydı – örtükler gibi. Ama örtükler bile onun kadar hassas olmazdı. Catherine Davidson otuz dokuz yaşındayken daha fazlasına katlanamayacağına karar vermişti. Yatağına uzanmış ve ölmüştü. Doro'nun o güne kadarki şifacılarının çoğu benzer tercihlerde bulunuyordu. Ama Rachel yirmi beş yaşındaydı ve kalkanı oldukça etkiliydi. Doro onun vereceği ölüm kararının, eğer bir gün böyle bir karar verse bile, yıllar sonra olmasını bekliyordu. Yine de, şu an gayet canlıydı ve Mary'nin bu kadar kısa sürede baş edemeyeceği kadar büyük bir sorun yaratacaktı. Doro, Rachel'ı uyarmadan önce bir süre gözlem yapmaya karar verdi. Mary'ye ihtiyaç duyduğunun farkında olmadığı yardımı vermeden önce de. Şöminenin başında oturup iki kadının tanışmasını izledi.

Rachel, Mary'den bir baş boyu uzundu, birkaç ton koyu ve

yüz ifadesine bakılırsa epeyce şaşkındı. "Sen her kimsen," dedi Rachel, "aradığım kişi sensin – beni buraya sen çağırdın."

"Evet."

"Neden? Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Benim adım Mary Larkin. İçeri buyur ve otur." Rachel oturduktan sonra devam etti, "Ben de senin gibi etkinim. Daha doğrusu tam senin gibi değil. Ben bir deneyim." Doro'ya baktı. "Doro'nun kontrolden çıkan deneylerinden biri."

Rachel ve Doro birbirlerine baktılar. Doro neredeyse Rachel kadar şaşırmıştı. Demek ki Mary onun yalnızca gözlemci olarak kalmasına izin vermeye niyetli değildi.

Rachel tam emin olamayarak, "Doro?" diye sordu.

"Evet."

"Tanrı'ya şükür. Eğer sen buradaysan tüm bunların bir anlamı var demektir. New York'ta yürütmekte olduğum bir törenin ortasında çıkıp geldim. Buraya gelme konusunda öylesine gözüm dönmüştü ki uçaktaki başka birisinin yerini almak zorunda kaldım."

"Eli ne oldu?" diye sordu Doro.

"Onu günün kalan işlerini halletsin diye orada bıraktım. Kimseyi tedavi edemeyecek, bunu biliyorum ama en azından onları eğlendirebilir. Neler oluyor, Doro?"

"Mary'nin de söylediği gibi, bir deney."

"Ama belli ki henüz kontrolden çıkmamış. Kız halen hayatta. Yoksa bu geçici bir şey mi?"

Mary hızlıca, "Eğer öyleyse bile bu seni ilgilendirmez," dedi.

Rachel, "Eğer beni buraya sürüklememiş olsan ilgilendirmezdi," diye çıkıştı. "Ama getirdiğine göre–"

"Getirdiğime ve halen hayatta olduğuma göre, Rachel, bir süre daha ortalıkta dolanacağımı kabul etsen iyi olur."

"Bunu kabul edebilir veya bu konuda bir şey yapabilirim," diye homurdandı Rachel. Sonra kaşlarını çattı. "Adımı nereden biliyorsun? Sana söylemedim ki."

"Evet söyledin. Bu sabah, tüm bu lanet şey başladığında. Benim için her şey bitecekmiş gibiyken." Birdenbire Mary'nin

omuzları düştü. Doro onun yalnızca yorgun görünmekle kalmadığını gözlemledi. Biraz ürkmüş görünüyordu. Rachel gelmeden önceki birkaç saat Doro onun dinlenmesini sağlamıştı. Ama kendisini neyin beklediğini düşünmekten ne kadar dinlenebilmişti kimbilir. Hele de hiçbir şey bilmeden.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Rachel.

"Ben geçişimi bu sabah tamamladım," dedi Mary. "Ve sonra, sanki bu yetmezmiş gibi diğer şey, şu örüntü şeyi ortaya çıkıverdi. Birdenbire nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde altı etkini elimde tutuyordum. Tutmuş ve buraya çağırmıştım."

Rachel, kaşları çatık, onu izliyordu. "Başkaları da olduğunu tahmin etmiştim ama tüm bu şey o kadar deliceydi ki kendi hislerime güvenemedim. Yani diğerleri de buraya mı geliyor?"

"Evet. Yoldalar."

"Bizim burada olmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Mary'nin ani tepkisi Doro'yu şaşırtmıştı. Bu kız daha şimdiden "sahiplerden biri" olma fikrinin kötü olduğuna mı karar vermişti?

Rachel, "Öyleyse neden bizi bırakmıyorsun?" diye sordu.

"Denedim," dedi Mary. "Karl da denedi. Kocam. O on yıldır etkin ama o bile çıkış yolunu bulamadı. Anladığım kadarıyla faydalı bir fikir verebilecek tek kişi Doro."

Ve kadınların ikisi birden Doro'ya döndü. Mary'nin tüm tavrı değişmişti. Aniden birkaç saat önce yalvararak kopardığı fırsatı koyverecekti. Ve sorumluluğu Doro'ya havale edip duruyordu – şu veya bu şekilde, "Bu Doro'nun suçu, benim değil!" diyordu. Bu doğruydu elbette ama eğer bu konuyu dillendirmeyi bırakmazsa başına dert açacaktı. Rachel, Mary'ye önemsiz biri diye değer biçmiş ve yoksaymaya başlamıştı. Onun için Mary sinir bozucuydu. Daha fazlası değil. Ve şifacılar için sinirlerini bozan şeylerden kurtulmak oldukça kolaydı.

"Nasıl bir çağrı aldın, Rae?" diye sordu Doro. "Sözlü bir emir miydi, yoksa–"

"Başta kafama levye yemiş gibi oldum," dedi. "Ve gürültü... hani geçişlerin en kötü anlarındakine benzer bir zihin cızırtısı.

Belki de Mary'nin geçişinin son aşamalarını algılıyordum. Sonra buraya çekildim. Kimi sözcükler de vardı belki. Ben yalnızca nereye gideceğimi gösteren görselleri seçebiliyordum. Görseller ve buraya gelmeye dair karşı konuşamaz bir dürtü. Ve işte buradayım. Gelmem gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu."

Doro başıyla onayladı. "Peki, madem buradasın, gitmek istesen gidebileceğini düşünüyor musun?"

"Gitmeyi istiyorum."

"Ve gidemiyor musun?"

"Gidebilirdim, evet. Ama pek rahat hissetmezdim. Havaalanındayken buradan yalnızca birkaç kilometre uzakta olduğumu fark ettim. Bunun yeterli olmasını istedim. Bir otel odası ayırıp beni çağıran her kimse yorulana veya sıkılana kadar beklemeyi istedim. Bir otel buldum, resepsiyonda kayıt yaptırıyordum. Ama elim öylesine titriyordu ki adımı bile yazamadım." Omuz silkti. "Gelmek zorundaydım. Ve şimdi burada olduğuma göre kalmak zorundayım – en azından birisi senin şu küçük deneyinin beni nasıl bırakacağını çözene kadar."

"O zaman burada bir odaya ihtiyacın var," dedi Doro. "Mary."

Mary önce Doro'ya, ardından Rachel'a baktı. "Yukarı," dedi ruhsuz bir sesle. "Hadi."

Tam çıkıyorlarken Doro yeniden konuştu. "Bir dakika, Rae." İki kadın da durdu. "Birkaç güne senin benim yardımıma Mary'den daha çok ihtiyaç duyman muhtemel ama şu an onun geçişi yeni tamamlamış olduğunu unutma."

Rachel bir şey söylemedi.

"Şifacı, dikkatli ol; Mary soğuk algınlığı bile kapmasa iyi olur."

"Diğerlerini de Mary'den uzak dursunlar diye uyaracak mısın?"

"Tabii ki. Ama sen madem buradasın ve madem duygularını açık açık söyledin, seninle konuşmamı ertelemek istemedim."

Rachel istemeye istemeye gülümsedi. "Tamam, Doro, ona zarar vermeyeceğim. Ama beni bu şeyden kurtar, lütfen. Lanet olası bir tasma takmış gibi hissediyorum."

Doro bu son sözüne karşılık bir şey söylemedi. Mary'yle konuştu. "Rachel'ı yerleştirdikten sonra yanıma gel. Seninle konuşacaklarım var."

"Tamam." Mary, Doro'nun söylemek istediğinin birazını ses tonundan anlamış olsa gerek, kaygılı görünüyordu. Sorun değil. Ne de olsa o artık bir yetişkindi ve başarılı olmak üzereydi. Kendi türünün ilk başarılı örneği. Doro onu biraz zorlayacaktı. Biraz zorlanmaya dayanabilirdi, hatta şu an buna ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sonra Doro'nun yanına geri geldiğinde Doro ona karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

"Kalkanlı mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Örüntüne bakarak başka birinin daha yakında olup olmadığını söyleyebiliyor musun?" Doro'nun kendi takip hissi diğerlerinin burada olmadığını söylüyordu.

"Kimse yok," dedi Mary.

"Güzel. Demek ki bizi kimse bölemez." Uzun ve sessiz bir an boyunca Mary'yi izledi. "Ne oldu?"

Mary gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Sanırım gerildim."

"Elbette gerildin. İşin sırrı başkalarına bunu söylememekte."

Mary kaşlarını çatarak yeniden Doro'ya baktı, heyecanlı minik yüzünü endişe kaplamıştı. "Doro, onları zihnimde gördüm ve beni korkutmamışlardı. Hiçbir şey hissetmedim. Kendime onların büyük ihtimalle tehlikeli olduğunu, dikkat etmem gerektiğini hatırlatıp durdum. Ama kendime bunu telkin ederken bile tam anlamıyla inanmadım sanırım. Ama şimdi... onlardan bir tanesiyle bile tanışmak..."

"Rachel'dan korktun mu?"

"Hem de ne biçim."

Mary'nin böyle bir itirafta bulunması alışılmadık bir şeydi. Rachel onu ciddi anlamda sarsmış olsa gerekti. "Onunla ilgili seni korkutan şey ne?"

"Bilmiyorum."

"Bilmen lazım."

Mary bir an düşündü. "Başlangıçta bir histi – bu sabah seni

okumaya çalıştığımda yoksaydığıma benzer bir his. Tehlike hissi. Tam anlamıyla dile dökmediği tehditleri gerçekleştirebileceğine dair bir his." Durdu, Doro'ya baktı. Doro bir şey söylemedi. Mary devam etti. "Sanırım onunla ilgili tehlikeli olan asıl şey biz yukarı çıkmadan önce senin ima ettiğin şey. Yani eğer hastaları iyileştirebiliyorsa büyük ihtimalle insanları hasta da edebiliyordur."

"Tahmin etmen lazım demedim," dedi Doro. "*Bilmen* lazım dedim. O farkında olmadan onun her düşüncesini, her anısını okuyabiliyorsun. Yetini kullan."

"Doğru." Mary derin bir nefes aldı. "Buna henüz alışamadım. Sanırım biraz zaman geçince kendiliğinden gelir."

"Alışsan iyi olur. Seninle burada işim bittikten sonra her birini tek tek okumanı istiyorum. Karl dahil. Zayıf yanlarını ve güçlü yanlarını öğren. Onları, kendilerini tanıdıklarından bile daha iyi tanımanı istiyorum. Ve onlardan biriyle bile ilgili belirsizlik ya da korkuya kapılmamanı."

Mary biraz şaşırmış görünüyordu. "Tamam, onlar hakkında bilgi edinebilirim. Ama korkmama konusunda... eğer Rachel gibi birisi beni öldürmek istiyorsa sırf onu tanıyorum diye engel olamam herhalde." Bir an durdu. "Artık biliyorum ki –az önce öğrendim– Rachel bana isterse kalp krizi veya beyin kanaması yaşatabilirmiş. Biliyorum işte. Peki sonra?"

"Rachel hakkında başka ne öğrendin?"

"Çöp. İşime yarayacak bir şey yok. Özel hayatıyla, işiyle ilgili kimi şeyler. Onun da bir çeşit asalak olduğunu anlıyorum. Sanırım aileden geliyor."

"Tabii ki. Ama onda seninkine eşdeğer bir güç yok. Üstelik kızım, gördüğünün farkına varmadığın bir şeyi daha gördün."

"Neymiş?"

"Sen Rachel için en az onun senin için olduğu kadar tehlikelisin. Onu kalkanına rağmen okuyabiliyorsan seni şaşırtma şansı olmaz – dikkatsiz davranmadığın sürece. Ve eğer sana karşı bir şey yapacağını görürsen onu durdurabilirsin."

"Onu öldürmek dışında nasıl yapabileceğimi göremiyorum.

Ama fark etmez. Sen konuşurken bir yandan Rachel'ın zihnini okuyordum. Bana karşı bir şey yapmayı düşünmüyor, hele de sen ona yapmamasını öğütledikten sonra."

"Evet, yapmaz. Ama ben hep burada ikinizin arasında olmayacağım. Sana -çok da uzun olmasa da- bu insanların arasında nasıl davranacağını öğrenmen için zaman tanıyorum. Bu zamanı iyi kullan."

Mary yutkundu ve başını evet anlamında salladı.

"Rachel'ın ne yaptığını anladın, değil mi? Rachel cemaati için neyse, senin de o ve diğerleri için aynısı olduğunu fark ettin mi?"

"Başkalarından güç... ya da başka bir şey emen zihin vampiri. Güç mü? Yaşam enerjisi mi? Tam ne denir bilmiyorum."

"Ne dediğinin bir önemi yok. Rachel'ın insanları tedavi etmek için buna ihtiyacı var ama şifa onun hayatında kendisine bulduğu tek amaç. İyileştirme ayinleri sırasında etrafında topladığı şeyin geçici bir nevi örüntü olduğunu görebiliyor musun?"

450 "Evet. Ama en azından kimseyi öldürmüyor."

"Öldürebilirdi, hem de rahatlıkla. Sıradan insanların onun yaptığı şeye -beslenme biçimine- karşı hiçbir savunması yok. Eğer cemaatinden çok fazla enerji alacak olsa en yaşlıları, en küçükleri, en güçsüzleri ve hatta iyileştirmeyi amaçladığı hastaları teker teker öldürmeye başlardı."

"Anlıyorum."

"Şunu da anlasan iyi olur, sen ondan alabiliyorsun ama o senden alamıyor."

"Çünkü kalkanımla onu dışarıda tutabiliyorum."

"Onu dışarıda tutmana gerek yok. İstersen içeri al."

"Ne demek istiyorsun?" Korkuyla Doro'ya baktı.

"Tam olarak anladığını sandığın şeyi."

Mary kaşlarını çattı. "Yani sen şimdi bana ara sıra öldürmemin mahsuru olmayacağını mı söylüyorsun, hele ki birkaç saat evvel tam tersini söylemişken..."

"Ne söylediğimin farkındayım. Ve halen hiç kimsenin ölmesini *istemiyorum*. Ama seninle bir risk alıyorum, Mary. Eğer

bu insanların arasında sağ kalabilirsen kazanma şansım var demektir."

"İmparatorluğunu kazanmak. Tanrı'nın belası imparatorluğun için yaşamını riske atmayacağın kimse yok mu senin?"

"Yok."

Mary, Doro'ya ters ters baktı. Sonra içindeki öfke sanki onu sürdürecek enerjisi yokmuş gibi sönüverdi. Doro bu bakışa alışıktı. Tebaasındaki herkes, şu ya da bu zamanda, buna benzer bir bakışla Doro'ya bakardı. Bu teslimiyetin ifadesiydi.

"İzin vermeye karar verdiğim şey," dedi Doro, "ihtiyaç duyman hâlinde etkinlerden birinin canını alma hakkı. Eğer birisini diğerlerine ibret olsun diye cezalandırmaya ihtiyacın olursa, kendine hâkim olmayı başarıp o bir kişiyle sınırlı kaldığın sürece yaptığını mazur göreceğim."

Mary bunu uzunca bir süre kafasında tarttı. "Öldürme izni," dedi sonunda "bununla ilgili nasıl hissedeceğimden emin değilim."

"Kullanmaya ihtiyaç duymamanı umarım. Ama elin kolun bağlı hissetmeni de istemiyorum."

"Sağol. Sanırım. Tanrım, umarım Rachel gibiyimdir. Umarım öldürmek zorunda kalmam."

"Başlayana dek bunun yanıtını bilemeyeceksin."

Mary iç geçirdi. "Bunların tamamı senin hatan olduğuna göre, biraz daha kalacak mısın? Karl bana destek olmayacak. Birisine ihtiyaç duyacağım."

"Bu da diğer konu."

"Ne?"

"Etkinlere onların üstünde gösterdiğin bir tanecik güç gösterisinin, karşı koyamadıkları ve geri alamadıkları o yegâne şeyin benim hatam olduğunu söylemeyi bırak."

"Ama öyle..."

"Tabii ki öyle. Ve benim burada olduğumu gördükleri anda onlar da öyle olduğunu anlamış olacaklar. Duymaya ihtiyaçları yok. Özellikle de sen bunu acıma bekleyen bir mızmızlanma olarak anlatacaksan. Onlarda acıma duygusu yok, kızım. Senin

Vivian veya Rina için hissettiğinden daha fazla acıma hissetmeyecekler senin için, inan."

Bunun üstüne Mary ayılır gibi oldu.

"Büyümen gerekecek, Mary," dedi sessizce Doro. "Çok hızlı bir şekilde büyümen gerekecek."

Mary ellerini inceledi, kocaman, cidden çirkin, bedenindeki en kötü parçası olan ellerini. Dizlerinin üstünde kenetlenmiş duruyorlardı. "Doro, bir süre daha benimle kal," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

"Kalmaya niyetliydim zaten."

Mary rahatlama hissini saklamaya bile çalışmadı. Doro ayağa kalkıp ona gitti.

MARY

Etkinlerim parça parça gelirken kimi olaylar yaşandı. Rachel hariç her birinin zihinlerini gelmeden önce didik didik araştırıp kim olduklarını öğrenmiştim – böylece hiçbirinin beni şaşırtma şansı olmadı.

Doro, aptalca bir şey yapmış olan Jan'i gelir gelmez öldüresiye dövdü. Ona başka şartlar altında dokunacağını bile sanmıyorum. Ondan yapmış olduğu iki çocuktan birisi ölmüştü ve Doro bu durumdan memnun değildi. Jan bunun bir kaza olduğunu söylemişti. Doro onun gerçeği söylediği biliyordu. Ama kadın paniğe kapıldı.

Doro onunla –pek de yumuşak sayılmayacak bir tonda– konuşuyordu ve nedense üstüne yürüdü. Jan ön kapıdan kaçtı. Ve bu Doro'nun kırmızı çizgisiydi. Ondan kaçamazsın. Sakın kaçma. Jan'i uyardı ve geri çağırdı. Ama kadın koşmaya devam etti. Eğer ben Doro'yu durdurmasam onun peşine takılacaktı.

"Geri dönecek," dedim hızlıca. "Ona biraz zaman tanı. Örüntü onu geri getirir." Jan'e yardımcı olmak için niye zahmet ettim bilmiyorum. Onun başına ne geldiği hiç de umurumda değildi oysa. Rachel'la beni gördüğü andaki ilk düşüncesi: *Aman Tanrım, nigırlar!* olmuştu. Ve Doro gidip ondan çocuk yapmaya mı kalkmıştı. Rachel veya Ada daha iyi ebeveynler olurlardı, orası kesin.

Her neyse, Doro –sanırım sadece merakından– beklemeye karar verdi. Jan yaklaşık otuz dakika sonra geri geldi. Geldiğinde korkağın teki olduğu için kendine küfrediyor ve Doro'nun kendisini kesinkes öldüreceğini düşünüyordu. Doro bunun yerine kadını yukarıdaki odasına götürdü ve dövdü. Tanrı bilir kaç saat boyunca dövdü. Başlarda kadının çığlıklarını duyuyorduk. Yanımdakilerin düşüncelerini okuduğumda bulmayı beklediğim şeyle karşılaştım. Her biri, Doro'nun dayaklarının ne fena olabileceğini kendi kişisel deneyimlerine dayanarak biliyordu. Ben de biliyordum elbette ama tıpkı diğerleri gibi uzun süredir dayak yememiştim.

Bir noktadan sonra birbirimize bakmamaya çalışarak dayağın bitmesini bekledik. En sonunda sesler duruldu. Jan üç gün yataktan çıkamadı. Doro, Rachel'dan Jan'e yardım etmemesini talep etti.

Rachel'ın zaten Jesse'yi tedavi etmesi gerekecekti. En son gelen o oldu çünkü iki gününü örüntüye karşı koymaya çalışarak boşa harcamıştı. Geldiğinde delirmiş ve yorgun düşmüştü; onu ilk çağırdığım gün karıştığı kavgadan ötürü de yaralıydı. Bu kavgayı Jesse'nin zihnini okuyarak öğrenmiştim. Pensilvanya'da mülk edindiği kasabayı, oradaki insanlara neler çektirdiğini ve buna karşın kendisini sevmeye onları nasıl zorladığını da biliyordum. Kendimi ondan ölesiye nefret etmeye hazırlamıştım. Onunla tanışmak bu kararını değiştirmemi sağlamadı.

İlk sözleri: "Seni gidi yeşil gözlü kaltak, beni buraya nasıl sürükledin bilmiyorum ama bir an önce bıraksan iyi olur. Derhal."

Keyfim kaçıktı. Bu aynı nakaratın biraz farklı uyarlamalarını iki gündür diğer herkesten duyuyordum zaten. Ve ona dedim

ki: "Bak oğlum, eğer bana hitap etmenin doğru düzgün bir yolunu bulmazsan kalan dişlerini de ben kıracağım."

Beni doğru duyup duymadığından emin değilmiş gibi bön bön suratıma baktı. Sanırım insanların ona karşı çıkmasına ve lafının arkasında durmasına alışık değildi. Bana doğru atıldı. Ağzından çıkmayı başaran iki sözcük: "Dinle, kaltak-" olabilmişti.

Yanımda duran masadan taştan yapılma ağır bir at heykelciğini kavrayıp çenesine geçirdim. Düşüncelerim kalkanlı olduğu için Donaldton'da dövdüğü adamda yaptığı gibi hareketlerimi önceden öngörememişti. Onu yerde kanlar içinde bıraktım ve Rachel'ın odasına gittim.

Kapısını tıklattığımda Rachel kapıyı açıp eşikte durdu ve kızgınlıkla bana baktı. "Buyur."

"Aşağı gel," dedim. "Seni bekleyen bir hasta var."

Kaşlarını çattı. "Birisinin canı mı yandı?"

"Evet, Jesse Bernarr. Teşrif eden son 'aile' üyemiz. Kendisi geri kalanınızdan biraz daha çıldırmış hâlde geldi."

Rachel'ın algısıyla evin alt katını taradığını hissedebiliyordum. Jesse'yi buldu ve odaklandı. Biraz sonra, "Of, tamam," diye homurdandı. "Üstelik enerji alabileceğim hiçbir şey yokken."

Buna karşın, hiç beklemeden Jesse'nin yanına gitti. Ben de onu takip ettim çünkü Jesse'yi iyileştirmesini izlemek istiyordum. O âna dek, Rachel'ın anıları dışında hiçbir şey görmemiştim.

Jesse'nin yanına çömeldi ve onun yüzüne dokundu. O anda tüm hasarı içeriden görebilir olmuştu, önce olanı anlıyor, sonra da Jesse'nin bedenini iyileştirmesi için harekete geçiriyordu. Bunu nasıl yaptığını tam olarak nasıl anlatırım bilmiyorum. Görebiliyordum. Sanırım anlayabiliyordum da. Hatta birisine zihinsel olarak bunun nasıl yapıldığını gösterebilirdim de. Ama anlatmayı başaramazdım. Acaba nasıl anlatırdım diye düşünmeye başladım.

Ben oradan ayrıldığımda Rachel halen Jesse'yle meşguldü. Hafif bir sersemlik içinde mutfağa gittim. Zihnimde Rachel'ın

diğer tedavilerini düşünüyordum – hafızasından seçebildiklerimi. Ondan şu anda öğrendiğim kadarı geri kalan her şeyi apaçık gösteriyordu. Sanki yeni bir dil öğrenmiş gibi hissediyordum – sanki hayatım boyunca duymuşum da bir anda azıcık anlamaya başlamışım gibi. Ve bu azıcık kısım bile bana çok daha fazlasını göstermeye başlamıştı.

Bir çekmeceyi açıp meyve bıçağı aldım. Bıçağı sol koluma dayadım, bastırdım ve hızlı bir kesik attım. Derin değildi. Fazla derin değil. Yine de çok fena acıdı gerçi. Yaklaşık sekiz santimlik bir kesik attım ve bıçağı lavaboya fırlattım. Kolumu da lavabonun üstünde tuttum çünkü kanamaya başlamıştı. Bunu yapıp yapamayacağımı görmek için öncelikle acıyı durdurdum. Kolay olmuştu. Sonra acının geri gelmesine izin verdim. Yaptığım şeyi hissedebileceğim her açıdan hissetmek istemiştim. Kanamayı durdurdum. Gözlerimi kapattım ve sağ elimin parmaklarını yaranın üstüne götürdüm. Bu daha iyi olmuştu. Tüm algımı yaraya yönlendirebilmiştim, yarayı içeriden izliyordum ve gözlerimin gördükleri dikkatimi dağıtmıyordu. İyileştirmeye başladığım sırada yara ılınmaya başladı, giderek ısındı, sımsıcak oldu. Rahatsızlık verici bir his olmadığı için ısıyı durdurmaya çalışmadım. Bir süre sonra serinlediğinde kolumun tamamen iyileştiğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi açıp yaraya baktım. Kolumun bir kısmı kandan sırılsıklamdı, başta akan kanlar. Ama kestiğim yerde normal bir yara izinden fazlası kalmamıştı. Kolumu musluğun altına tuttum ve tekrar baktım. Hiçbir şey yok. Görmek için çaba harcamadıkları takdirde kimsenin görmeyeceği minicik bir iz.

"Eh," dedi Rachel'ın sesi arkamdan. "Doro benimle akrabalığın olduğunu söylemişti."

Yüzünü görebilecek şekilde döndüm; ölüleri diriltmek dışında her şeyi yapabilecek bir kadının karşısında olmamam gerektiği kadar kendimle gurur duyuyor, bu gururla gülümsüyordum. "Yapıp yapamayacağımı denemek istemiştim sadece."

"Böyle tırmık kadar küçük bir şeyi iyileştirmen normalde olması gerekenden beş kat uzun sürdü."

"Yuh, senin ilk seferinde ne kadar sürmüştü ki?" Bu soruyu sorduktan sonra bunun Rachel'la ateşkes imzalamak için iyi bir fırsat olduğunu fark ettim. Etkinler geldiğinden beri bir onunla bir bununla tartışıp durmuştum. Buna bir dur demek gerekiyordu. Cidden. "Boş ver," dedim. "Haklısın. Sana kıyasla çok vakit kaybettim. Belki nasıl daha hızlı yapacağımı bana gösterebilirsin. Belki diğer şeylerin nasıl tedavi edildiğini bana da öğretebilirsin."

"Ya kendi başına öğrenirsin ya da öğrenmezsin," dedi. "Bana öğreten olmamıştı."

"Öğretebilecek kimse var mıydı ki?"

Cevap vermedi.

"Bence sen iyi bir öğretmen olabilirsin ve ben öğrenmek istiyorum."

"İyi şanslar."

"Siktir git o zaman." Tavrından tiksinerek arkamı döndüm ve kendime jambonlu peynirli sandviç yapmak üzere buzdolabına gittim. Normalde bu gibi atıştırmalıklar yemediğim için zayıftım ama şimdi çok aç hissediyordum. Rachel'ın gitmesini bekliyordum ama gitmedi.

"Aşçı nerede?" diye sordu.

"Odasında pembe dizi izliyor galiba. Eğer burada değilse genelde orada oluyor."

"Onu çağırır mısın?"

"Neden?"

"Jesse'yi işim bittikten sonra uyuttum ama o zaman bile çok acıkmış olduğunu hissetmiştim."

Sandviçimi ağzıma götürürken yarı yolda durdum. "Öyle mi? Peki *sen* nasıl hissediyorsun?" Sormaya ihtiyacım yoktu aslında. Onun söyleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde cevabını okumuştum.

"İyi. Neredeyse hiç tükenmiş hissetmiyorum. Ben–" Aniden suçlayıcı bir bakışla bana baktı. "Nasıl hissediyor olmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl bilebilirsin?"

Ona ne kadar az şey anlatmak istediğimi fark ettiğimde şaşırdım. Hiçbiri onları kalkanlarına rağmen okuyabildiğimi ve yapacakları hiçbir şeyin bana engel olamayacağını bilmiyordu. Benden zaten yeterince nefret ediyorlardı. Ama ben kendi özel yetimi onlardan saklamamaya çoktan karar vermiştim. Yeteneğimden utanmış gibi veya onlardan korkmuş gibi davranmayacaktım. "Zihninde okudum," dedim.

"Ne zaman?" Öfkeden kudurmaya başlıyordu.

"Bunun önemi yok. Vay canına, ne ara olduğunu ben bile hatırlamıyorum."

"Buradaki zamanımın çoğunda kalkanım vardı. Eğer biraz önce iyileştirdiğim sırada okumadıysan... bir dakika – o zaman beni okuyordun, değil mi?"

"Evet."

"Ne yaptığımı izledin, sonra da buraya gelip kendi üstünde denemek istedin."

"Aynen öyle. Peki, tükenmiş hissetmiyor oluşun sana da tuhaf gelmedi mi?"

"Bu başka bir konu. Burnunu her yere sokmanla ilgili konuşmak istiyorum önce. Beni okuduğunu hissetmedim bile."

Derin bir nefes aldım. "Bunun Jesse'yle meşgul olduğun için olduğunu söylemek isterdim ama uğraşmayacağım. Şöyle bir şey var ki, Rachel, ben istemediğim sürece seni ne zaman okuyup okumadığımı bilemeyeceksin."

Birkaç saniye hiç ses çıkarmadan beni izledi. "Demek bu da senin şu özel becerinin parçası. Kişileri onlar farkında olmadan okuyabiliyorsun. Ayrıca... kendi kalkanını onların seni okuyabileceği kadar inceltmeye ihtiyaç duymadan okuyabiliyorsun onları. Çünkü az önce açık değildin. Öyle olsan fark ederdim." Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi durdu. Ben sustum. O da devam etti. "Ve sen insanları kalkanlarına rağmen okuyabiliyorsun. Değil mi!" Bu bir sorgu ve suçlamaydı. Sanki itiraf etmem için meydan okuyordu.

"Evet," dedim. "Okuyabiliyorum."

"Demek ki özgürlüğümüzü ele geçirmekle kalmadın zihin alanımızı da ele geçirdin."

"Karşılığında da sana bir şey vermişim gibi görünüyor."

"Ne verdin?"

"Bazen suçluluk duyduğun asalaklık ihtiyacından azat etmek mesela."

"Eğer Doro'nun arkasına saklanıyor olmasan bu hediyenle ilgili duyduğum minnet duygusunu nasıl göstereceğimi iyi biliyorum."

"Eminim deneyebilirdin. Ama Doro benim tarafımda olduğuna göre sence de iyi geçinmeye çalışsak daha iyi olmaz mı?"

Arkasını dönüp uzaklaştı.

Hiçbir şeyi çözememiştik ve benim haneme bir sarı kart daha yazılmıştı. Ama en azından iyileştirmeyi öğrenmeye başlamıştım. Bir an önce öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmem gerektiğini hissediyordum. Rachel umutsuzluk içinde saçma bir şeye kalkışacak olursa diye.

Bir süre kimse hiçbir şeye kalkışmadı gerçi. Bir tek alışıldık tartışmalar devam ediyordu. Jesse beni "haklayacağına" ant içti. İri, aptal, gürbüz, sarışın, yakışıklı ve kabaydı – baş belası. Ama bir şekilde hiç korkmadığım tek etkin oydu. O da bana karşı temkinliydi. Kendini benim deli olduğuma inandırdı ve tehdidine karşın bir daha bana bulaşmadı.

İnsanlar evde tartışmak dışında bir şeyler yapmaya başladılar.

Seth, Ada'nın odasında yatmaya başladı, küçük faremiz Ada da biraz daha canlı görünmeye.

Jesse bir gece kendisini iyileştirdiği için teşekkür etmek için Rachel'ın odasına gitti. Şükranı Rachel'ı tatmin etmiş olmalıydı. Jesse bir daha teşekkür etmek için ertesi gece de onun yanına gitti.

Karl bana bir sefer, "Günaydın," dedi. Sanırım yanlışlıkla ağzında kaçırmıştı.

Rachel, Doro'ya –bana değil– benim haklı olduğumu anlattı. Artık bir güruhun enerjisini emmeye gerek duymadan tedavi

edebiliyordu. Hatta artık kalabalıklardan güç alıp alamayacağından şüpheli olduğunu da söyledi. Örüntünün onu değiştirdiğini, bir şekilde kısıtladığını anlattı. Artık hastalarını, onların kendi gücünü kullanarak tedavi ediyordu – ki eğer hastası zayıf düşmüşse bu tehlikeli bir durum olabilir gibi görünüyordu. Rachel onu uyandırdığında Jesse birkaç koca dilim eti mideye indirmişti. Biftekler, epey bir patates kızartması, salata ve bir litre süt. Ama Jesse o kadar iri bir tipti ki normalde de bu kadar yiyor olduğunu tahmin etmiştim. Daha sonradan haklı olduğum ortaya çıktı. Demek ki Rachel'ın tedavisi onu o kadar da güçsüz düşürmemişti.

İlk günlerde kendi başıma takıldım. Herkesi izledim – daha doğrusu okudum. Rachel'ın yapabildiklerimi herkese yetiştirdiğini ve onların izlendiklerinin farkında olduğunu sonradan anladım. Bu durum hoşlarına gitmemişti. Onlarla aynı odada olduğum zamanlarda hakkımda epey boktan şeyler düşünüyorlardı. Ama onlarlayken ve onlarla konuşurken onları sürekli olarak okumuyordum. Dikkatimi söylediklerine yöneltmem gerekiyordu. Yani bana hem sözel hem de düşünsel boyutta lanet okunduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Yine de yavaş yavaş alışıyordum. Onlardan korkmamayı öğreniyordum. Karl dahil. Her biri hem yaş olarak hem de fiziksel olarak benden büyüktü. Bir süre boyunca kendimi bunların bir önemi olmadığına dair telkin etmem gerekti. Eğer beni korkutmalarına izin verirsem onlarla asla başa çıkamayacaktım. Bir sürenin sonunda kendimi ikna etmeye başladım. Belki beklemedikleri anlarda düşündükleri ve benim algıladığım şeylerden etkilenmiştim. Bazen şikâyet ederken, tartışırken veya bana küfrederken bile örüntünün içinde rahat hissettiklerini algılayabiliyordum. Jesse'nin evvelden araba kullanmasına engel olan zihinsel cızırtı gitmişti; Jan'in artık her dokunduğu şeyle ilgili dikkatli davranması gerekmiyordu – her dokunduğu nesneden alımladığı geçmişe yönelik yansımalar onu rahatsız etmiyordu. Ve tabii ki Rachel'ın kalabalık insan gruplarına ihtiyacı kalmamıştı. Clay Dana'nın da ilk günlerde olduğu gibi Seth'e ihtiyacı

yoktu. Clay, örüntünün üyesi olmasa da ondan faydalanıyor gibiydi. Bu da Seth için Ada'ya ayıracak daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Herkes yavaş yavaş alışıyordu. Ama Mary dışındakiler bundan hoşnut değildi. Tasmalarına alışıyor olmaları bir yana, bu tasmalardan fayda sağlayabildiklerini görmek onları korkutmuştu. Belki de sıradan insanların onların taktığı tasmalara boyun eğmesi gibi boyun eğdikleri ihtimalinden ödleri kopuyordu. Karl'ın hizmetçileri gibi mutlu kölelere dönüşüyor olma ihtimali... Korku onların bana karşı daha da sert mücadele etmelerine vesile oldu. Hislerini anlayabiliyordum elbette ama anlamam yeterli değildi. Bu konuda bir şey yapmam gerekiyordu. Duyguları hakkında konuşmaktan gına gelmişti. Biraz kendi kendime düşündükten sonra konuşmak üzere Doro'ya gittim.

Doro'ya bu zamanda daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyar hâle gelmiştim. Evdeki insanlar içinde suçlanmadan, bela okunmadan veya tehdit edilmeden konuşabildiğim tek kişi oydu. Neredeyse Doro'nun odasına taşınacaktım. Geçişimden yaklaşık iki hafta sonraki bir gece Doro'nun odasına gittim, yatağına uzandım ve, "Evet, sanırım bu iş yeterince uzadı," dedim.

"Ne?" diye sordu. Çalışma masasında oturmuş antik Mısır hiyerogliflerine benzer bir şeyler karalıyordu.

"Herkes oturmuş, olmayacak olanın olmasını bekliyor âdeta," dedim. "Örüntünün kendiliğinden kaybolmasını yani."

"Ne yapacaksın?"

"Hepsini bir araya toplayıp gerçeklerle yüzleşmelerini sağlayacağım. Sonra, onlar bağırıp çağırmayı bıraktıktan sonra bu örüntüye rağmen ne yapabileceklerini düşünmelerini isteyeceğim." Doğruldum ve ona baktım. "Lanet olsun, hepsi telepat işte. İşlerini yapmak için evin kilometrelerce uzağına gitmeye ihtiyaçları yok ne de olsa. Ve Tanrı aşkına, onların bir şeyler yapmaya ihtiyacı var!"

"İş mi?"

"Doğru. İş, hobi, hedef..." Birkaç gündür bu konuyu düşünmekteydim. "Kendi işlerini oluşturabilirler. Bu da, onların bana

dert yanmak için daha az vakti kalacağı anlamına gelir. Rachel istiyorsa burada da cemaat kurabilir. Diğerleri de etrafa bakınıp ne yapmak istediklerini bulabilirler."

"Eğer mantıklı düşünebiliyorlarsa. Mantıklı olmayabilirler, unutma."

"Doğru."

"Senin sözcüklerinle bağırıp çağırmayı, seni linç etmeyi deneyene kadar kesmeyebilirler."

"Doğru," diye tekrarladım. Derin bir nefes aldım. "Bekleyip akan kanı izlemek ister misin?"

Gülümsedi. "Eğer ben oradaysam hiç kan akmayabilir de."

"O zaman, lütfen, kal ve izle."

"Ah, merak etme, kalacağım. Ama bu yalnızca onlar üstündeki otoriteni tanıdığımı onlara da göstermek için. Onları serbest bırakıyorum, Mary."

Yutkundum. "Şimdiden, ha?"

"Artık seninler. Aralarına atılma vaktin geldi."

"Sanırım." O kadar şaşırmamıştım. Doro'nun bu noktaya gelene kadarki davranışlarını görmüştüm. Zihnimi okuyamıyordu ama beni, benim diğerlerini izlediğim kadar yakından dikkatlice izlemişti. Bana sorular sormuştu. Benim için bunun bir sakıncası yoktu. Diğerlerinin benimle ilgili şikâyetleri dinlemiş ama onları benimle ilgili sorguya çekmemiş veya hiçbir vaatte bulunmamıştı. Bunun için mutluydum. Artık yuvadan uçma vaktim gelmişti.

"Eğer bu işe yararsa gideceksin, değil mi?" diye sordum.

"Bir süreliğine. Ama geri geleceğim. Ama ben gitmeden önce de, gittikten sonra da ikinize birden yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir önerim var."

"Ne?"

"Yapmayı planladığın şeyi yapmadan önce Karl'ı da olaya dahil et. Seninle ilgili öfkesinin bir kısmını aşmasına izin ver ve söylediğindeki mantığı görmesini sağla. Bundan sonra, eğer onu anladığımı sandığım kadar iyi anlıyorsam diğerleri seni tehdit etse bile o arkanda duracaktır."

"Bunun bir koruyucuyu başkasıyla değiş tokuş etmekten ne farkı var? Benim kendi kendimi koruyabilmem gerekmiyor muydu?"

"Koruyabilirsin tabii. Ama büyük ihtimalle bunu yapmak için birini öldürmen gerekecek. Ben bunun önüne geçmene yardımcı olmaya çalışıyorum."

Başımla onayladım. Öldürmemin zincirleme bir şeye dönüşmesinden halen korktuğunu biliyordum. Etkinlerden birisini öldürmem gerekirse er ya da geç başka birini daha öldürmem gerekecekti. Ve birini daha. İçimdeki hisse göre Doro buradan ayrılırsa Emma'nın evinden daha uzağa gitmeyecekti. Orada kendine has duyularını bana yöneltip izlemeye devam edebilirdi.

"Karl yalnız mı?" diye sordu.

Kontrol ettim. "Evet, ne ilginç." Karl, onca insan arasından Jan'le düzüşmeye başlamıştı. Beni iğrendirmenin başka yolunu bulamamıştı herhalde.

"O zaman ona git. Konuş."

Doro'ya pis bir bakış attım. Geç olmuştu ve Karl'ın bana söyleyeceği şeyleri duyasım yoktu. Sadece yatıp uyumak istiyordum. Ama kalktım ve Karl'ı ziyaret ettim.

Sırtüstü uzanmış, uyumakta olan yerel bir siyasetçinin düşüncelerini kurcalamaktaydı. Ne yaptığını anlamak için bir süre bekledim. Doro'yla kendisinin işletmesindeki bir şirketin bina inşa etmek için gereken kat iznini çıkarmaya çalışıyordu. Sonuçta onun hâlihazırda bir işi vardı. Kapıyı tıklattım.

Sessizce ve yüzünde hiçbir ifade göstermeksizin ona anlatacaklarımı dinledi.

"Yani buradayız, sana aitiz ve hepsi bu," dedi kısık sesle.

"Söylemeye çalıştığım şey bu değildi. "

"Aslında buydu. Bunun yanı sıra yaşantılarımızı devam ettirmek ve olabildiğince iyi yaşamak için elimizden geleni yapmamız gerektiği gerçeğiyle beraber."

"Tek istediğim buraya yerleşip yeniden insan gibi davranmaya başlamamız."

"Eğer halen insansak tabii. Benden ne istiyorsun?"

"Eğer verebileceksen, yardımını. Kabul edebilirsen."

"Ben mi sana yardım edeceğim?

"Sen benim kocamsın."

"Bana öyle gelmemişti."

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Onunla tartışmanın sırası değildi.

"Doro sana arka çıkar," dedi. "Tek ihtiyacın olan o."

"Beni kendi başımın çaresine bakmam için yalnız bıraktı. *Bizi* kendi başımızın çaresine *bakmamız* için bırakıyor."

"Neden? Ne yaptın?"

"Hiç, en azından şimdilik. Bu bir ceza değil. Artık onsuz –bir grup olarak– hayatta kalmayı denememiz gerektiğini düşünüyor."

"Senin hayatta kalmayı denemen gerektiğini yani..."

"Hayır, bizim. Çünkü eğer işler sarpa sararsa diğerleri beni öldürmeden önce alabildiğim kadarının canını alıp yanımda götüreceğim." Derin bir nefes aldım. "Senin yardımına da bu yüzden ihtiyacım var. Bu işin üstesinden hiç kimseyi öldürmeden gelmek istiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Öldürebileceğinden bu kadar emin misin?"

"Kesinlikle."

"Nasıl bilebilirsin? Hiç denemedin ki."

"Nereden öğrendiğimi duymak istemezsin, inan bana."

"Aptal olma. Eğer benim yardımımı istiyorsan bana her şeyi anlatman lazım."

Ona baktım. Sakin bir şekilde cevaplayabileceğimden emin oluncaya dek bakmayı sürdürdüm. "Acıktığında nasıl yemek yemen gerektiğini biliyorsan, ben de öyle biliyorum. Ben bu tür bir asalağım, Karl. Sanırım sen ve diğerleri de bu konuyu benim kabullendiğim gibi kabullenmelisiniz."

"Yani sen... Doro'nun dişi versiyonu musun?"

"Tam değil ama onun gibi bir şey."

"Sana inanmıyorum."

"Ama aslında bal gibi de inanıyorsun."

Bana bir süre sessizce baktı. "Beni kalkanıma rağmen okuyabildiğine de inanmak istememiştim."

"Okuyabiliyorum. Bu da benim yetimin bir parçası."

"Benim yardımıma ihtiyaç duymayacak kadar çok yetin var."

"Sana neden ihtiyacım olduğunu anlattım ya."

"Evet. Öldürmek istemiyorsun."

"Biri bana saldıracak kadar aptal olmadığı sürece."

"Eğer hissettiğin şey açlıksa bundan nasıl kaçınabilirsin ki? Eninde sonunda öldürmen gerekecek."

"Bu daha çok iştah gibi – yani yiyebiliyorsun ama aç değilsin."

"Ama acıkacaksın. Bana öyle geliyor ki bizim burada olma amacımız bu. Senin besin stoğunuz. Aynı Doro'nun yaptığı şekilde insanları etrafına topluyorsun. Senin için, onun için olduğu kadar büyük bir iş değil, hepsi bu."

Yumuşak bir tonda, "Olabilir," dedim. "Ben de böyle olduğunu düşünüyordum. Ama bu doğru olmayabilir. Ki doğruysa bile bu konuda başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Başını çevirip kitaplığına baktı. "Elinden intihar dışında bir şey gelmez."

"Bunu yapmaya da niyetim yok. Ama sana şunu söyleyebilirim, bu insanlar beni ne kadar delirtirse delirtsin onlardan birini öldürmek neredeyse kendimi öldürmek kadar zor olurdu. Onların canlarının peşinde değilim."

"Şimdilik."

"Ayrıca kimsenin beni fikrimi değiştirmeye çalışmasını da istemiyorum. Çünkü eğer değiştirirsem kendime hâkim olamamaktan korkuyorum. İsteyebileceğimden daha fazla kişiyi öldürmem gerekebilir." Dışarı çıkmak üzere ayaklandım. "Karl, senden şu an karar vermeni veya bana herhangi bir söz vermeni beklemiyorum. Sana sadece bir seçim yapman gerekeceğini söylemek istedim." Kapıya yöneldim.

"Bir dakika."

Durdum, bekledim.

"Sen kapalısın, sürekli kalkanın var," dedi. "Geçişinden sonra benim için denediğinden beri kalkanını indirdiğini sanmıyorum."

"Seni öldürmek isteyen insanlarla birlikte yaşıyor olsan sen indirir miydin?"

"Ya senden benim için kendini açmanı istesem. Yalnızca benim için. Şimdi."

"Neden?"

"Çünkü bana ihtiyacın var. Ve bana söylediğin şeyin doğruluğunu kendim görmem gerekiyor."

"Bu konuda sorunumuz yok sanıyordum."

"Kendi gözlerimle görmeliyim, Mary. Emin olmam lazım. Ben... benden istediğin şeyin yapılması gerektiğinden emin olmadan bunu sana veremem."

Onu okuduğumda gerçeği söylediğini biliyordum. Öfkeli ve kırgındı, benden yana taraf olduğu için kendisini pek sevmiyordu. Ama –en azından bir süreliğine– hayatta kalmak için en iyi şansının bu olduğunu biliyordu.

Açıldım. Onun bulabileceklerinden çok yanlışlıkla onun canını almaktan korkmuştum. Bu sefer anılarımın altını üstüne getirmesi konusunda geçen sefer olduğundan daha hassastım ama yine de dayandım. Ona söylediğim şeyin sağlaması dışında bir şeyi kurcalamadı. Tek ilgilendiği buydu.

Biraz sonra, "Tamam," dedi.

Kalkanımı çektim ve ona baktım.

"Sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Tanrı yardımcımız olsun."

7
MARY

Karl'ı kazanmak, bana diğerleri üstünde çalışmaya başlayacak cesareti verdi. Herkesi sabah onda oturma odasında topladım. Karl, Vivian'la; Seth Dana ise Ada ve Clay ile geldi. Vivian ve Clay'in orada olmasına gerek yoktu tabii ki ama varlıkları benim için sorun değildi.

Karl'ın gidip Jan'i getirmesi gerekti. Çünkü Jan benden
 emir almaya niyeti olmadığını söylemişti. Ben de hele bir şu toplantıyı yapalım, eğer Jan halen böyle düşünüyorsa o zaman Doro'nun dayağının benimkine kıyasla ne denli nazik olduğunu bizzat gösteririm diye düşünmüştüm.

Doro'nunsa Jesse ve Rachel'ı getirmesi gerekti. İkisi bir süre birlikte kalmayı planlıyorlarmışçasına Jesse'nin odasına tıkılmışlardı. Benimle ilgili fikirleri konusunda birlik olduklarınaysa hiç şüphe yok. Hatta o kadar yakınlaşmışlardı ve benden öylesine nefret ediyorlardı ki eğer birinin canını alacak olursam bunun onlardan biri olacağından emindim. Üstelik şu son birkaç gündür nasıl dipdibe olduklarına bakılırsa ikisinden yalnızca birini almam yetmeyecek gibi görünüyordu. İkisinin de kenarda bekleyip diğerinin ölümünü izleyecek hâli yoktu.

Bu beni rahatsız ediyordu. Onların birbirlerine karşı duydukları hissi onlara karşı kullanabileceğimi fark ettim – en azından bir süreliğine ikisinden birini tehdit ederek diğerini de idare edebilirdim. Ama nedense bunu yapmak istemiyordum. Eğer gerekirse, ikisini birden öldürmek ve kendimi Doro'nun

gözünde sorumlu konumuna düşürmektense bunu yapmayı yeğlerdim ama tabii beni kaba kuvvet kullanmaya itmemelerini umuyordum.

Hepsi birlikte odada toplandığında –Doro da bir köşede kendi başına oturmuş izlerken– konuşmamı yaptım. Doro bana daha sonradan bu konuşmanın fazla açık sözlü olduğunu, tehdit edip meydan okuma konusunda aşırı hevesli duyulduğumu söyledi. Büyük ihtimalle haklıydı da.

Herkese örüntünün artık onları bana bağlayan kalıcı bir uzantı olduğunu söyledim. Örüntü de ben de ortadan kaybolmayacaktık, onlar da bana zarar veremeyecekti. Onları öldürebileceğimi ve beni eğer zorlarlarsa öldüreceğimi ama eğer bundan kaçınma şansım varsa öldürmemeyi tercih ettiğimi söyledim. Onlara bastırmaya çalıştıklarını bildiğim hislerini dinlemelerini ve örüntüyü kabul etmelerini söyledim. Kendilerine yeni ilgi alanları bulmalarını, eski hobileri canlandırmalarını, isterlerse iş bulmalarını ve aylak aylak oturup çocuk gibi mızmızlanmayı bırakmalarını söyledim. Konuşurken sesim hep alçaktı. Bağırmadım, öfkelenmedim. Ama buna karşın söylediklerimden hoşlanmadılar.

Ve tabii ki Karl hariç hiçbirisi bana inanmak istemedi. Onlara karşı kalkanımı indirmem gerekecekti. Bunun gerekebileceğini tahmin etmiştim. Bunu iple çekmiyordum elbette ama hazırdım. Ama bunun öncesinde onları korkutmak için oynayabileceğim kozlarımı oynamam gerekiyordu.

"Bakın," dedim kısık sesle. "Hepiniz beni tanıyorsunuz. Hepiniz kendimi korumak için elimden geleni yapacağımı biliyorsunuz. Şu an beni okumaktan fazlasını yapmaya kalkacak olursanız gününüzü görürsünüz. Söyleyeceklerim bu kadar."

Ve açıldım. Hepsinin temkinli hareket ettiğini görebiliyordum, bana karşı herhangi bir hamle yapmadan önce sahip olduğumu iddia ettiğim güce gerçekten sahip olup olmadığımdan emin olmak istiyorlardı – bu da akıllıca bir hareketti.

O güne dek zihnimi Karl dışında hiç kimseye açmamıştım. Tek seferde birden fazla kişiye açılmanın nasıl bir şey olduğu-

na dair diğerlerinin anıları dışında hiç deneyimim yoktu. Onlar bunu bilinçli olarak yapmıyorlardı tabii. Fark, onların benim gibi sürekli kalkanlı duramıyor oluşuydu. Kalkanları zihinsel algılarını tamamen engelliyordu. O yüzden onlar kalkanları çekiliyken ağızlarına ve kulaklarına tıkaç tıkalı, gözleri de bağlıyken dışarıda geziniyor gibi hissediyorlardı. Hiçbiri buna fazla uzun dayanamıyordu. Yani zaman zaman birbirlerinin düşüncelerini alımlayabiliyorlardı. Bazen iki veya üç kişi birisinden bir şeyler alımlıyordu. Bundan hoşlanmıyorlardı ama bununla yaşamayı öğrenmişlerdi. Doro bunun bile umduğundan çok daha fazlası olduğunu itiraf etmişti. Etkinler daha önce birbirlerinin düşünceleriyle yaşamayı başaramıyordu. Benim etkinlerim için birbirlerinin zihinlerinden uzak durmanın nesiller öncekilere göre çok daha kolay olduğunu söyledi. Bunun başarısının örüntüm sayesinde olduğunu söyledi. Belki hepsini birden zihnimin içine alabilmem de örüntümün başarısıydı. Tıpkı onlar gibi ben de zihnime girmelerinden hoşnut değildim. Ama gerginlik veya korku duymadım çünkü gerekirse kendimi koruyabileceğimi biliyordum. Hiçbirinin bir şeye kalkışmayacağını da biliyordum – en azından şimdilik. Yalnızca rahatsız olmuştum. Sanki beni dikkatle inceleyen büyük bir kalabalığın ortasında kendimi birdenbire çırılçıplak bulmuşum gibi.

Neyse ki onların hareketlerini takip edip kimin ne öğrendiğini izlemek kolaydı. Bu kadar çok kişiyle bunu yapmanın kolay olmasını beklemiyordum. Ve Jesse, onlara söylediklerimin doğruluk payını araştırmak yerine başka yerleri kurcalamaya karar verdiği anda onu yakaladım.

Uzandım ve sol bacağının dizden aşağısındaki sinirleri sıkıştırıp düğümledim.

Rachel'ın tavsiyesine uymuş elimdeki şifa becerisini geliştirmeye devam etmiştim. Kendime şifacı diyemeyecek kadar başlardaydım ama kendi bedenimi ve başkalarının bedenlerini içeriden gözlemleyerek epey bir şey öğrenmiştim. Tıp kitaplarını ve Rachel'ın bilgilerini de okumuştum. Ama en iyi öğrenme yöntemim bir hastalığı olan insanları ve bedenlerinin nasıl iyi-

leştiğini izleyerek en başta neyin ters gittiğini anlamaktı. Eğer anlayabiliyorsam uygulayabiliyordum da.

Birkaç gün önce bacağıma fena bir kramp girmişti.

Şimdi de Jesse'nin bacağına fena bir kramp girmişti. Ağrıdan çok şaşkınlıktan -gerçi ağrısı da epey ciddiydi- çığlık attı. Ve bu sayede dikkati gerilip bırakılan lastik bant gibi benden uzaklaştı.

Kramp yaratmak çok kolay ve hızlı bir işlemdi. Diğerleri bunu yapanın ben olduğumu anladığında ben işimi bitirmiş, yeniden diğerlerine odaklanmıştım. Neredeyse aynı anda zihnimi bıraktılar. Neredeyse. Bir tek Rachel kalmıştı, o da düşüncelerini benim için kelimelere döktü.

Bana böyle müdahale edebileceğini sanma sakın!

Tabii ki hayır, diye cevap verdim. *Ne yazık ki konu sen olunca elimden gelen tek müdahale seni öldürmek.*

Korkudan çılgına dönerek ve korktuğu için kendisinden utanarak beni bıraktı.

Rachel zihnimle temasını kestiği sırada Jesse ayağa kalktı. Krampı, ben süresini uzatmak için ayrıca bir şey yapmamış olduğum için normal seyrinde geçmişti. Aslında kendi kaslarını kullanarak bacağını bile kırabilirdim. O bunu fark etmemiş gibiydi. Bana doğru hamle yaptı.

Karl hızla kalkıp Jesse'nin önüne atıldı. Uzun mesafe koşucusu ve futbol oyuncusu karşı karşıya. Tezat oluşturuyorlardı. Karl, tam Jesse onu devirmek üzereyken konuştu.

"Sana bir soru, Jess," dedi sessizce. "Sadece bir tane. Mary'ye ulaştığında, onun seni diğer herkese ibretlik olarak sergilemesi dışında neyi başarmayı hedefliyorsun?" Sonra Jesse'nin önünden çekildi ve oturdu. Jesse olduğu yerde durdu önce Karl'a, sonra da bana alev püskürterek baktı.

"Bir kadın," dedi acı acı. "Hepi topu tek bir kadın yani, Tanrı aşkına! Onunla ilgili büyük olan tek şey lanet olası ağzı! Ve her biriniz, ölene kadar burada hapsolduğunuzu söylemesine izin veriyorsunuz." Suçlayıcı gözlerle odaya göz gezdirdi. "Eğer hepimiz ona tek seferde saldırırsak en fazla bir iki kişiyi öldüre-

bilir. Görmüyor musunuz? Bizim üstümüzdeki tek gücü, sizler ölmekten korktuğunuz için ona karşı çıkmak yerine Tanrı'nın belası tasmasına boyun eğiyor oluşunuz!"

Yeniden odada göz gezdirdi, bu sefer meydan okurcasına. "Ben şansımı denemeye varım. Hanginiz benimle? Hanginiz bu hapiste olmaktan benim kadar sıkıldınız?"

Rachel'ı izliyordum. Bana baktı; ben de gözlerimi ondan Jesse'ye ve sonra tekrar ona çevirdim. Tehdidimin ona ulaşması bu kadar kolaydı işte. Rachel anlamıştı. Sessiz kaldı. Seth söze girdiğinde Jesse, Rachel'a dönmekteydi.

"Jess, bana öyle geliyor ki Doro'yu unutuyorsun."

Jesse, Doro'ya baktı. Doro ifadesizce ona baktı. "Unutmuyorum." Jesse, Seth'le konuşurken gözlerini Doro'dan ayırmadı. "Mary'yi sizden biraz daha fazla okumuş olabilirim – geri kalan hepinizden daha fazla. Belki de benim dışımda hiçbiriniz Doro'nun onu bırakmak üzere olduğunu fark etmediniz – Mary'yi bizim aramızda, bir başına bırakacak ve yüzüp yüzmeyeceğini sınayacak."

Kimse konuşmadı.

Jesse, Doro'ya "Ee?" dedi. "Böyle yapmayacak mıydın?"

"Yapacaktım," dedi Doro. "Ama henüz yapmadım."

"Eğer yapmayı planlıyorduysan, tüm bunların ne önemi var?"

Doro sandalyesine yaslandı. "Sen söyle."

Jesse kaşlarını çatarak, "Hiçbir şey söylemedin," dedi. "Beni durdurmayacaktın."

"Hayır."

"Ne yapacaktın peki? İşimi bitirmemi bekleyecek, eğer Mary beni öldürmeyi başaramadıysa sen mi öldürecektin?"

"Evet."

Jesse nihayet muhatabının bizden biri değil de Doro olduğunu fark ederek bakakaldı. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve sandalyesine oturdu.

Doro ayağa kalktı, gruba yaklaştı. Benim yanıma oturdu ve sakince konuştu.

"Seni uyarmıştım."

"Biliyorum," dedim.

Etrafındaki diğer insanlara baktı. "Hepiniz çok güçlü kişilersiniz," dedi. "Keşke kendinizi öldürtmek için bu kadar aceleci davranmasaydınız. Hayatta kalırsanız çok etkileyici ve değerli bir şeye dönüşebilirsiniz."

"Yedimiz birimiz için," dedi Rachel acı acı.

"Eğer bir grup olarak hayatta kalmayı başarırsanız yedi kişiyle sınırlı kalmanız uzun sürmez. Sayınız az çünkü bilinçli olarak sizi az sayıda tutuyorum. Eğer şimdi birlikte çalışmayı öğrenirseniz yavaş yavaş sayınızı artırtabilirsiniz, kendi çocuklarınız ve ülkenin dört bir yanına yayılmış, etkin telepat çocuklar üretebilen örtükler sayesinde. Örtüklerin etkin üretmek için tek yapması gereken doğru eşleri bulmak. Yediniz birlikte yeni bir ırkın kurucuları ve liderleri olabilirsiniz." Durdu, Jesse'ye kısa bir bakış attı. "Bunun farkında olmayanlarınız için açıklamam gerekirse, istediğim şey bu. Bin yıllardır başarmaya çalıştığım şey bu. Eğer siz yediniz birbirinizi öldürmeden bir arada kalabilirseniz başarıya yaklaşmış olacağım. Bence bunu yapabilirsiniz. Bence, davranışlarınız bir yana, kendi yaşamlarınıza halen bir miktar değer veriyorsunuz. Ve tabii ki eğer aksi bir durum varsa bunu bilmem gerekir. Bu sebeple Mary'yi korumayı bırakıyorum. Ve dolayısıyla onu da üstüne konan kısıtlamadan kurtarmış oluyorum." Bakışını bana çevirdi. "Çoğunuz bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz. Bilmenize gerek de yok. Artık istediğiniz kadar zekice veya istediğiniz kadar aptalca davranmakta özgürsünüz."

Rachel, "Hayatlarımızın kalanını burada geçirmemizi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer bunun gerekli olduğu ortaya çıkarsa," dedi Doro. "Böyle olduğundan şüpheliyim gerçi. Siz henüz çok genç bir grupsunuz. Eğer yaşlanacak kadar uzun ömürleriniz olursa bence kendinize uygun çözümler bulacaksınız."

"Ne çözümü!"

"Bilmiyorum, Rae. Genç olmanız bir yana, yeni bir grup türüsünüz de. Kendi yolunuzu bulmanız gerekiyor. Belki aranız-

dan çiftler mahalledeki başka evlere yerleşir. Belki zaman içinde rahatsızlık hissetmeden Mary'den uzaklara gidebilmeye de başlarsınız."

"Sana ondan birkaç kilometre bile uzaklaşmanın nasıl hissettirdiğini göstermek isterdim," diye homurdandı Jesse. "Bunu köpeklerin boynuna takılan eğitim tasmalarına direnmesi gibi düşün."

Doro ona döndü. "Ama şu an buraya ilk geldiğin zamanlara göre daha rahatsın, değil mi?" Öyle olduğunu biliyordu. Jesse'nin düşüncelerini okuyup daha rahat hissettiği bilgisini günler önce Doro'ya da aktarmıştım.

Jesse büyük ihtimalle yalan söylemeye hazırlanarak ağzını açtı. Ama herhangi bir yalanıyla Doro'yu kandırma ihtimalinin beni kandırmak kadar zor olacağını biliyordu. Bir anlığına dudaklarını kapattı, yeniden konuşmaya girdi: "Daha kolay veya değil, önceden olduğundan daha fazla seviyor değilim. Hiçbirimiz sevmiyoruz!"

"Bunun bir sebebi hepinizin sevmemek için gayret gösteriyor olmanız."

"Ben çabalamıyorum," dedi Jan. "Ben yavaş yavaş burada mahsur kalmış olmaktan ötürü keçilerimi kaçırıyorum. Buna dayanamıyorum!"

Doro donuk bir sesle, "Dayanmanın bir yolunu bulacaksın," dedi.

"Ama neden dayanayım? Yani herhangi birimiz neden böyle bir şeye katlansın? Neden *onun* yüzünden biz acı çekiyoruz?"

Bunun üstüne kalabalıktaki herkesten bir onay uğultusu geldi.

Doro, "Acı çekmenize gerek yok," dedi. "Buradaki yeni rollerinize girmenin ne denli kolay olacağını sen benden daha iyi biliyorsun." Bu da ona verdiğim bilgilerden biriydi – sadece bana karşı çıkmakla kalmıyorlar kendi doğal eğilimlerini de bastırmaya çalışıyorlardı. Doro derin bir nefes aldı. "Ama kendi başınızasınız. Yeni koşullarınızla yaşamanın yollarını bulmak için çalışmanız akıllıca olur; gerçi bunu yapmamayı seçerseniz de buyurun birbirinizi öldürün."

Rachel, "Ya yalnızca Mary'yi öldürürsek?" diye sordu. Konuşurken bana bakıyordu.

Doro ona tiksinti dolu bir bakış attı. Sonra ayağa kalktı ve eski yerine dönerek beni yalnız başıma bıraktı. Rachel, Jesse'ye baktı. Jesse topu hemen aldı.

"Kim bizimle?" diye sordu. "Kim bu hapisten şimdi çıkmak istiyor? Jan?"

"Onu... öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu Jan.

"Başka çıkış yolu biliyor musun?"

"Hayır. Tamam. Ben varım."

"Seth?"

"Bir kadını öldürmek için kaç insana ihtiyacın olacağını sanıyorsun, Jess?"

"Olabildiğince çok kişiye, kanka, ve bunun neden olduğunu göremiyorsan şapşalın tekisin demektir. Mary'yi sen de okudun. Onun ne biçim bir asalak olduğunu kendin gördün. Ya hepimiz bir araya gelip onu öldürürüz ya da bizi teker teker öldürmesini bekleriz."

Ben oturduğum yerde neyi beklediğimi merak ederek tüm bu sohbeti dinledim. Jesse herkesi beni öldürmek üzere toplamaya çalışıyor, ben de bekliyordum. Yaptığım tek zekice şey dikkatimin bir kısmını Rachel'ın üstünden ayırmamak oldu. Onların arasında tek başına bir şey yapmaya kalkışabilecek tek kişi oydu. Bedenime göz açıp kapayıncaya kadar zarar verebilirdi, bunu biliyordum. Ama bunu başta ne yapacağına karar vermeden, düşünmeden yapamazdı. Bu kararı verdiği anda onu öldürecektim.

Seth yüzünü bana çevirdi ve birkaç saniye bana baktı. "Biliyor musun," diye başladı, "sanırım burada geçirdiğim iki hafta boyunca sen ve ben ara sıra birbirimize çatmak dışında pek bir şey yapmadık. Seni tanımıyorum."

"Meşguldün," dedim. Seth'in yanında ürkekçe oturan Ada'ya kısa bir bakış attım.

Seth, "Korkmuyorsun," dedi.

Omuz silktim.

"Eğer korkuyorsan da bunu çok iyi saklıyorsun."

Ve Jesse, "Dana, var mısın, yok musun?" diye sordu.

Seth, "Yokum," dedi sessizce.

"Onun tarafında mısın yani?" Jesse sert bir hareketle beni işaret etti. "Tanrı'nın belası bir köle olmak hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır, onun tarafında değilim. Ama onun karşısında da değilim. Oğlum, kız bana hiçbir şey yapmadı. En azından kendi suçu olan bir şey yapmadı."

"Bunun suçlulukla ne ilgisi var? Eğer ondan hemen kurtulmazsak ömrünün sonuna kadar onunlasın."

Seth, önce Ada'ya ve ardından yanında duran Clay'e baktı. Ada'nın bu işe karışmak istemediğini zaten biliyordum. Jesse, Jan ve Rachel, Ada'nın en kötü korkularını temsil ediyorlardı ve Ada'ya göre karantinaya alınması gereken insanlar gibi davranıyorlardı. Clay, Arizona'da yapmaya hazırlandığı taze başlangıçtan alıkonulduğu için mutsuzdu. Onları buraya sürükleyenin ben olduğumu öğrendikten sonra da mutsuzluğu için kızılması gerekenin ben olduğuma karar vermişti. Sonra, tıpkı Seth gibi o da beni Doro'nun yaratımlarından biri olarak görmeye başlamıştı, yani evdeki kimseden daha suçlu değildim. Hatta –komik ama– benim için üzülüyordu. Seth'in beni öldürme planına dahil olmasını istememişti.

Jesse, "Ee?" diye sordu. Dik dik Seth'e bakıyordu.

"Söyleyeceğimi söyledim," dedi Seth.

Jesse iğrenerek başka yöne döndü. "Pekâlâ, Karl, sanırım senin de taraf değiştirmeye niyetin yok."

Karl gülümser gibi yaptı. "Eğer şansın olsa değiştirirdim, Jess. Hiç şansınız yok, biliyorsun değil mi?"

"Karl, lütfen." Jan. Ah, sevgili Jan. Belki onu da öldürmem gerekecekti. Jan devam etti: "Karl, eğer sen de yardım edersen belki kazanma şansımız olur."

Karl onu yoksayarak bana baktı. "Onları bunu yapmaktan vazgeçirmeye çalışacaksın, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım ve Jesse'ye döndüm. "Dostum bak, bana saldırma konusunda inat eden üç kişi olması

durumunda nazik davranacak vaktim kalmaz. Ufak kramplar falan değil yani. Bana saldırırsanız hem sen hem Rachel ölürsünüz. Jan'i öldürmeyi başaramayabilirim ama siz ikinizin kaçma şansı yok."

"Bence bundan daha ciddi bir tehdit var," dedi Karl. "Ben kavga çıkmasını istemiyorum. Mary'nin kontrolü kaybedip istediğinden daha fazla hasara sebep olma riski var. Onu senden daha kapsamlı bir şekilde okudum ben. Bence asıl risk, Mary'nin bir kere başladıktan sonra hepimizi birden öldürmesi ihtimali. Eğer siz üçünüz bu ihtimale karşın ona saldıracak kadar aptalsanız bana da saldırın daha iyi."

Bu cümleleri Jesse'yi iyice doldurusa getirdi. Jesse aniden örüntünün ona bağlı olan ucundan bana saldırdı. Hiçbir uyarı yoktu. Dürtüleriyle, hiç düşünmeden hareket etmişti. Hem de örüntüyü o şekilde kullanması... O âna dek benden başka kimse örüntüyü kullanmamıştı. Örüntünün Jesse'ye bağlı olan ucu yılan gibi bana çarptı. Hızlı. Kör edecek kadar hızlı.

Ne tepki vereceğimi düşünecek vaktim olmamıştı. Olan her şey kendiliğinden oluverdi. Ve Jesse'nin hareketinden bile daha hızlı olmuştu.

Jesse benimdi. Tüm kuvveti benim olmuştu. Bedeni benim için değersizdi ama o bedeni canlandıran şey benim için *ambrosia*'ydı* – güç, besin, yaşamın ta kendisi.

Jesse ne olduğunu anlayıp da kıvranarak kaçmaya çalıştığında geriye ondan neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Örüntünün ona bağlanan ucu güçsüz ve işlevsiz bir şekilde debelenip duruyordu.

Onu bu hâldeyken bırakabileceğimi fark ettim. Kopuk bir ilgiyle izledim ve eğer onu serbest bırakırsam yeniden güçleneceğini anladım. Şu an için aşırı korkmuş ve zayıf düşmüştü ama kendi kendine güçsüzleşmeye devam etmeyecekti. Eğer fazla

---

* Ambrosia: Yunan mitolojisinde Tanrıların yiyeceği/içeceği olarak geçer ve tüketene "sonsuz hayat" veren balımsı bir madde olarak betimlenir. Kelime Yunancada bir şeylere muhtaç bırakmayan gıda anlamına gelir. *–çn*

açgözlü davranmayıp yaşamasına izin verirsem yaşayacaktı. Yaşarsa yeniden güçlenir ve beni yeniden besleyebilirdi.

Onları ne zaman kapattığımı hatırlamaya çalışarak gözlerimi açtım. Hiç olmadığı kadar üstün hissediyorum. Elimi önüme uzatıp inceledim. Titriyordu. Tir tir titriyordu ve ben, Tanrım, inanılmaz iyi hissediyordum.

Herkes sandalyesine yığılıp kalmış Jesse'yi izliyordu. Etraflarına yaydıkları şaşkınlık bana Jesse'nin bilincini kaybettiği bilgisini verdi. Tam anlamıyla ne olduğundan haberleri yoktu. İlk anlamaya başlayan Rachel oldu. İntikamını almak üzere bana doğru dönmeye başladı – sanki ağır çekim hareket ediyordu. Jesse'nin öldüğünü sanmıştı. Bir şifacı olmasına karşın Rachel onun öldüğünü sanmıştı ama ben hayatta olduğunu biliyordum.

Rachel bana dönmeyi tamamladı. Beynimdeki irice bir damarı delmeyi planlıyordu.

Onu ele geçirdim.

Rachel kendini Jesse'nin yaptığı kadar kolay teslim etmedi. Kısa bir an karşı koydu. Ama nedense tüm çırpınışları gücünü biraz daha tüketmeme sebep oldu. Ona yaptıklarımda daha bilinçliydim. Rachel'ın zihnimdeki yansımasının boyutunun, ondan aldığım güçle doğru orantılı olarak küçüldüğünü görebiliyordum. Ondan Jesse'den aldığımdan çok daha azını aldım. Rachel'dan hiçbir şey almaya ihtiyacım yoktu zaten – barış hariç. Onun gereksiz çırpınışlarına son vermesini istemiştim. Bana yapmayı istediği şeyi yapamamasını istemiştim. Hepsi bu. Ona da bunu aktardım.

Jesse! Düşüncesi acı, öfke ve keder doluydu. Onu hiç kelime kullanmadan, korkuya kapılmış bir çocukla konuşur gibi sakinleştirmeye çalıştım. Daha fazla direnç gösterdi; korkudan gözü dönmüş hâlde debelenirken bana gücünün birazını daha verdi.

Sonunda yorgun düşerek durdu. *Jesse.* Geriye keder kalmıştı. Sadece keder.

Hayatta, diye ilettim.

Öldü! Öldüğünü gördüm.

Hayatta diyorum. Bakmak için yeterince zamanın olmadı. Ona gerçeği söylediğime ikna edebilmek için kederinin arasından son mesajımı bastırarak bir daha ilettim. *Jesse hayatta. Onun canını istemiyordum. Seninkini de istemiyorum. Beni canını almaya mecbur bırakacak mısın?*

Beni öldürmeyecek misin?

Beni buna zorlamadığın sürece hayır.

O zaman bırak beni. Jesse'yi görmeme izin ver.

Rachel'ı bıraktım ve gözlerimi açtım. Görünüşe göre refleks olarak onları kapatıyordum. Rachel'a bakan diğerleri bana döndüler. Hiç olmadığı kadar iyi hissediyordum. Daha istikrarlıydım tabii. Titremem geçmişti. Kendime hâkim olduğumu hissediyordum. İlk seferinde havalanıp da odanın bir ucundan diğerine uçacakmış gibi hissetmiştim. Herkes bana bakıyordu.

"İkisi de iyi," dedim. "Zayıf düştüler sanırım. Onları yatağa yatırın. Güçlerini geri kazanacaklar." Tıpkı Rachel'ın gücünü toplamak için eve dönmek zorunda kalan cemaati gibi. Birden Jan'i hatırlayarak ona döndüm.

Fal taşı gibi gözlerle bana baktı.

"Ya sen?" dedim.

"Yok!" Gene ayaklanıp kapıdan koşarak çıkacak sanmıştım. "Yok."

Jan'in suratına karşı yüksek sesle güldüm. Eğer kafam bu kadar güzel olmasa sanırım böyle bir şey yapmazdım. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama sanırım gülmezdim.

"Ne yaptın?" diye sordu Karl.

Ona baktım, neredeyse sebepsiz yere boynuna atılacaktım. Yok. Aslında haklı bir sebebim vardı. Önemli bir sebep. "Bir şey keşfettim," dedim. "Öldürmek zorunda olmadığımı keşfettim."

"Tamam da ne yaptın?"

Birdenbire Karl'a sinir olmuş, hatta her şey daha tazeyken ve ben arkama yaslanıp bu hissin tadını çıkarmak istiyorken benden detay istediği için sinirlenmiştim. Doro arkamdan yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve yumuşak yumuşak masaj yaptı.

"Biraz rahatla," dedi. "Çok iyi hissettiğini biliyorum ama rahatla."

"Kafam güzel," dedim. Sırıttım. "Kafam güzel gibi. Biliyorsun ya."

"Evet. Hadi kendini bize ne yaptığını anlatacak kadar dizginle."

"Ama sen biliyorsun."

"Yine de anlat."

"Onların gücünün birazını aldım." Arkama yaslandım, koltuğa yayıldım ve düşüncelerimi bir araya getirmeye çalıştım. "Biraz ama. Canavar falan değilim. En azından olduğuma beni inandırdığın türde bir canavar değilim." Biraz sonra başka bir düşünce daha ekledim. "Jesse'den daha fazla aldım. Bana birdenbire saldırdığında ne yaptığımı tam anlamamıştım."

Doro, "Seth, Jesse'yi kontrol et," dedi.

Ben dikkatimi vermemiştim. Seth kontrol etmiş olsa gerek ki biraz sonra, "Halen soluk alıyor," dedi.

Doro, "Rae," diye seslendi, "sen nasılsın?" Demek Rachel'ın bilinci yerine gelmişti. Hiçbir şey söylemedi. Merak beni kişisel sisimin arasından dürtmeyi başardı. Rachel'a baktım.

Ağlıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu ama tüm bedeni sarsılıyordu. Ona bakabilmek için başımızı çevirdiğimizde acı dolu bir ses çıkardı ve yüzünü avuçlarının arasına sakladı. Diğer herkese karşı kalkanı çekiliydi. Ama ben onun utanç ve yenilgi duygularını hissediyordum. Aşağılanma.

Bu duygular bana ulaştığında kafamdaki zırvayı dağıttılar. Sendeleyeceğimi düşünerek ayağa kalktım. Neyse ki dengem yeterince yerine gelmişti. Güzel.

Rachel'ın yanına gidip koluna girdim. Bizden uzaklaşmak istediğini biliyordum. Gözyaşları, hele de mağlubiyet gözyaşları mahremdir. Başını kaldırıp yanındakinin ben olduğumu gördüğünde kolunu geri çekmeye çalıştı.

"Salakça davranmayı bırak," dedim. "Ayağa kalk, hadi gidelim."

Bana bakmayı sürdürdü. Kolunu bırakmamıştım. Ayağa kalkmaya çalıştığında ne kadar zayıf düşmüş olduğunu fark etti. Bana yaslanabileceği için memnundu.

Yutkundu ve fısıltıyla, "Jesse ne olacak?" diye sordu.

O herifte ne buluyordu Tanrı aşkına? "Diğerleri onu üst kata çıkarır," dedim. Doro'ya hızlı bir bakış attım. "Rachel iyi," dedim.

Doro evet anlamında başını salladı, Jesse'nin yanına gidip koca bedenini omzuna attı ve Rachel'la benim peşimden üst kata geldi.

8
MARY

Toplantı daha yeni yeni dağılıyordu. Hiçbiri bana herhangi bir sözde bulunmadı. Hiçbiri yaltaklanmadı, boyun eğmedi. Hatta hiçbiri korkmuş görünmüyordu – korku da hissetmiyordu. Hepsini taradım. İlk şaşkınlıklarını atlattıktan sonra şüpheleri bile azalmıştı. Jesse ve Rachel'ın iyi olacağını görebiliyorlardı. Onlardan tek istediğimin işbirliği yapmaları olduğunu da gö-

rebiliyorlardı. Ve şimdi eğer benimle işbirliği yaparlarsa daha rahat edeceklerini de görüyorlardı. Evin ortamı benim geçişimi tamamladığım günden beri olmadığı kadar rahattı.

Seth Dana yanıma gelip sırıttı. "Bunu iki hafta önce yapsaydın daha iyi olmaz mıydı sence de?"

Gülümsedim ve hayır anlamında başımı salladım. "Sanmam. İki hafta önce olsa birisini öldürmem gerekebilirdi."

Kaşlarını çattı. "Neden olduğunu anlamıyorum."

"Her şey çok yeniydi. Hepinizin öfke eşikleri çok düşüktü. Sen ve Ada birlikte olmaya başlayıp birbirinizi yumuşatmamıştınız, yani biriniz veya ikiniz birden bana karşı durabilirdiniz. Eğer siz bana karşı olsanız, büyük ihtimalle Karl da sizin tarafınızı seçerdi. O sıralarda beni gırtlaklamamak için kendini zor tutuyordu." Omuz silktim. "Böylesi daha iyi. Herkesin durulmak için zamana ihtiyacı vardı."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Eğer iki haftadan biraz daha fazla bekleyip Rachel ve Jesse'nin de birbirini yumuşatmasına izin versen ne olurdu peki?"

"Jesse ve Rachel birbirlerini yumuşatmıyordu. Birbirlerinin nefretinden beslenerek bana saldırmak üzere birbirlerini dolduruyorlardı."

"Biliyor musun," dedi, "ilk izlenimim bu toplantıyı fevri bir kararla düzenlediğin yönündeydi."

"Öyle yaptım."

"Ya tabii. İki hafta boyunca herkesi izledikten sonra zamanlamanın elinden geldiğince iyi olduğundan emin oldun."

Seth ve benim konuştuğumuz alana Clay Dana geldi. Clay, yakından bakılınca beti benzi atmış görünüyordu. Yakın zamanda yüklü bir düşünce seline maruz kalmış olabileceğini tahmin ettim. Bana, "Tebrikler," dedi. "Artık hepimiz kümes hiyerarşisini öğrenmiş olduğumuza göre ikinizden biri bana aspirin verebilir mi?"

Seth endişeyle ona baktı. "Bir baş ağrısı daha mı?"

"'Daha' mı? Üç gündür aynı şey."

"Düşünce seli mi?" diye sordum.

"Başka ne olabilir?"

"Artık önceki kadar çok olmuyorlar sanıyordum."

"Olmuyordu," dedi. "Birkaç gün tamamen durmuştu bile. Daha önce şehirde durduğu hiç olmamıştı. Sonra, üç gün önce hiç olmadığı kadar fena bir ağrı başladı."

Bu beni rahatsız etmişti. Geldiğinden beri Clay'e pek ilgi göstermemiştim ama onunla ve kontrol edemediği telepatik yetileriyle ilgili yeni veya değişik bir şey olacak olursa, eninde sonunda ben ve örüntüm suçlanacaktık.

Seth sanki sırası gelmiş gibi konuştu. "Bak, Mary, ben de senden Clay'e ne olduğunu bulman konusunda yardım isteyecektim. Çok kötü hâlde ve bunun örüntüyle bir ilgisi olması lazım."

"Önce aspirin," dedi Clay. "Bana aspirinlerimi ver sonra ne istiyorsan... Hey!"

Bu "Hey!" neredeyse ani bir haykırıştı. Onun için baş ağrısından hızlıca kurtulmuştum – sanki ışık düğmesine basar gibi.

"İyi misin?" diye sordum, aslında iyi olduğunu bilerek.

"Evet." Benden kaçmak istiyor gibi bana bakıyordu.

Zihninin içinde birkaç dakika daha kaldım ve onunla ilgili sorunun ne olduğunu bulmaya çalıştım. Tam olarak ne bulmam gerektiğini bilmiyordum. Bunun örüntüyle ilgili olduğunu tahmin etmiştim yalnızca. İdare edemediği duyularının bir şekilde örüntüyü algılayıp algılamadığını görmek için anılarının arasında gezindim. Ama görebildiğim kadarıyla böyle bir şey söz konusu değildi.

Seth'le beraber buraya ilk geldikleri güne kadarki tüm anılarını taradım. Bunu yapması hızlı ama can sıkıcıydı. Sorunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Hiçbir şey bulamamıştım. Sonra odağımı örüntünün kendisine yönelttim. Örüntüde de ne aramam gerektiğini bilmiyordum ve iyice sinirlenmiştim. Örüntünün Seth'ten bana uzanan bağlantısını inceledim. Seth, Clay'i koruyabilmek için onunla zihin temasını kesmiyordu. Belki farkında olmadan korumaktan fazlasını yapmıştı.

Ama başka bir şey yapmamıştı.

Gidecek başka yerim kalmamıştı. En büyük zaferimi kazandıktan birkaç dakika sonra yenilgiye uğramak gücüme gitmişti. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Odağımı yeniden Clay'e yönelttim. Ben ona yönelirken bir şeyin hafif pırıltısını gördüm – sanki güneş ışığını bir saniyeliğine yansıtınca görünen ama sonra gözden kaybolan örümcek ağı gibiydi. Dondum. Yeniden örüntüye döndüm ama bu sefer odağımı çok yavaş netleştirdim. Sonra, tam altı etkinime uzanan örüntünün bağlarını odağımda berrak bir şekilde görecekken o pırıltı yeniden belirdi. Bu sefer ona odaklanmamaya çalışarak onu olduğu yerde tutmaya çalıştım. Sanki gözümün ucuyla bakar gibi.

Bu bir örüntü bağıydı. İncecik, kırılgan görünümlü bir iplikçik gibi, etkinlerimi bana bağlayan kanalların bir gölgesi gibi sanki. Ama bu örüntünün bir bağıydı. Clay, bir şekilde örüntünün üyesi olmuştu. Ama nasıl?

Aklıma yalnıza tek cevap geliyordu. Örüntü etkinlerden oluşuyordu. Yalnızca etkinlerden; şimdiye dek örtükler yoktu. Örtükler yoktu, işte bu. Demek Clay geçiş yapmak üzereydi.

Bu fikir aklıma gelir gelmez haklı olduğumu biliyordum. On yıllık bir gecikmeden sonra Clay değişecekti. Kendimi bundan tam anlamıyla emin olamayacağıma ikna etmeye çalıştım. Ne de olsa bu güne dek kimsenin geçişine tanıklık etmemiştim. Ama ne kadar uğraşsam da kendimi şüpheye düşüremedim. Clay geçişi tamamlayacaktı. Tıpkı diğerleri gibi o da benim olacaktı. Bundan emindim.

Odağımı yeniden benden cevap bekleyen Seth ve Clay'e yönelttim.

"Bu çok uzun sürdü," dedi Seth. "Ne buldun?"

"Abinin artık örtük olmadığını," dedim. "Geçişe yaklaşıyor."

Bir an çıt çıkmadı. Ardından iki adamdan hızlı ve acı bir hayal kırıklığı yayıldı. Bana inanmıyorlardı.

Seth alçak sesle konuştu. "Mary, Doro bile Clay'den umudunu yıllar önce kesti, onun asla geçişe ulaşamayacağını söyledi."

"Biliyorum. Ama o zamanlar örüntü yoktu."

"Ama Doro bize açıkladı, yani–"

"Aman be, Seth, ben de sana Doro'nun yanıldığını açıklıyorum. Doro bir sürü şeyi biliyor olabilir ama geleceği göremez. Ayrıca örüntümü kullanarak benim gördüğüm şeyi de göremez!"

Lafımın ortasındayken Karl yanıma gelmişti. Sözüm bittiğinde, "Şimdi neyle ilgili bağırıyorsun bakalım?" diye sordu.

Ona anlattığımda omuz silkmekle yetindi.

"Doro ikimizi birden kütüphaneye çağırıyor," dedi. "Şimdi."

Seth, "Bir dakika," diye karşı çıktı. "Şimdi çekip gidemez." Bana baktı. "Bana nereden bildiğini anlatman lazım... Bunca yıldan sonra bunun nasıl mümkün olduğunu da." Demek ki bana inanmaya başlıyorlardı.

"Doro'nun ne istediğini öğreneyim hele, sonra anlatacağım," dedim. "Büyük ihtimalle uzun sürmez."

Bir an önce Seth ve Clay'in yanına dönme umuduyla Karl'ın peşisıra uzaklaştım. Clay'e ne olduğunu ben de merak ediyordum. Bununla ilgili heyecanlanmıştım. Ama şimdi Doro ve Dana kardeşler bir yana, yapmam gereken bir şey daha vardı.

"Karl."

Neredeyse kütüphaneye ulaşmıştık. Durdu, bana baktı.

"Yardımın için teşekkürler."

"İhtiyacın yoktu."

"Hayır, vardı. Eğer beni biraz daha sıkıştırmış olsalar öldürmekten kendimi alıkoyamayabilirdim."

Karl ilgisizce başını sallayarak onayladı, sonra kütüphaneye girmek üzere hareketlendi.

"Bir dakika bekle," dedim.

Bana gıcık olduğunu gösteren bir ifadeyle baktı.

"İçimdeki hisse göre, benden yana olmana karşın evdekiler içinde tam anlamıyla kazanamadığım tek kişi sensin."

"Hiç kimseyi kazanamadın ki," dedi. "Diğerlerine sana boyun eğmeleri için gözdağı verdin. Bense çoktan boyun eğmiştim."

"Hiç de bile," dedim. Gözlerimi biraz indirdim, yüzü yerine göğsüne baktım. Yakası açık mavi bir tişört giyinmişti ve göğsündeki kahverengi kılları görünüyordu. "Yapmam gereken yaptım," dedim. "Doğduğumdan beri kaderimde olan şeyi. Buna artık karşı koymuyorum; tam da Jesse ve Rachel'ın muhtemelen artık bana karşı koymayacak olmasıyla aynı sebepten. Hiçbir işe yaramıyor."

"Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Madem anlıyorsun, neden bana karşı koz olarak kullanıyorsun?"

"Çünkü Jesse bir konuda haklıydı. Bize yaptığın şeyin senin suçun olup olmamasının önemi yok. Sonuçta bunu yapıyor musun, yapmıyor musun? Ben sana karşı koymuyorum ama sana teşekkür etmemi de bekleme."

"Teşekkür beklemiyorum."

Biraz yorgun görünüyordu. "Peki, benden ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi bal gibi biliyorsun."

"Öyle mi?" Uzunca bir süre bana baktıktan sonra: "Sanırım biliyorum. Doro yakında gidiyor olmalı." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu kez gitmesine izin verdim. Aslında içimden ona bir şey

fırlatmak geçiyordu ama yine de gitmesine izin verdim. Piç kurusu hem Vivian hem Jan'le yatıyor ama tutup Doro'yla ilişkim konusunda laf etmeye kalkıyordu. Ya da, daha doğrusu, Doro'yu kullanarak beni incitmeye çalışıyordu. Eğer benden kurtulamıyorsa o zaman beni incitecekti. Aslında beni incitememesi gerekirdi. Ama incitiyordu.

Kütüphanede Doro okuma masasının başında bir kitabın sayfalarını karıştırıyor, sanırım okuyordu. Çok hızlı okurdu. Karl ile ben aramızda boş bir sandalye bırakarak onun karşısına oturduk.

"Yarın buradan ayrılacağım," dedi Doro.

Karl'ın bana attığı hızlı bakışı görmedim ama hissettim. Ve yoksaydım. Doro devam etti.

"Görünüşe göre, Mary, yerini oldukça iyi bir şekilde sağlamladın. Artık kimsenin sana bulaşacağını sanmıyorum."

"Evet."

"Öyle çekip gidecek misin?" diye sordu Karl. "Artık Mary ondan olmasını beklediğin şeye dönüştüğüne göre bizim için başka planların yok mu?"

"Mary'nin planı aklıma yattı," dedi Doro. "Bir grup olarak bu kadar yakın bağlıyken kendi yaşamlarınızı kurmanız zor olabilir. Ama bunu denemek için bir şansınız olmasını isterim. Kendinize ait bir şey kurup kuramayacağınızı kendiniz görün bakalım."

Karl acı bir sesle, "Mary'ye ait demek istiyorsun." dedi.

Doro birimizden diğerine baktı.

"Örüntünün suçunu bana atıyor," dedim. "Haklı da olabilir gerçi. Bu arada birlikte çalışabileceğimiz bir şey bulmuş olabilirim." Doro'ya, Clay Dana olayını anlattım. Oturduğu yerden dinledi ama söylediklerime giderek daha az inanmaya başladı.

"Clay'in etkin olmaya dair bir şansı vardıysa da o bunu on yıl önce kaybetti," dedi.

"On yıl önce ona yardım edecek bir örüntü yoktu."

"Örüntünün ona yardım ediyor olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Nasıl etsin? Ne yaptın ki?"

"Tam bilmiyorum. Ama örüntüden olmalı. Hayatına son iki

haftada giren başka ne yenilik oldu ki? Buraya gelmeden önce örtüktü. Eğer bir örtüğü geçişe ulaştırabiliyorsam neden başkalarını da ulaştıramayayım?"

Karl, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Onu yoksaydım.

"Bak," dedim, "biz etkinler de bir zamanlar örtüktük. Ama aşama atladık. Diğerleri neden atlayamasın?"

"Diğerleri bunun için yaratılmadılar. Clay buna uygundu ve artık onunla ilgili haklı olduğunu görebiliyorum. Ama bu demek olmuyor ki–"

"*Sen* görebiliyor musun?"

"Tabii ki. Eğer insanlarımın potansiyel değerini ölçemiyor olsam nesiller dolusu etkini nasıl yetiştirmemi bekliyorsun?"

"Doğru ya." *Tadı güzel* olanları, tabii. "Doro, ben başka örtükleri de geçişe ulaştırmak istiyorum."

"Nasıl?"

"Clay'e bugüne kadar yapmış olduğum tek şeyi yaparak. Onları okuyarak. Yalnızca okuyacağım."

Doro hayır anlamında başını salladı. "Buyur yap. İşe yaramaz."

Hayır, yarayacaktı. İşe yarayacağından emindim. Ve bunu odadan çıkmama bile gerek olmadan yapabiliyordum. İki kuzenimi düşündüm, Jamie ve Christine Hanson – kız ve erkek kardeşler. Küçükken beraber oynar, yaramazlıklar yapardık. Büyüdükçe ve zihinlerimiz dış müdahalelere açık hâle geldikçe daha antisosyal olmuştuk. Birlikte takılmayı bırakıp kendi başımıza yaramazlık yapmaya başlamıştık. Doro, Jamie ve Christine'e pek önem göstermemiş, çocukların ailesi de yıllar önce onlardan umudu kesmişti. Onların geçiş yaparak yeniden hayatlarının iplerini ellerine almaları beklenmiyordu ve çocuklar kendi başlarına bırakılsalar büyük ihtimalle fazla yaşlanamadan kendilerini ya hapiste ya da morgda bulacaklardı. Ama ben onları kendi başlarına bırakmayacaktım.

Eski mahalleme uzandım ve bir anda tüm mahallenin kuş bakışı görüntüsü zihnimde canlandı. Dell Sokağı ve Forsyth Bulvarı. Emma'nın evi. Oraya sıkıca odaklansam Emma veya

Rina'yı da okuyabilirdim. Bunun yerine Forsyth Bulvarı'ndan güney yönünde kimbilir kaç akrabamın yaşadığı Piedras Altas'ın ilerisine ve sonra başka akrabalarımın bulunduğu Cooper Sokağı'na saptım. Cooper'da Hansonların evini buldum ve oraya odaklandım.

Christine içeride annesine bağırmakla meşguldü. Kafasını kazıtmış olduğunu fark ettim – büyük ihtimalle başka bir sebepten değil de annesinin sinirini bozmak için. Ne hakkında kavga ettiklerine dikkat etmedim. Christine'i, telefon defterinin sayfalarını birisinin numarasını bulmak için hızlı hızlı karıştırır gibi üstünkörü okudum. Tek fark, benim bir şey aramıyor oluşumdu. Onun üç kere hamile kalmış olduğunu –bir düşük, iki kürtaj– öğrendim. Ki daha on dokuz yaşındaydı. Bir defa içki dükkânı soymaya kalkışan geri zekâlı arkadaşlarına eşlik etmişti. Bir şeyler daha. Umurumda değildi. Onu okumakla yetindim. Sonra da Jamie'nin peşine düştüm.

Jamie'yi garajda eski bir koltukta, gitar tıngırdatırken buldum. Onu okuduğumda hapisten birkaç gün önce çıkmış olduğunu ve birkaç şeyi daha öğrendim. İçkili araba kullanırken park hâlindeki bir arabaya toslamış, geri geri gidip oradan kaçmıştı. Ama birisi arabasının plakasını almıştı. Doksan gün.

Artık hapisten çıkmıştı ve evin içindeki olağan çatışmaya dayanamıyordu. Böylece kendine bir yer tutacak para bir yerlerden gelene kadar garajda yaşamaya karar vermişti.

Odağımı yeniden örüntüye çevirdim. Artık neyi aramam gerektiğini biliyordum. Clay'le yaşadığım deneyimden öğrenmiştim. İncecik, narin ve belirsiz; yakında gerçek bir şeye dönüşmeyi bekleyen bağcıklar. Bu ince bağların benden Hansonlara uzandığını görebiliyordum. İkisine birden. Artık benimlerdi.

Zihnimde hızlıca kütüphaneye döndüm, heyecandan uçuyordum. "Başardım!"

Yüz ifadem tam nasıldı bilmiyorum ama Doro kaşlarını çattı ve benden biraz uzaklaştı.

"Başardım! İki kişi daha tuttum! Şu lanet imparatorluğunu beklediğinden kısa sürede elde edeceksin."

"Hangi ikisi?" Çok kısık sesle konuşmuştu.

"Hanson. Christine ve Jamie. Cooper Sokağı'nda yaşıyorlar. Ben küçükken ara sıra Emma'nın evinde görürdün onları."

"Hatırlıyorum." Gözlerini birkaç saniye masaya dikerek bekledi, kaşları hâlâ çatıktı. Sanırım o da kendi sağlamasını yapıyordu.

Karl uzanıp koluma dokundu. "Göster," dedi.

"Anlat" değil, göster. Hiçbir şey olmamış gibi. Koridordaki konuşmamızdan birkaç dakika sonra. Eğer beni başka bir ruh hâlimde yakalamış olsa ona cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyledim. Ama çok iyi hissediyordum. Ona açıldım.

Hansonları nasıl örüntüye çektiğime baktı, sonra Clay'le ilgili anılarıma. Hepsi bu.

"İmparatorluk inşa etmek istiyorsun, anladık," dedi işi bittiğinde. "Ama bunu Doro için inşa etmek istemiyorsun."

"Fark eder mi?" diye sordum.

Sorumu Doro cevapladı. "Hayır, etmez. Mühim olan tek şey senin bana itaat etmen." Bunu söylerken bana bakışında ürkütücü, hatta çok yoğun bir şey vardı.

Artık biraz geri çekilme sırası bendeydi. "Sana hep itaat ettim."

"Şöyle ya da böyle, evet. Ama artık bu biraz zorlaşabilir. Bazen bir lider için boyun eğmek daha zordur. Ve bazen başına buyruk bir lidere müsamaha gösterilmemelidir."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Henüz değil. Ama bence anlamayı becerebilirsin. Bu yüzden seni serbest bırakıp yapmayı planladığın şeyi denemene izin vereceğim."

"Bir şey planladım denemez," dedim. "Henüz düşünecek vaktim olmadı... Yalnızca örtükleri aramıza katıp örüntü aracılığıyla geçişi atlatmalarını sağlamak istiyorum – *şu* Hansonların geçişin eşiğine gelmesinden ötürü memnunsun sanıyorum."

"Evet."

"Güzel. Bu mahalledeki evlerde daha çok insanı kaldıracak yer var. Bütün komşularımız yanlarına misafir alma konusunda ikna edilebilirler."

Karl alaycı bir tonda, "Hepsi mi?" dedi. "Kaç tane örtüğü boyunduruğuna sokmak istiyorsun ki?"

"Sıfır," dedim. "Ama olabildiğince çoğunun geçişi atlatmasını sağlamak istiyorum."

Doro, "Neden?" diye sordu. "Yani birdenbire güç sahibi olmaktan hoşlandığını fark etmiş olman dışında."

"Bak şu konuşana."

"Bir gerekçen var mı?"

Düşündüm. Tam olarak ne yaptığıma karar vermeden önce birkaç saat yalnız kalıp düşünmeye ve diğerlerinin düşüncelerini araştırmaya ihtiyacım vardı. "Onlar örtük," dedim. "Ve eğer Rina, Hanson ailesi ve diğer tüm akrabalarımın varlığı bana bir şeyi gösteriyorsa o da örtüklerin köpekler gibi yaşadığı. Yaşamlarının çoğunu başka insanların acısına ortak olarak ve yavaş yavaş delirerek harcıyorlar. Eğer onlara daha iyi bir yol sunabileceksem neden bu şekilde yaşamaya devam etsinler?"

Karl, "Daha iyi olduğundan bu kadar emin misin?" diye sordu.

"Adım gibi eminim. Kimbilir kaç örtüğün senin annenin yaptığı gibi çocuklarının elini yaktığını –veya çok daha beterini yaptığını– tahmin edebiliyor musun? Ve Doro'nun bu çocukları umursamadığını biliyorsun. Nasıl umursasın zaten? Kimbilir onlardan kaç binlerce var. Bok gibi hayatlar yaşıyorlar ve eğer çocuk yapacak yaşa gelmeyi başarabilirlerse çocuklarının hayatlarını da bok ediyorlar."

"Ve onların hepsini sen kurtaracaksın." Karl'ın sözcüklerinden yergi akıyordu.

Onu görebilmek için döndüm.

"Tam olarak kötü niyetli değilsin, Mary," dedi. "Ama özgeci de değilsin. Öyleymiş gibi davranmana ne gerek var?"

Doro, "Dur bir dakika, Karl," dedi. Sonra bana döndü. "Mary, seni ne kadar öfkelendirdiği bir yana, bence Karl haklı. Bence yapmak istediğin şeyle ilgili henüz yüzleşmediğin başka bir sebep var. Düşün biraz."

Karl'a öfkemi kusmak üzereydim. Ama nedense Doro aynı şeyleri başka sözcüklerle söylediğinde o kadar rahatsız olmamıştım. Pekâlâ, neden olabildiğince çok örtüğün geçişi tamamlama-

sını istiyordum? İmparatoriçe olmak için mi? Bu sözcüğü yüksek sesle bile söylemezdim. Aptalca duyuluyordu. Ama kendime ne ad verirsem vereyim, nihayetinde benden emir alan bir sürü insanım olacaktı ve bu kulağa güzel geliyordu. Başkalarını düşünme konusuna gelirsek, bunun benim niyetim olup olmamasından bağımsız, örüntüye dahil edilen her örtük bizimle olmaktan fayda sağlayacaktı. Kendi yaşamının hâkimiyetini yeniden ele alacak, enerjisini aklı başında kalmak dışında şeylere de harcayabilecekti. Ve işin gerçeği şu ki, hayatım boyunca örtüklerin acı çektiğini bilerek yaşamıştım. Onlardan birinin ıstırabına tanık olarak büyümüştüm. Rina. Tabii bu konuda şu âna kadar yapabileceğim bir şey yoktu ama bir şey yapmayı da istememiştim. Umurumda olmamıştı. Hatta geçişimden hemen önce örtüklerin ne denli acı çektiğini kendim deneyimlediğimde bile. Sonuçta o zaman bile uzun süre örtük kalmayacağımı biliyordum.

Özgecilik, hırs – daha ne vardı?

İhtiyaç mı?

Bir şekilde bu örtüklere ihtiyaç mı duyuyordum? Bu konuda bu kadar istekli olmam ve onları elde edeceğim için sevinmem de bu yüzden miydi? Onları örüntüye dahil etmek istediğimi biliyordum. Onlar bana aitti ve ben onları istiyordum. Onlara gerçekten *ihtiyacım* olup olmadığını görmenin tek yolu onları kendi hâllerine bırakıp onlarsız nasıl idare ettiğimi görmekti. Ama bunu yapmak istemiyordum.

Doro'ya, "Tam olarak ne söylememi istediğini bilmiyorum," dedim. "Haklısın. Onları kendi kişisel tatminim için getirmek istiyorum. Bunu kabul edebilirim. Onların burada, yanımda olmasını istiyorum. Ama neden olduğu konusunda..." Başımı iki yana salladım.

Sessizce, "Öldürmeye ihtiyacın yok," dedi Doro. "Ama beslenmeye ihtiyacın var. Ve altı kişi yetmiyor."

Karl afallamış görünüyordu. "Bir dakika, Jesse ve Rachel'a yaptığı şeyi yapmaya devam etmek zorunda olduğunu mu söylüyorsun? Ara sıra aramızdan bir iki kişiyi seçip–"

"Bilmiyorum," dedi Doro. "Elbette böyle bir ihtimal var. Ve eğer böyleyse Mary'nin mahalleyi başka etkinlerle doldurması-

nı sen de istersin. Ama diğer yandan Rachel ve Jesse'yi öldürmek istediği için ele geçirmedi. Kendini korumaya çalışıyordu." Bana baktı. "Henüz bunun önemi olabileceği kadar süreyi etkin geçirmedin ama geçişini tamamladıktan sonraki iki haftada herhangi birinin canını alma konusunda bir arzun veya eğilimin oldu mu?"

"Hayır," dedim. "Hiç. Bu fikir deneyene kadar yalnızca midemi bulandırıyordu. Ama sonra şey hissettim... işte, biliyorsun ya."

Karl, "O biliyor olabilir," dedi, "ama ben bilmiyorum."

Açıldım ve hissimi Karl'a yansıttım.

Sıçradı ve, "Yüce İsa!" diye kendi kendine fısıldadı. Lanet gibi değil, dua eder gibi söylemişti. "Eğer hissettiğin buysa devam edip hepimizin canını almamış olmana şaşırdım."

Doro, "Geri kalanınızı başka sefere saklamış olabilir," dedi. "Ama sanmıyorum. Onun yetisi bana Rachel'ınkini anımsatıyor. Rachel istese tüm cemaatini bayıltabilecek hatta öldürebilecekken bunu hiç yapmazdı. Böyle bir isteği olmadı. Ona göre dikkatli davranmak ve birinin canını almamak kolaydı. Ama bir yandan herkesin canını alıyordu. O ihtiyacı olanı alıyordu ve cemaat karşılığını ödeyemeyeceği bir şey kaybetmemiş oluyordu. Kolaylıkla yerine koyamayacakları bir şeyi değil, en azından. Yokluğunu fark ettikleri bir şeyi değil."

Karl, Doro'nun sözleri bittikten sonra da çatık kaşlarıyla Doro'yu süzmeye devam etti. Sonra bana baktı. "Benim için tekrar açıl."

İç çekip kalkanımı indirdim. Eğer Doro'nun haklı olup olmadığını bilse –ya da bunu öğrenmenin mümkün olmadığını kabul etse– onunla yaşamak çok daha kolay olurdu. Zihnimde ne bulduğuyla pek ilgilenmeyerek hareketlerini izledim. Tam teması kesecekken onu durdurdum.

Seninle daha sonra konuşmamız gerekiyor.

Ne konuda?

Beni sana karşı saldırıya geçmek zorunda bırakmadan önce bir nevi ateşkes yapma konusunda.

Konuyu değiştirdi. *Kendinin tam da Doro'nun bahsettiği tür-*

den bir asalak olduğunun farkında mısın? Tek farkı, sen sıradan insanlar yerine etkinlerle besleniyorsun.

Neyi bulduğunu görüyorum. Görünüşe göre sen ve diğer herkesten azıcık da olsa bir güç alıyorum. Ama öyle ufak ki hiçbirinizi rahatsız etmiyor.

Konu bu değil.

Konu şu ki sen benim hiçbir şey almamamı istiyorsun. Nasıl başladığını bilmediğim gibi nasıl durduracağımı da bilmediğim konusunu sana bir kere daha hatırlatmalı mıyım?

Biliyorum. Bu düşünce bitkin bir öfkenin de tınılarını barındırıyordu. Teması kesti, Doro'ya, "Haklısın," dedi. "Rachel gibi."

Doro başıyla onayladı. "Bu hepiniz için en iyisi. Ona kuzenleri konusunda yardım edecek misin?"

"Yardım derken?"

"Şu güne dek örtük doğup da aniden geçişe ulaştırılan kimseyi görmedim. Kimi sıkıntıları olacağını ve yardıma ihtiyaç duyacaklarını varsayıyorum."

Karl bana döndü. "Yine yardımımı istiyor musun?"

"Tabii istiyorum."

"En az bir kişiye daha ihtiyacın olacak."

"Seth."

"Tamam." Doro'ya döndü. "Bizimle işin bitti mi?"

Doro başını evet anlamında salladı.

"Tamamdır." Karl ayağa kalktı. "Hadi, Mary. Sen Seth ve Clay'e dönmeden önce şu konuşmamızı da yapalım."

DORO

Doro, Larkin evini planladığı gibi terk etmedi. Birdenbire çok fazla şey aynı anda olmaya başlamıştı. Birdenbire her şey kontrolden çıkıyordu – en azından Doro'nun kontrolünden.

Mary çok iyi idare ediyordu. Yalnızca kendisinin örüntüyü genişletme ihtiyacıyla ve Doro'nun tavsiyeleriyle değil, diğer altı etkinin deneyimleriyle de yol alıyordu. Doro'nun ondan istediği araştırmalar ve Mary'nin kendi kendine bulduğu bulgular sonucunda diğer etkinlerin zihinsel yaşantılarının detaylı bir haritasını çıkarmıştı. Geçmişte ne gibi işler yaptıklarının bilgisinden yola çıkarak onlardan bu süreçte ne yapmalarını isteyeceğiyle ilgili karar veriyordu. Mesela Seth'i tanıdıktan sonra Clay'i onun elinden alıp kendisi ilgilenmeye karar verdi.

Bu kararı vermeden önce Doro'ya, "Geçişte çekilen acıların ne kadarı gerçekten gerekli?" diye sordu. "Karl, ona eğer çaresiz durumda değilsem bana yardım etmemesi gerektiğini söylediğini anlattı. Neden?"

"Çünkü etkinlerin önceki nesillerinde geçişte ne kadar çok yardım alırlarsa kendi kalkanlarını oluşturmalarının da o kadar uzun sürdüğünü gördüm." Doro geçmişi hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Bunu anlayana kadar, bir sürü çok değerli olabilecek kişi geçişleri bitmesi gereken zamanda bitse olmayacak yaralanmalardan öldü. Geri kalanı da yorgunluktan."

Mary ürperdi. "Onları kendi hâline bırakmak en iyisiymiş gibi görünüyor." Doro'ya hızlı bir bakış attı. "Büyük ihtimalle yedimiz içinde yardım alan tek kişinin ben olma sebebim de bu galiba."

"Yediniz içinde on yedi saatlik bir geçişten geçen tek kişi de sensin. Normalde on-on iki saat sürer. On yedi de fena sayılmaz ve senin öncellerin onları geçişlerinde yalnız bıraktığım zamanlarda öldüğü için senin birisine ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Bana sorarsan Karl çok iyi iş çıkardı."

"Ben de bu iyiliğin karşılığını vermek istiyorum," dedim. "Clay Dana'nın kardeşi ona öldüresiye yardım etmeden önce ben devreye gireyim diye düşündüm." Seth'in yanına gidip Doro'nun kendisine anlattıklarını aktardı ve ona Clay'in geçişinde Seth yerine kendisinin refakatçi olacağı bilgisini verdi. Bu konuşmayı daha sonra Doro'ya da aktardı.

Seth, "Dalga geçiyor olmalısın," demişti. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Mary ona, "Sen Clay'e fazla yakınsın," demişti. "Onu acıdan korumak için en az on yıldır çabalıyorsun."

"Bunun bir önemi yok."

"Bok yok! Onu kalkanlamaman gerektiği zamanlarda – ona yardım etmeni gerektirecek kadar zor durumda olup olmadığı konusunda ne karar vereceksin bakalım? Sence gözünün önünde çığlık çığlığa yatıyorsa ne kadar tarafsız kalabileceksin?"

"Tarafsız mı...!"

"Onun hayatı senin ne yapmaya -veya yapmamaya- karar verdiğine bağlı olacak, oğlum." Clay'e baktı. "Sence Seth ne kadar tarafsız olabilir? Sonuçta senin hayatın."

Clay rahatsız görünüyordu, kardeşine, "Seth, sence o haklı olabilir mi?" diye sordu. "Sence bu başkasına bıraksan daha iyi olacak bir şey mi?"

Seth hızlıca, "Hayır!" diye çıkıştı. Sonra yeniden ama bu sefer kendinden biraz daha az emindi. "Hayır."

"Seth?"

"Ben hallederim. Seni hiç yüzüstü bıraktım mı?"

Mary araya girdi. "Eminim bırakmamışsındır, Seth, ve sana bu rekorunu bozacak fırsatı vermeyi planlamıyorum."

Seth ona dönerek, "Beni kenarda durmaya zorlayacağını mı söylüyorsun?" dedi. Ses tonu bu sözcüklerin sorudan çok meydan okuma gibi duyulmasına yol açmıştı.

"Evet," dedi Mary.

Seth şaşkınlıkla ona baktı. Sonra yavaş yavaş gevşedi. "Yapabilirsin tabii," dedi alçak sesle. "Zamanı gelince beni yere yıkabilirsin. Ama abimin başına herhangi bir şey gelecek olursa, Mary, bir daha kendime gelmeme izin vermesen iyi edersin."

"Clay iyi olacak," dedim. "Buna söz veriyorum. Ayrıca seni yere yıkmakla falan ilgilenmiyorum. Umarım beni böyle bir şey yapmaya mecbur bırakmazsın."

"O zaman anlat bana. Seni ilgilendirmemesi gereken bir şeye neden burnunu soktuğunu anlamama izin ver."

"Çünkü bunu ben başlattım, oğlum. Bunun sebebi benim. Eğer bu durum herhangi birini ilgilendiriyorsa o da benim.

Ayrıca, Clay'in benimleyken seninle olduğundan daha yüksek şansı var çünkü ben onun yaşadığı şeyi hem zihnen hem de bedenen görebiliyorum. Eğer gerçekten yardıma ihtiyacı olursa bunu görebilirim. Tahmin yürütmeme gerek yok."

"Tahmin etmek dışında ne yapabilirsin ki? Daha sen geçişi yeni tamamladın."

"Yedi kişinin geçiş deneyimlerinden faydalanabiliyorum. Ve inan bana herkesinkini iyice inceledim. Seth, karar verildi."

Seth bunu kabul etti. Mary aralarında geçen konuşmayı Doro'ya aktardıktan sonra Doro merakla Seth'i izledi. Ve Doro, Seth'in de Mary'yi izlediğini gördü. Seth öfkeli veya hınçlı gibi görünmüyordu. Daha çok bir şeyin olmasını bekliyor gibiydi. Mary'nin otoritesini yıllar önce Doro'nunkini kabul ettiği şekilde benimsemişti. Şimdiyse bu otoriteyi nasıl kullandığını izliyordu. Günler sonra Mary ona kuzeni Jamie'nin geçişinde refakat etme yetkisi verdiğinde şaşırmış ama sorumluluğu kabul etmişti. Bu olaydan sonra biraz daha rahatladı.

Mary'ye saldırılarından iki gün sonra Rachel yeniden ayaklanmıştı. Jesse daha çok güç kaybettiği için bir günü daha yatakta geçirdi. İkisi de daha sessiz ve temkinli kişiler olmuşlardı. Onlar da tedbirli bir şekilde Mary'yi izliyorlardı. Mary, Hanson kardeşleri kaçırıp getirmesi için Rachel'ı görevlendirdi. Forsyth küçük bir şehirdi ve Rachel fazla rahatsızlık çekmeden şehrin diğer tarafına gidebiliyordu. Zaten fazla uzun kalmayacaktı.

Mary, "Ailelerini onların evden temelli ayrıldığına ikna et," demişti. "Çünkü şöyle veya böyle – evden ayrılıyorlar. Zihinlerini fazla kurcalamana gerek yok zaten. Ebeveynleri onların gidişine pek üzülmeyecektir."

Rachel kaşlarını çattı. "Öyle olsa bile, gidip çocukları kaçırmak bana yanlış geliyor – sonuçta başkasının çocukları..."

"Onlar çocuk değil. Kahrolası Jamie benden bir yaş büyük. Eğer onları alıp getirmezsek geçişten sağ çıkamayacaklar. Eğer yanlış zamanda hâkimiyeti kaybedip kendilerini öldürmezlerse başka biri onları hastaneye götürerek öldürecek. Zihninin hastanede bir sünger gibi her şeyi emdiğini düşünsene."

Rachel ürperdi, evet anlamında başını salladı ve gitmek üzere yola çıktı. Sonra durup yeniden Mary'ye baktı. "Senin yapmaya çalıştığın şeyle –bir araya getirmek istediğin etkinler topluluğuyla– ilgili Karl'la konuşuyordum da."

"Evet?"

"Şey, eğer burada kalmam gerekiyorsa etkinlerden oluşan bir toplulukta yaşamayı tercih ederim – böyle bir şey mümkünse tabii. Sürekli saklanmayı bırakmamızı ve neler yapabileceğimizi öğrenmeye başlamak isterim."

"Demek düşünüyordun," dedi Mary.

Rachel duygusuz bir sesle, "Düşünecek zamanım oldu," dedi. "Söylemeye çalıştığım şey sana yardım etmeye hazır olduğum. Şu çocukları tutup getirmekten daha fazlasını yapmaktan bahsediyorum."

Mary gülümsedi, hoşnut görünüyordu ama şaşırmamıştı. "Ben de sana bunu sormak istiyordum," dedi. "Gerek kalmadığına sevindim. Senden geçişlerde yardımcı olmanı istemedim çünkü olası sağlık sorunlarına karşın her üç geçiş için de müsait olmanı isterim. Jan geçişi sırasında kolunu kırmış ve büyük ihtimalle biliyorsundur ama Jesse de çok ciddi olabilecek bir sırt hasarını atlatmış. Sen bir şekilde nöbette olursan çok iyi olur."

Rachel, "Tamam," dedi. Sonra da Hansonları getirmek üzere gitti.

Mary bir süre onun arkasından baktı ve şöminenin en yakınındaki koltuğa, kucağına kapağı kapalı bir kitapla oturan Doro'nun yanına gitti.

Doro'ya, "Hep buralardasın," dedi. "Gölgem."

"Seni rahatsız etmiyor."

"Hayır. Sana alıştım. Hatta gittiğinde seni cidden özleyeceğim. Ama sanırım yakın zamanda gitmeye niyetin yok. Tiryakisi oldun. Burada ne olduğunu görmek istiyorsun."

Söylediklerinde daha haklı olamazdı. Üstelik Doro'nun görmek istediği tek şey yaklaşan üç geçişin sonucu değildi. Onlar önemliydi elbette ama Mary'nin kendisi daha önemliydi. Artık topluluğundakiler ona teslim olmaya başlamıştı – Karl hariç hepsi. Karl'ın direncini de yavaş yavaş kıracaktı.

Doro, Mary'nin topluluğundakileri yola getirdikten sonra onlarla neler yapabileceğini düşündü. Clay'in olası gücünü keşfedene kadar, herhalde Mary de bunu merak ediyordu. Şimdiyse... Doro, Karl'ın sorusunu farklı kelimelerle yeniden sordu. Mary toplam kaç örtüğü aralarına katmak istiyordu? "Tabii ki hepsini," dedi Mary.

Doro bekliyordu. Mary'ye herhangi bir sınır koymak istememişti, en azından şimdilik. Doro onun kendi kendine yüklendiği bu sorumluluktan hoşlanmayacağını umuyordu. Hatta fazla geç olmadan Mary'nin kendi kendisini sınırlayacağını umuyordu. Eğer bunu yapmazsa Doro'nun devreye girmesi gerekecekti. Başarı -gerek Mary, gerek Doro için- fazla hızlı gelmişti. Daha da kötüsü, tüm bu başarı Mary'ye bağlıydı. Eğer Mary'nin başına bir şey gelecek olursa örüntü de onunla beraber ölürdü. Böyle bir şey olsa eski veya yeni etkinler büyük olasılıkla eski öldürücü uyuşmazlıklarına döneceklerdi. Doro, en iyi damızlıklarının büyük bir kısmını kaybedecekti. Bu büyük başarı onu birkaç yüzyıl geriye de götürebilirdi.

Mary, kel kız kuzeni Christine'in idaresini Karl'a verdi ama büyük olasılıkla vermemiş olmayı diledi. Şaşırtıcı ama Christine'in kazınmış kafası onu hiç çirkinleştirmemişti. Ve ne yazık ki evdeki düşük mevkisi onun evde temkinli davranmasını sağlamıyordu. Neyse ki Karl onu çekici bulmamıştı. Christine'in ise, kendisinin ne denli savunmasız olduğunu anlayacak kadar deneyimi yoktu. Mary onunla bu konuda başbaşa bir konuşma yaptı.

Christine ve Jamie'ye yoğunlaştırılmış bir telepatik aşılama seansı uyguladı. Kendilerinin ne olduğunu, tarihlerini ve iki nesil boyunca Hansonların da parçası olduğu Emma'nın ailelerini yoksayan Doro'yu öğrendiler. Başlarına neyin geleceğini, neyin parçası olacaklarını öğrendiler. Evdeki diğer tüm etkinlerin onların da yüzleşmek üzere olduğu şeyden geçtiğini ve her ne kadar hoş bir şey değilse de buna katlanabileceklerini öğrendiler. İç huzur ve gücün çifte ödülünün geçişe değeceğini öğrendiler.

Hansonlar öğrendiler ve inandılar. Doğrudan zihinlerine beslenen bilgilere inanmamak kolay olmazdı zaten. Aşılama bittikten sonra zihinleri serbest bırakıldı. Evin bir parçası olarak Mary'nin otoritesini ve kendi acılarını kendilerinden beklenmeyecek bir uyumlulukla kabul ettiler.

Geçişe ilk giren Jamie oldu, Larkin evine taşındıktan bir ay sonra. O genç, güçlü ve eline geçen her hapla tozu kullanmış olmasına karşın şaşırtıcı bir şekilde sağlıklıydı.

Geçişi tamamladı. Bir bileğini burkmuş, Seth'in gözlerinden birini morartmış, üstünde yattığı yatağı kırmış ve geçişi atlatmıştı. Artık bir etkindi. Seth sanki baba olmuş gibi gururlanmıştı.

Sırada, aslında ilk olması beklenen Clay vardı. Kendisini neredeyse öldüren aşırı yoğun ama kısa bir geçişi oldu. Kalp yetmezliği yaşadı ama Mary onun kalbini yeniden canlandırarak Rachel gelene dek canlı tuttu. Clay'in geçişi beş saatte tamamlanmıştı. Mary onu kendi bedeniyle veya yatağa bağlayarak durdurmamış, kaslarını felç etmişti yani olağan morluk ve burkulmaları yoktu; Clay zihni yaşadığı kaostan iki büklüm olduğu sıralarda kıpırdamadan yatmayı sürdürmüştü.

Clay etkinleşti ama telepat olmadı. Geçişinin tamamlanmasıyla beraber tomurcuklanan telepatik yetisi kayboldu. Ama çok yakında bunun yerine başka bir şey kazanmış olduğunu öğrendi.

Geçişi bitip de huzura erdiğinde yatağının yanına bırakılmış bir tepsi yemek olduğunu gördü. Bu tepsiyi gözünün ucuyla görmüştü. Bedeni halen felçti ve tepsiye ulaşamıyordu ama şaşkınlık ve öfke arasında bunun farkına varamadı. Tepsiye uzandı.

Hatta aslında tepsideki buharı tüten çorba kâsesine uzandı. Kâseyi kaldırıp ağzına götürene kadar ellerini kullanmadığını anlayamamıştı. Çorba hiçbir destek olmadan göğsünün birkaç santim üstünde havada asılı duruyordu. Clay afalladığında çorba düştü. Aynı anda çorbadan uzaklaşmak üzere hamle yaptı. Bir tarafına yarım metre kadar kaydığında havadaydı. Orada dehşet içinde asılı kaldı.

Yavaşça gözlerindeki dehşet ifadesi yerini anlamaya bıraktı.

Odaya göz gezdirerek Rachel'a, Doro'ya ve nihayet Mary'ye baktı. Mary o sırada onun felcini sonlandırmış olsa gerek ki Clay görünmez bir ağla aşağı sallanmış bir insan örümceği gibi kol ve bacaklarını hareket ettirmeye başladı. Yavaş yavaş ve özenli bir şekilde bedenini yatağa indirdi. Sonra bunun kolay bir şey olduğunu fark ederek yeniden havalandı. Mary'ye baktı ve kendisine zihnen yönelttiği bir soruya cevap verdi.

"Dalga mı geçiyorsun? Uçabiliyorum! Bu benim için yeterli," dedi.

"Artık örüntünün üyesi değilsin," dedi Mary. Üzgün, hatta kanadı kırık görünüyordu.

"Bu gitmekte özgür olduğum anlamına gelir, değil mi?"

"Evet. Eğer istediğin buysa."

"Ve artık zihnime müdahaleler gelmeyecek mi?"

"Hayır. Artık onları çekemezsin. Artık kendine hâkim olamayan bir telepat bile değilsin. Telepat değilsin hatta."

"Aklımı okudunuz, hanımefendi. İnan bunun bence bir mahsuru yok. Bu sözde gücün bana tek getirisi keder olmuştu. Artık bundan kurtulduğuma göre sanırım Arizona'ya döneceğim – belki birkaç inek, birkaç çocuk yaparım."

Mary yumuşak bir tonda, "İyi şanslar," dedi.

Süzülerek Mary'nin yanına gitti ve sırıttı. "Bunun ne kadar kolay olduğuna inanamazsın." Mary'yi de yerden kaldırdı ve göz hizasına getirdi. Mary korkmayarak ona baktı. Clay şakayla karışık, "Benim gücüm seninkinden iyi," dedi.

Mary sonunda gülümsedi. "Hayır, dostum, değil. Ama öyle olduğunu düşünmene sevindim. Hadi indir beni."

Clay hem Mary'yi hem de kendisini sanki ömrü boyunca bunu yapıyormuş kadar rahatça aşağı indirdi. Sonra Doro'ya baktı. "Bu şey tamamen yeni mi yoksa daha önceden de görmüş müydün?"

Doro, "Psikokinezi," dedi. "Önceden de görmüştüm. Babanın sülalesinde birkaç kişide gördüm ama doğruyu söylemek gerekirse bu kadar rahat geçenini hiç görmedim."

Mary, "Sen bu geçişe rahat mı diyorsun?" diye sordu.

"Yani, kalp sorununu sayarsak hayır, sanırım. Ama çok daha fena olabilirdi. İnan bana, bu oda tamamen harabeye dönmüş, içindeki herkes ya yaralı ya da ölmüş olabilirdi. Böyle şeyler gördüm."

"Benim türüm bir şeyler fırlatıyor," diye tahmin yürüttü Clay.

"Her şeyi fırlatıyorlar," dedi Doro. "Duvara ya da yere çivilenmiş şeyler dahil. Sanırım sen bunu yapmak yerine gücünü içine yönelttin ve kendi kalbini durdurdun."

Clay kendini şöyle bir salladı. "Yapabilirdim. Büyük çoğunluğunda ne yapıyordum bilmiyorum."

"Yetilerini kullanmayı öğrenene kadar psikokinetiklerin kendilerini öldürme riskleri çok yüksek oluyor."

"Belki önceden öyleydi," dedi Mary. "Ama artık öyle olması gerekmiyor."

Doro, Mary'nin sesindeki kararlılığı duydu ve iç çekti. Clay'i canlı tutmaya çalışırken onun can çekişmelerinin büyük çoğunluğunu Mary de yaşamış ve biter bitmez yeniden böyle bir şey yapmaya baş koymuştu. İşini bulmuştu. Bir çeşit zihinsel kraliçe arı olacak; işçilerini doğurmak yerine etrafına toplayacaktı. Kendini bu davaya öylesine adayacaktı ki uzlaşmaya varmak veya sınır koymak çok zor olacaktı. Zor veya belki imkânsız.

Christine Hanson'ın geçişi sıradan, hatta çoğunluğa göre kolaydı. Buna karşın iki erkeğe oranla çok daha fazla ses çıkarmıştı çünkü ufacık bir acı bile onu ölümüne korkutuyordu. Geçişe yaklaşan süre boyunca da erkeklerden daha çok zorlanmıştı. Ama sonunda, sesi çatlamış fakat başka hiç hasar almamış olan Christine geçişini tamamladı. Abisi gibi o da telepat kaldı. İkisinden biri veya belki ikisi birden şifacılığı da öğrenebilirdi hatta onların, Rachel'ın veya Mary'nin uzun ömürlü olduğu da ortaya çıkabilirdi.

Jamie ve Christine olası güçleri ne olursa olsun, örüntüdeki yerlerini kolaylıkla kabul etmişlerdi. Mary'nin ona minnettar olan ilk örüntü üyeleri onlardı. Ve onların üyeliği gruba, Jesse'nin kazara keşfettiği başka bir fayda getirdi. Artık tüm

üyeler rahatsızlık çekmeden Mary'den uzaklaşabiliyordu. Birdenbire daha fazla insan daha fazla özgürlük anlamına gelmeye başlamıştı.

Doro izledi ve için için endişelenmeye başladı. Christine'in geçişi tamamlandıktan hemen sonraki gün Mary, kuzenlerinden başkalarını da örüntüye çekmeye başlamıştı. Kendi akrabalarından birkaçını tanıyan Ada da Washington'da onlara ulaşmaya başladı. Buna Doro da yardımcı olabilirdi. Önemli örtük sülalelerinin her birinin yerini biliyordu. Ama Doro'ya göre her şey onun yardımı olmaksızın aşırı hızlı ilerliyordu. Bu sebeple sessiz kaldı.

Mary'ye topluluğuyla istediğini yapması için iki sene vermeye karar verdi. Bu Mary'nin hayalini kurduğu –ve daha şimdiden örüntücüler toplumu adını verdiği– topluluğunu inşa etmesi için yeterli bir süreydi. Ve iki yıl Doro'nun –eğer mecbur kalırsa– zarar büyümeden ve damızlık stokundan büyük bir payı feda etmeden sorunun önüne geçmesi için de uygun bir süreydi.

Kendi kendine Mary'yi öldürmek istemediğini itiraf etmişti. Mary, Doro'yu sevdiği için kontrol etmesi kolay biriydi ve Doro'nun başarısıydı. Kısmen. Doro'ya birleşik bir topluluk, Doro'nun yaratmak için bunca zamandır uğraştığı ırkın tohumları olarak tanınabilecek bir insan grubu yaratıyordu. Mary, Doro'ya ait olduğuna göre bu insanlar da Doro'ya aitti. Ama onlar Doro'nun parçası olabileceği bir toplum değildi. Mary'nin örüntüsü onları bir araya getirirken Doro'yu saf dışı bırakıyordu. "Örüntücüler" bir araya geldiklerinde Doro'nun gözlemleyebileceği, bozabileceği veya yok edebileceği ama katılamayacağı bir şeye eviriliyordu. Onlar Doro'nun kısmen gerçekleşmiş gayesiydiler. Onları dikkatle gizlediği şüphe ve imrenme duygularıyla izledi.

3

9
EMMA

Doro geldiğinde Emma daktilonun başındaydı. Geleceğini haber vermek için aramamıştı ama kapıyı çalmadan içeri daldığında, en azından Emma'nın onu daha önce içinde gördüğü bir bedendeydi: ufak tefek, siyah saçlı, yeşil gözlü bir adam, tıpkı Mary gibi. Ama saçları düz, bedeni beyazdı. Kendini Emma'nın koltuğuna bıraktı ve Emma üstünde çalıştığı sayfayı bitirene dek sabırla bekledi.

Emma ayağa kalktığında Doro, "Ne o?" diye sordu. "Yeni bir kitap mı?"

Emma başıyla onayladı. Bedeni gençti. Artık Doro sıklıkla yanına uğradığı için o da genç kalıyordu. "Yazmayı sevdiğimi keşfettim," dedi. "İlk yazmaya başladığım zamanlardan yıllar önce denemeliymişim bunu." Doro tüm kanepeyi kaplamış olduğu için Emma sandalyeye oturdu. Doro kaşları çatık yatmayı sürdürdü.

Emma, "Sorun ne?" diye sordu.

"Sorun Mary."

Emma yüzünü buruşturdu. "Şaşırmadım. Ne yaptı?"

"Henüz bir şey yapmadı. Ama asıl sorun ben onunla konuştuktan sonra yapacağı şey. Frene basacağım, Em. Forsyth'ın örüntücüler bölgesi çoktan küçük bir kasaba boyutuna ulaştı. Yeterince kişi topladı."

"Bana sorarsan bundan iki sene önce de yeterince kişi toplamıştı. Peki madem artık durdurmaya hazırsın, Mary örüntüyü

devam ettiremeyecek olursa, diğer etkinleri -tüm o örüntücüleri- ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Mary'yi öldürmeyeceğim ki, Em. Örüntü var olmaya devam edecek."

"Öyle mi?"

Doro duraksadı. "Sence beni kendisini öldürmek zorunda bırakır mı?"

"Evet. Ve eğer bu konuda gerçekçi davranacak olursan sen de böyle olduğunu görebilirsin."

Doro iç geçirerek doğruldu. "Doğru. Onun topluluğundan fazla kişiyi kurtarmayı da ummuyorum zaten. Çoğunluğu, Mary onları bulmadan önce birer hayvandı. Mary olmazsa önceki davranışlarına geri dönerler."

"Hayvanlar... ve böylesi bir güce sahipler."

"En fenalarını yok etmem gerekecek."

Emma irkildi.

"Mary konusunda daha endişeli olmanı beklerdim."

"Başta öyleydim. Ama artık onun için çok geç. Onun var olmaması gerekecek kadar tehlikeli bir şeye dönüşmesine sen yardım ettin."

Doro, Emma'yı süzdü.

"O çok güçlü, Doro. Beni korkutuyor. Senin hep yapmayı istediğini söylediğin şeyi yapıyor. Ama bunu yapan o, sen değilsin. Tüm o insanlar, yani onun bölgesindeki bin beş yüz kişinin tamamı ona ait, sana değil."

"Ama o benim."

"Eğer bunun yeterli olduğuna inanıyor olsan Mary'yi öldürme planları yapmazdın, değil mi?"

"Em..." Doro ayaklandı ve Emma'nın koltuğunun kolçağına oturdu. "Neden korkuyorsun?"

"Senin Mary'nden." Doro'ya yaslandı. "Senin acımasız, bencil ve güç delisi minik Mary'nden."

"Torunun."

"Senin yaratımın! İki senede bin beş yüz etkin. Birbirlerini fabrikadaki seri üretim bandından çıkmış gibi teker teker etkinliğe geçiriyorlar. Ve zorla çalıştırılan bilmem kaç tane hizmetçi

– o etkinler tarafından ele geçirilecek kadar şanssız sıradan insanlar. Kendi evlerinde hizmetçilik yapmaya zorlanan insanlar. Hizmetçilik ve daha neler neler!"

Emma'nın bu çıkışı Doro'yu şaşırtmıştı. Sessizce Emma'ya baktı.

Emma daha sakin bir tonda, "İdare sende değil," diye devam etti. "Onları başıboş bıraktın. Bu hızla devam ederlerse koca bir şehri ele geçirmeleri ne kadar sürer sence? Eyalet ve devlet işlerine karışmaya başlamaları?"

"Onlar taşralı tipler, Em. Washington'da veya Sacramento'da veya bilmem-nerede ne olduğu, ucu onlara dokunmadığı sürece umurlarında değil. Olanları takip ediyorlar ama müdahale etmeye pek çalışmıyorlar."

"Bunun ne kadar daha böyle kalacağını merak ediyorum."

"Örüntü varlığını sürdürse bile epey uzun süre daha böyle kalır. İnsanlarla dolu koca bir ülkenin yükünü istemiyorlar. Özellikle de o insanlar kendi kendilerini yönetebildiği ve örüntücüler diğerlerinin emeklerinden çıkar sağlayabildiği sürece."

"Bunu senden öğrenmişler."

"Tabii ki."

"Washington ve Sacramento'dan bahsettin. Peki ya Forsyth?"

"Burası onların yuvası, Em. Burada yerel yönetim işlerine çok karışıyorlar çünkü –her ne kadar yarı uykuda bile olsa– Forsyth belediyesinin gözüne batmak istemiyorlar. Olası sıkıntılardan kaçınmak için bir buçuk yıl önce şehrin kontrolünü ellerine aldılar zaten."

Emma ödü patlamış gibi Doro'ya bakakaldı.

"Şehrin en iyi bölgesini tamamen ele geçirdiler. Bunu sessiz bir şekilde yaptılar ama Mary yine de belediye ve emniyet teşkilatı gibi yerlerde sözü geçen dilsizleri kontrol etmenin en güvenlisi olduğunu düşündü, bir de–"

"Dilsizler!"

Doro rahatsız olmuş görünüyordu, belki kendi kendinden. "İşe yarar bir sözcük. Telepatik sesi olmayan insanlar. Normal insanlar."

"Ne anlama geldiğini biliyorum, Doro. Mary bu sözcüğü ilk

kullandığında da ne anlama geldiğini anlamıştım. Nigırdan farkı yok!"

"Em–"

"Sana anlatmaya çalışıyorum, Doro, olay senin idarende değil. Onlardan biri değilsin sen. Telepat değilsin. Üstelik biz telepat olmayanlara, biz nigırlara, insanlığın kalan tüm fertlerine yukarıdan bakmadıklarını sanıyorsan onları yeterince iyi gözlemlememişsin demektir."

"Bana yukarıdan bakmıyorlar."

"Ama üstün de görmüyorlar. Önceden öyleydi. Önceden sana saygı duyuyorlardı. Lanet olsun, hakiki olanları seni cidden seviyordu. 'İlk Aile'." Ses tonu örüntüyü kuran ilk yedi etkinin kendilerine taktığı isimle alay ediyordu.

Doro, "Anladığım kadarıyla bu konu seni uzun zamandır rahatsız ediyor," dedi. "Bugüne kadar neden bir şey söylemedin?"

"Gerekli değildi çünkü."

Kaşlarını çattı.

"Biliyordun." Artık Emma'nın ses tonu suçlayıcıydı. "Sana bugüne kadar senin en az benim kadar farkına varmış olmadığın hiçbir şey söylemedim."

Doro rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bazen senin de biraz telepatik olabileceğini düşünüyorum."

"Telepat olmam gerekmiyor ki. Seni tanıyorum. Ve Mary'nin yaptığı şey ne kadar ilgini çekerse çeksin ve onu ne kadar seversen sev bir noktada onu göndermen gerekeceğini biliyordum. Ama keşke kararını daha erken vermiş olsaydın."

"İlk örtüklerini yanına aldığında ona iki yıl zaman tanımaya karar vermiştim. Eğer işbirliğine yanaşırsa ona bundan çok daha fazlasını vermeyi de isterim."

"Yanaşmaz. Onun yerinde olsan bu kadar güçten vazgeçmeyi sen ne kadar isterdin acaba?"

"Ondan bu insan toplama dürtüsünü bastırması dışında bir şeyden vazgeçmesini istemiyorum ki. En iyi örtüklerimin büyük bir çoğunluğunu aldı bile. Bu şekilde devam etmesine izin veremem."

"Artık onun bölgesinin yalnızca doğumlarla mı çoğalmasını istiyorsun?"

"Doğumlarla ve toplamış oldukları beş yüz küsür çocukla. Günün birinde geçiş yapacak olan çocuklar. Çocukların eğitimi için ele geçirdikleri özel okulu gördün mü?"

"Hayır. Ben onların bölgesinden mümkün olduğunca uzak duruyorum. Mary'nin onunla ilgili ne düşündüğümü bildiğini tahmin ediyorum. Fikrimi değiştirmeye çalışacağı güne kadar ona ne düşündüğümü hatırlatmama gerek yok."

Doro bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra durdu.

Emma, "Ne?" diye sordu.

Bir an Doro'nun cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra: "Ona bir keresinde senden bahsettim. Ona örüntücülerin sana bulaşmasını istemediğimi söyledim. Bana tuhaf bir bakış attı ve bu konuyla çoktan ilgilendiğini söyledi. 'Onu boş ver,' dedi, 'gıcık yaşlı karının teki olsa da üstünde benim damgam var. Eğer onu okumaya çalışan olursa ilk karşılaşacakları şey Emma'nın benim özel mülküm olduğu'."

"Onun neyi!"

"Koruması altında olduğunu söylemeye çalışıyor, Em. Önemli bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama bu sayede diğerleri sana dokunamaz. Ve görünüşe göre Mary de seni okumaya meraklı değilmiş."

Emma silkelendi. "Ne cömertmiş! Sahip olduğu güçten aşırı emin olsa gerek. Onu iyi eğitmişsin. Sana çok benziyor."

"Evet," dedi Doro. "Farkındayım."

Emma ona keskin bir bakış attı. "Sesinde duyduğum şey gurur mu?"

Doro belli belirsiz gülümsedi. "Em, o bana çok şey gösterdi. Hayatım boyunca keşfetmeye çalıştığım şeyi onunla gördüm."

"Benim tek görebildiğim şey eğer sen genç bir kadın olsan nasıl olacağın. Seni genç kadınları küçümsememe konusunda uyardığımı anımsıyorum."

"Ben bir kadın olsam nasıl olacağımı değil. Bunu zaten biliyorum. Kimbilir kaç defa kadın oldum zaten. Yok. Bambaşka

bir varlık olarak nasıl olacağımın örneği o. Belki de o ilk seferde –tamamen oluşamadan– ölmemiş olsam ne olacağımın."

"Yani sen henüz..." Emma kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Öldüğünde tamamen oluşamamış olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Yeterli sayıda neredeyse-Dorolar, neredeyse başarılı olmuş örnekler gördüm ve aslında aynı Mary gibi benim de telepat olmam gerektiğini biliyorum. Eğer telepat olsam ben de bir örüntü kurar, öldürmek yerine canlılardan beslenirdim. Şu hâlimle başka birisiyle zihinden zihne teması hissedebildiğim tek an öldürdüğüm an. O ve ben neredeyse aynı şekilde öldürüyoruz."

Emma, "Bu mu yani?" diye sordu. "Yani sadece bu mu – bunca yıldır ulaşmaya çalıştığın şey, senin gibi öldüren birisi miydi?"

"Sadece?" Sesinde güceniklik duyuluyordu. "Sence, Em, benim ne olduğumu –gerçekte ne olacağımı– öğrenmeye çalışmam bu kadar değersiz bir şey mi?"

"Değersiz değil, hayır. Ama çok bilgece bir şey olmadığını da söyleyebilirim. Merakın –ve sanırım yalnızlığın– seni bir hata yapmaya itmiş."

"Belki. Ama daha önceden de hata yaptığım oldu."

"Ve onları atlattın. Umarım bundan da sağ çıkarsın. Şimdi asıl amacını neden bu kadar süre gizli tuttuğunu anlayabiliyorum."

"Doğru."

"Mary biliyor mu?"

"Evet. Ona hiç söylemedim ama biliyor. Bir süre sonra kendi başına anladı."

"Onu neden sevdiğine şaşmamak gerek. Nasıl halen hayatta olduğuna da. O sensin – senin için gerçek bir evlada en yakın şey."

"Ona bunların hiçbirini anlatmadım."

"Ama biliyor. Emin olabilirsin." Bir an durdu. "Doro, acaba onun... Yani, eğer o tamamlanmışsa ama sen tamamlanamamışsan ve o ya... şey yapabilirse..."

"Canımı almaya çalışırsa mı?"

Emma başıyla onayladı.

"Hayır. Eğer yapabilecek olsa geçişinin ertesindeki sabah ölmüş olurdu. O zaman beni okumaya çalıştı. O bunu denemeseydi, ben onu gördüğüm anda beni okumasını emredecektim. Onun benim için muhtemel bir tehdit olup olmadığını anlayabileceğim tek şekilde onu görmek istemiştim. Baktım ve gördüğüm şey bana onun benim için tehdit sayılmayacağını söyledi. O benim daha düşük seviyeli bir sürümüm gibi. O zaman onun canını alabilirdim, şimdi de alabilirim."

"Senin için tehlikeli olabileceğini düşündüğün birini görmeyeli çok zaman oldu. Umarım sağduyun halen düşündüğün kadar tutarlıdır."

"Öyle. Hayatım boyunca tehlikeli olabileceğini düşündüğüm toplam beş kişiyle tanıştım sadece."

"Ve her biri genç öldü."

Doro omuz silkti.

"Mary topluluğundakilerin gücünü çalarak kendi gücünü artırabiliyor, bunu unutmadığını varsayıyorum."

"Yok. Bunun bir önemi yok. Rachel ve Jesse'yi eline geçirdiğinde onu çok dikkatli izliyordum. O zaman istesem canını alabilirdim. Hatta elde ettiği fazladan güç onu benim gözümde daha da çekici bir ava dönüştürmüştü. Güç tek başına beni yenmek için yeterli değil. Üstelik onda bende olmayan bir zaaf var. O bedeninin dışına çıkamıyor. Onun bir tanecik bedeni var ve bedeni ölürse o da ölüyor." Bunu bir süre düşündü ve hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Ve çok büyük ihtimalle ölecek."

"Ne zaman?"

"Emirlerime karşı geldiğinde – eğer gelirse. Bugün oraya gittiğimde kararımı ona açıklayacağım. Başka örtük yok. Bundan sonra ne yapacağı ona kalmış."

Seth Dana, Mary'nin kendisine yeni verdiği görevi düşüne düşüne Larkin Evi'nin arka kapısından çıktı. Aynı terane. Yeni refakatçiler –örtüklerin geçişlerinde onlara yardımcı olan kişilere böyle deniyordu– bulmalıydı. Örüntücüler sayılarının artmasından memnundu. Büyümek heyecan vericiydi. Bu onların türü için serpilmek anlamına geliyordu, neredeyse ergenlik. Ama refakat işi zordu. Aşırı dengesiz, korkmuş ve bağımlı bir kişi için hem anne, hem baba, hem dost hem de sorumlu olduğunuz kişinin ihtiyacı bu yöndeyse sevgililik etmeniz gerekiyordu. Bireyler ancak küçük düşürülmeleri durumunda mecburen refakatçiliğe gönüllü olurlardı. Bunu görevleri olarak kabul eder ama bu görevden ellerinden geldiğince uzun süre kaçmaya çalışırlardı. Seth'in işiyse onları dürtmek, sorumluluklarını hatırlatan iç karartıcı haberleri vermekti.

Bir tür çöpçatan görevindeydi, hangi refakatçilerin hangi örtüklerle rahatlıkla uyum sağlayacağını hissederek eşleştiriyordu. En büyük hatası ilk denemesinde Clay'e refakat etmek istediğinde olmuştu. O zaman Mary onu engellemişti. Bir daha da durdurmasına gerek olmamıştı. Karar mekanizmasını bozabilecek başka akrabası yoktu.

Arabasına bindiğinde aklı bu sefer hangi örüntücüleri görevlendireceği konusuyla meşguldü. Arabayı çalıştırdı, sonra dondu, el freninin hemen üstünde eli kalakaldı. Birisi bir tüfeğin soğuk çelik namlusunu Seth'in kafatasına dayamıştı.

Düşüncelerinden apar topar çıkan Seth anlık bir korku hissetti.

Adamın sesi, "Kontağı kapat, Dana," dedi.

Seth sonunda tepki verdi ve adamı okudu. Kontağı çevirerek arabayı durdurdu. Aynı rahatlıkla silahlı adamı da durdurdu. Adama zihinsel bir emir verdi ve arkasına uzanıp adamın

birdenbire gevşeyen elinden silahını aldı. Silahı torpido gözüne kapadı ve arkasına dönüp davetsiz misafiriyle yüzleşti. Adam dilsizlerdendi ve yabancıydı ama Seth onu daha önce görmüştü – refakat ettiği bir kadının düşüncelerinde. Bir zamanlar bu adamla evli olan Barbara Landry.

Seth adama, "Palmer Landry," dedi alçak sesle. "Bir hiç uğruna epeyce uğraşmışsın."

Adam önce Seth'e, ardından boş kalan ellerine baktı. "Sana neden silahımı verdim...? Bunu yapmamı nasıl...? N'oluyor lan?"

Seth omuz silkti. "Bir şey olduğu yok."

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun? Sana silahımı neden...?

"Sen karısını neredeyse bir yıl önce terk etmiş bir adamsın," dedi Seth. "Şimdi birdenbire onu geri istediğine karar vermişsin. Silaha gerek yoktu."

"Nerede o? Barbara nerede?"

"Büyük olasılıkla evindedir." Barbara Landry'yi New York'tan iki ay önce bizzat Seth getirmişti. Kadın bir buçuk ay sonra geçişini tamamlamıştı. Etkin olur olmaz Bartholomew Evi'nin –ve Caleb Bartholomew'nun– kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu keşfetmişti. Seth onu New York'taki tanıdıklarının zihinlerinden silmekle uğraşmamıştı. Zaten hiçbiri arkadaşı sayılmazdı. Hiçbiri Barbara'nın başına ne geldiğini merak etmemişti. Ama görünüşe göre Barbara birkaçına nereye ve kiminle gittiğinin bilgisini vermişti. Böylece Landry onu bulmak için yola çıktığında ihtiyacı olan bilgilere ulaşabilmişti. Seth özensiz davranmıştı. Palmer Landry de şanslıydı. Larkin Evi'ni gözetlediğini hiç kimse fark etmemiş, Seth Dana'nın kim olduğunu sorduğu kişi de saf dilsizin teki çıkmıştı.

Landry, "Bana Barbara'dan çoktan ayrıldığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"O hiç benimle olmadı ki," dedi Seth. "Onunla birlikte olmayı istemedim, o da beni istemedi zaten. Ben ona yardıma ihtiyacı varken yardım ettim, hepsi bu."

"Elbette. Noel Baba mısın nesin? Bana onun evini göster."

"İstersen sana oraya kadar eşlik edebilirim." Bartholomew'yu birilerine refakat etsin diye görevlendirmeyi planlıyordu zaten. Ama sonra. Bartholomew Evi sokağın karşısı tarafındaydı.

Landry, "Kiminle yaşıyor?" diye sordu.

"Ailesiyle," diye yanıtladı Seth. "Uyum sağlayacağı evi bulma konusunda çoğumuzdan daha hızlıydı."

"Ev derken?" Adam kaşlarını çattı. "Genelev mi?"

"Yok artık!" Seth ona baktı. Landry karısına haklı olarak pek az değer veriyordu. Örtükler birlikte yaşaması çok zor insanlar olurdu. Ama Seth bu kadar da az değer gördüğünü fark etmemişti. "Burada topluluk olarak yaşarız, birkaç tanemiz bir evde olur. Yani ev dediğimizde binadan bahsetmiyoruz. Ev halkından bahsediyoruz. Bireylerden."

"Siz ne biçim şeysiniz ulan? Dindar kaçıklar falan mısınız?"

Seth adamı cevaplamak üzereydi ki Barbara Landry'nin kendisi Larkin Evi'nin arka kapısından çıktı.

Ayak sesleri Landry'nin ona dönmesini sağladı. Adam onu gördü, seslendi, bir sonraki anda arabadan çıkmış kadına doğru koşmaktaydı.

Barbara Landry, diğer örüntücülere kıyasla zayıftı ve yeni yetilerini idare etme konusunda deneyimsizdi. Özellikle bu ikinci kısım onu kocasının karşısında olası bir tehdit kılıyordu. Seth onu uyarmak için uzandı ama bir saniye geç kalmıştı.

Landry'nin ani koşturmasına şaşırıp geri çekilen Barbara, yeni savunma mekanizmasını içgüdüsel olarak devreye soktu. Adamı nazik bir şekilde kontrol etmek yerine kazık gibi yerine çaktı, aniden, sanki kafasına levyeyle vurmuş gibi. Palmer, Barbara'nın ona dokunmasına bile gerek kalmadan, bilincini yitirerek yere yığıldı.

Barbara dehşet içinde kendi kendine, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Onu incitmek istememiştim. Seni görmeye geliyordum. Sonra onun burada seni tehdit ettiğini hissettim. Senden onun canını yakmamanı istemeye gelmiştim."

Seth, "Düzelecek," dedi. "Sayende değil ama. Daha dikkatli olmayı öğrenemezsen birilerinin ölümüne sebep olacaksın."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Barbara'ya sanki halen kendi sorumluluğuymuş gibi öğüt verdi. "Seni uyarmıştım. Örüntüde ne kadar zayıf olursan ol, sıradan bir dilsiz karşısında fazla güçlüsün."

Barbara ağırbaşlılıkla onayladı. "Dikkatli olacağım. Ama Seth, bana onunla ilgili yardım edebilir misin? Yani kendine geldiğinde. Büyük ihtimalle paraya ihtiyacı var, beni unutmak için de bundan daha fazlasına. Birlikte olduğumuz süre boyunca ona neler çektirdiğimi düşünmek bile istemiyorum."

"Seninle olmak istiyor."

"Olmaz!"

"Barbara, onu burada huzur içinde yaşayabileceği şekilde programlayabiliriz. Hatta burada herhangi bir yere göre çok daha mutlu olacaktır."

"Esir alınmasını istemiyorum! Ona yeterince şey yaptım zaten. Lütfen, Seth. Ona yardım edip gönder."

Seth nihayet gülümsedi. "Tamam, tatlım, ama senin bana vereceğin bir söze karşılık."

"Nedir?"

"Bart'ın yanına git ve sana dilsizleri öldürmeden nasıl idare ettireceğine dair birkaç ders vermesini iste."

Barbara biraz utanarak başıyla onayladı.

"Aa, bir de, ona birkaç kişiye refakatçilik etmesi gerektiğini söyle. İlkini yarın getireceğim."

"Ah, ama–"

"Bahane yok. Beni onunla tartışma derdinden kurtar, ben de senin için bu adamın işini çözeyim." Landry'ye işaret etti.

Barbara gülümsedi. "Bunu zaten yapacaktın. Ama tamam, kirli işlerini senin yerine hallederim." Arkasını dönüp evin yolunu tuttu. O, değişik bir örüntücüydü. Seth gibi o da, dilsiz dünyasında arkada bıraktığı insanları önemserdi. Seth ondan oldum olası hoşlanmıştı. Şimdiyse onun kocasının da en az Clay kadar iyi bir yeni başlangıç yapabileceğinden emin olacaktı.

RACHEL

Rachel'ın yeni görevi, Mary ona bunu ilk söylediğinden beri onu rahatsız etmekteydi. Yanyana dizilmiş yeşil sıva kaplı yıkık dökük kirli evlerin avlusuna açılan uzun park yerinin girişinde dikilirken de rahatsızlığı geçmemişti. Evler küçüktü – her biri en fazla üç dört odalı. Bahçelerine bira kutuları ve şarap şişeleri atılmıştı, yabani otlar ve çalılar bakımsızca her yerden bitmişti. Buranın görünüşü bile Rachel'ın şüphelerini haklı çıkarmaya yeterliydi.

Garaj yolunun biraz ilerisinde bir grup ergen oğlan bir çift zar ve şaşırtıcı bir miktar parayla oyun oynuyordu. Oyunlarına tamamen gömülmüşlerdi ve Rachel'ın farkında varmadılar. Rachel algısıyla onları hızlıca taradı ve daha sonra üçünü almak için geri geleceğini anladı. Bu avluda yaşayan üç örtük daha vardı ama Mary'nin, Rachel'ı yakalaması için gönderdikleri kadar kötü durumda değillerdi.

Burası, Emma'nın torunlarının bir bölümünün kim olduklarından ve neden acı çektiklerinden habersiz Los Angeles'ın bir köşesinde saklandığı bir bölgecikti. Evlerin üçünde yaşayan kadınlar kardeşti. Birbirlerinden nefret ederler, yalnızca birbirlerine küfretmek için iletişim kurarlardı. Ama buna rağmen yan yana yaşıyor, sahip olduklarını bilmedikleri bir ihtiyacı böyle karşılıyorlardı. Birinin halen bir kocası vardı. Üçünün de çocukları. Rachel, kocası halen yanında olan en küçük kardeşi almaya gelmişti. Bu kadın en arkadan üçüncü evde kocası ve iki küçük çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Rachel eve baktığında farkında olmadan evi incelemekten çekindiğini kavradı. Yalnızca Mary'nin kendisine vermiş olduğu bilgilere dayanarak ilerliyordu. Bu da içeride kesinlikle görmek istemeyeceği manzaralar olduğu anlamına geliyordu. Mary örtük bulmak istediği bölgeleri o kadar hızlı tarıyordu ki ciddi sıkıntıda olan örtüklerin anlık iç sıkıntı-

ları dışında bir şeyi algılamıyordu. Sanki bir makine gibi etrafını tarıyor, dilsiz nüfusun arasına serpiştirilmiş örtükleri tespit ediyordu. Ve en kötü durumdakileri Rachel'a devrediyordu.

"Rae, hadi ama," derdi. "Eğer başka birini gönderirsem öleceklerini biliyorsun."

Haklıydı da. Doro'nun ıskartalarının en acınası durumdakileriyle yalnızca Rachel baş edebiliyordu. En azından o güne dek bir tek o baş edebilmişti. Artık onun öğrencileri de kendilerini geliştirmeye başlamıştı. O gün yanında götürdüğü öğrencisi neredeyse kendi başına çalışmaya hazırdı. Miguela Daniels. Babası Meksikalı dilsiz bir kadınla evlenmişti. Ama kendi ebeveynlerinden soyunu takip ettiğinde ikisinin de Emma'yla akraba olduğunu öğrenmişti. Miguela da çok iyi bir şifacıya dönüşüyordu. Miguela, Rachel'ın arkasından geldi.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu.

Rachel, "Seni," diye cevapladı. "Tamam, hadi içeri girelim. Hoşuna gitmeyecek."

"Bunu şimdiden hissedebiliyorum."

Rachel nihayet evi zihniyle, kapıya ulaştıklarında taradı ve kendi kendine sızlandı. Kapıyı tıklatmadı. Kapı kilitliydi ama evdekiler kapıya cevap veremeyecek kadar kendilerinden geçmiş durumdaydılar.

Kapının üst kısmı bir zamanlar pencereyken camı uzun zaman önce kırılmıştı. Pencerenin boşluğu büyük bir suntayla kapatılmıştı.

Rachel, Miguela'ya, "Dikkatini arka taraftaki oğlanlardan ayırma," dedi. "Bizi burada göremiyorlar ama bu yapacağım fazla gürültülü olabilir."

"Kapıyı onlardan birine kırdırabilirsin."

"Hayır, ben hallederim. Yalnızca izle."

Miguela başıyla onayladı.

Rachel suntanın dışarı taşan kısmını tuttu, kendini hazırladı ve çekti. Tahta kuru, eski ve inceydi. Rachel azıcık bir kuvvet uyguladığında bile çiviler çakıldığı yerlerden ayrılmaya başladı ve bir kısmı Rachel'ın elinde kaldı. Elini içeri sokup kapı kilidini açabileceği kadar genişletene kadar parçaları koparmaya devam

etti. Kapı açıldığında onları karşılayan koku Rachel'ın birkaç saniye nefesini tutmasına yol açtı. Miguela kokuyu soludu ve öğürdü.

"Bu ne leş bir koku!"

Rachel bir şey söylemedi. Kapıyı itti ve içeri girdi. Miguela suratını ekşitip Rachel'ın peşinden ilerledi.

Kapının hemen önünde genç bir adam -kadının kocası- sırtı duvara yaslanarak yığılmış, yatıyordu. Onun etrafında dibini görmeyi çoktan başardığı şişeler vardı. Elinde de henüz bitiremediği bir şişe. Kadınlar içeri girdiğinde ayağa kalkmaya çalıştı ama ya çok sarhoş, ya çok hasta ya da açlıktan zayıf düşmüştü. Büyük ihtimalle üçü bir arada. Kısılmış sesiyle, "Hop," diye geveledi. "N'aptığınızı sanıyorsunuz siz? Evimden çıkın."

Miguela mutfaktan yatak odasına giderken Rachel adamı hızlıca taradı. Karısı gibi o da örtüktü. İkisinin bu kadar sıkıntı çekmesi ondandı. Yalnızca dışarıdan alımladıkları zihin müdahaleleri yetmezmiş gibi birbirlerinin düşüncelerine de karışıyorlardı. İkisi de Emma'nın ailesindendi ve çok iyi örüntücüler olacaklardı ama örtükken yalnızca birbirlerini öldürüyorlardı. Yerdeki adamın bu şekilde ne kendine ne de başkasına hiçbir faydası yoktu.

Pisti - sadece yıkanmadığından değil, çişini de tutamadığından. Kendi kusmuğu ve dışkısının içinde yuvarlanıyor, evin korkunç kokusunda kendi payını esirgemiyordu.

Miguela yatak odasından, "Tanrı aşkına! Rachel, çabuk buraya gel," diye bağırdı.

Rachel onun yanına gitme niyetiyle dikkatini adamdan ayırdı. Tam yatak odasına dönerken kanepeden ince ve zayıf bir çığlık duydu. Rachel aniden başta kumaş yığını sandığı şeyin evde varlığını hissettiği iki çocuk olduğunu anladı. Hızla onlara gitti.

Bir deri bir kemik kalmış, kesik ve düzensiz nefesler alıyor ara sıra inliyorlardı. Beslenememiş, susuz kalmış, yara bere içinde, dövülmüş ve pislerdi, bilinçleri kapalı yatıyorlardı. Şükürler olsun ki bilinçleri kapalıydı.

"Rachel-" Miguela'nın sesi tıkanmış gibiydi. "Rachel, buraya gel. Lütfen!"

Rachel istemeye istemeye çocukları bıraktı, yatak odasına gitti. Yatak odasında başka bir çocuk vardı, Rachel'ın gücünün bile yetemeyeceği bir minik. En azından birkaç gün önce ölmüştü. Daha önce onu ne Rachel ne de Mary hissetmişti çünkü ikisi de evi canlıları bulmak için taramış evdeki insanların zihinlerine temas edip geri kalan her şeyi üstünkörü geçmişlerdi.

Bebeğin aç bedeninin her tarafı kurtlanmış olsa da ebeveynlerinin istismarının izleri görünüyordu. Kafatası paramparçaydı. Bir şeyle veya bir yere vurulmuştu. Bacakları hiçbir çocuğun bacaklarının olmaması gerektiği şekilde bükülmüştü. Bu çocuğa ölümüne işkence edilmişti. Adamla kadın birbirlerinin cinnetinden beslenerek bir çocuğu öldürmüş, diğerlerini de ölüme terk etmişti. Rachel hapishanelerden ve tımarhanelerden yeterince örtük kaçırdığından bu gibi şeylerin ne kadar sık yaşandığını biliyordu. Bazen örtüklerin yapabileceği tek şey zihinlerine gelen müdahalelerin ve deliliklerinin sona ermeyeceğini kabul edip başkalarını öldürmeden önce kendilerini öldürmek oluyordu.

Beşiğindeki ölü bebeğe bakan Rachel, Doro'nun bunca örtüğü bu kadar sene nasıl hayatta tutmayı başardığını merak etti. Bunu nasıl becermiş ve kendisine bunu yaptığı için nasıl dayanabilmişti? Ama gerçi Doro, vicdan denebilecek bir şeye bile sahip değildi.

Beşik, çelik bir karyolanın ayağına dayalıydı. Yatakta anne, yarı bilinçli yatmış, ara sıra kendi kendine sarhoş sözcükler mırıldanıyordu. "Johnny, bebek gene ağlıyor." Sonra: "Johnny, şu bebeği sustur! Onun sürekli ağlamasına dayanamıyorum artık." Şimdi gözleri açıktı ama bakar kör, ağlamaya başlamıştı.

Miguela ve Rachel birbirlerine baktılar, Miguela dehşet içinde, Rachel yorgun bir iğrenmeyle.

Miguela, "Haklıydın," dedi. "Bu işten biraz bile hoşlanmadım. Ve benim bu gibi olaylarla ilgilenmemi mi istiyorsun?"

"Benim baş edemeyeceğim kadar çoklar," dedi Rachel. "Ne kadar çok yardım alırsam bu kötü durumdakilerden o kadar az kişi ölür."

"O bebeğe yaptıkları şey yüzünden ölmeyi hak ediyorlar–" Sesi düğümlenir gibi oldu, Rachel onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Örtükleri yaptıkları şeylerden ötürü suçlayabilecek son kişi sensin," dedi Rachel. "Sana senin ne yaptığını hatırlatmama ihtiyacın var mı?" Miguela, dengesiz ve şiddet eğilimli biriydi, tanıklığı Miguela'nın çocuk ıslahevine gönderilmesine sebep olan bir kadının evini kundaklamıştı. Kadın yanarak ölmüştü.

Miguela gözlerini kapadı, ağlamıyordu ve başkalarını suçlamayacaktı. "Biliyor musun," dedi biraz sonra, "şifacı olduğum için çok mutluydum çünkü o yaptığım şeyi telafi edebileceğimi düşünmüştüm. Ama gel gör ki şimdi burada yakınıp duruyorum."

"İstediğin kadar yakın," dedi Rachel. "İşini yaptığın sürece. Buradakilerle sen ilgileneceksin."

"Hepsiyle mi? Kendi başıma mı?"

"Ben kenarda duracağım – bana ihtiyacın olacağından değil gerçi. Hazırsın. Hadi kamyoneti buraya çek, ben de dışarıdaki oğlanlardan bazılarını gelip bedenleri taşıma konusunda bize yardım etmeleri için toplayayım."

Miguela gitmeye hazırlandı, sonra durdu. "Biliyor musun, bazen bu gibi sahnelerin bedelini Doro'ya ödetebilecek olmamızı isterdim. Bu şeylerin tüm suçunu hak eden o."

"Hiçbir şey ödemeyecek olan da. Yalnızca kurbanları ödeme yapar." Miguela başını iki yana salladı ve kamyoneti getirmek üzere dışarı çıktı.

JESSE

Jesse arabasını kırmızı tuğladan yapılma gösterişli Georgia tipi malikânenin önüne keskin bir manevrayla park etti. Arabadan

indi, yol boyunca yürüdü ve kapıyı çalmaya zahmet etmeden içeri daldı. Doğrudan merdivenlere gidip üçüncü kata çıktı. Orada arka yatak odasında dilsiz genç bir kadının yatağının yanı başında evin örüntücü sahibi Stephen Gilroy'u buldu. Kadının suratı kanla kaplıydı. Kesilmiş ve lime lime edilmişti. Bilinci kapalıydı.

Jesse odadan yatak tarafına giderken, "Tanrım," diye homurdandı. "Şifacı çağırdın mı?"

Gilroy başıyla onayladı. "Rachel buralarda değildi, o yüzden–"

"Biliyorum. Rachel görev başında."

"Onun çocuklardan birini çağırdım. Umarım bir an önce gelir."

Çocuklar derken, öğrenciler demek istiyordu. Jesse bile kendini Rachel'ın öğrencilerinden onun "çocukları" olarak bahsederken buluyordu.

Ön kapıdan bir ses duyuldu ve kapı çarptı. Birisi halısız ahşap merdivenden koşarak çıktı ve birkaç saniye sonra nefes nefese kalmış genç bir oğlan alelacele odaya daldı. Tabii ki o da Rachel'ın akrabasıydı ve tedavi gerektiren bir durumda Rachel'ın da yapacağı şekilde hızlıca konuyu ele aldı.

"Beni onunla yalnız bırakmanız gerekiyor," dedi. "Yaraları iyileştirebilirim ama hastalarımla yalnız kaldığımda daha rahat çalışıyorum."

Gilroy, "Sanırım gözleri de zarar görmüş," dedi. "Emin misin–"

Şifacı özgüveninin deneyime dayalı ve gerçek olduğunu görebilmeleri için kalkanını araladı. "Onun için meraklanmayın. İyileşecek."

Jesse ve Stephen Gilroy odadan çıkıp Gilroy'un çalışma odasına gittiler.

Jesse sessiz bir öfkeyle konuşmaya başladı. "Buraya elimden geldiğince hızlı gelme sebebim hasarı başka birinin anılarından değil, kendi gözlerimle görmek istememdendi. Hannibal'ın peşine düştüğümde bunu iyi hatırlamak istiyorum."

Gilroy sakin ama içten içe acı bir sesle, "Onun peşine ben düşmeliyim aslında," dedi. İnce vücutlu, koyu renk saçlı, soluk benizli bir adamdı. "Eğer bunun hiçbir işe yaramadığını bizzat göstermemiş olsa peşine düşerdim de." Ses tonundan kendinden iğrendiği duyuluyordu.

Jesse, "Dilsizleri istismar eden kişiler benim sorumluluğumda," dedi. "Çünkü dilsizler benim sorumluluğumda. Hatta Hannibal benim akrabam. Gerekeni ben yaparım."

Gilroy omuz silkti. "Bu kadını bana sen getirdin, o benden aldı. Sonra ondan kadını geri göndermesini istedin, o da lime lime ederek geri gönderdi. Şimdi onu cezalandıracaksın. Sence bu onu ne yapmaya teşvik edecek?"

"Hiç," dedi Jesse. "Söz veriyorum. Mary ve Karl'la onun hakkında konuştum. Bu onun başkasını ilk kesişi değil. Halen örtükken olduğu canavar."

"Beni rahatsız eden de bu. Onunla işin bittiğinde Arlene'i öldürmeyi aklından bile geçirmeyecektir. Ama Arlene'i çoktan öldürmemiş olduğuna şaşıyorum. Hannibal kendisini durduramayacağımı biliyor."

"Gil, bu konuda kendini harap etmene gerek yok. İlk Aile'nin üyeleri dışında onu durdurabilecek kimse yok. O bizim şu âna dek geçişe ulaştırdığımız en güçlü telepat. Ve etkin olduktan sonra ilk yaptığı şey refakatçisinin kalkanına saldırıp paramparça etmek olmuştu, neredeyse refakatçisi olan kadını öldürecekti. Yok yere. Bunu yapabileceğini keşfetmiş, sırf o yüzden saldırmıştı."

"Birinin onu orada yok etmiş olması gerekirmiş."

"Doro da öyle dedi. Hannibal gibilerini tespit ettiği anda ayıklıyormuş."

"Doro'yla hemfikir olduğum için kendimden nefret ediyorum ama–"

"Ben de öyle. Ama bizi yaratan o. Tam olarak ne kadar kötüye dönebileceğimizi iyi biliyor. Hannibal, Rachel ve çocuklarının yardım edemeyeceği kadar güçlü. Özellikle de yardım istemediği için. Ve onu daha fazla tolere edemeyeceğimiz kadar tehlikeli."

Gilroy'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani onu öldürecek misin?"

Jesse evet anlamında başını salladı. "Karl ve Mary'yle bu konuda konuşmam gerekiyordu. İçimizden birinden umudu kesmek istemiyoruz ama Hannibal Tanrının belası bir kanser gibi."

"Sen mi yapacaksın?"

"Buradan ayrılır ayrılmaz."

"Ama onun gücüne karşı... öldürebileceğine emin misin?"

"Ben, İlk Ailedenim, Gil."

"Ama–"

"Kendisini geçişe ulaştırmak için örüntüye ihtiyaç duyanlardan hiçbirinin bizim karşımızda şansı yok – özellikle de öldürmeye niyet ettiysek." Jesse omuz silkti. "Doro bizi zihnimizi başka kimsenin karışamayacağı şekilde dayanıklı olacak şekilde üretmiş. Ne de olsa zamanı geldiğinde bize zarar vermek isteyen olabilir ama zihnimize karışma becerisi yok." Ayağa kalktı. "Bak, şifacının Arlene'le işi bittiğinde bana haber ver, olur mu? Arlene'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gilroy evet anlamında başını salladı, ayağa kalktı. Beraber kapıya doğru yürüdüler ve Jesse salonda üç örüntücü daha olduğunu gördü. İki kadın, bir erkek.

"Evin kalabalıklaşıyor," dedi Gilroy'a. "Kaç kişi oldunuz?"

"Beş. Beş örüntücü."

"Bahse girerim refakat ettiğin kişiler arasındaki en iyileridir."

Gilroy gülümsedi, bir şey söylemedi.

Jesse kapıya ulaştıklarında, "Biliyor musun," dedi. "Şu Hannibal... tipi bile bana benziyor. Bundan birkaç yıl önceki hâlimi anımsatıyor bana. İşte böyle ama Doro'nun lütfu için, gidiyorum. Kahretsin."

JAN

Ellerinin arasında dikdörtgen prizma şekilli pürüzsüz bir ahşap bloğu tutan Jan Sholto, gözlerini kapatıp düzensiz hafızasının gerilerine uzandı. İki yıl öncesine, örüntünün ilk yaratıldığı zamana gitti. Bu olaya yönelik sadece kendi hatıraları değil, hakiki örüntücülerin her birinin anıları da vardı. Kalkanlarını kaldırıp Jan'in kendilerini okumasına izin vermişlerdi – açılmayı kabul etmezlerse Jan'i durdurabileceklerinden değil tabii. Başkalarını kalkanlarının üstünden okuyabilen tek kişi Mary değildi. Doro dışında hiç kimse düşünce ve anılarının birazını ona göstermeden Jan ile fiziksel temas kuramıyordu. Bu olayda fiziksel temas gerekli olmamıştı. Diğerleri Jan'in yaptığı şeyle ilgili takdirlerini onunla işbirliği yaparak göstermişlerdi. Jan yeni bir öğretici blok yaratmaktaydı – anılarını öyle bir şekilde düzenleyecekti ki yeni örüntücülere örüntünün başlangıç hikâyelerini anlatmakla kalmayacak, gösterebileceklerdi.

Geçişi tamamlayan tüm yeni örüntücülerin öğretmeni Jan'di. Bir yılı aşkın süredir refakatçiler Jan'in bloklarını kullanarak sorumluluklarındaki bireylere bölgenin kural ve kısıtlamalarını hızlıca ve bütüncül olarak öğretebiliyorlardı. Başka öğrenme bloklarıysa onlara bölgeleri içinde kendilerine bir yer edinmeleri için gereken diğer bilgileri ve iş olanaklarını gösteriyordu.

Jan birden Mary'nin anılarına uzandı. Onun anıları ham yoğunluklarıyla Jan'i, artık başka insanların anılarının yapamadığı bir şekilde yormuştu. Oldukça iyi malzeme vardı tabii ama Jan'in bunları biraz değiştirmesi gerekecekti. Bu şekilde kullansa Jan'in kaydetmeye çalıştığı diğer her şeyi bastıracaklardı.

Jan iç çekti ve bloğu yanına bıraktı. Tabii ki ona sıkıntı çıkaranlar Mary'nin anıları olacaktı. Mary sıkıntının ta kendisiydi. Onun o minik bedeni yanıltıcıydı. Ve buna karşın Jan'in psiko-

metri becerisinin olası kullanım alanını bulan da o olmuştu. Örtükleri katmaya başladıktan birkaç ay sonra Mary, İlk Ailenin özel yetileri hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye karar vermişti. Jan'in psikometrisini incelediğinde kendisinin de kimi nesneleri bölük pörçük ve bulanık da olsa okuyabildiğini, buna karşın Jan'in dokunduğu nesneleri berrak bir şekilde okuyabildiğini öğrenmişti.

"Dokunduğun şeylerden kimi izlenimler alıyorsun," demişti Jan'e. "Ama bence dokunduğun şeylere de izlenim aktarıyorsun."

Jan sabırsızca, "Elbette aktarıyorum," demişti. "Herhangi bir şeye dokunan herkes aktarır."

"Hayır, demek istediğim şu ki... bence mevcut şeyi bir şekilde yoğunlaştırıyorsun."

"Bilerek değil."

"Bunu daha önce fark eden olmamış mıydı?"

"Benim psikometrime kimse önem vermez ki. Bu benim kendimi eğlendirmek için yaptığım bir şey sadece."

Mary uzun bir an boyunca sessiz kalarak düşünmüş. Sonra, "Bir şeyi, aldığın izlenimi saklamak isteyecek kadar sevdiğin oldu mu hiç?" diye sormuştu. "Sadece hafızanda tutmak anlamında değil de nesnenin kendisinde kalması gibi – sanki bir şeyin filmini çekmek veya ses kaydı almak gibi."

"Sakladığım çok eski kimi eşyalarım var. İçlerinde antik denebilecek anılar barındırıyorlar."

"Getir onları."

Jan, "Getir onları, *lütfen*," diye Mary'nin cümlesini tekrar etmişti. "Onları görebilir miyim, *lütfen*?" Mary, yeni gücünü çok hızlı benimsemişti. Herkese emir yağdırmaya bayılıyordu.

Jan'e cevap olarak, "Canın cehenneme," demişti. "Git getir."

"Onlar benim mülküm!"

"Senin mülkün." Yeşil gözleri ışıldamıştı. "Takas edelim: Dün geceye karşılık onlar."

Jan dondu kaldı. Jan bir önceki geceyi Karl'la geçirmişti. Bu ilk seferi değildi ama Mary daha önce bu konuyu hiç açmamıştı.

Jan kendini Karl'la olan ilişkisini Mary'nin bilmediğine inandırmaya çalışmıştı. Şimdiyse yanıldığı gerçeğiyle yüzleşince korkusunu gizlemeye çalışmıştı. Mary'ye dilsiz kadın Vivian'ın Karl'la geçirdiği geceler karşılığında ne verdiğini sormak istemiş ama susmayı tercih etmişti. Ayağa kalkıp çeşitli müzelerden çaldığı antik kalıntılardan oluşma koleksiyonunu almaya gitmişti.

Mary bir parçadan diğerini eline alıyor, önce kaşlarını çatıyor ardında da hayret dolu bir ifadeye bürünüyordu. "Bu inanılmaz," demişti. Elinde bir zamanlar detaylıca boyanmış bir çömleğin parçasını tutuyordu. Bu çömlek altı bin beş yüz yıl önce elleriyle şekil veren kadının hikâyesini barındırıyordu. Şimdilerde İran diye bilinen bir yerlerde var olmuş bir köyde yaşamış Neolitik bir kadın. "Neden bu kadar saf?" diye sormuştu Mary. "Kimbilir o kadın buna sahip olduğundan beri kaç kişi dokundu buna. Ama ben yalnızca onu duyumsuyorum."

Jan, "Benim duyumsamak istediğim tek şey oydu çünkü," demişti. "Bu parça bizim yaşamımızla onunki arasındaki sürenin çoğunu toprak altında geçirmiş. Aslında o kadına dair bir şeyler kalmasını da yalnızca buna borçluyuz."

"Artık ondan başka bir şey yok. Geri kalanından nasıl kurtuldun?"

Jan kaşlarını çattı. "Başlangıçta arkeologlar ve başka kimi insanlar da vardı ama onları istemedim. İstemedim, hepsi bu."

Mary parçayı yeniden Jan'e uzattı. "Şimdi içine ben de mi girdim?"

"Hayır, bu son hâli. Her dokunduğumda onları rahatsız etmemek için anıları dondurmam gerekti. Daha önce başka bir telepatın onlara dokunmasına izin vermemiştim ve sen bunu bozamadın."

"Diğerlerini de bozmamışımdır herhalde. Jan, refakatçilikten hoşlanıyor musun?"

Jan gözlerini kısıp ona baktı. "Nefret ettiğimi biliyorsun. Ama bunun benim antik kalıntılarımla ne ilgisi var?"

"Bu kalıntıların sayesinde bir daha kimseye refakat etmen gerekmeyebilir. Eğer yetilerini daha iyi öğrenebilir ve kendini

eğlendirmek dışındaki şeyler için de kullanabilirsen senin için örüntüye katkı sağlayabileceğin başka bir alan açılmış olur."

"Nasılmış?"

"Yeni bir tür sanat. Yeni bir eğitim ve eğlence biçimi – filmlerden daha iyi çünkü gerçekten deneyimleyebiliyorsun, kitaplara göre de daha hızlı ve bütüncül bir kavrama sunuyor. Belki." Çömleğin parçasını ve Sümerlerden kalma kil bir tableti kaptı ve başka birisinin üzerinde denemeye gitti. Birkaç dakika sonra yüzünde kocaman bir sırıtmayla geri döndü.

"Bunları Seth ve Ada'nın üstünde denedim. Onlara tek söylediğim bu şeyleri ellerine alıp kalkanlarını açmalarıydı. Her şeyi alımladılar. Bak, bana elindeki yetiyi oyuncaklardan başka şeyler için de kullanabileceğini kanıtlarsan refakatçilikten paçayı yırttın bil." Ağzından hızla dökülen kelimeler bir an durdu ve Mary yeniden konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti. "Bir de, Jan, bil bakalım başka hangi konuda paçayı yırttın?"

Jan onu öldürmek istemişti. Bunun yerine tüm enerjisini yeteneğini iyice geliştirmeye ve kullanım alanları bulmaya harcadı. Öldürmek yerine yeni bir sanat yaratmaya başladı.

ADA

Ada Dragan nihayet ona kalan okuldaki müdür odasında sabırla bekledi. Bu tür şeyleri fark etmek üzere programlanmış dilsiz vasi, okuldaki örtük üvey çocuklarından birinin –on beş yaşındaki bir kız– geçiş öncesi yoğun sıkıntılar yaşadığı haberini vermişti.

Ada, ofisin penceresinden okulun duvarla çevrelenmiş alanına baktı. Burası Palo Verde Mahallesi'nin ortasında yer alan özel bir okuldu. Forsyth bölgesinde yer alan devlet okulların-

dan memnun olmayan ve alternatif bir okula para verebilecek durumda olan ailelerin çocuklarını gönderdikleri yerdi. Artık o insanlar çocuklarını başka bir yere göndermeye ikna edilmişti.

Henüz ilk ayı dolmuş olan sonbahar dönemi, okuldaki tüm çocukların örüntücü oldukları ilk seneydi. Ada bu durumu ferahlamayla karşılamıştı. Yavaş yavaş okulu ele geçirmek üzere çalışmış, neredeyse iki yıl boyunca yolunu yapmıştı. Ve nihayet olmuştu. Çocukların ihtiyaçlarını öğrenmiş, kendi çekingenliğini de bu ihtiyaçları karşılayabilecek şekilde aşmıştı. Kâğıt üstünde, okulun sahibi halen dilsizlerdi. Dilsizlerin sahibiyse Ada ve örüntücü yardımcılarıydı. Ve her şeyin idaresi Ada'daydı, o da yalnızca Mary'ye karşı sorumluydu.

Bu sorumluluğu Ada seçmemişti de işin kendisi Ada'yı seçmişti âdeta. Çocuklarla çok kolay iletişim kurduğunu ve çoğu örüntücü onlarla uğraşamazken kendisinin çocuklardan keyif aldığını keşfetmişti. Ona yalnızca kendi akrabalarından birileri yardım edebiliyordu. Diğer örüntücüler çocukların zihinlerinin duygu gürültüsünü çekilmez buluyordu. Çocukların duygu gürültüsü, sadece örüntünün rahatını bozmakla kalmıyor, aynı zamanda örüntücülerin kişisel kalkanlarını da delip geçiyordu. Onların sinirini bozuyor, keyiflerini kaçırıyor ve böylece çocukları tehlikeye sokuyordu. Örüntücüler bu sebeple örtüklerden bile daha kötü ebeveynler oluyordu.

Dolayısıyla, örüntücüler bir tür olarak geleceklerini ne kadar garantiye almak isterlerse istesinler –ki bunu artık istiyorlardı– bu geleceği oluşturacak çocuklarına bakamıyorlardı. Çocuklarıyla ilgilensin diye dilsizleri görevlendirmeleri gerekiyordu. Başta Doro, sonra da Mary kendi yavrusuna katlanamayan bir tür yaratmıştı.

Dilsiz vasi, çocuğu odaya getirdiği sırada Ada da bakışlarını pencereden odaya çevirdi. Dilsiz: Helen Dietrich'ti, kocasıyla beraber dört örtük çocukla ilgilenmekle yükümlü bir ilkokul öğretmeni. Jan, Dietrichler ve başka birkaç öğretmeni iki işi birden yapabilsinler diye bu bölgeye taşımıştı.

Ada'nın hatırladığı kadarıyla bu kız özellikle şanssız bir va-

kaydı – Rachel'ın görevlerinden biriydi. Örtük ebeveynleriyle geçirdiği hayatı hem bedeninde hem de zihninde bir sürü yara izi bırakmıştı. Rachel hasarı gidermek için elinden geleni yapmıştı. Ada onun ne kadar iyi bir iş çıkardığını şimdi merak ediyordu.

Helen Dietrich gerginlikle, "Page," dedi, "bu Ada Dragan. Sana yardım edecek."

Kız koyu renk üzgün gözleriyle Ada'ya baktı. "Okul psikoloğuyla görüştüm zaten," dedi. "Pek bir işe yaramadı."

Ada başıyla onayladı. Okul psikoloğu bir çeşit deneydi. Kendisini örüntücülerin idare ettirdiğinden tamamen habersizdi. Kendi başına durumu keşfetmesine izin veriliyordu. Ondan hiçbir şey gizlenmemişti. Diğer yandan, hiçbir bilgi verilmemişti de. O ve onun gibi birkaç kişi bölgeye dağıtılmıştı, sıradan dilsizlerin içlerinde bulundukları durumu anlamak için ne kadar bilgiye ihtiyacı olduğunu gözlemlemek için kullanılıyorlardı.

Ada, "Ben psikolog değilim," dedi. "Psikiyatrist de."

"Neden?" diye sordu kız. İçeri girdiğinden beri arkasında tuttuğu kollarını öne doğru uzattı. İki bileği de sargılıydı. "Ben delirdim, değil mi?"

Ada kızın bileklerine bakmakla yetindi. Helen Dietrich kızın intihar girişiminden bahsetmişti. Ada dilsizle konuştu. "Helen, şimdi odayı terk etsen senin için daha iyi olur."

Kadın Ada'nın gözlerine baktı ve kendisine bir seçenek tanındığını anladı. "Kalmayı tercih ederim," dedi. "Bu gibi durumlarla daha sonra yine ilgilenmem gerekecek."

"Tamam." Ada tekrar kıza döndü. Kızı özenle okudu. Özellikle okulda, bir sürü çocuk zihni araya karışırken okumak zordu. Ada için diğer çocukların can sıkıcı olduğu tek zaman buydu. Ama Ada, bu can sıkıntısına karşın kıza çok nazik davrandı. On beş yaşındaki Page, geçişe yaklaşmak için çok genç sayılmazdı. Bu bölgede yaşayan çocuklar, çevreleri örüntücüler ve dolayısıyla örüntünün kendisiyle sarılı olduğu için geçiş için Mary'le doğrudan temas kurmaya ihtiyaç duymazlardı. Bedenleri ve zihinleri şoku atlatabilecek kadar geliştiği anda örüntü

onları geçişe ulaştırıyordu. Ve bu kız hazır görünüyordu – tabii Rachel kıza gereksiz yere ıstırap çektirecek herhangi bir psikolojik rahatsızlığı gözden kaçırmadıysa. Ada'nın anlaması gereken de buydu. Page'e soru sorarken zihin temasını koparmadı.

"Neden kendini öldürmeye çalıştın?"

Genç zihin duygularını gizlemek için çabaladı ama başarısız oldu. Düşüncesi birden belirdi: *Başkalarını öldürmemek için!* Sonra kız sert bir tonda konuştu. "Çünkü ölmek istiyordum. Benim hayatım. Eğer son vermek istiyorsam bu beni ilgilendirir."

Ona ne olduğu anlatılmamıştı. Çocuklar kim olduklarını onun yaşına geldiklerinde öğreniyordu. Birkaç günü Ada'nın yanında veya Ada'nın yardımcılarıyla geçiriyor, tarihçelerinin bir kısmını ve geleceklerinin nasıl olacağını öğreniyorlardı. Ada bu etkinliklerine "alıştırma dersleri" diyordu. Page'in takviminde bu eğitim bir sonraki aya konulmuştu ama görünüşe göre kızın doğası işi hızlandırmaya karar vermişti.

"Kendini öldürmene izin verilmeyecek, Page. Bunun farkın-

dasın, değil mi?" Ada bu emri kızın zihnine ustalıkla yerleştirdi, böylece kız yeniden deneyeceğini söylemek için ağzını açtığı anda artık intihar edemeyeceğini veya etmek istemediğini fark edecekti. Fikri değişmişti.

Page bir an ağzını kapatamadan durdu, sonra telaş içinde Ada'dan uzaklaştı. "Bunu sen yaptın! Hissettim. Sendin!"

Ada şaşkınlıkla ona baktı. Telepat olmayan kimse, hiçbir örtük anlayamazdı–

Page, "Sen onlardansın," diye ciyakladı.

Bayan Dietrich kaşları çatık onu izliyordu. "Anlayamıyorum. Kızın neyi var?"

Page ona döndü. "Hiçbir şey!" Sonra daha yumuşak bir sesle: "Of, Tanrım, her şey. Her şey." Kollarına baktı. "Ben hasta değilim. Deli de değilim. Ama sana onun..." Keskin bir hareketle Ada'yı işaret etti, "*onun* ne olduğunu söyleyecek olsam," dedi, "bir odaya hapsedilmemi isterdin. İnanamazsın–"

Ada alçak sesle, "Ona benim ne olduğumu anlat, Page," dedi. Kızın yaşadığı korkunun zihninde sızladığını hissedebiliyordu.

"Sen insanların zihnini okuyorsun! Onların yapmak istemedikleri şeyler yapmalarını sağlıyorsun. İnsan değilsin sen!" Elini ağzına götürdü, artık söylediği sözcükler elinin arkasından boğuk boğuk çıkıyordu. "Aman Tanrım, sen insan değilsin... ben de değilim!" Ağlıyor, sinir krizi geçirecek gibi davranıyordu. "Tamam, o zaman beni bir yere kapatın," dedi. "En azından öyle kimsenin canını yakamam."

Ada, Helen Dietrich'e baktı. "Hepsi bu, aslında. Başına gelecekle ilgili korkutacak kadar şey öğrenmiş. Sana veya kocana veya diğer çocuklardan birine zarar verebilecek bir şeye dönüşeceğini sanıyor."

"Ah, Page." Dilsiz kadın kollarını kızın etrafına dolamak istedi ama Page kaçtı.

"Biliyordun! Onun ne olduğunu biliyor olmana karşın beni ona getirdin!"

Ada kısık sesle, "Sakin ol, Page," dedi. Ve kız korku dolu bir sessizliğe düşüverdi. Ada dilsize, "Dışarı çık, Helen. İyi olacak o," dedi. Bu sefer kendisine seçim şansı sunulmayan Helen Dietrich, uysalca odadan çıktı. Helen'la beraber kaçmaya heveslenen kız ayaklarından yere kök salmış gibi bağlı olduğunu fark etti. Kapana kısıldığını anladığında yere yığılıp boşuna bir telaşla ağlamaya başladı. Ada onun yanına gidip diz çöktü.

"Page..." Bir elini kızın omzuna koyduğunda omzun titrediğini hissetti. "Beni dinle."

Kız ağlamayı sürdürdü.

"Canın yanmayacak. Kesinlikle hiçbir yere tıkılmayacaksın. Dinle, hadi."

Bir zaman sonra Ada'nın sözcükleri kızın içine işlemeye başladı. Page ona baktı. Halen korkuyordu ama Ada'nın onu yerden kaldırıp sandalyelerden birine taşımasına izin verdi. Gözyaşları yavaşladı, durdu ve yüzünü müdürün masasındaki peçetelikten aldığı kâğıt mendille sildi.

Ada yumuşakça, "Soru sormalısın," dedi. "Boşuna endişelenmişsin."

Page derin derin nefes alarak bedeninin titremesini durdur-

maya çalıştı. "Ne soracağımı bilmiyorum ki. Bir tek... ne olacak bana?"

"Büyüyeceksin. Ebeveynlerinin olması gereken ama kendi başlarına olmayı başaramadığı türden bir yetişkin olacaksın."

"Ebeveynlerim," dedi için için yanan bir nefretle. "Umarım onları bir yerlere tıkmışsınızdır. Onlar birer hayvan."

"Öylelerdi. Ama artık değiller. Onlara yardım etmeyi başardık – tıpkı sana yardım ettiğimiz ve yardım etmeyi sürdüreceğimiz gibi." Kızın ebeveynlerini nefret edecek kadar hatırlamaması gerekirdi. Rachel bu konuda hep özen gösterirdi. Ama kızın sözcüklerinin arkasında yatan duygu yadsınabilir gibi değildi.

"Onları öldürmeniz gerekirdi," dedi Page. "Onların o pis gırtlaklarını kesmeliydiniz!" Sessizleşti ve sol koluna baktı. Sağ eliyle sol koluna dokundu ve kaşlarını çattı. Ada, Rachel'ın kıza uyguladığı şartlandırmanın bozulduğunu görebiliyordu. Ada, Page'in zihninden ters dönmüş, dirseğinden kırılmış, eli de ucunda el bezi gibi cansız duran işe yaramaz kolunun anısını buldu. Kızın tüm kolu babasından küçük yaşta yediği korkunç dayaktan ötürü sakat kalmıştı. Böylesi bir dayak sonrası hiçbir tedavi görmemişti. Rachel hasarı iyileştirmeyi başarmıştı. Page'in kolu artık normaldi ama kız böyle olmaması gerektiğini hatırlıyordu. Ebeveynleriyle ilgili başla şeyleri de hatırlıyordu. Ada'nın bu bilgileri hafifletmeyi denemesi gerekiyordu.

"Şifacılarımız senin bedenine uyguladıkları kadarını ebeveynlerinin de zihinlerine uyguladılar," dedi. "Ebeveynlerin artık farklı insanlar, başka hayatlar sürüyorlar. Onlar artık... mantıklı düşünebilen kişiler. Onları tanıdığın zamanda sana yaptıkları şeylerden sorumlu değiller."

"Ödeşmeye çalışmamdan korkuyorsun."

"Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Ama onları affetmemi de sağlayamazsınız." Durdu, aniden Ada'nın tam olarak da bunu yapabileceğini fark ederek panikledi. "Onlardan nefret ediyorum! Beni onlara... onlara geri gönderecek olursan kendimi öldürürüm." Kendini ikna etmiş gibi duyulmuyordu.

Ada, "Onların yanına gönderilmeyeceksin," dedi. "Ve bence onları oldukları şekilde davranmaya iten şeyin ne olduğunu bizzat anladığında, neden cezalandırmak yerine yardımcı olduğumuzu da anlayacaksın."

"Onlar... senin gibi mi oldu?"

"İkisi de telepat, evet." Otuz yedi yaşındaki bu çift, başarılı bir şekilde geçişi tamamlayan en yaşlı insanlardı. Rachel'ın yapabildiği onca şeye karşın az kalsın ölmüşlerdi. Onlar ve ölen üç kişi de Mary'ye otuz beş yaşına dek geçişe ulaşamayan örtüklerin zorlanmaması gerektiğini göstermişti. Mary, onlar ömürlerini daha rahat geçirebilsin diye idare edemedikleri yetilerini onlara zarar vermeden yok etmenin bir yolunu bulmuştu. Böylece yaşamlarının kalanını sıradan dilsizler gibi geçirebileceklerdi. Ama Page'in ebeveynleri geçmişti. Onlar, güçlü örüntücülerdi, Page de güçlü olacaktı.

"Öyleyse ben de senin gibi olacağım, değil mi?" diye sordu Page.

"Evet. Yakında."

"Peki, o zaman Dietrichlerin nesi olacağım?"

"Onların üvey çocuklarından büyüyen ilk kişi olacaksın. Seni hatırlayacaklar."

"Ama... onlar senin gibi değil. Bu kadarından eminim. Aradaki farkı anlayabiliyorum."

"Onlar telepat değil."

"Onlar köle!" Ses tonu suçlayıcıydı.

"Evet."

Page, Ada'nın böyle bir şeyi itiraf etme konusundaki rahatlığından afalladığı için bir süre sessiz kaldı. "Hepsi bu mu? Evet, insanları köle yapıyorsunuz? Ben insanları köleye dönüştüren bir grubun mu parçası olacağım?"

"Page... "

"*Neden ölmeye çalıştığımı sanıyorsun?*"

"Anlamadığın için. Halen anlamıyorsun."

"Köle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum! Ailem bana öğretti. Babam beni çırılçıplak soyup yatağa bağlar ve döverdi ve sonra–"

"Bunları biliyorum, Page."

"Ben de köleliği biliyorum." Kızın sesi kurşun gibi ağırlaşmıştı. "Ben insanları köle yapan bir şeyin parçası olmak istemiyorum."

"Seçeneğin yok. Bizim de yok."

"Bunu yapmayı bırakabilirsiniz."

"Eğer bunu yapmıyor olsak halen ebeveynlerinle olurdun. Seninle ilgilenemezdik." Ada derin bir nefes aldı. "Ayrıca Dietrichler gibi insanlara hiç zarar vermiyoruz. Hatta onları bulduğumuz zamana göre daha sağlıklı ve daha huzurlular. Ayrıca bizim için yerine getirdikleri işler yapmaktan keyif aldıkları işler."

"Eğer keyif almıyor olsalar fikirlerini değiştirirdiniz."

"Belki ama bunu yaptığımızdan haberleri olmazdı. Memnun olurlardı."

Page, Ada'ya bakakaldı. "Sence bu yaptığınız şeyi daha iyi mi kılıyor?"

"Daha iyi değil. Ama korkutucu da olsa daha nazik denebilir. Bak Page, -onlar öyle olduğunu düşünse de- onlarınkinin en iyi yaşam biçimi olduğunu savunmuyorum. Onlar köle ve onların yerinde olmak istemezdim. Ama biz, yani bizim türümüz, onlar olmasa uzun süre var olamazdık."

"Belki de var olmamalıyız! Eğer bizim yöntemimiz Dietrichler gibi güzel insanları köleleştirip ebeveynlerim gibi hayvanların serbest gezmesine izin vermekse dünya bizsiz daha iyi bir yer olurdu."

Ada bir an başka yöne döndü, sonra Page'e hüzünle baktı. "Beni anlamamışsın. Belki de anlamak istemediğin içindir; bu yüzden seni suçlayamam. Peki, Page, Dietrichler, yani seni yanlarına alıp ilgilenen ve seven o insanlar: Sence neden bunca şeyi yaptılar?"

Ve Page birden anlayıverdi. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır. Onlar beni istiyordu. Öyle söylediler."

Ada sessiz kaldı.

"Belki yine de evlat edinmeyi düşünüyorlardı."

"Böyle olmadığını biliyorsun."

"Olamaz." Kız kendini söylediği yalana inandırmaya uğraşarak Ada'ya öfke püskürttü. Sonra yüz ifadesinde bir şey parçalandı. Bayıldığın üvey ailenin, sana sevgi göstermiş tek insanların seni yalnızca öyle yapmaya programlandıkları için sevdiğini öğrenmek nasıl bir histi?

Ada kızı izledi, onun ne yaşadığının tamamen farkındaydı ama bir anlığına yok saymayı tercih etti. "Kendimize örüntücüler diyoruz," dedi sakin bir sesle. "Burası bizim okulumuz. Sen ve diğerleri bizim çocuklarımızsınız. Size kişisel olarak en iyi şartları sunamasak da sizin için en iyisini istiyoruz. Biz sizleri evlerimize alıp ihtiyacınız olan ilgiyi veremiyoruz. Bu mümkün değil. Neden olduğunu çok yakında anlayacaksın. Bu yüzden başka ayarlamalar yapmamız gerekiyor."

Kız için için ağlıyordu, başı öne eğik, yüzü gözyaşlarından sırılsıklam ve acıdan burulmuştu. Ada onun yanına gidip sarıldı. Konuşmayı sürdürdü, artık sözcüklerinde kıza teselli sunuyordu. Kız yalanlar veya kısmi unutturmalarla sakinleştirilemeyecek kadar güçlü olacaktı. Bunu daha şimdiden kanıtlamıştı da. Ona gerçeği söylemek gerekiyordu. Ve bu gerçek tam anlamıyla hayal kırıklığı yaratacak bir şey sayılmazdı.

"Page, Dietrichler onlara karşı hissettiğin sevgi ve saygıyı hak ediyor çünkü onlarla ilgili haklısın. Onlar güzel insanlar. Çocukları sevmek içlerinde var. Bizim tek yaptığımız bu sevgiyi sana ve diğerlerine odaklamak oldu. Senin örneğinde odaklamak için fazla bir şey yapmamıza gerek yoktu bile. Yapmasak da olurdu. Onları senin için –ve seni onlar için– seçme sebebim de bu."

Page sonunda başını kaldırdı. "Sen mi seçtin? Sen?"

"Evet."

Kız bir süre bu konuyu düşündü sonra başını bir tarafa, Ada'nın koluna yasladı. "O zaman sanırım beni onlardan ayıracak olanın sen olman da uygun."

Ada konuşmadı.

Page başını kaldırarak Ada'nın gözlerine baktı. "Beni götüreceksin, değil mi?"

"Evet."

"Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ama vakit geldi."

Page evet anlamında başını salladı, sonra başını yeniden Ada'nın koluna yasladı.

10
Mary

İlk yılımızın birkaç ay sonrası etkinlerin oluşturduğu ilk grubumuz bölündü. İlk taşınanlar Rachel ve Jesse oldu – sokağın biraz ötesinde neredeyse bizimki kadar büyük başka bir eve yerleştiler. Sonra Jan tek başına bir eve çıktı. Onunla psikometri becerisini bir çeşit eğitim aracı hatta sanat olarak kullanabilmesinin yollarını konuşmuştum. Aynı zamanda da Karl'dan uzak durmasını söylemiştim. O sıralar Karl üstünde benim de büyük bir hâkimiyetim yoktu ama Karl benim olsun veya olmasın, Jan'in olmayacaktı. Jan ertesi gün evden çıktı.

Yeni örüntücülerimiz de gelir gelmez yanımızdan ayrılıp yakındaki diğer evlere yerleşiyorlardı; Jesse de, bu evlerde yaşayan dilsizleri onlar için hazır ediyordu. Hepsinin dilsizlerle nasıl ilgilenileceğini öğrenmesi gerekiyordu – onları tamamen bozup robota çevirmemeleri için. Bu Jesse'nin geçişinden beri rahatlıkla yapabildiği bir şeydi.

Seth ve Ada karşı köşemize, yolun diğer tarafındaki eve taşındılar. Birdenbire Larkin evinde tek örüntücü Karl ve ben kalıvermiştik. Başladığımız yere geri döndüğümüz yoktu tabii. Doro nihayet bizi bırakmış, birkaç örtüğü yanımıza almıştık. O sırada Jan ve Rachel hariç herkes birilerinin refakatçiliğini yapıyordu. Yeni örüntücüler bile güvenilir olduklarını kanıtladıklarında başka örtüklerin sorumluluğunu üstleniyordu. Karl ve ben ise o güne dek hiç olmadığımız kadar birlikteydik. Artık Vivian'ın bile fazla önemi yoktu. Karl ona terk etme seçeneği

sunduğunda bunu değerlendirmeliydi. Şimdilerde uysal ve durgun bir evcil hayvan gibi olmuştu. Karl onu artık farkında olmadan kontrol ediyordu.

Ben bir yırtıcıydım ve doğrusunu söylemek gerekirse çok da iyi kalpli bir yırtıcı değildim. Ama bunda hiç sorun yoktu çünkü Karl benim avım olma konusunda önceden olduğu kadar şikâyetçi değildi. Biraz temkinli, biraz memnundu. Zaten benden hiçbir zaman tam anlamıyla nefret etmemişti. Zaten şu örüntü ve onun temsil ettiği şey olmasa Karl ve ben daha onun yatağıma girdiği ilk günden itibaren iyi anlaşacaktık. Örüntü, gücü sembolize ediyordu. Benim sahip olduğum ama onun asla elde edemeyeceği gücü. Ve bu benim onun yüzüne vurduğum bir şey olmasa da reddettiğim bir şey de değildi.

Örüntü, ben örtüklere ulaşıp aramıza kattığım ve geçişlerinin başlaması için gereken kuvveti sağladığım için gelişiyordu. Benim sayemde gelişiyordu. Ve onu idare etme konusunda hiç kimse benim kadar yetkin değildi. Karl'ın da bunu kabul edebileceğini ve örüntüde beni de kabul edebilecek kadar rahat hissedeceğini umuyordum. Çünkü kabul edemese... yani, ben Karl'ın benimle olmasını istiyordum elbette ama inşa etmekte olduğum şeyi de istiyordum. Eğer ikisine birden sahip olamayacaksam Karl'ın kendi yoluna gitmesine izin verecektim. Diğerleri gibi ben de taşınacak, eski evini Karl'a bırakacaktım. Belki o da bunun farkındaydı.

Bir akşam, "Biliyor musun," dedi, "bir süreliğine senin de diğerleri gibi taşınacağını düşünmüştüm. Seni burada tutan pek bir şey yok." Çalışma odasında oturmuş dışarıdaki yağmuru dinlerken televizyondaki eğlence programını izler gibi yapıyorduk. İkimiz de televizyondan hoşlanmıyorduk. O akşam açmaya neden zahmet ettik bilmiyorum.

"Gitmek istemedim," dedim. "Hem sen de benim gitmemi istediğin konusunda emin olmadığın için bir süre daha burada kalmayı düşündüm."

"Gitmeye korktuğundan endişe etmiştim – yani Doro öğrenirse bizi yeniden bir araya gelmeye zorlar diye."

"Zorlayabilir. Ama bunun olacağını pek sanmıyorum. Halihazırda bizden almayı umduğu şeyin çok daha fazlasını aldı zaten."

"Senden."

Omuz silktim.

"Neden kaldın?"

"Nedenini biliyorsun. Seninle olmak istedim."

"Doro'nun senin için seçtiği kocayla."

"Evet." Yüzümü ona çevirdim. "Aptal ben, kendi kocama âşık olmuşum."

Bakışlarını kaçırmadı, yüz ifadesini bile değiştirmedi.

Bir süre sonra ona bakıp sırıttım. "O kadar da aptal değilim tabii. Birbirimize uyuyoruz."

Gülümser gibi yaptı ama neşesizdi. "Değişiyorsun. Değişimini izliyor, ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum."

"Nasıl değişiyorum?"

"Belki büyüyorsun. Gözünü korkutmanın daha kolay olduğu günleri hatırlıyorum."

"Ah." Bir anlığına televizyona baktım ve söylediği şarkıyı katleden bir kadını izledim. "Gözüm korkmadığında benimle anlaşmak daha kolay."

"Benimle de öyle."

"Doğru." Kadının çığırtmalarının birkaç ölçüsünü daha dinledikten sonra başımı sağa sola salladım. "Bu gürültüyü izlemiyorsun değil mi?"

"Hayır."

Kalktım ve televizyonu kapattım. Artık yalnızca dışarıdaki yağmurun usul şıpırtısı duyuluyordu. Karl'a, "Peki o zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor," dedi. "Olayların şimdiye kadarki örgüsünde ilerlemesine izin vereceğiz, hepsi bu."

Sessiz bir hayal kırıklığıyla ona bakıp gülümsedim. "Sessiz" kısmı çaba gerektirmişti. Kahkaha attı ve yanıma geldi.

"Artık beni pek okumuyorsun, değil mi?"

"Seni sürekli okumak istemiyorum," dedim. "Konuş benimle."

İrkilerek geri çekildi ve tam anlayamadığım bir şey homurdandı.

"Ne?" diye sordum.

"Ne kadar cömertsin, dedim."

Kaşlarımı çattım. "Kahrolası, cömertim tabii. Bana söyleyeceğin ne varsa yüzüme söyleyebilirsin."

"Sanırım. Sonuçta eğer beni sürekli okuyor olsan kısa sürede sana sıkıcı gelmeye başlardım."

Demek buymuş! Birlikte olduğu kadınlara yapmış olduğu kimi şeylerin bedelini ödemek zorunda kalmaktan korkuyordu. Onu Vivian'ın erkek versiyonuna dönüştürmemden korkuyordu. Böyle bir niyetim yoktu. "Böyle davranmaya devam edersen," dedim, "sıkılmak için seni okumama gerek kalmayacak. Acınacak hâlde değilsin, Karl, dolayısıyla senin kendine acıman resmen mide bulandırıcı."

Bana vuracağını sanmıştım. Eminim aklından bunu yapmak geçmişti. Bunun yerine bir anlığına dondu kaldı. Ayağa kalktı.

"Kendine kalacak bir yer bul ve burayı terk et."

"Daha iyi," dedim. "Öfkelendiğinde hiç de sıkıcı değilsin."

Tiksinti içinde benden uzaklaşmaya yeltendi. Hızla ayağa kalkıp elinden yakaladım. İstese elini çekebilirdi ama bunu yapmadı. Ben de bu davranışını önemli bir adım saydım ve ona biraz daha yaklaştım.

"Bana güvenmen lazım," dedim. "Bugüne dek bana güvenebilmiş olmalıydın."

"Ben buradaki sorunun güvenle alakalı olduğunu sanmıyorum."

"Ama öyle." Uzandım ve yüzüne dokundum. "Çok basit bir mesele. Sen de biliyorsun."

Rahatsız olmuş görünüyordu, sanki iyice sinirlerini bozmaya başlamışım gibi. Ya da belki onu başka bir açıdan yakalamaya başlamıştım. Umut içinde kollarımı bedenine doladım. Bunu yapmayalı çok zaman geçmişti. Çok.

"Hadi, Karl, takıl bana. Bunun bedeli ne olur ki?" Bir sürü şey. O da bunun farkındaydı.

Uzun bir an boyunca kafam göğsüne yaslanmış olarak durduk. Sonunda iç geçirdi ve bizi kanepeye yönlendirdi. Birlikte kanepede uzandık, yalnızca birbirimize dokunup sarılarak durduk.

"Kalkanını açar mısın?" diye sordu.

Şaşırmıştım ama dert etmedim. Kalkanımı açtım. O da kendininkini açtı, böylece aramızda hiçbir zihinsel engel kalmamıştı. Sanki birlikte süzülüyor gibiydik – başlangıçta bu çok korkutucuydu. Sanki kendimi kaybediyormuşum, bir daha kendimi ayıramayacak şekilde onunla iç içe geçerek bütünleşiyormuş gibi hissettim. Eğer o sakin kalmayı başaramasa, ilk birkaç saniyeden sonra yeniden kalkanımı bürünmek isteyeceğime emindim. Ama onun korkmadığını ve benim olduğum gibi kalmamı istediğini, geri alamayacağımız hiçbir şey yapmadığımızı görebiliyordum. Sonra bunu Jan'le de yapmış olduğunu fark ettim. Bu deneyimi anıları içinde seçebiliyordum. Kalkansızken dilsiz kadınlarla birlikte olduğunda da kendiliğinden gelişen bir kaynaşma durumuydu bu. Jan'in hoşuna gitmemişti. Jan doğrudan zihin zihne temas kurmaktan hoşlanmazdı zaten. Ama aramızda o kadar yalnızlık çekiyordu ve o kadar amaçsız kalmıştı ki sırf Karl'ın ilgisini kaybetmemek için bu zihin kaynaşma eylemine katlanmıştı. Ama kaynaşma, bir kişi somurtarak katlandığında diğerinin keyif alabileceği bir şey değildi.

Gözlerimi kapadım ve Karl ile benim dönüştüğümüz şeyi inceledim. Birlik. Hem onun bedeninin hem de kendiminkinin tüm hislerini duyumsuyordum. Benim ona karşı duyduğum arzunun onu heyecanlandırdığını, onun heyecanının döngü içinde yeniden bana döndüğünü fark ediyordum.

İdareyi yitirdik. Kendi duygularımızın sarmalı kontrolden çıktı. Birbirimizi birazcık incittik. Ben kendimi her tarafımda morluklarla, o ise tırmık izleri ve ısırıklarla buldu. Her şey bittikten sonra o gün üstümdeki elbiseden kalan parçalara baktığımda elbisemi attım.

Ama, Tanrım, kesinlikle buna değerli.

Karl, "Bunu yeniden yaptığımızda daha dikkatli olmamız gerekecek," dedi bedenindeki tırmıkları incelerken.

Kahkaha attım ve elini çektim. Yara izleri ufaktı. Onları hızla iyileştirdim. Diğer izleri de buldum ve onlara da tedavi ettim. Beni ilgiyle izliyordu.

"Çok beceriklisin," dedi. Gözlerime baktı. "Sanırım sen kazandın."

"Tek başıma mı?"

Gülümsedi. "Ne yani? Biz mi kazandık?"

"Tabii. Beraber gidip duş almak ister misin?"

Örüntünün ortaya çıkışının ilk yılının sonlarına doğru, hepimiz elimizdeki şeyin başarılı olduğunun farkındaydık. Yeni bir şeydi. Her şeyi yolda öğreniyorduk. Karl ve benim bir araya gelmemizden sonra örtük çocukları olan örtükler bulmaya başladık. Onlar için sonuç son derece kötü olabilirdi. Kendi türümüzün çocuklarına bir tür "alerjimiz" olduğunu keşfettik. Biz onlar için kendi örtük ebeveynlerinin olduğundan çok daha tehlikeliydik. Ada'nın özel yetisini keşfetmesi bu zamanlarda oldu. Aramızda, çocuklara katlanabilen ve onlarla ilgilenebilen tek kişi oydu. Dilsizleri geçici aileler gibi kullanmaya ve fazla uzağımızda olmayan küçük bir özel okulu yavaş yavaş ele geçirmeye başladı. Ve böylece Seth'le beraber yeniden Larkin Evi'ne taşındılar.

Evden en son ayrılan da, ilk dönenler de onlar olmuştu. Evi terk etme sebeplerinin diğer herkesin de gitmesi olduğunu söylediler. Larkin Evi'nden gerçekten ayrılmak istemeleri değil. İstemiyorlardı. Bizim yanımızda tıpkı yeni katılan örüntücülerimizin birbirleriyle kurdukları yeni gruplarda, birbiriyle hiç bağı olmayan "ailelerinde" hissettikleri kadar rahat hissediyorlardı. Görünüşe göre biz örüntücüler dilsizlere kıyasla çok daha sosyal canlılardık. Yeni örüntücülerimizin hiçbirisi yalnız başına yaşamak istemiyordu. Evden ayrılmak isteyenler bile onlara katılabilecek en az bir kişi daha çıkana kadar bekliyordu. Sonra ayrılan çift yavaş yavaş başkalarını da topluyordu. Evleri büyüyordu.

Seth ve Ada'nın geri dönüşünden birkaç gün sonra Rachel ve Jesse de geldi. Biraz mahcup geldiler, bırakana kadar anlayamadıkları rahatlığı geri istediklerini itiraf etmeye hazırlardı.

Jan birdenbire ortaya çıkıverdi. Onu okudum. Seçtiği evde ölümüne yalnızlık çekmiş ama bize hiçbir şey söylememişti. Bizimle yaşamak ve becerisini kullanabilmek istiyordu. Bu iki şeyi yapamadığı sürece mutlu olamayacağını düşünüyordu. Resim yapmayı öğrenmeye başlamıştı ve en kötü tabloları bile resmen canlıydı. Onlara dokunduğun anda seni bambaşka bir dünyaya fırlatıyorlardı. Jan'in hayalinde kurguladığı bir dünyaya. Jan'le akrabalık bağı olan kimi yeni örüntücüler de onun yanına gelip kendi psikometri becerilerini geliştirmek için yardım istemeye başladılar. Jan onları eğitti, aralarından kimileriyle sevgili oldu ve sanatını geliştirmek üzere çalışmayı sürdürdü. Hiç olmadığı kadar mutluydu.

Biz yedimiz İlk Aile olduk. Başlangıçta bu bir şakaydı. Karl bizim bölgedeki rolümüzle Amerikan Başkanı'nın ailesinin ülkedeki rolü arasında bir benzerlik kurmuştu. Sonra bu isim dilimize yerleşti. Sanırım başlangıçta hepimiz bunun biraz saçma olduğunu düşünüyorduk ama zamanla alıştık. İsme alışmam için Karl da kendi rolünü iyi oynadı.

"Bu şeyi biraz daha aile gibi hissettirmek için bir şeyler yapabiliriz," dedi. "Bunu ilk deneyenler biz oluruz hem. Böylece lakabımızın da bir geçerliliği olmuş olur."

O sıralarda örüntü bir yıldan biraz fazla zamandır hayatımızdaydı. Ona, söylediğini sandığım şeyi söyleyip söylemediğini anlayamayarak şüpheyle baktım.

"Son cümleni tekrarlar mısın?"

"Çocuk yapabiliriz."

"Yapabilir *miyiz*?"

"Ciddiyim, Mary. Çocuk yapmak istiyorum."

"Neden?"

Bana iğrenir gibi baktı.

"Yani... onu yanımızda tutamayız ki."

"Bunun farkındayım."

Bunu biraz düşündüğümde neden aklıma daha önce gelmemiş olduğuna şaşırdım. Tabii aslında hiç çocuk istememiştim. Ama Doro'nun etrafımızda gezindiği düşünülürse eninde so-

nunda çocuk üretmemin buyurulmasını bekliyordum. Buyurulmak. Sorulmak daha iyiydi.

"Eğer istiyorsan çocuk yapabiliriz," dedim.

Bir anlığına düşündü. "Erkek olmasını ayarlayamazsın sanırım?"

Erkek olmasını ayarladım. O aşamada ben de şifacı olmuştum. Çocuğumuzun cinsiyetini seçmekle kalmayıp onun sağlıklı olmasını ve hamilelik sırasında kendi sağlığımı da kontrol edebiliyordum. Böylece hamilelik dönemimde genişlememizi yavaşlatmama gerek olmayacaktı.

Ülkenin dört bir yanından örtükleri yanımıza çekiyordum. Onları çevreleyen dilsizler nüfusu arasından örtükleri kolaylıkla seçiyordum. Artık bir kere onlara odaklanmam yetiyordu, onlarla tanışık olmam veya benden dört bin kilometre uzakta olmaları gibi şeylerin hiçbir önemi kalmamıştı. Algı alanım, tıpkı örüntünün büyümesiyle örüntücülerin daha uzak mesafelere gidebilmeye başladığı şekilde genişlemişti. Artık örtükleri ani telepati akımları sayesinde buluyor, konumlarının genel bir haritasını örüntücülerimden birine veriyordum. Örüntücü birkaç kilometre yakınına geldiği anda nokta atışı onları bulabiliyordu.

Ve böylece örüntü serpildi. Karl'la benim bir oğlumuz oldu: Karl August Larkin. Doro'nun benim oluşumum sırasında kullandığı bedenin ismi Gerold August'tu. Daha önce bu adamın anısına hiçbir ithafta bulunmamıştım ve tahminen ileride de bulunmayacaktım. Ama çocuk doğurmak beni duygusallaştırmıştı.

Doro bizim gelişimimiz sırasında fazla ortalarda değildi. Birkaç ayda bir bizi yokluyordu; sanırım bize -bana- son sözün kendisinde olduğunu hatırlatmak için. Hamileliğim sırasında iki defa geldi, sonra August iki aylık olana kadar gelmedi. Herhangi bir sorun yaşamadığımız, sıradan bir zamanda gelmişti. Onu gördüğüme bir miktar sevinmiştim. Her şeyi de tıkırında idare ettirebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Buna son vermek için geldiğini fark etmemiştim.

İçeri girip dümdüz karnıma baktı ve "Kız mı, oğlan mı?" diye

sordu. Kasten oğlan doğurduğumu söylemeye zahmet etmedim.

Böylece Karl ile ben yan yana oturduk ve sanırım bebekten bahsederek onu epey sıktık. Bebeği görmek istediğini söylediğinde şaşırmıştım.

"Neden?" diye sordum. "Onun yaşındaki bebeklerin hepsi birbirine benzer. Görecek ne var?"

İki adam da kaşlarını çattı.

"Tamam ya, tamam," dedim. "Hadi bebeği görmeye gidelim. Gelin."

Doro ayağa kalktı ama Karl olduğu yerde kaldı. "Siz ikiniz gidin," dedi. "Ben bu sabah onu görmeye gittim zaten. Başımın bir süre buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Demek benim tavrıma tepkisi bundandı! Bana tuzak kurmuştu. Keşke Ada burada olsa da Doro'yu çocuğa o götürse, diye düşündüm. August okulda değildi ama okulun etrafındaki tampon evlerden birinde yaşıyordu. Bu neredeyse okulda olması kadar berbattı. Okuldan ve genel olarak çocuklardan gelen cızırtı beni diğerleri kadar etkilemiyordu ama yine de pek sevimsizdi.

İçeri girdik. Doro, August'a baktı; August da kendisiyle ilgilenen dilsiz kadın Evelyn Winthrop'un kucağından, Doro'ya. Sonra ayrıldık.

Arabaya vardığımızda Doro, "Okulun senin rahat olabileceğin kadar uzağına sür ve park et," dedi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Bebekle mi ilgili?"

"Hayır. Başka bir şey. Ama sanırın seni oğlun konusunda da tebrik etmeliyim."

Omuz silktim.

"O hiç umurunda değil, değil mi?"

Dizi dizi ağaçları olan sakin bir sokağa girip park ettim. "Her şeyi yerli yerinde," dedim. "Bedenen ve zihnen sağlıklı. Bunu ayarladım ben. Doğmadan önceki süreçte dikkatle gözlemledim. Şimdi de Evelyn ve kocasını dikkatlice izliyorum ve ona

gereken ilgiyi gösterdiklerinden emin oluyorum. Bunun dışında haklısın."

"Aynı Jan gibi."

"Sağol."

"Seni eleştirmiyorum. Telepatlar hep kötü ebeveynler oluyorlar. Ben örüntünün bunu değiştireceğini ummuştum ama öyle olmadı. Etkinlerin çoğunun çocuk yapmaya ikna edilmesi için zorlanması gerekiyor. Sen ve Karl'a şaşırdım."

"Karl çocuk istiyordu."

"Sen de Karl'ı."

"O noktaya geldiğimde Karl benimdi zaten. Çocuk yapma fikri de o kadar tiksinç değildi. Halen değil. Gene yapabilirim. Neyse, benimle ne konuda görüşmek istemiştin."

"Gene yapacaksın."

"Neyi?"

"Ya da en azından topluluğundakilerin yapmasını sağlayacaksın. Çünkü bir süreliğine örüntünün başka türlü büyümesine izin vermiyorum."

Ona döndüm. "Neden bahsediyorsun?"

"Bugün itibarıyla örtükleri toplama işini askıya alıyorum. Örüntücülerini arayışlarından geri çağıracak ve yeni örüntücü toplamayacaksın."

"Ama – ama neden? Ne yaptık ki, Doro?"

"Hiç. Büyümek dışında bir şey yapmadınız. Sorun da bu. Seni cezalandırmıyorum; sadece biraz yavaşlatıyorum. Temkinli davranıyorum."

"Niçin peki? Bizim büyümemizle ilgili sen neden temkinli davranıyorsun? Dilsizler bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyor ki, öğrenseler bile bize zarar vermeleri çok zor. Birbirimize zarar verdiğimiz de yok. İdare bende. Beklenmedik hiçbir sorun oluşmadı."

"Mary... hepi topu iki senede, bin beş yüz yetişkin ve beş yüz çocuk! Artık tüm enerjini büyümeye harcamayı bırakıp büyüttüğün şeyin ne olduğuna odaklansan iyi olur. Her şeyi elinde tutan bir tanecik kadınsın. Senin olası tek vârisin şu an iki aylık.

Eğer başına bir şey gelirse kan gövdeyi götürür. Eğer yarın sana araba çarparsa, mesela, tüm topluluğun çözünmeye başlar ve birbirine düşer."

"Eğer bana araba çarparsa benden geriye canlı bir tek şey bile kalsa hayatta kalabilirim. Eğer kendimi yeniden bir araya getiremezsem de Rachel ilgilenir."

"Mary söylemeye çalıştığım senin yeri doldurulamaz olduğun. Topluluğunun elindeki tek şey sensin. Şimdi eğer sana söylediğimi yaparsan onların kurtarıcısı rolünü oynamaya devam edebilirsin. Ya da bu şekilde bodoslama devam eder ve onları uçuruma sürüklersin."

"Yani yeni insanlar katmayı durdurmam gerekiyor, ta ki August benim başıma bir şey gelmesi durumunda yerime geçecek yaşa gelene kadar?"

"Evet. Ve işini garantiye almak için August'un tek çocuk olmamasını da ayarlasan iyi olur."

"Yirmi yıl bekleyecek miyim?"

"Bu süre yalnızca kulağa uzun geliyor, Mary, inan bana." Gülümser gibi yaptı. "Ayrıca, sen Emma'nın soyundan biri olarak ölümsüz de olabilirsin ve eğer ömrün beklediğimiz kadar uzun değilse bile hem kendinin hem de Rachel'ın şifa becerileri sayesinde uzun süre genç kalabilirsin."

"Yirmi kahrolası sene...!"

"O noktada insanları içine dahil edebileceğin sağlam ve gelişmiş bir yapı da kurmuş olacaksın. Üstünkörü bir şekilde şehrin tamamına yayılmıyor olacaksın."

"Şu an yaptığımız bu değil ki! Bu olmadığını biliyorsun. Oldukça bilinçli bir şekilde Santa Elena'ya yayılıyoruz çünkü ihtiyacımız olan yaşam alanı orada. Okulumuz, Palo Alto bölgesinin en güvenli bölümünde. Bunlar kazara olmadı! İnsanlar canlarının istediği yere yerleşmiyor. Jesse'ye geliyorlar, o da onlara nerelerin uygun olduğunu gösteriyor."

"Ve tüm bunlar onları dilsizlerin elinden aldığınız için uygun. Kendinize ait bir şey inşa etmiyorsunuz."

"Kendimizi inşa ediyoruz biz!"

"Artık kendinizi daha yavaş bir şekilde inşa edeceksiniz."

Bu ses tonunu tanıyordum. Zaman zaman ben de kullanıyordum. Fikre alışmak için zamanım olsun diye tartışmama izin veriyordu ve kararından dönmeye niyeti yoktu. Yirmi sene mi!

"Doro, Rachel'ın son iki yıldır ne tür işlerle ilgilendiğini biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Onun getirdiği insanları gördün mü hiç? Çoğu yürüyen cesetlerden farksız. Yürüyebiliyorlarsa o bile iyi."

"Evet."

"Benim topluluğumdakiler, o kadar yitik hâldeler ki Dachau toplama kampından çıktıklarını sanırsın!"

"Mary–"

"Eğer o kadar kötü durumdalarsa genellikle en iyi telepatlarım da onlar oluyor, biliyor musun? Örtük hâlleriyle bu kadar kötü durumda olmaları ondan. O kadar hassaslar ki her şeyi hissediyorlar."

"Mary, dinle."

"Yirmi yıl içinde bu insanlardan kaç tanesinin daha büyük ıstıraplarla öleceğini kestirebiliyor musun?"

"Fark etmez, Mary. Bunların hiçbiri fark etmez."

Konuşma bitmişti. En azından Doro açısından. Ama ben konuyu kapatamıyordum.

"Binlerce yıldır onların ölümlerini seyrediyorsun," dedim. "Umursamamayı öğrenmişsin sen. Bense hepi topu iki yıldır onları kurtarıyorum ama daha şimdiden diğer yolu öğrendim. Ben umursuyorum."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Kötü bir şey mi ki?"

"Sana zarar verecek. Sana zarar vermeye çoktan başladı."

"Bari en fenaların peşine düşmeme izin versen. Ben olmasam öleceklerin."

"Olmaz."

"Lanet olsun, Doro, zaten ölecekler. Kaybedecek neyin var ki?"

Bana uzun bir an boyunca sessizce baktı. "Sana iki yıl önce,

Clay Dana'nın etkinleşme olasılığını ilk keşfettiğinde ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

İtaat etmekle ilgili zırvalık. Hatırlıyordum tabii. "Bu konuya ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Söylediğimde ciddi olduğumu biliyorsun."

Koltuğa iyice yaslandım ve ne yapacağımı düşündüm. Neredeyse hiç düşünmeden Doro'nun elini tuttum. "Rakip olmak zorunda kalmamız ne acı!"

"Rakip falan değiliz. İkimize de yetecek şey var."

Eline baktım; nasır tutmuştu ve fazla uzun parmakları vardı. Benim kendi koca ve çirkin ellerime ne kadar benzediğini bir anda fark edince Doro'nun üstündeki bedene daha dikkatli baktım – yeşil gözlü, siyah saçlı... "Bu büründüğün kim?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Babanın bir akrabası – sanırım senin de tahmin ettiğin üzere."

"Nasıl bir bağı var?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Oğlu. Senin yarı abin." Bana bilgi vermekle kalmıyordu. Bu bilgilerle tehdit ediyordu.

"Tamam," dedim. "Tam da arayacağım türden biri. Yakın akrabam, muhtemelen kaliteli bir örüntücü ve senin açlığını bastırmaya uygun bir kurban. Rakip olduğumuzu bal gibi de biliyorsun, Doro."

Onunla hiç bu kadar açık konuşmamıştım. Sanki söylediğim onu şaşırtmış gibi bana baktı – amacım da buydu zaten.

"Baksana," dedim tatlı dille. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Beni olduğum kişi yapan sensin. Gerçekleştirmek için yaratıldığım şeyden mahrum etme beni n'olur. Örtüklerin en kötülerini alayım mesela. Rachel'ın türünü. Buna izin verirsen başka kimseye dokunmam, söz."

Yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Mary."

"Ama neden?" Bağırıyordum. "Neden?"

"Hadi eve dönelim. Sen de örüntücülerini geri çağırmaya başla."

Arabadan indim, kapıyı çarptım ve kaldırıma gittim. Burada

onun yanında bir dakika daha oturamazdım. Eğer kalacak olsam aptalca ve işe yaramaz bir şey yapacaktım – büyük ihtimalle de kendimi öldürtecektim. Birkaç defa arkamdan seslendi ama Tanrı'ya şükür peşimden gelmeyecek kadar aklı vardı.

Eve yürüyerek döndüm. Palo Alto fazla uzakta değildi. Zaten eve dönmeden önce öfkemin birazını sağaltmam gerekiyordu.

11
MARY

Eve döndüğümde Karl bir çatışmayı çözmekle meşguldü. Alev alev gözlerle birbirine bakan iki örüntücü adamın arasında duruyordu. Adamların iletişimi tamamıyla zihinseldi ve oturma odasından geçtiğim sırada yoksayması kolay olmuştu. Kütüphaneye gidip arayışçılarımı geri çağırmaya başladım. Her zaman olduğu gibi tüm ülkeye -kıtanın dört bir yanına- dağılmışlardı. Doro Afrika, Avrupa ve Asya'dan getirdiği ailelerini yüzyıllar önce Kuzey Amerika'nın farklı bölgelerine yerleştirmeye başlamıştı. Kuzey Amerika kıtasının onlara birbirlerinden kaçınmak için yeterince alan sunacağını ve ırk bakımından da yeterince çeşitli olacağı için hepsini kapsayabileceğini düşünmüştü. Şimdi üç ayrı ülkede hissettikleri tüm örtükleri bulmadan neden geri dönmelerini - olası örüntücülerden neden vazgeçmelerini talep ettiğimi sorgulayan bireylerim vardı. Onları sinirlendikleri için suçlayamazdım ama onların her birine sorunun ne olduğunu anlatacak durumda da değildim. "Ben böyle istediğim için!" kartını oynamam gerekti ve onlar biraz daha karşı çıkamadan teması kestim.

İşimi tamamladığım sıralarda Karl kütüphaneye girip, "Burada karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun bakalım?" dedi.

Ben Şikago'da öfkesinden ve sinir bozukluğundan ağlayan, "aptalca, rasgele ve amirane" tavırlarımdan dem vuran bir örüntücüyle temastaydım. Vır vır vır...

Kaldır kıçını ve L.A.'e gelen ilk uçağa atla, dedim. Kadınla te-

ması kestim, Karl ışığı açtığında gözlerimi kırpıştırdım. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.

Karl bana bakıp, "Eyvah," dedi. "Eğer konuşmak istersen dinlerim."

Kalkanımı aralayıp tamamını ona aktardım.

Kaşlarını çatarak, "Yirmi yıl ha," dedi. "Ama neden? Hiç mantıklı değil."

"Doro'nun mantıklı olmaya ihtiyacı yok," dedim. "Gerçi bu konuda kendince sebepleri olduğunu düşünüyorum. Bence en başta onunla rakip olduğumuzu kabul etmemesi çok ilginçti."

Karl bakışlarını bana dikti. "Onunla konuşurken vurgulaman gereken konunun bu olduğunu sanmıyorum."

"Bunu vurgulamıyordum ki. Sadece ona bunu anladığımı söylemeye çalışıyordum ve anladığım için bana koyacağı mantıklı bir sınırlamayı kabul edebileceğimi -örtüklerin en kötülerine razı gelebileceğimi- söylemeye çalışıyordum."

"Ama pek işe yaramadı."

"Hayır."

"Neden acaba? Oldukça zararsız bir teklif gibi duyuluyor aslında ve seni ara sıra sorguya çekerek ne durumda olduğunu denetleme şansı da olurdu."

"Belki söylediğim bir şeydendir - gerçi Doro'nun bunu zaten bildiğine eminim."

"Neymiş?"

"En kötü durumdaki örtükler geçiş sonrası benim en iyi örüntücülerim oluyorlar. Büyük ihtimalle Doro'ya en çok zevk veren avlar da onlar, yani onları kendilerini öldürmeden veya bir yere kapatılmadan önce yakalayabildiği zamanlarda. Eminim o yarı abim Doro onun canını almadan önce sefil hâldeydi."

Karl, "Gene rekabet," dedi. "Mümkün." Merakla bana baktı. "Giyindiği bedenin abin olması seni rahatsız etti mi?"

"Hayır. Adamı tanımıyordum ki. Genel anlamda Doro'nun iştahı beni rahatsız ediyor ama. Bunun olacağıyla ilgili önceden uyarmıştı. Ama benim örüntücülerime dokunmadığı sürece yaptığı şey konusunda çenemi kapalı tutabilirim."

"Doro'yu biraz tanıyorsak sıradaki bu da olabilir."

"Tanrım! Hayır, ben hayattayken bunu yapmaz. Şu an canını almaya niyet edeceği tek örüntücü benim." O anda bir şeyi fark ettim. "Dur bir dakika! Belki de her ne yapmayı planlıyorsa, buna dair düşündüğümden daha fazla ipucu bırakmış olabilir."

"Ne?"

"Sana birazdan geri döneceğim." Zihnimden eski mahallememe, Emma'ya ulaştım. Artık Emma benim olduğu için ona kolaylıkla ulaşabiliyordum. Onunla aramda, başka bir örüntücü ona dokunursa ânında beni uyaran ve örüntücüye Emma'nın bana ait olduğu bilgisini verecek bir bağlantı vardı. Rina'yla aramda da bu tür bir bağlantı vardı çünkü Rina geçişe zorlayarak hayatını riske atamayacağım kadar yaşlıydı.

Emma'yı okudum, Doro'nun birkaç saat önce onu görmeye gittiğini öğrendim. Epey konuşmuştu. Ayrıca Emma'nın bana ait olduğunu bildiğine göre ona söylediği her şeyi benim öğrenebileceğimi de biliyordu, böylece Emma'ya söylediklerini kısmen bana da söylemiş olmalıydı. Hatta belki benimle ilgili değil de benimle konuşuyordu. Karl'a döndüm. "Doro bu sabah Emma'ya ona boyun eğmezsem beni öldürmek zorunda kalmaktan korktuğunu söylemiş."

Karl, "Belli ki yanılmış," dedi.

"Ama konuşurken kendinden aşırı emin gibiydi - Emma da öyle. Emma'yı yoksayabilirim - yani, sanırım. O benden ölmemi isteyecek kadar korkuyor - ve bir o kadar da kıskanıyor. Doro'ysa..."

"Doro'ya karşı gelmeye dair herhangi bir niyetin var mı?"

"Hayır... şimdilik." Gözlerimi masaya çevirdim. "Kendimi riske atmaya niyetim olsa bile insanları veya örüntüyü riske atmazdım. Ama yine de merak etmiyor değilim..."

"Neyi?"

"Bak şimdi, buna ilk başladığımız zamanları -Christine ve Jamie Hanson'ı örüntüye çektiğim zamanı- hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sen ve Doro benim daha fazla kişiyi dahil etme konusunda neden bu kadar hevesli olduğumu anlamaya çalışıyordunuz.

Sonunda Doro benim onlara kendisiyle aynı sebepten ihtiyaç duyduğuma kanaat getirmişti. Beslenmek için olduğuna yani."

Karl belli belirsiz gülümsedi; kendisinin ne kadar rahatladığının ve örüntüdeki yerini kabul ettiğinin göstergesi gibi bir gülümsemeydi bu. "Bin beş yüz kişi seni beslemeye yetmiyor mu?"

Ona baktım. "Buna evet demeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Gülümsemesi kayboldu. "Bin beş yüz kişi adına evet desen iyi edersin."

"Tamam. Ama keşke evet *demenin* yeteceğinden emin olabilseydim."

"Neden ki?"

"Doro'ya fazlasıyla benziyorum belki de." İçimi çektim. "Ona benzemem gerekiyor. Bunu sabah Emma'ya itiraf etmiş. Onun beden değiştirmeye ihtiyaç duyduğunda nasıl olduğunu gördün mü hiç?"

"Hayır. Ama o zamanlarda onun yakınında durmak güvenli değil, bu kadarını biliyorum."

"Doğru. Eğer gerçekten sıkıntıdaysa kendi hâkimiyetini yitirme olasılığı da artıyor – en yakınında kim varsa onun canını alabiliyor. Ama genelde böyle bir duruma düşmemek için sıklıkla beden değiştirmeyi ve sağlıklı, genç bedenlerle avlanmayı tercih ediyor. Ben de genç –ama pek sağlıklı olmayan– zihinleri tercih ediyorum gibi görünüyor."

"Ama örüntüde bu kadar genç zihin varken Doro'ya karşı gelip daha fazlasını elde etmeye çalışman için yeterli sebep yok."

"Burasının dışında daha niceleri var, Karl. Bunun yeterli bir sebep olmasından endişe ediyorum. Hatta şimdi düşünüyorum da..." Ona kısa bir bakış attım. "Yeni insanların peşine düştüğümde nasıl heveslendiğimi biliyorsun – iki yıl öncekilerde de, bu sabah bulduğum son kişilerde de. Artık onların peşine düşemeyeceksem hayatımın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Bir dirseğini masaya koydu, çenesini de eline yasladı. "Biliyor musun, bence Doro kendince seni seviyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Haklı mıyım?"

"Beni seviyor. Onun için sevmek ne anlama geliyorsa tabii."

"Küçümseme. Bence onu etkilemek -kararını değiştirmesini sağlamak- için elindeki tek koz bu olabilir."

"Ömrüm boyunca Doro bir kere kararını verdikten sonra bunu değiştirme şansım olmadı. Onun sevgisiyse... bana söylediğini yaptığım sürece devam eder ancak."

"Tamam, dediğin gibi olsun; onun kararında söz hakkın olmayabilir. Ama bundan emin olana kadar bırakmayacaksın, değil mi? Şansını deneyeceksin."

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. "Mantık dahilindeki her şeyi deneyeceğim. Ama benim mutlak itaatim dışında hiçbir şeyin onu tatmin edebileceğini sanmıyorum. Onu tedirgin ve rahatsız ettim. Çok hızlı hareket ediyordum ve beni açıkça görmesine de izin veriyordum."

"Senden korktuğunu söylüyormuşsun gibi anlaşılıyor. Ve eğer buna inanıyorsan kendini kandırıyorsun demektir. Bu da tehlikeli."

"Hayır, korkmuyor. Temkinli. Halen hayatta çünkü temkinli davranıyor. Ve ben fazla güçlüyüm. Bin beş yüz kişi bana hiçbir sıkıntı çıkarmıyor. Bu örüntü her ne olursa olsun yakın zamanda onu fazla doldurmayacağım kesin. Doro benim inşa etmekte olduğum şeyle başa çıkamamamdan ötürü endişeli değil. Başa çıkabilme ihtimalim için endişeli."

Karl bu söylediklerimi uzunca bir süre düşündü. "Eğer haklıysan, yani eğer Doro gerçekten endişeliyse bunun tek sebebi onunla rekabet edip tebaasına el koyuyor olman olmayabilir."

Ona sorgularca baktım.

"Bu bireyleri ona karşı kullanabilecek olduğun için de olabilir. Tek başınayken Doro'ya zarar veremezsin ama bir kısmımızın -hatta hepimizin- güçlerini çekip kullansan..."

"Emma'ya bunun işe yaramayacağını söylemek konusunda epey çaba harcadı."

"Seni ikna etti mi peki?"

"İkna etmesine gerek yoktu. Onunla böyle bir şey denemeyecek kadar aklım var."

"Bugüne dek deneme riskini almana değer bir şey yoktu. Şimdiyse... bir şey denemek zorunda kalabilirsin. Ya da izin ver biz deneyelim. Artık senin yardımına ihtiyaç duymadan Doro'yu alt edebilecek sayıya ulaştık."

"Mümkün değil."

"Hiç denenmedi ki. Bilemezsin, yani–"

"Biliyorum. Yapamazsınız. Bin beş yüzünüz bir arada olsanız bile yapamazsınız çünkü ona göre siz birlikte sayılmazsınız. Canlarınızı teker teker alır ve domino taşları gibi yere yığılırsınız. Biliyorum. Çünkü bu benim de istesem yapabileceğim bir şey."

Kaşlarını çattı. "Bu fikri eledik. Ama senin bizim gücümüzü kullanarak onu yenemeyeceğin konusunda Doro nasıl bu kadar emin olabiliyor anlamıyorum."

"Çünkü, 'Güç beni yenmek için yeterli değil,' dedi. Ve verdiği açıklama benim beden değiştiremiyor oluşumla ilgiliydi. Ama bu tam olarak tutmuyor. Bedenini bir düşüncemle öldürebilirim ve bu düşünce onu bana zihinsel boyutta saldırmaya iter. Orası da benim alanım."

"İşe yarayabilir gibi duyuluyor."

"Evet, ama bunu en az benim kadar o da biliyor. Demek ki özgüveninin arkasında başka bir neden daha var. Aklıma gelen tek açıklama benim kendi cehaletim olabilir. Onun canını nasıl alacağımı bilmiyorum. Sonuçta o bir örüntücü de değil, dilsiz de – yani bilmediğim kimi özellikleri olmalı. Canını almaya kalkarsam büyük ihtimalle daha onu nasıl öldüreceğimi çözemeden ölmüş olurum. Sonuçta benden daha çok şey biliyor."

"Ama bugüne dek senin gibi biriyle karşı karşıya kalmadı. Onun senin için yeni olması kadar sen de onun için yenisin."

"Ama Karl, öldürmek onun varoluş biçimi. Bu işte fazla iyi. Ve bugüne kadar kendisine tehlike arz eden başkalarını öldürmüş. Ben şahsen onun için tehlikeli olacak kadar güçlü değilim, dediği bu."

"Sence o hiç yanılmaz mı?"

"Hâlâ hayatta değil mi?"

"Bi' zahmet. Onun rakiplerini yüzleşmeden önce ne biçim korkuttuğunu görmüyor musun? Eğer onu her şeyi bilen ve kurşungeçirmez biri diye kabul ediyorsan o izin vermediği sürece başka kimseyi örüntüye katmama konusunu dert etmesen daha iyi. Çünkü onunla yüzleşecek kadar formda olamazsın. Kendi kendinin kanadını kırmış olursun o zaman!"

Uzunca bir süre birbirimize baktık, sesinden duyulduğu kadar endişeli olduğunu görebiliyordum. "Ona kendi canımı vermem, biliyorsun," dedim sessizce. "Örüntücülerimin canlarını da veremem. Eğer Doro'yla çatışacaksam bu bozgun değil, gerçek bir savaş olacak."

"Bizden güç alabilirsin."

Ürktüm ve bakışlarımı kaçırdım. "En azından bazılarınızdan."

"En güçlülerimizden. Benimle başlarsın."

Başımla onayladım. Onları korumak için riske de atmalıydım. Ben ölmesem bile onlar öldürülebilirdi. Eğer çaresizliğe kapılır da acele edersem ki büyük ihtimalle böyle olacaktı, onların gücünü fazlasıyla alabilirdim. Ve böylece onları öldüren ben olurdum. Doro değil. Sonuçta onlar benim topluluğumdu ve onları birisi öldürecekse o bendim.

Doro o gece Larkin Evi'nde konakladı. Artık odasını fazla kullanmıyor olsa da onun için hazır tutuyorduk. O gece de kullanmaya niyeti yoktu. Onun yerine koridorun karşısındaki benim odama geldi. Ben karanlıkta yatağımın ortasında oturmuş, düşünmekteydim. Kapıyı çalmadan içeri daldı.

Bir yılı aşkın süredir sevişmemiştik ve sanki arada hiç kesinti olmamış gibi odama giriverdi. Onu tanıdığım için hiç şaşırmadım. Yatağımın yanına oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve tamamen giyinik olarak yanıma uzandı. Ben çırılçıplaktım.

"Arayışçılarından bazılarını kontrol ettim," dedi. "Evin yolunu tutmuşlar."

Bir şey söylemedim. Doro'nun orada olması konusunda bile karmaşık hisler içindeydim. Karl'a, Doro'nun fikrini değiştirmek için elimdeki "kozumu" kullanacağıma söz vermiştim.

Bunu yapmak için şu an iyi bir zaman gibi görünüyordu. Ama sonuçta Doro, Doro olduğu için gerçekten inanmadığım hiçbir şeyi ona inandıramayacağım kesindi. Eğer Doro'ya ulaşacaksam bunu gerçeklerle yapmalıydım.

"İşbirliği yapmana sevindim," dedi. "Diğer türlü olmasından korkuyordum."

"Emma'ya bıraktığın mesajı aldım," dedim. "Ama biraz fazla abarttığını düşünmüyor değilim."

"Rol yapmıyordum. Seni korkutmaya da çalışmıyordum. İçten bir şekilde senin için endişe duyuyordum."

"Benden yapamayacağım şeyler bekleyip sonra endişelenmek, niye?"

"Yapamayacağın mı?"

"Zor diyelim. Çok zor."

Bana –ya da pencereden içeri giren ışıkta görebildiği kadarıma– bakmakla yetindi.

"Diğerleri için de zor."

Omuz silkti.

"Bizden çok uzak kaldın," dedim. "Senin için canımızı yakmak kolay çünkü artık bizi çok iyi tanımıyorsun."

"Ah kızım ah, seni tanıyorum."

Bu kulağa pek iyi gelmemişti. "Demek istediğim şu: Eskiden bizden biriydin. Gene bize katılabilirsin biliyorsun, değil mi?"

"Senin toplumunun bana ihtiyacı yok. Senin de yok."

"Sen bizim kurucumuzsun," dedim. "Babamızsın. Yeni örüntücülere seni hep öğretiyoruz ama bu yeterli değil. Seni tanımaları lazım."

"Benim de onları."

"Evet."

"Bu işe yaramaz, Mary."

Ona bakıp kaşlarımı çattım. Sırtüstü yatmış tavana bakmaktaydı. "Eğer bizi şimdiki hâlimizde tanıyacak olsan, Doro, bizim senin bu kadar zamandır inşa etmek için uğraştığın toplum, o tür olduğumuzu görürsün. Biz zaten sana aitiz ve sen de bizden biri olabilirsin. Seni dışlamadık."

"Bir şey istediğinde bu kadar tatlı dilli olabilmen şaşırtıcı."

Öfkemi dizginledim. "Laf olsun diye konuşmadığımı biliyorsun. Söylediğim her şeyde ciddiyim."

"Fark etmez. Çünkü hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sana verdiğim emir kesin. Tatlı dille bu kararımı değiştirecek değilim. Senin şu topluluğunu daha iyi tanıyarak da değiştirecek değilim. Seninle olan ilişkimi tazeleyerek de."

"Öyleyse burada ne işin var?"

"İlişkimizi tazelemek istiyorum tabii ki. Ama bunun için bana bedel ödetmene izin verecek hâlim yok."

Onu yataktan aşağı attım. Konumlarımız buna çok uygundu. İki ayağımla birden yan tarafına tekme attım. Küfrede küfrede yere düştü ve yanlarını tutarak kalktı.

"Bununla ne bok kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sordu. "Bu tür davranışları aştın sanıyordum."

"Aştım zaten. Sen kaşındın."

Bu söylediğimi yoksayarak yatağa oturdu. "Bu yaptığın aptalca ve tehlikeli bir şeydi."

"Hayır, değildi. Kendine gayet hâkimsin. İstesen çenene de hâkim olabilirsin."

İç geçirdi. "Tamam, en azından normale döndün."

"Saçmalık!" Homurdanarak başka yöne döndüm. "Topluluğum için senden af dilemem normal değil. Örtük gibi davranmak mı normal? Doro bizimle kal. Bizi yeniden tanımaya çalış ve kararını değiştirip değiştirmeyeceğine bir kere daha bak."

"Gözümden kaçan ne var da fark etmemi istiyorsun?"

"Çocuklarının gerçekten büyümüş olduğu gerçeği, dostum. Etkinlerin ve örtüklerin önceden bunu yapamadığını biliyorum. Hayatta kalabilmek için bile bir sürü şeyle mücadele etmeleri gerekiyordu. Kendi başlarına. Biz yalnız kalmak için uygun değiliz. Ama örüntü sayesinde olgunlaştık."

"Bunu fark etmediğimi sana düşündüren ne?"

Ona keskin bir bakış attım. O sırada sesine çok iğrenç bir tını yerleşmişti. Emma'nın sesinde duymayı bekleyeceğim türde ama Doro'dan beklemeyeceğim bir şey. "Evet," dedim yumuşak bir tonda. "Tabii ki farkındasın. Birkaç dakika önce kendin

söyledin bunu. Dört bin yılın sonunda tüm çabalarının sonucu olan çocuklarının artık onları getirebileceğin son noktaya gelip de tamamlandığını görmek senin için büyük bir şok olsa gerek. Onların artık... sana ihtiyacı olmadığını görmek."

Bana saf nefret dolu gözlerle baktı. Sanırın o anda canımı almaya daha önce hiç olmadığı kadar yakındı. Eline dokundum.

"Bize katıl, Doro. Eğer bizi yok edersen kendinin bir parçasını da yok edeceksin. Bizi yaratana kadar harcadığın onca zamanın boşa gidecek. Upuzun ömrün, bir hiç uğruna... Katıl bize."

Gözlerinde parlayan nefret yeniden gizlenmişti. Bunun nefretten çok kıskançlık olduğunu hissetmiştim. Eğer benden nefret etseydi çoktan ölmüş olurdum. Kıskançlık yeterince kötüydü. Beni yapmam için yarattığı şeyi yaptığım için benden nefret ediyordu – çünkü o yarım kalmıştı ve benim yaptığımı kendisi asla yapamayacaktı. Ayağa kalkıp odayı terk etti.

KARL

Yalnızca on gün içinde Karl, Mary'nin şüphelerinde haklı olduğundan emin olmuştu. Mary, Doro'ya itaat etmeyi başaramayacaktı. Onları aramayı istemese de bunun için uğraşmasa da örtükleri hissetmeye başlamıştı. Er ya da geç onları örüntünün içine çekmeye başlayacaktı. Ve bunu yaptığı gün büyük ihtimalle öldüğü gün olacaktı.

Peki, Mary'yle beraber kaç kişi?

Karl artan bir endişeyle onu izledi. Artık o da tıpkı bir örtük gibi kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama o ve Karl'ın dışında kimse bunu bilmiyordu. Kendini hep kalkanlı tutuyordu ve durumunu –belki Doro hariç– herkesten saklayabilecek kadar iyi rol yapabiliyordu. Doro'nun da umurunda değildi zaten.

Mary onunla konuşmuş ve reddedilmişti. Onuncu gece Karl onunla konuşmak için Doro'nun odasına gitti. Doro'ya yalvardı. Mary'nin büyük sıkıntı çektiğini anlattı. Ona Doro'nun en az değer verdiği örtüklerden küçük bir pay verilebilse–

"Üzgünüm," dedi Doro. "Bana itaat etmediği sürece sağ tutmaya değmez."

Kesin bir ret. Konu kapanmıştı. Karl bitkinlikle ayağa kalktı ve Mary'nin odasına gitti.

Mary sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu. Boş boş. Karl yanına gelip yatağa oturduğunda onun elini tutmak dışında hareket etmedi.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Beni okuyordun," dedi Karl tatlılıkla.

"Eğer okumuş olsam ne söylediğini biliyor olurdum. Yukarı birkaç dakika önce çıktım. Seni Doro'nun odasına giderken gördüm." Doğrulup ilgiyle Karl'a baktı. "Doro ne dedi, Karl?"

"Hayır dedi."

"Ah." Mary yeniden yatağa uzandı. "Reddedeceğini biliyordum. Boş yere umutlanıp duruyorum."

"Savaşman gerekecek."

"Biliyorum."

"Ve kazanman gerekecek. Onu öldüreceksin. Onu öldürmek için ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın!"

Mary tıpkı örtüklerin yaptığı şekilde yan tarafında döndü, başını ellerinin arasında sıkıştırdı, bedenini cenin pozisyonunda düğümledi.

Ertesi gün Karl aileyi bir araya topladı. Mary, August'u ziyarete gitmişti, Karl da o eve dönmeden diğerleriyle konuşmak istiyordu. Mary eve döndüğünde ne konuşulduğunu öğrenecekti. Hatta ona ne konuşulduğunu bizzat Karl anlatacaktı. Ama aileyle Mary yokken konuşmak istemişti.

Onlar Mary'nin arayışçıları neden geri çağırdığını zaten biliyorlardı. Bundan hoşlanmamışlardı. Örüntünün genişlemesiyle ilgili Mary'nin hissettiği heves onlara da bulaşmıştı. Şimdiyse Karl onlara Mary'nin boyun eğişinin fazla uzun süremeyeceğini

anlatıyordu. Mary'nin kendi ihtiyaçları Doro'ya karşı çıkmasına sebep olacak, bu karşı çıkış sonucunda da Doro onu öldürecekti. Ya da en azından öldürmeyi deneyecekti.

Karl, "Ulaştığımız sayı sayesinde Mary'nin, Doro'yu yenmesine yardımcı olabiliriz," dedi. "Vakit geldiğinde Mary'nin konuyla nasıl başa çıkacağından emin değilim ama olabildiğince çok kişinin bölgemizden uzaklaşmasını isteyecektir. Doro bize örüntüden önce etkinlerin bir aradalığa katlanamadığını anlatmıştı. Mary'nin eğer hepimiz bir aradayken öldürülürse ortaya çıkabilecek keşmekeşten korktuğunu biliyorum. Bence herkese Forsyth'ın dışına çıkıp dağılmalarını tembihleyecektir. Eğer siz de buradan uzaklaşmak isterseniz ayrılmanıza izin vereceğine eminim. Başka örüntücülerin sırf Mary öldürüldü veya verebileceklerinden fazla güç aldı diye ölmesi olasılığı onu kendi ölümünden daha çok rahatsız ediyor."

Jesse, "Bize hemen basıp gitmemizi söylüyormuşsun gibi duyuluyor," dedi.

Karl, "Size bir seçenek sunuyorum," diye yanıtladı.

"Bu seçeneği kabul etmeyeceğimizi bildiğin için," dedi Jesse.

Karl bakışlarını ondan diğerlerine çevirip gözleriyle her birini yavaş yavaş taradı.

"Hepimiz adına konuşuyor," dedi Seth. "Mary'nin darda olduğunu bilmiyordum. Bazen sorunları gerçekten çok iyi gizliyor. Ama artık öğrendiğime göre Mary'yi bırakıp gidecek hâlim yok."

Ada, "Peki ya ben okulu nasıl bırakayım?" dedi. "Tüm o çocuklar..."

Rachel, "Bence Doro hata yaptı," dedi. "Bence bunu yapmak için çok bekledi. Herhangi bir kişinin biz bu kadar kalabalıkken karşımızda durabileceğini sanmıyorum. Aramızda yeri doldurulamayacak tek kişi o olduğuna göre Mary'yi neden riske atmamız gerektiğini de anlamıyorum aslında. Eğer geri kalanımız birleşsek ve–"

"Mary bunun işe yaramayacağını söyledi," dedi Karl. "Ona karşı bile işe yaramayacağını söylüyor."

"O zaman bizim ona gücümüzü vermemiz gerekecek."

"Dürüst olmak gerekirse bunun işe yarayacağından da emin değil. Doro tek başına gücün kendisini yenmek için yeterli olmadığını söylüyor. Ben yalan söylediğinden şüpheleniyorum. Ama bunu öğrenmenin tek yolu Mary'nin Doro'yla yüzleşmesi. Böylece zamanı geldiğinde bir kısmımızdan veya hepimizden güç alacak. Onun elindeki tek silah biziz."

Jesse, "Eğer dikkatli davranmazsa," dedi, "bunu deneyecek -ya da insanlara dağılmalarını söyleyecek- vakti olmayabilir. Doro onun sıkıntıda olduğunu biliyor, değil mi?"

"Evet."

"O zaman Mary'nin son damlaya kadar dolmasını beklemeye gerek olmadığına karar verebilir."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Karl. "Ama Mary'nin, Doro'nun onu şaşırtmasına izin vereceğini sanmıyorum. Ama emin olmak adına Mary'yi bu akşam hazırlamaya -Doro'nun peşine düşme konusunda ikna etmeye- başlayacağım. Kendini hazırlasın ve Doro'nun karşısına çıksın."

Jan, "Onu ikna edebileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet." Karl ona baktı. "Sen bir şey söylemedin. Bizimle misin?"

Jan alınmış görünüyordu. "Ben de bu ailenin bir parçası değil miyim?"

Karl gülümsedi. Jan değişmişti. Sanatı ona hep eksikliğini duyduğu gücü vermişti. Ve ona yaşamıyla ilgili ihtiyaç duyduğu tatmini sunmuştu. Artık yatakta sevişirken bir ceset değil, gerçek bir kadın gibi davranıyor bile olabilirdi. Karl ciddiye almasa da kısa bir an bunu düşündü. Karl için Mary tam ona yetecek bir kadındı, eğer onu hayatta tutmayı başarabilirse tabii.

Jan, "Bence Doro birden fazla hata yaptı," dedi. "Bence Mary'nin kendisine ait olduğunu düşünmesi yanlış. Burada inşa ettiği bu şey konusunda hepimize karşı o kadar büyük bir sorumluluğu var ki Mary aslında bize ait, topluluğumuza. Mary hepimizin."

"Ben Mary'nin tam tersini düşündüğünü tahmin ediyorum,"

dedi Rachel. "Ama diğer evlerin başlarına Jan'in söylediği şekliyle söylemenin zararı olmaz. Onlar bizim en iyi, en güçlü bireylerimiz. Mary'nin onlara ihtiyacı olacak."

"Mary'yi onların güçlerini almaya ikna edebileceğimden şüpheliyim," dedi Karl. "Ama denemeyi planlıyorum."

Jesse, "Doro onu paramparça etmeye başladığında gücünü alabileceği herkesi alacak," dedi.

"Eğer söylediğin gibi vakti kalırsa," dedi Karl. "Umarım o noktaya gelmez. Onu ikna etmeye çalışmam da bu sebepten. Ve bakın, ev başlarına hiçbir şey söylemeyin sakın. Haber çok çabuk yayılır. Doro'ya da ulaşabilir. Eğer sığırlarının ona karşı ayaklanacak cesaret bulduğunu fark ederse ne yapacağını ancak Tanrı bilebilir."

12
Mary

Karl'ın, Doro'yla yaptığı konuşmanın ertesi sabahı uyandığımda ellerimin titremesini durduramadığımı fark ettim. Geçişimden birkaç gün öncesindeki gibi hissediyordum. Karl'ın yanında bunu saklamaya çalışmadım bile.

"Kendini bana aç," dedi, "belki yardımcı olabilirim."

"Yardımcı olamazsın," diye homurdandım. "Bu sefer olmaz."

"Denememe izin verir misin?'

Ona baktım, gözlerindeki endişeyi gördüm ve benden istediği şeyi yerine getirirken suçluluk duydum. Kendimi, bana yardım edebileceğini düşündüğüm için değil, yardım edemeyeceğinin farkına varması için açmıştım.

Birkaç saniye yanımda kalarak ihtiyacımı, açlığımı, açlıktan kıvranışımı paylaştı. Duygularımı paylaşıyor ama azaltmıyordu. Sonunda zihnimden çekildi ve boş gözlerle bana baktı. Bana verebileceği tek huzur türünü alabilmek için yanına gittim, bana sıkıca sarıldı.

"Benden güç alabilirsin," dedi. "Belki azalmasında faydalı olur senin şu..."

"Olmaz!" Başımı göğsüne yasladım. "Olmaz, olmaz, olmaz. Bunun aklıma gelmediğini mi sanıyorsun?"

"Ama fazlasını almana gerek yok. Yani sadece–"

"Karl, hayır dedim. Dün gece söylediğin gibi. Onunla savaşmam gerekecek. O zaman senden ve diğerlerinden güç alacağım. Ama o zamana kadar olmaz. Ben Doro gibi bir vampir

değilim. Aldığımın karşılığını veririm." Kendimi ondan uzaklaştırıp yüzüne baktım. "Tanrım, birdenbire ahlaklı kesildim."

"Aslında bir süredir itiraf etsen de etmesen de ahlaklı birisin."

Gülümsedim. "Doro'nun geçişim öncesi vicdan sahibi olup olamayacağımı merak ettiği günleri hatırlıyorum."

Karl tiksinir gibi bir ses çıkardı. "Asıl kendisi vicdan geliştirebilseydi keşke. Çıkıyor musun?"

"Evet. August'u görmeye."

Buna hiç cevap vermedi, aklımdan bunun oğlumuzu son ziyaret edişim olabileceğinin farkında olup olmadığını geçirdim. Sonra üstümü giyindim ve dışarı çıktım.

August'u gördüm, Evelyn'in programlanmasını Karl ile ortalarda olmasak da iyi bir anne olabileceği şekilde güçlendirdim. Evelyn'in zihnine, August geçişe yaklaştığının belirtilerini göstermeye başlayana kadar gerek duymayacağı veya hatırlamayacağı kimi komutlar da ektim. O gün geldiğinde paniğe kapılmasını ve August'u doktora veya hastaneye götürmeye kalkmasını istemiyordum. Belki endişelenmeme gerek yoktu. Belki Doro, August'a iyi bakılmasını ayarlayacaktı. Belki de bunun tam tersini ayarlardı.

Eve dönüp olabildiğince sıradan bir gün geçirmeyi başardım. Bir kadın ve bir adamın evlerinin başları olmalarını onayladım. Bir yılı aşkın süredir örüntücülerdi ve bu yıl içinde yaptıkları her şeyi okumuştum. Evlerin başı olmaya aday kişileri Karl ve ben denetliyorduk. Onları denetlemediğimiz zamanlarda birkaç kötü kişiye denk gelmiştik. Bazıları örtük yıllarının acıları yüzünden artık insana dönüşemeyecek kadar bozulmuş oluyordu. Aramızda bu tipler vardı ama artık onların baş olmasına izin verilmiyordu. Eğer onları düzeltemez veya şifa veremezsek –ihtiyaçları olan şey şifaysa eğer– onları öldürüyorduk. Hapishanemiz yoktu, ihtiyacımız da yoktu. İpsiz sapsız bir örüntücü, canlı tutulamayacak kadar tehlikeliydi.

Sanırım Doro de benimle ilgili böyle hissediyordu. Karl'a söylediği olsa olsa bunu ifade ediyor olmalıydı. "Eğer bana ita-

at etmeyecekse sağ tutmaya değmez." Doro ile birbirimize çok benziyorduk. Ona bu kadar benzeyecek şekilde yaratılmış birisinin onun tarafından hayatı boyunca kontrol edilmeye razı olacağı -olabileceği- fikri nereden gelmişti ki aklına?

İki ev başını onayladım ama onlara evlerini kurmak için bir hafta beklemelerini söyledim. Bundan pek hoşlanmadılar ama onaylandıkları için o kadar mutlu olmuşlardı ki karşı çıkmadılar. İkisi de akıllı ve yaman kişilerdi. Örüntü eğer bir mucize sonucu bir hafta sonra da varlığını sürdürüyor olursa bu başarıda onların da payı olacaktı.

Santa Elena'da yeni açtığı evleri görmek üzere Jesse'ye eşlik ettim. Onunla gitmemi istemişti. Aslında evleri görmem gerekmiyordu. Ara sıra aileleri denetliyordum hepsi bu. Bu zamanlarda bile şikâyet edecek pek bir şey bulamıyordum. İnşa ettiğimiz şeyi herkes önemsiyordu. Ne olursa olsun iyi bir iş çıkarıyorlardı.

Jesse arabada, "Bak, hepimizin senin yanında olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Pek şaşırmayarak ona baktım. Muhtemelen ona Karl anlatmıştı. Başka biri olamazdı.

"Keşke Doro'yu senin yerine biz alt edebilseydik," dedi Jesse.

"Sağol, Jess."

Bana hızlı bir bakış attı ve başını sağa sola salladı. "Onunla yüzleşme konusunda birkaç yıl önce benimle yüzleşme konusunda olduğundan daha gergin görünmüyorsun."

Omuz silktim. "Duygularımı ilan edebilecek bir konumda değilim sanırım."

"Arkanda hepimiz olursak onu yenebileceğini düşünüyorum."

"Niyetim bu."

Beylik laflar. Neden bu kadar uğraştığımı bile bilemiyorum. Birkaç tane daha rutin görev vardı. Onları da hoş karşıladım çünkü en azından aklımı ne kadar berbat hissettiğimden uzak tutuyorlardı. O akşam yemek yiyesim yoktu. Diğer herkes akşam yemeğindeyken ben odama gittim. Bırak yesinler. Belki de bu, son yemekleriydi.

İki saat sonra Karl üst kata gelip beni pencereden dışarı boş boş bakarak kendisini beklerken buldu.

Tam ben söyleyecekken, "Seninle konuşmalıyım," dedi.

"Tamam." Pencerenin kıyısındaki sandalyeye oturdum. O da yatağıma uzandı.

"Bugün bir toplantı yaptık – sadece aile içi. Onlara nasıl bir sıkıntın olduğunu ve savaşacağını anlattım. Ve eğer isterlerse kaçabileceklerini söyledim."

"Kaçmazlar."

"Bunu ben de biliyorum. Sadece kendi ağızlarıyla söylemelerini istedim. Kendilerini söylerken duymalarını ve bu davaya adanmış olduklarını anlamalarını."

"Herkes adanmış durumda. Bölgedeki her örüntücü. Bunun henüz farkında olmayanlar da çok yakında öğrenecek."

Karl doğruldu. "Ne yapacaksın?"

"Öncelikle bölgeyi boşaltacağım."

"Boşaltmak mı? Herkesi gönderecek misin yani?"

"Evet. Aile dahil, eğer gitmeyi kabul ederlerse tabii. Beni bırakmış olmuyorlar. Benden birkaç eyalet uzakta olsalar bile onları aynı verimde kullanabilirim."

"Gitmeyecekler."

Omuz silktim. "Umarım bu kararlarına pişman olmazlar."

"Doro'nun peşine sabah düşersin diye tahmin ediyorum."

"Herkesin kaçma vakti olduktan sonra, evet. Onların iyice dağılmalarını, olabildiğince geniş bir alana yayılmalarını istiyorum, ne olur ne olmaz."

"Biliyorum. Umarım Doro onlara kaçacak zaman verir. İnsanların ayrıldığını hissedecek olursa – mesela birisini düşünür de şu takip duyuları o kişinin Oregon'a gitmekte olduğunu söylerse etrafı kontrol etmeye başlayacaktır. Senin yeniden arayışçılarını yola koyduğunu düşünebilir. Herkesin gitmiş olduğunu fark ettiğindeyse olan biteni hemen anlayacaktır."

"Bu gece onun oyalanmasını sağlayabiliriz."

Bana baktı. Hiçbir şey söylemedim. Tabii ki Doro'yu bir örüntücüyle oyalamak için yanlış bir geceydi. Karl bir anlığına

avuçlarına baktıktan sonra başını kaldırdı. "Tamamdır; oldu bile. Vivian onu oyalayacak. Üstelik bunun kendi fikri olduğunu sanıyor olacak."

Algımızı Doro'nun odasına yönelttik ve bekledik. Vivian kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Onun zihni bize Doro'nun sözcüklerini iletti ve güvende olduğumuza emin olduk. Doro, Vivian'ı gördüğüne sevinmişti. Uzun zamandır birlikte olmamışlardı.

Karl, "Şimdi," dedi.

"Şimdi," diye onayladım. Yatağa gidip uzandım. Örüntüyü bu şekilde kullanacağım zamanlarda rahat hissetmem en iyisiydi. Gözlerimi kapadım ve örüntüyü odağıma getirdim. Şimdi insanlarımın toplu hoşnutluk tınlamasının farkındaydım. Günlerini sonlandırıyor, dinleniyor veya dinlenmek için hazırlık yapıyor, farkına varmadan birbirlerine huzur veriyorlardı.

Örüntüyü keskin bir hareketle kendime çektim ve huzurlarını bozdum. Bu ne onları ne de beni incitmişti fakat onların dikkatini şaşırtarak çekmişti. Karl'ın yanımda sıçradığını hissettim, üstelik o böyle bir çağrıyı hazır bekliyordu.

Sanki kalabalık bir oditoryumun sahnesine çıkmışım gibi tüm dikkatlerini bana yönelttiklerini duyumsayabiliyordum. Onların bin beş yüz otuz sekizine birden böylece ulaşmak iki yıl önce aileye ulaşmak kadar kolaydı. Kendimi tanıtmama bile gerek yoktu. Benim dışımda kimse örüntüyü kullanarak onlara erişemezdi.

Örüntü tehlikede, diye açıkça söze girdim. *Yok edilebilir.*

Bu sözüm karşısında tetiğe geçtiklerini hissedebiliyordum. Hepi topu iki kısa yıllık varoluşu süresince örüntü bu insanlara yeni bir yaşam biçimi sunmuştu. Değer verdikleri bir yaşam biçimi.

Örüntü yok edilebilir, diye tekrar ettim. *Eğer böyle bir şey olursa ve eğer bu gerçekleştiğinde siz birlikteyseniz tehlikede olacaksınız.* Onlara hızlı bir tarih dersi verdim. Daha önce bir defa alıştırma derslerinde veya öğrenme bloklarıyla maruz kaldıkları bir ders. Örüntüden önce etkin telepatlar gruplar hâlinde hayatta kalmayı başaramıyorlardı. Birbirlerine katlanamıyor, örüntü-

nün yardımı olmadan kendiliğinden gelişen zihin katışması durumunu kabul edemiyorlardı.

Bu artık geçerli olmayabilir, dedim. *Ama bin yıllardır böyleydi. Güvenliğimiz uğruna bunun halen geçerli olduğunu varsaymalıyız. Yani hepiniz bu akşam, hemen şimdi toparlanıp bölgeyi terk edeceksiniz. Ayrılın. Yayılın.*

Umutsuzlukları neredeyse fiziksel bir kuvvet gibiydi – bu kadar çok insanın dehşet içinde birbirlerine hak verip bana karşı çıkmaları. Bir sonraki düşünceme kendi gücümü de katarak zihiniçi bir bağırış gibi sesimi yükselttim.

Sakin olun!

Birçoğu sanki onlara vurmuşum gibi ürktü.

Sizi hayatınızı kurtarmak için gönderiyorum ve gideceksiniz.

Bir kısmı beni zihinlerinin dışına atmaya çalışacak kadar rahatsızlanmıştı. Ama elbette beni dışarıda tutamıyorlardı. Örüntüden konuştuğum sürece bunu yapamazlardı.

Hepiniz çok güçlü insanlarsınız, diye ilettim. *Tek başınıza*
570 *ayakta kalma konusunda sorun yaşamayacaksınız. Ve olur da örüntü sağ kalırsa hepinizi geri çağıracağımı biliyorsunuz. Sizin burada olmayı istediğiniz kadar ben de sizi istiyorum. Biz biriz. Ama şimdi, kendi iyiliğiniz için gitmeniz lazım. Güvende olduğunuzdan emin olabilmem için bu akşam ayrılın.*

Hissettiğim duyguyu onların da duyumsamasına izin verdim. Bunun için doğru zamandı. Güvenliklerinin benim için ne denli önemli olduğunu görmelerini istiyordum. Onlara söylediğim her sözcükte içten olduğumu bilmelerini istiyordum. Ama onları asıl söylemediğim sözcükler strese sokuyordu. Bana savurdukları soruların büyük kısmı zihin seslerinin karmaşasında boğuluyordu. Soruları ayrıştırıp anlamlandırabilirdim ama bununla uğraşmadım. Ayrıştırmam gerekmeyen soruysa herkesin zihninde ortak olan soruydu: *Tehlike ne?* Bu soruyu görmeme şansım yoktu ama görmezden gelebilirdim. İnsanlarım Doro'yu derslerden ve bloklardan tanıyordu. Çoğunun onunla hiçbir kişisel teması da olmamıştı. Öğrendiklerine –tüm teorik bilgiye– omuz silkme ve benim yerime Doro'nun peşine düşme

olasılıkları vardı. Bunu yaparken de kendi soylarını kırdırırlardı. Bu noktada bilmedikleri şey onları intihara kalkışmaktan kurtarabilirdi.

Sizler evlerinizin başlarısınız – ailenize karşı sorumluluklarınızı biliyorsunuz. Ailenizin tüm fertlerinin bu gece evi terk etmesini sağlayın. Terk etmeleri için yardım edin. Onları koruyun.

Bu kadar. İletişimi kestim. Şimdi bölgedeki en güçlü, en sorumluluk sahibi insanlar benim emirlerimin yerine getirildiğinden emin olacaktı. Ev başlarıma güveniyordum.

Gözlerimi açtım – ve ânında bir şeyin ters olduğunu anladım. Başımı çevirip Karl'ın sırtı bana dönük ve bedeni gergin olarak yatağın yanında dikildiğini gördüm. Onun ötesinde, kapı eşiğinde Doro duruyordu. Doro'nun yüz ifadesi örüntücülerimle ânında yeniden temas kurmama sebep oldu. Örüntüyü herkesin dikkatini çekecek şekilde kavradım. Kafa karışıklıklarını ve korkularını duyumsadım. Sonra yanlarında benim olduğumu hissedince şaşırdıklarını. Onlara düşüncelerimi çok açık ama hızlı bir şekilde ilettim.

Hepiniz, her ne yapıyorsanız durun. Sakin olun.

Benim gördüğümü onlar da görebiliyordu. Gözlerim açıktı, zihnim de onlara açılmıştı. Karl'ın ötesinde duran Doro'nun beni izlediğini görebiliyorlardı. Tehlikenin Doro olduğunu anlayabiliyorlardı. Artık ölümle sonuçlanacak hatalar yapmaları için çok geçti.

Kaçacak vaktiniz olmayacak. Savaşmama yardım etmeniz gerekiyor. Bana uyun ve onu öldürelim.

Bu düşünce tüm kafa karışıklıklarını yardı, tam umduğum gibi. İşte şimdi karşılarına onları tehdit eden şeyi yok etmek için bir yol çıkmıştı. İşte, karşısında dikkatli olma konusunda uyarıldıkları ama çoğunun korkmadığı Doro.

Oturun veya uzanın. Bekleyin. Hiçbir şey yapmayın. Size ihtiyacım olacak.

Doro, Karl'a doğru hamle yaptı. Ben ayağa kalkıp apar topar Karl'ın yanına gittim ve bir elimi omzuna koydum. Bana yandan bir bakış attı.

"Sorun yok," dedim. "Olabileceği kadar iyi. Dışarı çık."

Biraz rahatlar gibi oldu ama çıkmak yerine yatağın ucuna oturdu. Onunla tartışacak vaktim yoktu. İnsanlarımın güçlerini özümsemeye başladım. Karl'dan değil. Ondan güç alsam yatağa yığılır ve beni açık etmiş olurdu. Diğerlerinden. Doro saldırıya geçmeden önce olabildiğince çok kişiden güç almam gerekiyordu. Doro'nun saldıracağından da hiç şüphem yoktu.

DORO

Doro kıpırdamadan durdu, Mary'ye baktı ve neden bunca zaman beklediğini düşündü. "Eğer Karl'ın uzaklaşmasını istiyorsan yeniden deneyecek zamanın var," dedi.

"Karl kararını verdi." Mary'nin sesinde korku yoktu. Bu nedense Doro'yu memnun etmişti.

"Görünüşe göre sen de vermişsin."

"Benim için bir karar söz konusu değildi. Yapmak üzere dünyaya geldiğim şeyi yapmam gerekiyor."

Doro omuz silkti.

"Vivian'ı ne yaptın?"

Doro, "Biraz düşündükten sonra hiçbir şey," dedi. "Vivian artık uysal ve sadık bir evcil hayvan ve bir yılı aşkın süredir bana bakmamıştı bile. Karl'ın kadınları Karl onların bireyselliğini korumaya çalışmayı bırakınca ve onları tamamen ele geçirince genelde öyle oluyorlar." Gülümsedi. "Karl'ın dilsiz kadınlarından bahsediyorum tabii. Yani artık kendisine Karl dışında partner arayacak kadar adım atma kabiliyeti kalmayan Vivian bir anda yanıma geldiğinde gönderildiğini anladım. Neden gönderilmişti?"

"Fark eder mi?"

Doro hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır. Aslın-

da etmez." Doro kendi perdeli algısından da olsa Mary'nin etrafındaki psişik etkinliğin büyük ölçüde farkındaydı. İki yıl önce Mary gidip de Jesse ve Rachel'ın enerjilerini aldığında hissettiğine benzer bir şekilde Mary'ye çekiliyordu. Şimdi Mary'nin topluluğundakilerden bir sürü kişiyi kendine katıyor olabileceğini tahmin ediyordu. Ona almaya vakit tanıdığı kadarı kaç kişiyse. Doro yanına oturduğu sırada Mary sakinlikle bekliyordu. Diğer tarafında oturan Karl'a baktı.

"Bizden uzaklaş," dedi sessizce.

Karl tek kelime etmeden pencere kenarındaki sandalyeye oturdu. Sandalyeye ulaştığı anda sanki bayılmış gibi yığılıverdi. Mary en sonunda onun enerjisini de almıştı. Bir an içinde Doro da Mary'yi aldı.

Doro bir hamlede Mary'nin bedeninin içine yerleşmişti. Ama o hızla ele geçirilecek kolay bir av değildi. Öldürülmesi biraz sürecekti.

Mary enerjiydi, Doro'nun daha önce hiç hissetmediği bir güç – onlarca, belki yüzlerce örüntücünün gücünün birleşimi. Doro bir an bu güçten sarhoş olmuş gibiydi. İçini dolduruyor, tüm diğer düşünceleri dışarıda bırakıyordu. Örüntünün alev alev ince bağları Doro'yu sarmaladı. İşte, Doro'nun karşısında... karşısında yıllar içinde öldürdüğü binlerce kurbanının silikleşen algılarında kendisini nasıl gördüyse aynı şekilde kendisinin biraz daha küçük bir kopyası duruyordu. Karşısında incecik alev alev bağlantıların karmaşık bir ışık düğümünde kenetlendiği yerde küçücük bir güneş vardı.

Mary.

Alevden yapılma bir canlı gibiydi. İnsan değildi. Doro'nun olduğundan daha insan değildi. Bu konuda Mary'ye daha küçükken yalan söylemişti – onu sakinleştirmek için. Ama Mary'nin en büyük zayıflığı, savunmasız ve yeri ikame edilemeyecek insan bedeni bu yalanın gerçek gibi görünmesini sağlamıştı. Ama o beden, tıpkı Doro'nun dizi dizi bedenleri gibi yalnızca bir maske, bir kılıftı. Doro şimdi Mary'yi olduğu şey olarak görebiliyordu, Doro'nun ikizi gibiydi.

Ama hayır, Doro'nun ikizi değildi. O çok daha ufak, çok

daha genç bir varlıktı. Doro'nun tamamlanmış bir sürümüydü. Doro'nun bir daha asla yapmayacağı bir hataydı. Ve işe bakın ki Mary'yi yok edecek olan şey de bu tamamlanmışlığıydı. O ortakyaşar bir canlıydı, kendi topluluğunun üyeleriyle ortaklık içinde yaşayan bir tür. Mary topluluğuna birlik hissi verirken onlar onu besliyor, hep birlikte serpiliyorlardı. Mary, Doro onu kendisi hakkında öyle düşündürmeye çalışsa da asalak bir canlı değildi. Ve Mary'nin çok büyük bir gücü olsa da içgüdüsel olarak katil değildi. Doro öyleydi.

Doro, Mary'yi iyice gözlemleyebildikten sonra ona sarıldı, sarıp sarmaladı. Fiziksel düzlemde bu hareketi ilk bakışta sevgi dolu görünebilirdi – garip bir kavrama olduğu ortaya çıkıncaya kadar.

Mary kendini kurtarmak için çırpındığında Doro onun harcadığı enerjiyi içti, zevk içinde kana kana içti. Ona bu güne dek tek bir kişinin böylesi güç verdiği olmamıştı.

Mary telaşa kapıldı ve kaçmak için daha fazla debelendi, karşı koymaya çalıştı ve Doro'yu gücüyle biraz daha besledi. Kendi gücü ve ödünç almış olduğu tüm güç tükenene dek Doro'yu besledi. Ve sonunda Doro çok iyi tanıdığı dehşeti Mary'nin zihninde de gördü.

Mary ölmek üzere olduğunu biliyordu. Elinde hiçbir şey kalmamıştı, topluluğundan güç alacak vakti bile yoktu. Öldüğünü hissediyordu. Doro da onun öldüğünü hissediyordu.

Sonra Doro onun sesini duydu.

Hayır, duymadı da duyumsadı; bedendışı lanet okumalar. Mary artık Doro'nun o denli parçası olmuştu ki düşünceleri Doro'ya ulaşıyordu. Mary'nin sonunu getirmek, ondan kalan son kırıntıları da yemek için hamle yaptı. Ama kalan son kırıntılar örüntüydü.

Mary halen hayattaydı çünkü tüm o kişilerle bağlıydı. Doro'nun ondan emdiği güç — Mary'nin kalan enerjisi bittikçe yeniden doluyordu. Mary ölemiyordu. Yeni canlar durmaksızın içine akıyordu. Sinirlenen Doro, Mary'yi hızlıca içine çekmeye çalıştı, böylece ölecekti. Ve beşinci denemesinde de ölmedi

Mary. Sanki Doro'nun elinden sıvışarak kaçıyor, onun uzağında daha önce hiçbir kurbanının yapamadığı bir şekilde yeniden madde kazanıyordu.

Mary artık hiçbir şeyi kendisi yapmıyordu. Zayıflamış ve bitkindi. Örüntü işlevini kendiliğinden yerine getiriyordu. Görünüşe göre onu destekleyecek örüntücüler olduğu sürece de yaptığını sürdürecekti.

O sırada Mary, Doro'nun sorun yaşadığını fark etmeye başladı. Kendisinin neden halen hayatta olduğunu merak etti. Mary'nin düşünceleri Doro'ya apaçık ulaştı. Görünüşe göre onunkiler de Mary'ye ulaşıyordu.

Beni öldüremiyorsun, diye iletti Mary. *Bunca şeyden sonra beni öldüremiyorsun. Gitmeme izin versene!*

Doro başlangıçta Mary'nin iletişim kurabilecek kadar canlı olduğuna şaşırdı. Sonra öfkelendi. Mary çaresizdi. Çok daha önceden Doro'ya teslim olmalıydı ama bir türlü ölmüyordu.

Eğer Mary'nin bedenini terk etmeyi başarabilirse –daha önce öldürme işlemini tamamlamadan böyle bir şeye hiç kalkışmamıştı– yeniden deneyebilirdi. Mary'nin daha fazla örtük toplayıp Doro'yu öldürecek başka bir yol bulmasını bekleyemezdi.

Karl'ın bedenine atlar, belki Karl'dan başka birine geçerdi. Karl şu an, Mary onun gücünü aldığına göre, canlıdan çok ölü gibiydi. Doro yaşamaya devam edip kendine dayanıklı bir beden bulup Mary'nin karşısına bu yeni bedenle tekrar çıkabilirdi. Sonra boğazını keser veya gerekirse kafasını koparırdı. Böyle bir şeyi şifacılar bile iyileştiremezdi. Sonuçta Mary zihnen çok güçlü olsa da bedenen ufak bir kadındı. Kolay bir avdı.

Mary ona tutunmuş gibiydi. Doro'nun onu kavradığı şekilde o da Doro'yu kavramaya çalışıyordu, ama ne tekniğini biliyordu ne de gücü kalmıştı. Birazını öğrenmeyi başarmışsa da çok geç kalmıştı. Artık Doro için bir can sıkıntısından farksızdı. Doro tüm odağını Karl'a yönlendirdi.

Mary aniden can sıkıntısından fazlası oluverdi.

Topluluğunun kalanından da güç aldı. Ama artık teker teker çekmiyordu gücü. Rachel'ın ayinlerde yaptığına benzer bir

şekilde hepsinden aynı anda enerji çekti. Ve Mary örüntücülerinin enerjisini, Rachel'ın dilsizlerine yapmadığı bir şekilde kendine çekti. Sonra çaresizlik içince yeniden Doro'yu yakalamaya çalıştı.

Bir an sanki yeniden güç kazandığını –çaresizlikle yaptığı hamlenin ona ikinci bir şans kazandırdığını– fark etmemiş gibiydi. Sonra yeni kazandığı güç onu canlandırdı. Artık Doro için Mary dışında birisine odaklanmak imkânsızlaşmıştı. Mary'nin gücü Doro'yu çekiyordu.

Mary birdenbire Doro'yu kavramayı bıraktı ve kendisini Doro'nun üstüne savurdu. Onu sarmaladı.

Afallayan Doro onu üstünden silkeleyip atmaya çalıştı. Bir an Doro'nun çırpınışı aynı Mary'ninkinin Doro'yu beslediği gibi Mary'yi beslemeye başladı. Mary bir sülük gibiydi; zevkten çıldırmıştı, Doro'nun gücünü emiyordu.

Doro durdu, çırpınmayı bıraktı. Kendi kendine gaddarca gülümsedi. Mary öğreniyordu ama halen bilmediği çok şey vardı.

Şimdi Mary'ye yalnızca debelenerek gücünü emdirmeyi reddetmekle yetinmeyip aynı zamanda da gücünün alınmasına etkin bir şekilde direnen bir rakiple karşılaşmanın ne denli zor olduğunu öğretiyordu. Ve direnmenin tek yolu vardı. Mary, Doro'yu sindirmeye çalışırken Doro da onu sindirmeye çalışarak karşılık veriyordu.

Uzun birkaç an boyunca birbirlerine direnç gösterdiler, ikisi de ne güç kaybediyor ne de kazanıyordu. Birbirlerini sıfırlıyorlardı.

Bu durumdan iğrenen Doro yeniden Karl'a odaklandı. Mary'den zihnen uzaklaşıp bedenen yeniden karşısına çıkmak daha doğru olacaktı.

Mary, Doro'nun gitmesine izin verdi.

Şaşkına dönen Doro dikkatini yeniden ona yönlendirdi. Ve bir an Mary'ye odaklanamadı. Zihninde radyo cızırtısı gibi ama gürüldeyen bir şey vardı – o kadar yoğun bir "gürültü" ki kıvranarak ondan kaçmaya çalıştı. Gürültü yavaş yavaş dindi.

Sonra Mary'den tam olarak ayrılamadığını fark etti. Mary'ye

bağlanmıştı. Alevden yapılma tek bir iplikten bağlıydı. Mary, Doro'yla olan zihinsel yakınlığını kullanarak onu ağına çekmişti. Örüntüsüne.

Doro panikledi.

Örüntünün bir üyesi olmuştu. Örüntücü. Mülk. Mary'nin mülkü.

Kırılgan görünen ipliğe karşı koydu. Rahatlıkla esniyordu. O sırada kendi kendisini çekiştirdiğini fark etti. Bu iplik onun da bir parçasıydı. Zihinsel bir uzuv gibi. Kesme şansı bulamadığı bir uzuv gibi.

Örüntücüler ona başlangıçta nasıl hissettiklerini anlatmışlardı – kafese konulmuşluk hissini, tasma takılma hissini. Bu hisleri yaşayarak zaman içinde atlatmışlardı. Mary onların yaşamasını istediği için yaşamışlardı. Onların yaşamlarının ne ölçüde Mary'nin ellerinde olduğunu Mary'nin anlamasına da bizzat Doro yardım etmişti.

Doro çaresizce ve boşu boşuna karşı koydu. Mary'nin keyfini duyumsayabiliyordu. Mary'yi neredeyse öldürmüş, sıkı sıkıya bağlandığı adamı da öldürmek üzereydi oysa. Ve Mary intikamını alıyordu. Doro'yu yavaş yavaş tüketti, korkusunu ve canını emerken tadını çıkardı ve Doro'nun sessiz çığlıkları arasından kahkahalarla güldü.

KAPANIŞ
MARY

Ben daha yataktan kalkamadan Doro'nun son bedenini yaktılar. İki gün yattım. Diğerlerinin büyük kısmı daha uzun süre yatmak zorunda kaldı. Ayağa kalkabilen birkaç kişi dilsiz hizmetçilerinin yardımıyla yapılması gerekenlerle ilgileniyordu. Yüz elli dört örüntücü bir daha ayılmadı. Onlar benim en zayıf örüntücülerimdi ve onlardan aldığım enerjiye dayanma güçleri olmamıştı.

Öldüler çünkü Doro'yu nasıl öldüreceğimi öğrenmem çok uzun sürmüştü. Doro öldüğünde, topluluğumdan aldığım enerjiyi herkese geri dağıtmaya başladım ama o yüz elli dört kişi çoktan ölmüştü. Daha önce hiç enerjiyi geri vermem gerekmemişti ama daha önce hiç bu kadar çok enerji de kullanmamıştım. Bir şekilde bunu yapmayı başararak o yüz elli dört kişi dışında ölümün eşiğine gelen kimi insanları kurtardım. Böylece başa çıkmam gereken tek düşünce yüz elli dört kişiyi öldürmüş olmamdı...

Emma öldü. Rachel ona Doro'nun başına geleni anlattığında ölmeye karar verdi. Olması gerektiği gibi.

Karl hayatta kaldı. Ailemiz de. Eğer onları öldürmüş olsam Emma'nın çıkış yolu bana iyi bir yol gibi görünmeye başlayabilirdi belki. Ama bu yola sapmazdım. Ne olursa olsun en az yirmi yıl daha bu tür bir şeyi yapmayı düşünme özgürlüğüm bile olmayacaktı. Olsun varsın. İstediğim özgürlük de öyle bir şey değildi zaten. Önemsediğim tek özgürlüğü elde etmiştim. Doro ölmüştü. Nihayet, tamamen ölmüştü. Artık yeniden gelişip serpilebilecektik – onun çocukları olan bizler.

Clay's Ark*

Phyllis White'ın anısına

* (İng.) Clay'in Gemisi: Clay, İngilizcede "kil" anlamına geliyor. Octavia Butler, *Clay's Ark* ve *Örüntübaşı* romanlarında Clay'in isminin bu anlamını Tanrı'nın insanı kilden yaratması inancına ve Nuh'un Gemisine gönderme olarak kullanıyor. *–çn*

1

Doktor

Geçmiş 1

Geminin yok edilişi üstünden beş gün geçmişti. Adam bunun nasıl gerçekleştiğini hatırlamıyordu. Artık yalnız başına olduğunu biliyordu; inmeyi planladıkları istasyona veya Luna'daki acil durum üssüne değil de eve dönmüş olduğunu da. Gece olduğunu biliyordu. Uzun zaman aralıkları boyunca bundan başka hiçbir şeyi bilemedi.

Hiç düşünmeksizin yürüyor ve tırmanıyor, işine yarayabilecek bitkiler dışında ayağının altındaki kumu, kayaları veya dağları fark etmiyordu. Onu yürümeye iten şey açlığı ve susuzluğuydu. Eğer bir an önce su bulamazsa ölecekti.

Beş gün iki gece boyunca saklanmış, hedefsizce üç gece boyunca dolanmıştı; aklındaki tek şey ise gıda, su ve insan yoldaşlığıydı. Bu süre zarfında bazen elleri, bazen de taşları kullanarak yabantavşanları, yılanlar hatta bir çakal öldürmüştü. Bunların hepsini, kanlarını üstündeki yırtık pırtık tuluma sıçratarak çiğ çiğ yemiş, içebileceği kadar kanı lıkır lıkır içmişti. Ama neredeyse hiç su bulamamıştı.

Şimdiyse bir köpeğin veya atın alabileceği gibi alıyordu suyun kokusunu. Bu durum artık onu şaşırtmıyordu. Duyularını normal şartlarda pek insansı kabul edilmeyecek şekillerde kullanmaya alışmıştı. Zaten epeyce bir süredir kendi insanlığını zihninde sorgulamaktaydı.

Yürüdü. Sıradağların eteklerindeki kayalıklara ulaştığında tırmanmaya başladı; çevresindeki değişikliğiyse ancak hareket etmek gitgide zorlaşıp yavaş yavaş yiten kuvvetinden fazlasını gerektirmeye başladığında fark etti.

Birkaç kere dikkat kesildiğinde duyuları hem elleri ve ayaklarının altındaki aşınmış sert granitin hem de yöneldiği taraftaki insanların farkına varacak kadar hassastı. Tabii bu durum onu hiç şaşırtmadı. Çöllerde insanlar ya suyun etrafına toplaşır ya da yanlarında su getirirlerdi. Bir yanı o insanlara katılmak için can atıyordu. Başka insanların yakınında olmaya en az suya duyduğu kadar ihtiyaç duyuyordu. Bir yanıysa suya ulaştığında insanların o bölgeyi terk etmiş olacağını umuyordu. İnsanların arasındaki kadınların kokusunu ayırt etmeye başladığında her tarafından terler boşaldı. En azından kadınların ortamı terk etmiş olmasını diliyordu. Eğer kalırlarsa, eğer herhangi biri kalırsa, yaşamları tehlikedeydi. Bazıları kesinkes ölecekti.

Günümüz 2

Blake Maslin batıdaki Palos Verdes anklavına* ve evine gitmek üzere Needles'tan ayrıldığında rüzgâr esmeye başlamıştı. Bir şehir adamı olan Blake hava durumunu önemsemesi gerekebileceğini hiç düşünmemişti. Kızı Keira, adamı çöl rüzgârlarının arabaları yolun dışına uçurabilecek kadar kuvvetli esebileceği ve rüzgârda uçuşan kumların arabaların boyasına zarar verebileceği konusunda uyarmış, Blake ise onu teskin etmişti. Blake, kızının endişelerini pek dinlemeksizin onu teskin etmeyi son zamanlarda iyice alışkanlık hâline getirmişti; ama onun da öyle çok tasası vardı ki.

Oysa bu sefer Keira haklıydı. Haklı olmalıydı. Çöl, uzunca bir süredir kızın ilgi alanlarındandı ve sahiden de çöl hakkında Blake'den çok şey biliyordu. Bu eski kafa araba yolculuğu da zaten o çölü bildiği, sevdiği ve Flagstaff Arizona'da yaşayan büyükannesi ve dedesini -Blake'in ebeveynlerini- son bir kez görmek istediği için planlanmıştı. Onları telefon ekranından değil de canlı görmek istiyordu. Kendisi hâlâ keyifli zaman geçirebilecek kadar iyiyken onlarla beraber olmak istemişti.

Needles'ın yirmi dakika dışına vardıklarında, rüzgâr şiddetlenmeye başladı. Yolun ilerisinde koyu gri bulutlar kabarıyor, şimşekler bulutların arasında çakıyordu. Henüz yağmur yağmıyordu. Toz ve kumu yerinde tutabilecek bir şey yoktu.

Blake bir süre yolda ilerlemeye çalıştı. Keira arka koltukta uyuyor, neredeyse horlayacakmış gibi derin derin nefes alıp ve-

---

* Anklav: Vatikan gibi, tamamen başka bir siyasi bölgenin sınırları içinde kalan bölgelere denir. -*çn*

riyordu. Adam rüzgârın sesinden kızı duyamaz hâle geldiğinde rahatsız olmaya başladı.

İlk doğan kızı Rane, adamın yanındaki koltukta oturuyor, hafif bir tebessümle fırtınayı seyrediyordu. Blake arabayı kontrol etmeye çalışırken Rane durumun tadını çıkarıyordu. Keira çok endişeli biriyse, Rane tamamen tasasızdı. O ve Keira çift yumurta ikiziydiler, hem görüntü hem de davranış itibarıyla tamamen farklıydılar. Blake de zaman içinde fark etmeden daha dayanıklı ve atılgan olan Rane'nin Keira'dan yaşça küçük olduğu gibi bir düşünceye kapılmıştı.

Ani bir rüzgâr arabaya yan tarafından vurduğunda araba neredeyse yolun dışına uçuyordu. Blake birkaç saniye boyunca önünde soluk bir toz ve kum duvarından başka bir şey seçemedi.

Nihayet kendisi de korkmaya başlayınca arabayı kenara çekip durdurdu. Dışı zırhlı, yüksek süspansiyonlu Jeep Wagoneer arabası adamın hobisi gibiydi, benzinin bol bulunduğu geçmiş zamanlardan bugüne kadar korunmuş bir yadigâr. Arabanın yalnızca petrolle çalıştığı günler de olmuştu ama artık etanolle gidiyordu. Yoldaki birkaç diğer arabaya göre daha büyük ve ağırdı ayrıca Blake de iyi bir şoförddü. Ama bu kadar macera yeterliydi, özellikle arabada kızlar varken.

Arabayı emniyetli bir şekilde durdurmayı başardığında etrafına bakındı ve başka arabaların da durduğunu fark etti. Otobanın öbür tarafında, uçuşan tozun ve kumun arasından hayalet gibi görünen üç koca kamyon – pahalı özel taşımacılar, kimbilir ne taşıyorlardı: ülkenin bir yanından öbür yanına taşınmanın arkaik lüksünün bedelini ödeyebilen zenginlerin mallarından çöllerde kalan birkaç anklavın ve yol kenarı istasyonunun ihtiyaçlarına, yasadışı uyuşturuculardan silahlara veya belki daha beterlerine... Birkaç metre ileride hurda bir Chevrolet ve küçük, elektrikli şundan-bundan bir araç duruyordu. Arkalarında garip bir açıyla park etmiş başka bir özel taşıma kamyonunu fark ettiğinde bu aracın otobanda kendini güçbela kenara atmış olduğunu anladı. Bu şartlar altında eski tur otobüslerine heyecan aramak için doluşan tipler dışında kimse yola devam etmezdi zaten.

Çölün dışında Blake'in daha önce fark etmediği bir toprak yoldan başka bir araba geldi ve otobana doğru sürdü. Blake aracı iyice bir süzdü, bu aracın nereden geldiğini merak etti. Ne de olsa otobanın bu kısmı iki yandan da Blake'in o âna dek gördüğü en sıkıcı çöl, volkanik tepeler ve hiçlikle çevriliydi.

Üstelik araba son derece güzel, eski, şarabi bir Mercedes'ti – yabanın ortasından çıkmasını en son bekleyeceği şeydi herhalde. Kumun üstünde yol alarak Blake'in arabasının yanından geçti, sapabileceği tek şerit batı yönüne giderken bu araba doğu yönüne ilerliyordu. Blake şoförün bu fırtınada otobanı geçebilecek kadar salak olup olmadığını merak etti. Araba yanlarından geçtiğinde içinde üç kişi görmüş, kadın mı adam mı olduklarını anlayamamıştı. Arkasındaki toz bulutunda kaybolmalarını izledi ama hemen sonra Keira'nın uykusundaki iniltisini duyup Mercedes'tekileri unuttu.

Kıza baktığında Rane'nin de kardeşine bakmak üzere arkasına döndüğünü hissetti. Keira tüm zayıflığı ve kırılganlığıyla uyumaya devam etti.

"Needles'tayken," dedi Rane, "iki adamın ondan bahsettiğini duydum. Keira'nın çok güzel ve narin gözüktüğünü söylüyorlardı."

Blake başıyla onayladı. "Ben de duydum onları." Kafasını sağa sola salladı. Keira bir zamanlar çok güzeldi, hatta annesine öyle çok benziyordu ki bu durum Blake'e acı veriyordu. Şimdiyse sanki eterden gelivermiş de bu dünyadan değilmiş gibi gözüküyordu, en azından insanlar böyle diyordu. Daha yalnızca on altı yaşındaydı ama bir yetişkin hastalığı olan akut miyeloid lösemisi vardı ve bedeni tedaviye yanıt vermiyordu. AML hücrelerinin normale dönmesini sağlaması gereken epigenetik tedavi başarılı olmadığı için doktoru çaresizlik içinde eski usül kemoterapiye başvurmak zorunda kalmıştı, kız da bu yüzden peruk takıyordu. Saçlarının neredeyse tamamı dökülmüştü. O kadar çok kilo kaybetmişti ki hiçbir giysisi üzerine olmuyordu. Kendi kendisinin eriyerek gittiğini görebildiğini söylüyordu. Onun eriyişini Blake de görebiliyordu. Bir iç hastalıkları uzmanı olarak görmek istediğinden fazlasını görüyordu.

Bakışını Keira'dan ayırırken gözünün ucuyla parlak yeşil bir şeyin Rane'nin camının orada hareket ettiğini fark etti. Blake daha ağzını açamadan hiçliğin ortasından beliren bir adam kızın *kilitli* kapısını açıp Rane'yi ittirerek yanına oturuverdi.

Adam çok hızlıydı, en az iki adam gücündeydi ama çok yapılı bir hâli yoktu ve dengesi biraz bozuk gibiydi. Adam dengesini geri kazanamadan Rane çığlık çığlığa bir küfür savurdu, dizlerini gövdesine doğru çekti ve bacaklarını yay gibi savurarak adamın karnını tekmeledi.

Adam ikiye katlanarak yere devrildi, yeşil tişörtü rüzgârda dalgalanıyordu. Başka bir adam ânında onun yerine geçti. İkinci adamın silahı vardı.

Korkuya kapılan Rane, Blake'e yanaştı; Blake ise solundaki kapıya çaprazlama asılı duran otomatik tüfeğine uzanmışken davetsiz misafirin silahını fark edip durdu. Silah ona doğrultulmamıştı. Rane'ye doğrultulmuştu.

Blake ellerini kaldırdı ve boş olduklarını göstermek için başının üstünde tuttu. Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Tek yapabildiği kızına doğrultulmuş mat siyah renkli kısa karabina tüfeği seyretmek oldu.

Blake, "Cüzdanımı alabilirsin," dedi nihayet. "Cebimde."

Adam Blake'in söylediğini yoksaydı.

Kırmızı Mercedes, Blake'in arabasının yanına yanaştığında Blake arabanın içinde sadece bir kişi olduğunu görebiliyordu. Bir kadın, diye düşündü. Aslında tek görebildiği uzun koyu renk bir saç demetiydi.

Yeşil tişörtlü adam yerden kalktı ve tabancasını çekti. Artık iki silah vardı, ikisi de Rane'ye yöneltilmişti. Psikolojiden anlayan eşkıyalar. Yeşil tişörtlü adam arabanın etrafından dolanıp Blake'in olduğu tarafa geçti.

"Kilide dokun," diye buyurdu öteki. "Yalnızca kilide. Onu da içeri al."

Blake söyleneni yaptı ve Yeşil Tişört'ün kapıyı açıp silahını almasına izin verdi. Sonra Yeşil Tişört insanötesi bir hızla Blake'in ötesine uzanıp telefonunu kaptı. "Şehir zengini!" diye tiksintiyle

homurdandı daha Blake olan biteni kavrayamadan. "Şehirliler çok yavaş ve aptal. Hadi cüzdanını da çıkar ve bana ver."

Blake, gözünü silahlardan ayırmadan yavaş hareketlerle cüzdanını Yeşil Tişört'e uzattı. Yeşil Tişört cüzdanı çekip aldı, kapıyı kapattı ve arabanın öbür tarafına, iki arabanın rüzgârdan biraz koruma sağladığı bölgeye gitti. Cüzdanı açtı. Şaşırtıcı ama para bölmesine hiç bakmadı oysa Blake'in orada iki bin dolardan fazla parası vardı. Blake seyahat ederken yanında az biraz nakit para bulundurmayı severdi. Yeşil Tişört, Blake'in bilgisayar kartlarını karıştırdı, Palos Verdes Anklavı'na ait kimlik kartını buldu.

"Doktor," dedi. "Buna ne dersin. 'Blake Jason Maslin.' Doktor ihtiyacı olan bir tanıdığın var mı, Eli?"

Diğer silahlı adam neşeden çok uzak bir kahkaha attı. Uzun boylu ince bir adamdı, siyah teni çöl tozunun yapabileceğinden daha griydi. Adamın sağlığı Keira'nınkinden belki az biraz daha iyidir, diye tahmin yürüttü Blake.

Biraz düşününce daha kısa ve ufak kemikli olan Yeşil Tişört'ün de pek sağlıklı görünmediğine karar verdi. Üstünü kaplayan toz katmanının altında grimsi yanık tenli sarışın bir adamdı. Kelleşmişti. Silah tutan eli hafiften titriyordu. Hasta bir adam. Bu adamların ikisi de hastaydı; hasta ve tehlikeli.

Blake korumacı bir tavırla kolunu Rane'nin omzuna attı. Tanrıya şükür Keira tüm bu olan bitenden sonra hâlâ uykudaydı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Eli arka koltuktaki Keira'ya ve Rane'ye işaret ederek. "Kimlerin beşiklerini soyuyorsun, Doktor?"

Blake gerildi, Rane'nin de ona yanaştığını ve gerildiğini hissetti. Blake'in karısı Jorah siyah olduğu için Rane, Keira ve kendisi bu tür sorgulanmalardan daha önce de geçmişlerdi.

"Onlar benim kızlarım," dedi Blake soğuk bir tonda. Eğer ortada silahlar olmasa daha fazlasını da söylemek isterdi. Eğer Blake eliyle kızın omzunu sıkmamış olsa Rane de daha fazlasını söylemek isteyecekti.

Eli başta şaşırmış gözüktü, sonra başıyla onayladı ve söyleneni kabul etti. Çoğu insanın inanması çok daha uzun sürüyordu. "Tamam," dedi Eli. "Hadi kızım, çık dışarı."

Rane kıpırdamadı, istese bile kıpırdayamazdı. Blake onu sıkıca tutuyordu. "Baba?" dedi fısıltıyla.

"Tüm paramı aldınız," dedi Blake, Eli'a. "Başka ne istiyorsan al. Ama kızlarımı rahat bırak!"

Yeşil Tişört arka koltuktaki Keira'ya bir bakış attı. "Bence bu ölmüş," dedi hava durumundan bahseder gibi. Blake bunun Keira'nın derin uykusuyla ilgili bir şaka olduğunu biliyordu ama yine de emin olmak için Keira'yı kontrol etmekten kendini alamadı.

"Hey, Eli," dedi Yeşil Tişört, "bunlar sahiden de adamın çocukları, biliyorsun değil mi?"

"Evet, farkındayım," dedi Eli. "Bu işimizi kolaylaştırır. Kızlardan birini aldık mı adam da bizim demektir."

Rüzgâr yemiş çamurlu koca koca damlalarla yağmur başlıyordu. Rüzgârın uğultusunun arasından uzakta bir yerlerde çakan şimşeğin gökgürültüsü duyuldu.

Eli, Blake'in duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle Rane'yle konuşmaya başladı. "Bu adam senin baban mı?"

"Az önce öyle olduğunu kabul ettin ya," dedi Rane. "Ne bok istiyorsun?"

Eli kaşlarını çattı. "Annem hep 'Konuşmadan önce düşün,' diye öğütlerdi. Senin annen sana böyle bir şey öğretmedi mi, kızım?"

Rane bir şey söylemek yerine bakışlarını kaçırdı.

"Bu adam baban mı?" diye tekrarladı Eli.

"Evet."

"Ve onun canının yanmasını istemezsin, değil mi?"

Rane başka yerlere bakmayı sürdürdü ama korkusunu gizleyemedi. "Ne istiyorsun?"

Eli, kızın söylediğini yoksayarak elini Yeşil Tişört'e uzattı. Bir süre sonra Yeşil Tişört ona cüzdanı uzattı. "Blake Jason Maslin," diye okudu Eli. "Dört, yedi, yetmiş yedide doğmuş. 'Oh say can you see...'*" Rane'ye döndü. "Adın ne, tatlım?"

---

* Blake'in doğum günü Amerika'nın bağımsızlığını kazandığı 4 Temmuz gününde olduğu için Eli, Amerikan milli marşının ilk dörtlüğünü okuyarak alay ediyor. *-çn*

Rane öylece söyleniverilen "tatlım"dan rahatsız olup duraksadı. Normal şartlar altında kendisine böyle büyüklük taslayan tiplerin hakkını verirdi. "Rane," diye mırıldandı sonunda. Gökgürültüsü sesini boğmuştu.

"Rain? Şu üstümüze düşen pis şey gibi mi yani?"

"Hayır, yağmur anlamındaki değil, Ray-ne. Norveç ismi."

"Demek öyle. Şimdi bak dinle, Rane, şuradaki kadını görüyor musun?" Yanlarında duran kırmızı Mercedes'e işaret etti. "Onun ismi Meda Boyd. Çatlağın tekidir ama sana zarar vermez. Eğer sana söyleneni yapar ve bize problem çıkarmazsan babanın ve kız kardeşinin canını yakmayız. Anladın mı?"

Rane başıyla onayladı ama Eli bir yanıt bekler gibi kızı izlemeyi sürdürdü.

"Anladım!" dedi kız. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Git Meda'nın arabasına bin. Seni o getirecek. Ben de babanla beraber arkanızdan geleceğim."

Rane, Blake'e baktı. Adam kızın titrediğini hissedebiliyordu. "Dinle," dedi, "bunu yapamazsınız! Yani tutup da–"

Yeşil Tişört tabancasını Rane'nin şakağına dayadı. "Nedenmiş?"

Blake, Rane'yi tutup kendine çekti. Bu hareketi yapmadan önce biraz düşünse asla almayacağı bir risk aldığını fark ederdi ama refleks olarak böyle davranmıştı. Kızın kafasını korumak için kendi göğsüne yasladı.

Tam o anda Eli, Yeşil Tişört'ün silahlı elini geri çekip büktü, bu sayede eğer namlu çekilirse bile mermi ön cama çarpmış olacaktı.

Silah ateşlenmedi. Yeşil Tişört'ün titreyen elleri ve Eli'ın hızlı hamlesi düşününülürse ateşlenmemiş olması şaşırtıcıydı. Sanki bu; Eli ve Yeşil Tişört arasındaki sözsüz bir iletişim ânıydı. İki adam önce birbirlerine baktılar – başlangıçta öfke, ardından anlayış ve bir çeşit korku ile.

"Sen sürsen daha iyi," dedi Eli. "Meda kızlara göz kulak olsun."

"Tamam," diye onayladı Yeşil Tişört. "Bazen geçmiş seni tutup yakalıyor."

"İyi misin?"

"Evet."

"O güçlü bir kız. İyi mal."

"Biliyorum."

"Ne için iyi mal?" diye sordu Blake. Rane'yi bırakmış olsa da kız gözlerini Eli'dan ayırmadan babasının yanında duruyordu.

"Bak, Doktor," dedi Eli, "yapmayı en son istediğimiz şey birinizden birinizi öldürmek. Ama fazla zamanımız veya sabrımız yok."

"Bırak kızlarım benimle kalsın," dedi Blake. "Pazarlık yapabiliriz. Ne isterseniz yaparım. Ama lütfen–"

"Sana kızlarından birini bırakıyoruz. Bizi ikisini birden almak zorunda bırakma."

"Ama–"

"Ingraham, öbür kızı dışarı çıkar. Hadi, kaldır onu."

"Olmaz!" diye bağırdı Blake. "O hasta. Lütfen. Kızı rahat bırakın!"

"Neyi varmış? Araba mı tuttu?"

"Kız kardeşim lösemi hastası," dedi Rane. "Ölmek üzere. Ne yapacaksınız? Ölümünü hızlandırmak mı istiyorsunuz?"

"Tanrı aşkına, Rane!" diye fısıldadı Blake.

Eli ve yeşil tişörtlü Ingraham önce birbirlerine, ardından Blake'e baktılar. "Bu hastalığı iyileştirebiliyorlar sanıyordum," dedi Eli. "Hücreleri yeniden programlayan protein bazlı bir ilaç geliştirilmemiş miydi?"

Blake, Keira'nın hastalığıyla ilgili detayların bu adamlarda acıma duygusu uyandırıp uyandıramayacağını tartarak duraksadı. Eli'ın epigenetik tedaviyle ilgili bu kadar şeyi biliyor olmasına şaşırmıştı. Eli'ın ne bilip bilmediği çok önemli değildi gerçi. Keira'nın yaklaşan ölümünden pek etkilenmedilerse başka bir şey de etkileyemezdi zaten. "Tedavi alıyor," dedi sonunda.

"Ee, yetmiyor mu?" diye sordu Ingraham.

Blake omuz silkti. Bu soruyu cevaplamak canını yakardı. Daha önce bu durumu hiç yüksek sesle söylememişti.

"Boktanmış," diye homurdandı Ingraham. "Bu hâldeki bir çocuğu n'apalım ki biz? Çoktan–"

"Kapa çeneni," dedi Eli. "Eğer bir hata yaptıysak bununla ilgili mızmızlanmak için artık çok geç." Keira'ya ve sonra tekrar Blake'e baktı. "Üzüldüm, Doktor. Hem onun hem de bizim için kötü şans." İç çekti. "Kurunun yanında yaş da yanarmış ne yapalım. Eğer Rane ve sen size söylenenleri yaparsanız kıza zarar vermeyiz."

"Bizimle ne yapacaksınız?" diye sordu Blake.

"Sıkma canını. Hadi, Rane. Meda bekliyor."

Rane, Blake'e yıllardır hiç yapmadığı gibi sıkıca tutunmuştu.

Eli bakışlarını ayırmadan kızı izledi, kız da hiç kıpırdamadan onun gözlerine baktı. "Hadi, yavrum," dedi yumuşak bir sesle. "Kolay yoldan yap şu işi."

Blake kıza bu adamlar canını yakmadan gitmesini söylemek istedi ama en son yapmak istediği şey kızının yanından ayrılmasıydı. Eğer kızı alıp götürürlerse hiç geri vermemeleri ihtimalinden korkuyordu. İki adamı dikkatle inceledi. Eğer silahı olsa hiç düşünmeden ikisini de vurabilirdi.

"Kafanı kullan, Doktor," dedi Eli. "Yolcu tarafına geç. Ben kullanırım. Sen de gözlerini Rane'den ayırmazsın. Böylece daha güvende hissedebilirsin. Hem ahmakça bir şeyler de yapmamış olursun."

Blake nihayet pes etti, Rane'yi ittirerek yan koltuğa geçti. Gri tenli siyah adama güvenmek istiyordu. Bu insanların derdinin tam anlamıyla ne olduğunu bilse çok daha kolay güvenebilirdi. Şu "araba sülalesi" denen, arabalarda yaşayan tiksindirici çetelerden değillerdi. Öyle olsalar cüzdanındaki parayı almış olmaları gerekirdi. Blake o an düşündüğünde Eli'ın cüzdanı sanki ilgisini çeken bir şey yokmuş gibi arabanın kontrol paneline doğru fırlattığını anımsadı. Acaba daha fazla para istedikleri için mi? Fidye? Dertleri buymuş gibi görünmüyordu. Hatta sanki yaptıkları şeyi aslında yapmak istemiyormuş gibi garip bir tükenmişlikleri vardı – sanki kendileri de silah zoruyla buradaydılar.

Blake, Rane'ye sıkıca sarıldı. "Dikkatli ol," dedi, ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalışarak. "Normalde olduğundan

daha dikkatli davran – en azından ne olup bittiğini anlayana dek."

Blake, Ingraham'ın çamur sağanağında Rane'nin peşinden gidişini ve kızın kırmızı Mercedes'e binişini izledi. Ingraham, Meda denen kadına birkaç kelime söyledi ve onunla yer değiştirdi.

Bu iş hallolduğunda Eli da rahatlamış gözüküyordu. Silahını ceket cebine tıktı, sanki eski bir dostunu görmüş gibi bir rahatlıkla Wagoneer'in etrafından dolandı ve sürücü tarafından bindi. Blake bu sırada herhangi bir şey yapmayı düşünememişti bile. Sanki bir parçası Rane'le beraber çekip gitmişti. Midesi öfke, âcizlik ve endişeyle kıvranıyordu.

Birkaç dakika tekerleklerini döndüren Mercedes birden öne fırladı, otobanı enlemesine geçti ve başka bir toprak yola girip kayboldu. Wagoneer da peşi sıra. Eli arabanın ön panelini sanki canlıymış gibi hafifçe sıvazladı. "Mis gibi arabaymış," dedi. "Kocaman. Artık bu boyutta araba bulmak zor. Çok acı."

"Çok mu acı?"

"Seninkisi otobanda park etmiş diğer arabalar içinde en sağlam görüneniydi. Bizi oyalayacak veya yarı yolda bırakacak bir hurda parçası istemedik. Hem de bir tankı tamamen öbürü de neredeyse tamamen etanol dolu. Çok iyi. Biz kendi etanolümüzü üretiyoruz."

"Ne yani istediğiniz şey arabam mıydı?"

"İçinde iki veya üç sağlıklı ve nispeten genç insan olan uygun bir araba istemiştik." Keira'ya bir bakış attı. "Tüm isteklerimizi alamadık ama olsun."

"Ama neden?"

"Doktor, çocuğun ismi ne?" Başparmağıyla arkadaki Keira'ya işaret etti.

Blake boş boş adama baktı.

"Ona kalkabileceğini söyle. Ingraham cüzdanını aldığından beri uyanık."

Blake aniden arkaya döndü ve Keira'nın korku dolu iri gözleriyle karşılaştı. Kızı endişelendirmemek için sakin kalmaya çabalayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Kız başıyla onayladı ama herhalde yalan söylüyordu.

"Doğrulabilirsin," dedi Blake. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Kız tekrar başını eğerek onayladı. Eğer Rane fazla konuşuyorsa Keira hiç konuşmuyordu. Hastalığı ortaya çıkmadan önce bile çekingen bir çocuktu; ürkek, hassas ve bariz şekilde yavaş. Sabır ve gözlemle zekâsını gösteriyordu ama çoğu kimse onu sabır göstermeye veya gözlemlemeye değer bulmuyordu.

Kız yavaş yavaş doğrulup Eli'a baktı. Adamın rengi en az kızınki kadar fena gözüküyordu. Kız bunu fark etse bile bir şey söylemedi.

"Duyman gerekeni duydun mu?" diye sordu Eli.

Kız, bedenini adamdan olabildiğince uzaklaştırdı ve sorusunu cevaplamadı.

"Kız kardeşinin diğer arabada benim arkadaşlarımla birlikte olduğunu biliyorsun. Bunu unutma."

"Onun size bir zararı olamaz," dedi Blake öfkeyle.

"O zaman sol elinde tuttuğu şeyi sana vermesini söyle ona."

Blake kaşlarını çatarak Keira'nın sol eline baktı. Kız rengârenk ve uzun pamuklu bir kaftan giyinmişti – üstünden sarkan giysinin kol kalıpları uzun ve genişti. Acı verici zayıflıktaki vücudunu gizlemek için böyle giyiniyordu. O sırada sol elini de gizlemeyi başarmıştı.

Keira'nın yüz ifadesi çirkin bir kararlılıkla buz kesti.

"Kerry," diye fısıldadı Blake.

Kız gözlerini kırptı, adama uzunca bir süre baktı, en sonunda elbisesinin katları arasından sol elini çıkardı ve saklamakta olduğu tornavidayı Blake'e uzattı. Blake tornavidayı koyduğu yeri unuttuğunu ve aramaya çalışmadığını anımsadı. Keira'nın minik parmaklarında kocaman gözüküyordu. Blake onun bu tornavidayla herhangi bir hasar verebileceğine şüpheliydi. Gerçi daha ufak ve ince uçlu bir alet olsa kız tehlike arz eden birine dönüşürdü. Hasta veya sağlıklı, kızının gözlerindeki bu ifadeyle bakabilen her kim olsa tehlike arz ederdi.

Blake tornavidayı alırken bir süre kızın elini avuçları arasında tuttu. Kızı sakinleştirmek ve güven vermek istemişti ama

öndeki arabada Rane'nin tek başına olduğunu hatırlayınca söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Her şeyin yoluna girecek olması seçeneği yoktu. Ve çocuklarına yalan söylemek Blake'e hep çok zor gelmişti.

Keira bir zaman sonra rahatladı – veya en azından çabasından vazgeçti. Sanki vücudunda hiç kemik yokmuş gibi bir hareketle arkaya yaslandı ve gözlerini Eli'dan öndeki arabaya çevirdi. Sanki gözleri dışındaki tüm bedeni ölmüştü.

"Bizden ne istiyorsun?" dedi fısıltıyla. "Bunu neden yapıyorsunuz?" Blake, rüzgârın uğultusu ve yağmurun tıslayan şapırtısı arasında Eli'ın kızı duyabileceğinden şüphe etti. Ne de olsa adam tüm dikkatini arabayı toprak yolda tutmaya ve Mercedes'i gözden kaçırmamaya yöneltmiş olmalıydı. Blake'in bir anlığına kavrayıp sonra bıraktığı uzun ve ölümcül tornavidayı görmezden geldi. Genç bir adam, diye düşündü Blake – olsa olsa otuzlarının başlarındadır. Daha yaşlı duruyordu – en azından Blake adama iyice bakma fırsatı yakalamadan önce oldukça yaşlı olduğunu düşünmüştü. Üstünü kaplayan toz katmanının altındaki ince suratı erken kırışmıştı. Genel bıkkınlığıysa yaşlı bir adamı andırıyordu. Keira'nın olduğundan daha büyük göstermesine benzer bir şekilde o da olduğundan büyük gösteriyor, diye düşündü Blake. Kızı yaşlandıran şey hastalığıydı ve adamı yaşlandıran şey de –adı her ne ise– hastalığı olmalıydı.

Eli dikiz aynasından Keira'ya baktı. "Bana inanmayacaksın ama," dedi "gitmene izin verebilmeyi cidden isterdim, kızım."

"Neden izin veremiyorsun?" diye sordu Keira.

"Löseminden kurtulmayı dileyerek kurtulamamanla aynı sebepten."

Blake kaşlarını çattı. Bu cevabın Keira için kendisi için olduğundan daha fazla anlam taşıması mümkün değildi ama Keira'yı etkilemişti. Kız yavaş hareketlerle Eli'a uzun ve anlamlı bir bakış atarak Blake'in arkasında saklandığı köşeden çıkıp koltuğun ortasına kaydı.

"Ağrın var mı?" diye sordu kız.

Adam kızı görmek için arkasına döndü – hatta bir anlığına

yavaşlayarak Mercedes'i görüş alanından kaybetti. Sonra öndeki araca yetişmek için acele ettiğinde içeride duyulan tek ses yağmurun arabayı kamçılamasıydı.

Nihayet, "Bir bakıma," diye cevapladı Eli. "Bazen. Ya sen?"

Keira duraksadı, sonra başıyla onayladı.

Blake konuşacak oldu ama kendini durdurdu. Kızı ve bu adam arasında büyüdüğünü hissettiği yakınlıktan hiç hoşlanmamıştı ama neyse ki Eli, Ingraham'la olan tartışmalarında kendini ispatlamıştı.

"Keira," diye mırıldandı Eli. "Bu ismi nereden bulmuşlar?"

"Annem herkesinkiyle aynı duyulan isimlerimiz olmasını istememiş."

"Bunu başarmış. Annen hayatta mı?"

"...hayır."

Eli, Blake'e şaşırtıcı derecede anlayışlı bir bakış attı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Uzun bir sessizlik oldu. "Kaç yaşındasın?"

"On altı."

"O kadarcık mı? Sen büyük olan mısın küçük mü?"

"Rane ve ben ikiziz."

Şaşkın bir bakış. "Eminim yalan söyleyecek hâlin yoktur ama ikiniz -bırak ikiz olmayı- aynı ailedenmiş gibi bile görünmüyorsunuz."

"Biliyorum."

"Lakabın var mı?"

"Kerry."

"Doğru ya. Bu daha iyi. Dinle, Kerry, çiftlikteki kimse canını yakmayacak; bu sana sözümdür. Seni rahatsız etmeye kalkan olursa bana seslen yeter. Tamam mı?"

"Babam ve kardeşim ne olacak?"

Eli başını iki yana salladı. "Mucizeler yaratamam, kızım."

Blake adama dik dik baktı ama Eli adamın bu bakışını fark etmemeyi seçti. Gözlerini yoldan hiç ayırmadı.

Geçmiş 3

Aşınmış hâlleriyle olduklarından çok daha pürüzsüz görünen sarp granit kayaçlarla çevrili derin bir vadinin ortasında, zemini taşa oturtulmuş ahşap bir ev ve henüz yapımına yeni başlanmış iki evin ahşap karkaslarını buldu. Onların yanında yerden yükseltilmiş kocaman metal bir su tankı ve kuyu duruyordu. Ahşap çitli ağılların içinde domuzlar, kümeslerde tavuklar, kafesin içinde tavşanlar, etrafı çevrili bir bostan ve güneş imbiği vardı. İmbik ve fotovoltaik güneş panelleri bu küçük yerleşkenin sahiplerinin modernizme verdikleri tek tavizleri gibi görünüyordu.

Adam kuyuya gitti, depo tankının musluk vanasını çevirdi; tatlı, serin ve berrak suyu avucuna doldurdu ve içti. Yıllardır böyle bir su içmemişti. Su, âdeta tüm düşüncelerini tazeleyip zihnindeki pusu dağıttı. Şimdi, o âna kadar sadece hayatta kalmaya odaklanmış duyuları başka şeyleri de algılıyordu.

Mesela kadınları.

Evde en az bir adamın daha olduğunun kokusunu almıştı, kadınlarsa birden fazlaydı. Kokuları büyük bir güçle adamı kendilerine çekiyordu. Bu çekime karşı koyamadan evin içine yöneldiğini fark ettiğinde karşı koymaya başladı.

Birkaç dakika kadınlardan birinin penceresinin önünde donup kaldı. Kadına o kadar yakındı ki yumuşak ritmik nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Kadın uykudaydı, ara sıra uykusunda dönüyordu. Adam resmen kıpırdayamaz olmuştu. Tüm bedeni kadına gitmesini emrediyordu. Bu emri, bu dürtüyü anlayabiliyor ama içgüdüleri tarafından yönetilen bir hayvan olmayı reddediyordu. Kadın herhangi bir insan dişisinin olabileceği en

kızgın dönemindeydi. Aylık döngüsünün en doğurgan zamanına ulaşmıştı. Uykusunun bu kadar bölük olmasına şaşmamalıydı. Adamın kadına gitmek dışında bir şey yapamamasına da şaşmamalıydı tabii.

Adam soğuk gece havasında vücudundan terler boşanırken düşük seviyeli bir insan olmak yerine insanın ötesine geçme konusunda verdiği kararı kendine hatırlatmaya çalışarak olduğu yerde kaldı. O ne hayvan ne de bir tecavüzcü veya katildi. Ama eğer kadının kendisini çekmesine izin verirse kadına tecavüz edeceğinden emindi. Kadına tecavüz ederse, hatta kadına dokunursa bile kadın ölebilirdi. Bunun daha önce başına geldiği olmuştu ve adamı ölmek istemeye, kendini öldürmeyi denemeye itmişti. Denemiş ama kendini kasten öldürmeyi başaramamıştı. Bilinçaltındaki bir çeşit güdünün onu hayatta tutma konusundaki azmi, herhangi bir bilinçli çaba, herhangi bir suçluluk veya önceden türdeşi olan insanlara karşı duyabileceği herhangi bir sorumluluğun çok ötesindeydi.

İçeri dalıp kadına tecavüz etmenin kendisi için de yıkıcı olacağına kendini ikna etmek için var gücüyle çabalasa da bedeni bambaşka bir gerçeklikte, çok daha ilkel bir hayatta kalma dürtüsüyle hareket ediyordu. İçindeki gelgitler tüm enerjisini çekip de kadınla birlikte olacak gücü bile kalmayana kadar bekledi.

Sonunda, kendi kendine karşı bir zafer kazanmış edasıyla yeniden kuyuya gitti ve su içti. Kuyunun yanındaki elektrikli pompa birdenbire çalışmaya, uzakta bir yerlerde köpekler yüksek sesle havlamaya başladı. Etrafına bakındı ve köpeklerin sesinden kendisine doğru geldiklerini anladı. Köpeklerin onu pek sevmediğini, hatta haklı olarak ondan korktuğunu yakın zamanda keşfetmişti. Şimdiyse açlık, susuzluk ve kendine karşı verdiği mücadele yüzünden yorgun düşmüştü. İki veya üç iri köpek adamı yere yığıp parçalayabilirdi.

Köpekler koşarak adamın yanına geldi – iki melez tür, bir yandan havlıyor bir yandan hırlıyordu. Adamın garip kokusu başta onları rahatsız eder gibi oldu ve adamın yanına gitmeden -ama kavgacılıklarından da ödün vermeden- havlamayı

sürdürdüler. Adam, onlar saldıracak cesareti bulana kadar en azından bir tanesinin hakkından gelecek gücü toplayabilirim, diye düşündü.

Günümüz 4

Nihayetinde, Mercedes ve Jeep, ok gibi düz ilerleyen toprak yollarında devam ederek fırtınadan çıkıp gepgeniş, kuru çöl düzlüğüne ulaşmayı başardılar. Çok eskilerden kalma siyah-kızıl volkanik dağlara doğru sürdüler ve dağların arasından geçtiler. Daha sonra toprak yoldan keskin bir dönüşle belli belirsiz işaretlenmiş bir patikaya saptılar. Bu patika onları bir dizi toprak ve granit dağına çıkardı. İki araç dağlara yöneldi ve kıvrılarak yukarı çıkmayı sürdürdü.

Yola çıkalı yaklaşık bir saat olmuştu. Blake yolun başlarında insanlığa dair birkaç ufak işaret görebilmişti. Ufak bir havaalanı, oraya buraya dağılmış çiftlikler, Hidalgo ve Joshua Tree Güneş Enerjisi Santralleri'nden gelen yüksek voltajlı elektrik hatlarını taşıyan çelik kuleler. (Çöl güneşi akaryakıt kıtlığını engellemek için kullanılmaya başlandığı sıralarda, su kıtlığı çoktan çöl yerleşimlerine zarar vermişti. Çölün büyük bölümündeki topluluklar ya ölmüş ya da ölmekteydi.) Ve uzunca bir süredir Blake buralarda yaşayan insanlara dair hiçbir işaret göremez olmuştu. Sanki 2021 senesini bırakıp ilkel çöl günlerine gitmişlerdi. Amerikan yerlilerinin yaşadığı topraklar da böyle olmalıydı.

Blake, kızlarıyla bu boşlukta ölüp ölmeyeceğini düşündü. Eğer kendisini kaçıranlar onu doktorları diye kabullenirse ona ihtiyaçları olduğuna karar verme ihtimalleri de artabilirdi. Hatta kızlarını alıp kaçabileceği bir fırsat bile sağlayabilirlerdi.

"Bak," dedi Eli'a, "belli ki çok iyi durumda değilsin. Arkadaşın Ingraham için de geçerli bu. Benim muayene çantam yanımda. Belki yardımcı olabilirim."

"Yardımcı olamazsın, Doktor," dedi Eli.

"Bunu bilemezsin."

"Bildiğimi varsay." Dar dağ yolunda yolu gizlemek için özellikle yerleştirmiş gibi gözüken kayaçların arasından birkaç manevrayla arabayı geçirdi. "Benim de en az senin kadar karmaşık bir adam olduğumu varsay."

Blake şaşkınlıkla adamı süzdü ve adamın o âna kadar konuşurken kullandığı ve kendisini şehir lağımlarından çıkma iki gıdım eğitim görmüş bir tip gibi gösteren gevşek sokak aksanını bıraktığını fark etti. Demek ki Eli isterse klasik Amerikan İngilizcesini doğru düzgün konuşabiliyordu.

"Peki, bize anlatır mısın?" diye sordu Blake. "Neyin var?"

"Daha değil."

"Nedenmiş?"

Eli cevaplamak için hiç acele etmedi. Bir zaman sonra tüm dişlerini keyifsizce göstererek gülümsedi. "Kafa kafaya verip bir karar verdik, hem sizin hem de kendimizin iyiliği için sizin durumunuzdaki insanları çok kısa süre içinde fazla gerçekliğe boğmamak gerek. Ben dürüstlükten yana olan tek kişilik azınlıktayım. Tek kişilik çoğunluk da olabilirdim istersem ama açıkçası bu rolü yeterince uzun zamandır oynuyorum. Diğerleri sizin gibilerin gerçeğe inanmayacağını ve bilmenin sizi gerekenden fazla korkutup kaçmaya teşvik edeceğini düşünüyor."

Tam bu anda iki adamı da şaşırtan bir şey oldu: Keira kahkaha attı. Blake arkasına döndüğünde kız utanarak sessizliğe büründü. "Affedersiniz," dedi fısıltıyla, "ama bilmemek çok daha beter. Şu noktada ne olursa olsun kaçmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı anlayamamışlar mı?"

"Üzülmene gerek yok, kızım," dedi Eli. Bayat aksanı geri gelmişti. "Seninle aynı fikirdeyim."

"Karşı çıkanlar kim peki?" diye sordu Keira.

"İnsanlar. Sen ve baban gibi tipler. Şu an içinde yaşadığımız arazi Meda'nın ailesinindi. Ingraham... Şey, o arazimize girip bir sürü saçmalık yapan ve Meda'ya tecavüz etmeye kalkan bir motorcu çetesindendi. Bir tır şoförümüz, bir de Los Angeleslı

müzik öğrencimiz var, Victorville'den üç beş kişi, Twenty-Nine Palms şehrinden bir kişi ve birileri daha."

"Ingraham birine tecavüz etmeye kalktı ve onun kalmasına izin mi verdiniz?" diye sordu Blake. Öndeki arabayı Ingraham'ın kullandığını hatırlayıp bir an rahatladı. En azından gitmekte oldukları yere gidene kadar herhangi bir şey yapmaya kalkamazdı – eh, tamam da ya sonra?

"Bu öncedendi," dedi Eli. "Önceki hayatında ne yaptığı umurumuzda değil. Artık bizden biri."

Blake bu sırada Ingraham'ın, Rane'nin kafasına dayadığı silahı düşündü.

Eli sanki adamın aklından geçeni okumuş gibi, "Hey," dedi, "nasıl gözüktüğünü biliyorum ama Ingraham'ın ateş etmeye niyeti yoktu. Ben kızının veya senin salakça bir şey yapmanızdan ve bir kazaya sebep olmanızdan korktum ama bunlar dışında Ingraham'ın kızına ateş etme ihtimali yoktu."

"Silah boş muydu?" diye sordu Keira.

"Hayır, tabii ki," dedi Eli şaşkınlıkla. Sonra duraksadı. "Dinle, sana karşı açık olacağım. Üçünüz arasında en güvende olan kişi Rane. Hem genç, hem dişi hem de sağlıklı. Eğer üçünüzden biri sağ kalacaksa bu büyük ihtimalle o olacak." Yavaşlayıp önce Blake'e ardından Keira'ya baktı. "İkinizi gaza getirmeye çalışıyorum. Zekânızı ve inatçılığınızı kullanıp beni haksız çıkarmanızı istiyorum aslında. Hepinizin hayatta kalmasını istiyorum." Arabayı durdurdu. "Geldik."

"Geldik," dediği yer dağın yükseklerinde oluşmuş dar bir vadiydi – dağları oluşturan yaşlı kayaların arasında oluşmuş ufak bir alan. Taş ve ahşaptan yapılmış büyük eski bir ev ve onun kadar iyi yapılmamış üç küçük ev vardı. Beşinci bir evin inşaatı sürüyordu. Bugünlerde kimsenin kullanmadığı testere ve çekiç gibi aletler kullanan iki adam bu evde çalışmakla meşguldü.

"Nüfus patlaması," dedi Eli. "Son zamanlarda şansımız yaver gitti."

"Ne yani, burada onlara yaptığınız şeylere rağmen insanların hayatta kalabildiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Blake.

"Aynen bunu demek istiyorum," diye kabul etti Eli. "Onlara nasıl yardım etmemiz gerektiğini öğreniyoruz."

"Siz bir tür... şey, yani bir tür dini grup falan mısınız?" diye sordu Keira. "Yanlış anlama lütfen ama ben şeylerin olduğunu duymuştum... dağlarda yaşayan kimi grupların."

"Tarikatçılar mı?" dedi Eli içten bir gülümsemeyle. "Yok, kızım, buraya kimseye tapınmaya gelmedik. Burada bir zamanlar dini gruplar varmış gerçi. Tarikatçılar değil ama... ne deniyordu ona? Yüzyılın başında etraflarında hiçbir iyilik kalmadığını görüp de Tanrı'ya inanan düzgün, ahlaklı yerleşkeler oluşturup çocuklarını orada yetiştirerek İsa'nın ikinci gelişini beklemeye karar veren tipler hani."

"Artakalanlar," dedi Blake. "En azından benim gençliğimde o tiplere böyle derdik. Ama burası ne bu yüzyıl ne de bir önceki yüzyılı yaşamamış gibi. Sanki on dokuzuncu yüzyılda donup kalmış."

"Evet," dedi Eli yeniden gülümseyerek. "Hadi, Doktor, çık dışarı. Bakalım Meda'yı size yemek yapmaya ikna edebilecek miyim." Arabanın anahtarını çıkardı ve Blake'le Keira'nın arabadan inmesini bekledi. Sonra onların kapılarını kilitleyip kendisi de indi.

Blake etrafına bakındığında gördüğü her şeyin bir yüzyıl öncesinden kalma geçimlik tarım çiftliklerine dair okuduğu tanımlara uyduğuna karar verdi. Serbest koşturan, kimi kumu eşeleyen, kimi kümeslerde veya büyük bir bahçenin içinde tavuklar. Ağıllarının çitlerinin arasında burunlarını dışarı uzatan domuzlar, ahşap ve telden yapılma kafeslerde tavşanlar, birkaç inek. Ama her binanın çatısına fotovoltaik güçlendiriciler yerleştirilmişti. Ayrıca kuyunun üstünde antika olduğu belli olan bir elektrik pompası duruyordu; evlerden birinin verandasında da bir kadın siyah renkli Singer dikiş makinasında bir şeyler dikmekteydi. Vadi zemininin en az yarısını kaplayan büyükçe bir bahçeleri vardı. En uzaktaki iki evin dışında da tuvalet olduğunu tahmin ettiği ek yapılar görülüyordu.

Blake bunların ne olduğunu Eli'a sormak üzere arkasına

döndüğü sırada Rane boynuna atıldı. Kıza sarıldığında bu garip yerin kızının tehlikede olduğunu kendisine nasıl unutturduğu düşünerek şaşırdı. Şimdi iki kızı da kollarının arasındayken çok daha iyi ve güçlü hissediyordu. Bu duygunun gerçeklerle bir ilgisi olmadığın farkındaydı tabii. Kızlar adamın yanına geldiklerinde daha güvende değillerdi. Onları esir eden kişiler silahlıydı. Ve ne olursa olsun üçü birden bu çağdışı yerde mahsur kalmışlardı. En kötüsü de onlara yapılması planlanan bir şeyler oluşuydu – ve bu şeyden sağ çıkamama ihtimalleri vardı.

Blake, Eli ve Meda kendi aralarında bir şeyler konuşmaya daldığında, "Ne duydun?" diye sordu Rane'ye.

"Bence bunlar bir tür uyuşturucu bağımlısı," dedi Rane fısıltıyla. "Bu Ingraham denen adam var ya –kullanmadığı zamanlarda elleri titriyor, kullandığı zamanlarda da garip tikleri ve kasılmaları oluyor."

"Bu uyuşturucu anlamına gelmeyebilir," dedi Blake. "Ya kadın?"

"Onda çok kasılma falan yok ama benim dobra olduğumu düşünüyorsan bir de onu duy."

"Ne dedi?"

Rane kendisinden beklenmeyecek bir hareketle başını çevirdi. "İşimize yarayacak bir şey değil. Tekrarlamak istemiyorum."

Keira, Rane'nin dikkatini çekebilmek için hafifçe kızın koluna dokundu. "Senin hayatta kalma ihtimalinin bizimkinden daha fazla olmasıyla mı ilgiliydi? Eğer öyleyse biz bunu duyduk zaten."

"Evet."

"Daha daha?"

"Sana anlatmayacağım, Kerry."

Demek durum gerçekten kötüydü. Rane'nin söylemekten çekindiği pek az şey vardı dünyada. Blake bu konuyu kızdan daha sonra öğrenmeye karar verdi. Şimdi Eli onlara doğru yürüyerek taş ve ahşaptan yapılma eve yönelmelerini işaret ediyordu. Koyu saçlı kadın Meda da adamın yanında geliyordu. Sonra Blake'in önünde aniden durdu ve böylece adamın da kadına

çarpmamak için aniden durması gerekti. Kadın koyu kahverengi gür saçları dışında pek bir çekiciliği olmayan uzun boylu, iri kemikli bir kadındı. Belki bir zamanlar çekiciydi ama şimdi biçimsiz, soluk renkli ve kendini Keira gibi örtecek sağduyudan da yoksun gözüküyordu. Baldır hizasından kesilmiş kot üstüne incecik beline kadar iliklenip bağlanmış kısa kollu bir erkek gömleği giymişti. Blake kadına bakarken Rane'nin uyuşturucu konusunda haklı olup olmadığını düşündü.

"Kendi iyiliğiniz için," dedi Meda kısık sesle, "çoğu kimseye göre daha iyi duyabildiğimizi bilmeniz iyi olur. Normalde ne konuştuğumu kimin duyduğunu pek umursamam ama siz umursayabilirsiniz. Kızına söylediğim ve onun söylemeye utandığı şeye gelirsek: Eli'dan seni isteyecektim. Tipini beğendim. Senin beni beğenip beğenmemen çok önemli değil. Eninde sonunda herkes benim gibi görünür zaten."

"Yüce İsa," diye tiksintiyle mırıldandı Blake. Kendine hâkim olamadan gülmeye başladı ve istese de duramadı. "Siz *delirmişsiniz*," dedi gülmeye devam ederek. "Hepiniz." Kahkahası yavaş yavaş söndü ve onlara bakakaldı. Onlar da umursamaz bir tavırla adama baktılar.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Eli'a. "Beni ona mı vereceksin?"

"Nasıl verebilirim ki?" dedi Eli. "Sana sahip olduğumu sanmıyorum. Meda'nın da kelimelerle arası senin kızınınki gibi. Onlar gibi daha çok insan olsa Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kaçınmamız mümkün olmazdı."

Blake gene kahkahalara boğulmamak için kendini tuttu. Bir elini alnına götürüp ovaladı ve terlediğini fark edip şaşırdı. Yakıcı çöl güneşinin altında dikiliyor olmasına karşın kızları ve onları esir alanlarla ilgilenirken terlediğini fark etmemişti.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu adam.

"Meda'yla biraz zaman geçireceksin tabii. Bunu engelleyemeyiz. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama o senin gardiyanın – Meda'nın tek istediği de buydu zaten. Seni bir süre kapalı tutmamız gerekecek ve eğer gardiyanın bir kadın olursa işlerin yolunda gitme ihtimali daha yüksek oluyor."

"Neden?"

"Zamanla anlayacaksın, Doktor. Biraz daha bekle yeter. Bu arada içini rahat tut, Meda ve senin ne yaptığınız sizi ilgilendirir." Meda'ya döndü. "Bazı sınırlar var tabii," dedi yumuşak bir tonda. "Bundan çok fena zevk alacaksın, biliyorsun değil mi?"

Kadın bir süre adamı süzdü. "Konuşana bak," dedi; sesi sert çıkmıştı ama öfkeli değildi. Arkasını dönüp içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Eli iç geçirdi. "Tanrım, umarım -üçünüz de- atlatırsınız da bunu yakın zamanda tekrar yapmak zorunda kalmayız." Ingraham'ın durduğu yere bir bakış ve yarım bir gülücük attı. "Sence bizi besleyecek mi?"

"Beni besleyeceğini biliyorum," dedi Ingraham gülümseyerek. "Çünkü beni akşam yemeğine davet etti. Hadi içeri girelim de masada sizin için de yer hazırlamış mı görelim."

Eli ve Ingraham, Blake ve kızlarını evin içine yönlendirdiler; içlerinde neşe, bitkinlik ve açlık hisleri vardı ama tehditkâr değillerdi. Sanki Maslin ailesi yeni dostlarına yemeğe davet edilmişti. Blake kafasını iki yana salladı. Tek başına olsa bu tiplerden -her neyseler- çoktan kaçmaya çalışmıştı. Şimdiyse... Eli'ı yalnızken yakalayıp silahını ve araba anahtarlarını geri alabilme şansının ne kadar olduğunu tartmaya çalıştı. Eğer bir an önce harekete geçmezse Rane ve Keira kendisinden tekrar uzaklaştırılabilirdi. Bu tipler bedenen o kadar kötü hâldeydiler ki bir şekilde önlem almaları gerekiyordu.

Blake bir anda basit önlemlerden birinin yedikleri veya içtiklerine uyuşturucu koyabilmeleri olduğunu akıl etti.

"Ne planlıyorsun, Doktor?" diye sordu Eli deri kaplı büyük bir döner sandalyeye otururken.

Ev serin ve karanlıktı, aynı zamanda çok bakımlı ve eskiydi. Blake evin sunduğu rahatlık hissine kapılmamak için kendini zor tuttu. Kızlarını iki yanına alarak ikili bir koltuğa oturdu.

"Doktor?" diye tekrarladı Eli.

Blake adama baktı.

"Zarar görmenize engel olup olamayacağımı merak ediyorum," dedi Eli.

"Boş versene," dedi Ingraham. "Bir şeyler denemesi gerekiyor. Tıpkı onun yerinde olsan senin de deneyeceğin gibi."

"Evet. Doğru. O bıçak hâlâ sende mi?"

"Evet."

Eli başıyla onayladı ve bir eliyle işaret etti. "Hadi."

"Duvara en küçük bi' çizik atacak olursan Meda seni fena yapar, abi."

"Lanet duvara bir şey yapmayacağım. Hadi."

"Bıçağımı kırma sakın." Ingraham botuna uzanır gibi yaptı, sonra eli bulanıklaşır gibi oldu. Eli'a doğru bir kıvılcım çaktı, Eli bulanıklaşır gibi oldu, sonra birden Blake'in ayağının altındaki parkeler titreşti. Blake kafasını eğdi ve ayaklarının tam arasına saplanmış kocaman bir bıçak buldu. Yerdeki dokuma halının hemen yanına, ahşaba çakılmıştı. Blake, Eli'a öfkeli bir bakış attıktan sonra bıçağı sapından tuttu ve çıkarmaya çalıştı. Bıçak saplandığı yerden çıkmıyordu. Blake tekrar var gücüyle bıçağı çekmeye çalıştı. Bıçak kıpırdamadı. O anda kendini adamlara maskara ettiğini fark etti. Koltuğunda doğruldu ve gözlerini Eli'a dikti.

Eli yorgun ve keyifsiz görünüyordu. "Küçük bir sihir numarası bu, Doktor." Ayağa kalktı, pek çaba harcamadan bıçağı olduğu yerden çıkardı. Dikkatini Blake'den ayırmadan bıçağı Ingraham'a sapı dönük olacak şekilde uzattı. "Sıska ve hasta göründüğümüzü biliyorum," dedi. "Tek başımızayken tamamen güçsüzmüşüz gibi geliyor olabilir. Ama hayatta kalmak istiyorsan, silahlı veya silahsız bizimle boy ölçüşemeyeceğinizi bilmeniz iyi olur. Biz sizden daha hızlı, daha kontrollü ve daha güçlüyüz ayrıca henüz inanamayacağın başka kimi şeyler de var."

"Ne yani bir sirk numarasıyla sizin süper-insan olduğunuza inanmamı mı bekliyorsun?" diye karşı çıktı Rane. Blake bıçak yere saplandığında kızın nasıl yerinde sıçradığını hatırladı. Korkmuştu ve o yüzden şimdi saldırıya geçmesi gerekiyordu. Adamın ilk güdüsü kızı susturmak oldu ama sonra Eli'ın kıza yüklediği değeri anımsadı ve kendini tuttu. Belki Eli kıza sus-

masını söyleyebilirdi ama kızı sırf konuştuğu için incitmeyecekti. Hem belki sayesinde başka bilgiler açığa çıkardı.

"Süper-insanlar değiliz," dedi Eli sessizce. "Sizin de bir gün dönüşeceğinizden daha farklı bir şey değiliz. Biz... farklıyız, hepsi bu."

"Ve bazen canınız acıyor," diye fısıldadı Keira.

Eli kıza döndü ve kız halının üstündeki desenleri incelemeyi bırakıp da bakışını karşılayana kadar gözlerini kızdan ayırmadı. "Senin acın gibi değil," dedi. "Senin acın kadar temiz değil."

"Temiz derken?"

"Benimkisi uyuşturucuyu bırakmaya çalışan bir bağımlınınkine benzer bir his."

"Uyuşturucu mu?"

"Hayır, uyuşturucu kullanmıyoruz, güven bana. Burada Aspirin bile bulamazsın."

"Ben bir şeyler kullanıyorum. Mecburum."

"Sana engel olmayız."

"Nesiniz siz?" diye çırpındı kız aniden. "Lütfen söyle bize."

Eli ellerini arkasına saklamaya çalışmışsa da Blake, onun ellerinin titrediğini fark etmeden edemedi.

"Hey," dedi Ingraham sakince. "İyi misin?"

Eli öfkeyle adama baktı. "Hayır, iyi değilim. Sen iyi misin?"

Keira bir o adama bir ötekine baktı ve Eli'yla konuşmayı sürdürdü. "Bana yapmak isteyip de kendine engel olduğun şey nedir?"

"Kerry," diye uyardı Rane. Rane'nin uyarması – alışılmadık bir durum. Keira'yı durdurmayı Blake de istemişti ama bir cevabı en az kız kadar o da istediği için bir şey dememişti.

"Bana ellerini uzat," dedi Eli kıza.

"Hayır!" diye bağırdı Blake birden endişelenmeye başlayarak.

Ama Keira avuçları yukarı dönük olarak ellerini Eli'a uzatmıştı bile. Blake kızın ellerini yakalayıp indirdi.

"Söz vermiştin!" dedi Eli'a. "Kızımı güvende tutacağına söz vermiştin!"

"Evet." Eli'ın ten rengi odanın loş ışıklandırmasında daha da beter gözüküyordu. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. "Aynen öyle dedim." Vücudundan terler boşanıyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Sorusunu yanıtlayacağım, hepsi bu."

Blake adama inanmadı ama bunu söylemesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Eli sanki bu düşünce Blake'in zihninden değil de dudaklarının arasından geçmiş de duyulmuş gibi gülümsedi. Adam avuçlarını açtığında Blake ellerinin de terden sırılsıklam olduğunu gördü. Diaforesis, diye teşhis etti Blake. Aşırı terleme – neyin semptomu olabilir? Aşırı zayıflık, titreme, renk bozukluğu ve terleme – bir de aşırı kuvvet, hız ve gelişmiş motor becerileri. Kimbilir başka neler neler. *Bunlar neyin semptomları olabilir?*

"Komik bir şey duymak ister misin, Doktor?" dedi Eli mesafeli bir tonda. Bileğini Blake'in görebileceği bir yerde tuttu ve gri-kahve cildinde siyah gözüken iki yara izini gösterdi. "Birkaç hafta önceydi, binanın inşasına yardım ediyordum ve elimi nereye koyduğuma dikkat etmedim. Çıngıraklı bir yılan beni ısırdı." Eli duygusuz bir kahkaha attı. "Ne oldu biliyor musun? Lanet şey öldü."

Kasılmış gibi bir hareketle arkasını döndü ve kapıya yöneldi, artık gülmüyordu.

"Eli?" dedi Ingraham.

"Burayı biraz terk etmem lazım, dostum, gerilmeye başladım. Geri gelirim." Eli kapıdan dışarı çıktı ve evden uzaklaştı. Blake artık adımlarını duyamaz olduğunda Ingraham'la konuştu. "O şey gerçekten yılan ısırığına benziyordu," dedi.

"Sen ne sandın ki?" diye çıkıştı Ingraham. "Ben de ordaydım. Çıngıraklı yılan Eli'ı ısırdı, sürünerek kaçmaya çalıştı, sonra kendi kendine düğüm oldu ve öldü. Kuyruğunu sakladık. Çıngırağı tam on beş boğumluydu."

Blake kendisine yalan söylendiğine karar verdi. İç çekti ve bir sonraki masalı şimdiden reddederek arkasına yaslandı.

"Bu olaylar senin için zor olacak, Doktor," dedi Ingraham.

"Geldiğin dünyada bunların hiçbir anlamı olmadığı için sana söylediklerimizi yoksaymak isteyeceksin. Sen ve Rane bunların gerçek olmadığını düşüneceksiniz ama ne düşünürseniz düşünün bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü ne olursa olsun üçünüz de burada kalacaksınız."

Geçmiş 5

Köpekler kazanmaktaydı.

Adamın yabancı kokusuna sinirlenmiş, hepsi birden öfkeyle saldırıya geçmişti. Güçlerini birleştirmeleri sayesinde adam herhangi birinin canını yakamadan onlar onu yere sermişti. Daha ufak olan -Doberman kırması gibi bir şeydi- adamın boğazını korumak için siper ettiği kolunu ısırmıştı.

Adamı dönüştürülmüş bedeninin bir üst seviyesine geçmeye tetikleyen şey de bu acı oldu. Köpeklerin takip edemeyeceği bir hızla yuvarlandı, ayağa kalktı, ellerini kenetledi ve ufak olanın başına indirdi. Köpek ince bir çığlık attı, düştü ve yerde kasılmaya başladı.

İrice olan, adamın gırtlağına hamle yaptı. Adam kendini yana fırlatıp köpeğin çenesinden kurtuldu ama açlık ve bitkinliğine yenik düştü. Tökezleyip yere devrildi. Köpek yeniden atağa geçti. Adam bu sefer kaçamayacağını ve ölmek üzere olduğunu anlamıştı.

Gökgürültüsü gibi bir ses duyuldu - bir silah ateşlendi, diye düşündü. Köpek afallayarak dört ayak üstünde durdu, yaralanmamıştı ama ses kafasını karıştırmıştı. İnsan bağırtıları duyuluyordu. Birisi, saldırısını tekrarlayamadan köpeği yakalayıp geri çekti.

Adam başını kaldırdı ve elinde eski tip bir av tüfeği tutan adamla karşılaştı. O kısa an içinde bu adamın hem kendisinden korktuğunu hem de kendisi için endişelendiğini, bu adamın zarar vermeye niyeti olmadığını ama kendini korumak için zarar verebileceğini, nitekim beden diline bakılırsa bu adamın savunmasız hiçbir şeye zarar veremeyeceğini anladı.

Bu yeterliydi.

Tüm yorgunluğu, açlığı ve acısının bedenini ele geçirmesine izin verdi. Hasar görmüş bedenini çağdışı bir vicdana ve çağdışı bir tüfeğe sahip bu yabancı adamın insafına bırakarak bayıldı.

Kendine geldiğinde mavi duvarlı büyük ve soğuk bir odada, rahat ve temiz bir yatakta yatıyordu. Gülümsedi, bir süre kıpırdamadan yattı ve neredeyse iyileşmiş olan yaralarını tek tek zihninden geçirdi. Kolu ısırılmış ve üç bölgeden parçalanmıştı. Elleri ve kolları tırmalanmış ve berelenmişti. Bacaklarında morluklar vardı. Bunların bir kısmı eve gelmek için taşlara tırmanırken olmuştu. Bazıları geminin parçalanışından sonra saklandığı kırmızı volkanik kayalardan yukarı çıktığı zamanlardan kalmaydı. Kasları ağrıyordu ve susamıştı. Hepsinden önemlisiyse inanılmaz acıkmış olmasıydı. Artık yemeğe erişebilecekti. Kokusunu alabiliyordu. Birisi fırında domuz eti pişiriyordu, etin ağız sulandırıcı kokusu evin içini öylesine doldurmuştu ki neredeyse kokunun kendisi yenebilir bir şeye dönüşmüştü. Adamın bedeni normal bir insana göre daha fazla besine ihtiyaç duyuyordu ve çölde avladığı hayvanlara rağmen birkaç gündür epeyce açtı. Yiyecek kokuları şimdi onu iyice delirtiyordu.

Yatağının yanındaki komodinin üstüne bir sürahi su ve yanında boş bir bardak duruyordu. Sürahiyi ağzına dayayıp tüm suyu içti, sonra doğruldu ve kendine baktı.

Yıkanmış, başka birisinin gri pijamaları üstüne giydirilmişti. Üstündeki tulumu çıkarıp onu yıkayan her kimse büyük ihtimalle hastalığa yakalanmıştı. O bunu üç hafta kadar fark etmeyecekti tabii ve belirtiler kendilerini hissettirmeye başladığında adamla ilgilenen kişi her kimse kontrol için doktora gidecek ve hastalığı bu soyutlanmış yerin ötesine taşıyacaktı. Bu şartlar altında ne hastalanan kişi ne de doktor hayatta kalabilecekti ama her ikisi de hastalığı başkalarına bulaştırabilecek kadar bir süre taşımış olacaktı. Pek çoklarına. Her ikisi de belirtiler görülmeye başlayana kadar çoktan bulaşıcı hâle gelmiş olacaktı. Doktor hastalığı teşhis edemeyecek ve büyük ihtimalle öncelikle kendi ailesine ve çocuklarına bulaştıracaktı.

Gemi ölmüş, hayatta o âna değin en çok sevdiği üç kişi de

büyük olasılıkla adamın başlattığı salgını önlemeye çalışırken gemiyle beraber ölmüştü. Adamın da onlarla ölmesi gerekirdi. Ama dördü içinde bir tek onun artırılmış sağ kalma güdüsü hayatını kurtarmaya yetmişti – kendi rızası tam tersi yönde olsa bile. Kafatasının içinde bir mahkûmdu, bedeninin bilinçli hâkimiyetini tamamen yitirmişti. Kendi kaçışına, sığınak arayışına ve bu sayede diğer herkesin kendini feda edişini hiçe sayışına tanık olmuştu. En üzücü, hatta utanç verici kısmıysa Dünya'ya ilk uzaylı varlıkları bu adamın, yalnızca bu adamın getirmiş oluşuydu.

Şimdi ne yapmalıydı? Yapabileceği herhangi bir şey var mıydı? Artık tüm mesele kontrolünden çıkmamış mıydı? Başka türlüsü olabilir miydi?

Bir kadın odaya girdi. Uzun boylu ve ince kemikli, belki ellili yaşlarda bir kadın – neyse ki adamın ilgisini çekemeyecek kadar yaşlıydı.

"Peki," dedi kadın. "yaşayanların arasına döndün. Döneceğine inanmıştım. Aç mısın?"

"Evet," dedi adam inler gibi. Öksürdü ve tekrar denedi. "Evet, lütfen."

"Derhal," dedi kadın. "İsmin neydi bu arada?"

"Jake," diye yalan söyledi adam. "Jacob Moore." Jake Moore annesinin babasının ismiydi; iyi bir adamdı ve kendi babası öldükten sonra bu büyükbaba onun yerini almıştı; eski kafalı, bağırarak vaaz vermeyi seven bir Baptistti. Bedeni ne kadar dikkatini dağıtırsa dağıtsın unutamayacağı bir adamdı. Kendi ismini söylese bu kadın apar topar en yakındaki telefona, telsize ya da tanrının unuttuğu bu yerdeki insanlar dış dünyayla iletişim için her ne kullanıyorsa ona ulaşmaya çalışırdı. Geminin yere çakılmasından sonraki üç gün boyunca saklandığı sözde kurtarıcıları çağırır ve bunu yaptığı için kendini adama büyük bir iyilik yapmış zannederdi. Birileri ne olup bittiğini anlayana kadar adam kimbilir kaç kişiye hastalık bulaştırmış olurdu?

Yoksa yanılıyor muydu? Doğrusu gidip teslim olmak mıydı?

Bütün bildiklerini anlatıp hem sorumluluğu hem de kendini başkalarının kucaklarına öylece bırakabilecek miydi?

Bu düşünce aklına geldiği anda yapılamayacağını biliyordu. Teslim olması demek kendi kendinin imhası anlamına gelecekti. Adamı bir yerde kapalı tutup herkesten soyutlayacaklardı. Bu durumda *mutlaka* yapması gereken tek şeyi yapmaktan alıkonulmuş olacaktı: Kendilerini bedeninin yapısal bir parçası hâline getiren uzaylı mikroorganizmalar için yeni taşıyıcılar bulmaktan yani. Onların amacı artık adamın amacıydı ve onların tek amacı hayatta kalmak ve çoğalmaktı. Gelişen kuvveti, hızı, motor becerileri ve keskinleşen duyularının tek amacı adamın hayatta kalma şansını artırıp hareketli olmasını sağlamaktı, böylece yeni taşıyıcılar bulup onlara babalık yapabilecekti. Bir sürü taşıyıcı. Bulduklarının büyük ihtimalle dörtte üçü ölecekti ama o büyülü dördüncü kişi uğruna girilecek tüm dertlere değerdi.

Bu organizmalar zekâ sahibi değildi. Adama nasıl hayatta kalacağını veya nasıl özgür olması gerektiğini, nasıl başka taşıyıcılar bulabileceğini söyleyemiyorlardı. Ama eğer adam yeni taşıyıcılar bulmazsa acayip rahatsız oluyorlar ve rahatsızlıkları adamın rahatsızlığı hâline geliyordu. Yapılması gerekeni ya da istenileni, yani *zaruri* olanı yaptığı zaman adama hissettirdiklerini bir nevi zevk olarak yorumlayabilirdi: Ürkütücü ya da kendine zarar verici, yani *imkânsız* olanı yaptığında hissettiği ise acı gibiydi. Aslında hissettiği şey milyonlarca ufak simbiyotik canlının ilerleme veya gerileme eğilimlerinin ikinci elden deneyimlenmesiydi.

Kadın adamın dikkatini çekmek için ona dokundu. Ona bir tepsi getirmişti. Adam tepsiyi kucağına alırken kadının nezaketine uygun bir karşılık vermeye çalıştı ama son dakikada başarısız oldu. Kadının kaçmasına izin veremezdi. Birazcık kan akacak şekilde kadının bileğini tırmaladı.

"Affedersiniz," dedi hemen. "Kayalardan..." Kırılmış tırnaklarını gösterdi. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi kadın. "Onca yerleşimden uzak bu yere

nasıl geldin merak ediyorum. Ve buraya tabii." Adama keten – hem de gerçek keten– bir mendil uzattı. "Ellerini ve yüzünü sil. Neden bu kadar çok terliyorsun? İçerisi oldukça serin."

Günümüz 6

Meda şaşırtıcı bir süratle kocaman bir yemek hazırlamıştı. Bütün bir parça domuz jambonu –acaba çiftlikten mi, diye düşündü Blake–, birkaç tavuk, altı kişinin yiyemeyeceği kadar büyük bir salata, koçanlarıyla mısırlar, tereyağında pişmiş havuç, yeşil fasulye, fırında patates, ev yapımı ekmekler... Blake bunun hayatında yediği tüm yemekler içinde hiçbir ürünün kutudan, poşetten veya konserve kabından gelmediği ilk öğün olduğunu düşündü. Ardından yemeklerin çoğunda tuz bile olmadığını üzülerek fark etti. Yemeklerin canlı parazitlerden arınmış olup olmadığını merak etti. Acaba bu insanların kilo kaybına neden olan şey bir tür iç parazit, belki bir kurt, olabilir miydi? Artık parazitler ve kurtlar insanlar için sorun teşkil etmiyordu ama bu insanlar belli ki günümüzde yaşamayı seçmemişti. On dokuzuncu yüzyıla ait bir yaşam sürdürüyorlardı. Belki on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir hastalık kapmışlardı. Buna karşın oldukça güçlü ve çeviklerdi. Bedenlerini bir çeşit kurtla paylaşıyorlarsa bile bu kurt hayli değişik bir cins olmalı, diye düşündü.

Blake tatsız tuzsuz yemekleri çatalıyla minik minik parçaladı ve birkaç küçük lokma yedi. Herhangi bir kurt istilasından endişelenmiyordu. Öyle bir şey olsa buradan çıkar çıkmaz tedavi görebilirdi. Hem, herkes aynı servis tabaklarından yediğine göre tutsaklarını zehirleyip kendilerinin zehirlenmemesi mümkün olamazdı. Kızlara da karınlarını doyurmaları için zaman tanıdı. Ve kendilerini kaçıranları –özellikle de Eli'ı– dikkatle izledi.

Keira yemek sırasında Eli'yla sohbet etmeye çalışmış, adam

ise dinleyemeyecek kadar yemeğiyle meşgulmüş gibi davranmıştı. Blake, adamın bu izlenimi vermek için gerekenden fazla çabaladığını düşündü. Eli, Keira'dan etkilenmişti; bu kısmı zaten belliydi. Blake adamın kızı yoksaymaya çalışmasının bu çekime karşı koymak için olduğunu ummuştu. Kız on altı yaşında ve saftı, kötülüklerden korunarak büyütülmüştü. Çoğu anklav ebeveyni gibi Blake de çocukları için altmış yıl öncesinin güvenli dünyasını yeniden yaratabilmek adına elinden geleni yapmıştı. Anklavlar, etrafı geniş, kalabalık ve savunmasız yerleşim alanlarıyla çevrili küçük adacıklardı. Yaşayanlarını canlı canlı yiyen ve sonra civardaki yerleşim alanlarına tükürüp atan ekonomik gettolar, mutlak kanunsuzluk kanalizasyonlarıyla lağım çukurlarını birbirine bağlıyordu bu yerleşim alanlarında. Kızlar bu gibi şeyler hakkında ancak yüzeysel bilgiye sahipti. İkisi de kendilerini kolay lokma gören yetişkin bir adamla nasıl başa çıkacaklarını bilemezdi. Onları o güne dek tehdit edecek hiçbir şey olmamıştı.

Meda, Blake'i izliyordu.

Bunu bir süredir yapıyor olmalıydı. Yemeğini –bir bütün tavuk ve diğer her şeyden büyük birer porsiyon– bitirmişti. Şimdiyse kalın bir parça domuz jambonu tırtıklıyor, bir yandan da Eli'ı izliyordu.

"Ne var?" diye sordu adam.

Kadın ona baktı. "Neden bekleyelim ki?" diye sordu.

"Tanrı şahidim olsun, neredeyse bekleyemeyecektim," dedi Eli. "Ne yapmak istiyorsan buyur, yap."

Kadın ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı, Blake'in yanı başında dikildi ve gözlerini adama dikti. Yırtıcı görünümlü ince suratından terler süzüldü. "Hadi, Doktor," diye fısıldadı.

Blake kadından korkuyordu. Bunun saçma olduğunu biliyordu ama basbayağı korkuyordu.

"Kalk," dedi kadın. "Hadi. İster inan ister inanma, insanları küçük düşürmeyi hiç sevmem."

Teri gözlerine kaçıyordu ama kadın fark etmemiş gibiydi. Birkaç dakika içinde adamı ince pençeleriyle yakalamış olacak-

tı. Adam ayağa kalktı, hem kadından hem de korkusunu belli etmekten korkuyordu. Adam masaya çarptı ve kimseye çaktırmadığını düşünerek avucuna bir bıçak aldı. Kadını bu bıçakla tehdit etmek hatta belki bıçağı kullanmak durumunda kalmak onu çok rahatsız ediyordu ama yine de bıçağı sıkıca kavradı.

"İstiyorsan bıçağını da getir," dedi Meda. "Benim için fark etmez." Arkasını dönerek koridorun kapısına yöneldi. Orada durdu ve adamı bekledi.

"Baba," dedi Keira. Sesi tedirgindi. "Ne diyorlarsa onu yap... lütfen."

Adam kızına baktı ve onun da korkmuş olduğunu gördü.

Keira gözlerini Blake'den Eli'a çevirdi ama Eli kıza bakmadı. Kız yeniden Blake'e döndü. "Sana zarar vermelerine neden olma, baba."

Bu insanların neyi vardı böyle? Nasıl oluyordu da hiçbir şey yapmadan insanın ödünü patlatmayı başarıyorlardı? Sanki onlarda tam anlamıyla insansı sayılmayan bir şey vardı. Yoksa yalnızca birden çok silahları olduğu için mi böyleydi?

"Baba," dedi Rane, "söyleneni yap. Bunlar deli."

Adam Eli'a baktı. Eğer kızlarının canını yakarlarsa –ne olursa olsun– bedelini Eli ödeyecekti. Buradaki yetkili kişi Eli gibi görünüyordu. Verilecek zarara izin vermek veya engel olmak onun elindeydi. Eğer engel olmazsa ucuz sirk numaralarıyla kendini kurtaramazdı.

Eli, Blake'in bakışına sanki anlamış gibi karşılık verdi. Eli, algılarının sıradışı bir açıklıkta olduğunu göstermişti. Şimdiyse en az Blake'in hissettiği kadar acınası gözüküyordu.

Blake arkasını döndü ve Meda'nın peşine takıldı. Bıçağı da yanında götürecekti. Herkes bıçağı görmüştü ve yanında kalmasına izin veriyorlardı. Aslında sırf bu bile adamın bıçağı yanına almaması için neredeyse yeterli bir sebepti. Kendisini ve çocuklarını silah zoruyla kaçıran silahlı insanlar karşısında bir bıçakla savaşmayı düşündüğü için salak yerine konmuş gibi hissediyordu. Yine de bıçağı yanına almazsa daha da salak hissedecekti.

Meda adamı arka taraftaki bir yatak odasına götürdü. Odanın mavi duvarları, ağır bir kapısı ve parmaklıklı pencereleri vardı.

"Kızımın ilacına ihtiyacı olacak," dedi adam, bundan neden Eli'a bahsetmediğine kızarak.

"Eli onunla ilgilenecek," dedi kadın. Blake kadının sesinde öfke duyduğunu hissetse de kadının suratı tamamen ifadesizdi.

"Kızın neye ihtiyacı olduğunu o bilmiyor ki."

"Ama kız biliyor, değil mi?" Adam daha yalan söyleyemeden Meda başıyla onayladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Hadi, bana bıçağı ver, Blake." Kadın bunu sessizce söylerken kapıyı kilitlemiş ve adama yüzünü dönmüştü. Adamın karşı çıkacağını daha karşı çıkamadan görüp, "Çocuklarının önünde sana saldırmak istemedim," dedi. "İnsan mizacı öyle garip ki böyle bir şey yapsam beni affetmen... yapacağım başka kimi şeyleri affetmenden daha zor olurdu. Ama burada kendimi tutacak değilim. Fazla sabrım kalmadı."

620 "Neden bahsediyorsun?"

Kadın o kadar hızlı bir hamle yaptı ki, adam daha onun hareket ettiğini anlayamadan kadın, adamın bileğini kemiğini kırabilecek kadar sıkı kavrayıp çevirmişti. Kadın, tam yakaladığı elden bıçağı koparıp alacakken adam kadına vurdu. Daha önce hiçbir kadına yumruk atmamıştı ama bu artık bardağı taşırmıştı.

Yumruğu sadece havayla çarpıştı. Kadın insanötesi bir hız ve insanötesi bir kuvvetle adamın yumruğundan kaçmıştı. Adamın yumruğunu ezici kavrayışıyla tuttu.

Adam bedenini kadına savurarak kadının dengesini bozmaya çalıştı. Kadın, adamı da kendiyle sürükleyerek ve lanet okuyarak yere devrildi. Bıçak hâlâ ikisinin arasında, adamın esir edilmiş ellerinden birindeydi. Bıçağı bırakmamak için çok çabaladı, bu kavga gürültünün iki adamdan en az birini odaya gelmeye mecbur bırakacağını düşünüyordu. Kadına saldırdığı için ne yapacaklardı ona? Davasında kararlıydı. Bıçağı elinde tutması ve gerekirse kadını tehdit etmesi gerekiyordu. Esir alınabilecek kişiler yalnız onun kızları değildi ya.

Kadın adamı üstünden atmaya çalıştı. Ama adam kadının en az iki katı ağırlığındaydı ve üste düşmeyi başarmıştı. Kadın, ne kadar güçlü olursa olsun kavga etmeyi bilmiyor gibiydi. Bir şekilde bıçağı alıp uzaktaki bir sandalyenin altına fırlatmayı başardı. Adam öfkeyle tekrar yumruk savurmaya başladı. Bu sefer başardı. Kadın kaskatı kesildi.

Bilincini kaybetmemiş, yalnızca afallamıştı. Blake bıçağı almak için kalktığında âciz bir çabayla adamı engellemeye çalıştı ama artık gücü kalmamıştı.

Bıçak sandalyenin arkasındaki duvara saplanmıştı. Adam bıçağı girdiği yerden çıkarmaya çalışırken kadın üstüne sıçradı. Bu sefer kadın adama vurdu. Adam yerde bilinci yarı kapalı hâlde yatarken kadın bıçağı aldı, pencereyi açtı ve bıçağı parmaklıkların arasından aşağı attı. Sonra topallayarak adamın yanına gitti, yere oturdu, dizlerini kendine çekip bacaklarına sarıldı ve kafasını yasladı. Adamı görebiliyormuş gibi bir hâli yoktu. Kadın kışkırtıcı derecede adama yakındı ve görüş alanı yeniden netleşmeye başladığında adamın aklı çelindi.

"Eğer bu saçmalığa tekrar başlarsan çeneni kırarım!" diye homurdandı kadın. Adamın yanındaki halıya uzandı ve çenesini ovmaya başladı. "Eğer kemiklerini kırarsam hayatta kalamazsın," dedi kadın. "Sonun o ahmak motorcular gibi olur. Bizim sakin sakin ilgilenemeyeceğimiz kadar kalabalık oldukları için onları incitmemiz gerekti. İkisi dışındakilerin hepsinin ya kemikleri kırılmıştı ya da çok ağır yaralanmışlardı. Hepsi öldü."

"Yaralardan dolayı mı öldüler... yoksa bir hastalık mı?"

"Hastalık," dedi kadın.

"Bana da bulaştı mı?"

Kadın kafasını çevirip adama baktı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Mm, evet," dedi.

"Yemeklerden mi?"

"Hayır. Yemekler yemekti. Benden."

"Temasla mı?"

"Hayır, aşılama." Adamın sağ kolunu kaldırıp sebep olduğu

tırmık izlerinden akan kanları gösterdi. Kadın dikkatini oraya çekince adam bu yaraların acıdığını fark etti.

"Elimde bıçak olmasa da yapacak mıydın bunları?" diye sordu adam.

"Evet."

"Pekâlâ, artık yaptın. Benden uzak dur."

"Hayır, konuşmamız gerekiyor. Sen şu âna kadar bize gelen ilk doktorsun. Uzun zamandır bir doktor arıyorduk."

Blake sessiz kaldı.

"Virüs gibi bir şey," dedi kadın. "Ama ısı ve nem olduğu sürece birkaç saat kendi kendine yaşayıp çoğalabiliyor."

O zaman virüs değil, diye düşündü adam. Kadın neden bahsettiğini bilmiyordu.

"Tıpkı virüsler gibi bu da kendisini hücrelere bağlamayı tercih ediyor," diye devam etti kadın. "Bu şekilde çoğalabiliyor. Söylediklerime kulak ver, Blake," dedi kadın. "Doktor değilim ama ihtiyacın olabilecek kimi bilgilerim var. Belki kendine ve çocuklarına yardımcı olmana yarar."

Bu son cümle adamın dikkatini çekmişti. Doğruldu ve bıçağı almak için yana ittirdiği antika sallanan sandalyeye acı içinde tırmandı. "Dinliyorum," dedi.

"Virüs ebadında bir mikrop," diye devam etti kadın. "Filtre edilebiliyor. Duyduğuma göre bu harbiden çok küçük demekmiş."

"Sana kim anlattı?"

Kadın şaşırmış gibiydi. "Eli. Başka kim olacak?"

Adam Eli'ın doktor olup olmadığını sormak istedi ama soramadı.

"Bir dönem bakanlıkta çalışmış," dedi kadın sanki adam sorusunu sormuş gibi. "Yüzyılın başlarında ülkemiz bakanlarla dolup taşarken görev yapan genç bir bakan. Sonra üniversiteye gitmiş ve jeolog olmuş. Bir doktorla evliymiş."

Blake kaşlarını çattı. "Ee başka ne anlatacaksın bana? Telepati yapabildiğinizi mi?"

Kadın başını sağa sola salladı. "Keşke. Ama beden dili oku-

yoruz. Senin fark edemeyeceğin şeyleri görüyoruz – önceden bizim de fark edemediğimiz şeyleri. Bunun için bilinçli bir çaba harcamıyoruz. Kendi aramızda bu iletişim gibi bir şey. Yabancılarla birlikteykense korunma amaçlı kullanıyoruz."

"Neden tedavi görmediniz?"

"Ne tedavisi?"

"Sen hiçbir tedavi yöntemi aramadın değil mi? Ya Eli'ın karısı? O da mı–"

"O öldü. Hastalık onu öldürmüş."

Blake kadına baktı. "Aman Tanrım. Ve sen bunu bile bile bana mı bulaştırdın?"

"Evet," dedi kadın. "Senin için hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum. Benim için de öyleydi. Ama şimdi... Bir süre sonra anlayacaksın. Umarım anladığın vakit bizim yaşam biçimimizi kabul etmiş olursun. İnsanlar kabul etmediği zaman cidden zor oluyor. Çocuklarından birinin hata yapması gibi."

Blake bu bölümü anlamaya çalıştı. Adam tam kadınla ilgili tüm umutlarından vazgeçecekken kadın ayağa kalktı ve adamın yanına gitti.

"Henüz anlamana gerek yok," dedi Meda. "Şimdilik sadece dinle ve sormak istediklerini sor. Bana inanıyormuş gibi davran." Adamın suratına dokundu. Adam iğrenerek kadının elini yakaladı ve öteye itti. Yanağında hafif bir acı hissetti ve kadının kendisini tekrar tırmalamış olduğunu fark etti. Yüzüne dokunduğunda eli kanlandı.

"Ne biçim bir şey yapacaksın peki?" diye sordu adam. "Cildimin tırmalanmamış yeri kalmayana kadar tırmalayacak mısın beni?"

"O kadar fena değil," dedi kadın yumuşak sesle. "Nedendir, anlamıyorum –belki sen anlarsın– ama hastalığı ilk boyun hizasının üstünden kapan kişiler daha hızlı hastalanıyorlar. Ve hastalık kapan kişiler tarafımızdan fazla ilgi görürlerse genellikle hayatta kalıyorlar. Bu organizma hücreleri virüsler gibi tüketmiyor. Onun yerine hücrelerle birleşip beraber yaşıyor, onlarla beraber bölünüyor ve onları biraz biraz değiştiriyor.

Eli onların parazit değil de bir çeşit ortakyaşar olduğunu söylüyor."

"Sonuçta ölümcül," dedi Blake.

"Bazen." Kadının sesinde savunma tınısı vardı. "Bazen insanlar ölmek için oldukça çaba harcıyor. O motorcular mesela... Orel'le -yani Ingraham'la- ben ilgilendim. İlk ismi Orel ama hiç sevmiyor. Neyse, onunla bizzat ilgilendim. O zamanlar beni pek sevmiyordu ama yine de izin verdi. Gayet iyi hayatta kaldı. Ama yaşama şansı olan öbür motorcu çocuk tam bir piç kurusuydu. Onunla Lupe ilgilenecekti ama herif kadını öldürmeye çalışıp durdu - gırtlaklıyor, boğuşuyor, dövüyordu... En sonunda kadını uykusunda diri diri yakmaya kalktığında kadın sinirlendi ve kafasına yumruğu indirdi. Adamın boynu kırıldı."

Blake bu konuyu daha sonra değerlendirmek üzere kenara kaldırdı ve kadının yaptığı imaya odaklandı. "Burada uyumayı mı planlıyorsun?" diye sordu adam.

Kadın gülümsedi. "Fikre alışsan iyi olur. Ne de olsa sana tecavüz edemem, değil mi?"

Adam soruyu cevaplamadı. Aklına kızları takılmıştı.

Kadın derin bir nefes aldı ve adamın eline dokundu - bu sefer tırmalamadan. "Özür dilerim," dedi. "Bazen bir granit parçası gibi duyarsız olduğumu söylüyorlar. Buradaki kimse tecavüzcü değil. Kimse çocuklarının rızası olmadan onları yatağa atmayacaktır."

"Öyle dersin tabii!"

"Gerçek bu. Bizim erkeklerimiz tecavüz etmez. Etmelerine gerek yok."

"Yaptığınız hiçbir şeyi yapmanıza gerek yoktu."

"Ama yaptık. Söylediğim gibi, yakında sen de anlayacaksın. Şimdilik sana söylediklerimle yetinmen gerekecek. Değişmiş olduğumuz doğru ama ahlaki değerlerimizi kaybetmedik. Hayvan değiliz."

Blake onların gerçekten de hayvan olduğunu düşünüyordu ama fikrini kendine sakladı. Kadınla tartışmanın bir anlamı yoktu. Ya Rane ve Keira... Onlara neler yapılıyordu acaba?

Meda, adamın yanına oturabilmek için odanın öbür yanındaki masanın başından bir sandalye çekti. Adam kadının incecik vücuduyla oradan oraya süzülmesini izledi. Bir erkek gibi hareket ediyordu. Hastalanmadan önce güçlü bir kadın olmalıydı. Ve bu hastalık kadını çırpı gibi zayıf düşürmüştü. Kaybedecek hiç kilosu olmayan ve halihazırda başka bir hastalık yüzünden ölmekte olan Keira'nın başına ne gelecekti peki?

Meda oturdu ve adamın ellerini tuttu. "Keşke bana inansaydın," dedi. "Senin için olabilecek en zor zaman bu. Keşke sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olsaydı."

"Yardım etmek mi!" Ellerini kadından tiksintiyle çekip aldı. Kadın terlemeye devam ediyordu. Oda serindi ama kadın terden sırılsıklamdı. Bu ter ve buhar da hastalık organizmasını taşıyordu kesin. "Yeterince 'yardım' ettin."

Kadın suratını kurulayıp umutsuzca gülümsedi. "İçimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyorsun. Bizden biri gibi –yani hastalık kapmış bir insan gibi– kokmuyorsun henüz."

"Kokmak mı?"

"Ah, evet. Beden dilinin, yani kimliğinin bir kısmı kokundur. Ve hastalığın ilk belirtilerinden biri de önceden hiç fark etmediğin kokuları almaya başlaman olacak. Eli mesela, bizim evimizi burnunu kullanarak bulmuş. Çölde kaybolmuş. Bizim suyumuz vardı, o da onun kokusunu almış."

"Eli mı buraya geldi? O zaman burası senin evindi?"

"...evet."

Adam kadının neden birdenbire düşüncelere gömüldüğünü anlayamadı ama sorgulayacak vakti de harcamadı. Sorması gereken daha önemli bir soru vardı. "Eli nereden geldi peki, Meda? Hastalığı nerede kapmış?"

Kadın duraksadı. "Bak şimdi, eğer istiyorsan sana anlatabilirim. Benim görevim sana olan biteni açıklamak. Ama sana Eli'dan bahsetmeden önce anlaman gereken birkaç şey var. Birincisi, söylediğim gibi yüzünü tırmalama sebebim seni daha erken hasta etmekti. Çoğu insanın belirti göstermesi üç haftayı buluyor. Bazen daha bile uzun. Sen çok daha erken hissedeceksin – ve birkaç güne kalmaz bulaşıcı olursun."

Blake, "Bu daha erken ölebileceğim anlamına da geliyor," dedi.

"Hayır, senden o kadar çabuk vazgeçmeye niyetim yok," dedi kadın. "Atlatacaksın!"

"Neden benimle acele ettin?"

"Senden korkuyoruz. Senin bizim tarafımızda olmanı istiyoruz çünkü dönüştürdüklerimizin -Eli onlara böyle hitap ediyor- hayatta kalması konusunda bize yardımcı olabilirsin. Biz... biz kaybettiğimiz insanlara üzülüyoruz. Senden emin olmamız gerek ve sen bizden biri olmadan bu mümkün değil. Şu an arada bir yerdesin. Henüz bizden biri değilsin ama artık... normal biri de değilsin. Eğer şu an kaçsan ve başkalarına ulaşsan eninde sonunda onlara da hastalığı bulaştıracaksın. Ulaştığın herkese bulaştıracaksın ve kalıp onlara yardım etme şansın olmayacak. Hiç kimse içindeki dürtüyle tek başına başa çıkamıyor. Birbirimize muhtacız."

"Eli'ın yanında kim varmış? Karısı mı?"

"Hiç kimse. Sorun da bu ya. Ama bu konuya gelmeden önce buradan bir salgına yol açmadan kaçmanın mümkün olmadığını anlamanı istiyorum. Hastalanmanın üzerinden biraz vakit geçince dürtü rahatlıyor. O noktadan sonra şehre inip Eli'ın söylediği şu bilgisayarlı çantanda olmayan herhangi bir şeyi alabilecek kadar kontrol sahibi olursun."

"Tıbbi malzemeler mi?"

"Evet."

"Şehre inmeme izin verecek kadar güvenecek misiniz bana?"

"Evet ama tek başına değil. Zarar vermeye dair büyük bir dürtü var. Blake, artık sıradan insanların yanında huzur bulamayacaksın."

Adam, kadının söylediklerine inansa bile nasıl hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Yine de kaçmaya yönelik eline geçen her fırsatı değerlendirecekti. Yaşamının kalan günlerini ölümcül bir hastalığın bir deri bir kemik kalmış taşıyıcısı olarak geçirmek istemiyordu. Ama korkmuştu. Meda'nın hastalığa dair söylediği kimi şeyler ona başka bir hastalığı çağrıştırmıştı -

yıllar önce hakkında okuduğu bir şey. İsmini hatırlayamıyordu. İnsanların artık yakalanmadığı bir şeydi bu – çok eski zamanlardan kalma, hayvanlardan kapılan ölümcül bir hastalık. Üstelik hayvanlar bu hastalığı yaymak için iyice saldırganlaşıyordu. İsmi birden aklına geldi: Kuduz.

Kadın adamı sessizlikle izledi. "Bana inanmıyorsun ama korktun," dedi. "Bu da iyi bir başlangıç. Korkmaya değer pek çok şey var."

Adam o an korkusunu inkâr etmek veya açıklamak istedi ama vazgeçti. "Bana Eli'dan bahsedecektin," dedi sonunda.

Kadın başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce bir gemi vardı – *Clay's Ark*– hatırladın mı?"

"*Ark* mı? Şu yıldızgemisinden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Yepyeni teknoloji, her şeyiyle baştan sonra testlerden geçmişti falan ama Centauri yıldız sisteminden gezegene geldiğinde patlayıp parçalara ayrılmıştı. Herkes biliminsanlarının fonlarını kaybetmemek için aceleye getirdikleri süslü bir reklam hamlesi olduğunu iddia etmişti. En azından benim okumalarım böyleydi. *Ark* buranın yaklaşık elli kilometre ötesine düşmüştü. Uzay üslerinden birine veya Ay'a inmesi planlanmıştı ama eve kadar gelmişti. Eli da patlamadan hemen önce çıkmayı başarmış."

"Eli mı...? Ne demek istiyorsun?"

"Onun ismi *Asa* Elias Doyle. Ekibin jeoloğuymuş. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, o salak aksanı istediği anda bırakabiliyor. Hastalık Proxima Centauri güneş sisteminin ikinci gezegeninden geliyor. On dört kişilik ekibin on kişisini öldürmüş. Bana sorarsan daha fazla kişiyi kurtarabilirlermiş ama hastalık belirtileri başlayınca insanları birbirinden soyutlamayı tercih etmişler. Sonra soyutlanmaya dayanabilmeleri için onları iyice zaptetmeleri gerektiğine karar vermişler." Ürperdi. "Bu da işkence dolu yavaş bir ölüm anlamına geliyor.

"Her neyse, eve dönecek dört kişi sağ kalmış. Eve gelmek zorunda hissediyorlarmış. Sanırım onlara bunu yaptıran dürtünün kendisi. İndikleri sırada bir terslik olmuş. Belki de ilk defa

birisi dürtüye karşı koymayı başarmış. Gemi paramparça olmuş. Yalnızca Eli kurtulmuş. Bir bakıma bunun bir önemi yok. Proxi İki'yi bize o getirmiş – ha o, ha on dört kişilik ekibi, ne fark eder. Ve şimdi... Proxi en az senin benim kadar Dünyalı."

Geçmiş 7

Birkaç dakika dikkatlice etrafını dinledikten sonra ahşap ve taştan yapılma bu evde kendisi dışında yedi kişi saydı. İki yetişkin oğlan ve geceyi Barstow'da geçirmiş olan yirmi bir yaşında bir kız. Adama yiyecek getirmiş olan nazik kadın anneleriydi, bir de ek binaların bitmesi için sabırsızlanan yeni gelinler vardı. Evin beyaz saçlı babası – modası geçmiş bir Tanrı'ya inanan ve av tüfeği kullanmayı iyi bilen katı bir adamdı. Adamın kızıyla –kızın ismi Meda'ydı– tanışırken bu son bölümü kendine tekrar tekrar hatırlatmıştı.

Meda, adam tam kendisine verilen pantolonu giyinirken adamın yerleştirildiği odaya girip kendisini tanıtmıştı. Adamın giyindiğini görünce de odadan çıkmak yerine oturup adamı izlemeye koyulmuştu. Adam onun bir önceki gece pencerenin önünde kokusunu aldığı kadın olmadığına ve utanmadan odaya dalmasından rahatsız olmayışına çok sevinmişti. Bu kadının kokusu, herhangi bir erkeğinkine göre çok daha çekiciydi ama neyse ki döngüsünün tehlikeli zamanında değildi. Annesi gibi iriydi –belki bir-seksen boylarında– ve annesi yaşlılıktan zayıflamışken Meda oldukça yapılıydı. Kahverengi saçları vardı, teni güneşten esmerleşmişti; ağır işlerde çalışmaya alışmış olsa gerek, oldukça güçlü görünüyordu.

Merakla adamı incelerken bir deri bir kemik kalmış bedeni karşısındaki hayal kırıklığını saklayamadı. Kadını bu yüzden suçlayamazdı. Kendi görüntüsü, her ne kadar yanıltıcı olduğunu bilse de adamın da midesini bulandırıyordu. Bir zamanlar çok yakışıklıydı. Kadınları elde etmek onun için hep çocuk oyuncağı olmuştu.

Bu kadınsa daha şimdiden sorun çıkaracağa benziyordu. Yüz ifadesi adamı tanımış gibiydi. Bu ücra yerde herhangi birinin haberleri takip edip on dört astronottan birinin neye benzediğini bilebilmesi... işte bu tamamen beklenmedik bir şey olurdu. Ne yazık ki adamın suratı diğer her şeyine oranla çok daha az değişmişti. Yüzü hep ince olmuştu. *Ark*'ın dönüşünden sonra eski resimlerin tekrar tekrar yayımlandığı epeyce bir haber bülteni çıkmış olabilirdi. Bu kadının Barstow'a gittiğinde bu resimleri görmüş olması muhtemeldi.

Adam üstüne tişörtünü geçirirken kadın, "Nasıl oldu da bu kadar zayıfladın?" diye sordu. Kıyafetler, ailenin babası Gabriel Boyd'a aitti. O da zayıftı ama fazla uzun değildi. Pantolon adama kısa geldi. "Haftalardır yemek yememiş gibi görünüyorsun," dedi Meda.

"Açım," dedi adam.

"Annem biraz önce iki kişilik bir öğünü tek başına yediğini söylemişti."

630 Adam omuz silkti. Karnı hâlâ açtı. Bu konuyla ilgili bir an önce bir şey yapması gerekecekti.

"Videolu telefonumuz yok," dedi kadın, "aslına bakarsan telefonumuz veya radyomuz da yok."

"Sorun değil. Kimseyi aramak istemiyorum."

"Nedenmiş?"

Adam yanıtlamadı.

Meda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Baban veya abilerin yanlış bir fikre kapılmadan bu odadan çıkmanı istiyorum."

"Ama burası benim odam."

Adam buna hiç şaşırmadı. Oda bir genç kadına aitmiş gibi görünmüyordu. Görünürde hiç kıyafet, parfüm, makyaj veya dantel yoktu. Ama Meda gibi kokuyordu. Yatak da.

"Geceyi abilerimle Barstow'da geçirdim," dedi kadın. "Abilerim ellerinde liste olsa bile bazı erzakları alma konusunda güvenilir sayılmazlar." Acıklı bir gülücük. "Yani büyük şehre gitmiştim."

"Barstow mu?" Hiçbir zaman büyük şehir olmamış olan Barstow da, pek çok çöl kasabası gibi, son yılların su kıtlığında küçülmeye başlamıştı.

"Daha büyük herhangi bir şehir fazla günahkâr olur. Beni yoldan çıkarabilir veya kirletebilir falan. Yani dürüst olmak gerekirse L.A.'e bile yalnızca iki kez gittim."

Adam terler damlayan elleriyle suratının nemini sildi. Kız, adamı hastalığı ona da bulaştırma konusunda nasıl tahrik ettiğinin bilincinde değildi. Adamın dürtüsü kıza dokunmak, belki ellerini tutmak ve eğer ellerini çekmeye çalışırsa tırmalamak veya ısırmak yönündeydi. Kızla sevişmek de epey tatmin edici olabilirdi tabii ama doğurgan zamanında olabileceği kadar değil. Eskiden olsa adamın çekici bulacağı türde bir kadın değildi bu. Ama artık herhangi bir kadının hastalık bulaşmamış kokuyor olması onu çekici kılmak için yeterliydi.

Adam teri ödünç aldığı kıyafetlerine sızarken bakışını kaçırdı. "Şehirlerden uzak durarak bir şey kaçırdığın yok," dedi. Kızın arzuladığı uçsuz bucaksız ve ölümcül Los Angeles'ın göbeğindeki sözde orta-sınıf yerleşim alanlarından birinde doğmuştu ve eğer büyükbabasının yaptıkları olmasa büyük ihtimalle çoktan orada ölmüştü de. Beraber büyüdüğü insanların çoğu fazla doz L.A. yüzünden ölmüştü. Bunun gibi fazla güzel olmayan ve ilgi çekmek için yanıp tutuşan bir kız L.A.'de bir sene bile sağ kalamazdı.

Meda, "Burada yeterince suyumuz bile yok," diye homurdandı.

Ahmak. Burada istedikleri zaman ulaşabildikleri tertemiz tatlı kuyu suları vardı. Pis kokulu L.A.'de ise tuzu ayrıştırıldıktan sonra saf hâle getirilmiş tatsız ama pahalı okyanus suyunu kendisine ayrılan miktarda tüketebiliyor olurdu. L.A.'de bir kişinin ne kadar az parası olduğunu kokusundan anlamak mümkündü. Adam, "Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin," diye başladı söze, "ama eğer şehir yaşantısını isteyecek kadar delirdiysen neden taşınmıyorsun?"

Kız bir an aşırı genç ve savunmasız göründü, omuz silkti.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. "Sanırım henüz göbek kordonumu kesmedim. Ama bunun üstüne çalışıyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Asa?" diye seslendi.

Adam gözünün ucuyla kıza baktı. "Bana bak, kızım, düşmanlarım bile bana böyle hitap etmeyecek kadar akıllıdır."

"Elias o zaman?" dedi kız gülümseyerek.

"Eli."

"Peki."

"Kimseye söyledin mi?"

"Hayır."

Kız gerçeği söylüyordu. Bu sırrı bilmekten o kadar keyif alıyordu ki hemencecik açık etmek istememişti. Şimdi adamın kızı konuşmamaya ikna etmesi gerekecekti.

Kız, "Neden buradasın?" diye sordu. "Neden bir tür basın toplantısında veya dev bir şehirde törenlerle karşılanmakla meşgul değilsin?"

Aslında, neden soyutlanmadın, demek istiyordu. Neden kendisi dışında kimsenin anlayamayacağı bir acıya boyun eğip onlarca doktor ne kadar tehlikeli olduğunu keşfetmeye çalışırken beklemiyordu? Neden kaçış denemesinde ölmemişti? Geminin yok oluşunu, onunla beraber yok olan tüm veri bolluğunu, dondurulmuş ölü mürettebatını ve hastalık taşıyan canlı mürettebatını düşününce, "basın toplantısı" adamın maruz kalacağı her şeyi tanımlamak için gülünç derecede hafif kalıyordu.

Meda yumuşak bir sesle, "Ne var?" diye sordu. Aslında yumuşak konuşmaya uygun olmayan gür bir sesi vardı ama bir şekilde yumuşak duyulmayı başarmıştı. Adama iyice yaklaşmıştı. Tanrı bu kızın yardımcısı olsun, neden uzaklaşmıyordu? Peki ya adam neden ona gitmesini söylemek yerine kıpırdamadan duruyordu?

Kız adamın koluna dokundu. "İyi misin?"

Adamın bedeni sanki otomatik pilota geçmiş gibi kızın elini kavradı. Kızı tırmalamamayı başarmıştı ve tam bununla ilgili kendini iyi hissedecekti ki kızın elinin üstünde ufak bir kesik olduğunu fark etti. Bu yeterliydi. Büyük ihtimalle adamın

dokunuşu da yeterli olurdu zaten. Eninde sonunda o eli ağzına götürerek bir şeyler yiyecek veya dudağını kaşıyacak; belki ağzını silecek veya bazen bulaşın sebep olduğu hafif kaşıntıyı geçirmek için elindeki yarayı yalamak isteyecekti. Ayrıca hastalık organizmaları, gelişigüzel el yıkamalardan etkilenmeden saatlerce derinin üstünde yaşayabiliyordu. Adamın dokunduğu -neredeyse- herkes mutlaka hastalığa yakalanacaktı.

Meda adama, "Ellerin neden ıslak?" diye sordu. Adam cevap vermeyince ellerini ellerinin içine alıp incelemeye başladı. Adam kızın tiksintiyle elini bırakmasını bekledi ama kız iğrenmemişti. Güçlü bir kızdı. Belki o hayatta kalabilirdi. Belki adam kızı kurtarabilirdi - eğer burada kalırsa tabii.

Karısı Disa'yı nasıl kurtarmaya çalıştığını anımsadı. O, kaybedecek fazla kilosu olmayan ufak tefek bir kadındı ve uzay programına kilo ve boy alt sınırından kabul edilmişti. Hastalık onu diri diri yiyip bitirmişti. Göreve gönderilen iki doktordan biriydi ve ölümünden hemen önce o ve Grove Kenyon, diğer doktor, hastalık organizmasının yararlı olabilecek kimi değişiklikler de yaptığını keşfetmişti - eğer taşıyıcı ilk saldırıdan sağ çıkabilirse tabii. Eğer taşıyıcılar hayatta kalabilirlerse bilinen diğer hastalıklara karşı direnç kazanıyor ve kimi şeyleri daha iyi yapar hâle geliyorlardı. Tek sorun, hastalık organizmasının salgıladığı toksinin öldürücülüğüydü. Ve beklenebileceği üzere insan bedeni bu toksine karşı savunmasızdı. Nitekim organizma zaman içinde değişerek uyum sağlıyor ve kimyasal uyaranlar aracılığıyla taşıyıcısını da uyum sağlamaya teşvik ediyordu. Bir zaman sonra, organizmaların salgıladığı atıklar taşıyıcısı için zehirli olmayı bırakıyor ve taşıyıcı artmış cinsel ihtiyaçlarına ve gelişmiş duyusal farkındalığına -yani hastalığın karşı konulamaz yan etkilerine- önceki gibi tepki vermeyi bırakıyordu. Hastalığa önemli ölçüde uyumlanma sürecinden sonra devreye giren, aynı hastalığın yeni organizmaları ise bu gereken zamanı kazandırmaya yarıyordu. Yeni, uyumlanmamış organizmalar eskilerin salgıladığı toksinleri yiyerek hızlı hızlı çoğalarak ölüyordu. Yani yeni organizmaların sık sık tazeleriyle değişti-

rilmesi gerekiyordu. Taşıyıcının bedeni, kendi türlerinin öncü kuvvetleri tarafından çoktan ele geçirilmiş ve kimyasallarla işaretlenmiş olduğu için yeni organizmalara düşmanca geliyordu. Onların toksinleri sindirme süreci yalnızca bu düşmanca ortamda sağ kalma çabalarının bir sonucuydu.

Bu aşamada bedeni ilk istila eden organizma sağlam bir başlangıç yapmış oluyordu. Eğer onlar yeterince iyi bir başlangıç yapamazsa veya yeni organizmalar onlar henüz yerleşemeden denkleme dahil olursa o zaman yeni organizmalar da ilk istilaya katılarak hastaya, yani taşıyıcıya pek bir yarar sağlamıyordu.

Gemideki mürettebattan ve donuk embriyolardan yetiştirdikleri birkaç deney hayvanından aldıkları istatistikler bu bulguları destekler nitelikteydi. Sağ kalabilen dört astronot da hastalığa tekrar tekrar maruz bırakılmıştı. İlk hastalanan mürettebattan kimse sağ çıkamamıştı. Onlar karantinaya alınmıştı. Hayati fonksiyonları düzenli kontrol edilmiş ve herhangi bir durma hâlinde yeniden harekete geçirilmişti. En sonunda beyinleri durdu.

Demek ki yeniden bulaştırılma çözümdü – en azından *bir* çözümdü. Neredeyse. Eğer bu yapılmazsa herkes ölüyordu. Yapıldığındaysa kimileri yaşayabiliyordu. Disa ölmüştü. Meda bariz bir şekilde daha güçlüydü. Belki o yaşayabilirdi.

Günümüz 8

Meda, Blake'in isteği üzerine çantasını getirdi ve adamın kendisini muayene etmesine izin verdi. Kolunda ve suratında açtığı tırmık izlerini temizlemesine bile -hiçbir işe yaramayacağı bilgisini vererek- izin verdi. Herhangi biri hastalığı kaptıktan sonra yapılan hiçbir şeyin faydası olmadı, dedi. Organizmalar oldukça saldırgan ve hızlıydı. Adam artık hastalanmıştı.

Ya kadın ya da bir başkası çantanın üstündeki panik düğmesini yeni tip güçlü yapıştırıcılarla etkisiz hâle getirmişti. Bu yapıştırıcılar hakikaten güçlüydü. Blake çantasını kullanarak yardım çağıramayacaktı. Düğme dışında çanta iyi durumdaydı. Blake, özellikle de Keira'nın durumunu düşünerek, olabilecek en iyi doktor çantalarından birini almıştı. Çantadaki mikroskop *Clay's Ark* organizmasını -Meda'nın söylediği kadar küçük bile olsa- inceleyebileceği kadar iyiydi. Kaçmayı denemeden önce elde edebileceği tüm bilgileri edinmesi gerekiyordu. Bunun tek sebebi gerekli bilgiyi başkalarına iletebilmek değildi tabii ki. Aynı zamanda bu insanların zayıf noktalarını da öğrenmesi gerekiyordu. Görüntüyü saymazsak her açıdan olabilecek en iyi durumdaydılar. Onlara karşı kullanabileceği bir silaha ihtiyacı vardı.

Meda, "Çocuklarım doğacağı sırada burada olsan çok işime yarardın," dedi adam tansiyonunu ölçerken.

Adam, "Doktor yok muydu?" diye sordu. Sonra kadının nabzını kontrol etti.

"Hayır. Yalnızca Eli ve yengem Lorene vardı. Buraya eğer yanımızda tutmaya niyetimiz yoksa kimseyi getirmiyoruz. Hasta-

neye zaten gidemezdim. Orada kimbilir kaç kişiyi enfekte ederdim düşünsene."

"Onlara gerçeği anlatsan bir şey olmazdı."

Kadın adamın sol kolundan kanını alışını izledi. Diğer tüm numuneler gibi bu da doğrudan tahlil yapan alete gidiyordu. "Beni kafese kapatırlardı," diye karşı çıktı Meda. "Çocuklarımı da. Onlar hastalıklı doğdular biliyor musun?"

"Herhangi özel sorunları var mı?"

Kadın, adamla yüz yüze gelebilmek için başını çevirdi ve "Tek bir şey bile yok," dedi. Yalan söylediğini saklamaya çalışmamıştı.

Blake kibarca, "Ya sen?" diye sordu. "Kolay doğumlar mıydı?"

"Evet," dedi kadın. Savunmacı tavrı hafiflemişti. "İlki beni epey şaşırttı. Yani aslında çok korkuyordum. Istırap çekmeye hazırdım çünkü acı eşiğim çok yüksek değildir. Ama çocuk hiç sorunsuz fırt diye çıkıverdi. Sancılanmaktan farksızdı."

"Acillik bir durumla karşılaşmadığın için şanslısın. Çocuklarını görebilir miyim?"

"Güvenli olduğundan emin olana kadar hayır, Blake."

"Güvenli mi?"

"Hastalanıp iyileştikten sonra endişelenecek bir şeyimiz kalmayacak. O zaman sana ne istersen gösteririz."

Adam kaşlarını çattı. "Bir çocuğa zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle hayır," dedi kadın. "Ama şu an zayıf nokta arama evresindesin ve Jacob ile Joseph kesinlikle zayıf noktamız. Onları kullanmaya kalkarsan seni öldürmek zorunda kalırız. Seni canlı tutmak istiyoruz, Blake."

Blake gitgide artan bir ümitsizlikle gözlerini başka yöne çevirdi. Bu kişiler cidden iyiydi, hep bir adım önde olmayı başarıyorlardı. Bunu kimbilir kaç defa yapmışlardı, kimbilir kaç defa insanları kaçırmış, kaç kişinin dış dünyadaki varlığını yok etmişlerdi. Blake'in kurallarını yalnız onların bildikleri bir oyunda onları yenmesi gerekiyordu. Ama nasıl?

Meda ıslak eliyle adamın kolunu okşadı. "Bak," dedi, "burası

o kadar da kötü değil. Çok büyük bir iyilik yapabilirsin – belki herhangi bir yerde yapabileceğinden daha değerli bir şey bu. Bir salgını önlememiz konusunda bize yardımcı olabilirsin."

"Hastalığın kontrolden çıkması an meselesi," dedi adam.

"Dört yıldan uzun zamandır kontrol altında."

"Ama bu yarın bile son bulabilir."

"Hayır!" Kadın ayağa kalktı ve odada bir sağa bir sola yürümeye başladı. "Bunu sen de hissedene kadar anlatabilmem mümkün değil ama eğer bizi kafese tıkarlarsa delirirız. Büyük ihtimalle kaçmaya çalışırken kendimizi öldürürüz. Bu dürtü bizi zaten oldukça ince bir sınırda kalmaya zorluyor. Eli insanlığımıza tırnak uçlarımızla tutunduğumuzu söylüyor. Ben o kadar bile tutunduğumuzu sanmıyorum. Kimi açılardan bakarsan ben ona göre daha gerçekçiyim. Ama belki de onun idealistliğine ihtiyacımız var. Bugüne kadar nasıl dayandı bilmiyorum." Blake'e baktı. "Çocuklarımın babası o, biliyorsun değil mi?"

Blake, "Tahmin etmiştim," diye cevapladı.

"Belki inandığımız şey bir yanılsamadan fazlası değil ama en azından onun sayesinde tutunacak bir şeyimiz var. O yanılsamayı de elimizden alacak olursan geriye başa çıkılmaz bir şey kalıyor. Bir gün anlayacaksın."

"Eğer insanlığa biçtiğin kaftan bu kadar inceyse," diye lafa başladı Blake, "o zaman bunun ne kadar ince olduğunu başka birilerinin daha anlaması an meselesi. Ve eğer bana hastalıkla ilgili söylediğin şey doğruysa, yalnızca bir kişi –daha hiçbir belirti göstermeden ve hasta olduğunu anlayamadan– yüzlercesini ve o yüzlerce kişi binlercesini hasta edebilir."

"Tahminin düşük kalır," dedi Meda. "Şimdi seni neden burada tutmamız gerektiğini anlıyor musun? O bir kişi *sen* olabilirsin."

Adam kadınla tartışmadı. Kaçıp bir hastaneye gidecekti. Hepsi bu. "Soyunman gerekiyor," dedi adam. Kadından biraz ter ve –hiç acıtmadan– deri numunesi aldı. Tahlil cihazı ikisinde de çözümleyemediği bir şey buldu – büyük ihtimalle kadının kanında ve idrarında bulduğu da bundandı.

Küçük ekranda "Tanımsız mikroplar" diye bir yazı belirdi. Kadının derisinin içinde küçük örümceğimsi organizmalar görünüyordu, bir kısmı hücrelerinin içinde *–hücrelerinin bir parçası olarak–* çoğalırken görüntülenmişti. Bunlar virüs değildi. Bilgisayara göre bunlar bağımsız organizmalardı. Bir şekilde imkânsız olanı başarıp kendilerine insan hücreleri içinde bir yer bulmuşlardı – sanki bakterilerin içinde yaşayan konakçı plazmidler gibi. Ama normalde tek bir DNA sarmalından oluşan tekil plazmidlerin aksine bunlar bakterilerden çok daha büyük bir ödülün peşinde koşan ve öldürmek yerine birleşmeyi başarabilen karmaşık organizmalardı. Ve bir şekilde taşıyıcılarının hücrelerinde yaptıkları küçük değişikliklerle birlikte taşıyıcıyı tamamen dönüştürmüşlerdi. En basit anlatımıyla Meda'nın gen haritasıyla oynamışlardı. Kadın artık insan değildi.

"Beyinlerimizde yaşayanların minik bacakları –hani neydi silia mı deniyordu– yok," dedi Meda adamın arkasından.

"Ne?"

"Eli bana beyin hücrelerine de girdiklerini anlatmıştı. Korkutucu duyuluyor olabilir ama bununla ilgili yapabileceğimiz bir şey yok sonuçta. Sanırım bizi böylesine değiştirmek için beynimize girmeleri de gerekiyor."

Kadın ne kadar değiştirilmiş olduğunu bilmiyordu. Bu kadar yapısal değişikliği geri almak mümkün olabilir miydi? Kızlarının iyiliği için mümkün olmasını diledi.

Kadın, "Eskiden Eli ile ben bu konu hakkında daha fazla konuşurduk," dedi. "Bildiği her şeyi benim de öğrenmemi istiyordu – hani olur da başına bir şey gelirse diye. Karısı ve diğer doktor ilk ölen astronotların bedenlerine otopsi yapmış. Her birinin beyninde küçük yuvarlak organizmalar bulmuşlar."

Blake, "Kuduz gibi," diye homurdandı. Ama hayır. Kuduz yalnızca bir virüstü, engellenebilir ve tedavi edilebilirdi.

"Eli'ın karısı antikor geliştirmeye çalışmış," diye devam etti Meda. "Ama işe yaramamış. Başka ne denemiş hatırlamıyorum. Anlamamıştım zaten. Sonuçta hastalığı yeniden bulaştırmak dışında hiçbir şey işe yaramamış. Bunu da kazara keşfetmişler.

Ve şırıngadan insana bulaştırmak yerine insandan insana bulaştırmak daha iyi çalışıyor. Belki bunun sebebi sadece psikolojiktir ama bizim için fark etmiyor. İşe yarayacak her şeye razıyız. Seninle burada kalma sebebim de bu."

"Benden iyi bir taşıyıcı yapmak için buradasın," dedi adam.

Kadın omuz silkti. "Ya öyle ya da öleceksin. Kendi yaşamımı seninkine tercih ederim."

Başka bir çözüm vardı. Olmalıydı. Belki adam kendi çantasında bulamamıştı ama laboratuvar bilgisayarı olan başka araştırmacılar er ya da geç çözümü bulacaktı. Tabii ilk olarak sorunlardan haberdar edilmeleri gerekiyordu.

Başını Meda'ya çevirdiğinde kadının soyunmuş olduğunu fark etti. Şaşırtıcı ama kadın giysilerini çıkardığında daha normal göründü. Olmadığı insan dişisi gibi. Acaba çocukları nasıldı?

Kadın gülümsedi. "Tüm giysilerim bana fazla büyük," dedi. "Böyle giyinince bir araya getirilmiş birkaç çubuk gibi durduğumun farkındayım. Belki kasabaya bir sonraki inişimde yeni giysiler alırım."

Adam kadının imasını yoksaydı ama aklından her geçeni nasıl anladığı konusuna takıldı. Kadının zihnini okuduğundan ve bu yüzden ona çaktırmadan kaçış planı yapamayacağından korkmaya başlamıştı. Bu asılsız korkuyu üstünden atmak için dikkatini muayenesine yöneltti. Kadın başka bir şey söylemedi. Blake, kadının kendisiyle alay ettiğini hissediyordu.

Meda'ya, işi bittikten sonra buradaki diğer insanları da muayene etmek istediğini söyledi ama o, adamı henüz başka kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Meda, "Eğer izin verirlerse yarın başlarsın," dedi. "Yarın kokun değişmiş olur. Daha az tahrik edici olur."

"Tahrik edici mi?"

"Bizden biri gibi kokmaya başlarsın demek istiyorum. O zaman kimse sana dokunmak için aşırı heyecan duymayacaktır." Kadın bol ve kaba kıyafetlerini üstüne geçirdi. "Cinsel bir şey," dedi. "En azından cinselmiş gibi hissettiriyor. Sana dokunmak

neredeyse düzüşmek kadar iyi. Senden hoşlanmasam bile bu kadar keyifli olurdu. Senin gibiler –yani yakalayıp yanımızda tutabileceğimiz insanlar– olmasa kasabaya indiğimde kendimi kontrol edemezdim. Eğer herhangi bir çıkış yolu olmazsa... acı verici ve delirtici bir şeye dönüşüyor, yani tüm o dönüştürülmemiş insanların arasında kalmak. Bazen rüyamda kalabalığın içinde yürüdüğümü görüyorum... büyük bir şehirde mesela. İnsanlara dokunmak zorunda hissediyorum. Buna kâbus diyemem sanırım. Refleks gibi. Oluveriyor."

Blake, "Olmasını istiyorsun," dedi kadını dikkatle izlerken.

"Hadi oradan!" diye bağırdı Meda birden hiddetlenerek. "Eğer bunu isteseydim olurdu zaten. Arabama atlar ve yola çıkardım. Buradan New York'a kadar geçtiğim her kasabanın insanlarını hasta edebilirdim. Ve eğer burayı terk etmem gerekecek olursa yapacağım şey de aynen bu. Bana yardım edebilecek veya engel olabilecek bir kişi bile yok." Kadın duraksadı, sonra yatağa, Blake'in yanına oturdu. Adam, kadın elini tuttuğunda geri çekilmemek için kendini engellemeyi başardı. Ondan bir sürü şey öğreniyordu. Konuşmaya devam ettiği sürece dokunmasına da katlanabilirdi.

"Anlaman gereken şey şu," diye devam etti kadın. "Bizim için çoğalma hızımızı sınırlamak gerçekten çok zor. Bunu yapabilmemizi mümkün kılan tek şey bu kadar izole yaşıyor oluşumuz. Ama eğer kaçarsan –çocuklarınla veya onlarsız– sen bizi yakalamaları için buraya birilerini göndermeden önce bizim de kaçmamız gerekecek. Nereye gidebiliriz bilmiyorum ama büyük ihtimalle birbirimizden ayrılmamız gerekecektir. Düşünsene, mesela Ingraham, yalnız başına ortalıkta. Önceden de asabi ve ipe sapa gelmez birisiydi. Onun hastalığı bizimkinden daha kötü olduğu için titremiyor. Titriyor çünkü çoğu zaman yapmak istediği şeyi yapmamak için kendine engel olması gerekiyor. Eli'a saygı duyuyor ve Lupe'yi seviyor. Lupe şimdi onun çocuğuna hamile. Ama eğer Ingraham'ı buranın dışına tek başına çıkmaya mecbur bırakırsan aklının alamayacağı bir salgın başlatır."

Blake sinirlenerek, "Ve sen bunun benim suçum olacağını

söylüyorsun," dedi. Adam resmen kapana kısılmıştı. Kadının söylediği her şey başka bir kaçış yolunu tıkamayı amaçlıyordu.

"Kafese konmamak için *her şeyi* yaparız," dedi Meda. "Oğullarımın benden alınmasına engel olmak için *her şeyi* yaparım."

"Kimse çocuklarını al–"

"Kapa çeneni! Alırlar. Onlara birer 'şey' muamelesi yaparlar. Eğer bu süreçte onları kazara veya kasten öldürürlerse de sorunlarından birini çözüldü sayıp sevinirler."

"Meda, dinle lütfen–"

"Eğer salgından korkuyorsan, *Doktor*, bizi terk etmeyi aklından bile geçirme. Bizi ifşa etmeyi başarsan bile engelleyemezsin." Birden konuyu değiştirdi. "Açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şey ister misin?"

Adamın bir an kafası karıştı. "Yemek mi?"

"Çok yemek yiyoruz. Görürsün."

"Yemezsen ne olur peki?" Bu konu adamı uyandırmıştı. "Yani ben senin birkaç saat önce yediğin gibi bir yemeği hayatta tek başıma yiyemezdim. Normal miktarlarda yeseniz ne olur?"

"Zaten normal miktarlarda yiyoruz – bize göre."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Evet anladım. Hâlâ zayıf nokta bulmaya çalışıyorsun. Tebrikler, bir tane buldun. Çok yemek yiyoruz. Ne yapacaksın? Tüm gıda stoklarımızı imha mı edeceksin?" Kadın bir yerden anahtar çıkarıverdi, sihir gibi. Elleri adamın gözlerinin takip edebildiğinden daha hızlıydı. "Yiyeceklerimize bir şey yapmayı aklından bile geçirme," dedi kadın. "Bir gün sana senin gibilerin çocuklarıma nasıl koktuğunu anlatacağım." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından hızla çarptı.

Biraz zaman sonra adama jambonlu sandviç ve meyve salatası getirerek geri döndü.

Adam, "Kızlarımı görmek istiyorum," dedi.

"Bakayım," dedi Meda. "Belki birini birkaç dakikalığına getirebilirim."

Kadının uyumluluğu adamı mutlu etse de pek şaşırtmadı. Ne de olsa kadının da çocukları vardı ve adamın endişesinin

sahici olduğunu biliyordu; bu endişeyi şüpheyle karşılaması için hiçbir sebep de yoktu.

Eli, Keira'yı odaya getirdiğinde adam, bitkince yatağa uzanmış, aklındaki kaçış planının ilk taslağını kurguluyordu.

Keira sakin görünüyordu. Eli, tek bir kelime söylemeden kızı içeri getirip çıktı. Odanın kapısını dıştan kilitlese de herhalde kapının dışından konuşmaları dinliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Blake.

Kız adamın sorduğu soruyu değil de sormak istediği soruyu yanıtlayarak, "Bana dokunmadı," dedi. Oturmak yerine odanın ortasında dikildi ve Blake'i izledi. Adam kıza bakarken onun iyiliği için kendisinin de kızına dokunmaması gerektiğini fark etti. Ne kadar basit bir şey, ne kadar can sıkıcı. Kızına bir daha dokunamayacaktı.

"Eli, Meda'nın seni tırmaladığını söyledi," diye fısıldadı.

Blake başıyla onayladı.

Keira devam etti: "Bana hastalıktan ve... hastalığı nerede kaptığından bahsetti. Ne düşüneceğimi bilemedim. Adama inanıyor musun?"

"Benim durumumda 'kadın'..." Blake, bakışını pencerenin parmaklıkları ardındaki çöl gökyüzünün karanlığına çevirdi. "İnanıyorum, evet. Belki inanmamalıyım ama inanıyorum."

"Rane her şeye hemen inandığımı söylüyor. Başta, bu olanlara inanmaktan da korkmuştum. Ama artık inanıyorum."

"Rane'yi gördün mü?"

"Hayır. Babacığım?"

Adam parlak dolunaydan tekrar kıza döndü; kızın –hastalıklı veya hastalıksız– yanına geleceğini gözlerini görür görmez anladı.

Adam bağırdı: "Hayır!"

"Neden?" diye sordu kız. "Ne fark eder ki? Eninde sonunda birisi bana dokunacak. Dokunmazlarsa bile hastalığı kesin salatadan, ekmekten, mobilyadan ya da kullandığım bardaktan falan kapmışımdır. ... Ne fark eder?" Öfkeyle yüzündeki gözyaşlarını sildi. İstese de istemese de genellikle sinirlendiğinde ağlama gibi bir huyu vardı.

"Neden sana dokunmadı?"

Kız, Blake'e kısa bir an bakıp sonra gözlerini kaçırdı. "Benden hoşlanıyor. Beni öldürmekten korkuyor."

"Acaba bu ona engel olmaya ne kadar daha yetecek?"

"Çok uzun sürmez. Zorlandığı belli oluyor. Er ya da geç beni yakalayıverecektir."

Blake yeniden çantasını çıkardı ve çalıştırdı; reçete yazma bölümünü açtı ve tuşlara basarak "KİLİTLİ MİSİN?" yazdı, "PENCERENDE PARMAKLIK VAR MI?"

Kız kafasını sallayarak sessizce, "Parmaklık yok," dedi.

"O ZAMAN KAÇ!"

Kız dudaklarını oynatarak, "Yalnız başıma mı?" dedi. Sonra kafasını hayır anlamında salladı.

Adam, "DENEMELİSİN!" diye yazdı, "SAAT İKİDE BEN DENEYECEĞİM. SEN DE GEL." Sonra yüksek sesle, "Sana yardım edemem, Kerry," dedi.

Kız fısıldayarak, "Biliyorum," dedi. "Çoğu zaman kendim için endişelenmiyorum bile. Sen ve Rane için endişeleniyorum. Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Adam ses çıkarmadan yeniden yazmaya başladı, "O ZAMAN TEK BAŞINA KAÇ! SENİN ÂCİZ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORLAR. SENİ RAHAT BIRAKABİLİRLER."

Kız yazılanları okurken kafasını sağa sola sallıyordu. Dudaklarını, "Yapamam," diye oynattı. "Yapamam!"

Adam yüksek sesle, "Ağrın var mı?" diye sordu. "İlaçlarını aldın mı?"

"Ağrı yok," dedi sakince. "Biraz vardı ama Eli'a söyledim, o da arabadan ilaçlarımı aldı. 'Şehir eldiveni' dediği eldivenleri takmıştı."

Kız kapıya bir bakış attı. "Eğer dikkatli olmazsa erzak alışverişi yaparken bile hastalığı bulaştırabiliyormuş. Bu yüzden şehre gittiklerinde özel eldivenler takıyorlar."

Blake, "Ama sonra tutup bizim gibi insanlara kasten hastalık bulaştırıyorlar," dedi. Yazmış olduğu her şeyi silip temiz bir reçete sayfasına tekrar yazmaya başladı. "KAÇMAK ZORUN-

DASIN! BURADA BİR SALGIN BAŞLAMIŞ! HERKESE HABER VERMEMİZ VE TEDAVİ GÖRMEMİZ GEREKİYOR!"

Kız yeniden kafasını sallamaya başlamıştı. Neden Keira yerine Rane'yi göndermemişlerdi ki? Rane de korkardı elbet ama bu ona engel olmazdı. Adam, "BEN BAŞARAMASAM BİLE," diye yazdı, "SEN ARABAYI AL VE GİT – YOKSA HEPİMİZ ÖLEBİLİRİZ. ARABAYI ANAHTARSIZ NASIL ÇALIŞTIRACAĞINI HATIRLIYOR MUSUN?"

Kız başıyla onayladı.

"O ZAMAN GİT! YARDIM GÖNDER. ALARMA GEÇİLSİN!"

Kızın suratından yaşlar süzülüyordu ama onları umursamadı. Adam bu sefer yüksek sesle ve dramatik bir acımasızlıkla konuştu. "Meda bana ağır yaralı insanların hastalıktan öldüğünü anlattı. Öldüklerini görmüş. Ciddi hastalığı olan insanlarla ilgili bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu, Kerry." Kıza, anlama ve ona ulaşabilme çabasıyla uzunca baktı. Kız onun haklı olduğunu biliyordu. Adamın istediğini yapmak istiyorsa kendi korkusunu yenmesi de gerekecekti.

Adam tekrar yazmaya başladı. "ELİ BAŞKA BİR ŞEY YAPMASA BİLE EN AZINDAN DOKUNACAK SANA."

Kız tepki vermeksizin yazılanları okudu.

"GECE WAGONEER'IN YANINDA OL," yazdı, "İKİDE."

Kız yutkundu ve başını öne eğerek onaylar gibi yaptı.

Tam o anda kapının dışından bir ses duyuldu. Blake hızlıca reçete formunu ve yazdığı her şeyi sildi ve bilgisayarı kaldırdı. Çantasını kapayıp kenara koydu ve tam Eli kapıyı açarken o yana döndü.

Blake kıza sarılma arzusuyla Keira'ya baktı. Kızını öyle ya da böyle kaybedeceğini hissediyor ama ona dokunamıyordu.

Geçmiş 9

Eli yirmi dört saat içinde çiftlikteki herkese hastalığı bulaştırmıştı. Buna ek olarak, kendisine evdeki tamir işlerini vermesi için evin babası Gabriel Boyd'u da ikna etmişti. Boyd oda ve yiyecek dışında bir ücret vermeyi kabul etmemişti, zaten Eli'ın istediği de sadece kalacak yer ve yemekti – yani bu insanların en azından bir kısmını kurtarmaya yetecek kadar zaman.

Önceleri depo olarak kullanılan arka odadaki bir köşeyi adama ayırdılar. Aileyle beraber yemek yiyor, ailenin erkeklerinin yanında çalışıyordu. Çiftlik işinden veya ev inşasından hiç anlamıyordu ama güçlü, istekli ve hızlıydı. Ve en önemlisi İncil'i okumuştu. Bu bilgi özellikle yaşlı adam ve karısını çok sevindirmişti. Bugünlerde edebi amaçlar dışında İncil okuyan pek az kişi kalmıştı. Din, Birleşmiş Devletler'de o güne kadar hiç olmadığı kadar demodeydi ve bu aslında yüzyılın başındaki aşırı dindar yönelimlere bir tepki olarak oluşmuştu. Eli, bu pek de mantıklı olmayan garip dönemde kilisenin çocuk korosunda bulunmuştu. Yaşına göre akıllı ve içtendi, İncil'i Yaradılış bölümünden Vahiy bölümüne kadar okumuştu ve hâlâ hakkında konuşabilecek kadar iyi biliyordu. Eli, ayrıca şehirden uzakta olduğu için minnet duyan bir şehirli olarak nasıl rahat ve cana yakın davranacağını biliyordu. Bu insanları hastalığa ve olası bir ölüme mahkûm ederken bile nasıl sevgilerini kazanacağını biliyordu.

Hepsinin benzer zamanlarda belirti göstermeye başlamasını istiyordu ve o zamanın bir an önce gelmesini istiyordu. Eğer hastalığı kapan insanlar kendi hâllerine bırakılırlarsa semptom-

lar görülmeye başladığında diğer-her-şeye-karşı-biz tutumuyla öbekleşme eğiliminde oluyorlardı. Yani eğer herkes aynı anda hastalanırsa yardım almak için çiftlikten dışarı çıkmak isteyebilecek bireylerle uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Salgına dönüşme potansiyeli taşıyan şeyi başlatmıştı. Şimdi, eğer kendisiyle yaşayabilmek istiyorsa, bunu sınırlayabilmesi gerekecekti.

Baba Boyle hariç herkesin Chris dediği Christian için yapılan evin inşasında çok çalıştı. Christian'ın karısı Gwyn hamileydi ve Chris evin çocuk doğmadan bitmiş olmasını istiyordu. Eli bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu ve çok umurunda da değildi ama Christian ve Gwyn'i sevmişti. Hastalığın hamile bir kadını ve çocuğunu nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Olabilecek her şey Eli'ın suçuydu.

Bazen suçluluk duygusu ve korku adamı delirmenin eşiğine getiriyordu ve dışardaki dünyayla bağını kaybetmemek için kendisini inşaatın yorucu iş yüküne veriyordu. Bu insanları sevmişti. Oldukça nazik ve iyi kalplilerdi; tapındıkları öfkeli Tanrı'ya rağmen de epey huzurlulardı; dış dünyanın vahşet ve ahlaksızlığından etkilenmemişlerdi. Onlar iyi insanlardı. Ama bir kısmının ölümü kaçınılmazdı.

Ailenin kızı Meda adamı ayartmaya çalışarak bu dertlerine daha fazlasını ekliyordu. Kız niyetini açıkça gösteriyor, ima etmeye çabalamıyordu.

"Seninle yatmak istiyorum," dedi bir gün cesaretini toplamayı başardığında. Adam kızla daha ilk tanıştığı günden beri kızın biriyle yatmak istediğini ve bunun kendisiyle olmasına razı geldiğini biliyordu. Kızı nazik bir şekilde geri çevirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, kızım? Hem kendi başını belaya sokacaksın hem de benim vurulmama sebep olacaksın. Ailen bana karşı çok iyi davrandı."

Kız, "Eğer," diye başladı, "onlara kim olduğunu söyleseydim iyi davranmazlardı. Cennetin yalnızca Tanrı ve onun seçilmişleri için ayrıldığına inanıyorlar."

Adam ciddileşti. "Meda benimle oyun oynama. Dürüstlüğünü de, seni de seviyorum ama beni tehdit etmeye kalkma."

Kız sırıttı. "Söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve bir sırrı koruyabilirsem iki sırrı da koruyabilirim." Adamın suratına dokundu. "Seni yalnız bırakmaya niyetim yok."

Kızın dokunuşu değişik bir ürpertiye sebep oldu. Kızın doğurgan dönemi yaklaşıyordu. Demek ki adamın çiftliğe gelişi kızın bir ay önceki doğurgan döneminin hemen sonrasındaydı. Neyse ki. Adam o âna dek diğer iki kadından kaçınmayı başarmıştı ama Meda onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Şimdiyse böyle kur yaparak nasıl bir belanın içine girdiğinden habersizdi. Büyük ihtimalle romantik bir kaçamak hayal etmişti. Bedeninin taş zemine fırlatılıp canının acıtılacağından –eninde sonunda mutlaka canının yanacağından– habersizdi.

Adam kızı kendinden uzaklaştırarak, "Hayır," dedi. Adam başını çevirip çivi çakma işine döndüğünde kız hâlâ gülümsüyordu. Bir süre adamı izledi, adam da bu ilgiden hoşlandığını fark etti. Bedeni bu kadar değişmiş hâldeyken geminin mürettebatındakiler dışında bir kadının kendisiyle ilgileneceğine inanmazdı. Meda konusu tehlikeliydi ama kız nihayet yanından ayrılmaya karar verdiğinde Eli buna üzüldü. Arkasından bakarken kızın biraz kilo vermiş göründüğünü fark etti.

Kız uzaklaşırken abisi Christian büyük evden çıkıp kızın yolunu kesti. Eli'ın kendilerini dinlemesinden endişe edemeyecek kadar uzaktaydılar ama Eli söyledikleri her sözcüğü duydu.

Christian, "Meda, o herif seninle mi konuşuyordu?" diye sordu. Eli, Christian'ın kendisinden "o herif" diye bahsettiğini hiç duymamıştı. Bu söylediği Christian için epey düşmancaydı.

"Tabii," dedi Meda. "Onunla konuşmak için ben geldim hatta. Neden benimle konuşmayacakmış?" Ah şu lanet dürüstlüğü!

"Ne dedin ona?"

"Sen bu sabah ne yaptın, Chris? Aynaya bakıp kendini babam mı zannettin?"

"O sana ne dedi?"

Eli ikisine baktığında bulunduğu uzak yerden kızın hüzünlü gülümsemesini seçebiliyordu. Meda abisine, "Sakin ol," dedi.

"Hayır dedi. Ailenin kendisine karşı iyi davrandığını ve başının belaya girmesini istemediğini söyledi."

Christian kırılgan bir kahkaha attı ve "Senin bela olduğunu görebildiyse aferin," dedi ve devam etti. "Eğer herif beyaz olsaydı onunla evlenmeni söylerdim."

Meda giderek artan bir kafa karışıklığıyla abisini izledi. Eli, evde yaşaya yaşaya Christian'ın kızın en sevdiği abisi olduğunu anlamıştı. Çocukluktan beri tüm sırlarını paylaşmışlardı. Christian kızın burada soyutlanmış bir bakire gibi kalmaktan ne kadar yıprandığını biliyordu; kız da Christian'ın baba olmakla ilgili ne kadar endişelendiğini. Şimdiyse kız, abisinde bir sorun olduğunu hissediyordu.

Christian, "Ne oldu delirdin de parfüm mü aldın?" diye sordu. "Güzel kokuyorsun."

Eli çekicini yerine bırakıp ayağa kalktı. Başlıyordu. Meda banyo yapmıştı ve sabun kokuyordu ama parfüm sürmemişti. Döngüsünün doğru zamanına giriyordu, hepsi bu. Eğer kız ve abilerinin hepsi sağ kalırsa bu zamanlarda birbirlerinden kaçınmayı öğrenmeleri lazımdı. Şimdiyse Eli'ın müdahale etmesi gerekebilirdi. Christian'ın kendini kontrol edip edemeyeceğini görmek için olduğu yerde durdu ve bekledi. Meda'nın da olması gerektiği kadar kendine hâkim gözükmediğini fark etti. Ensest ilişkiye girmelerine izin vermeyecekti. Zaten yakın zaman içinde insanlıklarının yeterince büyük bir kısmını kaybetmek zorunda kalacaklardı.

Eli evin zemininden toprağa atladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Tam o anda Christian titreyen eliyle uzanarak Meda'nın suratına dokundu. Sonra garip bir sızlama sesiyle iki büklüm yere yığıldı, kendinden geçmişti.

Günümüz 10

Eli ve Keira odayı terk ettiğinde Blake çantasını açıp bilgisayarı çalıştırdı. Kimlik numarasını girdi ve ardından "SÜRELİ UYKU" yazıp "3" rakamını tuşladı. Giriş düğmesine bastı. Birkaç saniye içinde çantadan kendisini hemen uykuya yatırıp üç saat sonra uyandıracak bir hap çıktı. Daha sonra Meda'ya vermek üzere süresi belli olmayan başka bir doz uyku ilacı talep etti. Bunun hap değil, ciltten emilen bant formunda olmasını istemişti.

Kullanmayı planladığı yastığın altına Meda'nın dozunu yerleştirdikten sonra bilgisayarı kapatıp çantasını kaldırdı. İç çamaşırına kadar soyundu ve yatağa girdi. Keira'nın hâlini hatırladığında bu uyku hapı olmasa uykuya dalmanın ne kadar zor olacağını düşündü. Uyumak zorundaydı. Meda, adamın uyumadığını görürse şüphelenebilirdi. Hatta planının ne olduğunu anlasa bile şaşırmazdı. Artık kadını küçümsemiyordu.

Blake uyuyakalmadan hemen önce kadının içeri girdiğini, belki kendisine seslendiğini duyar gibi oldu. Belki uyuşturucu daha etkisini tam göstermemişken adam da bir şeyler mırıldanmıştı.

Tam zamanında, berrak bir zihinle ve ne yapması gerektiğinden emin olarak uyandı. Odayı ayın ışığı aydınlatıyor, Meda yanında hafif bir horultuyla uyuyordu. Kadının horluyor olması adamın komiğine gitti. Tam da ondan beklenebilecek bir şeydi aslında.

Adam yastığının altındaki uyku bandını çıkarıp kadının incecik çıplak koluna yapıştırırken kadına acıdığını fark edip kendine şaşırdı. Kadından iğreniyordu ama sonuçta dönüştüğü şeyden o sorumlu değildi.

Yapılan şey acı verici bir şey değildi ama kadın, adam kendisine dokunduğu anda sıçrayarak uyandı ve adamı üstüne eğilmiş vaziyette buldu.

Hemen alarma geçerek, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Adam belki de kadına tekrar vurması gerekebileceğini düşünüp vurmayı veya herhangi bir şekilde canını acıtmayı hiç istemeyerek kadının saçına dokundu. Belki de kadın adamın suratında bu duyguyu görmüş olacak ki -eğer bu karanlıkta yüz ifadesini algılayabiliyorsa tabii- hafifçe gülümsedi ve adamın saçını okşayan elini görmek üzere başını çevirdi.

Sonra bir anda gülümsemesi kayboldu. "Tanrım," dedi. "Ne yaptın?" Adama uzanmaya çalıştı ama ellerinin hiç gücü kalmamıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken yataktan düşecek gibi oldu. Tam o anda uyuşturucu kadını durdurmayı başardı. İnledi ve bilinci kapandı.

Blake saçma bir suçluluk duygusuyla kadına baktı. Kadının bedenini doğrultup daha rahat bir pozisyona getirdi ve üstünü örttü. Üç veya dört saat sonra uyanacaktı.

Adam üstünü giyindi, etrafına bakındı ve çantasının gitmiş olduğunu fark etti. Önce dolaba ve tuvalete baktı, sonra da odayı aradı ama çantayı bulamadı. Sonunda umutsuzluğa kapılarak çantadan vazgeçti ve odadan çıkmasını sağlayacak anahtarı aramaya başladı. Anahtarın odada herhangi bir yerde olmadığından emindi o yüzden bakmak istemediği yere, yani yatağa ve Meda'nın üstüne bakması gerektiğini biliyordu. Anahtar kadının boynunda bir zincire takılıydı. Eğer Blake kadına uyku ilacı vermemiş olsa uyandırmadan asla dokunamayacağı şekilde geceliğinin içine saklanmıştı.

Adam birkaç saniye sonra odanın dışındaydı. Hiç ses çıkarmadan ve elleriyle yönünü bulmaya çalışarak ön kapıya ulaştı. Tam dışarı çıkarken bu insanların bir nöbetçi koyup koymadığı konusu aklına takıldı. Eğer nöbette biri varsa adamın kaçış şansı yoktu. O an tek umudu tutsaklarını idare etme konusunda nöbet tutmakla uğraşmayacak kadar iyi olduklarını düşünüp de kendisini rahat bırakacak olmalarıydı.

Dışarı sıvıştı ve kapıyı arkasından kapattı. Verandada etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Ay ışığında her şey çok değişik görünüyordu. Bir an arabanın nerede olduğunu bilemedi. Yer değiştirmişti. Arabayı saklamış olabileceklerinden ve başka bir arabayı çalmak zorunda kalacağından korktu. Biraz zaman sonra ek binalardan birinin yanında olduğunu gördü. Eğer tuzaklı alarm sistemini çevrimdışı bırakabilecek kadar zamanı olabilirse arabayı anahtarsız çalıştırma konusunda sorun yaşamayacaktı. Alarm hem ses çıkarıyor hem de olası hırsızın üstüne kalıcı boya fışkırtıyordu. Eğer hırsız ısrar ederse üstüne bunaltıcı bir gaz püskürtülüyordu. Bu gaz soluma yoluyla veya ciltten emilerek hırsızı etkisiz hâle getiriyordu. Araba sahibi olmak -hatta bu gibi lıkır lıkır benzin yakmayı seven arabalar dahil- büyük bir itibar göstergesiydi. Otomobil çağı zirvesini çoktan görmüş ve sona ermişti. Artık araba veya motor kullananlar ya profesyonel şoförler, ya zenginler, ya güvenlik güçleri ya da parazitlerdi. Bu profesyoneller, zenginler ve polisler araçlarını korumak için Blake'den çok daha abartılı hatta ölümcül yöntemlere başvuruyordu.

Blake karanlıktaki gölgelere sarılarak arabanın yolunu buldu. Arabaya ulaştığında özel kilit şifresini girerek kaputun kilidini açmaya hazırlanırken birisinin sesini duydu.

"Bunu yapmana gerek yok. Anahtarlar bende."

Hızla arkasına döndüğünde Keira'yla göz göze geldi. Kız büyük bir ciddiyetle anahtarları adama uzattı. Adam anahtarlara baktı.

"Ben aldım," dedi kız. Sonra omuz silkti. "Yani bana dokunmaktan endişelenmene gerek yok."

Adam, "Sırf anahtarları alabilmek için kendini riske mi attın?" diye sordu hiddetle.

"Hayır." Kız gölgede duruyordu. Blake kızın yüzü karanlıkta kaldığı için surat ifadesini tam seçemiyordu ama sesi bir garipti. Elinden anahtarları aldıktan sonra Keira'nın ellerini tuttu ve sonra sıkıca sarıldı; büyük ihtimalle canı yanmıştı ama kız sesini çıkarmadı. Sonra kızı omuzlarından tuttu ve saçmalık

olduğuna emin olduğu birkaç cümle geveledi. "Meda hastalığın temasla değil, aşılamayla yayıldığını söyledi. Ellerini iyice yıkayana kadar elini ağzına götürme veya bir yerlerini kaşıma."

Kız adamı duymamış gibiydi. "Baba, ben ona vurdum."

"Aferin. Hadi arabaya bin."

"Bazı kitaplar vardı –kâğıttan yapılma kitaplar– bir de fil biçimli kitap desteği. Dökme demirdendi."

"Kerry bin artık!"

"Ona zarar vermek istememiştim. Canını yakabilecek kadar sert vuracağımı tahmin etmemiştim." Adamın açtığı kapıdan arabaya girdi.

Adam önce kapıyı kapatmaya niyetlendi sonra kızın yanına çömeldi. "Kerry, Rane hakkında herhangi bir şey duydun mu? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ingraham ve Lupe'nin yanındaydı. Hangi evde olduklarını bilmiyorum."

Demek bilmiyordu. Eğer adam Rane'yi bulmaya çalışsa kim-
652 bilir kaç kişiyi uyandıracaktı. Bir kişi bile onları yeniden tutsak etmeye yeterdi. Yanına bir bıçak almayı bile akıl edememişti – hoş, bir önceki bıçak da pek işe yaramamıştı zaten. Asıl silaha ihtiyacı vardı.

"Bir şey duydum, babacığım," dedi Keira.

Adam olduğu yerde dondu, dinledi ve nihayet kendisi de duydu – en yakındaki evde paldır küldür dolaşan birinin sesi. Tuvalete gitmek için kalkmış birisi de olabilirdi gayet ama adam korkmuştu. Birkaç uzun adımda arabanın öbür yanına geçti, bindi ve gürültüyü hiç düşünmeden motoru çalıştırdı. Tam o anda birisi seslerin geldiği evin kapısını açtı. Daha önce görmedikleri yabancı bir adamdı. Ve Blake tam çiftliğin çıkışındaki taşlık yola arabayı çevirirken arabayı yakaladı. Yabancı, kapıyı tıpkı daha önce Ingraham'ın da denemiş olduğu gibi çekerek açmaya çalıştı. Ama arabanın hareketi sırasında kapıyı tam kavrayamadığı için kilidi kırmayı başaramadı. Blake hızlandı, adam birkaç metre arabanın peşinden sürüklendi. Son bir umutla tek elini kapı kolundan ayırıp Blake'in yanındaki cama yumruk at-

mayı başardı. Tıpkı kilit gibi, cam da dayanıklıydı. Cam kırıldı ve darbenin etkisiyle hare gibi çatlaklar oluştu ama parçalanmadı. Bu cam kurşunlara karşı dayanıklı, özel bir camdı. Ve Blake bir kez daha bu insanların ne kadar güçlü olduğunu anlamıştı. Eğer yakalarlarsa adamı parça parça edeceklerdi.

Blake, Rane'yi görme ve belki durup da arabaya alabilme umuduyla sürmeye devam etti. Ama tüm gerginlikleri ve yabancılıklarıyla peşinden koşan tehditkâr çiroz insanlar dışında bir şey görmedi. Ayın ışığında kesinlikle insan gibi görünmüyorlardı. İçlerinden biri, Blake'in sağa kırmasını ve koca bir kayaya çarpmasını amaçlayarak arabanın önünü kesti.

Blake direksiyonu kırmadı. Deneyimli hiçbir şehir şoförü böyle bir durumda yavaşlama ya da yön değiştirme gibi bir şeye kalkışmazdı. Olası "kurban", son anda yana sıçradı ve böceksi bir hareketle yandaki kayaya tutundu.

Kedi gibi hareket eden ama kedi olamayacak kadar büyük bir şey bir anlığına arabanın yanında koşmaya başladığında Keira çığlık attı.

"Ona çarpma," dedi. "Sakın zarar verme ona!"

Araba hızlanarak koşan şeyi geride bıraktı.

Blake, "O ne biçim bir şeydi öyle?" diye sordu.

"Dikkatli ol," dedi Keira. "Eli'ın gelirken arasından geçtiği kayaçları unutma."

Adam hatırlıyordu. O koca kayaların arasından hızlı gitmek mümkün değildi. Fakat eğer yavaş giderse Meda'nın türünün dağlara çıkıp heyelan başlatarak dar yolu tamamen kapaması riski vardı.

Yukarıdan, sanki düşüncesi gerçek oluvermiş gibi bir gürültü koptu. Çocukluğundan beri etmediği gibi dua ederek sürmeye devam etti; kayaçlardan birini ucu ucuna atlatmışken önünde yuvarlanmaya başlayan taşları gördü.

Gaz pedalına var gücüyle bastı ve ilk düşen taşların olduğu bölgeden hızı sayesinde kurtuldu. Arabayı sarsabilecek büyüklükte iki kaya arabaya isabet etse de Blake yoldan çıkmamayı başardı. Büyük bir kayanın olduğunu hatırladığı bir dönemece gelene kadar yavaşlamadı.

Hatırladığı kaya buradaydı. Ama bir sürü kaya daha vardı. Dağdan yuvarlanan kayalar ve toprak dik bir tepecik oluşturarak yolu kapatmıştı. Blake'in düşünecek vakti yoktu. Araba ya bu tepeyi tırmanabilecekti ya da tırmanamayacaktı; antika veya değil ne de olsa cipti bu.

Araba başlarda toprak ve taş yığını fazla sıkı olmadığı için çekişte zorlandı, sonra sanki tavanına bir şey çarpmış gibi zangırdadı. O düşen şey her ne ise tavanda içeriden bakınca görülebilen bir girinti oluşturmuştu.

Keira aniden kapısını açtı. Blake ne olduğunu anlamayarak kızı yakalamaya çalıştı. Kız dışarı uzandığında Blake onu ellerinden kaçırdı. Ve bir anda Keira'nın gördüğünü o da gördü – arabanın çatısından sallanan kanlarla kaplı ufak bir surat.

"Rane!" diye bağırdı. Keira'nın bir dokunuşta moraran yapısını o an umursamayarak kızın üstünden uzandı. Rane'nin kolunu yakalayıp aşağı çekti ve arabaya Keira'nın yanına soktu; başka bir şey kapıyı tırmalamaya başladığı anda da hızlıca kapıyı çarptı ve kilitledi.

Blake birden gaza basınca araba, taş ve toprak tepesine çıkar gibi oldu. Tekerler bir süre boşa dönerek etrafa kum saçtı. Sonra araba gereken çekiş kuvvetini yakaladı ve tepeyi çıkmaya devam etti. Bir taş parçası ön cama çarpıp camı çatlattı. Başka biri tavana geldi ama hasar vermedi.

Blake tepenin üst noktasına ulaştı, ardından yönünü aşağı çevirdi ve sonra gitgide hızlanarak dağdan inmeye başladı. Birkaç dakika içinde çöldeydiler. Hâlâ dipdibe duran, acı ve korkuyla suspus olmuş Keira ve Rane etraflarına bakınıp dağları ve esareti geride bıraktıklarını gördüler. Birbirlerine sarıldıklarında Rane gülüyor, Keira ağlıyordu. Rane'nin çıplak kolları ve suratı bir şekilde çizilmiş ve morarmıştı. Eğer Keira'ya şu âna dek hastalık bulaştırılmadıysa artık kesin bulaşmıştı. Blake endişelense de bir şey söylemedi. Bulaşma büyük ihtimalle engellenemeyecek bir şeydi zaten. Hastalık araştırılıp anlaşılabilecek, durdurulabilecek veya en azından kontrol edilebilecekti – öyle olmak zorundaydı. Bu hastalık yalnızca bir hastalıktı. Onu

ölümcül yapan hastalığı yayma konusunda bu kadar kararlı olan taşıyıcılarıydı.

Blake koltuğunda gevşeyerek arabadaki hasarı gözden geçirdi. Ciddi bir şey yoktu. Medeniyete ulaşıp tıbbi yardım almasına engel olacak bir şey yoktu. Eli'ın türünün neden kendisini vurmadığını veya vurmaya çalışmadığını merak ediyordu. Mermiler kayalardan çok daha etkili olurdu. Gerçi kendini geri tutmak da tam Eli'lık bir hareketti. Rane'yi Ingraham'dan kurtarmış, Keira'yı hasta etmemek için –elinden geldiğince– çabalamış ve istese Blake'in kemiklerini kolaylıkla kırabilecek olsa bile adamla dövüşmemek için özellikle uğraşmıştı.

Keira, Rane'ye, "Nasıl kaçtın?" diye sordu. "Kimsenin canını yakman gerekti mi?"

"Bu geceyi yatağa bağlanmış olarak geçirecektim," dedi Rane. "Beni Jacob kurtardı. Beni sevmemesine karşın herhangi birinin bağlı olması düşüncesinden çok rahatsızdı. Sonra siz ikiniz kaçtınız ve herkes beni izlemektense sizi yakalamaya çalışmakla meşguldü. Koşarken o lanet dağdan düştüğümde az kalsın kendi kendimi öldürecektim."

Blake, "Jacob mı?" diye sordu. "Meda'nın oğullarından biri değil miydi o?"

Kızlar önce birbirlerine, ardından ihtiyatlı bir şekilde Blake'e döndüler. Rane, "Jacob'ı biliyor musun?" diye sordu.

"Sadece Meda'nın bu isimde bir oğlu olduğunu."

"Meda ve Eli'ın çocuğu." Garip bir sessizlik. Rane, yirmi dört saat içinde ikinci defa aklından geçeni söyleme konusunda tereddüt ediyordu. "Jacob'ı gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Ama normal olmasını beklemiyorum. En azından çantamın bana Meda hakkında söylediklerinden sonra."

"...normal değil."

"Nasıl?"

Keira yumuşak bir tonda, "Onu gördün," dedi. "Birkaç saniyeliğine arabanın yanında koşmuştu. Oydu."

Blake kaşlarını çatarak kıza hızlı bir bakış attı. "Ama o şey... bir hayvandı."

"Hastalığın sebep olduğu mutasyon. Hastalığı kaptıktan sonra yaptıkları tüm çocuklar bu şekilde mutasyonlu doğmuş. Jacob on bir çocuğun en büyüğü."

Blake, Keira'yı süzdü. Kız adama özellikle bakmıyordu ve bakmayacaktı.

"Jacob çok güzel, cidden," diye devam etti. "Hareketleri – kedi gibi, yumuşacık, çok hızlı ve zarif. Üstelik en az kendi yaşıtı çocuklar kadar –hatta belki daha bile– zeki. O–"

"İnsan değil," diye lafını kesti Blake. "Yüce İsa, ne biçim şeyler doğuruyorlar orada?"

Kızlar yeniden birbirlerine bakıp oturdukları yerde hafifçe hareket ettiler; adamın anlayamayacağı bir bilgiyi paylaşarak. Şimdi ikisi de bakışlarını kaçırıyordu; adam da bu bilgiden yoksun olmayı diledi. Zihnindeki şüphe gittikçe büyürken Blake sessizlikte arabayı sürmeye devam etti. Kendisini takip edeceğinden emin olduğu bireylerle arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışırken peşlerindeki şeyin yanlarında taşıdıkları şeyden daha kötü olup olmadığını düşündü.

2

Savaş Esirleri

Geçmiş 11

Christian'ın yere yığılmasının ertesi günü yedi kişi birden Eli'ın etrafında dolanmaya başlamıştı. Kendilerine ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu ama başlarının belada olduğunu biliyorlardı. Kavgacı, ürkek, kafası karışık, şehvetli, hırslı, suçluluk duygusuyla dolu ve genel olarak sefil hâldeydiler.

Ne yapmaları gerektiğini bilmeden bir araya gelip öbekleşiyorlardı. Artmış duyusal farkındalıkları ve değişik dürtüleri yüzünden yabancıların yanına gitmeye korkuyorlardı ama Eli kendilerinden biriydi. Üstelik Eli eksiksizdi. Kokusu onlara *doğru* geliyordu. Üstelik Eli, onların ihtiyaçlarını onlardan daha berrak şekilde görebiliyordu. İhtiyaçlarını doğmaya başlar başlamaz karşılıyor, onlara ihtiyaca göre huzur, güç, tavsiye veya güven veriyordu.

Onlara çobanlık etmekten keyif alıyordu. Oldukça somut bir biçimde onları -çirkin kimi sorunları olan- ailesi hâline getirdiğini hissediyordu.

Meda hem abilerinin hem de babasının kendisini arzuladığını görüyor ve o da tıpkı onlar gibi arzuyla korku arasında gidip geliyordu. Babası diğer herkesten daha çok zorlanıyordu. Bir anda Tanrı kulu bir aile reisinden kızını taciz etmemek için kendini zor tutan ahlak tanımaz bir sapığa dönüşmüştü. Bu duyguları kendi duyguları diye kabul de edemiyordu. Bunlar, ya işlediği korkunç bir günahtan ötürü Tanrı'nın kendisine verdiği ceza ya da şeytan çarpmasının sonucuydu. Hem adam hem de oğulları korkuya kapılmıştı.

Adamın karısı ve gelinleri de korku içindeydi. Yalnızca eş-

lerinin davranışlarına anlam vermemekle kalmıyor, aynı zamanda kendi hassas duyularından ötürü de utanç ve şaşkınlık duyuyorlardı. Hem adamların hem de birbirlerinin kokusunu daha önce hiç olmadığı gibi alabiliyorlardı. Normal kokuları yıkayarak çıkarmak için uğraşıp duruyorlardı. Artık duvarların sesi önceden olduğu gibi iyi yalıtmadığını fark ettikleri için kısık sesle konuşmaya başlamışlardı. İsteseler de istemeseler de karanlıkta görebildiklerini keşfetmişlerdi. Dokunmak, kazara bile olsa, aşırı yoğun bir deneyimdi. Kadınlar artık birbirlerine dokunmuyorlardı. Kendi kocaları dışındaki erkeklere dokunmayı da bırakmışlardı. Eli hariç.

Bedenleri değişirken hepsinin iştahı açılmıştı. Daha da beteri, damak zevkleri değişmişti ve bu da onları korkutuyordu.

Gwyn semptomlarının artık yoksayılamayacak kadar belirginleştiği gün Eli'a, "Çok açım," dedi. Boyd ailesinde binlercesi bulunan tavuk sürüsünden bir çift tavuğa işaret etti. Tavuklar kuyunun yanındaki su deposunun dibindeki kumu eşelemekteydi. "Birdenbire bu şeyler bana güzel kokmaya başladı," dedi. "İnanır mısın? Bu şekildeyken bile yenebilir kokuyorlar."

"Öyleler çünkü," diye yanıtladı Eli tatlı dille. Adam normal öğünlerini desteklemek için geceleri tüm aile uykuya yattığında bir iki tavuk veya birkaç yumurta yemek durumunda kalıyordu.

Gwyn, "Tamam da çiğken nasıl iyi kokabilirler?" diye sordu. "Çiğ ve canlıyken?"

Eli canlı kurbanların ne kadar iyi koktuğunu biliyordu. Ama Gwyn için bu bilgi henüz fazla olacaktı. "Hadi git de buzdolabını karıştır," dedi kadına. "Belki ufaklık acıkmıştır."

Kadın hamile göbeğine baktı ve gülümsemeye çalıştı ama besbelli korkmuştu.

Eli o güne kadar hiç yapmamış olduğu bir şey yaptı ve kadını kolundan tutup mutfağa götürdü. Orada kadının iyice beslendiğinden emin oldu. Kadın bu ilgiden hoşlanmış gibiydi.

Kadın ara verdiğinde, "Bir terslik var," dedi. "Bebekle ilgili değil," diye ekledi Eli paniğe kapılır gibi olduğunda. "Tam ne olduğunu bilmiyorum. Yemekler çok tatlı veya çok tuzlu veya

çok acı veya bir şey. Dün tatları normaldi ama şimdi... İlk yemeye başladığımda midem bulanır gibi oldu. Ama sorun bu da değil. Mide bulandırıcı olduğunu söyleyemem. Yani sadece... Bilmiyorum."

Adam, "Kötü mü?" diye sordu cevabı biliyor olmasın karşın.

"Kötü diyemem. Ama farklı." Kadın kafasını iki yana salladı ve eliyle soğuk bir parça kızarmış tavuk aldı. "Bu fena değil ama dışarıda koşturanların bundan daha iyi olmayacağından şüpheliyim."

Eli sessiz kaldı. Dünya'ya döndüğünden beri çiğ ve baharatlanmamış besinleri tercih ettiğini biliyordu. Tatları daha güzel geliyordu. Yine de pişmiş şeyler yemeyi sürdürüyordu. Bu da tutunmayı seçtiği insansı şeylerden biriydi. Değişmiş bedeni neredeyse her şeyi sindirebiliyordu. İnsandışı davranışlardan da tatmin hissettirerek adamı baştan çıkarıyor ama seçimi yine de adama bırakıyordu; böylece adamın insanlığına tutunabileceği kadar tutunması için bir şansı oluyordu.

Bazı dürtüler kimi zaman kontrol edilemeyecek gibi oluyordu elbette.

Adam, Gwyn'in yanından ayrıldıktan az bir zaman sonra Meda, belirtileri ve şüphelerini açıklamak için adamın yanına gitti.

"Bu senin marifetin," dedi. "Sen hariç herkes manyaklaştı. Bize bir şey yaptın."

Adam kadının kokusunu burnuna çekti ve, "Evet," diye kabul etti. Kız artık sırf yakınına gelerek adama nasıl bir şey çektirdiğini anlıyordu.

"Ne yaptın peki?" diye sordu kız.

Adam kızın karşısına geçti. "Ne hissediyorsun?"

Kız gözlerini kırptı ve başka yöne döndü. Korkmuştu. "Ne yaptın?" diye tekrar etti.

"Bu bir hastalık." Adam derin bir nefes aldı. Kıza anlatmanın kolay olmayacağını biliyordu. Elinden geldiğince açık ve doğrudan cevaplamaya karar vermişti. "Bu dünyadışından gelme bir hastalık. Seni değiştirecek ama benim değişmiş olduğumdan daha fazla değil."

"Hastalık mı?" Kız kaşlarını çattı. "Dünya'ya döndüğünde hastaydın ve bize mi bulaştırdın? Hasta olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Ve bize bulaştırabileceğini?"

Adam başıyla onayladı.

"Yani bunu bile bile bize bulaştırdın!"

"Hayır, bilerek değil."

"Eğer hasta olduğunu biliyorduysan..."

"Meda..." Adam kıza dokunmak, omuzlarından tutup sakinleştirmek istiyordu. Ama eğer kıza dokunacak olursa kendini tutamayacaktı. "İyi olacaksın, Meda. Ben seninle ilgileneceğim. Sizinle ilgilenmek için kaldım."

"Buraya bize hastalık bulaştırmaya gelmişsin!"

"Hayır!" Adam kafasını su tankına çevirdi. "Hayır, ben buraya su ve yiyecek bulmaya gelmiştim."

"Ama sen–"

"Ölemedim. Ölmek isterdim ama ölemedim. Aklımı kaçırabiliyorum; hayvan gibi davranabiliyorum; ama kendimi öldüremiyorum."

"Ya diğerleri? Mürettebat?"

"Tıpkı sana söylediğim gibi, tıpkı Barstow'daki haberlerin söylediği gibi, hepsi öldü. Bir kısmını biz onlara nasıl yardım edeceğimizi öğrenene kadar hastalık öldürdü." Yarı doğru. Bilgi saklama. Disa ve iki kişi kendilerine yardım edilmesine rağmen hayatta kalamamıştı. "Diğerleri burada öldü, gemiyle beraber. Birisi –veya belki birkaç kişi– gemiyi sabote etmeyi başarmış. Keşke bunu uzayda veya Proxi İki'de yapsalarmış."

"Sen birilerinin gemiyi sabote ettiğini nereden biliyorsun peki? Ya kazaysa?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Bilincim tamamen kapanmış."

"Gemiden nasıl indin?"

"Bilmiyorum. Kaçtığıma ve saklandığıma dair kesik kesik anılarım var. Volkanik kayalardan oluşmuş dağlarda, yarı çökük

bir lav tünelinde iki gece üç gün saklandığımı biliyorum. Neredeyse açlıktan ölüyordum."

"Üç günde açlıktan ölünmez."

"Biz ölebiliriz. Sen ve ben."

Kız adama bakmakla yetindi.

Adam devam etti. "Yağmur yağıyordu. Bizim neye dönüştüğümüzü kimse öğrenmesin diye hiçliğin ortasında bir yere fırtınada iniş yapmaya karar verdiğimizi hatırlıyorum. Ama gelişmiş reflekslerimiz ve güçlü duyularımıza rağmen parçalarımıza ayrılıp dağılacak gibi olduk, sonra da yere çakılır gibi olduk. Gemimizi vurmasınlar diye konuşarak uzay üssündekileri oyaladık. Tanrım, ne konuşmuştuk ama. Cesur kahramanlar gemi parçalanmadan hemen önce bildikleri tüm bilgileri aktarıyor. Ölmeden önce. Öleceğimizi hayal edemediğimiz gibi, Dünya'ya geri dönmemeyi de hayal edemiyorduk. Dünya bizim için pek çok açıdan mıknatıs gibiydi. Tüm insanlar... hepsi... milyarlarca hastalık kapmamış insan."

"Yani siz... herkese hastalık bulaştırmak için mi geldiniz?"

"Gelmeye *mecburduk.* Gelmeme şansımız yoktu; gelmemek imkânsızdı. Ama geldiğimizde durumu idare edebileceğimizi düşündük. İnsanları küçük gruplar hâlinde alabilirdik. Soyutlanmış yaşayan birkaç kişi. Böyle boş bir yeri seçmemiz de bu yüzdendi."

"Tamam da eğer kendinizi Proxima Centauri İki'de bile idare edemediyseniz nasıl olur da... burada milyarlarca kişinin arasında kendinizi idare etme şansınız olacağını varsayabilirsiniz?"

"Emin değildik," diye cevapladı adam. "Belki tamamen çıldırmamak için kendimize böyle söylememiz gerekiyordu. Bir diğer yandan..." Kıza baktı ve kızın her zamanki gibi talepkâr ve sorgulayıcı tavrını takınabilecek kadar sağ ve iyi olmasına çok sevindi. "Bir diğer yandan, belki de haklıydık. Buradan çıkıp başka kimseye bulaştırmak istemiyorum. En azından şimdilik. Henüz değil."

"Burada yeterince hasar verdin."

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Ben zaten burada yaşıyorum, Eli!"

"Fark etmez. Bir hastaneye gitmek ister misin? Birisinin tedavi bulmasını denemek falan?"

Kız biraz korkmuş ve rahatsız olmuş görünüyordu. "Neden senin bunu yapmadığını merak ediyorum doğrusu."

"Gidemem. Sen gidebilir misin?"

"Ne demek gidemem?"

"Gidebileceksen git. Seni durdurmamaya çalışırım. Elimden geldiğince."

"Burası benim evim! Herhangi bir yere gitmek zorunda değilim!"

"Meda–"

"Neden *sen* gitmiyorsun? Bunlar hep senin yüzünden! Sorun sensin!"

"Gideyim mi, Meda?"

Sessizlik. Adam kızı korkutmuş ve kafasını karıştırmıştı, kızın bir süre kendi başına keşfedemeyeceği hassas bir noktaya parmak basmıştı. Kız kendi türüyle olmak istiyordu. Tek başına kalma fikri, adamın da bildiği üzere, ürkünç ve zihin bulandırıcıydı.

"Terk ettin," dedi kız farkında olmadan adamın zihnini okuyarak. "Mürettebatın kalanını gemide terk ettin."

"Bilinçli bir karar değildi."

"Herhangi bir şeyi bilinçli yaptığın oluyor mu?" Kız adama iyice yaklaşmıştı. "Sen kurtuldun. Bir tek sen."

Adam kızın lafı nereye götürdüğünü fark etmişti ve duymak istemiyordu ama kız devam etti.

"Kaçmak için doğru zamanı bilebilmenin tek yolu sabotajı senin gerçekleştirmiş olman."

Adamın elleri birbirine kenetlendi. Eğer o anda başka bir şeye kenetlenmiş olsalar o şey kesin un ufak olurdu. "Sence bu ihtimali ben de düşünmedim mi?" dedi. "Hatırlamaya çalıştım."

"Senin yerinde olsam hatırlamaya çalışmazdım."

"Ama denedim. Herhangi bir şeyi değiştireceğinden değil tabii. Diğerleri öldü. Ben de ölmeliydim. Eğer sabotaja ben sebep

olduysam arkadaşlarımı öldürdüm ve onların ölümünü hiçe saydım. Eğer başkası sebep olduysa, ben hayatta kaldığım için onun kendisiyle beraber diğer herkesi feda etmesi tamamen boşunaydı."

Meda, "Köpekler ölmüştü," dedi. "Hatırladın mı? Bir tanesi yaralanmıştı ama durumu ağır değildi. Diğerinde hiçbir şey yoktu ama ikisi birden öldü. Neden olduğunu anlayamamıştık."

"Üzgünüm."

"Onlar *öldü*! Belki hepimiz öleceğiz!"

"Sen ölmeyeceksin. Seninle ilgileneceğim."

Kız –nihayet– adamın suratına dokundu ve birkaç erken kırışığı parmaklarıyla takip etti. "Emin değilsin," dedi. "Dokunuşum canını yakıyor, değil mi?"

Adam bir şey söylemedi. Bedeni kaskatı kesilmişti. Bedeninin merkezi, odağı kızın parmaklarıyla okşadığı noktaya yönelmişti.

"Kendini tutmaya çalışmak canını yakıyor olsa gerek," dedi kız. "Senin kendini tutmaya çalışman da benim canımı yakıyor." Istıraplı bir sessizlik ânından sonra kız, "Sabotajcı büyük ihtimalle sendin," dedi. "Kendine zarar verebilecek kadar güçlüsün, bu yüzden kendini öldürebilecek kadar da güçlü olduğunu sanmış olabilirsin. Seni istiyorum. Ama keşke yapmaya çalıştığın şeyi başarsaymışsın. Keşke ölseymişsin."

Adamın daha fazla irade gücü kalmamıştı. Kızı yakaladı, kuyunun arkasına sürükledi ve yere yatırdı. Kız bu duruma hiç şaşırmadı, karşı koymadı. Hatta kendi dürtülerinin güdümünde adama yardımcı oldu.

Tırnaklarıyla adamın etini tırmalayarak parçalamasına sebep olansa tutku veya acıdan fazlasıydı.

Günümüz 12

Rane, Orel Ingraham kolundan tutup Meda'nın evinin dışına sürüklediğinde kaçış planını düşünerek korkusunu bastırdı. Ya babası ve Keira'yı da alarak kaçacak ya da yalnız başına kaçacaktı. Eğer onları arkada bırakması gerekirse daha sonra yardım gönderecekti. Bu yabani bölgeyi ne tür polislerin denetlediğini bilmiyordu ama bir şekilde öğrenebilirdi. Şu an önceliği kaçmaktı. Daha doğrusu kaçabilecek kadar uzun süre yaşamak ve kaçmak.

Ingraham'dan tırsıyordu; adamın deli olduğuna emindi ve dikkatli davranmazsa onun tarafından öldürülebileceğini biliyordu. Eğer kötü bir kaçış planı yapacak olur ve adam onu yarı yolda yakalarsa kesin öldürürdü.

Adamın kolunu tutan elinin titremediğini fark etti. Yüz tikleri kaybolmuş ve tüm titremeleri geçmişti. Kız bunun iyiye mi kötüye mi işaret ettiğini bilmese de rahatlamıştı. En azından adam biraz daha normal ve daha az tehlikeli görünüyordu.

Kız yürüyüş sırasında etrafına bakınarak hayvan ağıllarının, evlerin, büyük kümesin ve ambar olduğunu tahmin ettiği şeyin yerlerini ezberlemeye çalıştı. Binalar ve dev kayaçlar saklanmak için elverişli olabilirdi.

Gördüğü insanlar ürkütücüydü; birkaç kişi, hepsi yetişkin. Hayvanları beslemek, toprağı işlemek veya el aletlerini tamir etmek gibi şeylerle meşgullerdi. Bir kadın evlerden birinin önüne oturmuş, kucağındaki tavuğun iç organlarını temizliyordu. Rane merakla izledi. Bir gün o da doktor olmak istiyordu ve bu görüntünün midesini bulandırmamasına sevinmişti. Asıl mi-

desini bulandıran şey insanların kendisine bakışıydı. Yanından geçtiği her kişi yaptığını bırakıp onu inceliyordu. Hepsi bir deri bir kemikti ve zayıflıktan büzüşmüş suratlarında gözleri aşırı büyük görünüyordu. Kıza açlık veya şehvetle bakıyorlardı. Bakışları öylesine yoğun odaklanmış oluyordu ki kız sanki ince parmaklarıyla kendisine uzanıyorlarmış gibi hissediyordu. Hayalinde kendisini elleyip mıncıkladıklarını canlandırabiliyordu.

Bir hayvan hızlıca yanlarından geçti – zayıf, kahverengi, kedimsi bir şey; şaşırtıcı bir hızla koşuyordu. Normal bir ev kedisinden çok daha büyüktü. Rane hayvanın ne olduğunu merak ederek gidişini izledi.

Ingraham, "Hava atıyor," diye homurdandı. Gülümsüyordu. Gülümsemek onu olduğundan çok daha genç göstermiş, normal ve aklı başında bir hava vermişti. Rane adama soru soracak gücü topladı.

"O neydi?"

Ingraham, "Jacob," diye yanıtladı. "Her zamanki gibi anadan doğma."

"Çıplak mı?" diye sordu Rane kaşlarını çatarak. "Peki, ne o?"

Ingraham kızı badanası hariç her şeyi tamamlanmış ahşap bir evin verandasına götürdü. Orada kızı durdurdu. "'Ne', değil, kim," diye başladı, "O, Meda'nın çocuklarından biri. Kapa çeneni ve dinle!"

Rane hazırladığı tüm itirazları yutarak ağzını kapadı. Yine de koşan şeyin bir çocuk olmadığından emindi.

"Çocuklarımız böyle oluyor," dedi Ingraham. "Buna alışsan iyi edersin çünkü senin çocukların da bizimkilere benzeyecek. Bizim bir hastalığımız var, artık sende de var – yoksa da çok yakında olacak. Bununla ilgili yapabileceğin hiçbir bok da yok."

Başka hiç açıklama yapmaksızın kızı evin içine aldı ve onu saçları yerlere kadar uzanan uzun boylu hamile bir kadına devretti.

Kadının ismi Lupe'ydi. Keskin hatlı, ince kollu ve ince bacaklı bir kadındı. Hamile göbeği hariç besbelli bu insanlardan biriydi. Keira'nınkine benzer bir kaftan giymişti. Hamile bede-

ni, kaftanın altında balona benziyordu. Kadın incecik elleriyle Rane'yi tutmak için uzandı.

Ama Rane geri çekilmeye çalıştığında Ingraham onu bırakmadı. Kızın kaçacak yeri yoktu. Kadın Rane'nin öbür kolunu kavrayıp neredeyse canını acıtacak kadar sıktı. Zayıflıkları yanıltıcıydı. Bu insanlar aşırı güçlüydü.

Kadın biraz farklı bir aksanla, "Korkma," dedi. "Sana dokunmamız gerekiyor ama canını acıtmayacağız." Sesi, Rane'nin esir alındıklarından beri duyduğu en yumuşak sesti. Rane kadının dost canlısı sesine güvenerek gevşemeye çalıştı.

"Neden bana dokunmanız gerekiyor?" diye sordu.

"Çünkü henüz bizden biri değilsin," diye yanıtladı Lupe. "Ama olacaksın. Rahat dur." Kadın, Rane kaçacak vakti bulamadan uzanıp Rane'nin sol yanağında tırmık izleri açtı.

Rane şaşkınlık ve acı içinde çığlık attı ve artık çok geç olsa da başını geri çekti. "Bunu neden yaptın?"

Kızın sorusunu yoksaydılar. Ingraham, Lupe'ye, "Acelen var," dedi.

"Eli bu ve babası konusunda ne kadar hızlı olursak o kadar iyi olduğunu söyledi," diye açıkladı Lupe.

"Bir yandan o kendininkisiyle yavaş yavaş takılıyor. Sanki dokunsa kırılacakmış gibi davranıyor."

"Kırılabilir ama. Şu âna dek önceden hasta birisine bulaştırmadık hiç."

"Doğru. Neyse ki ben bize sağlıklı birini getirdim."

Rane, kendisinden sanki orada değilmiş gibi bahsettiklerini düşündü. Ya da söylenenleri anlayamayan bir hayvanmış gibi.

Lupe onu Ingraham'ın ellerinden alıp ahşap bir banka oturtmaya çalıştığında çırpınarak kaçmaya çalıştı. Kadın sonunda Rane'yi banka bırakıp karşısına geçti ve kızın öfke dolu beden dilini incelemeye başladı. Sonra başını iki yana salladı.

"Yalan söylemiştim," dedi Rane'ye. "Canını yakacağız. Her bulduğun fırsatta bize karşı koyacaksın değil mi? Bizi canını yakmaya mecbur bırakacaksın." Kadının dudakları aşağı büküldü. "Yazık. Deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla karşı koy-

manın bir işe yaramayacağını söyleyeyim sana. Ölümüne sebep olabilir."

Rane kadının pençelerine baktı ve sessiz kaldı. Lupe en az Ingraham kadar deli, aşırı tatlı dili ve sivri tırnaklarıyla çok daha öngörülemezdi. Rane kadından hem korkmuş hem de kendisinde korku duygusunu tetiklediği için kadına karşı hiddetlenmişti. Böyle ince uzuvlu hamile bir kadın nasıl bu kadar korkutucu olabiliyordu? Şimdi bu ince uzuvlu, aşırı güçlü hamile kadın Rane'nin yanına oturmuş mekanik bir şekilde kızın kolunu okşuyordu.

Rane, önceki saatlerde kafasına silah dayamış adamın yardımını alma umuduyla Ingraham'a baktı. Adam kahkaha atıncaysa iyice utandı. Rane'nin görüşü bulandı ve kısa bir an adamın kafasını taşlarda parçaladığının hayalini kurdu.

Lupe kızı çenesinden tuttu ve kafasını Lupe'den başka hiçbir şeyi duyamayacağı, göremeyeceği kadar yakın bir şekilde kendine çevirdi.

Lupe kıza, "*Chica*, daha önce hiçbir şey sana zarar vermemiş," dedi. "Daha önce hiçbir şey seni ölebileceğini hissettirecek kadar tehdit etmemiş. Kız kardeşinin hastalığı bile. Şimdi çok ağır bir dersi çok hızlı öğrenmen gerekecek. Hayır hayır, konuşmadan önce dinle. Dinle hele. Seni tehdit ettiğimi sanıyorsun ama bu doğru değil. En azından düşündüğün gibi değil. Sana seni öldürebilecek bir hastalık bulaştırdık. Anlaman gereken şey bu. Bizim kimi farklılıklarımız bu hastalığın belirtilerinden. Şu an ya bu belirtilerle yaşamayı ya da ölmeyi seçecek durumdasın. Dinle."

Rane dinledi. Eli ve *Clay's Ark*'ı, Proxima Centauri İki'yi anlattılar. Dinledi ama söylenen hiçbir şeye inanmadı.

"Biliyor musun," dedi Lupe belki yarım saatlik anlatısının bir noktasında, "bazen etrafıma bakıyorum ve her şey yanlış renkte gözüküyor. Güneş fazla parlak ve... kırmızı değil. Kırmızı olmamasına şaşırıyorum. İlk başladığında neden böyle olduğunu anlayamamıştım. Çok korkmuştum. Eli'a anlattığımda Proxi'nin kırmızı olduğunu söyledi. Yakın yörüngeleriyle etrafında dola-

nan üç gezegen ve soğuk kırmızı bir yıldız. Needles'tan kırmızı ampuller aldı ve onları gizli odasına koydu. Onlar da tam olması gerektiği gibi değil aslında ama ara sıra oraya gidiyorum. Ara sıra hepimiz oraya gidip biraz zaman geçiriyoruz. Bizi sakinleştiriyor. Kokular sana garip gelmeye başladığında veya bir tavşanı canlı canlı yemek istediğinde veya bir adama tecavüz etmeye kalktığında seni oraya götüreceğiz. Yardımcı oluyor. Tenini yarıp dışına çıkma isteğini bastırıyor."

Ingraham, "O son dediğin için daha iyi bir çözüm önerebilirim," dedi sırıtarak. Bir süreliğine uzaklaşmış ve şimdi geri gelmişti. Rane'yi rahatsız eden bakışlarla izliyordu. Adam, yediğine Rane'nin tanık olduğu koca öğünden sonra şimdi kahve sehpasının üstündeki kâseden kuruyemiş yiyordu.

Lupe tüm dişlerini göstererek adama bakıp gülümsedi. "Eğer kıza öyle dokunacak olursan aletini kesiveririm!"

Ingraham gülerek kadının yanına gitti ve onu öptü. Sonra kadının yanında durdu ve gülümseyerek, "Görmesi için çocuklardan birini getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Eğer yakalayabilirsen Jacob'ı getirsene."

"Tamam." Adam dışarı çıktı.

Rane adamın arkasından bakarken iki çıkarsamaya vardı. Birincisi, Lupe'nin tehdidinde tamamen ciddi olmasıydı. Eğer Ingraham'ı Rane veya başka bir kadınla görürse adamı öldürebilirdi. İkincisiyse adamın bunu bildiğiydi. Kadının sahipleniciliğinden hoşlanıyordu. Bu da demek oluyordu ki Rane adama karşı bu açıdan güvendeydi. Tanrı'ya şükür.

"Zekisin," dedi Lupe tatlı sesiyle. "Çok zekisin ama inatçısın. Yaşadığın gerçekliği seçebileceğini sanıyorsun. Ama seçemezsin."

Rane kendini zorlayarak kadının gözlerine baktı. "Gerçeklikmiş," dedi nefret kusarak. "Benim babam doktor. *Ark*'a gidenlerden biri olabilirdi. Eğitimi çok iyidir; *Ark* uzaya çıktığında babam uygun yaş aralığındaydı ve fiziksel açıdan uygundu. Babamın kaçak bir astronot olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

"Eğer çocuğu sensen inanmam, tatlım. Çocuğu olan kimse gitmedi. Siyah bir kadınla evli olan beyaz bir kimse de gitmedi. İşler hiç o kadar esnek değildi."

"İngilizceyi doğru düzgün konuşamayan hiçbir cahil dolandırıcı da gitmedi," diye patladı Rane. "Eğer Eli gittiğine sizleri inandırabildiyse bu sizin de en az onun kadar aptal olduğunuz anlamına gelir."

Şaşırtıcıydı ama Lupe gülümsedi. "Anlayışın tahmin ettiğimden çok daha kıtmış. Gözlem yeteneğin de zayıf. Neyse, fark etmez. İşte, Jacob."

Ingraham kucağında kocaman gözlü ufak kahverengi bir oğlanla odaya girdi. Oğlan ince hatlıydı, bedeninde çocuklara has tontonluktan eser yoktu ama yetişkinler gibi bir deri bir kemik de değildi. Altında mavi bir şort vardı, üstü çıplaktı. Çocuk Ingraham'ın kollarında dönüp kıza baktığında Rane onun aşırı güzel olduğunu fark etti. Ama çocukta bir gariplik vardı. Dışarıda yanlarından geçen şeye benzemiyordu ama hızlı olmak üzere yaratıldığı kesindi. Tuhaf ince bir oğlan.

Lupe, "Hadi, *mijo,*" dedi. "Gel seninle bir gösteri yapalım. Yanımıza gelip otursana."

Oğlan Ingraham'ın kucağında döndü, hazırlandı ve Rane'yle Lupe'nin oturduğu banka sıçradı. Aniden, irkilen Rane'nin yanına konuverdi. Jacob bir kedi gibi sıçrayarak dört ayak üstüne düşmüştü. Kolları ve bacakları belli ki böyle hareket etmek üzere şekillenmişti. Dört ayaklıydı. Bütün ayaklarının yerinde elleri vardı. Rane'nin bakışlarını takip ederek kendi ellerine baktı.

"Çalışıyorlar," dedi normal çocuklarınkinden biraz daha derin ve anlaşılır bir sesle. "Aynı seninkiler gibi çalışıyorlar." Küçük ve beklenmeyecek kadar güçlü sert elleriyle Rane'nin kolunu tuttu. Küçük keskin tırnakları kızın tenine saplandığı anda kız geri kaçtı. Oğlan çömelerek elini kokladı sonra elini şortuna sildi.

"Kokuyorsun," dedi Rane'ye. Banktan aşağı atladı, sonra Lupe'nin tarafından tekrar çıktı.

Lupe güldü. "Jacob çok ayıp. Böyle söylemek kibar değildir."

"Ama kokuyor," diye ısrar etti oğlan.

"Kız henüz bizden biri değil. Yakında bizden olacak ama. O zaman farklı kokacak."

Rane oğlandan –ya da her neyse ondan– o kadar etkilenmişti ki hakaretini yoksaydı.

Lupe'ye, "Arka ayakları üstünde yürüyebiliyor mu?" diye sordu.

Kadın, "Çok iyi değil," diye cevapladı. "Bazen hepimiz öyle yürüyoruz diye o da deniyor ama ona doğal gelmiyor. Yoruluyor ve çok üstelerse eklemleri ağrıyor. Bir de iki ayak üstünde yürümek çok yavaş geliyor. Hızlı yürümekten hoşlanıyorsun, değil mi *mijo*?" Oğlanın tuhaf bedenini kaldırıp kucağına koydu. Jacob kulağını kadının karnına dayadı.

"Duyabiliyorum," diye duyurdu oğlan.

"Bebeği mi duyuyorsun?" diye sordu Rane.

Lupe, "Kalp atışını," diye yanıtladı. "Aslında kulağını karnıma yaslamadan da duyabiliyor. Bu oynamayı sevdiği bir oyun.
672 Bebeğin kız olduğunu söylüyor. Nasıl anladığından emin olamasa da bir şekilde biliyor. Belki koku aracılığıyla."

"Belki tahmin ediyordur," dedi Rane.

"Yok hayır, gerçekten biliyor. Şimdiye dek dört defa doğru bildi. Artık kadınlar gelip ona soruyorlar."

"Ama... ama Lupe–"

Lupe, "Bir dur," dedi. Sonra oğlana, "Tamam, *niño*. Hadi oyuna. Yanına biraz kuruyemiş de al."

Oğlan kadının kucağından yere sıçradı, dört bacak üstünde sekerek el yapımı kahve sehpasının üstündeki yemişlerin yanına gitti. Bir avuç yemiş alıp şortunun cebine doldurdu ve fermuarı çekip cebi kapadı. Ellerini kullanırken hiç sorun yaşamıyor gibiydi. Elleri Rane'nin düşündüğünden daha ufaktı ama Jacob onları normal bir çocuğa göre çok daha iyi kullanabiliyordu. Kesinlikle herhangi bir çocuktan daha hızlıydı; büyük ihtimalle çoğu yetişkinden de hızlıydı. Tüm hareketleri yumuşak ve zarifti. Dört yaşında ve zarif.

Kızın önünde durdu, çok güzel bir çocuğun suratı, zayıf bir

kedinin bedeni. Minyatür bir sfenks gibi. Büyüyünce ne olacaktı bu? Bir adam olmayacağı kesindi.

"Ben de seni sevmedim," dedi Jacob. "Şişmansın, kokuyorsun üstelik çirkinsin!"

Lupe hızlıca ayağa kalkıp, "Jacob!" diye çıkıştı. "*Váyase! Ahora mismo!* Dışarı!"

Jacob zıplaya zıplaya dışarı çıktı. Hayır, insanlar böyle hareket etmemeliydi. Nasıl bir hastalık bir çocuğu böyle bir yaratığa dönüştürebilirdi ki?

"Gerçeği söylediğini biliyorsun değil mi?" dedi Lupe. "Her ne kadar öyle olmasan da onun gözünden şişman ve garip gözüküyorsun. Ve kokun... farklı geliyor. Üstelik ondan ne kadar tiksindiğini de anlayabiliyor."

"Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini anlayamıyorum," dedi Rane fısıltıyla.

"Hastalıktan işte, anlattım sana. Henüz bir isim bile veremedik – *Clay's Ark* hastalığı diyoruz. Tüm çocuklarımız Jacob gibi.

Rane, "Hepsi mi...?" diye başladı ve yutkundu. "Hepsi hayvan mı? Hepsi birer *şey*?"

"Sıçtık!" dedi Lupe. "Sen benden de betersin. Daha hoşgörülü olman lazım. O daha küçük bir çocuk."

Rane kadının hamile göbeğine baktı.

"Ah, evet," dedi Lupe. "Bu çocuk da aynı Jacob gibi olacak, tıpkı diğer oğlum gibi. Güzel ve farklı. Ve unutma ki, *chica*, senin çocukların da aynı onlar gibi olacak. Bu hastalık bitebilen bir şey değil. İçine işliyor ve seninle kalıyor, sonra sen de onu başkalarına ve çocuklarına aktarıyorsun."

Rane, "Ya da tedavi oluyorsun!" diye karşı çıktı. "Çölün ortasında yaşayıp canavarlar doğurup insanları kaçırmak da neyin nesi?"

Lupe gülümsedi. "Eli bizim insanlığı koruduğumuzu söylüyor. Ben de ona hak veriyorum. Yaptığımız şey bu. Hem kendimizin hem de başkalarının insanlığını koruyoruz çünkü diğerlerine bulaşmıyoruz. Dışarıdaki insanların çoğunluğu sağlıklı kalıp yaşayabilsin diye biz kendimizi soyutluyoruz."

"Çoğunluk," dedi Rane acılı bir sesle. "Şimdilik çoğunluk. Ama artık ben hariç. Babamı veya kardeşimi de korumadığınız kesin. Ya sen? Sen de buraya ait değilsin değil mi?"

"Artık aidim," dedi kadın. "Önceden nakliyecilik yapıyordum. Bilir misin? Eğer hayatta kalabilirsen fena para değil. Eli beni I-15 Otobanı'nda kamyonum bozulduğunda yakaladı. Bana ne yaptığını ilk öğrendiğimde biraz oyalanıp onu öldürmeye niyet etmiştim. Şimdiyse ona dokunmaya kalkanı ânında öldürebilirim. O aileden."

Rane, "Nedenmiş?" diye çıkıştı. "Eğer bu hastalığın sorumlusunun o olduğuna inanıyorsan ve seni kaçıranın o olduğunu biliyorsan..." Başını sağa solla salladı. "Gerçek dünyada kocan falan yok muydu? İşini neden bıraktın?"

Lupe, "Boşanmıştım," diye yanıtladı. "Yollarda, kamyonumda kalıyordum." Duraksadı. Sesinde hafif bir özlemle, "Yolları özlüyorum," dedi. "Hatırlamak istemeyeceğim kadar çok defa ölümle burun buruna geldim ama doğrusunu söylemek gerekirse özlüyorum."

Rane kadının hislerini anlamasa da dinledi. Kendini defalarca ölümün eşiğine getiren bir işe karşı özlem duyabilen bir kadından mantıklı kararlar vermesini beklemek başlı başına anlamsızdı.

"Kimsem yoktu," diye devam etti kadın. "Lağımlarda yaşıyorduk. Ailemin evi savaşan çetelerin arasında kalmış ve bombalanmıştı. Çetelerden biri orayı tarafsız bölge yapmak istemişti. Yani düşman çeteyle kendi bölgeleri arasında boş bir alan olsun istemişti. Kimi evleri bombaladılar, kimilerini ateşe verdiler. Sonunda tarafsız bölgelerini elde ettiler tabii. Ebeveynlerim, abilerim ve daha pek çok insan öldü. Eski kocama gelirsek, şimdilerde bir yerlerde içki içmekle meşgul olsa gerek. Kime ne? Yalnızdım. Burada yalnız değilim. Burada bir şeyin parçasıyım ve bu çok iyi bir his. Orel bile. Bir zamanlar kamyonun zırhına ek olarak iki silahla gezmem gerekirdi –ve inan bana kamyonum tank gibi güçlüydü– ki tamamı onun gibi pisliklerden korunmak içindi: Bilirsin, motorcu çeteleri, arabalarında

yaşayan sefiller, başıboş kamyoncular ya da otoban sisteminin kalıntılarında sürünen pis kurtçuklar falan. Sonra hepsinin düşündüğüm kadar kötü olmadığını öğrendim. Orel öyle değil en azından. Onu çetesinden ayırıp daha iyi bir şey verebilirsen bir insana dönüşüyor. Bir adama yani." Rane, başta ilgisini çekmeyeceğini düşünmüşse de bu anlatılanları ilgiyle dinledi. Lupe'nin, Ingraham gibi bir adamla ne işi olduğunu anlayamıyordu ama kadına saygı duymaya başlamıştı. Kız o güne dek kendisini hep sert sanmıştı ama içindeki bir his Lupe'nin yaşadıklarından kendisinin sağ çıkamayacağını söylüyordu. Rane daha önce hiç yalnız kalmamıştı; kendi kendisini kurtaramayacak olsa ona yardıma gelecek birilerinin olmadığı bir durumla yüzleşmemişti hiç. Şimdi değer verdiği kimse ona yardım edebilecek durumda değildi. Ne babası, ne kız kardeşi, ne babannesi ve dedeleri ne de anne tarafındaki çokça teyze, dayı ve kuzeni... Bunların pek çoğuyla fazla samimi değildi ama aileden birinin yardıma ihtiyacı olması durumunda herhangi birisi atlayıp yardıma gelirdi. Şimdiyse kızın ihtiyacının farkında olan iki kişinin ikisi de en az onun kadar yardıma muhtaç hâldeydi.

Geçmiş 13

Gabriel Boyd öldü.

Ölüm onun için bir rahatlama olmuştu, yalnızca fiziksel ıstırabından değil, pek çok şeyden kurtuluşuydu. Canlıyken, kontrol edemediği ve anlayamadığı duygular onu dehşete ve kafa karışıklığına sürüklemiş, adam kendinden nefret etmişti.

Dengede duramamaya başladığında yatağa yatırılmak durumunda kalmıştı. Dengesini korumak için aşırı çaba sarf ediyordu; başta merdiveni inip çıkmakta, daha sonra dışarıdaki bozuk zemine uyum sağlamakta, en sonunda da düz zeminde yürümekte zorlanır olmuştu. Emekleyebiliyordu, hepsi o kadar.

Duyarlılıkları gitgide şiddetlendi, adam en ufak seste veya en hafif dokunuşta bile irkiliyor, paniğe kapılıyordu. Çoğu yemek -hatta çoğu yemeğin kokusu- adamın aç olsa bile midesini bulandırıyordu. Eli, adamı püre hâline getirilmiş baharatlanmamış çiğ et, sebze ve meyvelerle besliyordu. Adam bunları kusmadan biraz biraz yiyebiliyordu.

En ufak hareketten korktuğu için gözlerini kapatmışlardı. Yatakta bile hareketleri ya abartılı ve sakar ya da aşırı kontrollü ve sakindi. Artık kendi başına yemek yiyemez olmuştu. Daha sonraları yiyip içemez hâle geldi, onu başkası beslemeye çalışsa bile. *Ark*'ta olsalar damardan besleniyor olurdu. Ama *Ark* müretebatından hastalığın bu evresine gelip de -yeniden bulaştırma yöntemi uygulansa dahi- hayatta kalabilen olmamıştı. Adamla, Eli ve ağlamaklı Meda ilgileniyordu. Adamın kısa zaman sonra semptomları ağırlaşan karısıyla da. Adam tüm bedensel yetilerini kaybetmişti. Tuvaletini altına kaçırıyor, tükürüyor, ağzından

salyaları akıyordu. Bedeni birdenbire titremeye ve kasılmaya başlıyor, sürekli terliyordu. Bu süreçte büyük ihtimalle koca bir şehri hasta etmeye yetecek kadar hastalık organizması saçmıştı.

Bu ileri seviye semptomların dördüncü gününde adam öldü – büyük ihtimalle susuzluktan veya yorgunluktan. Eğer bir yaşam ünitesine bağlı olsa daha fazla yaşayabilirdi belki ama sonuç farklı olmazdı. Eli, bulundukları ortamda adamın ıstırabını daha da uzatacak imkânlar bulunmadığı için şanslı olduklarını düşünmüştü.

Adamdan bir gün sonra Meda'nın annesi, iki erkek kardeşi ve doğması gerekenden üç ay erken doğan, normal görünümlü minik yeğeni de öldü.

Meda hiç kötüleşmedi. Ailesi öldükçe morali de bozuldu, neredeyse intihara meyilli bir hâl aldı ama fiziksel belirtileri katlanılabilir seviyede kaldı. Hassaslaşan duyularını kullanmayı veya en azından onlara katlanabilmeyi öğreniyordu. Yaşanan tüm korkunçluklara rağmen her gece, hatta bazen gündüzleri Eli'a gidiyor, o gitmezse adam onun yanına geliyordu. Pek konuşmaya gerek olmaksızın adam Meda'nın odasına taşındı. Kız, ailesine getirdiği tüm kötülüklere rağmen adama nasıl dokunabildiğini anlayamıyordu. Buna karşın adamın yanında huzur buluyordu. Bunu bilmiyordu ama aslında o da adama huzur veriyordu, sırf hayatta kalmış olması bile adamın vicdan azabını rahatlatıyordu. Ümitsizlik içinde birbirlerine yaslandılar ve bir şekilde birbirlerini ayakta tutmayı başardılar.

Kızın babası ikisinin arasındaki ilişkiyi ölmeden hemen önce fark etti. Önce kıza küfretti ve şıllık dedi. Daha sonra özür dileyip ağladı. Normalde sahip olması gereken kuvvetin belli belirsiz bir esintisiyle Eli'ın bilediği yakaladı.

"Kızıma iyi bak!" diye fısıldadı. Bir talepten çok bir emir gibiydi. Sonra daha yumuşak bir sesle devam etti. "Eğer bunu yapan sen olmasaydın ben veya abilerinden biri olacağı kesindi. Lütfen ona iyi bak."

Eli kendi kendini şaşırtarak ağladı. Keder ve suçluluk mengenesine konmuş gibiydi. Hayatta kalmasını bu yaşlı adama

borçluydu. Gabriel Boyd ona sığınacağı bir ev vererek kasabaya gidip hastalığı yaymasına engel olmuştu. Gene güçlü ve babacan büyükbabasını hatırladı – o da böyle başıboş insanları toplardı. Bugünlerde böyle şeyler yapmak riskliydi.

Eli, Meda için endişeleniyordu. Kızla yeterince iyi ilgilenememekten ve hastalığa iyi uyumlanmış gözükse de bir anda ölmesi ihtimalinden. Meda da ölürse bu onun gerçek anlamda başarısız olduğu anlamına gelecekti. Böyle bir durumda yengeler hayatta kalsa bile Eli çiftliği terk ederdi. Sadece Meda'nın hayatta kalması aklında insanlığına dair yaptığı sorgulamayı yumuşatabilirdi. Kızı korumak için kalmıştı. Şimdi ya Meda hayatta kalacaktı ya da Eli tamamen kötücül bir canavara dönüşerek tüm idaresini kendisini canavarlaştıran şeye teslim edecekti.

Kız hayatta kaldı. Eli onun intihara meyilli tüm dönemlerinde yanındaydı. Daha sonraları organizmalar kızla iyice bütünleştiğinde intihar olasılıklar arasından kalkacaktı. Şimdiyse Eli'ın kızı takip etmesi gerekiyordu.

Kız genellikle adamdan nefret ediyor, nefret ettiği kadar da ihtiyaç duyuyordu. Kilo verdi ve giysileri üstüne bol gelmeye başladı. Kız iyice güçlendi ve Eli'a vurduğunda canını acıttı. Eli suçluluk duyduğu için kıza yanıt vermedi.

Ebeveynlerinin, abilerinin ve yeğeninin cesetlerini yıkarken kıza yardım etti. Adam için bu kaçınmaması gereken bir kefaret gibiydi. Kız için ise veda.

Bedenleri temiz örtülere sarıp kızın uygun gördüğü yere götürdüler. Orada beraber çukur açıp mezar yerlerini hazırladılar. Yengeler hiç yardımcı olmadı ama Eli, İncil'in Ağıtlar ve Eyüp bölümlerinden birkaç dize okurken ağlamaktan kızarmış gözleriyle mezarların yanında durup izlediler. Ağladılar, sonra Meda bir dua okudu ve tören bitti.

Meda daha sonraları yengelerini sakinleştirmeye çalıştı. Onlar kızdan yaşça daha büyüktü ama Meda'nın daha baskın bir karakteri olduğu için kıza saygı gösteriyorlardı – bir tek şey hariç. Eli tarafından sakinleştirilmek istiyorlardı. Onların dürtüleri de en az Meda kadar yoğundu ve erkekleri ölmüştü.

Meda bu ihtiyaçlarını anlıyor ve bundan rahatsız oluyordu. Eli'dan nefret etse bile onu paylaşma fikri hoşuna gitmiyordu. Kız bu sahipleniciliğine şaşırmıştı ama Eli bunu gayet normal bulmuştu. Eğer çiftlikte başka bir erkek olsa Eli da kıza aynı sahiplenicilikle yaklaşırdı. Adam, Gwyn ve Lorene'in yaşayacağından emin olmak için kadınların ikisine de tekrar hastalık bulaştığından emin oldu. Meda hamile kalana kadar arzularını dizginlemek için de elinden geleni yaptı – hamilelik Meda'yı sakinleştirecekti. Tabii o bunun neden olduğunu anlamıyordu. Ailesi tarafından korunmuş ve kollanmış, evlilik dışı çocuk yapmanın büyük bir günah olduğuna inandırılmıştı. Ama hamile kaldığında daha önce var olduğunu bilmediği bir gerginliğin geçmiş olduğunu fark etti. Hissettiği kıskançlık gerginliği de öylece geçiverdi.

Eli bir gün Meda'ya, "Lorene'le yatacağım," dedi. "Zamanı geldi."

Meda karnını ovaladı ve adama baktı. "Yatmanı istemiyorum," dedi. Kadının söylediklerinde ciddi olduğunu görebiliyordu ama sesinde söylediklerini destekleyen çok az tutku vardı. Kadın adamın ne hissettiğini az biraz anlayabiliyor, Lorene'in ne hissettiğini ise kesinkes biliyordu. Adama sıkı sıkıya tutunmak istemiş ama adamın gideceği gerçeğine razı olmuştu.

"Başka hiç erkek yok," dedi Eli lüzumsuz yere.

"Geri gelecek misin?"

Adam hiç düşünmeden yanıtladı: "Evet!" Sonra sesinde hafif bir şüpheyle, "Geleyim mi?" diye ekledi.

"Evet!" dedi kadın adamın ilk cevabını kopyalayarak. Elini göbeğine götürdü. "Bu senin de çocuğun!"

Meda adamın çocuğuna babalık yapmayı ne kadar istediğinden emin değildi. Eli ise Meda'nın bu işi zorlaştırmasından korkuyordu.

Meda, "Lorene ve Gwyn'e erkek lazım," dedi.

Adam başıyla onayladı. Bunu söyleyenin Meda olmasına sevinmişti. Böylece çiftliğe iki erkek getirip onlara hastalık bulaştırdıklarında sorumluluğu beraber paylaşmış olacaklardı.

Eli başından beri yapılması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Şimdiye dek kadınların bunu duymaya hazır olmadığını düşünmüştü. Diğer ölümler zihinlerinde hâlâ çok tazeydi. Ve adam farkında olmadan bu üç kadınlık hareme sahip olmaktan hoşlanmıştı. Bu durumdan ne kadar hoşlandığını fark ettiğinde hemen başka erkekler bulmak istedi. Hastalanmadan önce tiksinç bulacağı ama şimdi çekici gelen her duygudan şüpheleniyordu. Bu organizmaya kendinden ya da insanlığından bir parça daha vermeyecekti. Üç kısrağıyla takılan bir aygıra dönüşmeyecekti. Çiftlikte anklav türü bir koloni kurmaya karar verdi. Sürü değil ama bir insan topluluğu. Nereye evirildiklerini Tanrı bilirdi ama her nereye eviriliyorlarsa ölmeyeceklerine göre çoğalmaları gerektiği kesindi.

Günümüz 14

Lupe ve Ingraham, Rane'yi Stephen Kaneshiro adlı bir yabancı kişiye takdim ettiler. Kimse Stephen'ın orada ne işi olduğunu açıklamadı. Lupe ve Ingraham duvar boyamak için boya ve fırçaları çıkardıklarında -gerçek boya ve fırçalar- adam yardımcı olmayı teklif etti ama Rane onların birlikte yaşadığı izlenimine kapılmadı. Adam da tıpkı Lupe ve Ingraham gibi ara sıra kıza dokunuyordu. Bu dokunma işi birkaç saat devam ettikten sonra kız irkilmekten veya parmaklarından kaçmaya çalışmaktan vazgeçti. Canını yakmıyorlardı. Artık tırmalama falan yoktu. Bu kadarına katlanabilirdi.

Eninde sonunda Stephen'ın neden orada olduğunu anladı.

Boyama işi bir zaman devam ettikten sonra Lupe kıza yardım etmek isteyip istemediği sordu. Rane hayır anlamında başını salladı. Bu teklifin tekliften çok bir emir olma ihtimalinden şüphelenmişse de ne olacağını görmek üzere bekledi. Lupe yalnızca omuz silkip işine döndü. İki adam evin dışını boyamak üzere dışarı çıkmaya hazırlanırken Stephen durup önce Rane'ye, ardından Lupe'ye bakıp, "Sence kendi evi olduğunda da böyle tembel mi olacak?" diye sordu.

Lupe gülümsedi. "Tembelliğinden değil. Oturduğu yerden kaçış planını tasarlıyor."

Rane birden irkilerek kadına döndü. Lupe kahkaha attı, Stephen ise endişeli görünüyordu. Elindeki boya tenekesini yere bırakıp Rane'nin yanına gitti. Ufak tefek, kahverengi bir adamdı, güneşten öylesine kavrulmuştu ki teni neredeyse Rane'nin siyahıyla aynı renkti. Cildi tıraşlı, saçları uzundu ve

siyah saçları lastik bir tokayla arkadan gevşek bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Başka şartlar altında Rane bu adamın ilgisinden hoşlanabilir hatta heyecanlanabilirdi. Çiftlikteki diğer herkes gibi o da zayıftı ama Rane'nin gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi. Bir şekilde zayıflığı yakışıklılığını zedelemiyordu. Ama hastalık onda da vardı. Kız adamın yeniden kendine dokunacağını bilerek kendini hazırladı.

Adam bu sefer dokunmadı. Dokunmak istiyordu ama kendini tuttu.

"Eğer benimle gelirsen," dedi, "sana dokunmam."

Kız, "Gelmeme şansım var mı?" diye sordu.

"Evet tabii ama ben gelmeni tercih ederim. Seninle konuşmak istiyorum."

Rane, Lupe'ye baktı ve kadının onlarla ilgilenmediğini fark etti. Stephen korkutucu değildi. Kızla aynı boydaydı, garip titremeleri ya da tikleri yoktu. Adamın sessiz siyah gözlerinde Ingraham'ın öfkesine benzer bir şey göremedi. Daha da önemlisi, Lupe'nin salonunda otururken ve birinin aklına her geldiğinde bir hayvan gibi okşanıp dururken kesinlikle hiçbir şey öğrendiği yoktu. Etrafa bakınıp buradan nasıl kaçacağını planlamak istiyordu.

Ayağa kalkıp yolu göstermesini bekleyerek Stephen'a baktı.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi Stephen. "Konuşurken sana etrafı gezdireyim. Ama sakın kaçmaya kalkma, çünkü eğer kaçarsan canını yakmam gerekebilir ve bu yapmayı istediğim son şey."

Bu son sözcükleri söylerken sesinde herhangi bir sevecenlik yoktu ama Rane birden şüphelendi.

Stephen sözünde durmayarak kızı kolundan yakaladı ve dışarı sürükledi. Kız bundan rahatsız olmadı. En azından bu sefer adamın dokunmak için bir sebebi vardı.

Adam kızı saman yiyen iki inek ve bir buzağının olduğu ağıla götürdü. Bu ağılın epey ötesindeki başka bir ahırdaki boğa inekleri izlemekteydi.

"Burası bebekler ve hamile kadınlarla dolu," dedi. "Bayağı süt ihtiyacımız oluyor." Buzağı yanlarına gelip geniş suratını adama sürttü.

Rane, "Çiğ sütten hastalık kapabilirsiniz," dedi.

Stephen, "Bunun farkındayız," dedi. "Dikkatli davranıyoruz – gerçi buna ihtiyacımız olduğunu pek düşünmüyoruz. Bir kez bu hastalığı kaptıktan sonra başka hastalık kapmıyoruz gibi görünüyor."

"Buna değmez ama!"

Stephen kızın hiddetli çıkışına şaşırarak, "Rane, endişelenme, iyi olacaksın. Genelde genç kadınlarda sorun çıkmıyor. Risk daha çok yaşlı kadınlar ve tüm erkekler için geçerli," dedi.

"Öyle söylüyorlar. Bu doğruysa babam ölebilir. Ve genç olup olmamasından tamamen bağımsız olarak kız kardeşim büyük ihtimalle sizlere bulaşmasaydı yaşayacağından çok daha kısa sürede ölecek. Ya ben? Hayatta kalırsam ne yapacağım? Küçük hayvanlar doğurup duracak mıyım?"

Adam kızı omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Çocuklarımız hayvan değiller!" dedi. "Onlara hayvan denmesini dinlemekten hoşlanmıyoruz."

Kız adamdan tek çırpıda kurtuldu; adam da buna izin verdi. "Çocukların aldırılması fikrine hiçbir zaman çok bayılmadım," diye başladı ve devam etti, "ama içimde Jacob gibi bir şey olduğunu bilsem ondan kurtulmak için bir an bile düşünmeden ilk bulduğum elbise askısını kullanarak onu çıkarmaya çalışırdım!"

Bu sözleriyle adamı korkutmayı başarmıştı – tam da istediği gibi. Söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi ve özellikle bu adamın ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu.

Stephen yumuşak bir tonda, "Seni bana vermeyi planladıklarını biliyorsun," dedi.

"Şüphelenmiştim. Bu yüzden nasıl hissettiğimi bilmen gerekiyordu."

"Duyguların değişecek. Tıpkı bizimkiler gibi. Hastalık seni değiştiriyor."

"Dört ayaklı çocuklar doğurmak istemeni mi sağlıyor?"

"Çocuk yapmak istemeni sağlıyor. Çocuk yapma ihtiyacı duymaya başlıyorsun. Ve doğdukları zaman onları seviyorsun. Düşünüyorum da... Aşkın kimyasal bileşenleri ne acaba? İnsan

bebekleri normalken bile çok çirkinler ama onları yine de seviyoruz. Eğer sevmeseydik türümüz yok olurdu. Buradaki bebeklerimiz de – yani, eğer onları sevmeseydik ve onlara karşı aşırı korumacı olmasaydık o zaman *Clay's Ark* organizmasının Dünya'da yaşama şansı olmazdı. Bu organizma hiç zeki değil ama Tanrım, resmen hayatta kalmak için yaratılmış."

Rane, "Değişmeyeceğim," dedi.

Adam gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Güçlü kızsın ama neden bahsettiğini bilmiyorsun." Duraksadı. "Gelmek istemediğin sürece benim yanıma gelmek zorunda değilsin. Burada tecavüzcüler yok. Ve sen... Yani tamam şimdi de ilgi çekicisin ama gelecekte olabileceğin kadar değil."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Adam kolunu kızın omzuna attı. Kız normalde rahatsız olması gereken bu hareketten hiç rahatsız olmadı. Adam, "Zamanı gelince anlayacaksın. Şimdilik kafana takma," dedi.

Yürümeye başladıklarında buzağı arkalarından mööledi.

"Hastalık ineklere bulaşmıyor gibi," diye açıklama yaptı Stephen. "Köpeklere bulaşabiliyor ve öldürüyor. Bizi ısıran ve sokan akrep, yılan veya böcek türü tüm soğukkanlı canlıları da öldürüyor. Dünyada etimizi bir kez ısırdıktan sonra değişmeden hayatına devam edebilen hiçbir canlı yok. Kendi türümüz hariç tabii. Bunu ispatlayamam ama o ineklerin de taşıyıcı olduğuna adım gibi eminim."

"Babamın çantasındaki gözlem aygıtı sana bunun cevabını söyleyebilir," dedi Rane. "Ama onu kullanma havasında olduğunu pek sanmıyorum."

"Ben kullanabilirim."

Kız onun zayıf ve kırışıksız suratını inceledi. Çiftlikte gördüğü en genç insan buydu – belki yirmilerin başlarında veya on sekiz-on dokuz civarı. "Buraya gelmeden önce öğrenciydin, değil mi?" diye bir tahminde bulundu.

Stephen başını salladı. "Üniversite. Müzik bölümü. Ama bir dönem biyoloji ve kimya dersleri alarak oyalanmıştım."

"Ne iş yapacaktın?"

"Orkestrada keman çalacaktım. Dört yaşımdan beri çalıyorum."

"Ve şimdi tüm bunlardan vazgeçip yirminci yüzyılda yaşamak mı istiyorsun?"

Adam büyük bir ahşap kutunun başında durup kapağını açtı ve birkaç düzine tavuğun gıt gıt sesler çıkararak yanına üşüşmesini izledi. Kutunun içindeki altı metal varilden birinin ağzını açtı, bir avuç mısır alıp tavuklara attı. Tavuklar da bunu bekliyor olmalıydı. Dört bir yandan koşarak gelmeye, bitmeden yiyebilmek için aceleyle yerdeki mısır tanelerini gagalamaya başladılar. Stephen geç gelenlere biraz daha mısır attı ve varili kapadı.

"Gün batıyor," dedi. "Nereye tüneyeceklerine karar vermek yerine yem kabını izliyor olmaları hayret verici."

Rane, "Asla müzisyen olamayacak oluşun hiç mi umurunda değil?" diye sordu.

Adam ellerini inceleyip birbirine sürttü. "Değil."

Sesi derinleşmiş, kendi kişisel yasına gömülmüştü. Kız sessizce bekledi, kendisini garip hissetmiş, hayatında ilk kez ne diyeceğini bilememişti. Adam başını doğrultup kıza baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Eski bir tutkuydu," dedi. "Aylardır kemanıma dokunmadım. Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Kız, "Nasıl bir his peki?" diye sordu.

Stephen yürümeye başlayarak, "Bir uzvunun kesilmesi gibi," dedi kısık sesle. Rane cevabı neredeyse duyamayacaktı.

Adamın yanında yürüyerek bahçeye çıkarken Wagoneer'ın yanından geçtiler. Kız arabayı görünce bir anda kaçış yolu bulması gerektiğini anımsadı ve kendine geldi.

"Daha önce yiyeceklerin nasıl yetiştiğini gördün mü?" diye sordu Stephen, yerdeki koyu yeşil karpuzun arkasını çevirip sararan tarafı göstererek. "Olgun," diye açıkladı. "Ne kadar tatlı olduğuna şaşıracaksın." Kızın dikkatini dağıtıyordu. Bir konudan öbürüne geçiyor, kızı da peşi sıra sürükleyerek oyalıyordu.

"Yiyeceklerin nasıl yetiştiği umurumda değil," diye kestirip attı Rane. "Bak, Stephen, benim babam başarılı bir doktordur.

Seni muayene etmesine izin ver – belki hastalığınızı iyileştirebilir. Eğer sizi o iyileştiremese bile iyileştirebilecek birilerine yönlendirebilir."

"Bu çiftlikten ayrılmak yok," dedi Stephen, "ihtiyaç alışverişi veya dönüştürülecek yeni insan tedariği hariç."

"Burada asla kemancı olamayacaksın!"

"Asla kemancı olamayacağım," dedi Stephen. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Sesini hiç yükseltmedi. Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. Buna karşın kız sanki Stephen kendisine bağırmış gibi hissetti. Adamı şaşkınlıkla seyrediyordu.

"Neden?" diye sordu. "Seni burada tutan ne?"

"Buraya aitim. Benim topluluğum buradakiler."

"Ama neden? Sana bir hastalık bulaştırdılar diye mi?"

"Evet."

"Ama bu çok anlamsız!" diye çıkıştı Rane öfkeyle.

"Bir gün anlayacaksın."

Adamın edilgenliği kızı sinir etmişti. "Eminim kötü bir kemancıydın. Eminim kaybedecek hiçbir şeyin yoktu. Bu yüzden umurunda olmaz tabii!"

Adamın suratı buz kesti. "Eğer benden kurtulmak istiyorsan," dedi, "böyle şeyler söylemeye devam et."

Kız o anda Stephen'dan kurtulmak istemediğini fark etti. O en azından hâlâ insanımsıydı – diğerlerinin aksine. Adamla birkaç dakika geçirmek bile kızın diğer seçeneği olan çubuk insanlar ve hayvan çocuklar yerine ona tutunmak istemesine sebep olmuştu. Ama ona *tutunmayacaktı.* Hiç kimseye tutunmayacaktı.

"Ne yaptığın umurumda değil," dedi sonunda. "Herhangi birinin neden burada kalmak istediğini anlamıyorum ve anlamama yardımcı olabilecek hiçbir şey söylemedin."

"Ne söylersem söyleyeyim yardımcı olmaz." İç çekti. "Hastalık belirtileri başladığında anlayacaksın. Hepsi bu. Ama bak ne anlatacağım. Evliydim. Karım piyano çalardı – benden daha başarılı bir müzisyendi hatta. Bir oğlumuz vardı, son gördü-

ğümde bir yaşındaydı. Eğer burada kalırsam karım piyano çalmaya devam edebilecek. Dünya, insanların güzelliğe ve müziğe vakit ayırabildiği bir yer olmaya devam edecek. Oğlum sağlıklı büyüyüp yapmayı istediği işi yapabilecek. Ebeveynlerimin bir miktar parası var. Oğluma bu şansı vereceklerdir. Eğer teslim olursam kontrolümü yitirip hastalığı başkalarına bulaştıracağıma eminim. Dünyanın hayatta kalma dışında hiçbir şeye vakit ayıramayacağı bir şeye dönüşmesi sürecini başlatmış olurum. Sonunda da Jacob ve türü var olan her şeyi ele geçirir. Oğlum... bir adam olacağı günleri hiç göremeyebilir."

Kız, Stephen'ın konuşması bittikten sonra bir süre suskun kaldı. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istiyordu, ne saçma. Sonunda acıyla, "Kendi aileni korumak için benimkini feda ettin," dedi.

Adam sapından bir mısır koçanı kopardı, kabuğunu soydu ve çiğ çiğ yemeye başladı. Kıza hiç bakmadan, tıpkı bir hayvan gibi yiyordu.

Kız biraz daha zaman sonra, "Seni de birileri feda etmiş," dedi. "Bunu anlıyorum. Ama lütfen, bu zinciri kırmanın vakti gelmedi mi? Sen ve ben beraber kaçabiliriz. Yardım bulabiliriz."

"Beni dinlememişsin," dedi Stephen. "Dinlemeyeceğini biliyordum zaten. Ama bak! Biz daha belirtiler görülmeye başlamadan iki hafta öncesinde bulaştırma riski taşıyoruz – ki, senin hastalığa yakalanmanla belirti göstermen arasında o kadar vakit olmayacak bile. Sence herhangi bir insan şehre gidip iki hafta içinde kaç kişiyi hasta edebilir? Ya onun kurbanları kaçar kişiyi hasta eder – uzaydan gelmiş bir organizmayla hem de? Bunun tedavisi yok, Rane, ve bir tedavi bulunana kadar –bir tedavi bulunabilirse tabii– büyük ihtimalle çok geç olmuş olacak. Korumaya çalıştığım sadece kendi ailem değil. Herkes. Tüm gelecek. Eli'ın da anlattığı üzere, bu organizma çok randımanlı bir istilacı."

"Sana inanmıyorum!"

"Biliyorum. Kimse başta inanmıyor. Ben de inanmamıştım."

Adam bir domates koparıp yemeye başladığında Rane onun

yanından ayrıldı. Adam hiçbir şeyi yıkamıyordu. Topraktan çıktıkları hâliyle koparıp yiyordu. Rane daha önce hiç bu şekilde yetişmiş yiyecekler görmemişti ama gördüklerinden pek etkilenmemişti. Gübrelemek için kendi dışkılarını ve hayvan pisliklerini kullanıp kullanmadıklarını düşündü. Tam da bu ortaçağdan kalma pis insanların yapacağı türde ilkel bir davranış olurdu.

Kız yakındaki kayaçlara tırmandı –koca koca yuvarlak granit kütleleri– üstüne çıktı ve durup aşağı baktı. Bir de ne görsün, yol hemen ayaklarının altında kıvrılarak geçiyor. Tam o anda Stephen'ı yanında buldu. Ürperdi, bir saniye önce boş olan alanda Stephen bitivermişti. Jacob'ın yapabileceği gibi bir hamleyle sıçramış olmalıydı.

"Hepimiz sıçrayabiliyoruz," diye açıkladı. "Üstelik çok hızlı da koşabiliyoruz. Bunu unutmasan iyi olur."

"Kaçmaya çalışmıyordum ki."

"Belki. Ama sen yine de unutma." Duraksadı. "Yedi ay önce beni nasıl yakaladıklarını biliyor musun?"

"Sen buraya geleli hepi topu yedi ay mı oldu?"

"Yerleşkenin içine sürüverdim," diye başladı Stephen. "Albuquerque'deki ailemi ziyaret ettikten sonra eve dönüş yolunda biraz keşif yapmak istemiştim. Haritamda gözükmeyen bir dağ yolu buldum ve nereye gittiğini merak ettim. Cevabımı aldım tabii."

Rane, "Niye arabayla gidiyordun ki?" diye sordu. "Uçmak daha mantıklıydı."

"Araba kullanmayı çok seviyorum. Hobim diyebiliriz. Eminim baban için de böyledir."

"Evet. Evde bir Porsche'si, bir de Mercedes'i var. Ama onları anklavın dışında hiç kullanmaz."

"Porsche mi? İnanmıyorum. Kaç model?"

Kız durup adama baktı ve suratında ilk defa bu denli heyecan gördüğünü fark ederek kahkaha attı. Sonunda anlayabileceği bir duyguyla karşılaşmıştı. Araba manyaklığı. "1982 model, Porsche 930 Turbo. Annem onun babamın öteki karısı oldu-

ğunu söylerdi. Kardeşim ve bana göre öteki karısı değil öteki çocuğuydu."

Adam da kahkaha attı, sonra birden ciddileşti. "Hava kararıyor, Rane. İçeri girmemiz lazım."

Kız, Lupe ve Ingraham'ın yanına gitmek istemiyordu. Kendini ürperten o ellere. Stephen'ın elleri artık kızı rahatsız etmiyordu.

"Kendime ait bir evim yok, henüz," dedi Stephen. "Meda'nın evinde bir odam var."

Kız utancından ona bakamıyordu. Daha önce hiçbir erkekle yatmamıştı. Şimdi bunu bir yabancıyla yapma fikri –yabancıdan hoşlanmış olsa da– kızı telaşlandırıyor, kafasını karıştırıyordu. Bu yerde çocuk yapma fikriyse –o şeylere çocuk denebilirse tabii– dehşete düşürüyordu.

"O zaman Lupe'ye," dedi adam. Kolunu kızın beline dolayıp taşlardan aşağı sıçrayarak kızı korkuttu. Mısır tarlasının ortasına güvenli bir iniş yaptılar. Kız büyük ihtimalle Stephen kadar ağırdı ama adam onu taşırken hiç zorlanmamıştı.

"Çığlık atan biri değilsin," dedi Stephen. "Güzel." Kızı iki ayağı üstünde dengeye getirip bıraktı.

Rane geri dönüş yolunda ürkekçe, "Karına benziyor muyum?" diye sordu.

Stephen, "Hayır," diye yanıtladı.

"Ama... benden hoşlandın mı?"

"Evet."

Kız kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin olamayarak adamı süzdü ve "Keşke daha fazla konuşsaydın," dedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lupe, Rane'yi yatağa bağladı.

Ingraham, "Burada henüz parmaklık yok," diye açıkladı. "Stephen'la gitseydin keşke."

Lupe adama, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. "İnsanları bağlamak ciddi bir olay. Bir çocuğu tanımadığı bir adamla yatağa göndermek de öyle. Daha iyi yöntemler bulmamız gerekiyor. Bundan usandım."

Ingraham başka bir şey söylemedi.

Rane, Lupe'nin söylediklerinden pek tatmin olmadı. Öylesine bağlanmıştı ki tuvalete gitmek için bile izin istemesi gerekiyordu. Üstelik alışık olduğu şekilde yan dönerek uyuyamayacaktı. Uykusuzluktan sersefil, en azından bir bileğini kurtarabilme umuduyla bileklerini düğümlerin içinde döndürüp durdu. Bu döndürme hareketi canını yakmaya başlayınca pes etti. Sonra bileklerindeki iplere dişleriyle uzanmaya çalıştı. Yapamadı.

Bu aşamaya geldiğinde öfke ve sinir bozukluğundan ağlamaya başlamıştı. Karnına bir anda ağırlık çöktüğünde nefesi kesilecek gibi oldu. Bu sefer atabilse çığlık atacaktı.

Karnından yumruk yemiş gibi nefesini tuttu ve tam üstündeki karanlıkta dikilen Jacob'ın karaltılı gölgesini gördü.

Jacob, "İpi dişlerinle kesemezsin," dedi. "Dişlerin kör."

Kız, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Hiç." Oturan kedi pozisyonunda altındaki kıza bakıyordu. "Pencereden girdim."

Rane iç çekti, gözlerini kapadı. "Burada olduğuna sevindim sanırım," diye fısıldadı. "Sen olsan bile."

Oğlan, "Beni neden sevmiyorsun?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı ve oğlanla dalga geçemeyecek kadar yorgun olduğu için sorusunu dürüstçe cevapladı. "Çünkü farklı görünüyorsun. Çünkü senden korkuyorum."

"Sen mi? Benden mi?" Oğlanın sesi keyifli geliyordu. Ve daha yakın. Kız gözlerini açtı ve oğlanın yanına uzanmış olduğunu gördü. Kaçmaya çalıştı ama başaramadı.

"Benden *sahiden* korkuyorsun," dedi oğlan neşeyle. "Burada uyuyacağım."

Kız istese Lupe'ye seslenebilirdi. Ama seslenmemeye karar verdi. Oğlan anormal görünümüne karşın zararsızdı ve kızın korktuğu şeyin özel olarak Jacob değil, onun sembolize ettiği şey olduğunu anlamıyordu. Daha da önemlisi, kız yalnız kalmayı hiç mi hiç istemiyordu.

Gece yarısını biraz geçmişken ve kızın uykusuzluktan başı ağrımaya başlamışken oğlan aniden bir çocuktan beklenmeyecek bir ayıklıkla uyandı ve kıza kollarının ağrıyıp ağrımadığını sordu.

"Ağrıyor," dedi kız. "Ve uyuyamıyorum ve üşüdüm."

Oğlan şaşırtıcı bir hamleyle battaniyeyi tutup kızın çenesine kadar çekti. "Motorcu çetesi boynuma ip bağlamıştı," dedi. "İpi çekerek, 'Gel kuçu kuçu!' diyorlardı."

Rane midesi bulanarak başını iki yana salladı. Jacob olduğu şeyi değiştiremezdi. Böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

"Babam bazılarını vurarak öldürdü."

Rane, "İyi yapmış," diye homurdandı. Sonra oğlanın Eli'dan bahsettiğini anımsadı ve birden Eli'ın şu anda Keira'ya tecavüz ediyor olabileceğini fark etti. Kafa karışıklığı, öfke ve yorgunluk bir anda çöktü ve Rane ağlamaya başladı. Hiç ses çıkarmıyordu ama oğlan anlamıştı. Kızın suratına minik sert ellerinden biriyle dokundu ve kız başını öbür yana çevirince dikkatini kızın sağ bileğine yöneltti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rane.

Rane bileğinin ipten kurtulduğunu fark ettiğinde cevabını da almış oldu.

Jacob, "Dişlerim güçlüdür," diye açıkladı. Kızın üstünden dolanıp sol bileğini çözmeye başladı. Birkaç saniye içinde kızın sol kolu da serbestti.

"Tanrım," dedi Rane ağrıyan kolları ve uyuşmuş elleriyle kendi bedenine sarılarak. Sonra kendini zorlayıp çocuğa uzandı. "Jacob teşekkür ederim."

"Tadın güzelmiş," dedi çocuk. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yemek gibi kokuyorsun."

Kız hızla elini çekti ve oğlanın neşeli kahkahasını duydu. Gülsün madem. Kızı kurtarmıştı. Dört yaşında bir çocuğun ipi kesebilecek kadar güçlü dişlere sahip olması nasıl bir cehennemde mümkün olabilir bilmiyordu ama umurunda değildi. Eğer oğlan biraz daha az garip olsa ona sarılabilirdi bile.

"Dışarıda bir şeyler oluyor," dedi Jacob.

"Ne?"

"Birileri hareket ediyor ve konuşuyor." Oğlan yataktan pencereye doğru gitti. "Seninkiler," dedi. Sessiz bir hareketle pencere pervazına sıçradı ve öbür tarafa geçti.

Sonra Rane de dışarıdaki sesi duydu – araba motorunun çalışması, koşturan insanlar. Bağırışlar duyuldu ve Rane en sonunda dışarıda olan şeyi idrak etmeye başladı. Onunkiler – babası ve kız kardeşi...

Yataktan indi, hiç vakit kaybetmeden ayakkabılarını giyip pantolonuyla tişörtünü aldı. Lupe'nin valizinden çıkarıp giydirdiği ince geceliğin üstüne diğer kıyafetlerini geçirdi ve pencereden dışarı çıktı. Eğer yapması gerekirse çıplak da çıkardı.

Dışarı çıktığı anda Wagoneer'ın dağ yolunda kaybolduğunu ve peşinden heyecanla koşturan çubuk insanları gördü. Babası onu terk etmişti!

Arkalarından birkaç gereksiz adım attı, sonra hiç düşünmeden ters yöne, Stephen Kaneshiro ile üstüne çıktığı kayaların olduğu yöne koşmaya başladı. Babasının kısa bir zaman içinde o kayaların aşağısındaki yoldan geçeceğinden emindi. Dik yamacı tırmanmaya başladığında ölebileceği düşüncesi aklına geldi. Bu düşünce onu yavaşlatmaya yetmedi. Ne olursa olsun bu çubuk insanların kendisini bir daha bağlamasına izin vermeyecekti.

3
Manna*

* İncil'de anlatılanlara göre İsrailoğullarının Mısır'dan ayrılmasından sonra ve Kenan'ı fethetmelerinden önce gerçekleştirdikleri çöl yolculukları esnasında Tanrı tarafından kendilerine gönderilen yiyecektir. *–çn*

Geçmiş 15

Şimdi Eli, yalnızca bir hastalığın taşıyıcısı olmakla kalmayıp aynı zamanda da faal bir suçluya dönüşecekti. Şimdi, Lorene ve Meda'nın yardımıyla bir adamı kaçıracaktı. Meda'nın babasının Ford'unu alıp U.S. 95. Otoban'ın kalıntılarını keşfe çıkacaktı. Meda 95. Otoban'ın, 62. Eyalet Otobanı'ndan Eyaletlerarası 40. Otoban'a kadar olan bölgesini iyi biliyordu. Söylediğine göre buralar terk edilmiş yerlerdi. Bu bölgede ne bir kasabaya ne de nakliye kamyonlarına rastlamak mümkündü. Olsa olsa motorcu çeteleri, araba sülaleleri veya silahlanmış çiftçilerin arasında dolanmaya cüret eden birkaç canına susamış meraklı gezgin bulabileceklerdi.

Eli, Meda'yı da yanına götürme konusunda endişeliydi. Kadın dört aylık hamileydi ve Eli hem o hem de çocuk için endişeleniyordu. Meda bağlanılması kolay bir kadın değildi ama artık aralarında bir bağ kurulmuştu. Artık kadını kaybedemezdi. *Kaybetmemeliydi.*

Meda oldum olası güçlü bir kadındı ve ağır işlerde abileriyle aşık atabilmekten gurur duymuştu. Şimdi hastalık onu daha da güçlü hâle getirmişti ve kadın bu yeni kuvvetine fazla güveniyordu.

Eli'a, evde oturup titreyerek çocuğunun babasının sağ kalıp kalmadığını düşünmekle uğraşmayacağını söyledi. Bunun yerine çocuğunun babasının sağ olduğundan bizzat emin olacaktı ve belki -diye düşündü Eli- bu süreçte kendisini de feda edecekti.

Eli kadının bu yaklaşımıyla ilgili öfke, sempati ve mahrem

minnet duyguları arasında gidip geliyordu. Kadınla birlikteliğinde hâlâ kimi olumsuz anlar yaşanıyordu – bu zamanlarda kadın adama küfredip ailesinin yasını tutuyordu. Neyse ki bu zamanlar gittikçe azalır olmuştu. Hem hastalık organizması hem de kadının içinde büyüyen çocuk onu adama yaklaştırıyordu. Hatta kadın belki adamı affetmeye bile başlıyordu.

Öyle ki, artık adamın plan yapmasına yardım ediyordu.

Meda bir araba kulübünün yaptığı eski kâğıttan haritayı işaret ederek, "Burada saklanabiliriz," dedi. "Burada bir kavşak var. Toprak yol 95. Otoban'a bağlanıyor. Tepeler falan var."

Dördü beraber geniş yemek masasının bir tarafına öbekleşmiş konuşuyordu. Eğer yeni gelen adam hayatta kalabilirse onu sahiplenecek olan Lorene; yeniden hamile kaldığı için kendine bir adam ihtiyacı çok da acil olmayan Gwyn; Meda; ve Eli.

Eli çaktırmadan Gwyn'e bakıp kadının oldukça rahat gözüktüğünü ve haritayla pek ilgilenmediğini fark etti. Birkaç hafta önce olsa kendine de bir adam bulma telaşıyla sararmış haritayı parçalıyor olurdu. Şimdiyse, Eli'dan hamile ve son derece sakindi. Organizma hepsini damızlık hayvanlara çevirmişti.

Meda adama, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam haritaya baktı. "Bu yol çok boş gözüküyor," dedi. "Burada çalışan kimse var mıdır?" diye sordu yakınlarda gözüken bir taş ocağına işaret ederek.

Meda başını hayır anlamında salladı. "Fazla tehlikeli. Otoban bu noktadan itibaren lağım sayılır. Şehirlerin lağımlarıyla ilgili duyduğum kadarıyla onların buradan tek farkı daha fazla lağım faresi olması. Ama buradaki çeteler de en az şehirdekiler kadar tehlikeli, nakliyeciler de öyle... organ hırsızları, silah tacirleri – bildiğin gibi. Burada kendi başına yaşayan çiftlik sahipleri de tehlikeli. Tanımadıkları adamı ânında vururlar."

Eli, "Tehlikeli," dedi. "Ve yakın. Bize fazla yakın. Önceleri gece dışarı çıktığım zamanlarda 95. Otoban'ın ışıklarını görebiliyordum." Önceleri derken Meda'nın annesinin üç dengeli öğününe ek olarak yediği tavukları öldürdüğü gecelerden bahsediyordu. "Sanırım 62. Eyalet Otobanı'nın ışıklarını da görü-

yordum. Eğer önemli birini yakalayacak olursak arama ekiplerinin buraya gelmesi hiç hoş olmaz."

Meda kısa ve acıklı bir kahkaha attı. "Eli buralarda herkes sürekli kayboluyor. Bu beklenen bir şey. Üstelik bugünlerde hiç kimse kırsalı aramaya değecek kadar değerli değil."

Eli başını haritadan kaldırıp gülümsedi. "Ben öyleyim. Ya da en azından birileri hayatta olduğumu bilse önemli olurdum."

"Aman," dedi Meda ona sinir olarak, "ne demek istediğimi anladın herhalde."

"Evet. Motorcu çeteleri ve araba sülaleleri çok kindar olabiliyormuş diye duymuştum – özellikle de onlardan birine zarar verdiğini düşünürlerse. O zaman I-40 karayolunu deneyelim. Eğer orası kötü gözüküyorsa I-15'i deneriz."

Meda, "O kadar uzağı mı?" dedi. "Benzin, Eli."

"Sorun olmaz. Ford'u alırız. Onun iki deposu var böylece yeniden doldurmaya gerek olmadan herhangi bir yere gidip dönebilir."

Lorene, "Hem 40'ta ve 15'te daha fazla insan var," diye ekledi. "Gerçek insanlar, lağım fareleri değil. Dürüst bir nakliyeci veya bir çiftçi hatta belki bir şehirli adam bulabilirim." Noel Baba'dan istediği hediyeleri listeleyen heyecanlı bir çocuk gibiydi. Eli'ın derhal kadına nasıl duyulduğunu anlatması gerekecekti. Eğer kadını kendi hâline bırakırlarsa başına geleni anlayamadan ciddi hasarlara sebep olabilirdi.

Gwyn tembel tembel, "Ford daha önce hiç sorunsuz Victorville'e kadar gidip geri döndü," dedi. Eli'ın da bildiği üzere o Victorville'liydi. Abileriyle beraber annelerinin benzin istasyonunda çalışırken Christian'la tanışmıştı. Omuz silkti. "Bence benzin sorunumuz olmaz."

Meda –büyük ihtimalle kadının sesindeki uyuşukluğa şaşarak– garip bir ifadeyle Gwyn'i süzdü ve Eli'yla konuştu. "Hem gidiş hem de geliş için 95. Otoban'ı kullanmak istiyorsun sanırım."

"Giderken kullanabiliriz," dedi adam. "Eğer sapmaya değeceğini düşünüyorsan tabii."

Kadın başını iki yana salladı. "Araba sülaleleri yola engeller

koyuyor. Dışı zırhlı turist arabaları ve nakliyeciler engelleri devirerek geçiyor ama arabalar geçemiyor. Özellikle tek başınaysa."

"O zaman bu toprak yolları kullanalım. Onları daha çok sevdim zaten. En iyileri hangileri biliyor musun?"

Kadın başını evet anlamında salladı. "Hava iyiyse bazıları 95. Otoban'dan daha bile rahat."

"Hem toprak yollar tutsaklarımıza olduklarından daha ıssız bir yerde oldukları izlenimi verecektir. En azından kriz sürecini atlatana kadar benim yaptığım gibi etrafı gezip gerçeği keşfetme şansları olmayacaktır. Sonraları sorun olmaz zaten."

Meda, "Emin misin?" diye sordu. "Yani... burası bizim evimiz ama bir yabancıya göre..."

"Burası onun da evi olacak."

Lorene kıkırdadı. "Ben ona kendini evinde hissettiririm. Siz yakalayın yeter."

Eli kadına döndü.

Kadın, "Biliyorsunuz ya," diye devam etti, hâlâ gülüyordu, "bu hep erkeklerin kadınlara yaptığı ve gazetelerin üçüncü sayfa haberlerine çıkan şey – kadınları kaçırıyorlar, sonra kadın bu durumdan hoşlanmaya başlıyor falan. Bence bu durumu tersine çevirmekten çok hoşlanacağım."

Sessizlik. Meda ve Gwyn bariz bir iğrenmeyle Lorene'e baktılar.

Eli, Lorene'e, "Adama biz dokunmayacağız," dedi. "Ona hastalığı bulaştırma işini sana bırakacağız."

Lorene'in gülümsemesi birden kayboldu. Önce Meda'ya, sonra Gwyn'e, en son da Eli'a baktı.

Eli, "Seninleyken ölebilir," diye devam etti. "Eğer ölecek olursa sana yeni birini buluruz."

Kadın anlamamış gibi kaşlarını çattı.

Adam, "Kaç kişi gerekiyorsa o kadar," dedi.

Kadın fısıldayarak, "Bana kendimi suçlu hissettirmeye hakkınız yok!" dedi. Sonra birden sesi yükseldi. "Bunun hepsi senin suçun! Kocam–"

Eli, "Kocanı hatırla!" dedi. "Onu kaybetmenin nasıl bir duy-

gu olduğunu hatırla. Büyük ihtimalle başka birinin kocasını elinden alıyor olacaksın."

"Buna hakkın–"

"–yok, haklısın," diye tamamladı Eli. "Ama sonuçta burada sana bunları söyleyebilecek başka kimse de yok. Ve bunları duyman gerekiyor. Ne olduğunu –ve neden böyle hissettiğini– anlaman gerekiyor."

"Bunun sebebi senin öldürdüğün–"

"Hayır. Lori, Dinle. Bunun sebebi senin uzaylı bir organizmanın taşıyıcısı olman. Bunun sebebi bu organizmanın yeni taşıyıcılara, yani aracılara ihtiyacı olması. Bir adama hastalık bulaştırman ve ondan çocuk yapman gerekiyor, bu gerçekleşene kadar da huzura eremeyeceksin. Bunu anlıyorum. Tanrı şahidim olsun, çok iyi anlıyorum. Bu organizma çok randımanlı bir istilacı. Ben ona karşı koyamadığım için beş kişi öldü. Şimdi sen de karşı koyamadığın için en az bir insan daha ölecek."

Lorene başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı.

Eli devam etti: "Bu artık unutmamamız ve yoksaymamamız gereken bir şey. İnsanlığımızın bir kısmını kaybettik. Farkında olmadan büyük bir kısmını daha kaybedebiliriz. Bunun için tek gereken ne taşıdığımızı ve onun neye ihtiyacı olduğunu unutmamak." Durdu. Kadın başını başka yöne çevirmişti. Eli, kadın yüzünü tekrar kendisine dönene kadar bekledi. "Sonuçta sana bir adam bulacağız," dedi. "Ve onu sana devredeceğiz. Adama hastalığı bulaştırıp sonra onunla ilgilenmen gerekecek. Eğer ölürse onu sen gömeceksin."

Lorene ayağa kalktı ve sendeleyerek odadan çıktı.

Günümüz 16

Blake ile Meda odalarına gittikten, Ingraham da Rane'yi dışarı çıkardıktan sonra, Eli ve Keira bir süre geniş yemek odasında baş başa oturdular. Keira üzgün gözlerle uzağındaki Eli'a bakıyordu.

"Kardeşim," dedi kısık sesle. Ingraham onu dışarı götürürken Rane korkudan buz kesmiş gibiydi.

Eli, "İyi olacak," dedi. "O dayanıklı bir kız."

Keira başını iki yana salladı. "Herkes öyle düşünür. Çünkü Rane herkesin öyle düşünmesi gerektiğini zannediyor."

Eli gülümsedi. "Biliyorum. Güçlü bir kız demeliydim. Belki de kendisinin farkında olduğundan bile daha güçlü."

Kucağında üç yaşlarında bir çocukla bir kadın eve girdi. Keira'nın görebildiği kadarıyla bu külot dışında bir şey giyinmemiş bir kız çocuğuydu. Çok güzel bir suratı ve koyu renk kıvırcık saçları vardı. Çocuğun kadının kolunun üstündeki duruşunda bir gariplik vardı – Keira bir farklılık olduğunu görmüş ama ne olduğunu anlayamamıştı.

Kadın bitkin bir gülümsemeyle Eli'a baktı ve, "Kırmızı oda," dedi.

Adam başıyla onayladı.

Kadın bir an Keira'yı süzdüğünde Keira kadının gözlerinde açlık hissetti. Kadın oturma odasının yanındaki bir odaya girip sürgülü kapıyı arkasından çektikten sonra Keira yüzünü Eli'a çevirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Anlat bana."

Adam da kıza bir an aç gözlerle baktıktan sonra sandalyesine

yaslandı ve sonunda anlattı. Artık ipucu veya oyalamaya gerek yoktu. Adam lafını bitirdiğinde Keira ona sorular sordu, o da yanıtladı. Bir noktada kadın ve çocuğu kırmızı odadan çıktı ve Eli onlara seslendi.

"Lorene, Zera'yı getirsene. Sizi Kerry'yle tanıştırmak istiyorum."

Sarışın zayıf kadın aç bakışlarla ve tuhaf çocuğuyla ikisinin yanına geldi. Kadın önce Keira'ya, sonra Eli'a baktı. "Aranızda neden masa var?" diye sordu. "Diğer adamla Meda'nın arasında masa olmadığına eminim."

Eli rahatsız olmuştu, "Seni buraya bunu söylemen için mi çağırdım?" diye sordu. "Çocuğunu biraz gösterip hava atmak istemez misin?"

Lorene düşmanca bir bakışla Keira'ya baktı.

Keira ve küçük çocuk birbirini süzmekteydi. Keira, Lorene'in şüpheli bakışlarıyla yüzleşmek üzere doğruldu. "Kızını görmek isterim."

Lorene, "Görüyorsun zaten," dedi. "O bir ucube değil. Olması gerektiği gibi. Hepsi böyle oluyor."

Keira, "Biliyorum," dedi. "Eli anlattı. Kızın çok güzel."

Lorene kızı masanın üstüne bıraktı ve kız ânında kedi gibi kollarını masaya yaslayarak oturdu.

Lorene, "Ayağa kalk," dedi kızın poposundan ittirerek. "Bu hanımefendinin seni görmesine izin ver."

Zera keskin bir, "Hayır!" dedi. Bu Keira'ya kızın kimi açılardan normal olduğunu anlatmaya yeterliydi. Keira hastalığı öncesinde küçük kuzenlerine baktığı zamanlarda çocukların hayır dışında bir sözcük bilmez gibi davrandığını hatırladı.

Sonra Zera ayağa kalktı ve akışkan bir hareketle Eli'ın üstüne atladı. Adam kahkaha atarak kızı havada yakaladı.

"Bir gün seni yakalayamamaktan korkuyorum, minik kız," dedi. "Her geçen gün daha da hızlanıyorsun."

Keira, "Ya yakalayamazsan ne olur?" diye sordu. "Kendine zarar veremez değil mi?"

"Yok, bir şey olmaz. Kedi gibi dört ayak üstüne düşüyor. Lorene bazen kaçırıyor."

"Hiç de bile," dedi Lorene biraz gücenerek. "Sadece bazen yana çekiliyorum. Her zaman üstüme atlanmasını istemiyorum hepsi bu."

Eli, Zera'yı masaya bıraktı ve çocuk bu sefer birkaç adım yürüdü, masadan aşağı inip Lorene'in yanına gitti.

Keira çocuğun kedimsi hareketlerinden hoşlanmıştı, gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. "Bu yaşta bir çocuğun sakar ve güçsüz olması gerekir. Nasıl oluyor da bedenine bu kadar hâkim olabiliyor?"

"Bu konuyu biz de aramızda konuştuk," dedi Eli. "Elbette sakar bir dönemleri oluyor. Zee geçen yıl sürekli düşüyordu. Eğer onun çevik olduğunu düşünüyorsan bir de Jacob'ı görmelisin. O dört yaşında."

"Yetişkin olunca nasıl olacaklar?"

Lorene, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı. "Ya çok erken gelişiyorlar ya da bir gün çita gibi olacaklar. Bazen onlar için endişeleniyoruz."

Keira çocuğa döndü ve başıyla onaylar gibi yaptı. Çocuk mükemmeldi. Zarif bedenli, dört ayaklı, kabarık dağınık saçlı ve güzel suratlı mükemmel bir şey. "Bebek sfenks," dedi gülümseyerek.

"Onun gibi birini doğurmaya dayanabileceğini düşünüyor musun?"

Keira kadına bir bakış attı, üzgünce gülümsedi ve tekrar Zera'ya döndü. "Evet, dayanabilirim," dedi.

Zera kıza doğru birkaç adım attı. Keira eğer çocuk ona dokunur veya tırmalarsa hastalık bulaştıracağını biliyordu. Bunu bilse bile korku hissedemedi. Çocuk Keira'nın daha önce hiç görmediği garip bir varlıktı ama sonuçta çocuktu. Keira çocuğa uzandı, Zera geri çekildi.

"Hey," dedi Keira tatlı sesle. "Korkacak bir şey yok." Gülümsedi. "Gel buraya."

Küçük kız tedirgin bir tavırla Keira'nın gülümsemesini kopyaladı ve Keira'ya biraz yaklaştı. Yabancı bir ele güvenip güvenemeyeceğinden emin olamayan küçük bir kedi gibiydi. Hatta dokunulacak kadar yakına gelmeden önce Keira'yı hafifçe kokladı.

"Kokumu beğendin mi?" diye sordu kız.

Çocuk yüksek sesle, "Et!" dedi.

Keira tedirgin oldu ve geri çekildi. Eninde sonunda tırmalanacağına veya ısırılacağına kendini hazırlamıştı ama parmaklarına saldıran bir Zera'yı silkeleyerek aşağı atmaya çalışmak istemezdi. Bu çocuk gibi ince ve kedimsi herhangi bir canlının dişleri de oldukça keskin olsa gerekti.

Lorene, "Zee!" dedi. "Sakın ısırma!"

Zera, Lorene'e baktı, sırıttı ve tekrar Keira'ya döndü. "Isırmam."

Dişleri gerçekten sivri görünüyordu ama Keira kıza güvenmeye karar verdi. Bu sefer çocuğu kucaklayıp dizine oturtma amacıyla yeniden Zera'ya uzandı ama Eli onu engelledi.

"Kerry!"

Kız masanın öbür ucunda oturan adama döndü.

"Hayır."

Adamın sesi çıngıraklı yılanın saldırmadan önceki uyarısı gibi tınlamıştı. Kız geri çekildi, korkmamıştı ama adamdaki sorunun ne olduğunu da çözememişti.

Lorene öfkeli görünüyordu. Zera'yı kucaklayıp Eli'a baktı. "Ne biçim bir oyun oynuyorsun?" diye sordu hışım içinde. "Ne halt yemeye burada duruyor ki kız? Dekor mu?"

Eli kadına döndü.

"Bana öyle bakma. Git ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ondan sonra onunla ilgilenirsin. Eğer ölürse onu sen–"

Eli ayağa sıçramış, kadının birkaç santim yakınında tepesinde dikilmişti. Keira adamın kadına tokat atıp bu arada belki çocuğu da inciteceğinden emin, nefesini tuttu.

Lorene durduğu yerden kıpırdamadı. "Terden sırılsıklam olmuşsun," dedi sakin bir tonda. "Kendine cehennem azabı yaşatıyorsun. Neden?"

Adam birden çöktü. Önce Lorene'in suratına, ardından Zera'nın kabarık saçlarına dokundu. "Hadi, çıkın gidin, olur mu?"

Lorene ısrar etti. "Ne var ki!"

Eli, "Lösemi," dedi.

Bir anlık sessizlik oldu. Lorene iç çekti. "Ah." Başını salladı. "Fenaymış." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Keira ancak kadın ön kapıdan çıktıktan sonra Eli'yla konuştu. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

"Bana dokunursan," dedi kız, "ölmem ne kadar sürecek?"

"Dokunmakla olmuyor."

"Biliyorum. Demek istediğim–"

"Yaşayabilirsin de."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Biraz daha sessizlik.

"Korkmuyorum," dedi kız. "Neden korkmadığımı bilmiyorum ama... Zera'yla oynamama izin vermen gerekirdi. O ne olup bittiğini bilemezdi, Lorene'in de umurunda olmazdı."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Adam onu korkutmaya çabalasa da kız korkmuyordu. "Zera senin kızın mı?"

"Hayır. Bana baba diyor ama. Babası öldü."

"Çocuğun var mı?

"Evet, tabii."

"Ben de hep çocuk yapmak istemişimdir."

"Kendini ölüme hazırladın, değil mi?"

Kız omuz silkti. "Gerçekten hazır olunabilir mi?"

"Benim için imkânsız. Bana göre ölümden bahsetmek elfler ve cücelerden bahsetmek gibi." Buruk bir gülümseme. "Eğer bu organizma bilinç sahibi olsa ölüme inanmadığını söylerdim."

"Ama beni öldürecek."

Adam ayağa kalkıp öfkeyle sandalyesini itti. "Hadi!"

Kızı koridordan geçirip büyük bir yatak odasına yönlendirdi. "Seni buraya kilitleyeceğim," dedi. "Pencerelerde kilit var ama sanırım sen bile tekmeleyerek açabilirsin. Eğer böyle bir şey yapacak olursan dışarıdaki insanlardan şefkat bekleme."

Kız adama ifadesizce baktı.

Adam aniden arkasını dönüp odayı terk etti ve kapıyı arkasından çarptı.

Keira hâlsiz hâlsiz yatağa uzandı, ağrısı yoktu ama Eli hakkında, adamın suçluluk duygusu veya yakında karşı koyamayacağı dürtüleri hakkında endişelenecek hâli yoktu. Bedeni alarm veriyordu. Eğer yakın zamanda ilacını almazsa çok kötü hissetmeye başlayacaktı. Uyuyakalma ümidiyle gözlerini kapadı. Başının ağrımaya başlayacağını hissediyordu ya da belki baş ağrısının ilk sızlanmaları gibi bir şey. Terleyen bedeninin yarattığı ıslaklıktan uzaklaşmak için yanına döndü. Sıcak olmadan terleyebilenler yalnızca *Clay's Ark*'ın kurbanları değildi. Kız her hareket ettiğinde eklemleri ağrıyordu.

Eli içeri girdiğinde onu bu akşamlık kendi hâline bıraktıklarını düşünmeye başlamıştı. Adamın bedeninin dış hatlarını ayın ışığında hafifçe seçebiliyordu. Görünüşe göre adam onu daha iyi görebiliyordu.

"Şapşal," dedi adam. "Neden iyi hissetmediğini söylemedin ki? Arabada ilaçların var, değil mi?"

Kız, adamın görüp göremediğini umursamadan kafa salladı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Kalk. Göster bakalım nerede."

Kızın hareket edecek hâli yoktu ama adamın peşine takılıp dışarı çıktı. Yemek odasında adamın bir çift siyah kumaş kaplı plastik eldiven çıkarışını izledi.

"Şehir eldivenleri," dedi adam. "İnsanlar bazen bizim motorcu çetelerinden olduğumuzu sanıyorlar. Bir keresinde adamın biri bana satış yaparken bir yandan da yanındaki çifte namlulusunu işaret etmişti. Ahmak. İstesem herifin silahını bir çırpıda ele geçirebilirdim. Ki aslında tüm bunları yaparken adamı hastalıktan korumaya çalışıyordum."

Kız, *Beni neden koruyorsun?* diye düşündü ama tek kelime etmedi. Adamı evin dışında iyice uzağa park edilmiş arabaya kadar takip etti. Kız orada adama ilaçlarının bulunduğu bölmeyi gösterdi. Bir keresinde hiç düşünmeden ilaçları koltuğun üzerinde bırakmış ve birileri uyuşturucu bulma ümidiyle neredeyse camı kırmıştı. Eğer başarılı olabilseler hayal kırıklığına uğrarlardı kesin. Kızın kemoterapi ilaçlarını bulup kendi kendileri hasta edebilirlerdi.

"Babanın çantası nerede?" diye sordu Eli.

Kız şaşırmıştı ama şaşkınlığını gizledi. "Neden sordun?"

"Baban istemiş. Meda babanın onu muayene etmesine izin vereceğini söyledi."

"Neden ki?"

"Öyle istemiş. Ona önemli bir şey yapıyormuş hissi veriyor, en azından kontrol edebileceği tanıdık bir şey. Meda'yı az biraz tanıyorsam babanın böyle bir şeye ihtiyaç duymasına hiç şaşmam."

"Babamı görebilir miyim?"

"Belki sonra. Çanta nerede?"

Kız bu sefer kendisini çantanın olduğu bölmeye bakmaktan alıkoyamadı. Ufacık bir bakış. Adamın görebileceğini bile sanmazdı. Ama adam hiç sorgulamadan o bölmeye gitti, gizli anahtar deliğini buldu, bir an inceledi ve hemen doğru anahtarı bulup kapağı açtı.

"Hiç ışık yakmıyorsun," dedi Keira. "Hastalık karanlıkta görmeni de sağlıyor mu?"

"Evet." Adam çantayı bölmesinden çıkardı. "Hadi, ilacını alıp odana git. Tümünü."

Kız, "Çanta sende çalışmayabilir," dedi. "Şifreli. Bir tek babam kullanabiliyor."

Adam gülümsemekle yetindi.

Kız Eli'a dokunma dürtüsüne karşı koymaya çabalıyordu. Bu duyguya şaşırdı ve adam arkasını dönüp uzaklaşana kadar durup onu seyretti. Adamı izledi ve onun da aynı kendisi gibi hissetmiş olabileceğini fark etti. Arkasını dönmeden hemen önce gülümsemesi kaybolup acı dolu, yarın bir açlık ifadesine bürünmüştü.

Kız olduğu yerde kaldı, önce adamın gidişini seyretti, ardından da berrak siyah gecenin serpiştirilmiş yıldızlarını. Çöl gecesi kızı hem şaşırtıyor hem de sakinleştiriyordu. Eli'ı takip etmesi gerektiğini bilse de sayısız yıldız arasında hangisinin Proxima Centauri olduğunu –veya hangisinin Alpha Centauri olduğunu– bilmeksizin olduğu yerde kaldı. Proxima'nın çıplak

gözle görülemeyeceğini biliyordu. İşte Dünya'da doğmuş minik bir kız çocuğunun özlemle aradığı kırmızı yıldız.

"Selam," dedi yakınlardaki bir çocuğun sesi.

Keira irkildi ve etrafına bakındı. Ayaklarının dibinde Zera'dan daha iri sfenksimsi bir oğlan duruyordu.

"Babam içeri girmen gerektiğini söyledi," dedi oğlan.

"Eli mı senin baban?"

"Evet. Benim adım Jacob."

"Sana Jake diyen oluyor mu?"

"Hayır."

"Şanslısın. Ben Keira – başkası ne derse desin. Tamam mı?"

"Tamamdır. İçeri girmen gerek."

"Geliyorum."

Oğlan iyi bir yol arkadaşı olarak kızın yanında yürüdü. "Diğerinden daha naziksin," dedi.

"Diğeri?"

"Senin gibi ama daha az kahverengi."

"Rane mi? Kız kardeşim?"

"O senin kardeşin mi?"

"Nerede o? Nerede gördün?"

"O beni hiç sevmedi."

"Jacob, söyle lütfen, onu nerede gördün?"

"Beni sevdin mi?"

"Şu an itibarıyla, hayır." Kız durdu ve oğlanla göz göze gelebilmek için çömeldi. Eklemleri bu hareketten pek hoşlanmamıştı. "Jacob, bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle."

"Benden hoşlandın sen," dedi oğlan. "Ama bence sana söylersem babam bana kızar."

"Tabii kızar," dedi Eli'ın sesi.

Keira doğruldu ve adamı gördü, ayağa kalktı, ayağının altında hışırdayan kumda bu kadar sessiz nasıl yürünebileceğini düşündü. Oğlan da böyle sessiz hareket ediyordu.

"Ama neden kız kardeşimin nerede olduğunu bilmeyecekmişim, Eli?" diye sordu. "Ona neler yapıyorsunuz?"

Eli kızı yoksayar gibi Jacob'la konuştu. "Hadi, evlat, buraya gel."

Adam hiç eğilmedi ama Jacob sanki birden onun kollarına sıçradı. Çocuk sonra Keira'ya döndü.

"Hadi Kerry'ye kız kardeşini en son gördüğünde ne yaptığını anlat," dedi Eli.

Oğlan kaşlarını çattı. "Keira'ya mı?"

"Evet. Anlat hadi."

"Ona Keira demelisin. Böyle tercih ediyor."

Eli kıza, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet! Bana Rane'ye ne olduğunu anlatır mısınız, lütfen?"

Jacob, "Stephen'laydı." dedi. "İneklere baktılar, tavukları beslediler, sonra Stephen bahçeden bir şeyler yedi. Sonra Stephen onunla beraber zıpladı ama kız bundan hoşlanmadı," diye ekledi.

Keira, "Zıpladı derken?" dedi.

"Taşlardan. Ama Rane, Stephen'dan hoşlanmıştı."

Keira sorgular gözlerle Eli'a baktı.

"Stephen Kaneshiro bizim bekârlarımızdan," dedi Eli tekrar eve yönelerek. Keira hemen adamı takip etti. "Stephen aslında önce seni görüp beğenmişti. Ama ben onu Rane'ye yönlendirdim."

"Ve Rane ondan hoşlandı."

"Bence öyle. Bu minik çocuk insanları okuma konusunda epey iyi."

"Kardeşim, Stephen'la mı?"

"Öyle olmalıydı. Ama Stephen kız için henüz çok erken olduğunu söyledi ve onu yalnız bıraktı. Kerry, kardeşin iyi, güven bana. Kıza hastalığı bulaştırmak dışında hiçbir zarar verilmedi."

Jacob, Eli'ın kulağına, "Keira," dedi.

Eli güldü. "Evet," dedi. Oğlana baktı. "Yatma vaktin geldi. Hatta geçiyor bile."

"Annem beni çoktan yatırdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yatakta kalmanı sağlamanın yolu yok mu?"

Jacob sırıttı ve sessiz kaldı

Eli, "Bu çocuklar bizden daha gececi," dedi. "Onları güvende

tutabilmek için kendi saatlerimize uydurmaya çalışıyoruz. Geceleri etrafta gezinerek nasıl bir risk aldıklarını bilmiyorlar."

Adam kıza kapıyı tuttu, kız da içeri girdi. "Bu dağlarda vaşaklar var, değil mi?" diye sordu kız. "Ya çakallar?"

"Jacob hayvanlara karşı güvende," dedi Eli. "Onun duyuları büyük hayvanlardan daha iyi ve o çok daha hızlı. Küçük olanların çoğuna göre de zehirli – özellikle onu zehirleyebilecek olanlara. Yani asıl endişe veren başıboş insanlar." Durdu ve umutsuz bir tavırda dinleyen oğluna baktı. "Keira, hadi ilacını al ve odana git. Eğer okumak istersen içeride birkaç kitap var. Ben bu miniği yatırayım."

Kız, başka yapılabilecek bir şey olmadığını kabul ederek itaat etti. Kendisini adama karşı, kendine zarar vermediği ve ne kadar süreceğini bilmese de hastalığı bulaştırmadığı gerekçesiyle minnettar hissederken yakaladı. Sonra ailesini kaçıran adama karşı minnet duyduğunu idrak etti. Sıkıntı, adamdan hoşlanmış olmasıydı. Jacob'ın annesinin kim olduğunu merak etti. Meda mıydı? Eğer öyleyse Meda neden Blake Maslin'i yatağa atmak için bu kadar çabalıyordu. Belki adamla beraberdi şimdi. Hayır hayır, Jacob'ın annesi başka biri olmalıydı. Kız –1960'lardan kalma– ta babasının doğumundan önce yazılmış hırpalanmış bir kitabın kapağına bakarak oturdu. *Ishi, The Last of His Tribe.* Bu kitabı okumayı istedi ama bir türlü odaklanamadı. Ve bir zaman sonra kızı babasının yanına götürmek üzere Eli tekrar göründü.

Görüşme tam bir felaketti. Keira'yı Eli'dan hoşlanmasının tamamen önemsiz olduğuna ikna etmeye yaramıştı. Kendi adına korkmuyor oluşu tamamen önemsizdi. Babası ve Rane'nin kaçışına yardım etmesi gerekiyordu – ve onu asıl bu korkmuştu. Eli'ın topluluğunun verebileceği hasarı hafife almıyordu. O ve ailesinin kaçışı Elilaların ailelerini tehlikeye atabilirdi. Ve sırf buna engel olabilmek adına öldürmeye hazırlardı. Belki de sadece onu incitip o ıstıraptan kıvranırken yanlarında tutmayı seçeceklerdi. Ama o yeterince acı çekmişti.

Ve bir görevi vardı.

Eli, "Babanı görmene izin vermemeliydim," dedi.

Kız birden sıçradı. Adamın arkasından yürüdüğünü unutmuş yavaş yavaş odasına ilerlemekteydi. "Keşke vermeseydin," dedi sessizce. Sonra ne söylemiş olduğunu fark etti ve bu konuda odasına girip kapıyı kapamaya çalışmak dışında bir şey yapmaya utandı.

Adam kızın kapıyı kapamasına izin vermeyecekti.

Eli, "İkiniz için de," diye başladı söze ve, "nazik bir davranış olacağını düşünmüştüm," dedi. Ve sonra açıklamaya çalışırcasına, "Jacob ve Zera'yla iletişim kurmandan hoşlandım," dedi. "Onlar iyi çocuklar ama bazen yeni gelenlerden öyle tepkiler alıyorlar ki..."

Kız kötü tepkilerle ilgili yeterince deneyim sahibiydi. Büyük ihtimalle Jacob ondan daha deneyimliydi ve daha fazlasını da edinecekti ama sokakta anne ve babasıyla beraber yürümek bile Keira'ya yeterince şey öğretmişti.

Uzanıp Eli'ın ellerini tuttu. Bunu yapmayı o kadar uzun zamandır istiyordu ki. Eller başta geri çekilmeye çalıştı ama çekilmedi. Eller nasırlı, sert ve çok sıcaktı. Kızın şimdi kaçmak için elinden geleni yapması gerektiğini bildiği bu hastalığa kendini maruz bırakması nasıl bir delilikti. Gerçi her şeye rağmen, hastalığı kapmış olduğuna emindi. Eli ve babası böyle olmadığına kendilerini ikna etmek için çok uğraşıyorlardı ama kız bedeninin enfeksiyonlara yatkınlığını gayet iyi biliyordu. Tabii ki babası da biliyor ama kendine itiraf etmemeyi seçiyordu.

Ve eller nihayet pes ederek kızın ellerini kavradı ve kız, tüm olan bitene rağmen gülümsedi.

Geçmiş 17

Eli, Meda ve Lorene şans eseri başka birinin kaçırma teşebbüsüne denk geldiler. Eyaletlerarası 40. Otoban'ın yanındaki istasyonda bir araba sülalesi –veya sülalenin bir bölümü– istasyonu yağmalamaktaydı. Bu dönemde çölde pek az istasyon faaldi. Buralarda su, yiyecek, yakıt olarak kullanmak üzere hidrojen ve elektrikli arabalar için hızlı şarj üniteleri, yedek araba parçaları veya turistlerin konaklayabileceği birkaç oda bulmak mümkündü.

Meda kavgayı izlerlerken, "İstasyonlar herkesin işine yarıyor," dedi. "Genelde sıçan çeteleri bile onlara fazla bulaşmaz."

Eli, "Belli ki bu kez değil," dedi. "Hay aksi, bu bizim meselemiz sayılmaz. Bakayım bizi buradan kurtarabilecek miyim."

Kurtaramadı. Ford çoktan görülmüştü. Eli arabasını çevirip kaçmaya çalıştığında sülale tipleri ateş etmeye başladı. Ford'un ince zırhı ve kurşungeçirmez pencereleri birkaç darbe aldı ama zarar görmedi. Sol ön tekere denk gelen mermi de aynı şekilde zararsız olmalıydı. Ama nasıl olduysa teker patladı. Tam o anda yerden yüksek bir Tien Shan pikap, istasyonun oradaki kumları kaldırarak Ford'un önünü kesti. Otoyola dönemeyeceklerdi.

Eli, Ford'u durdurdu ve Gabriel Boyd'un eski AR-15 yarı otomatik tüfeğini eline aldı. Bu tüfek Boyd'un antikaları arasında en yenilerden biri değildi ama Eli bu silahı seviyordu. Güvenlik kilidini indirdi ve Tien Shan'ı süzdü. Pikapın üstünkörü açılmış silah yuvaları nişan almak için uygun görünüyordu. Ford'un özel kesim yuvalarından birine silahı yerleştirip nişan aldı. Tien Shan'ın koca delikleri tam vurulmalıktı. Birinden dışarı çıkan namlu ağır çekim hareket ediyordu.

Eli ateş etti. Tien Shan'ın deliğindeki namlu geri kaçtı. Eli iki el daha ateş etti, hızlıca. Tien Shan'ın namlusu geri kaydı, durdu, bir an kıpırdamadı ve yukarı çevrildi. Eli son iki mermisini atmadan önce ne olduğunu anlamak için bekledi.

Tien Shan sessizce durdu. Birden Meda silahını ateşledi. Eli etrafına bakındığında Ford'un yarın metre uzağında bir adamın yere yığıldığını gördü. Arabanın öbür tarafında Lorene kocasının tüfeğini yakındaki bir tepeye doğru ateşledi. Başlangıçta tozları havalandırmak dışında bir şey yapmamış gibi göründü. Sonra bir elinde tüfeğinin namlusunu tutmuş ellerini kaldırmış bir kadın, sendeleyerek saklandığı yerden çıktı. Kadın onların gözleri önünde suratının üstüne düştü.

Hastalıktan önce de üçü içindeki en iyi nişancı olan Meda diğer arabalardan birine nişan aldı. Tetiği çekti.

Gene bir şey olmamış gibiydi ama Eli, Ford'u hızla çevirerek diğer iki arabanın üstüne sürdü. Eli merminin hafif aralık araba penceresinden içeri girdiğini gerçekten de görmüştü. Ve siyah camın ardından bile Meda'nın bir kişiyi daha devirmiş olduğunu biliyordu. Arabadaki diğer insanlar için bu yeterliydi. Araba hareket etti ve peşindeki hasar görmemiş üçüncü arabayla beraber çölde kayboldu.

"Acemiler!" diye homurdandı Meda gidişlerini seyrederken. "Kendilerini öldürtmek için bize ihtiyaçları mı vardı sanki?"

Eli kadına baktı ve kendisini öldürmeye zorladıkları için araba sülalesine gerçekten sinirlendiğini gördü.

"Ahmaklar!" dedi Meda. "Tüfeklerini sokmak için koca koca delikler açmışlar! Pencereler açık! Çocuk bunlar!"

Eli kadının eline uzandı ve, "Büyük ihtimalle," dedi. Meda, Eli'dan kaçınıyor gibiydi, onun yüzüne bakmadı. "Ne oldukları fark etmez," dedi. "Niyetleri bizi öldürmekti. Biz de onları engelledik."

"Acemi oldukları için mutlu olmalısın," diye ekledi Lorene. "Eğer daha deneyimli ve daha hazırlıklı olsalar onlar bizi öldürebilirdi."

Eli başını iki yana salladı. "Sanmam. O kadar kolay ölmeyiz.

Üstelik tekerleğimizi patlattıktan sonra bir kişinin bile bize ateş edemediğini fark ettin mi?"

Meda, "Evet," dedi. "Acemiler işte!"

Eli, "Bundan fazlası var," dedi. "Onları çok fena korkuttuk. O kadar hızlı hareket ediyorduk ki sanki ne yapacaklarını önceden biliyor gibiydik. Eğer onlar acemiyse bizim profesyonel olduğumuzu düşünmüş olmalılar." İç çekti. "İstasyondakilerin de böyle düşünmesi muhtemel, yani bence bu lastiği burada değiştirmesek daha iyi."

Lorene açlıktan kıvranır gibi, "İstasyon amiri," dedi. "Ya erkekse, Eli."

Eli kadına baktı. "Ya istasyon amiri kadınsa veya Gwyn'inki gibi bir aileyse?"

"Bakıp görelim."

"Olmaz, Meda bu gibi yerlerle ilgili haklıydı. Onlar herkese yardımcı oluyorlar. Buraya işimiz düşebilir. Kapanmasına sebep olmak saçma."

İstasyon amiri hepsini şaşırttı ve kendisini mükemmel bir hedef hâline getirerek binanın kapısından kafasını uzattı.

"İnanamıyorum," dedi Meda.

Eli, "Delirmiş bu," dedi. "Bizim kim olduğumuza dair hiçbir fikri yok – üstelik Tien Shan'dan hayatta kalan olup olmadığını da bilmiyor."

Adam ateş etmedi. Doğrudan Tien Shan'a yürüdü ve aracın içine baktı. Gördükleri karşısında gülümsedi – gülümseyebildiğine göre midesi sağlamdı ve diğer adamlardan nefret ediyordu.

"Bence bu istasyon amiri değil," dedi Eli. "İstasyon amirleri genellikle yalnız ve sert tiplerdir ama intihara meyilli olmazlar."

"Salak da olmazlar," dedi Meda. "Bu herif istasyonda kalıp yardım istese bizi ve araba çetesini kolayca kaçırabilirdi. Devriye bu bölgede hâlâ geziyor."

Lorene arabadan indi. Meda kadının ne yapmaya niyetlendiğini anladığında çok geç olmuştu ve Lorene'i durdurmak için uzansa da kadının hızına yetişemedi. Lorene kapıyı kapatmış, adama doğru yürümeye başlamıştı. Eli ve Meda hiç konuşmaya

gerek duymadan kadını kollamak üzere hazırlandılar. Kadına ne biçim bir bokluk yaptığını bu olaydan sağ çıkabilirse söyleyeceklerdi.

Hem adam hem de eğer istasyonda varsa başkaları Lorene'i ve korumalarını açık ve net görebiliyor olmalıydı. Bu yüzleşme yeniden bir silahlı düelloya dönüşebilecek gibiydi.

"Bunun gibi sıradan ve kısa boylu bir herif için hayatını riske attığına inanabiliyor musun?" dedi Meda.

Eli adamı dikkatlice süzdü. Ortalamadan kısa, genç –belki yirmilerin ortasında– tombul ama aşırı şişman değildi. Saçlarında güneş ışığında bile mat siyah dışında renk görünmüyordu.

Eli, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "Adamda herhangi bir terslik yok. Hem biraz fazla kilosu olması iyi bir şey, inan bana." Meda'nın abileri, örneğin üç beş kilo daha fazla olsalar şansları artabilirdi. "Üstelik Lorene'e göre bu adam şu an olduğunun iki katı çekici – hastalığa yakalanmamış ve erkek. Tanrım, umarım adamı bir kez elde ettikten sonra da beğenir."

Meda, Eli'a bir bakış attı. "Beğenecektir. Kendine engel olabileceğini sanmıyorum."

Adam, "O kadar fena mı?" diye sordu.

Kadın omuz silkti ve acıklı bir neşeyle, "Ben ne bileyim? Ben de en az onun kadar deliyim," dedi. Sonunda elini Eli'ın omzuna koydu.

Eli kadının elini rahatsız etmeyecek şekilde tutup Lorene'le adamı seyretmeye koyuldu. Adam besbelli korkmuştu – ama Lorene'den değil, Ford'dan dışarı çıkan iki namludan. Buna karşın kendinden emin görünüyordu. Ya yaşayacak ya ölecekti ama saklanmayacaktı.

Meda, "Adamı yakaladı," dedi.

Bunu Eli da görmüştü. Açık bir şekilde silahsız olan Lorene adamın elini sıkmak üzere elini uzatmıştı. Adam şüphe ve yavaş yavaş gelen bir rahatlamayla elini kadına uzattı; ve Lorene'in tırmalamasıyla aniden geri sıçradı. Elini geri çekmeye çalıştı ama sonra kadın özür dilemek için eline yeniden uzandığında karşı koymadı. Lorene, Meda'yı tiksindiren bir hareketle ada-

mın elini öptü. Ne kadar zayıf olursa olsun, Lorene hâlâ güzel bir kadındı. Siyah saçlı adam –her ne kadar şaşkın ve şüphe içinde olsa da– belli ki kadından etkilenmişti.

Eli, "Bence sorun yok," dedi. "Yanlarına gideceğim."

Meda, "Senin yardımına ihtiyacı yok," diye itiraz etti.

Eli, Meda'nın söylediğini yoksayarak arabadan indi, kadının kapısını da açtı ve onun da arabadan inmesini bekledi. "Hadi," dedi. "Senin gibi olgun hamile bir kadını görmek adamı sakinleştirecektir. Belki onu incitmemize gerek kalmaz."

Kadın bir an adama yumruk atacakmış gibi göründü, adam sırıttı. Kadın iç çekti, başını salladı ve arabadan inip Lorene'le erkeğinin yanına gittiler.

"Sorun yok," dedi Lorene. "İsmi Andrew Zeriam. Tutsaklarıymış. Tien onun kamyoneti."

"Demek öyle?" Eli adamın cevap verirkenki yüz ifadesini görmek istiyordu. Lorene'in hemencecik güvenmesinden hoşlanmamıştı. Kadının düşünsel faaliyetinin çoğunu organizma ve hormonları yerine getiriyordu. Zeriam'a, "Araba sülalesi seni canlı tuttu demek?" diye sordu.

Adam düşmancıl bir ifadeyle Eli'a baktı. "Evet," dedi. "Kamyonet de benim." Eğer gerekirse savaşmaya hazır görünüyordu. İstekli değil ama hazırdı. "Yakında öldüreceklerdi tabii," dedi. "Niyetleri buydu."

Adam yumuşak, etine dolgun ve gençti. Büyük ihtimalle araba sülalesinin üyelerinden biri ondan hoşlanmıştı. Eğer işbirliği yapacak olsa adamı öldürmezlerdi bile belki. Adamın ses tonu, yüz ifadesi ve beden dili işbirliğine yanaşmadığını gösteriyordu. Demek ki eşcinsel değildi – Lorene için iyi haber. Eğer adamın esirlik günlerinde başına gelenleri fazla deşmezlerse Lorene'in onu kendi isteğiyle gelmeye ikna etmesi de muhtemeldi.

"Bu lağım pisliklerini arabamdan çıkarıp defolup gideceğim," dedi adam aniden.

"Olmaz!" diye karşı çıktı Lorene.

Zeriam kadına döndü. Gözlerinde hiçbir yumuşama yoktu. Sorgulayan bakışlarını Lorene'den, Eli'a çevirdi.

Eli omuz silkti. "Senden hoşlandı."

"Kimsiniz siz?"

"Başka bir araba sülalesi değiliz, dostum, güven bana. Lanet olsun, buraya gelmemizin tek sebebi birkaç araba parçası satın almaktı. Ne olduğunu görür görmez kaçmaya çalıştık ama bu ahmaklar gitmemize izin vermedi."

"Gördüm. Bunu söylemek istemezdim ama iyi ki öyle olmuş. Sanırım hayatımı kurtardınız." Adam duraksadı. "Hey... O lastiği tamir etmemi ister misin?"

Eli, "Teşekkürler," dedi. "İstasyon amirine ne oldu?"

Zeriam arkasını döndü. "Tanrım, kadını neredeyse unutuyordum. Araba sülalesindeki kadınlardan biri İstasyon amirini tuzağa düşürdü. Pis sıçan sanki arabasında arıza varmış gibi tek başına istasyona girdi. Yarım saat boyunca arabasını tamir etmeye çalışıp ağlayarak tam televizyonda görülecek türden bir tiyatro oynadı ve istasyon amirini yardım için dışarı çıkmaya mecbur bıraktı. Bu istasyon self-servis biliyorsun değil mi? Paranı ya da kartını sokup düğmeye basıyorsun. Ama istasyon amiri bu numaracı kadına inandı ve dışarı çıktı, sonra çete kadını yakaladı. Onlar kadınla uğraşırken ben istasyona saklandım."

Eli, "Kadını öldürdüler mi?" diye sordu.

"Hayır. İnsanları yavaş yavaş öldürmeyi daha çok seviyorlar."

"Sana fazla hasar vermemişler sanırım," dedi Lorene.

Zeriam kadına bakmadan arkasını döndü ve kamyonetine doğru yürüdü.

Lorene'e, "Bana bak," dedi Eli, "bu konuya sakın girme ve adama ondan ne kadar hoşlandığını göster, böylece kaba kuvvet kullanmamıza gerek kalmaz. Adamı şimdi de kendi rızasıyla getirebilirsin."

"Ama neden–"

Meda, Eli'ı şaşırtan bir anlayışla, "Lori," diye kadının lafını kesti. "Senden fazla bir şey istemiyor. Adamı en azından bu kadarını yapabilecek kadar istiyorsun, değil mi?"

Lorene dudaklarını ıslattı ve Zeriam'ın arkasından gitti.

Meda, Eli'ın yanına gelip, "Bu adam kesinlikle hiç çekici değil," dedi, "ama sandığımdan daha derin galiba."

"Evet."

"Lastiği değiştirmene yardım edeyim mi?"

"Sakın ha. Ne yapmak istiyorsun? Çocuğunu erken doğurmak mı? Hadi, istasyona gidip işimize yarayacak bir şey var mı diye bak. İstasyon amiri kaçırıldığına göre burası bitik artık."

Kadın, "Yakında otoban güvenlik helikopteri gezinmeye başlar," dedi. "İstasyon amiri onlara belirli aralıklarla rapor veriyor olsa gerek – ve artık veremeyecek."

"O zaman acele edelim."

Kadın gene duraksadı. "Eli bu adam hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?"

Eli omuz silkti. "Bence idare eder. Bence eve gitmek istemeyecektir. Ve bence şu an Lorene'e ihtiyaç duyduğuna karar verebilir."

Kadın başıyla onayladı. "Bana da öyle gelmişti." Sonunda istasyona gidebildi Eli. Zeriam da Lorene'den ayrılıp Eli'la konuşmak üzere bu ânı seçti.

Açık açık, "Beni size katılmaya ikna etmeye çalışıyor, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Eli.

"Peki, ben nasıl bir şeye katılıyor olacağım, Tanrı aşkına?"

Eli gülümsedi. "Buradan görülmeyen minik bir on dokuzuncu yüzyıl çiftliği, dağlarda. Tavuklar, domuzlar, tavşanlar... Ağır işlerde çalışman gerekecek. Tabii Lorene'in de."

Adam gülümsemedi. "Başka kim var?"

"Bir kişi daha. Kadın."

"Üç kadın mı? Nasıl oldu da kendini üç kadınla beraber buldun?"

Eli'ın gülümsemesi kayboldu. "Kazara," dedi. "Tıpkı senin kendini burada kazara bulmuş olman gibi."

Birkaç saniye birbirlerini süzdüler; Zeriam, Eli'ın sorduğu sorudan kaçmasından hoşlanmamış ama fazla deşmek de istememişti. "Demek hareminle birlikte bir çiftlikte yaşıyorsun. Bana neden ihtiyacın var peki?"

Eli, "Benim yok," diye yanıtladı. Tien Shan'ın yanında diki-

len Lorene'e başparmağıyla işaret ederek, "Onun ihtiyacı var," dedi.

"Ya sen?"

"Benim için fark etmez. İşler konusunda yardım edeceksen hoş geldin."

"Ya Lorene?"

"Ne olmuş ona?"

Sessizlik.

Eli ufak bir kahkaha attı. "Kimsenin sahibi değilim ya. Herkes istediğini yapıyor. Eğer senden hoşlandıysa senden hoşlanmıştır."

Zeriam birkaç saniye gözlerini kısıp adamı inceledi. "Sana neden inanayım?" dedi sonunda. "O araba çetesiyle yaşanan boktan şeylerden sonra herhangi birine neden inanayım?"

Eli, "Çöpü attın mı?" diye sordu.

"Cesedi mi? Evet. İyi atıştı."

"Hadi doldur deponu. Çiftlik buradan epeyce uzakta ve tenha toprak yollar dışında pek bir şey yok."

Birbirlerini bir süre daha kestikten sonra Zeriam, Lorene'e baktı. Kadın hâlâ olduğu yerde, adamın kamyonetinin yanında durmuş ve dikkatli bakışlarla onları izliyordu ve Zeriam fark etmemiş olsa da konuşulanları dinliyordu.

Sonunda Zeriam ona gitti. Lorene adamla beraber kamyonete bindi ve arabayı benzin doldurma alanına sürdüler.

Günümüz 18

Keira ne istediğini biliyordu. Genç ve hasta olması gerekçesiyle Eli'ın kendisine bunu vermeden gitmesinden korkuyordu. Adamın dokunmakla yetinme ihtimalinden korkuyordu. Neyse ki adam gitmek istediğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Neden?" diye sordu elleriyle kaftanın bol kollarının içinden kızın çıplak kollarını okşarken. "Şimdiye dek birisini kollamak için hiç bu kadar çabalamamıştım. Neden yaptın?"

Kız adamın dokunuşundan hoşlanmıştı. Morartma veya tırmalama yoktu. Yalnızca yumuşak bir okşama. Eğer adamın anlattığı her şey doğruysa o bundan daha da çok zevk alıyor olmalıydı. Kız bir an adamın sorusunun cevabını gerçekten merak edip etmediğini anlamak için gözlerini yumdu. Gerçekten cevaplanmak istediğini sanmıyordu.

"Yalnız olmak istemedim," dedi. Bu cevap gerçeğin bir kısmını yansıtıyordu. "Ya sen? Kaneshiro denen adam beni istemişken neden onu vazgeçirdin?"

Adamın bakışı sertleşti, elleriyle kızın kollarını sıktı. Kız gülümsedi. "Sanırım sorunu dürüstçe cevaplamak istiyorum," dedi Keira. "Bence sana gerçeği söyleyebilirim."

Adama sarıldı, sonra ellerinden kurtularak geri çekildi. Adamın elleri seğirdi, ardından kıza doğru bir adım attı.

"Bekle," dedi kız. "Birazcık. Sana anlatana kadar sabret."

Adam kıpırdamadan durdu.

Kız derin bir nefes aldı ve adamın gözlerine baktı. "Sanırım..." diye başladı, "Yo, *biliyorum* ki, seni isteme sebeplerimden biri... ölüyor olmam. Ama istediğim sensin. Herhangi sıcak bir

beden değil. Senden önce kimseyi böyle istememiştim. Benimle birlikte olmak isteyen erkekler oldu, hastalandıktan sonra bile ama ben hiç... daha önce hiç..." Kız doğru sözcükleri bulmak için çırpındı, lafını tamamlayamadı ve hiç başlamamış olmayı diledi. Neyse ki adam bu hâliyle alay etmiyordu.

"Ölebilirsin," dedi. Sesinde söylediğine tamamen inanmadığı duyuluyordu. "Stephen Kaneshiro'nun hayatta kalma şansı daha yüksek olan bir kadına ihtiyacı var. Ve sen... Seni kendime istedim."

Kız o âna dek tutmuş olduğunu fark etmediği nefesini yavaşça bıraktı ve adamın yanına yaklaştı.

"Dur bir dakika," dedi adam, kızı kol mesafesinde tutarak. "Sana söylemem gereken birkaç şey olabilir. Beni tanımanı istiyorum. Neden bilmiyorum. Normalde insanların beni fazla tanımaması hep yararıma olmuştur."

Kız kısık sesle, "Neden olduğunu biliyorsun," dedi.

Adam ellerini kızdan uzak tutamıyordu, bu yüzden çareyi
720 onun bir elini tutmakta buldu.

"Bir oğlun var," diye başladı kız. "Annesi kim?"

"Meda."

"Meda mı?"

"İki oğlumuz var."

"Evli misiniz yani?"

Adam gülümsedi. "Resmi olarak değil. Başka kadınlardan dört çocuğum daha var."

Kız başta şaşırarak adamı süzdü, sonra annesinin bu adamla ilgili ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. "Böylelerini... yani böyle yapan erkekler olduğunu duymuştum," dedi sonunda.

Adam üzgün bir gülümsemeyle, "Annen böyle lağım farelerinden uzak durman gerektiğini söylemişti, değil mi?" dedi.

"Bu hafif bile kalır." Neden olduğunu bilemese de elini adamın elinden kurtarmaya çalışmadı. Beş farklı kadından altı çocuk. Daha neler. "Neden?" diye sordu.

"Genç kadınlar genellikle hayatta kalıyor," dedi adam. "Şu an kadınlar ve adamlar arasında hiç olmadığı kadar iyi bir den-

gemiz var. Fazla olan tek erkeğimiz Kaneshiro. Artık o da eşini buldu."

"Ama ben fazlalığım."

"Sen ve baban, akraba olduğunuz için."

"Yani kadın sayısı fazla olduğu zaman artanları sen alıyorsun."

"Aynen öyle. Onlara erkek bulabildiğimizde de bırakıyorum. Biyolojik ihtiyaç dolayısıyla böyle başladık. Ben burada üç kadınla beraber tek erkektim. Organizma soyutlama haricinde hiçbir gerekçeyle bekârlığa izin vermiyor."

"Ama... Ya Meda?"

"Ne olmuş Meda'ya?"

"Ondan neden iki çocuğun var?"

"O herhalde karın olmaya en yakın kişi." Gözlerinde özlem duygusu belirdi. "Bir şekilde hep birbirimize dönüyoruz."

"Ama... o şu an babamla beraber."

"Evet."

"Umurunda değil mi?"

"Umurumda tabii – ama birkaç aylık hamile olmasa daha çok umursardım. O babanla ilgileniyor, ben de seninle."

Rane ise tek başına, diye düşündü Keira. En azından Eli öyle söylemişti. Adamın her söylediğine nasıl bu kadar kolay inandığını düşünüp şaşırdı. Ve neden söylediği şeylerden daha çok rahatsız olmuyordu. Bu adam annesinin uzak durması konusunda öğütlediği her şeyin cisim bulmuş hâliydi âdeta. Annesinin haklı olduğuna emindi. Ve buna rağmen tek dert ettiği adama sahip olamayacak olmasıydı. Kendi duyguları o kadar mantıksızdı ki korkutucu geliyordu.

"Peki ya senin hareminin parçası olmak istemediğimi söylersem," dedi kız, "gider misin?"

Kız elini tutan elin kaskatı kesildiğini hissetti. "Sanmıyorum," dedi adam. "Gidemezdim."

Kız eğer adamdan korkması gereken bir an varsa onun bu an olduğundan emindi. "Bırak beni," diye fısıldadı.

Adamın kavrayışı iyice sıkılaştı, kızın canını acıtmaya başla-

dı ve birden gevşedi. Elleri titriyordu. Şaşkınlık içinde ellerine baktı. "Bunu yapabileceğimi bile sanmazdım," dedi. Yutkundu. "Ama fazla sürdüremeyeceğim."

"Tamam," dedi kız. Elini avuçlarının içine aldığında titremenin durduğunu gördü. Kıza daha önce hiç göstermediği yavaş bir gülümsemeyle baktı. Bu tebessüm kızın kafasını karıştırmış, içini ısıtmıştı. Adama öbür elini de uzattı ve adamın yüzüne bakamayacak kadar utandığını fark ederek kendini salak gibi hissetti.

Adam belli ki acele etmeye ihtiyaç duymaksızın, bir süre hiçbir şey yapmadı, kız da kendine çekidüzen verdi. Sonunda, "Olduğun şeyden hoşnutsun, değil mi?" diye sordu kız.

"Bugün bunu pek düşünme şansım olmadı."

"Benim sayemde." Sonunda yeniden adama bakabiliyordu. "Ama olduğun şeyden genellikle memnunsun. Tek kişilik çoğunluk olmaktan hoşlanmaman gerektiğini düşünsen de aslında hoşuna gidiyor."

Adam kızın omuzlarını yakaladı. "Bana bak, kızım, eğer dönüşümünü sağ salim atlatırsan ve algıların daha da keskinleşirse korkutucu olacaksın."

Kız önce kahkaha attı, sonra adamın ellerine baktı. "Beni tırmalaman falan gerekmiyor mu?"

"Eğer buna gerek olmadığından adım gibi emin olmasam tırmalardım."

"Ne?"

Adam kızı kendine çekti ve öptü; dilini ağzına soktuğunda kızı şaşırtmış, bedenini elleriyle ısıtmaya başladığındaysa zevklendirmişti.

"Gördün mü," dedi adam. "Bunu yapabilecekken neden ısırmaya veya tırmalamaya ihtiyacımız olsun ki?"

Kız güldü ve adamın kendisini yatağa atmasına izin verdi.

Canının yanmasını bekliyordu. İlk seferinin romantik ve güzel olmasını beklemiyordu, bu konuda yeterince yazı okumuş, yeterince hikâye dinlemişti. Üstelik hastalığının işleri zorlaştıracağına emindi. Zaten hastalığının hiçbir şeyi iyileştirdiği olmamıştı. Neyse ki ilaçlarının etkisi geçmemişti.

Adam bir şekilde fazla canını yakmamayı başardı. Kıza porselen bebekmiş gibi dokunuyordu. Keira eğer başkası böyle davransa rahatsız olacağını biliyordu ama adamın bu davranışını nazik bir hediye gibi görmüş, seve seve kabul etmişti. Bunun adama ne kadar zor geldiğini biraz da olsa anlayabiliyordu.

Bir süre sonra ikisi de tatmin ve yorgunluk içinde uykuya daldılar.

Keira uyandığında ikiye on vardı. Tökezleyerek tuvalete giderken zihni hâlâ uykudaydı, ta ki kitaplığın üstündeki saati görene dek. İkiye on var. İki. Aman.

Eli kıza gitmesi için ihtiyacı olan gerekçeyi sunmuştu. Eğer kız burada kalır ve bir şekilde yaşamayı başarırsa başka bir erkeğe devredilecekti. Kız başkasına verilmek istemiyordu.

Üstelik babasının onsuz yola çıkmasını – veya yola çıkarken Keira da yardımcı olabilecekken olmadığı için öldürülmesini istemiyordu.

Kız tuvaletten çıktığında kararını vermişti. Peki, Eli'dan nasıl kurtulacaktı? Kapı kilitliydi. Anahtarın nerede olabileceğine dair hiçbir fikri de yoktu. Giysilerinin içinde, belki.

Eğer adamın kıyafetlerini aramaya kalksa ve sonra kapıyı açsa adam büyük ihtimalle uyanıp kıza engel olurdu, kızın da kaçmak için başka şansı kalmazdı.

Adamın canını yakması gerekebilirdi.

Bu düşünceyle ürperdi. Adam kızın canını yakmamak için elinden geleni yapmıştı. Tam anlamıyla iyi bir adam sayılmazdı ama kız ondan hoşlanmıştı ve eğer şartlar farklı olsa ona âşık bile olabilirdi.

Ama babasının iyiliği için adamın canını yakması gerekecekti. Ne de olsa Eli yalnızca odanın anahtarını değil, Wagoneer'ın anahtarını da saklıyordu. Araba anahtarları olmadan babasının arabayı açıp çalıştırması çok uzun sürebilirdi. O zaman daha bir adım ilerleyemeden muhakkak yakalanırdı.

Bir saat gördü – parlak kadranlı dijital olmayan bir antika. Gürültülü bir tik-tak sesi çıkarıyor, pile veya elektriğe ihtiyaç

duymadan çalışıyordu. Eğer Eli'a bu saatle vursa adamın canı mutlaka yanardı ama acaba bilincini kaybettirebilir miydi? Ya adam uyanıp karşı hamlede bulunursa? Saat ağırdı ama çok büyüktü ve tutması zordu. Fil şekilli kitap desteği daha uygundu. Bu nesneyi okumaya çalıştığı kitabı yerine koyarken fark etmişti. Filin hortumuyla bedeni arasındaki yer sıkıca tutmaya uygundu. Tabanı düzdü ve sivri yerleri olmadığı için adama vurduğunda kafasını delecek kadar ağır yara açmazdı. Üstü boyanmamış dökme demirden, mat gri ve ağırdı ve yatak başına yerleştirilmiş kitaplık Eli'ın kafasının hemen üstündeydi.

Kız yatağa gidip üstüne çıktı.

Eli uykulu, "Hey," dedi. Kıza uzandı. Adamın ellerindeki yumuşaklık kızla yeniden sevişmek istediğini söyler gibiydi. Kız burada adamın yanında kalmak için neler vermezdi.

Onun yerine yukardaki file uzandı, hortumunu kavradı ve var gücüyle adamın kafasına indirdi.

Adamdan orgazm sırasında çıkardığından pek de farklı olmayan bir inleme duyuldu. Kız korku içinde yeniden vurdu. Adam yığılıp kaldı.

Kız bu darbelerle kendi elini ve kollarını da incitmişti. Ne kadar güçsüz olduğunu biliyordu ve yaptığının adama hiç etki edememesinden korkınuştu. Şimdiyse öldürmüş olabileceğinden korkuyordu.

Adamı hâlâ nefes alıyor mu, nabzı atıyor mu diye kontrol etti. Adamın kafasında biraz kan izi vardı. Büyük ihtimalle ciddi bir sıkıntı yoktu.

Yataktan çıktı, kaftanını başından geçirdi, ayakkabılarını giyindi ve hemen adamın dağınık kıyafet yığınını deşmeye başladı. Arabanın anahtarını tek seferde buldu ama odanınkini bulamadı. Kız adamın ne zaman kilitlediğini tam hatırlayamasa da kapının kilitli olduğundan emindi. Ve anahtar ortada yoktu.

Dört pencereden daha büyük olanına yöneldi. Bunda kilit yoktu ama o kadar sıkı kapanmıştı ki zorlasa da açamadı. İstese camı kırabilirdi elbette ama o zaman bir sürü insan ne olduğunu anlamak için odaya doluşurdu.

Eli yatakta sızlanır gibi bir ses çıkardı, kız pencereyi tüm gücüyle kendine çekti. Yukarı değil, içeri açılan türdeydi ve kat kat boyayla mühürlenmişti.

Kız sonra diğer büyük pencereyi denedi ama sonuç değişmedi. Sonunda iki orta paneli denemeye karar verdi. Pencerelerden biri açıldı ve kız, yerdeki halı çıkan sesleri bastırdığı için şükrederek pencerenin altına bir sandalye çekti. Sinekliği açmak için birkaç uzun ve yorucu saniye boyunca bocaladı.

Sonunda sinekliği tutan kancayı kırmayı başardı, sinekliği dışarı fırlattı ve aşağı atladı.

4
Kavuşma

Geçmiş 19

Andrew Zeriam, "Leş gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Her şey iğrenç kokuyor. Yemeklerin tadı bok gibi. Işık gözlerimi acıtıyor..." İnledi.

Eli, "Gideyim mi?" diye sordu. Ses tonu yumuşaktı. Zeriam karanlık bir odada -uzanmayı kabul etmediği için- oturmuş, bu sessiz çöl yerinde daha önce hiç duymadığı seslere engel olmak için kulaklarını tıkamıştı. Hastalık şehirlerde yayılsa nasıl olurdu diye düşündü Eli. Bu yeni hassaslaşmış kulaklar gürültünün tacizine nasıl dayanırdı?

"Sakın ha, yanımdan ayrılmanı istemiyorum," dedi Zeriam fısıltıyla. "Seni ben çağırdım, öyle değil mi?"

Sessizlik.

"Eli, beni görebiliyor musun? Ben seni görebiliyorum ve bu başlı başına çılgınlık."

"Görebiliyorum."

"Ama burası zifiri karanlık. Öyle olması lazım. Gece vakti. Pencereler kapalı. Işıklar kapalı. *Karanlık!*"

"Evet."

"Eli, konuş benimle. Ne haltlar olduğunu anlat."

"Ne olduğunu biliyorsun. Lorene sana dün anlatmadı mı?"

Sessizlik. Sonra: "Burada oturup bana onun anlattıklarının doğru olduğunu söylemek seni ne yapar biliyor musun?"

"Sen neysen oyum, Andy, milyonlarca veya milyarlarca dünyadışı varlığın taşıyıcısıyım."

Zeriam adamın üstüne atıldı. Daha önce olduğundan daha

hızlıydı ve bedenine daha iyi hâkim olabiliyordu ama henüz çok güçlü değildi. Eli adamı kolayca yakalayıp durdurdu.

"Andy, eğer kıçının üstüne oturmamak veya yatmamak konusunda ısrar edersen canını yakmama sebep olacaksın."

Zeriam adamı süzdükten sonra acı bir kahkaha patlattı. "Canımı yakmak mı? Sen beni öldürdün zaten. Hatta herkesi... Oha, herkesi öldürdün. Kimbilir senin bu veba ne biçim yayılacak."

"Seni öldürdüğümü sanmıyorum," dedi Eli. "Bence yaşayacaksın."

Bu son cümle Zeriam'ın tüm debelenmesini bir anda kesmişti. "Yaşamak?"

"Semptomların benimkilere benziyor. Tuhaf, sinir bozucu belki ama yıkıcı değil. Normalde hastalığı atlatamayacak kişiler senin bulunduğun evreye geldiğinde ayağa bile kalkamaz oluyorlar. Titremiyorsun bile."

"Ama... bundan ölenler var. Lorene'in kocası mesela veya Gwyn'inki..."

730 "Evet. Bazıları ölüyor. Kadınlar ölmedi. Büyük ihtimalle sen de ölmeyeceksin."

"Ama bunu bana sen yaptın. Sen, çünkü sonuçta Lorene'e bulaştıran da sendin. Lanet olası Tifolu Mary'den betersin!"

"Kim o?" diye sordu Eli. Zeriam araba sülalesi tarafından kaçırılmadan birkaç ay evvel tarih öğretmenliğine başlamıştı. Eli onun bu tarihsel göndermelerini yoksaymaya veya sormaya alışıyordu.

"Bir taşıyıcı," dedi Zeriam. "Hastalık taşıyan bir kadınmış ve o kadar sorumsuz davranıyormuş ki hastalığı bulaştırmasına engel olmak için kadını odaya kilitlemeleri gerekmiş."

Eli, "Sorumsuzlukla ilgisi yok," diye karşı çıktı. "Bu bir dürtü. Henüz nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun – bir gün anlayacaksın. Eğer şu an yanına hastalığı kapmamış birini getirsem kendini ona da bulaştırmaktan alıkoyamıyor olurdun. Eğer Lorene gibi eşsiz kalmış olsan ölüm hariç hiçbir şey kendine bir kadın bulup onu hasta etmeni engellemezdi."

"Sana inanmıyorum!"

"Her kelimeye inanıyorsun aslında. İçinde hissediyorsun. Ve duygularını bizlerden saklayamazsın."

Zeriam arkasını döndü, odanın içinde dört döndü ve başladığı yere geri geldi. Eli'a kızgınlıkla baktı. Sonra kafese kapatılmış bir hayvan gibi odaya bakındı.

"Andy?"

Zeriam yanıtlamadı.

"Andy henüz fark etmemiş olduğun bir şey daha var. Burada bir yaşam kurabileceğini anlamana yardımı olabilir."

"Neymiş?"

"Lorene hamile."

"Ne? Şimdiden mi? Ben buraya geleli üç hafta oldu henüz."

"İkiniz pek de oyalanmadınız ama."

"İnanmam. Nasıl emin olabilirsin ki?"

"Emin olamayacak olan tek kişi sensin. Ben değişimi fark ettim çünkü daha önceden tanık olduğum bir şeydi."

"Üç haftada ne değişmiş olabilir ki?"

"Kokusu," dedi Eli.

"Manyak mısın? Gayet güzel kokuyor. O–"

"Kötü koktuğunu söylemedim zaten. Farklı sadece. Zamanla sen de bu farklılığı ayırt edebilmeye başlarsın."

"Cehennemin dibi! Asıl sana nasıl koktuğunu söylemek lazım."

"Nasıl koktuğumun farkındayım, Andy, özellikle de sana karşı. Bu aşamadan daha önce geçtim. Unutma ki sen de benim için en az benim senin için koktuğum kadar tehditkâr ve yanlış kokuyorsun. Daha sonra birbirimizin kokularına yeniden alışmamız gerekecek. Organizma nedense kadınları birbirine yaklaştırırken adamları birbirinden uzaklaştırıyor – en azından ilk başta." İç çekti. "Yani, ya bu meseleyle adam gibi ilgilenir, kadınlarımızla beraber çiftliği idare ederken bir yandan hastalığı olabildiğince kontrol altında tutmaya çalışırız ya da organizmanın bizi birer hayvana dönüştürmesine izin verip bir hiç uğruna birbirimizi öldürürüz."

"Bir seçim şansımız mı var yani? Dürtü değil miydi?"

"Hayır, eğilim yalnızca. Ama eğer izin verirsen tüm kontrolünü ele geçirebilir. Eğer biraz gevşek davranırsan dizginlerini teslim etmiş olursun."

"Ee, sen ne yapıyorsun? İrade gücün sayesinde onu uzakta mı tutuyorsun? Yalancının tekisin, Eli!"

Organizma karşısında pes ediyor, "rakip" erkek kokusunun kendisini öfkelendirmesine izin veriyordu. Tabii kolay olan buydu. Öfke, hissettiği belirsizlik duygusuna kıyasla çok daha tatmin ediciydi. Öfkesinin nasıl bir anda kontrolden çıkabileceğini henüz anlamıyordu.

Eli ayağa kalktı. "Lorene'i göndereceğim," dedi kapıya yönelirken. Zeriam akıllı adamdı. Er ya da geç uygunsuz tutkularıyla nasıl baş edebileceğini öğrenecekti. Eli, bu süre zarfında adamla arasında çıkabilecek ve adamın kaybedeceği kesin olan üstünlük mücadelelerinden olabildiğince kaçınmaya karar verdi.

Eli daha kapıya ulaşmamıştı ki Zeriam adamın kolunu yakaladı. "Neden Lorene'i buraya gönderecekmişsin?" diye sordu.

"Sende kalsın! Önceden senindi. Eminim ki çocuk da senindir!"

Gerçekte inandıklarını söylemiyordu. Kendini hayatında ilk kez organizmaya teslim etmişti. Kelimeleri herhangi bir düşünceye veya mantığa dayanmıyordu – Eli'a savurduğu yumruğu da.

Eli adamın kolunu havada yakaladı, sıkıca tuttu ve Zeriam bir hamle daha yapamadan adama avucunun içiyle vurdu. Hemen sonra iki kere daha vurdu. Zeriam'ın kendisine zarar veremeyeceğini bildiği için kontrollüydü. Eğer organizmaya teslim olsa veya gerçek bir tehdit varmış gibi davransa Zeriam'ı öldürebilir, bunu sonradan kendine gelinceye dek fark edemeyebilirdi.

Neyse ki Zeriam ağır yara almamıştı. Yere düşecek gibi olduğunda Eli adamı yakaladı ve sandalyeye oturttu. Adam sandalyeye oturdu ve patlamış dudağını iyileştirmeye çalışırken kendi kendisini şaşırtan öfke nöbetinden yavaş yavaş çıktı.

"Eli," dedi biraz zaman sonra, "yaptıklarının ne kadarı gerçekten kendin yapmak istediklerin – ya da en azından ne kadarı tamamen kendi kendine yapmaya karar verdiklerin?" Durdu. "*Senden* ne kadarı kaldı?"

"Kendinden ne kadarının kalacağını sormak istiyorsun," dedi Eli.

"Evet."

"Büyük bir çoğunluğu. Çoğu zaman."

"Bazen de... delilik."

"Delilik değil, Andy. Bu geçireceğin en dengesiz dönem. Bunu atlatabilirsen geri kalan her şeyi idare edersin."

Zeriam adama uzun uzun baktı ama sonra gözlerini kaçırdı. Korkmuş olmasına rağmen hiçbir şey söylemedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde mutfak masasına oturup Lorene'e upuzun, beklenmedik bir sevgi mektubu yazdı. İçinde ne dargınlık ne de öfke vardı. Lorene'in mektubunu yazdıktan sonra henüz doğmamış çocuğuna daha da uzun bir mektup yazdı. Doğacak çocuğunun erkek olduğuna inanıyordu. Kalan yaşantısını ölümcül bir hastalığın taşıyıcısı olarak geçirmenin imkânsızlığını yazdı. Kendisini kaybetmekten, başka biri veya başka bir şeye dönüşmekten korktuğunu yazdı. Cesaretten, korkaklıktan ve kafa karışıklığından bahsetti. En sonunda mektupları kenara koydu ve mikrobun kendisini tamamen ele geçirmek için ihtiyaç duyduğu son birkaç günü ondan esirgedi. Meda'nın keskin kasap bıçaklarından birini aldı ve boğazını kesti.

Günümüz 20

Blake yeterince iyi işaretlenmemiş toprak yolda ışık kullanmaktan çekiniyordu. Ortam ışığından faydalanan gece gözlüğü vardı ama bu tehlikeli ve yabancı yerde onlara tam güvenemezdi. Işık yakarak Eli ve şürekâsına kendisini takip edebilmeleri için âdeta fener tuttuğunun farkındaydı ve şüphesiz takip ediliyorlardı.

Rane sanki adamın aklından geçeni okumuş gibi, "Bir şey gördüm," dedi. Öndeki koltuklara en fazla iki kişi sığabildiği için arka koltuğa geçmişti. "Geliyorlar, baba. Üç veya dört kişi. Dağlar arkalarında kalmadığında görülebiliyorlar. Işık kullanmadan koşuyorlar."

Keira, "Karanlıkta görebiliyorlar," dedi.

Rane nefret dolu bir sesle, "Öyle olduğunu iddia ediyorlar," dedi. "Her neyse, eğer arabaları da kendileri kadar değişik değilse bizi yakalayabileceklerini sanmıyorum."

Blake kıza, "Kafanı indir," dedi. "Gece görüşüne sahip silahları olabilir. Eğer öyleyse, karanlıkta görme konusunda hiçbir sıkıntıları yok demektir. Ve bu yolları gayet iyi biliyorlar."

Keira, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Blake bu soruyu düşünürken arabanın gösterge panelindeki pusulayı inceledi. An itibarıyla kuzey yönünde ilerlemekteydiler. Dağın tepesindeki çiftliğe ulaşmak için önce güneydoğu yönünde gitmiş, sonra güneye dönmüşlerdi. "Kerry, haritaya baksana," dedi adam. "40. Otoban'ı kuzey sınırı gibi al, Colorado Nehri'ni de doğu. Nehrin yaklaşık seksen kilometre batısı ve otobanın güneyinde kalan alan. Kasabaları ve düzgün yolları

bulmaya çalış. Büyük olasılıkla ta Needles'a kadar gitmemiz gerekecek ama belki düzgün bir yol bulabiliriz."

"Büyük olasılıkla," dedi Kerry haritayı çalıştırıp adamın tanımladığı bölgeyi incelerken. Adam kısa bir bakış atarak sağ üst köşedeki Needles'ı buldu ve başını onaylar gibi salladı.

"Bu çiftlik kadar soyutlanmış bir yer olabileceğine inanmazdım," dedi Keira. "95. Otoban kuzeye Needles'a kadar çıkıyor. Tek sorun nerede olduğumuzu ve 95. Otoban'dan ne kadar uzak olduğumuzu bilmiyor olmam. Eyaletlerarası 40. Otoban'a ulaşana kadar bu yolda kalmak daha mantıklı olabilir."

Blake haritaya yeniden göz attı. "Çiftliğe gidiş yolunda 95. Otoban'dan geçmediğimize göre doğumuzda olması lazım."

Keira başıyla onayladı. "Evet, belki on-on iki kilometre doğumuzdadır – ki daha uzak da olabilir."

Araba bir çukura girip çıktı ve Blake, "Lanet olsun!" diye homurdandı. "Işıkları bir an önce kapatmak istiyorum."

Rane, "Gerekenin iki katı mesafe gitmek zorunda da kalabiliriz," dedi.

Blake kıza, "Arkaya tekrar bir bakar mısın?" dedi.

Kızların ikisi de baktı. Keira peşlerindekilerin ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde aniden nefesini tuttu.

"Yakında sapak var mı?" dedi Blake. "Herhangi bir şey. Görebildiğim bir yola ihtiyacım var."

Keira gözlerini yumdu ve arkasına yaslandı. "Baba 95. Otoban'ın her tarafında 'Tehlikeli yol' gibi işaretler var."

Adam kıza hızlı bir bakış attı. Kız söylediğinin hiç önemi olmadığını biliyordu ama söylemese olmazdı.

"'Yüksek suç bölgesi'," diye tabelayı okudu Rane. "Lağım! Çölde de lağımlar olduğunu bilmiyordum."

Blake sessiz kaldı. Şehir lağımlarından tedaviye gelen kimi hastaları olmuştu – artık insan gibi görünmeyecek kadar sakat bırakılmış, yirmi birinci yüzyıl tıbbıyla bile insana benzeyemeyecek kişiler. Sıçan çetelerinin birbirlerine ve savunmasız şehir halkına yaptıkları şeyler kızlarını maruz bırakmak istemediği türden şeylerdi. Tabii kızlar bu tür şeyler olduğunu biliyorlardı.

Anklavları koruyan küçük polis orducukları davetsiz misafirleri uzak tutmayı başarabiliyordu ama haberleri saklayamıyorlardı. Adam buna karşın kızlarını tam on altı yıl boyunca lağımların ve çöplük yuvalarının içeriklerinden korumayı başarmıştı. Şimdiyse onları dosdoğru lağımın içine sürüyordu.

Aradıkları sapak bir anda gecenin karanlığında ölü bir yuka palmiyesinin ardında beliriverdi. Blake sapağa girdi. Yeni yol çok daha iyiydi; düzgün ve pürüzsüz. Adam hızını arttırdı ve bu sayede kovalayanlarla arayı yavaş yavaş açmaya başladı. Wagoneer rahatça yol alabiliyordu. Yenilenmiş motoru sayesinde ilk yapıldığı zamanlara göre daha hızlı gidiyordu – engebeli ve yamuk bir yolda olmadığı sürece.

Dokuz kilometre sonra yeni toprak yol asfalt 95. Otoban'a bağlandı. Kuzeyden kuzeydoğu yönüne gitmişlerdi. Şimdiyse onları Needles'a –güvenli ortama– götürecek yolda yeniden kuzeye yönelmişlerdi.

Ansızın hemen önlerinde araba farlarıyla karşılaştılar – ters yönden kendilerine doğru gelen iki araba. Bu arabalar adamın geçmesine izin vermeyecekti.

Blake hiç düşünmeden arabanın direksiyonunu sağa kırdı. Şaşkınlıkla daha önce hiç fark etmediği bir yola, arabayı yeniden geldiği yöne çeviren asfalt kaplı bir yola girmiş olduğunu fark etti. Yeniden çiftliğe.

Blake o anda güdülmekte olduğu fark etti. Şimdi Eli'ın adamları doğu yönünde, 95. Otoban'ın diğer tarafında kalmıştı ama sonuçta adamı başka yola saptırmak için fazla uğraşmaları gerekmemişti. Adamın yeniden dönmesini sağlayıp otobandan tekrar geçmesini sağlayabilirlerdi. Bunca çabası bir hiç uğrunaydı.

Eli ve şürekâsı adamın önüne nasıl geçmişti?

Işıkları kapatıp arabayı yolun dışındaki çöl arazisine çevirdi. Keira da onunla neredeyse aynı anda haritanın ışığını kapatmıştı. Artık Eli'ın türünün karanlıkta ne kadar iyi görebildiğini öğreneceklerdi. Blake'i çiftliğe geri dönmeye –iyileştirme mesleğini bırakıp hastalık bulaştırmaya– hiçbir şey, *hiçbir şey*, ikna edemezdi. *Hiçbir şey!*

Işıklar.

Gayet düzgün bir toprak yol, çöl arazisini ortadan kesiyordu. Bu yoldan bir araba gelmekteydi. Yalnızca bir araba. Belki de rastlantıydı – mesela belki bir çiftçi veya kendini toplumdan soyutlamış bir münzevi, belki araba sülalelerinden birinin üyeleri veya belki yolunu kaybetmiş turistler. Blake'in risk alma gibi bir lüksü yoktu.

Hızla toprak yola saptı ve gelen arabanın üstüne sürdü. Bir anda farlarını yaktı ve hızlandı.

Diğer araba frenledi, tozu dumana katarak savruldu ve yoldan çıkarak yaşlı bir kreozot çalısına girdi.

Blake toprak yolun gene 95. Otoban'a bağlanacağını düşünerek hız kesmeden devam etti. Dua ederek ışıklarını söndürdü.

"O bir minibüstü," dedi Rane. "Eli'ın şürekâsının arabaları ve kamyonetleri var ama minibüsleri yok."

Keira, "Sence bize her şeyi gösterdiler mi?" diye sordu.

"Bence o minibüs Eli'ın değildi."

"Kimin olduğu umurumda değil," dedi Blake sertçe. "Bir hastaneye veya polise ulaşana kadar durmuyorum. Bu lanet hastalığı başka kimseye bulaştırmayacağız!"

"Eli geldiğinde," diye başladı Keira yumuşak bir tonda, "bu ya bizi öldürmek, ya yeniden esir almak ya da bunları yapmaya çalışırken ölmek için olacak. Hızlı bir arabanın ışıklarından korkup yoldan çıkmak için gelmeyecekler."

Blake kıza kısaca baktı. Sesindeki eminlik ve korkuyu duyabiliyordu. Hayatında ilk kez kızla aynı fikirde olduğunu fark etti. Eli ve topluluğundakiler kendi yaşam biçimlerinin yok olmasının önüne geçmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bunu anlıyordu. Aslında neredeyse kendi kendine yeten çöl anklavlarında kurdukları yaşamları bu devirde çoğu insanın sahip olduğundan çok daha iyiydi. Ama hastalık vardı – yok yok, adı neyse onu söylemek lazımdı, istila. Ve bunun ne pahasına olursa olsun önüne geçmek gerekiyordu.

Adam arabanın yanında dört ayak koşturan o şeyi hatırladı. Bir hayvan gibi, kedi gibi koşturan şeyi. Jacob. Eğer bu manyak

şey yayılırsa, o zaman adamın Jacob gibi torunları olması *mümkündü*! Şeyler. Yüce İsa!

Otoban önlerinde, yokuşun aşağısında beliriverdi. Boş ve güvenli gözüküyordu. Blake eğer buraya ulaşabilirse her şeyi yoluna koymak için bir şansı olacağını hissediyordu.

Hızlandı, otobana çıktı ve yeniden kuzeye yöneldi.

Rane, "Başardık!" diye bağırdı.

Keira etrafına baktı. "Orada birileri var. Görebiliyorum."

"Lağım. Ben kimseyi–"

Yeniden ışıklar. Arkalarında ve birdenbire önlerinde de.

Blake yavaşlamama kararını verdiğinin farkında bile değildi. Belli ki bu karar çok daha önceden verilmiş, olmuş bitmişti. İnsan görünümlü bir şeyin arabalardan birinden sıçradığını gördü, araba gelmeye devam etmedi. Blake son anda yokuştan sapıp arabanın etrafından ilerlemeye çalıştı. Başaramadı. Wagoneer'ın sol ön köşesi diğer arabaya, Blake'in kafasıysa direksiyona çarptı.

Bu kadar.

Geçmiş 21

Zeriam başardı.

Neredeyse başaramayacak, neredeyse kurtulacaktı. Boğazını kesme konusunda fena iş çıkarmamıştı aslında ama Meda adamı ölü bulduğunda yarası yarı yarıya iyileşmişti. Gırtlağın ön tarafı kesikti ama yanlarda yara izi ve kan dışında bir şey kalmamıştı.

Meda, Eli'ı çağırdı. Eli ilk şoku, üzüntüyü ve Zeriam'ın yerine başka birisini bulmak zorunda olmanın farkındalığını atlattıktan sonra adamın boynunu inceledi.

"Ben yapamazdım," dedi.

"Neyi?" diye sordu Meda.

"Ölemezdim – eğer boğazımı kesmeyi başarmış olsam bile. İyileşirdim."

"Doktor yardımı olmadan mı? Buna inanmıyorum."

"Gemide birkaç üste çıkma kavgasına karışmıştım." Duraksadı ve hatırladığında içten içe ürperdi. "İlk seferinde kalbimden bıçaklanmıştım, iki kez. Ve iyileştim. İkinci seferinde de ağır bir metal parçasıyla pelteye dönüşene dek dövülmüştüm. Yine iyileştim. Yara izi bile kalmadı. Biz kolay kolay ölmüyoruz."

Kadın Eli'ın kanları temizlemesine yardım etti. Mektupları bulan da o oldu. Üstlerinde "*Lorene'e*" ve "*Oğluma*" yazan iki mühürlü zarfın içine konmuşlardı.

Meda bir an zarflara, ardından da yatak odalarına baktı. "Lorene'i uyandıracağım," dedi.

Eli kadının omzunu tuttu. "Bana bırak."

Kadın gözlerini Zeriam'dan uzağa ve zemine dikti. Eli ka-

dının titrediğini hissetti ve ağladığını anladı. Meda, ağladığı zamanlarda Eli'ın kendisini görmesinden hiç hoşlanmıyordu. Ağlayınca çirkin ve zayıf göründüğünü düşünüyordu. Adama göreyse ağlamak onu insansı ve hassas kılıyordu. Bu zamanlarda adam hâlâ insansı bir hassasiyetleri olduğu anımsıyordu.

Meda ilk defa adamın kendisine sarılıp rahatlatmasına izin verdi. Adam onu mutfaktan yatak odalarına götürdü ve birkaç dakika yanında kaldı.

"Git," dedi kadın nihayet. "Git, Lorene'le konuş. Of Tanrım, buna ikinci kez nasıl katlanacak?"

Adam bunun cevabını bilmiyor, öğrenmek de istemiyordu ama mecburen ayağa kalktı.

"Eli?"

Adam yanına gitmemek için kendini zor tutarak Meda'ya baktı; Meda kendisinden hiç beklenmeyecek kadar çocuksu ve ürkmüş görünüyordu. Eli onun neden korktuğunu anlayamamıştı.

"Hayır, git," dedi. "Ama... kendine dikkat et. Yani... bu şeyin seni ne kadar güçlü yaptığını düşünsen de, önceden başına... pek çok şey gelmiş olsa da, aptalca bir şey yapma. Sakın..."

Sakın ölme, demek istemişti. Karnını ovarak adama baktı. *Sakın ölme.*

Günümüz 22

Blake bilincini geri kazandığında karanlıktaydı.

Artık arabasında olmadığını fark ederek kıpırdamadan yattı. Düz ve sert bir zeminde uzanıyordu – biraz düşününce halının üstünde olduğunu anladı. Başı ağrıyor – sanki ağrıyla birlikte zonkluyordu. Bir de üşümüştü.

Rahatsızlığı elleri ve ayaklarının bağlı olduğunu anlamasını engelledi. Öyle ki, başını ovmak için bir elini kaldırmaya çalışıp da ikisini birden hareket ettirdiğini keşfettiğinde neden olduğunu anlayamamıştı. İlk başta bedeninde daha ciddi bir sıkıntı olduğunu düşündü. Sonra bağlandığını anlayıp debelendi, kendini kurtarmaya ve ayağa kalkmaya çalıştı. Tek yapabildiği yerde bir miktar kıvranmak oldu ve sonunda doğruldu.

"Kimse var mı?" diye seslendi.

Cevap yok.

Kör olduğundan korkarak gözlerini kıstı, karanlığı delip geçmeye uğraştı. Önden gelen arabaya çarptıkları sırada kafasını çarpmış olduğunu anımsadı. Herhalde beyin sarsıntısı geçirmişti. Başka?

Sonunda başı dönse de arkasına bakmayı başardı ve perdelerin dışından süzülen loş ışığı gördü. Hâlâ görebiliyordu demek.

"Çok şükür," diye mırıldandı.

"Baba?"

Afalladı. "Rane?" dedi. "Sen misin?"

"Benim." Kızın sesi yarı uykuda gibiydi. "İyi misin?"

"İdare eder," diye yalan söyledi adam. "Ne cehennemdeyiz?"

"Bir çiftlik evi. Başka bir çiftlik evi."

"Başka mı...?"

"Eli'ın topluluğundakiler değilmiş, baba. Yani onlar da peşimizdeymiş ama bizi yakalayanlar onlar değilmiş. Bir araba çetesiymiş."

Blake'in bu bilgiyi sindirmesi biraz zaman aldı. "Tanrım," dedi sonunda.

"Bizim için fidye alabileceklerini düşünüyorlar. Kimlik kartına bakmalarını söyledim. Bu arada hastalığa temas etmiş oldular tabii."

"Ama derilerinde kesik yoksa–"

"Vardı. Birini ben tırmaladım hatta. Gömleğimi yırtıp açmaya çalıştığında tırnaklarımı koluna sapladım."

Blake böylece bir çeşit acıdan başka birine gömüldü. "İyi misin?"

"Evet. Birkaç morluk, hepsi bu. Tecavüz etmeye kalkışmadan önce benim... sağlamken... daha değerli olabileceğime karar verdiler."

"Ya Keira?"

"Onu da kendi hâline bıraktılar. Burada. Bir süre uyanıktı ama – çok fena hissettiğini söyledi. Tüm ilaçlarını Eliların orada bırakmış."

"Bağlı mı?"

"İkimiz de bağlıyız."

Kızları görmeye çalıştı, Rane oturuyordu sanki.

"Keira'yı uyandırayım mı?"

"Bırak uyusun. Şimdilik tek ilacı bu. Benim bilincim ne kadar süre kapalıydı?"

"Dün geceden beri. Ama tamamen değil. Ara sıra kendi kendine mırıldanıp kıpırdandığın oluyordu. Bir ara kustun. Kusmuğunu bana ellerim bağlıyken temizlettiler."

Beyin sarsıntısı. Ve bir tam gün kaybetmişti. Üstüne üstlük özgürlüğünü de kaybetmişti. Ve en kötüsü, hastalığı yaymıştı. Yapmaya çalıştığı her şeyde başarısız olmuştu. Her şeyde...

Rane, "Bir salgın başlayacak," diye fısıldadı.

Blake bedenini kıza doğru sürükledi ve onu tutmaya çalıştı.

"N'apıyorsun?"

"Ellerini ver."

"Baba bizi iple bağlamamışlar ki. Büyük ihtimalle ellerimi ve ayaklarımı hâlâ hissedebilmem bu sayede. Kelepçe var - plastik kelepçe takmışlar."

Blake tüm ağırlığını yeniden yere bıraktı. "Sıçtık," dedi kendi kendine. Araba sülalesinin onları iyice hapsetmek için yaptığı her hamle kendi çukurlarını kazmaları ve epideminin başlaması anlamına geliyordu. Kelepçeleri biraz zorladı, önce ellerini geri çekti sonra kelepçeleri gevşetmeyi denedi. Plastikten yapılmışlardı ve onlardan kurtulmaya çalışmadığı sürece oldukça yumuşak ve rahatlardı. Ama adam onlardan kaçmak için çabaladığı anda ellerini kesecek gibi sıkılaşıyorlardı.

Acı yüzünden pes etti. O kendini bıraktığı anda kelepçeler de gevşedi. Bu sayede insanları bağlayıp sonsuza kadar tutabilirlerdi. Bu tür kelepçelere insancıl dizginler deniyordu. Blake bazı hapishanelerde -elbette ağzına kadar dolup taşmış oldukları için- bazen düzeni sağlamak için bu gibi insancıl dizginlerin kullanıldığını duymuştu. Dizginlenen mahkûmların soyutlanmasına gerek görülmüyordu. Genel hapishane alanında herkese yem olmak üzere bırakılıyorlardı. Genellikle de hayatta kalamıyorlardı.

Umutsuzluk içinde öfke ve korkusu tarafından canlı canlı kemirilen Blake sırtüstü yattığı yerden bu mahkûmların nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

Araba sülalesiyle konuşmak mümkün olabilir miydi? Aralarından yaklaşan tehlikeyi anlayabilecek kadar akıllı biri çıkar mıydı? Eğer bir kişi bulunsa Blake ona kanıt olarak ne sunacaktı? Henüz ne adamda ne de kızlarda herhangi bir belirti görülüyordu. Eğer Meda haklıysa birkaç güne belirtiler ortaya çıkacaktı ama bu kadar süre içinde kimbilir araba sülalesi hastalığı ne kadar yaymış olacaktı?

Rane'e, "Burası onların üssü mü?" diye sordu. Tabii gerçek araba sülalelerinin arabaları dışında herhangi bir üssü olmadığını biliyordu.

"Burası onların değil," diye yanıtladı Rane. "El koymuşlar. Adamları öldürüp kadınlara tecavüz etmişler. Sanırım kadınların bir kısmını hâlâ evin bir yerlerinde canlı tutuyorlar."

Blake başını sağa sola salladı. "Tanrım, burası bir lağım. Aklıma gelen tek bir çözüm yolu var – ve bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ne? Kim?"

"Eli."

"Baba... Olamaz. Onun türü... onlar artık insan değil."

"Bunlar da değil, tatlım."

"Ama lütfen, bak, ben onlara babaanne ve dedemi tutsakları olduğumuza ikna etmeleri için gerekebilecek her bilgiyi verdim. Fidyeyle bizi kurtarabilirler."

"Buradakiler kadar yozlaşmış insanların istediklerini elde ettikten sonra bizi bırakacağına nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü onlar... dediler ki... yani bak, bize hiç zarar vermediler." Adamı sakinleştirme amacıyla dokundu. "Yani şöyle düşün. Babaannem ve dedem hayatta olduğumuza inanırlarsa fidye öder bizi kurtarırlar, ne hâlde olduğumuzun pek önemi yok — ki araba çetesi bize henüz bir şey yapmadı."

Blake doğruldu ve karanlıkta kızı görmeye çalıştı. "Rane, bunu sakın söyleme. Kimseye." Ah şu kız keşke konuşmadan önce bir düşünebilseydi. Hatta keşke ağzını hiç açmasaydı. *Keşke dinleyen başka kimse olmasaydı!*

Keira hiç beklenmedik bir anda konuştu. "Baba? Orada mısın?"

Blake, Rane'ye duyduğu öfkeden Keira'ya duyduğu endişeye döndü. "İkimiz de buradayız. Sen nasılsın?"

"Eh. Yani aslında berbat ama fark etmez. Senin için çok endişelenmiştik. Bilincini geri kazanman o kadar uzun sürdü ki. Ama neyse ki uyandın ve gece olduğuna göre... ikimizden birinin şu pencerelere ulaşıp Elilara haber vermesiyle ilgili ne düşünüyorsun?"

Sessizlik.

"Rane bana izin vermedi," diye ekledi kız.

Blake, Rane'ye hafifçe dokundu. "Demek senin de aklına geldi."

"Hayır, benim değil. Ben böyle bir şeyi düşünmem bile. Keira'nın fikriydi. Baba lütfen. Eli'ın türü... Onlara geri dönmeye dayanamamam. Burada kalmayı yeğlerim."

"Neden?" diye sordu adam. Cevabı bildiğini tahmin ediyordu ve kızdan duymak istediğini de pek sanmıyordu ama dillendirilmesi gerekiyordu. Kız adamı şaşırttı.

"Onlara dayanamıyorum," dedi. "İnsan değiller. Çocukları insana benzemiyor bile. ...Ve baştan çıkarıcı bir yanları var. Beni neredeyse aralarına katacaklardı. O Kaneshiro denen adam..."

"Sana zarar verdi mi?"

"Bana tecavüz edip etmediğini mi soruyorsun? Hayır! Bunda baştan çıkarıcı hiçbir şey yok. Kimse bana tecavüz etmedi. Ama birkaç gün sonra öyle bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı bile. Ben o tiplerden korkuyorum. Ödüm bokuma karışıyor hatta."

"Ben de bu araba tipleriyle ilgili öyle düşünüyorum!" dedi Keira. "Rane... ne olabilir ki... Eli'ın arkadaşları biraz kanına girdiyse. Ben de etkilendim. Ve bunun benim için tek anlamı onların o kadar da kötü insanlar olmadığıydı – sıçan çeteleri gibi değil en azından. Kabul, Elilar da farklı ve tehlikeli ama burada olacağıma onlarla olmayı tercih ederim."

Blake elinden geldiğince az ses çıkararak yerde sürünmeye başladı. Sıçramaya çalışsa çok gürültülü olurdu.

"Baba, yapma!" diye yalvardı Rane.

Adam kızı dinlemedi. Eğer Elilar dışarıdaysa nerede olduğunu bilmelerini istiyordu. Elbette adamı görür görmez vurma ihtimalleri de vardı ama adam bunun olacağını pek sanmıyordu – bunu yapacak olsalar çoktan yaparlardı. *Clay's Ark* topluluğu tutsaklarını –dönüştürdüklerini– geri istiyorlardı. Belki artık çiftlikteki ailenin ve araba çetesinin kurtarılabilir gibi olan üyelerini de istiyorlardı. Temelde, hastalığın yayılmasına ve kendi yaşam biçimlerini bozmasına engel olmak istiyorlardı. Sonsuza kadar saklanabileceklerini düşünmekle pek gerçekçi davranmıyor olsalar da Blake şu noktada onların tarafındaydı.

Pencereye ulaştı ve perdelere asılarak ayağa kalmayı başardı. Ayağa kalktığı anda bacak kelepçeleri sıkılaştı.

Ay küçülmeye başlamıştı ama taze çöl havasında pasparlaktı. Dışarıdaki birisinin Blake'i ayın ve yıldızların ışığında görmesi de bir ihtimal mümkündü tabii ama o Eli'ın türünün karanlıkta görebildiklerini söylediklerinde gerçeği söylemiş olduklarını umdu. Perdeleri bir yana çekti ve pencerenin önünde durdu. İlerideki tepeleri seçebiliyordu. Hemen önlerinde karanlık bir kayaç kümesi duruyordu, sanki heyelan olmuş veya toprak aşınmış gibi. Bu kayaçlar herhangi birisi için iyi bir gizlenme alanı yaratıyordu.

Bir yanda ahır olduğunu tahmin ettiği bir bina gördü. Onun dışında çitle kapatılmış başka bir uzantı vardı. Bu ahır modern ve az kullanılmış görünüyordu. Bu çiftlikte yaşayanlar on dokuzuncu yüzyılda yaşamıyordu. Plastik kelepçeler belki onlara aitti. Araba sülalesi üyeleri için kelepçelerin insancıl olup olmamasının bir önemi yoktu herhalde.

Blake etrafı elinden geldiğince dikkatle taradı ama kimseyi göremedi. Buna karşın olduğu yerde durdu, bir noktada ellerinin bağlı olduğunu göstermek için kollarını havaya kaldırdı. Yaptığının salaklık olduğunu düşünse de ara ara gözetleyen birisinin bile kendisini gördüğünden emin olana kadar oturmadı.

Sonunda sessizce bedenini pencereden aşağı devirip kızların yanına doğru yuvarlandı. Kapı açılıp biri ışıkları yaktığında daha kızların yanına tam ulaşamamıştı. Bir anda kendisini üstüne hiç oturmamış yeni bir tişört ve paçavraya dönmüş bir pantolon giymiş bastıbacak ama iriyarı bir adama gözlerini kısmış bakarken buldu.

"Ölecek gibi görünmüyorsun," dedi adam Blake'e.

Blake sırtüstü yuvarlanarak doğruldu. "Bence de."

"Seninkiler seni geri istiyor. Ne ilginç."

"Eminim kurbanlarınızın çoğunun onları isteyen birileri oluyordur."

Adam, Blake'in kendisiyle alay ettiğini sanarak kaşlarını çattı. Sonra anırır gibi bir kahkaha patlattı. "Senin gibi duvarın dı-

şına pek çıkmayan tipler genelde birbirini pek iplemez, Doktor. Aile nedir bilmezsiniz siz. Ama bunu boş ver. Asıl bilmek istediğim seni başka kimlerin istediği."

Blake biraz daha dik oturarak adamı süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Adam ayağıyla Blake'i ittirip yere yuvarladı. "Bunlar kendi dişlerin mi, Doktor?"

Blake kıvranarak tekrar oturur konuma geldi. "Sana bildiğim her şeyi anlatırım. Sadece bayıldıktan sonra neler olup bittiğini öğrenmek istemiştim."

"Hiç. Şimdi anlat bakalım, sizi başka kimler istiyor?"

Blake, Eli'ın topluluğuyla ilgili bir masal uydurarak onların buradakilerden pek farkı olmayan çatlak bir sıçan çetesi olduğunu anlattı. Fidye. Hastalıktan bahsetmedi. Bunun gibi bir adama dert anlatmaya çalışmanın boşuna olduğunu fark etmişti. Anlatacağı her şeyin sonucu olsa olsa dişlerine tekme yemekti. Eğer adam ona inansa bile hastalığı henüz kapmadığını varsayarak Blake ve kızları vurup kaçmaya çalışabilirdi. Blake daha önce bunun gibi adamlarla karşılaşmıştı ve onları farklı fikirlerle yüzleştirmenin hastane gibi kontrollü ortamlarda bile tehlikeli olduğunu biliyordu.

Dağın tepesindeki çiftlikten söz edene kadar adamdan hiçbir tepki alamadı. O çiftlikten bahsettiği andaysa gerekenden fazla bilgi verdiğini anlamıştı.

"O tipler!" diye homurdandı yarma. "Bir süredir gidip onları yok etmenin peşindeydim. Ama öldürmeye değmez bile. Bir deri bir kemik mankenler gibiler. Oha, sen doktorsun. Anlatsana neyi var onların?"

"Bana öğrenmem için fırsat bırakmadılar," dedi Blake. "Bence bir şey kullanıyorlar." Uyuşturucu. Lağım faresinin anlayabileceği dilden bir şey.

"Bir şey kullandıklarını *biliyorum* zaten," dedi adam. "Bir keresinde birkaç tanesinin yabantavşanlarını kovaladığını ve yediğini görmüştüm. Yani bir çakal veya vaşak gibi, canlı canlı etini ısırmaya başlayarak falan."

Blake iğrenme ve hayranlıkla gözlerini kırptı. "Sen onların *bunu* yaptığını *gördün* mü?"

"Gördüm dedim ya. Doktor, sence ellerinde ne var? Ve ederi ne?"

"Sana söylediğim gibi, bilmiyorum. Biz onların esiriydik. Bize hiçbir şey anlatmadılar."

"Gözün yok mu? Ne gördün?"

"Olması gerekenden daha hızlı, daha güçlü ve daha samimi olan bir grup tehlikeli kemik torbası."

"Samimi derken?"

"Birbirlerine çok yakınlar. Hey, bir dakika, sen kimsin ki?"

"Porsuk. Bu ailenin reisiyim."

Biçilmiş kaftan. "Tamam. Porsuk, dinle, ben bu tiplerin affetme veya unutma ihtimali olduğunu sanmıyorum. Bizi kendi mülkleri gibi görüyor olabilirler. Büyük ihtimalle bizi geri istiyorlardır veya belki fidyeyi bölüşmeye razı gelirler."

"Paylaşmak mı? Abi, bunu düşünüyorsan ya senin ya da onların başına güneş geçmiş demektir. Ne yaptıklarını anlat, bir şey yetiştiriyorlar mı?"

"*Bilmiyorum.*"

"Bilmem gerek. Öğrenmem lazım! Siktir, kesin çok sağlam mal."

"Güçlü bir rüzgârda devrilebilecekmiş gibi görünüyorlar ve sen buna sağlam mal mı diyorsun?"

Porsuk, Blake'i gene tekmeledi – bu sefer daha sert. Blake yere devrildi. "Doktor sensin," dedi Porsuk. "Bilmen lazım! Ne halt yetiştiriyorlar?" Gene sert bir tekme.

Ağrının pusu ardından Blake, önce kızlardan birinin çığlığını, sonra da Porsuk'un, "Git başımdan, kaltak!" dediğini, ardından bir tokat ve başka bir çığlık sesi duydu.

"Dinle!" Blake kocaman bir nefes aldı ve oturmaya çalıştı. "Dinle dinle, onların bir bahçesi var!" Kafası ve bedeninin yan tarafı sızlıyordu. Ya kaburgaları kırıldıysa? Meda bu aşamada kırık kemiklerin ölümcül olabileceğini söylemişti. "Bak, o tiplerin kocaman bir bahçesi var," dedi. "Orada ne yetiştirdiklerini görmemize izin vermediler. Ama eğer–"

Cümlesi bir el silah sesiyle kesildi. Ses tamamen sessizleşen odanın içinde birkaç kere yankılandı. Bir el daha. Yanlarındaki pencerenin tavana yakın kısmına çarptı, garip bir ıslık sesiyle geri sekti. Gene kurşungeçirmez cam. Bunun gibi konuma yapılmış bir evin dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı olabildiğince korunaklı inşa edilmesi gerekiyordu.

Belki dışarıdan birisi Blake'i görmüş veya duymuştu. Dışarıdaki bu kişi ya Blake'i öldürmeye çalışan kötü birisi ya da kurtarmaya çalışan iyi birisiydi.

Porsuk, "Siktir!" diye homurdandı. Koşarak odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Keira, "Eğer camları kırabilirsek," dedi adam gittikten sonra, "Elilar gelip bizi kurtarabilir."

Ve Rane: "Eğer bu camları kurşunla kıramadılarsa bizim çıplak ellerimizle kıramayacağımız kesin."

"Ama çıkmamız lazım! Bu Porsuk denen herif delirmiş. Eğer babamın kaburgalarını tekmelerse babam ölebilir."

Blake yattığı yerden onları dinlerken kızları sakinleştirecek bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama tehlike biraz durulduğu için konuşacak gücü toplayamadı. Kafası ve kaburgaları hangisinin daha çok ağrıyabileceğiyle ilgili birbiriyle rekabete girmiş gibiydi. Adam yattığı yerde gözlerini kapatıp yavaş yavaş nefes almaya çalıştı. Bir veya iki kaburga kemiğinin kırılmış olmasından korkuyordu ama elinden bir şey gelmezdi. Bilincinin yavaş yavaş kaydığını hissetti.

Keira'nın, "Bir şey deneyeceğim," dediğini duydu.

Rane, "Deneyecek bir şey yok," dedi.

"Sus. Bir kez olsun benim bir şey yapmama izin ver." Durdu ve normal bir ses tonuyla konuştu. "Eli veya her kim varsa, eğer beni duyabiliyorsan üç el ateş et."

Sessizlik.

"Ne bekliyordun ki?" diye çıkıştı Rane. "Karanlıkta görebilme veya herkesten daha iyi duyabilme zırvalarına–"

"Lütfen susar mısın?" Keira tekrar denedi. "Eli," dedi, "belki onları oyalayabiliriz. Belki onları yakalamanıza yardım edebili-

riz. Artık hastalıkla temas kurduklarına göre onları da aranıza katmak isteyeceksiniz. Siz bize yardım edin, biz de size."

Gene sessizlik.

Keira, bu sefer çok yumuşak bir tonda, yeniden konuştu. "Sana vurmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Duraksadı. "Ama yapmam gerekiyordu. Sana sahip olamayacağımı söyledin, sonra da sahip olabileceğim azıcık bir şeyle babam ve kız kardeşim arasında seçim yapmamı istedin. Sen olsan ne yapardın?"

Uzun bir süre çıt çıkmadı. Sonra Blake, sanki kızının söylediğiyle ilgili yaşadığı şaşkınlık ve bedeninin acısının karmaşası arasında eşit aralıklarla atılan üç el silah sesi duyar gibi oldu.

5
Jacob

Geçmiş 23

Meda kızı olmasını istiyordu.

Eli ise Meda'nın hayatta kalması ve sağlıklı olmasını. Bundan emin olduğunda çocuğu düşünebilirdi.

Organizmanın taşıyıcılarını hayatta tutma becerisine rağmen Meda için endişeleniyordu. Ne de olsa bu yeni bir deneyimdi. *Ark* mürettebatından kimse görev sırasında çocuk yapamamıştı. Bedenlerine yerleştirilen doğum kontrol cihazları görev bitene kadar etkilerini sürdürecek şekilde programlanmış, cihazları çıkarabilecek doktorlar da öldüğü için kimse hamile kalmamıştı.

Ark yola çıkmadan önce uzak bir ihtimal olarak mürettebatın mahsur kalıp Âdem ve Havvacılık oynayabileceği konuşuluyordu – elbette medya tarafından abartılan ve programla bağlantılı herkes tarafından reddedilen bir muhabbetti. Doğum kontrol cihazları yalnızca görev ve görevden sonraki karantina döneminde çalışacak şekilde programlanmıştı. Ve Eli, her ne olursa olsun, cihazın etkisinin tam zamanında geçmesinden çok memnundu.

Medyanın abartıp diğer herkesin yalanladığı korkulardan birisi de ışık hızından yüksek hızlarla seyahat etmenin hamile kalma, gebelik ve doğurma üzerindeki olası olumsuz etkileriydi. *Ark*'a enerjisini veren Dana Motoru, parçacık fiziği ve psiyonik çalışmaların egzotik bir birleşimiydi. Clay Dana bu teknolojiyi ilk tanıttığında parapsikolojik ıvır zıvır denmişti. Adam anlattığı her şeyi kanıtlamayı başardığında veya başkaları onun yöntemlerini kullanarak aynı sonuçları aldığında bile bir sürü kişi

inanmayı reddetmişti. Şu sözde psişik olayları anlamak üzere yıllar süren yorucu ve sonuçsuz araştırma ile "psişik" üfürükçülerin seneler boyu devam eden sahtekârlıkları sonrasında biliminsanları kimi önyargıları yıkmanın fazlasıyla zor olduğuna karar vermişti.

Ama çoğunluk daha esnekti. Dana'nın yaptığı çalışmaları, herkesin bir psiyonik –ya da psikokinetik– potansiyeli olduğunun kanıtı olarak görmüşlerdi. Bazıları bunun ordunun işine yarayacağını, insanlığın bulduğu ışınlanmaya en yakın sistemin silah taşımacılığında kullanılabileceğini düşünmüştü. Başkalarıysa –Clay Dana dahil– bunun yıldızlara giden yol olduğunu düşünmüştü. Clay Dana ve takipçileri yıldızları istiyordu. Onlar yüzyılın sonlarında ortaya çıkmaya başlayan, her ikisi de ideolojik tahammülsüzlük ve para hırsı tarafından körüklenen, aşırı dindarlık ve yıkıcı hedonizm gibi saçma davranışlardan korkuyordu. Dana ihtilafı, insanlığın Güneş Sistemi içinde insanları barındırabilecek tek gezegende, Dünya'da kendi sonlarını getireceğini düşünüyordu. Genel olarak Dana ve arkadaşlarının bu olasılığa dair açıkladıklarından daha fazla bilgi sahibi olduğuna dair bir kanı da vardı. Ama parlamentoda, Beyaz Saray'da ve medya aracılığıyla halka söyledikleri rakiplerini şaşırtsa da herkesi ikna etmeye yetmişti. Dana ihtilafı kazanmıştı. Böylece *Ark* programı başlamış oldu. Böylece ilk gerçek astronotlar –yıldız gezginleri– eğitimlerine başladı.

Psikokinetik kısım için insanlardan oluşan bir mürettebata ihtiyaç vardı. Dana motoru insanların psikokinetik yetilerini güçlendiriyor ve yönlendiriyordu. Tuhaf ama kimi insanların potansiyel psikokinetik enerjisi aşırı yüksekti. Onlara sürücüyle ilgili güvenmek mümkün değildi. Bazen motoru fazla yönlendiriyorlar, bazen istemeden etkiliyorlar, prototip *Clay's Ark*'ın rotasından çıkıp "dans" etmesine sebep oluyorlardı. Psikokinetik becerisi fazla olduğu için test dışı kalan ama buna rağmen tüy gibi hafif psiyonik dokunuşuyla sürücüyü yönlendirebilen tek kişi yaşlı Clay Dana oldu. Hem Eli hem de Disa prototiplerini de, *Ark*'ı da yönlendirmeyi başarmıştı. Yani ikisi de psiyonik açı-

dan sıradan insanlardı. Ve garip bir sebepten yaşlı Dana ikisini de çok sevmişti, her ne kadar Disa adamdan biraz korktuğunu itiraf etmiş olsa da. Onun Dana'yla ilgili hissettiği, televizyon duvarlarında halkın *Ark* mürettebatını ve yedek mürettebatı izlerken hissettiğine benzer bir şeydi. Herkes merak içindeydi; herkes bir miktar korku duyuyor – ve imreniyordu. Dünya gitgide yaşaması daha huzursuz bir yer hâline geliyordu. Dolayısıyla mürettebatın kimi sıkıntılarla ve ciddi tehlikelerle yüzleşmeleri gerekliydi. Ay'da ve uzayda güvenle doğan bebekler olmuştu; ama video-aramalı haber programları, hızlı anketler, röportajlar ve popüler eğitim videolarıyla dedikodu kanalları ışık-hızından yüksek hızlarda seyahat etmenin hamile kadınlarda ve bebeklerinde oluşturabileceği hasarlar üstüne saatler süren sohbetlerle reytinglerini yükseltme fırsatından geri kalmadılar. Hatta "kadınları koruma" adı altında gerici bir hareket çıktı ve kadınların *Ark*'a binmemesi gerektiğini savundu.

Eli ve Disa, kendi deyimleriyle bu televizyon saçmalıklarına fazla aldırmayacak kadar yoğundu ama doğum kontrol cihazları takma önerisi gelince reddetmediler. Her ihtimale karşı Eli spermlerini dondurdu, Disa da birkaç olgun yumurtasını.

Şimdi Eli, Meda'yı hamile bırakmak için bu donmuş spermleri kullanmış olmayı diliyordu. Mevcut şartlar altında bunun mantıklı bir dilek olmadığının bilincindeydi ama mantıklı olmak da istemiyordu. Lorene'in, Meda'yı odada ileri geri yürütüşünü izledi. Meda yürümek istemiyordu ama oturmayı ve yatmayı zaten denemişti. Söylediğine göre bunlar daha kötü hissettirmişti. Lorene kadına hiçbir zararı olmayacağını söyleyerek onu yavaş yavaş yürütmeye başlamıştı. Evlenmeden önce bir doğumhanede çalışmıştı o. İyi hastanelere gidemeyecek kadar fakir olup diğerlerine gitmekten de korkan kadınlar için ebelik yapmak üzere eğitim almıştı.

Meda, Eli'ın sandalyesinin yanına geldiklerinde durup elinin tüm ağırlığıyla adamın omzuna yaslandı. "Sana n'oluyor?" diye sordu. "Suçlu ve âciz mi hissediyorsun?"

Adam kadına bakmakla yetindi.

Kadın Eli'ın omzuna hafifçe vurdu. "Erkeklerin böyle hissetmesi normal. Okuduğum tüm kitaplarda böyle oluyordu."

Adam kendine hâkim olamadan kahkaha attı, ayağa kalkıp kadını ıslak alnından öptü ve büyük bir koltuğa oturmak isteyene kadar ona eşlik etti. Kadının yatmak istememesine şaşırmıştı ama Lorene ses çıkarmayınca o da sessiz kaldı. Meda'nın yanına bir sandalye çekip oturdu ve kadının elini tuttu; kasılmalar gidip gelirken onun genzinden yükselen derin sesleri ve soluk soluğa nefesini dinledi. Onun adına çok endişeleniyordu ama güçlü ve sağlam bir izlenim vermeye çalışarak sakince oturdu. Sonuçta zor işi yapan kadındı ve çocuklarını doğurmak üzere normalde ihtiyaç duyabileceği tıbbi yardımı alamadan tüm acıya ve riske katlanıyordu. Eğer o bütün bunları yaparken sağlam durabiliyorsa adam da durabilmeliydi.

Meda ne çığlık attı ne de Eli yüzünden diline takılan küfürleri savurdu. Doğumun bu kadar rahat olduğuna o bile şaşırmıştı. Eli bebek doğduğunda onun tüysüz gri bir maymuna benzediğini düşündü. Lorene göbek kordonunu bağlayarak kesip de bebeği temizleyene kadar bebeğin rengi sağlıklı bir kahverengiye dönmüştü. Lorene onu battaniyeye sarıp hâlâ sandalyesinde oturan Meda'ya uzattı. Meda çocuğu dikkatle muayene etti, dokundu, inceledi, biraz ağladı ve gülümsedi. Sonunda çocuğu Eli'a uzattı. Adam çocuğu tutma, inceleme ve onun kendi oğlu olduğundan emin olma ihtiyacıyla bebeği büyük bir heyecanla aldı.

Bebek hiç ağlamadı ama nefesi düzenliydi. Bakışları sakin ve hayat doluydu. Kolları ince uzundu – Eli daha önce hiç insan yavrusu görmemiş olsa da çocuğun hafif tombik olmamasına şaşırmıştı. Belki o tontonluk sonradan gelecekti veya belki *Clay's Ark* bebekleri hiçbir zaman tonton olmuyordu. Sonuçta bebeğin sağlıklı ve uyanık olması yeterliydi. Bacakları bedenine doğru kıvrılmıştı ama bebek onları battaniyeden kurtarıp esnetti, düzleştirdi ve havayı tekmeledi. Bacakları da aynı kolları gibi ince uzundu. Ayakları ise dar ve uzun. Eli çocuğun minik suratına baktı, o da merakla geri baktı. Çocuğun ne kadar göre-

bildiğini merak ediyordu. Kafası kıvırcık sert siyah saçlarla kaplıydı, kulaklarıysa kocamandı. Esnediğinde, Eli onun çoktan diş çıkardığını fark etti.

Eli çocuğun minik eline uzandı ve çocuk şaşırtıcı bir kuvvetle adamın parmağını sıktı. Bir zaman sonra Eli sırıttı.

Çocuk da ona bakıp sırıtarak adamı şaşkına çevirdi. Adamın gülümsemesini aynalıyor gibi bir hâli yoktu. Bu sırıtış sanki bir şey bilip de paylaşmayan bir yetişkine özgü, hiç de bebeksi olmayan sinsi bir gülümsemeydi.

Günümüz 24

Blake ne olduğunu anlayamadan zaman algısını kaybetti. Ara sıra ateşlenen silahların, evin kuşatma altında olduğunun, Rane ve Keira'nın başlangıçta yanında olup da bir noktada kaybolduğunun farkındaydı. Kızların artık yanında olmadığını fark ettiğinde onlar için endişelenmiş, nereye gittiklerini merak etmişti. Kendi âcizliği ve kafa karışıklığından da endişelenmişti.

Bir ara Porsuk denen adam yanında başka birileriyle Blake'i görmeye geldi. Grup bağrışıp duruyor ve leş gibi kokuyordu ve içeri girdiklerinde Blake'i öncekinden de fena ettiler - bir kadın hariç hepsi. Kadın da diğerlerinden daha temiz değildi ama kokusu farklı ve çekiciydi. Kadın herhangi bir araba sıçanıydı aslında ama Blake kadına uzanarak kelepçeli elleriyle kadını avuçlamaya çalıştı. Gürültülü kahkahaların arkasından kadının kısık ve alaycı sesini duydu.

"Hey sen," dedi kadın, Blake'in ellerini tutarak. "Ölüp gitmeyeceksin, değil mi? Ölürsen kimse seni satın almaz." Kadının, eğer bu kadar duygusuz olmasa seksi olabilecek türde genizden gelen ve derin bir ses tonu vardı. Blake kadının, çektiği acıyla, âcizliğiyle, hatta ondan etkilenmiş olmasıyla alay ettiğini biliyordu. Bunu biliyor olmasına rağmen tek düşünebildiği kadınla ilgili arzularıydı. Kendine hâkim olamıyordu. Kadının kokusu adamı karşı koyamayacağı bir şekilde kendisine çekiyordu. Onu tutup yanına çekmeye çalıştı. Kadın kahkaha attı ve geri çekildi.

"Belki sonra duvargil," diye fısıldadı. En azından diğerleri gibi bağırmak yerine fısıldayacak kadar nezaketi vardı. Adam bir an kadının kendisine neden "duvargil" dediğini anlayama-

dı. Blake'in ismini biliyordu. Hepsi biliyordu. Adam yavaş yavaş bunun etrafı duvarlarla çevrili bir anklavdan gelmiş olmasına gönderme olduğunu anladı. Ve anklav bölgesini bir daha görüp göremeyeceğini düşündü.

Kadın adamı ayağıyla hafifçe dürttü. "Ne dersin?" diye sordu. "Biraz daha kendine geldiğinde yanına gelmemi ister misin?"

Kadının arkadaşları böğürerek kahkaha attı.

Ama kadın akşam geri geldi. Ve bu sefer adamın ellerini ve ayaklarını çözerken alay edermiş gibi yapmakla yetindi. "Aptalca bir şey yapma sakın. Eğer bana zarar verir veya bu odanın dışına çıkarsan Porsuk kafanı keser."

Adam gözlerini açtığında kadının boş odadaki halının üstünde çırılçıplak diz çökmüş olduğunu gördü. Adamın kemerini açmaya başladı. "Bakalım neyin varmış, duvargil. Eski tip büyük bir tüfek mi yoksa minik el tabancası mı."

Adam bir anlığına kadını Meda sandı ama sonra kadının başındaki eşarptan kurtulan karbeyazı saçlarını gördü. Uzun boylu, güneşte esmerleşmiş, hafif balıketli bir kadındı. Kokusu inanılmazdı. Kokusu Blake'i öylesine tahakkümü altına almıştı ki adam kadının güzel olup olmadığını sorgulayamıyordu bile. Hiçbir önemi yoktu.

Elleri serbest kaldıktan sonra kadını böylesine kucaklayıp tekrar tekrar sevişecek güce sahip olduğu aklına bile gelmezdi. Besbelli kadın da olan bitene şaşırmış olacak ki tatmin içinde duygusal arabasıçanı zırhını biraz da olsa indirmeyi başardı. Blake talep etmeden gidip ona bir battaniye getirdi. Blake, Rane ve Keira'nın daha önce kendisine bir battaniye verilmesi için yalvarıp reddedildiğini hatırlıyordu. Kadından yemek getirmesini istediğinde kadın ona soğuk bir bira ve araba çetesinin akşam yemeğinden kalan ekmek ve biftekle bir tabak hazırladı. Çete eve kapatıldıklarından beri çiftçilerin kileri ve buzluğundan besleniyordu.

Et, Blake'in hassaslaşmış duyularına göre aşırı baharatlı ve fazla pişmişti, yine de hepsini yedi. Çete kendileri yerken adamı de beslemişti ama ona yetmemişti. Hiç yetmiyordu. Şimdi gelen fazladan öğünü gözü dönmüşçesine yedi.

"Lanet olası çakallar gibi yiyorsun," diye şikâyet etti kadın. "Biraz daha ister misin?"

Adam ağzı dolu, başını salladı.

Kadın kalkıp biraz daha yemek getirdi ve adam yerken onu izledi. Kadının neden yanından ayrılmadığını anlayamasa da fazla aldırış etmedi. Yalnız kalmak istemiyordu. Yemek kendisini çok daha iyi hissetmesini sağladı – en azından dikkati huzursuzluğundan başka yöne yönelmişti. "Sen kimsin?" diye sordu kadına.

"Duman," dedi kadın saçına dokunarak.

"Duman," diye homurdandı adam. "Önce Porsuk, şimdi de Duman."

"Bunlar bizim sülale içindeki isimlerimiz," diye açıkladı kadın. "Bir sülalenin parçası hâline geldiğimizde gerçek isimlerimizi bırakıyoruz. Benim önceki ismim Petra'ydı."

Adam gülümsedi. "Bu daha iyi. Sağol, Petra."

Kadının kızaran yanakları adamı şaşırttı.

760 "Kızlarım iyi mi?" diye sordu.

Kadın şaşırmış görünüyordu. "İyiler. Onlara dışarı çıkmaları için bağırdığını söylemişlerdi. Bağırdığını biz de duyduk, of. Ve kızlara öyle şeyler söylüyordun ki onlarla kan bağın olmadığını düşündük. Onlara zarar vermenden endişelendik."

Bağırmak mı? Kesinlikle hatırlamıyordu. Rane ve Keira'ya bağırmış mıydı? Neden ama?

Rüya gibi bir şeyin kesitleri yavaş yavaş hafızasında belirmeye başladı. Ama bu rüyada karısı Jorah vardı, kızlar değil. Ah, Jorah, bitter çikolata gibi pürüzsüz ve koyu, yumuşacık ve narin; kadını gören veya sesini duyan herkes böyle düşünüyordu. Sonradan da bu yumuşaklığın altında yatan çelik gibi kadınla tanışıyorlardı.

Rüya yavaş yavaş adamı ele geçirdi ve adam kadının o lağım okulunda ders verdiği çocukların yanında nasıl olduğunu anımsadı. Çocuklar kadını seviyorlar, sevmeseler bile saygı duyuyorlardı. Kadının kendilerini ne kadar önemsediğini biliyorlardı. Yaşça büyük olup da sorun çıkarmaya meyilli olanlar da kadının

yanında silah taşıdığını biliyorlardı. Kadın olması gerekenden fazla idealistti ama en azından canına susamış değildi.

Adam Jorah'yı Kaliforniya Los Angeles Üniversitesi'nde ilk tanıştıkları zamanki hâliyle hayal etti. Blake bedenin hastalıklarıyla, kadın ise dar görüşlü ve hayatta kalmaya hiçbir değer vermeyen toplumun hastalıklarıyla savaşacaktı. Kadın Blake'e insan hakları, yaşlılar, ekoloji, çöpe atılan çocuklar, kurumsallaşan hükümet, zengin-fakir uçurumu ve yok olup giden orta sınıf gibi artık modası geçmiş ve çoktan kaybedilmiş meselelerden dem vuruyordu... Onun en az yirmi veya otuz yıl önce doğmuş olması gerekirdi. Blake denese de kadının ilgilendiği bu meseleleri fazla içselleştirememişti. O, ülkenin veya dünyanın kendilerini klozete atıp üstüne de sifonu çekmelerini durdurmak için bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Kendi sağlığını düşünmek ve diğerleri için elinden geleni yapmak istiyordu elbette ama hayaller âleminde yaşamıyordu.

Buna karşın kadından ayrılamamıştı. Adam için o, gençliğinin neşeli bir saplantısıydı. Eğer anlattıklarını dinlemezse kendisini dinlemeye hazır başka birisini bulur korkusuyla söylediği her şeyi dinlemişti. Kadının ailesinin onunla birlikte olmasını istemediğini biliyordu. Çünkü onlar güney bölgesinin en kötü batakhanelerinin birinden çıkıp başarılı olmuş bir aileydi. Jorah'nın sosyal bilincini hayatının bir tek günü bile acı çekmemiş ve sosyal meselelerin geçmişte kaldığını düşünen beyaz bir adama kurban gitmeyecek şekilde beslemişlerdi.

Adam buna karşın kadınla evlenmiş, iki kız sahibi olmuş ve onun sayesinde biraz sosyal bilinç de kazanmıştı. En sonunda o da batakhane hastanelerinden birinde çalışmaya başlamıştı. Bu koca Pasifik Okyanusu'nu kaşıkla boşaltmaya çalışmak gibiydi elbette ama adam yine de doktorluğa devam etti; kadın da öğretmenliğe – ta ki genç bir lağım sülüğü yeni aldığı makineli tüfekle kadının kafasının arka tarafını havaya uçurana dek. Sülük on üç yaşındaydı. Jorah'yı tanımıyordu bile. Tüfeği çalmış ve denemek istemişti. Jorah da elinin altındaydı.

Blake neden rüyasında kadını görmüştü ve nasıl bu kadar

berrak hatırlayabiliyordu? Peki ya onun adamın Rane ve Keira'yı dışarı kovmasıyla ne ilgisi olabilirdi?

"Onlar gerçekten senin çocukların mı?"

Adam birden sıçrayıp etrafına bakındı ve Petra'nın hâlâ odada olduğunu fark ederek şaşırdı.

"Kızları diyorum. Onlar gerçekten senin mi?"

"Tabii ki."

"Öf, yazık çocuklara. Onlara kaltak, şıllık, lağım ve sülük gibi şeyler söylüyordun – aklına gelebilecek tüm küfürleri. Bir tanesi ağlıyordu."

"Ama... ben neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bana mı soruyorsun? Kim bilir? Kafanı direksiyona bayağı sert vurmuştun. Belki o yüzden biraz delirmişsindir."

"Ama..." Ama neden rüyasında Jorah'yı görmüştü? O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki – sanki kadın adamın yanı başında gibiydi. Sanki o amaçsız cinayet hiç yaşanmamıştı. Sanki kadına dokunabilecek, yeniden sevebilecek gibiydi.

Keira.

Keira'yı düşündüğünde darbe yemiş gibi oldu. Kız Jorah'nın çok ince, çok kırılgan ve genç bir versiyonu gibiydi. Aynı mükemmel cilde sahipti. Ve çoğu insan farkında olmasa da Blake'in emin olduğu üzere annesinin çelik yapısına da.

Eyvah, Keira'ya tecavüz etmeye mi çalışmıştı?

Gerçekten mi?

Kız o kadar zayıftı ki. Adam denemiş ve başaramamış olabilir miydi? "Yüce İsa," dedi dudaklarının arasından.

Petra, "İyi misin?" diye sordu.

Adam kadına baktı ve onun Rane ve Keira'dan olsa olsa birkaç yaş büyük olduğunu fark etti. Araba sıçanı kimliğini kenara koyup bunu yapabildiğine memnun olan gencecik bir kız.

"Sorun yok," diye yalan söyledi Blake. "Dinle, şimdi bana kızlarımla ilgili olanları anlattığına göre benim onlarla konuşmam gerekiyor. En azından birisiyle. Özür dilemem gerekiyor."

Kadın başını çevirdi. "Onları getirebilir miyim bilmiyorum."

Adam kadının neden bahsettiğini anlamış ama anlamamış

olmayı diledi. Kızların yalnız olmama ihtimali vardı. "Dener misin," dedi, "lütfen."

"Tamam." Kadın adamı öpmek için durduğunda kokusu ve hissi adamı yeniden ele geçirdi. Kadın neşeli bir çocuk gibi kıkırdadı ve adamla bir kez daha yattı.

Petra odadan çıkıp Keira'yla geri geldiğinde Blake korkuya kapılmıştı. Artık kendine hâkim olamıyordu. Minik mikroplar tüm kontrolü ele geçirmiş, birkaç saat önce seks aklındaki son şeyken birdenbire onu genç bir kızla birlikte olmaya zorlamıştı. Kimbilir kızına ne yapmasına sebep olmuşlardı?

Keira odaya tıpkı daha önceki odaya girerken olduğu gibi girdi – kimbilir kaç gün önceydi? O zaman kızı birkaç dakikalığına serbest bırakmaya razı olan Eli'ydi. Şimdi kimdi? Tanrı bilir Jorah çocuklarıyla böyle ilgilendiğini görse ne düşünürdü...

"Baba?"

Kızın yüzünün sol tarafı morarmıştı. Şişmiş ve ödemli görünüyordu. Kız adamdan uzak durmaya çalıştığını saklayamıyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun ki onun kokusu da aynı Petra'nınki kadar güzeldi.

"Sana ben mi vurdum?" diye sordu kızın şişmiş suratını inceleyerek.

Kız başını iki yana salladı. "Rane vurdu."

"Neden?"

Kız birkaç saniye konuşmadan adamı süzdü. "Hatırlamıyorsun, değil mi?" Bir adım geri çekildi. "Tanrım, keşke ben de hatırlamasaydım."

Adam konuşmayı başaramayarak sessiz kaldı.

Kız pencereye gitti, perdeyi kenara çekti ve pencereyi inceledi. "Bu ev yanmıyor," dedi. "Ateşe verirsen birazcık tütüyor ve sönüyor. Elilar birkaç kere evi ateşe vermeye çalıştılar. Sanırım bunu yapmaya çalışırken bir kişi vuruldu."

"Evi bizler içindeyken yakmaya mı çalıştılar?"

"Porsuk radyodan yardım çağırdı. Onlar da duydular. Eğer duymadılarsa bile ben mutfak penceresinin yanından söylediklerini tekrarladığımda duydular." Yüzünü adama çevirdi.

"Bazen onları duyabiliyorum, baba. Araba çetesi çok gürültü çıkarmadığı zamanlarda dışarıdaki konuşmaları duyabiliyorum. Eli'ı duydum."

"Ne diyordu?"

"Eğer her şey yolunda giderse araba çetesi hastalık belirtileri başladığında Eli'dan yardım isteyecekmiş. Eğer yolunda gitmezse ve eğer Porsuk'un çağırdığı yardım ekibi gelecek olursa Eli'ın bizi feda etmesi gerekecekmiş."

"Feda etmek derken...?"

"Evin etrafına yerleştirdikleri patlayıcılar var. Bunu yapmak istemiyorlar tabii ama evden birisinin dışarı çıkmasını riske atamazlar."

"Kerry, sana tecavüz mü ettim?" Sonunda kelimeleri söylemeyi başarmıştı. Ve söylerken kendi tükürüğünde boğulmamıştı.

Kız yutkundu, kapıya gidip yanında dikildi. "Neredeyse."

"Of, Tanrım. Tanrım, çok üzgünüm."

"Biliyorum."

"Bana Rane mi engel oldu?"

"Evet." Duraksadı. "İkimize de. Çünkü ben... ben de pek karşı koymuyordum."

Adam anlamayarak ve tiksintiyle kaşlarını çattı.

Keira, "Bana öyle bakma," dedi. "Sana kokumun nasıl geldiğini biliyorum – senin kokunun bana nasıl geldiğini de. İyi olduğundan emin olmak için seni görmem gerekiyordu. Ama... senden korkuyorum – kendimden de. Manyak bir şey bu. Rane bana, beni senden ayırmaya çalışmasına karşı koyduğumda dikkatimi çekmek için vurmuş. Sana da vurduğunu ama senin hiçbir şey hissetmediğini söyledi." Keira suratını ovuşturdu. "Ben gayet iyi hissettim."

Blake fena hâlde kıza yaklaşmayı arzuladığı için geri çekildi. "Başka bir yerin berelendi mi?"

"Hayır."

"Nasılsın peki?"

Kız bakışlarını adamın arkasına yöneltip şaşırtıcı bir hareketle dudakları yukarı kıvırdı. "Açım," dedi. "Yine acıktım."

*

Keira yaşayacağına inanıyordu. Çok daha güçlü ve iştahlı hissediyordu. Duyma becerisi aşırı keskinleşmişti. Onun için bu kadarı bile yeterliydi. Hâlâ tutsak olmak, hâlâ tehlikeli bir hastalığın taşıyıcısı olmak, hâlâ kavga eden çetelerin arasında kalmış olmak gibi şeyler onun için önemini yitirmişti. Bu şeylerin Blake için önemini yitirmesi mümkün bile değildi.

Petra gelip Keira'yı götürmek için dışarı çıktığında adam elleri ve ayakları bağlıyken yapamayacağı şekilde odayı araştırdı. Halıyı kaldırıp oynak parke var mı diye kontrol etti. Duvarları ve tavanı inceledi. En sonunda dolabımsı tuvalete gitti – bir klozet, bir lavabo ve küçük, açılmaz bir pencere. Pencerelerin hiçbiri açılmıyordu. Havalandırma gayet iyiydi. Hava büyük ihtimalle Eli onu bozmaya karar verene kadar temiz ve ferah kalacaktı ama havalandırma boruları Blake için fazla küçüktü.

Blake tüm ümitsizliğiyle pencerenin camını –veya belki plastiğini– ittirmeye çalıştı. Tek panel. Belki kırılabilirdi.

Kırılmadı. Ama çerçevesinde birazcık esnedi. Blake tişörtünü çıkardı, sağ elinin etrafına doladı ve elinden geldiğince sessiz ve kuvvetli darbelerle pencereyi yumruklamaya başladı. Pencereyi tamamen kırmayı başarsa bile delik içinden geçemeyeceği kadar küçüktü. Ama artık çok daha güçlü hissediyordu ve yapacağı her şey burada kaderini başka birilerinin kararına bırakmış zavallı bir kafes hayvanı gibi bekleyip durmaktan daha iyiydi.

Sağ eli yorulduğunda sol eliyle yumruklamaya devam etti. Tişörtün bastırdığı ses adam için fazla yüksekti ama başka kimse fark etmemiş gibiydi. Adam o anda normal insanların ne gibi sesleri duyduğuyla ilgili kendi duyma yetisine güvenemeyeceğini fark etti.

Ve nihayet pencere yuvasından çıkıp yere düştü. Aşağı düşerken eve çarptığında çıkardığı ses çok yüksekti. Blake önce birisinin bağırdığını, sonra yaklaşan motorların sesini duydu. Korktu ve duraksadı. Keira, Porsuk'un destek kuvvetler çağırdığını söylemişti. Ya adam bir grubun elinden kurtulup başka birinin kucağına düşerse? Bir yandan da eğer olduğu yerde

kalacak olursa yerdeki pencere bulunabilir ve adam yeniden kelepçelenebilirdi. Adama başka bir şans vermezlerdi.

Yaklaşan motorların sesi artarken o da kararını verdi. Evin arka tarafındaydı. Ne yolu ne de yaklaşan araba veya motosikletleri görebiliyordu, dolayısıyla yeni gelenlerin onu görmesi olası değildi. Belki Elilara yakalanırdı ama onların da ateş edeceğini sanmıyordu. Asıl ümidi, onlardan da kurtulup doğru düzgün bir yardım bulmaktı. Nihayet tıbbi yardım. Bu sırada Eliların kızları kurtarıp güvende tutacağını umuyordu – çünkü Blake artık kendisine kızları konusunda güvenemiyordu.

Eğer bir kasabaya veya hastaneye ulaşabilirse kızları bir daha görme ihtimalinin düşük olduğundan endişe ediyordu. Böyle bir durumda kızlar Eli'ın dünyasına katılarak yeraltına inecek, organizma onları neye dönüştürürse o olacaklardı. Adamın ümidi bu organizmaya karşı bir savaş çıkarmaktı.

Pencereden çıkmayı başardığında arkasında sıyrılan birazcık deri bırakarak sessiz bir biçimde yere inmeyi başardı. Her an

sırtından vurulabileceği veya Eli'ın adamları tarafından kıstırılabileceği korkusuyla kayalara koştu. Ama yaklaşan arabalar evin önüne çekmiş ve silahlı çatışma başlamıştı. Tüm kötülükler oraya toplanmıştı.

Blake koştu da koştu. Kayalara ulaşırsa oradan tepelere tırmanabilir ve etrafı kolaçan edebilirdi. Yolun nerede olduğunu ve kuzeyin hangi tarafta kaldığını öğrenebilirdi. Böylece, bu sefer yayan olarak, Needles'a gitmeye başlayabilirdi. Böylece yapılması gereken her şeyi yapardı – uyarılarını verir ve araştırmaları başlatırdı.

Herhangi bir zafer hissi duymadı ama hızla ilerledi. Rane ve Keira'nın onları neden terk ettiğini anlayıp anlamayacağını düşündü. Kendisini bir gün affedip affedemeyeceklerini de. Kendi kendisini affedemeyeceğinden emindi.

Bir yabantavşanı yoluna çıktı ve adam hiç düşünmeden hayvanı yakalayıp boynunu kırdı. Daha ne yaptığını idrak edemeden arkasında insan ayak sesleri duydu. Kayaların arkasına gizlenemeden de vuruldu.

Sol tarafında bir yanma hissetti. Ölü tavşanı korkuyla bıraktı ve kayaların arasına sığınmak üzere kaçtı. Biraz sonra korku ve acı içinde durdu. Birisi belki yeniden ateş etme amacıyla paldır küldür peşinden geliyordu. Kopmuş bir kaya parçasının arkasına gizlendi ve bekledi.

Geçmiş 25

Jacob Boyd Doyle'un normal olmadığı kesinleştiğinde aynı tuhaflıklara sahip iki bebek daha doğmuştu.

Jacob hiç emeklemedi. Altı aylıkken devasa bir tırtıl gibi sırtını kamburlaştırıp düzleştirerek sürünüyordu. İki ay sonra sakar bir yavru köpek veya kedi gibi dört ayak üstünde yürüyordu. Ürkünç. Elleri ve dizleri üstünde emeklemek yerine doğrudan el ve ayaklarının üzerine basıyordu. Bir yetişkin yardımıyla mama için yalvaran bir kedi veya köpek gibi poposunun üstüne oturabiliyordu. Zaman geçtikçe bunu kendi başına yapabilecek kadar güçlendi. Ağırlığını kalça kemikleri üstüne yaslayıp ellerini rahatça kullanabiliyordu.

Çok güzel bir çocuktu ve olması gerekenden hızlı büyüyordu ama dört ayaklıydı. Duyuları ebeveynlerininkilere oranla kat kat güçlüydü ve eğer ebeveynleri normal insanlar olsa çocuğun gücü onlar için ciddi bir sorun hâline gelebilirdi. Üstelik hastalığın taşıyıcısıydı. Eli ve Meda bunun doğruluğundan zaman içinde emin olacaklardı ama en baştan itibaren şüphelenmişlerdi.

En önemlisiyse oğlanın insan olmamasıydı.

Eli bu gerçeği kabullenemedi. Jacob'a iki ayak üstünde yürümeyi öğretmeyi defalarca denedi. İnsan çocuklar iki ayak üstünde yürürdü. Bir oğlanın, bir adamın da iki ayak üstünde yürümesi gerekirdi. Eli'ın oğlu köpek gibi dört ayak üstünde yürümemeliydi.

Eli pes etmeden denemeye devam etti; ta ki oğlan göbeğini yere yapıştırıp isyan edercesine çığlık atmaya başlayana kadar.

"Canım, o daha çok küçük," dedi Meda bir kez daha. "Dengesi iyi değil. Bacakları güçlenmedi."

Büyük ihtimalle asla güçlenmeyeceklerdi ve kadın bunu biliyordu. Oğlunu Eli'dan korumaya çalışıyordu. Bu durum Eli'ı öylesine utandırmış, öylesine öfkelendirmişti ki kadınla bu konu hakkında konuşmayı bıraktı.

Kendi oğlunu babasından korumaya çalışmak da ne!

Oysa belki de Jacob'ın kadının korumasına gerçekten ihtiyacı vardı. Eli'ın oğlana bakmaya bile utandığı zamanlar oluyordu. Dört ayak üstünde dolaşan bir çocuğun sonu ne olacaktı? Farklılığını saklayamayan bir ucube. Oğlanı nasıl bir hayat bekliyordu? Çölün bu sapa yerinde bile oğlanı hayvan sanıp vurabilirlerdi. Peki ya onu vurmak yerine yakalarlarsa? "Araştırılmak" üzere bir hastaneye mi gönderilecekti yoksa işaret diliyle iletişim kurabilen zeki maymun türleri gibi kafese mi konulacaktı? Belki de normal insanlara gösterilecek, taciz edilecek veya işkenceye maruz kalacaktı. Eğer hastalığı yayarsa kaynağın o olduğu hemen anlaşılacaktı. O zaman kesin kafese konulacak hatta belki öldürülecekti.

Eli oğlanı çok seviyor ve ona dünyanın her yerinde yaşayan tüm çocukların bir hak saydığı insanlık bilincini aşılamak istiyordu. Bazen oturup oğlanın kendi kendine oyun oynamasını seyrediyordu. Jacob başlarda adamın yanına gelip ilgi çekmeye, hatta Eli'ın tahmininee babasına güven vermeye çalışıyor veya yaşadığı umutsuzluğu hissediyordu. Bir zaman sonra oğlan adamın yanına gitmeyi bıraktı. Aslında Eli çocuğu hiç geri çevirmemiş, hatta iki ayak üstünde yürümeye zorlamayı bile bırakmıştı. Hatta ve hatta Eli, Jacob'ın ödül almak için iki ayak üstünde zıplayan bir köpekten daha zarif bir şekilde iki ayak üstünde yürüyemeyeceğini kabul etmeye de başlamıştı. Buna karşın oğlan adamdan kaçınmaya başladı.

Eli bunu fark etmekte geç kaldı. Jacob'a seslenip de oğlanın irkilerek geri çekildiğini gördüğünde Jacob'ın kendi isteğiyle en son adama dokunmasının üstünden günler geçmiş olduğunu fark etti.

Günler. Kaç gün? Eli düşüncelerini geri sardı.

Bir hafta belki. Tam da adam bu kadar âciz bir çocuğu hayatta tutmanın canilik olup olmadığını düşünmeye başladığı sıralarda çocuk adamın yanına gelmeyi veya ona dokunmayı tamamıyla kesmişti.

Günümüz 26

Dehşete düşmüş Rane, araba sülalesinin fertleri arasında yapayalnız oturuyordu. Kızı bir zamanlar çiftlik evinin oturma odası olan yerin zeminine sırtını duvara yaslayarak oturtmuşlardı. Kız hâlâ kelepçeliydi ve kendini bitap düşmüş hissediyordu. Kolları, bacakları ve sırtı ağrıyordu ve oturuşunu değiştirmeye ihtiyacı vardı. Bir seferinde duvardan biraz uzaklaşıp yere uzanmayı başarmıştı. Gözlerini kapadığı anda sol memesinde bir el, sağ baldırında başka bir el bitivermişti.

Hızlıca doğrulup ellerden kıvranarak kaçmıştı. Araba sıçanları onun bu hâline gülmüştü. Kıza tecavüz edebilirlerdi. Kız bunun eninde sonunda olacağından emindi. Ama adamlar o sırada çiftliğin kadınlarıyla –anne ve on üç yaşındaki kızı– meşgullerdi. Bu annenin bir de on iki yaşında oğlu vardı. Rane bazı araba sıçanlarının oğlana da tecavüz ettiğinden bahsedildiğini duymuştu. Elbette. Rane'yi çiftlik ailesinden geriye kalanların tutulduğu yatak odası/hücre kapısının hemen karşısındaki koridor kapısının önüne koymuşlardı. Kızın içeri giren ve çıkan ve bu sırada fermuarlarını indiren ve kapayan araba sıçanlarını görmeme şansı yoktu. Kapı her açıldığında inleme, yalvarma, dua, ağlama veya çığlık seslerine maruz kalıyordu. Çiftlik evi sağlam bir yapıydı. Kapılar kapalı olduğu sürece dışarı ses çıkmıyordu. Rane araba sıçanlarının kendisini başına gelecekleri görebilsin diye bulunduğu yere özellikle yerleştirdiğini düşünüyordu.

Sülale fertleri çiftlik ailesinin kütüphanesinden buldukları, İsa'nın İkinci Gelişi'yle ilgili 1998 yapımı klasik bir film izli-

yorlardı. Yirminci yüzyılın sonlarına doğru bu tür filmler çok revaçtaydı. Kimileri dini, kimileri din karşıtı, kimileriyse düpedüz dini sömüren Sodom ve Gomora'yla ilgili filmlerdi. Bazıları amaç güden filmlerdi: Mesela Tanrı'nın bir kadın veya yunus veya çöpe atılmış bir çocuk bedeninde geri geldiği hikâyeler. Bazılarıysa bilimkurguydu. Mesela Tanrı 82. Eridani Yedi yıldızından Dünya'ya gelmiştir...

Eh, belki de Tanrı, yüzyılın dönümünden birkaç yıl sonra Proxima Centauri İki'den gelmişti. Ölümcül bir mikrop biçimine girmiş ve kendi üremesi için bir babanın ölüm döşeğindeki kızına tecavüze yeltenmesine sebep olmuş – kızı da bunu umursamamıştı.

Rane gözyaşlarının geri gelmemesini isteyerek gözlerini sıkıca yumdu ama başarısız oldu. Daha kötü ne olabilirdi? Fidye ile kurtarılamadan önce üç dört araba sıçanı tarafından tecavüze uğramak mı yoksa Elilara ve mikroba teslim olmak mı? Yoksa hastalık artık araba çetesine de bulaştığı için bu ikisi bir miydi? Yok, büyük ihtimalle Stephen Kaneshiro'nun yanında daha güvende olurdu, üstelik kızın canını yakabilecekken hiçbir şey yapmamış, o anlamamış olsa da kendisine ait kimi şeyleri kızla paylaşmaya çalışmıştı.

Ama bir yanda Jacob vardı. Tüm Jacoblar. Stephen Kaneshiro'yla birlikteliği ona insan bir çocuk vermeyecekti. Araba çetesinin ne vereceği önemli bile değildi. Fidye parasını aldıklarında kızı serbest bırakacaklardı ne de olsa. O zaman kızın bir doktora görünüp hastalığı ve olası bir hamileliğe karşı çözüm bulma şansı olacaktı. Eğer araba sülalesi kızı fidye ödenene kadar öldürmezse tabii.

Kız bir şekilde koridorun ucundaki sesler ve bu seslerin üstündeki etkisine rağmen oturur pozisyonda uyuyakalmayı başardı. Eğer bu sürede kendisine dokunan başka eller olduysa da hissetmedi.

Uyandığında inanılmaz acıkmıştı. Film bitmiş, araba sıçanları oraya buraya ateş edip bağırmakla ve kızın neredeyse tadını alabileceği kadar iğrenç ter kokuşmakla meşguldü. Kızın

ilk güdüsü onlardan uzaklaşmak olduysa da açlık dayanılmazdı. Açlıktan beyni bile zonkluyordu.

En yakınındaki araba sıçanına yemek vermesi için yalvardı ama adam kızı ayağıyla yana itekleyip kendisine uzatılan silahları mermiyle doldurmaya devam etti. Silahların çoğu bu adama uzatılmıyordu. Onların kullanıcıları doldurma işini kendileri birkaç saniyede yapabiliyordu. Ama bazı silahlar eski ve yavaştı, mekanizmaları ara sıra takılıyordu. Bunlar yeniden mermi dolduran adama iletiliyordu.

Kız çaresizdi ve hiç düşünmeden poposunun üstünde milim milim hareket ederek mutfağın yolunu tuttu. Mutfağın yerini biliyordu. Kızlar babalarından kurtardıklarında ilk bırakıldıkları yer tam olarak burasıydı.

Rane bu olanları hatırlamak istemeyerek kafasını salladı. Keira'nın nerede olduğundan veya kızın başına neler geldiğinden bihaberdi. Keira'yı merak ediyordu ama şu an bunu düşünmenin sırası değildi. Babasının nerede olduğundan bile emin değildi. Adam besbelli hastaydı. Fark etmeden kendisine zarar verebilirdi. Emirlerine uymayı kabul etmezse araba sıçanları adamı incitebilirdi. Gerçi adam için ne kadar endişelenirse endişelensin zihnini ona odaklayamıyordu. Açlıktan öylesine zayıf, öylesine hasta düşmüştü ki. Ve mutfak çok uzağındaydı.

Birisi onu yolda durdurduğunda ne kadar yol katettiğinin farkında bile değildi.

"Ne cehenneme gittiğini sanıyorsun, kızım? Neyin var?"

"Açım," dedi nefes nefese.

"Aç mısın? Siktir sen hastasın. Sırılsıklam olmuşsun."

Rane başını yukarı kaldırmayı başardı ve kendisini durduranın sandığı gibi bir erkek değil, pes sesli bir kadın olduğunu fark etti. Tabii ya. Kadın gibi kokuyordu. Rane başını iki yana sallarken kadınlar ve adamların hep bu kadar farklı kokup kokmadığını hatırlamaya çalıştı. Ama kafasını bu konuya odaklayamadı.

"Lütfen," diye yalvardı, "bana birazcık yemek ver."

"Yemek yiyebilecek kadar gücün bile yok gibi."

"Lütfen," derken ağlamaya başladı. Rane şu son birkaç gün

yıllardır ağlamadığı kadar ağlamıştı. Ya bu kadın yemeğe ulaşmasına engel olursa? Daha şimdiden açlığın sebep olabileceğini düşünmediği kadar acı çekiyordu.

Kadın, "Yerine git ve ayak altında dolaşma," dedi. İri ve tıknazdı. Rane, ne kadar güçlü olursa olsun böyle birisinin üstesinden gelemezdi. Şimdi tüm âcizliğiyle sürüklenerek duvar dibindeki yerine götürüldüğünü hissetti.

Kadın, "Burada kal!" dedi ve ağır botlarıyla rap rap uzaklaştı. Rane, kadın gider gitmez mutfağa doğru sürünmeye başladı. Kendine hâkim olamıyordu.

Yol boyunca birisi kızın canını çok acıtarak eline bastı ve sonra birisi kıza bağırarak lanet okudu ama başka kimse yolunu kesmedi. Mutfağa ulaştığında gözünün ucuyla mutfak lavabosunun yanındaki namlu deliğini bulmuş biri olduğunu gördü. Deliğin önünde üstü çıplak kel bir adam oturmuş düzgün bir ritimle ateş ediyordu. Adamın bedeninde birkaç kafayı kaplamaya yetecek kadar kıl vardı.

Goril, diye düşündü Rane. Ateş etmekte olduğu şeylerden daha insan değil. Burada dedesi ve babaannesiyle pazarlığı sürdüren herhangi biri var mıydı yoksa herkes Eliları öldürmeye çalışmakla mı meşguldü? Ev kaç gündür kuşatma altındaydı? İki mi? Üç mü? Daha mı fazla? Hatırlayamıyordu.

Koca buzdolabının kapak kulplarından birini tutarak kendini dikleştirdi ve kapağı açarken asılarak ayağa kalktı. Dolapta pek az yiyecek vardı. Birkaç taze sebze – domates, pörsük bir havuç, iki salatalık, taze soğan ve fasulye.

Bulabildiği her şeyi yedi. Çatışma durulup da mutfağın diğer yanındaki kıllı adam kızın farkına varıncaya dek o dolabın diğer kapağını da açmış ve büyük ihtimalle o günün akşam yemeği olarak ayrılmış birkaç parça biftek bulmuştu. Biftekler çiğdi, hatta kimilerinin buzu çözünmemişti. Dolapta pişmiş etler de vardı – daha önce fırınlanıp yenmiş yemeklerin artıklarından yapılma bir tabak.

Rane hiç düşünmeden çiğ eti seçti. Soğukluğundan rahatsız olmuştu ama etin çiğ olduğunu ilk parçanın kemiğini sıyırıp da

ikinciye geçene dek fark etmedi. Çiğ olanlar daha iyi kokuyordu, hepsi bu.

Nihayet gücü yerine gelmeye başladığında kana bulanmış ellerini ve elinde tuttuğu kanlı et parçasını görünce afalladı. Orta pişmiş eti bile sevmezdi ve o güne dek Keira'nın deyimiyle kömür gibi olmuş iyi pişmiş eti tercih etmişti. Ama bu et, soğukluğunu saymazsak, hayatında tattığı en iyi şeydi.

Araba sıçanı kızın ne yaptığını görünce şaşkınlık içinde ikinci bifteği kızın elinden almak üzere yanına geldi. Kız var gücüyle adamın bir parmağını ısırmaya çalıştı. Eğer kelepçeli el ve ayakları hareketini kısıtlamıyor olsaydı başarılı olacaktı. Bu hâlde bile sergileyebildiği atiklik ve saldırganlık sıçanı kendisinden uzaklaştırmaya yetmişti.

"Tanrı'nın cezası," dedi adam kızın bir ağız dolusu bifteği ısırışını izlerken. "Sen ve tüm ailen delirmişsiniz."

Adam maymunun tekiydi. Sert kaş çıkıntıları, düzleşmiş kırık bir burun ve kimsenin var olduğuna inanmayacağı türde vücut kılları. Ve Rane artık karnı doymuş ve gücü yerine gelmiş hâliyle adamın kokusunu ilgi çekici buldu.

Adam iğrenme ve hayranlık arasında gidip gelerek kendisini izlerken bifteğini bitirdi. Sonra ağzını sildi ve gülümsedi. Adamın da güleceğinden emin olarak, "Sana zarar vermem," dedi.

Adam şakasını anlamamışçasına, "Tabii zarar veremezsin, kızım," dedi.

"Çok acıkmıştım."

"Delirmiştin – *hâlâ da delisin*."

Adam kızdan hoşlanmıştı. Kız bunu adamın temkinli suratının arkasındaki pis bakışlarından anlamıştı.

"N'olmuş?" dedi omuz silkerek. "Bugünlerde kim deli değil ki zaten?" Zamanında bunu ona babasının hastalarından biri – asit yanıkları hariç Keira'nınki kadar pürüzsüz ciltli bir hırsız– söylemişti. Özel bir tedavi gerektiği için anklav hastanesine yönlendirilmiş ve Rane onu hastaneden ayrıldıktan sonra çetesine geri dönme kararından vazgeçirmeye çalıştığında onunla alay etmişti. Kendi cinsiyle bir araya gelene dek ona asit atanla

ödeşme fırsatı olmayacaktı. Kendi cinsi adam yerde kıvranırken onu bırakıp kaçmış olsa da bu böyleydi.

"*Sen delirmişsin!*" diye bağırmıştı adama.

O da, "*N'olmuş? Bu günlerde kim deli değil ki zaten?*" diye karşılık vermişti.

"*Ben değilim,*" demişti Rane. "*Hiçbir zaman da deli olmayacağım. Madem istediğin bu o zaman çek üstüne sifonu!*"

Babası kızın hastanede gönüllü çalışmasına yeni yeni izin vermeye başlamıştı. Oğlanın kendi kendine zarar veren inadı kızı çok sinirlendirmiş ve kız oğlandan daha güçlü olduğu gerekçesiyle kendini avutmuştu. Oğlan istese tamamen iyileşip anklavlardan birinde iş bulabilirdi. Kız ona babasından yardım isteyebileceğini anlatmıştı. Ama oğlan buna rağmen lağımı tercih etmişti. Kız çok daha güçlü ve daha zekiydi.

Yoksa bu görüşü yeterince sınava tabi tutulmamışlığından mıydı?

Kendisini bu mide bulandırıcı adama iten şeyin hastalık or-

ganizmaları olduğunun bilincindeydi. Ve hiç düşünmeden onlara teslim oluyordu. Stephen Kaneshiro karşı koymuş ve kıza tecavüz etmemişti. Kız da istese karşı koyabilirdi.

Kasıtlı olarak bir biftek daha aldı. Artık pek aç değildi ama etin kokusu hâlâ çok güzeldi. Elinden geldiğince vahşi hareketlerle ete yumulmakta zorlanmadı. Çenesinden ve kollarından kanların akmasına izin verdi ve eti ara sıra dudaklarını şapırdatarak ağzı açık çiğnedi. Sonunda maymun adamın bir öğürme sesi çıkarıp geri gittiğini duydu.

Silah sesleri durulmuştu. Rane mutfakta yalnız – ve yalnız olduğu için mutluydu. Eğer kelepçelerden kurtulabilirse arka kapıdan sıvışabileceğini düşündü. Büyük olasılıkla evde bu kelepçeleri kesebilecek türde bir şey yoktu. Plastiğin sadece görüntüsü uyduruktu. Belki de kelepçelerden kurtulmak için çekiştirmez ve sakin davranırsa bileklerini aradan geçirebileceğini akıl etti. Babasının bunu yapmaya çalışıp başarısız olduğunu hatırlıyordu. Ama babasının doğru kas gruplarını kullanamadığı ve kendisine yardım edecek hiç yağı olmadığı gibi bir izlenimi

vardı. Denemesi gerekiyordu. Yapacağı herhangi bir şey burada oturup kendisini esir alanların veya hastalık organizmasının bir sonraki hamlesini beklemekten daha iyi olacaktı.

Birkaç dakika sonra, tam kendisini bile şaşırtan bir esneklik ve beceriyle ellerinden birini kurtarmışken beyaz saçlı genç bir kadına yakalandı.

Eğer Rane'nin ayaklarını kurtaracak vakti olmuş olsa kadın alarm vermeden onu susturmayı başarabilirdi. Ama hâl böyleyken tek yapabildiği kadının üstüne sıçramak ve sorunun ne olduğunu anlamak üzere koşarak gelen maymun adam tarafından durdurulmak oldu.

Maymun kızın bileklerini yakalayıp sıkıca tuttu. "Vay, orospu çocuğu," dedi sırıtarak. "Hayatımda ilk kez bu kelepçelerden kaçabilen birisine denk geliyorum. Yuh, zamanında benim bile kaçmayı denemişliğim var. Kızım ne yaptın lan sen?"

Adam kızın fazla yakınındaydı. *Fazla!* Neredeyse yenilebilir bir şey gibi kokuyordu. Karşı konulamaz. Kız bedenini adama dayadı.

"Of, Tanrım," dedi beyaz saçlı kadın. "Bu insanların nesi var?"

Maymun, Rane'yi bırakmadan, "Anladıysan bana da anlat," dedi. Kız dışarıdan gülümseyerek ama içinden çığlık çığlığa, tüm bedenini adamın kıllı vücuduna sürtmeye başladı. Sanki iki kişi gibi hissediyordu. Birisi bu adamı –veya belki herhangi bir adamı– istiyor, hatta ihtiyaç duyuyor ve ona sahip olmaya mecbur hissediyordu. Elleriyle adamın kemerini çözmeye başladı.

Bir yanıysa hâlâ *kendisiydi.* O kısmı çığlık atıyor, ses çıkaramadan ağlıyor ve hayali parmaklarıyla bu maymunun çirkin suratını pençeleriyle itiyordu.

Gerçek parmaklarıysa titredi ve adamın kemerinin orada bir an duraksadı. Sonra organizma kızın kontrolünü tamamen ele geçirdi. Bedeni organizmanın dürtüleriyle hareket ediyordu ve eylemleri hislerini baskılıyordu. Sanki bir parçası içten içe ölüyordu.

Beyaz saçlı kadın, "Kızı rahat bırak," dedi. "Belli ki hiç enerjisi yok. Kimbilir sonrasında ne manyaklığa kalkışacak. Hem unutma ki fidye için onu sağlam tutmamız lazım."

Maymun hırladı. "Sen seninkini düşün, Dumancık. Bunun alıcıları onu biraz kullanılmış almayı kabul edecek, mecbur." Adam Rane'yi bağlı ayaklarından tutup havaya kaldırdı. "Neyse ki bu çocuk genç. Sen senin hasta yaşlı adamı ne yapacaksın onu düşün." Rane'yi başka bir odaya götürürken böğürtülü bir kahkaha attı.

Yeni oda boş değildi. Orada yan yana kıvranan, inleyen ve Rane'nin o an anlam veremediği başka sesler çıkaran insanlar vardı. Maymun, kızı boş bir yatağa fırlattı. Bu odada birden fazla yatak vardı. Maymun kızın ayaklarını serbest bıraktı ve sıradan bir şey yapıyormuşçasına kıyafetlerini yırttı. Sonra da kızın üstüne çıktı ve kızın canını öylesine yaktı ki kız çığlık çığlığa kaldı. Ama kız çığlıklar atarken bile bu yaptığının *gerekli* olduğunun bilincindeydi. İstese o da adamın canını yakabilirdi. Adam kı-

zın baldırları arasında eğilmiş hâldeyken ne kadar savunmasız olduğunu ve kızın istese kendisini öldürebileceğinin farkında değildi. Kızın bulanık olarak hatırladığı bir an vardı ki istese o anda adama karşı üstünlüğünü kullanabilirdi. Ama artık o an geçmişti. Adamın gırtlağı, gözleri ve kasıkları kızın uzağındaydı. Kız bir şekilde acıya katlandı ve adamın işi bitip de kızı yeniden bağlarken umursamaksızın kanlar içinde yattı. Adam bu sefer kızı kolları ve bacaklarından yatağın dört bir ucuna bağlamıştı.

Bir zaman sonra başka bir adam geldi. Kız bu adamı tanımıyor, daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Bu adam canını bir önceki kadar yakmadı. Kızın bedeni adam kıza dokunana kadar iyileşmiş gibiydi. Ne adamın yaptıklarını ne de ondan sonra gelen adamı umursadı. O noktada artık bedeninin kendi kendini iyileştirdiğinin farkındaydı. Organizma bedeniyle ilgileniyordu.

Geçen zamanı ve adamları takip edemez olmuştu. Bir ara aç hissetmeye başladığında kendisiyle birlikte olan adamdan yiyecek getirmesini istedi. Adam başlangıçta kıza gülse de sonra ona çiğ et ve çiğ sebzelerden oluşan bir öğün getirdi. Kızı çözdü ve

beslenmesini şaşkınlık ve tiksintiyle izledi. İzlemek üzere birkaç kişi daha gelmişti. Hepsi kirli ve tedirgin kokuyordu ama kızı rahatsız etmedikleri için kız da onların varlığını yoksaydı.

Birisi yeniden kollarını bağlamaya çalıştığında karşı koydu. Kız artık bir yatağa –veya herhangi bir yere– bağlanmanın fazla tehlikeli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Artık daha güçlüydü ve etrafında olup bitenin daha net farkındaydı.

Bir köşede kana bulanmış genç bir oğlan çöp torbası gibi duruyordu. Kıpırdamıyordu. Belli ki işkence edilmiş, kesilerek sakat bırakılmıştı. Elleri hâlâ bağlıydı. Kız oğlanın kan kaybederek öldüğünden emindi. Kulakları ve penisi kesilmişti.

Kızın yanındaki yatakta yatan kadın bir süre boyunca hırıltılar çıkararak ağlamıştı. Şimdiyse kolları ve bacaklarından küçük bir yatağa gerilmiş bilinci kapalı yatıyordu. Rane kadının kısık nefes alıp verişlerini duyabiliyor, görebiliyordu.

Başka bir yatağa bağlanmış genç bir kız Rane'ye yapılanları izliyordu. Kızın el ve ayak bilekleri kelepçelerin insancıllığına karşın kan revan içindeydi. Bedeni tamamen morarmış ve kana bulanmıştı ve gözlerinde bir sorun vardı.

Kız aniden uzun ve tiz bir çığlık kopardı. Ona ne dokunan ne de onunla ilgilenen vardı ama kız bir adam yanına gidip de ona tokat atana dek bağırdı. Sonra aniden sessizliğe gömüldü.

Rana büyük bir ciddiyetle, "Bağlanmak istemiyorum," dedi kollarını tutmak için çabalayan adama. Kelepçelerden kaçınmak için fazla çaba harcaması gerekmediğini o an fark etmişti. Bu adam –hiç de öyle görünmese de– daha önce muhatap olduğu adamlara göre çok daha zayıftı sanki. Ya da belki kız güçlenmişti.

Kız konuştuğunda onu bağlamaya çalışan adam dışındaki herkes güldü. Adam, "Yardım edin," dedi. "Tır gibi güçlü bu karı! Benimle oyun oynuyor!"

Kızın oyun oynadığı falan yoktu. Aniden ikinci bir adam gelip kızı tuttu ama kız ikisini birden ittirerek oturdu. Hâlâ çıplaktı, yanındaki küçük kız gibi kan ve pislikle kaplıydı. Ama artık ne kadar güçlü olduğunu anlamaya başlamıştı. Belki bir

gün güçleneceği kadar güçlü değildi bile. Büyük ihtimalle. Ve ne olursa olsun buradakilerin düşünebileceğinden çok daha güçlüydü – kaçabilecek kadar hatta. Çırılçıplakken kaçmak bile burada kalıp bu sıçanlar kendisine yapacakları yeni şeyleri tasarlarken organizmaların kendisini canlı tutmasına izin vermekten daha iyiydi.

Kız ikinci saldırganıyla savaşırken kızıl saçlı siyah bir kadın yeni tip otomatik bir tüfeği kıza doğrulttu. Kız silahı gördüğünde öleceğini sandı. Ama tam o anda açık kapıdan gelen silah seslerini duydu.

Birisi, "Hey, Porsuk" diye bağırdı, "yaşlı adam gitmiş. Penceresini sökmüş!"

Kızıl saçlı kadın, "Oha!" dedi. "O pencereleri kimse tek başına çıkaramaz. Duvarın yarısını da yıkmış olması lazım. Ona biri yardım etmiş olmalı!" Sonra yeniden düşündü ve, "Duman nerede?" diye sordu.

Demek babası gitmişti.

Kaçmıştı! Yeni edindiği kuvvetini kullanarak kaçabilmişti! Ya Keira? Belki o da kaçmıştı. İnsanlar çok çelimsiz göründüğü için onu fazla ciddiye almazdı. Ama belki...

Rane, kızıl saçlının üstüne atladı. Kadının dikkati başka yöne çevrilmişti. Şimdi Rane hareket ederken âdeta ağır çekimde tepki veriyor gibiydi.

Rane silahı ele geçirdi, tüfeğin dipçiğiyle kadının kafasına bir yandan vurdu, sonra silahı diğer araba sıçanlarına doğru savurdu. İki yüz mermilik silah, şarjörü tamamen dolu, otomatiğe alınmış. Birkaç saniye geçti ve birisi kahkaha attı. Belki elinde tüfek tutan çıplak bir kız görmek komik gelmişti. Olsun varsın.

Birisi namluyu tutmak için uzandı. İşte bu Rane'nin tahmin edemeyeceği seviyede bir aptallıktı. Tetiği çekti ve silaha uzanarak namluyu kendi karnına çeviren adamı vurdu. Tüm grubu taramamak için kendini tuttu.

Yaralanan adam çığlık attı, ikiye katlandı ve yere devrildi. Rane başka canına susamış biri var mı diye anlayabilmek için adamdan uzaklaştı ve etrafına bakındı. Görünüşe göre başka kimsede silah yoktu. Genellikle bu odaya silahla girilmiyordu.

Kimse kıpırdamadı.

Rane ufak tefek bir kadına, "Giysilerini çıkar," dedi.

Kadın anladı, hemen soyundu, kıyafetlerini Rane'ye fırlattı ve yerde kanlar içinde böğüren sıçana yan gözle baktı. Kızıl saçlı kadın adamın yanında diz çökmüş basınç uygulayarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

Rane, "Hadi, cehennemin dibine," dedi. "Hepiniz, dışarı!"

Herkes kapının dışına dökülürken kız da kendi hızının onların sayısal üstünlüklerine ve teşkilatlanmalarına karşı bir avantaj yarattığını umarak peşlerinden gitti. Kendisine verilen kıyafetleri yakalamak için tam anlamıyla durmadı bile. Daha sonra, güvenli bir ortama ulaşıp babasına katıldığında ve Needles yolunu tuttuğunda giyinebilirdi.

Ok gibi bir hızla kapıdan koridora fırladı ve oturma odasını geçti. Etrafında kimi şeyler döndüğünün farkındaydı ama bunların hepsi ona göre öylesine yavaştı ki Rane ne denli hızlı olduğunu algılayabiliyordu.

Ve dışarıda gürültü kopuyordu. Motorlar, yanaşan araçlar, bağıran insanlar. İşte kızın dikkatini uzaklaştırdığı velvele. Başka araba çeteleri geliyordu. Kızın ulaşmaya çalıştığı dışarıyı işgal eden yeni araba sıçanları. Şimdiden silahlarını ateşlemeye başlamış ve Elilarla çatışmaya girmişlerdi. Kız dışarı çıkarsa çapraz ateş arasında kalacaktı.

Sırtını ön kapının yakınındaki duvara yaslayıp silahını sıçanlardan birine doğrulttu.

"Kapıyı aç," dedi.

Adam, "Açamam," diye yalan söyledi. "Özel bir anahtar gerekiyor." Adamın yalan söylediği daha bariz olamazdı.

Kız silahını ateşler ateşlemez adam yere yığıldı. Kızın içindeki çığlıklar bir anda geri geldi. İnsanlara ateş ediyor, birilerini öldürüyordu. Oysa o bir gün doktor olacaktı. Doktorlar öldürmezdi; onlar insanların iyileşmesine yardım ederdi. Babası yıllar boyunca silah taşımış ama hiç kimseyi öldürmemişti. Ve o buradan kimseyi öldürmeden kaçmayı başarmıştı.

Ama Rane yapamıyordu.

Kararsızlık, zayıflık veya merhamet gösterdiği anda bu insanlar onu lime lime edecekti. Bu odada en az onun kadar iyi silahlanmış birkaç kişi vardı, en az. Rane'nin lehine olan tek şey akıl almaz hızı ve belki de buradakilerin kimsenin kahramanlık yapmasına gerek kalmadan ondan kurtulabileceklerine dair inançlarıydı. Kızın sıçan çeteleriyle ilgili duyduğu hiçbir hikâye onların kahramanlıklarına dair değildi. En iyi ihtimalle acımasızlığı kahramanlık olarak görüyor olacaklardı.

Kız ikinci bir adama, "Kapıyı aç," dedi.

Adam tökezledi ve itaat etti.

Kız üçüncü bir kişiyi seçerek: "Sen!" dedi. "Şuna yardım et!"

"Onun yardıma ihtiyacı yo- Hayır!"

Kız az kalsın bunu da vuracaktı. Adam apar topar ilk adamın yanına koştu ve ilk adam kapıyı açarken yanında dikildi.

Elbette kapı hareket ettiği anda Elilar kapıya ateş etmeye başladı. Birisi -belki yeni gelen araba sıçanlarından biri- verandaya koştu ama kapıya varamadan yere devrildi.

Rane odadan kaçarken bunların tamamını duyuyordu. Kapının dışındaki savaşa dahil olmayı planlamamıştı. Orada neler olduğunu bilse savaşın ortasına dalmaya kalkmazdı. Ancak bir kez oraya ulaştıktan sonra dikkat dağıtıp arka kapıya koşmak zorunda olduğunu fark etti.

Koşarken birisi ona nişan aldı ama kız çok hızlıydı. Mutfağa vardığında durdu, arkasına döndü ve biraz önce geçmiş olduğu kapıya ateş açtı. Bu onu takip eden biri varsa durdurmalıydı. Kız duraksadı ve kapı eşiğinde hareket eden şeyler görünce kapının orayı silahıyla taradı. Sonra arka kapıya koştu. Eğer burayı açmak için anahtar gerekiyorsa mahsur kalmış olabilirdi. Tüm bunlar evin ne denli kurşungeçirmez olduğuna bağlıydı elbette.

Anahtar gerektirmeyen kapı kilitlerini eliyle hızla döndürerek açtı. Sonuncuyu silahıyla vurması gerekmiş ve neyse ki bu yolla kilidi kırabilmişti. Ne yazık ki tam ateş ettiğinde başka birisi de ona ateş etmiş ve belinden vurmuştu.

Kız dizlerinin üstüne çöktü, arkasına dönmeye çalıştı ama yeniden vuruldu. Bu sefer merminin etkisiyle kendi etrafında

döndü. Silahına sıkı sıkıya tutundu ve bir şekilde odanın öbür tarafını taramayı başardı. Çığlıklar duyduğunda bir şeyleri vurmuş olduğunu biliyordu.

Tetiği ancak ve ancak kendisine kapı eşiğinden bir tezgâhın ardından bakan kız kardeşini bulanıklığın arasından gördüğünde bıraktı. Sonra kapının oraya sıkışmış olduğu ve ayaklarını oynatamadığı –hatta ayaklarını hissedemediği– için görebildiği araba sıçanlarına son mermilerini savurdu. Başka birisi son defa vurmadan hemen önce maymun herifin yere düştüğünü görmenin zevkini tattı.

Hastalık organizması acımasızdı. Kızı bedeninin ikiye ayrıldığından emin olduğu anlarda bile hayatta tuttu. Birisi tepesinde dikilip bağırırken ve sonra onu saçlarından tutup kafasını kaldırdıktan sonra kör bir bıçakla yavaş yavaş boğazını keserken bile bilincinin açık kalmasını ve her şeyin farkında olmasını sağlamıştı.

Geçmiş 27

Kadınlar Eli'dan korkar olmuştu - çocukları adına. Gwyn'in, Eli'dan olma kız çocuğu dört ayak üstünde koşuşturmaya başlamıştı; Lorene'in, Zeriam'dan olma kızında da aynı fiziksel olağandışılıklar vardı. O da dört ayaklı, vaktinden hızlı gelişen, güçlü, güzel minik bir insandışı varlık olacaktı. Eli bunu görebiliyordu. Çocukları acıklı bir sessizlik içinde izledi.

Kadınlar bir gün Eli'yı oturtup konuştular. Bu sefer, içine kapanmış ve sessiz Meda kenarda otururken kadınlar adına Gwyn söz aldı.

"Senden korkuyor olmaktan memnun değiliz," dedi Gwyn, etrafında toplandıkları yemek masasına yaslanarak. "Sana ihtiyacımız var." Yan gözle Meda'ya bakış attı. "Ve seni seviyoruz. Ama korkuyoruz."

Adam sert bir tonda, "Neden korkuyorsunuz?" diye sordu. Kadınların ne diyeceği umurunda değildi. Çocuklarla ilgili yaşadığı hüsran adamı zaten içten içe kemiriyordu.

"Neden olduğunu biliyorsun," dedi Gwyn. "Çocuklar bile biliyor. Neden olduğunu anlamıyorlar ama senden ölümüne korkuyorlar."

Adam gözlerini acı bir öfkeyle kadına dikti. Gwyn kadınların tümünü adama karşı örgütlemişti. Bu ilk kez oluyordu. Adam bu üç çocuğun -üç zavallı insandışı çocuğun- da babası veya en azından üvey babasıydı. Kimsenin kalkıp ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesine ihtiyacı yoktu.

Sonunda Meda fısıltıyla, "Onları seviyorsun, Eli," dedi. "Hepsini seviyorsun. Onlara zarar vermek için en içten duygularına karşı mücadele etmen gerekir."

"Onları incitmene izin vermeyeceğiz," dedi Lorene.

Gwyn, "Onları değiştiremeyiz," dedi. "Ve sen nasıl hissedersen hisset... eğer onların canını yakmaya kalkarsan seni öldürürüz."

Eli şaşkınlıkla kadına baktı. O, bu üç kadın içinde en yumuşak olanıydı, korunmaya ve teskine en çok o ihtiyaç duyuyordu.

"*Seni öldürürüz,*" diye tekrarladı aşırı sakin bir tonda. Adamın dik bakışlarından irkilmedi bile. Adam önce Meda'ya, sonra Lorene'e baktı ve Gwyn'in hislerinin onlar için de geçerli olduğunu gördü.

Masanın üstünden uzanarak Gwyn'in ellerini tuttu. "Ne hissettiğimi kontrol edemem," dedi. "Sizin canınızı yaktığının bilincindeyim. *Benim* de canımı yakıyor bu. Ama–"

"Bizi korkutuyor!"

"Biliyorum." Durdu. "İnsan zihinli ama dört ayaklı çocukların başına gelebileceklerin farkında mısınız? Düşünün hele!"

Meda, "İnsan zihinleri olduğu ne malum?" diye sordu.

Eli kadına düşmanca bir bakış attı.

Kadın, "Çok zeki oldukları kesin," diye devam etti, "ama zihinleri de en az bedenleri kadar değişik olabilir. Onları eğitebiliriz ama bir gün neye dönüşeceklerini şimdiden kestiremeyiz."

"Evet," dedi adam. "Kestiremeyiz. Ama hayatlarını nasıl bir dünyada geçireceklerini biliyoruz. Ve eğer uyum sağlayamazlarsa hayatlarının nasıl olacağını biliyorum – ve tabii ki uyum sağlamalarının mümkün olmadığı da biliyorum. Lağımların ve batakhanelerin kötü olduğunu mu zannediyorsun? Kafeslere ne dersin? Parmaklıklar falan. Asma kilitler."

"Hiç kimse buna–"

"Hadi ordan! Sonsuza dek bu minik şirin çocuklar olarak kalmayacaklar. Üstelik başkaları şimdi bile onları minik şirin çocuklar olarak görmeyecektir. Ve biz sonsuza kadar yaşayıp onları koruyamayacağız."

Kadınlar boş gözlerle adama baktılar.

Adam, "Bir şey daha söyleyeyim mi?" dedi. "Bunlar daha ilk çocuklar. Daha fazlasının olacağını *biliyorsunuz*. Eğer bana bir

şey olursa gidip kendinize bir iki adam daha bulmanız gerekecek. Kahretsin, bunu bana hiçbir şey olmasa da yapacaksınız zaten. Ayrıca bir iki kadın daha bulmamız da gerekecek tahminen. Organizmamız dışarıdaki hastalanmamış onca insanı yoksaymamıza izin vermeyecek."

Adama karşı çıkan olmadı. Kadınlar adamın söylediği şeyin yoğunluğunu en az onun kadar hissediyordu.

Lorene, "Ne yapıyoruz biz?" dedi fısıltıyla. "Ne yaratıyoruz?"

Eli gözleri kapalı geriye yaslandı. "Ben de kendime bunu sorup duruyorum," dedi. "Ve sonunda bir cevap buldum."

Hepsi adama dönmüş, bekliyordu. Adam o an bu kadınları sevdiğini fark etti. Bu elleri nasır tutmuş sıradan kadınları ne zaman sevmeye başlamıştı? Kadınlara vereceği cevap sevgiden olmayacaktı ama bu gerekliydi. Eğer adamın aklından geçenleri bilmeyi hak eden biri varsa o da bu kadınlardı. "Gelecek biziz," dedi yalınca. "Proxi İki'deki yaygın yaşam formunun sporlarıyız – ve o yaşam formunun sporlarını üreten spor keseleriyiz. Eğer biz hayatta kalabilirsek *ve eğer çocuklarımız da hayatta kalabilirse*, bu amacımızı yerine getirdiğimiz için, yani organizmayı yayabildiğimiz için olmuş olacak."

Lorene, "Hastalığı yaymaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Kasten mi? Yani... herkese mi? Ama sen demiştin ki–"

"Kasıtlı olarak yayalım demedim. Hatta *yaymamız gerektiğine* dair bir şey de söylemedim. Tek söylediğim eğer bunu yapmazsak bizim ve çocuklarımızın hayatta kalamayacağı. Ama dürüst olmak gerekirse ne onların ne de bizim gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum. Proxi İki'de ne aramamız gerektiğini keşfettikten sonra bu organizmanın orada yaşayan her türde bulunduğunu gördük. Bazılarının –mesela otobur canlıların– bağışıklığı vardı ve bunu kanıtlayamam ama pek çok türün soyunun tükendiğini tahmin ediyorum."

"Burada da tükenecek," dedi Lorene. "Mesela köpekler."

Eli başıyla onayladı. "Köpekler evet, belki çakallar, kurtlar ve

diğer köpekgiller. Kedilerin de fazla şansı olduğunu sanmıyorum ve bazı yılanlar – belki tüm yılanlar, hatta sıçanlar ve kemirgenlerin de çoğu. Tanrı bilir başka neler."

Lorene, "Ya insanlar?" diye fısıldadı. "Onlar da ölecek. Buradakilerden yedide dördü öldü. Gwyn'in bebeğini de sayarsak beş. Sizin mürettebattaki on dört kişinin onu öldü. Ya Andy? Andy Zeriam gibi kaç kişi daha feda edilecek, Eli?" Kadın ağlamaya başlamıştı. "Kahrolsun, kaç kişi?"

Adam ayağa kalkıp kadının yanına gitti. Kadın başta onu öfkeyle ittirse da hemen sonra adamı tutup kendine çekti.

"Ya insanlar?" diye tekrarladı adamla karşı karşıyayken.

Adam bir an sonra kadını kenara çekti ve Meda'nın yanına oturdu.

Meda, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Adam kafasını iki yana salladı. "Hiç. Şimdiye kadar nasıl yaşadıysak öyle devam etmek istiyorum."

"Ama–"

"Başka ne olabilir? Çocuklar konusunda haklısın. Onlar neyse o. Ben de haklıyım. Dünya bu hâldeyken hayatta kalmaları mümkün değil. Ama bu benim hastalığı bu çiftliğin dışına yaymak üzere bir şey yapacağım anlamına gelmiyor. Onların iyiliği için bile böyle bir şey yapamam. Ara sıra buraya insan getirmemiz gerekecek, hepsi bu."

Meda, "Geri kalan her şeyi kadere bırakmaktan bahsediyorsun," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı adam, "tam olarak böyle değil. Bastırmaya yönelik bir önlem almaktan, yani hastalığı burayla sınırlandırmak için elimizden geleni yapmaktan bahsediyorum. Ne gelirse. Ve bu süreçte üçünüzün yanımda olmasına ihtiyacım var."

"Ama çocuklar," dedi Meda.

"Evet." İç çekti. "Onlara zarar veremem. Siz üçünüz bana karşı örgütlenmeseniz bile yapamazdım. Ama... bir yandan onlara yardım da edemem. Ya siz?" Bakışlarını kadınlar arasında gezdirdi. Kimseden ses çıkmadı. Eli, "Olacağı varsa olur," diye

devam etti. "Ama ne olursa olsun sebebi ben olmayacağım. Ölü insanlar, ölü hayvanlar olabilir ama artık şehre gitmek yok çünkü şehre gidersek kontrolümüzü kaybederiz. Aklıma şu an gelmeyen pek çok şeyi de yapmak yok artık." Birkaç saniyeliğine gözlerini masaya dikti.

"Ve tabii ki olacak," dedi. "Eninde sonunda, bir şekilde olacak. Ve nihayetinde bunun sorumlusu da ben olacağım."

Günümüz 28

Keira –aşırı pişmiş ve aşırı baharatlı ama son derece doyurucu– koca bir öğünü yeni mideye indirmişti. Beyaz saçlı kız onu babasının yanına götürmek isteyene kadar iyiydi. *İyi* hissediyordu! Bu kadar iyi hissetmeyeli ne kadar zaman olduğunu hatırlayamıyordu bile.

Araba sülalesi kızı koridordaki depo tipi küçük bir dolaba sokup kilitlemişti. Kızın ağrısı başladığında Porsuk ne sıkıntısı olduğunu sormuştu. Kız lösemi hastası olduğunu söylediğinde adam omuz silkmişti.

"Ee?" demişti. "Bunun tedavisi var – bozuk hücreleri normale döndüren şu ilaç."

Kız, "Onu kullandım," demişti. "İşe yaramadı."

"Ne demek işe yaramadı? İşe yarıyor. Annemde yaramıştı. Onda da sendeki meretin aynısından vardı."

"Bende işe yaramadı."

Bunun üstüne adam kızı dolaba kilitlemeye karar vermişti. Çetenin bazı cahil ve korkak elemanları kızın hastalığının bulaşıcı olmadığına inanmamıştı. Porsuk da kızın iyiliği için onu dolaba kilitlemişti. Keira, çete elemanlarının ondan kurtulmayı nasıl iple çektiğine tanık olmuştu. Eğer kız ve ailesinin onlara aslında ne bulaştırmış olduğunu –kendilerini nasıl bir lanetin beklediğini– bilseler nasıl tepki vereceklerini düşünmeden edemedi. Yakında kendi başlarına keşfetmeye başlayacaklardı. Eli da bunu bekliyordu. Evi kuşatma altında tutması bundandı. Bu savaşı kazanmak için başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Kız adamın patlayıcılardan bahsettiğini duymuş ama sonra araba

sülalesinin izlediği gürültülü film dışarıdaki kısık sesleri boğmuştu.

Ama sonuçta patlayıcılar vardı. Eli, araba sülalesi kendisine katılmaya hazır olana kadar onların kurtulmak için yarattığı her türlü tehdidi durdurmaya hazırdı. Yanlarına çağırdıkları arkadaşlarının onlara ulaşmasına kesinlikle izin vermeyecekti. Keira başına ne geleceğini bilmiyordu ama hiç korku hissetmiyordu. Elleri ve ayakları bağlı olarak dolabın zeminine oturmuş, etrafındaki kutularda bulduğu eski dergileri karıştırıyordu. Kâğıdın böylesine israf edilmesine şaşırmıştı. Yalnızca beş altı dolara satılmış yüz yirmi sayfalık bir dergi. Nadide bir parça. Babasınınki gibi bilgisayar kütüphaneleri çok daha anlamlıydı çünkü daha az yer kaplıyor ve rahatlıkla güncellenebiliyorlardı ama nedense onlardan okumak bu kadar keyifli değildi.

Dolabın içindeki ışık loştu ve Keira bu durumdan çok memnundu. Eğer daha parlak bir ışık olsa kızı rahatsız edebilirdi. Beyaz saçlı kız kapağı açtığında eski bir *National Geographic*'i karıştırmaktaydı.

Beyaz saçlı kız gırtlaktan gelen pes bir sesle, "Baban seni görmek istiyor," dedi.

Keira başını dergisinden kaldırıp kıza baktı ve onun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti – kirli, görmüş geçirmiş, sert, amaçsız ama hâlâ genç ve hoş biri. Kızın yanık cildi beyaz saçlarıyla garip bir kontrast oluşturuyordu.

Keira, "Belki kız kardeşimi görmek istiyordur," dedi, "ama beni görmek istediğini sanmam."

"Kavga ettiği kızı sen değil miydin?" diye sordu beyaz saçlı kız.

Keira duraksamadan, "Evet," dedi.

"Fark etmez. İkinizden birini görmek ve sizi vurmadığımızdan emin olmak istiyor. Hadi." Keira'nın el ve ayak kelepçelerini çözdü.

Keira karşı koymak için durdu. Kızın kendisini zorla götürmeyeceğini tahmin ediyordu. Ama sonra aralarında olan biten her şeye rağmen babasını görmek istediğini fark etti – büyük

ihtimalle onun kızı görmek istemesiyle aynı sebepten. Babasının iyi olduğundan emin olmalıydı. Adam, en son gördüğünde aşırı yorgun ve hasta görünüyordu. Organizma Keira'yı güçlendirirken babasını zayıflatmıştı sanki. Rane nihayet Keira'ya ne halt yediklerini idrak etmesini sağladığında kızın babasından uzaklaşmasını sağlayan da bu olmuştu.

Keira işler böyleyken babasını her gördüğü seferin son sefer olabileceğini anlamıştı. Bu korkuyu inkâr etmeye çalışsa da bir türlü başaramamıştı.

Sonunda, "Tamam," dedi ayağa kalkarak.

Kız pürdikkat Keira'yı izleyerek, "O gerçekten senin baban mı?" diye sordu.

"Evet."

"O yarı siyah mı yoksa annenden mi?"

"Annem siyahtı. Babam beyaz."

Kız başıyla onayladı. "Benim annem İsveçliydi. Kimbilir burada ne işi vardı. İlk geldiği hafta tecavüze uğramış. İşte benim hikâyem."

Keira şaşkına dönerek ilk ağzına gelen sözcükleri dillendirdi. "Ama neden kürtaj–" Aniden durdu ve bakışlarını yere çevirdi. Bir insana neden aldırılmadığını sormak doğru değildi. Beyaz saçlı kızın neden böyle utanç verici bir sırrı kendisiyle paylaştığını anlamaya çalıştı.

"Karar verememiş," dedi kız hiç rahatsız olmamış gibi. "Başta benden kurtulmak istemiş, sonra emin olamamış, sonra ben doğmuşum ve artık çok geçmiş. Beni on dört yaşıma kadar tuttu gerçi. Sonra keçileri kaçırdı ve onu tedavi etmek için alıp götürdüklerinde ben de evden ayrıldım." İç çekti. "Ondan sonraki hayatım sülale beni evlat edinene dek bomboktu. Kaç yaşındasın?"

Keira, "On altı," diye yanıtladı.

"Sahiden mi? O kaç yaşında?"

Keira kıza keskin bir bakış attı. Kız bakışlarını çevirdi. Keira bir an kızdan nefret etti ve uzak olmayı diledi. Ani öfkesine önce şaşırdı, sonra da öfkenin kaynağının ne olduğunu inkâr edemeyerek utanç duydu: Kıskanmıştı. Kız Blake'le yatmıştı –

tıpkı az kalsın Keira'nın da yatacağı gibi. Adamın kokusu bir imza gibi kızın üstüne sinmişti. Keira bir an böyle bir şeyi nasıl ayırt edebildiğini anlamaya çalıştı. Adamın kokusu... Gerçi zihninde bu konuya dair tek bir şüphe bile yoktu ve kıskançlığın hiddetiyle kaskatı kesildi.

Sonra utanç bastırdı.

Yavaş yavaş, "Kırk dört," dedi. "Kırk dört yaşında." Bu andan sonra da ne o ne de kız konuştu. Kız, Keira'yı babasının olduğu odaya götürdü, birkaç dakika sonra da almak için geri geldi. Keira ancak o sırada kıza baktı ve babasının hayatta kalmak için araba sıçanlarının arasında bir müttefike ihtiyacı olduğunu fark etti. Kız adamdan hoşlanmıştı ve ona Keira'nın yardımcı olamayacağı açılardan yardımcı olabilirdi.

"Kırk dört yaşlı sayılmaz," dedi Keira kız onu dolaba geri götürürken.

Kız Keira'ya yan yan baktı ve "Bu ne şimdi? Babanı sikmemin mahsuru olmadığına mı karar verdin?"

Keira irkildi. Hayatında daha önceden de tanıdığı bir hisle doldu ve Rane kadar açık tenli olmadığı için çok mutlu oldu. Neyse ki Rane kolay kolay utanıp kızarmazdı. Keira ise her şeyden mahcup olabiliyordu.

"Babamdan hoşlandığını düşündüm hepsi bu," dedi mırıl mırıl.

"Hoşlandıysam sana ne? O senin baban, benim değil."

Keira bir kez daha denedi. "Babama battaniyeyi sen mi götürdün?" diye sordu. "Ve yiyecekleri?" Yerde adamın yanındaki boş tabak dikkatini çekmişti.

"Evet, n'olmuş?"

"Teşekkür ederim," dedi Keira içtenlikle. Kızın kelepçeleri geri takıp takmayacağından emin olamayarak dolaba geri girdi. Kız ise Keira'yı süzüp kapağı kapamakla yetindi. Keira kapak kilidinin hafif tıkırtısını duymak için bekledi ama duyamadı. Biraz zaman sonra kızın ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

Keira neredeyse özgürdü. Hassas duyuları sayesinde evden sıvışarak kurtulabilirdi.

Bir başına.

Ve beyaz saçlı kız, Keira'ya kullanmak istemediği bir seçim hakkı sunmuştu – ya kaçmaya çalışarak araba sülalesini karşısına alacak ve ailesini terk edecek ya da tehlikeli esaretini sürdürecekti. Buradayken ailesine yardım edemeyeceğini biliyordu. Porsuk herhangi bir anda tutsaklarını kurşuna dizmeye, onlara tecavüz etmeye, siper olarak kullanmaya veya herhangi başka bir saçmalığa karar verebilirdi. Kızın babasını sebepsiz yere bilinci kapanana dek tekmelemişti. O ve elemanları öngörülemez, acımasız ve en kötüsü de kapana kıstırılmış hâldeydi. Hastalık belirtilerini hissetmeye başladıklarına ne olacaktı?

Ve her ne yapmaya karar verecek olurlarsa olsunlar, kızın burada kalması onları nasıl etkilerdi? Kalması onları zarar vermekten alıkoyabilir miydi? Tabii ki hayır.

Fakat eğer kaçarsa çete öfke ve hüsranlarının acısını babası ve Rane'den çıkarmaya kalkabilirdi. Kollarını dizlerinin etrafında kenetledi ve dizlerini iyice göğsüne çekti. Orada sanki hâlâ bağlı ve hapismiş gibi bir zavallılık duygusuyla öylece oturdu.

Babasını her düşündüğünde zihni başka yöne kaçmaya çalışıyor, sonra yeniden adama odaklanıp kızı o az kalsın yaşanacak şeyi –ve tüm kafa karışıklığı, korku, utanç, yas ve tutkuları– hatırlamak zorunda bırakıyordu...

Sonra kız birdenbire Eli'ın kendisine nasıl baktığını hatırlıyor, bedeninin kendisininkine boylu boyunca nasıl temas ettiğini, içindeyken canını yaksa da bir şekilde durumun hoşuna gittiğini anımsıyordu. Bu bir daha asla tekrarlanmayacaktı. Meda orada olacak ama Keira'nın babası olmayacaktı. Eli, tıpkı kızı uyardığı şekilde onu başka birisine yönlendirecekti. Bu kızı incitse de önemi kalmamıştı.

Birkaç saniye dikkat kesilerek etrafı dinledi, filmin bittiğini ve birden parlayıp kesilen silah seslerini duydu. Koridorun sonunda birileri sevişiyordu – daha doğrusu çiftliğin kadınlarına tecavüz ediliyordu. Bunun birazını daha önce duymuştu ve daha fazla dinlemek istemiyordu. Etrafta dolaşan, ara sıra göremedikleri hedeflere ateş eden birileri vardı. Birisi çiğ et yemekten bahsediyordu.

Bu sözcükleri duyduğu anda ağzı sulandı. Açlığı henüz acı verici kıvamda değildi ama onu yakında zorlamaya başlayacaktı. Şu an bedenini ağrıtan hiçbir şey kalmamıştı ama açlık bunu ânında tersine çevirebilirdi. Eğer yeterince uzun süre beklerse ve yeniden dolaba kilitlenirse açlıktan ölebilirdi. Araba çetesi onun ne yaşadığını anlayamazdı. Kızın açlığını ciddiye almayabilirlerdi. O zaman bu dolap kızın mezarı olurdu.

Kapağın kulpunu kavradı ve yavaşça, ses çıkarmadan çevirdi. Etrafta hiç ses duyulmuyordu – tek bir nefes bile.

Ama kapıyı açar açmaz ufak, sessiz ve aşırı çevik bir şey onunla beraber dolabın içine sıçradı. Neyse ki Keira'nın tepkileri çok hızlıydı da sıkıntı yaşamadı. Anlık şaşkınlık ve panik hâli hızlıca dindi ve çığlık atmadan durabildi. Bunun yerine hızlı ve sessiz bir hareketle kapağı kapatıp Jacob'a döndü.

Oğlan çıplaktı ve tir tir titriyordu. Kız oğlanın neye niyetlendiğini anlayamadan çocuk yeniden sıçradı – bu sefer kızın üstüne.

Kız kendi kendisini bile şaşırtarak çocuğu havada yakaladı. Oğlan ağırdı ama onu taşımakta zorlanmamıştı. Birkaç gün önce çocuğu yerden kaldırabileceğini bile düşünmezken şimdi tüm kütlesini havada yakalamıştı. Oğlan apaçık bir panikle çıt çıkarmadan sıkıca kıza tutundu.

Kız oğlana sarıldı ve çocuğun titreyen omuzlarını ovalayarak, "Ne *yapıyorsun* burada?" diye fısıldadı. Oğlanı gördüğüne bu kadar sevinmiş olduğuna ve bu ölümcül yerde onun için böylesine endişelendiğine çok şaşırmıştı. "Jacob, yaralanabilirsin! Öldürü–" Durdu. "Buradan hemen uzaklaşman lazım!"

Oğlan, "Senin de," dedi. "Binanın neresinde olduğunu kimse tam anlayamadı, o yüzden seni bulmaya geldim. Tüm ev halkı dışarıda."

"Ebeveynlerin içeride olduğunu biliyor mu?"

"Hayır!" Kızdan biraz uzaklaştı, titremesi sonunda dinmişti. "Kimseye söyleme. Olur mu?"

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Ama hadi hemen dışarı çıkalım. Nereden girdin?"

"Duvarında pencere camı yerine delik olan bir oda var. Sen de oradaymışsın. Senin gibi kokuyor – başka birileri gibi de."

"Delikli bir oda mı?"

Keira uzakta bir yerlerde silah sesleri ve koşturan ayaklar duydu. Evin içinde çatışma çıkmış gibi görünüyordu. Kendi arasında savaşan araba çetesi.

Jacob kapıya hızlı bir bakış attı. "Ona zarar veriyorlardı," dedi "Sonra bir silah aldı ve onlardan birini vurdu. Şimdi daha fazlasını vuruyor."

"Kim?"

"Kardeşin. Kaçıyor."

"Kaçıyor mu? Of, Tanrım, hadi!"

"Sanırın baban da gitmiş. Çünkü onun bizim evimizde kaldığı odayı koklamıştım. O delikli odada da aynı koku vardı."

Vay, demek o burada oturmuş onları terk etmekle ilgili endişelenirken onlar kızı çoktan terk etmişti. Kapağı açtı ve kucağında oğlanla dolabın dışına çıktı.

"Sana deliği göstereyim," dedi. Kızın kucağında dönüp hiç ses çıkarmadan yere atladı ve koridor boyunca koşarak babasının odasına gitti. Elbette delik buradaydı. Peki, babası camı nasıl kırmıştı?

Ve Rane. O iyi miydi? Tek başına hayatta kalabilecek miydi? Keira arkasını döndü ve koridordan oturma odasının olduğu yere ilerledi. Bu oda yemek odasıyla mutfağa bitişikti. Odanın koridor kapısından izleyen Keira araba çetesinin tezgâhın arkasına çömelmiş, zaman zaman kafalarını çıkarıp mutfağa baktığını gördü. Keira bulunduğu yerden tezgâhın arkasını ve mutfağı da görebiliyor, Rane'nin kucağında otomatik bir tüfekle arka kapının önünde oturmuş olduğunu seçebiliyordu. Rane'nin gözleri bir an Keira'nınkilerle kesişti. Sonra Jacob, Keira'nın elbisesinden çekiştirmeye başladı.

"Git!" dedi Keira fısıltıyla. "Dışarı çık!"

"Sen de gel," diye yalvardı oğlan. "Bütün bina kan kokuyor. Herkes ölüyor."

Rane yeniden ateş etmeye başladığında insanlar öldü. Keira

birisinin yanlış zamanda başını kaldırdığı için kafatasının havaya uçtuğunu gördü.

Korkan ve tiksinen Keira, Jacob'ı kaptığı gibi kaçtı. Bir doktorun kızı ve ağır hasta birisi olarak birinin ölümüne daha önce hiç tanık olmamıştı. Neredeyse paniğe kapılmış hâlde babasının boş odasına ulaştı ve çılgına dönmüş gibi etrafına bakındı.

"Orası!" Oğlan başka bir kapıyı işaret etti. Kızın içinde bulunduğu dolaptan fazla da büyük olmayan bir tuvalet – hem de pencereli.

Kız tuvalete koştu, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve oğlanı pencere pervazına kaldırdı. Oğlan hiç vakit kaybetmeden aşağı atladı. Kız artık geri gelen kuvvetine ve yaşadığı olaylara şaşıramıyordu, çocuğun arkasından pervaza tutunup kendisini yukarı çekti. Bu evden derhal çıkması, Eli'a ve güvenli ortamına ulaşması gerekiyordu. Babası büyük ihtimalle güvendeydi, Rane de yakında güvende olacaktı.

Yere atladı ve koşmaya başladı.

Keira evin etrafından dolanırken kendisini gizleyip koruyacakları ümidiyle kayaların arasından koştu. Yolu yarılamış ve Eli'ın türünün kokusunu açık açık duymaya başlamıştı ki tanıdık başka bir koku aldı. Bu yeni koku berraklığı yüzünden kızı bir an şaşkına çevirdi. Bunun babasının kokusu olduğundan öylesine emindi ki bir an adamı gördüğünü sandı.

Rüzgâr onun tarafındaydı. Elilaın tarafından kıza doğru esiyor, bu esnada da babasının takip ettiği yolu kesiyordu. Kız eğim yönünde, kayalara doğru baktı. Burnu babasının bu yöne, evden ve Elilardan uzağa, otobana doğru gitmiş olduğunu söylüyordu.

Tabii ki.

Hassaslaşmış duyuları onu adamın kanının damla damla aktığı, bazılarının kayaların üstünde hâlâ nemli olduğu bölgelere götürdü. Kahverengi bir kaya parçasının yakınında bir kan birikintisi buldu – ürkütücü miktarda. Kız eğer bunu bulmamış olsa Elilaın yanına geri döner babasıyla ilgili bir şey söylemez-

di. Elbette heyecanlı bir köpek yavrusu gibi ileri geri koşturan Jacob kokuyu bulabilir veya bulmayabilirdi. Eğer Jacob bu olaydan bahsederse kızın da bildiklerini anlatması gerekebilirdi ama belki babası o âna dek kaçış yolunu yarılamış olurdu. Bunun Eli ve türdeşleri için ne anlama geldiğini bilmesine karşın babasının kaçmasına yardım etmiş olurdu. Babası için en azından bunu yapabilirdi. Ve adam kendi açısından haklıydı. Uzun vadeli düşünüyor ve gelecekte yaşanacak salgını engellemeye çalışıyordu. Elilar ise günden güne yaşamaya ve tuhaf çocuklarını huzur içinde yetiştirmeye ve ölümcül dürtülerini kontrol etmeye çalışıyorlardı. Eninde sonunda, kaçınılmaz olarak başarısız olacaklardı. Bunu onlar da biliyor olmalıydı. Eğer o kan birikintisini bulmamış olsa, Keira bu başarısızlığın şimdi gerçekleşmesine göz göre göre izin verecekti.

Ama kan ortadaydı ve yavaş yavaş kayanın doğal çukurunda kuruyordu. Babası yara almıştı ve yardıma ihtiyacı vardı. Tıbbi yardım çantası Eli'daydı, hatta belki yaralanan olursa diye şimdi bile yanındaydı. Aslında çantayı Eli'ın kullanamaması gerekirdi ama Keira adamın bir şekilde kullanabileceğini tahmin ediyordu – ve belki de babası başka bir yardım bulana kadar ölebilirdi.

Yolunu değiştirip kan izlerini takip etmeye başladı. Jacob koşarak kızın yanına yeniden geldiğinde –ve son âna kadar kokusu hariç hiç ses çıkarmadan gelmeyi başardığında– kız onu durdurdu.

"Hadi," dedi çocuk. "Seni babamın olduğu yere götüreceğim."

Keira, "Sen git," dedi. "Ona babamın yaralandığını ve benim onunla ilgilenmem gerektiğini söyle. Söyle ona bana babamın çantasını göndersin. Olur mu?"

"Tamam."

"Güzel. Hadi git. Ama dikkatli ol."

Oğlan sekerek ve sanki kayalar hiçbir engel teşkil etmiyormuş gibi bir kayadan öbürüne atlayarak uzaklaştı. Kızın çocukları da bir gün böyle olacaktı. Dört ayaklı olacaklar, kedi gibi zıplayacaklar ve çok güzel gözükeceklerdi. Belki de hamile kalmıştı bile.

Kız babasını bulduktan ve Eli ona yardımcı olduktan sonra adamı kalmaya ve ses çıkarmamaya ikna etmesi gerekecekti. *Buna mecburdu!* Bir hastane veya laboratuvarda karantinaya alınmış bir kobay faresi olmaktan ya da Jacob ve Zera'nın küçük hayvanlar gibi muamele görmesinden yahut da belki onlar gibi başka çocuklar doğmaması için kısırlaştırılmaktansa günden güne yaşayıp çölde özgür olmak daha iyiydi. Birdenbire kaybolmaktan da.

Kız yeni edindiği ama garipsemediği sürat ve çeviklikle kayalık yamaçtan aşağı koşarak indi. Sanki adımını nereye atacağını görebiliyor, ihtiyaç duyduğunda eliyle nereden tutunması gerektiğini önceden biliyordu. Dağ keçisi kadar rahat hissediyordu. Yol boyunca sadece bir defa, karşısına çıkan kızıl sakallı kelleşmiş adamın cesedini incelemek için durması gerekti. Bu ne Eli'ın hanesinden ne de Porsuk'unkindendi. Belki de Porsuk'un çağırdığı destek ekibindendi. Yakın zaman önce boynu kırılarak öldürülmüştü. Adamın yakınlarında babasının kokusunun yoğun olduğunu fark etti ve adamı öldürenin büyük ihtimalle babası olduğunu tahmin etti. Hatta belki de babasını yaralayan da bu adamdı – adamın yakınlarında silah göremedi. Belki de silahı babası almıştı. Demek ki kızın dikkatli olması gerekiyordu. Eğer babası yaralı ve silahlıysa kime ateş ettiğini öğrenmeye çalışmadan tetiği çekecek kadar panik içinde olabilirdi.

Yokuşun kalan kısmını daha tedbirli indi. Eli ve Jacob'ın hiç ses çıkarmadan hareket etme becerisine sahip değildi ama elinden geldiğince sessiz hareket ediyor, kayma ihtimali olan kaya veya kumlara basmıyor ve bir yandan kendi nefesini düzenlerken bir yandan da ayağının altında çıtırdayabilecek kuru bitkilerden kaçınıyordu.

Dinlemek için kısa bir an durdu. Rüzgâr artık ona babası yönünden esiyor, adamın dengesiz ayak seslerini kıza iletiyordu. Adam hafiften sendeliyordu. Nefes alıp verişleriyse düzenli ve sakindi. Kız bir anlığına bu kadar uzak mesafeden adamın nefes alıp verişlerini duyabildiğine hayret etti. Organizma kıza çok şey kazandırmıştı. Adama da bir şeyler kazandırmış olmalıydı.

Vurulup bu kadar kan kaybettikten sonra başka nasıl hayatta kalacaktı ki? Nasıl devam edecekti? Keşke şu organizma kimilerine yardım ederken bu kadar çok insanın ölümüne sebep olmasaydı.

Kız arkasından gelen pes gurultunun farkına vardı. Arkasına döndü ve bir tır gördü –büyük özel nakliye araçlarından–, eğer haritada konumu belli bir lağımdan geçmeyi göze alıyorsa kesin yasadışı bir şeyler taşıyordu. Belki sürücü aracın yaşam bölmesindeydi ve kızı veya babasını görmezdi. Belki. Ama ne tür bir sürücü lağımdan geçerken aracını otomatik pilota alırdı ki? Adam kesin direksiyon başındaydı. Tırı da çeteler ve polisleri savuşturmak için zırhlı ve silahlı olmalıydı.

Kızın arkasına saklandığı kaya tüm bedenini gözlerden gizleyecek kadar büyük değildi ama tır hiç yavaşlamadan kızın yanından gürleyerek geçti. Belki de kıpırdamadan durduğu için tır şoförü onu kayanın bir parçası sanmıştı.

Ama ileride, şimdi babasını gizleyen tepenin hemen ardında tır yavaşladı ve durdu. Korkan kız önce tıra doğru yürümeye başladı, sonra koştu. Yasal yolculuk yapan kimse yolda başıboş bulduğu birini kaçırmak için durmazdı, bunu yapmaya cesaret edemezdi. Babası bir zamanlar insanların başparmaklarını belirli bir şekilde tutarak yol kenarında beklediği, araba ve tırların da durup onları gidecekleri yere götürmeyi teklif ettiğini anlatmıştı. Ama Keira'nın zamanında böyle şeyler artık olmuyordu. Hayatı boyunca araba çetelerinin veya motorcu çetelerinin yem olarak yol kenarına bıraktığı başıboş insanların hikâyelerini dinlemişti. Gerçekten başıboş iseler de ya arabaları veya telefonları bozulan ya da bir anda düşman kesilen arkadaşları tarafından arabadan atılan insanlar çıkıyorlardı. Bu gibilerini arabasına alanlar da ya tehlike arz edecek kadar her şeyden bihaber ya da hırsız, katil, seks ticareti yapanlar veya en fenası, organ kaçakçıları oluyordu – gerçi babasının görüşüne göre kendi rızası dışında organları satılanlar genellikle özel batakhane hastanelerinden bulunuyordu. Herhangi bir kuruma bağlı olmayan birisi içinse yolda başıboş bulduğu insanlar kolay lokmaydı.

Keira, babası ve nakliyeciye ulaştığında ne yapacağını bilemeden, düşünemeden koştu. Tek düşünebildiği babasının sakinleştiriciyle bayıltılıp et kamyonunun arkasına yüklenmiş olma ihtimaliydi.

Ve birden, kız hâlâ koşarken, bir patlama sesi duyuldu, ardından birkaç tane daha. Kafası karışan Keira durdu ve ayaklarının altında titreyen toprağı hissetti.

Çiftlik. Eli, kızın yapmasından endişelendiği şeyi yapmıştı işte: Patlayıcıları ateşlemiş, araba çetesini havaya uçurmuştu – o beyaz saçlı nazik kızı bile.

Ya Rane? O dışarı çıkabilmiş miydi? Eli patlatma kararını bu sebeple mi vermişti? Yoksa Keira ve babası bu kadar kolay kaçtığı için miydi? Eli'ın hem evi çevreleyecek *hem de* yeni gelen çeteyle savaşacak kadar bir ekibi yoktu. İki kaçak dışında risk almamayı mı seçmişti?

Tepelerin ardında kapkara dumanlar ve yükselen toz görünüyordu. Keira ne olup ne bittiğini merak ederek ve korkarak dumanları izledi. Sonra tırın yeniden çalıştığını ve sürmeye devam ettiğini duydu.

Hiçbir şey bulamayabileceği fikrine hazırlanarak var gücüyle babasına doğru koşmaya devam etti. Bunun yerine üstünden geçen tırın altında neredeyse ezilmiş babasını buldu. Adamın bacakları, daha doğrusu belden aşağısı kan ve ezilmiş etiyle beraber asfalta yapışmış görünüyordu. Bu kadar ağır yaralara rağmen hayatta olması imkânsızdı.

Adam sızlandı. Keira, adamın yanında iğrenerek diz çöktü. Babasına bakamıyordu bile ama adam bir şekilde hâlâ hayattaydı.

"Tanrım," diye fısıldadı adam. "Aman Tanrım!"

Gözyaşları akmaya başlayan Keira adamın elini tuttu. Eli kandan sırılsıklamdı, kız canını acıtmamak için dikkatle dokundu ama sonra adamın eline bir şey olmadığını fark etti. Avucunda bir parça mavi kumaşı sıkı sıkı tutuyordu – kana bulanmış bir kol yeni ama kendisinin değil.

"Ben yaptım," diye inledi adam. "Of, Tanrım, ben yaptım."

"Babacığım?" Kız adamın kafasını alıp dizine koymak istiyor ama canının yanmasından korkuyordu.

"Kerry sen misin?" Adam doğrudan kıza bakıyordu.

"Benim."

"Ben yaptım. Yüce İsa!"

"Neyi?" Kızın aklı yerinde değildi. Gözyaşları arasından güçbela konuşabiliyordu.

"Adam benim cüzdanımı arıyordu... ya da çalacak herhangi bir şeyi. Bana kasten çarptı... çarpmak için direksiyonu kırmıştı. Tek derdi hırsızlıktı."

Kız inanamayarak kafasını sağa sola salladı. Birisini soymak için üstünden arabayla geçen nakliyecilerden bahsedildiğini daha önce duymamıştı. Bu araba sülalelerinin yapacağı türden bir şeydi. Gerçi lağımın orta yerinde her şey olabilirdi.

"Adamı yakaladım," dedi babası. "Kendimi durduramadım, kontrol edemedim. Kokusu öyle... Ah kendime engel olamadım. Tanrım, adamı resmen bir hayvan gibi parçaladım."

Demek adamın ellerindeki kan da kendi kanı değildi, tıpkı mavi kol yeninin ona ait olmadığı gibi.

Blake hastalığı bulaştırmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı adam. "Peşinden git. Durdur onu."

Eli, "Kimi durduralım?" diye sordu.

Kız, Eli'ın geldiğini duymamıştı. Gelişmiş duyularla veya değil, afallamış hâlde ayağa kalktı. Sonra adamın elinde babasının çantasını gördü. Bu çantanın artık ne kadar anlamsız olduğunu anladığında içi paramparça oldu.

Ağlarken, Eli'ın kendisini omuzlarından tutup yana çekmesine izin verdi. Eli kızın biraz önce çömeldiği yere gidip çömeldi. Kız görüşü düzeldiğinde Eli'ın babasının kana bulanmış elini avucunda tuttuğunu gördü. Aralarında bir şey yaşandığını sezdi, sanki sözsüz iletişim kurdukları bir an gibi.

Sonra babası uzun ve yavaş bir iç çekişle gözlerini yumdu. Bir zaman sonra onları yeniden kocaman açtı. Nefesinin durmasıyla beraber göğsünün yükselip alçalmaları da kesildi. Bedeni kıpırdamıyordu. Eli uzandı ve adamın gözlerini son bir kez kapadı.

Keira babasının yanına, Eli'ın yanı başına diz çöktü. Ne söy-

leyeceğini bilemeden, konuşacağından emin olduğu Eli'ın konuşmasını duymak istemeyerek adama baktı.

"Öldü," dedi Eli. "Üzgünüm."

Kız bunu biliyordu. Görmüştü. Öne eğildi ve neredeyse ıstıraplı bir haykırışla ağlamaya başladı. Gözlerini kapadığında babasının öldüğüne inanmakta zorlanıyordu. Böylesine akıl almaz bir şeyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Eli tişörtünü çıkartarak adamın bedeninin en ağır hasar almış yerlerini örttü. Kan ânında tişörte yayıldı ama en azından korku uyandırıcı yaralar artık görünmüyordu.

Adam ayağa kalktı, Keira'nın ellerinden tutup kızı ayağa kaldırdı. Ellerinde adamın dokunduğu yerler kaşınır hatta neredeyse yanar hâle gelmişti. Kafası karışarak geri çekilmeye çalıştı ama bu isteği ellerine ulaşmamıştı. Ellerini çekemedi.

"Kıpırdama," dedi adam. "Az önce babanla da bunu paylaştım. Onun organizmaları benimkilerin bilmek istediği bir şeyi 'biliyordu'. Seninkiler de öyle."

Kız bundan bir anlam çıkaramadı ama bir önemi yoktu. Canı yanmıyordu. Eli canını yaksa bile fark etmeyeceğini düşündü. Hâlâ babasının ölümünü algılamaya çalışıyordu. Eli konuşmayı sürdürdü. Kız en sonunda kendisini adamı dinlerken buldu.

"Dönüştüğümüzde," dedi adam, "organizma bizim hayatta kalıp kalmayacağımıza 'karar verdiğinde', bizde keşfettiği değişiklikleri dönüşmüş olan diğerleriyle de paylaşmak istiyor. En azından biz yaptığının bu olduğuna karar verdik. Bir keresinde biz onu yakalamadan önce yumurtalıklarını bağlatmış kısır bir kadın almıştık. Organizmaları Meda'nınkilerle konuştuktan sonra kadının yumurtalıkları düzeldi. Ve o şimdi hamile. Yıllar önce üç parmağını kaybetmiş bir adamsa organizma sayesinde yeniden parmak yetiştirdi. Sen... Bu konuda başka örnek yok tabii ama sanırım löseminden kurtuluyorsun. Hatta belki organizma, lösemini kendisinin ve senin lehine çevirmenin bir yolunu bulmuş bile olabilir. Yaşayacaksın."

Kız, "Ölmeliyim," dedi fısıldayarak. "Babam çok güçlüydü ama öldü."

"Ölmeyeceksin. Seninle tanıştığım zamana göre çok daha sağlıklı görünüyorsun."

"Ölmem *gerek!*"

"Tanrım, ölmeyeceğin için çok mutluyum. Bu çok büyük bir kazanım."

Kız sessiz kaldı.

"Kerry?"

Kız, "*Bana öyle deme!*" diye bağırdı.

"Üzgünüm." Ellerini kızınkilerden ayırabildiği –organizmaların iletişimi bittiği– anda kolunu kızın omzuna attı. Mikroorganizmalar ne halt ediyorlar da iletişim kurabiliyorlar ki, diye düşündü kız içten içe.

Adam sanki kız sesli düşünmüş gibi soruyu cevaplayıverdi. Belki de sesli düşünmüştü. "Bir değiş-tokuş yaptık," dedi. "Belki kimyasal sinyallerdir. Bu bulabildiğim tek açıklama. Bunu evde de konuştuk ama daha iyi fikri olan kimse çıkmadı."

Kız adamın neden durmaksızın organizmadan bahsettiğini anlayamamıştı. Kızın bunu gerçekten umursadığını mı düşünmüyordu? Kız göz ucuyla çiftlik evinden yükselen dumanları gördü ve umursadığı bir şeyi hatırladı.

"Eli?"

"Evet?"

"Rane'ye ne oldu?"

Sessizlik.

"Eli? Rane kurtuldu mu?"

Sessizliğe devam.

"Rane içindeyken evi havaya uçurdun!"

"Hayır."

"Evet, öyle yaptın! Kız kardeşimi öldürdün!"

"Keira!" Kızı kendisine çevirdi. "Öldürmedim. Biz öldürmedik."

Adama inanmıştı. Ona neden inandığını bilemiyordu ama sözcüklerin adamın ağzından dökülüşünü görmek gerçeği söylediğine ikna etmeye yetmişti. Adama inandığı için gücendi.

"Peki, ne oldu o zaman?" diye sordu. "Rane nerede?"

Eli duraksadı. "Öldü."

Biri daha. Bir ölüm daha. Herkes ölmüştü. Yapayalnızdı.

"Onu araba çetesi öldürdü."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum, Keira. Sen de sana yalan söylemediğimi biliyorsun."

"*Sen onun ölmüş olduğunu nereden bilebilirsin ki?*"

Adam iç çekti. "Bebeğim..." Yeniden iç çekti. "Kızın kafasını kesip ön kapıdan dışarı fırlattılar."

Kız adamdan uzaklaştı ve zar zor birkaç adım atarak yürümeye çalıştı.

Eli, "Üzgünüm," dedi üçüncü kez. "Hepinizi kurtarmaya çalışmıştık. Biz... kimseyi dönüşümlerinin ortasında kaybetmemek için çok çaba harcıyoruz."

Başka bir ses, "O noktada bizim çocuğumuz gibi oluyorsunuz," dedi.

Kız yukarı baktı ve arkasındaki tepeden inmiş genç Asyalı adamla karşılaştı.

Adam Eli'a, "Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya gelmiştim," dedi. "Sanırım yok."

Eli omuz silkti. "Kızı kamp alanına götür. Ben babasını getiririm."

Adam Keira'nın koluna girdi. "Kardeşini tanırdım," dedi tatlı bir sesle. "Sağlam kızdı."

Yeterince sağlam değilmiş demek ki, diye düşündü Keira. Araba sülalesine karşı değil. Hastalığa karşı da değil. Hiç de sağlam değilmiş.

Yeni adamla beraber çiftliğe gidiyordu ki birden durdu. Bir şeyi unutmuştu – önemli bir şeyi. Kızı bu hâlde bile dürtebildiğine göre gerçekten önemli bir şey olmalıydı. Sonra hatırladı.

"Eli?" dedi.

Adam kızın babasının üstünde eğilmişti. Kız konuşunca hemen doğruldu.

"Eli, birisi kaçtı. Babama çarpan nakliyeci. Kuzey yönüne gidiyordu."

"Özel nakliyeci mi?"

"Evet. Arabadan inip babamı soymaya çalışmış. Babam onu tırmalamış."

Eli, "Yüce İsa," dedi fısıldayarak. Sesi neredeyse ölmeden önce babasının sesi gibi çıkmıştı. Eli diğer adama döndü. "Steve, koş Ingraham'a haber ver. O bizim en iyi şoförümüz. Birkaç el bombası ver. Atış serbest."

Steve denen adam Jacob kadar çevikçe sıçrayarak yokuşu çıkmaya başladı.

"Yüce İsa," diye tekrarladı Eli. Bir şekilde kızın babasını sanki yarısı ezilmemiş de sadece yaralanmış gibi kucaklamayı başarmıştı. Tişörtünü kese gibi bağlamıştı. Keira adamın yanında yürüdü ve otobanda hızla ilerleyen aracı neredeyse fark etmedi.

Tepenin üstüne vardıklarında Steve –Stephen Kaneshiro– kızla yeniden buluştu. Kıza yiyecek getirmişti ve kız utanarak ama aç kurtlar gibi yedi. Demek hiçbir şey iştahını kaçıramayacaktı.

Stephen kızı evin yıkıntılarından uzak tuttu. Yanından hiç ayrılmadı, sessiz ama huzur vericiydi. Boş bir araba bulup kızla beraber içine girdi. Elilar sonradan gelen ve hastalık kapmamış olan ikinci araba grubunun tamamını ya öldürmüş ya da kaçırmıştı. Şimdi temizlik yapıyorlardı. Birileri toplu mezar kazmaktaydı. Diğerleri ise yeni ele geçirdikleri araba ve kamyonlara kendi anklavlarında işlerine yarayabilecek şeyleri yüklüyorlardı.

"Birkaç radyo al," dedi Stephen yanından geçen bir kadına. "Bence bu kez onlara ihtiyacımız olabilir."

Kadın başını evet anlamında sallayıp uzaklaştı.

Jacob, Stephen ve Keira'yı arabada yan yana buldu. Tek kelime dahi etmeden Keira'nın kucağına çıkıp uyuyakaldı. Kız oğlanın varlığını ve gençliğini kabul ederek hiçbir şey düşünmeden çocuğun saçlarını okşadı. Eğer düşünmeyi bırakabilirse olan bitene katlanmak daha kolaylaşıyordu.

Biraz zaman sonra Ingraham geri döndü. Needles'ın sonuna kadar sürmüş ama hiçbir nakliye aracıyla karşılaşmamıştı. Herkes kovalamayı dinlemek için adamın etrafına toplandı. Ve dinledikten sonra hep beraber Eli'a baktılar.

Eli gözlerini kapatıp suratını ovdu. "Tamam." O kadar kısık sesle konuşuyordu ki gelişmiş duyma yetileri olmasa Keira adamı duyamazdı. "Tamam, bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk."

Stephen, "Ama özel nakliyeci," diye başladı. "Onlar tüm ülkeyi, tüm kıtayı dolaşıyorlar. Ve tüm dünyayı gezen insanlarla iş yapıyorlar."

Eli kasvetli bir yüz ifadesiyle onayladı. Olduğundan yıllarca daha yaşlı ve acı verici derecede bitkin görünüyordu.

Ingraham, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Meda yanıtladı. "Ne yapacağımızı sanıyorsun? Eve gidiyoruz."

Eli kolunu kadına dolayarak, "Aynen öyle," dedi. "Birkaç ay sonra ülkedeki, hatta belki dünyadaki, aklı yerinde olan yegâne anklavlardan biri olacağız." Başını iki yana salladı. "Hayal gücünüzü kullansanıza. Şehir ve kasabalarda durumun nasıl olacağını düşünün hele." Adam durdu, eğildi ve ayağının dibinde oturup bacağına yaslanmış Zera'yı kucağına aldı. "Çocukları düşünün," dedi yumuşak sesiyle. "Onların bize şimdi hiç olmadığı kadar çok ihtiyacı olacak. Ne yaparsanız yapın, çocukları düşünün."

Sondeyiş

Stephen Kaneshiro yeni hastalıkla ilgili çıkan radyo haberlerini duyana kadar bekledi. Sonra kasaba eldivenlerini giydi ve Ingraham'la beraber Barstow'a gitti. Orada telefonla karısı ve oğlunu bulmaya çalıştı. O zamana dek Keira'yla beraberdi ve kızla birlikteliğinden memnundu ama her ne kadar karısı ve oğlu adamı uzun yıllardır öldü sanıyor olsalar bile, onları görece güvenli bir yere getirme sorumluluğu olduğunu düşünüyordu.

Eli hastalığın küçük bir çocuk üstündeki etkilerinin bilinmediğini hatırlatarak adamı uyardı. Stephen bunu anlayışla karşıladı, yine de ailesine belki de tek şansları olan bu seçeneği sunmak istiyordu.

Ama sunamadı. İki gün süren gizli numaralardan yaptığı görüntüsüz telefon konuşmaları sonucunda karısı ve oğlunun, kadının ailesinin yanına, Japonya'ya dönmüş olduğunu öğrendi.

Ve sonunda dağbaşı çiftliğine, Keira'ya döndü. Kızın saçları kalın telli ve koyu renk olarak yeniden çıkmaya başlamıştı. Kız hamileydi – belki Stephen'dan, belki de Eli'yla geçirdiği o tek geceden. Kızın hiç umurunda olmadığı gibi bebeğin kimden olduğu Stephen'ın da umurunda değildi.

Keira, "Benimle kalır mısın?" diye sordu adama. İyi bir adamdı. Kıza babası ve kız kardeşinin ölümlerinden sonraki zorlu zamanda çok destek olmuştu. Kızı Eli kadar heyecanlandırmıyordu. Ama kız o gidene kadar ona ne kadar değer verdiğini ve ne kadar muhtaç olduğunu anlamamıştı. Adam geri geldiğinde bile kızın tek düşünebildiği: *Karısı yok! Tanrı'ya şükür!* olmuş

ama sonra kendinden utanmıştı. Bundan biraz sonra da sorusunu sordu.

"Benimle kalır mısın?"

Çocuk odasının yanındaki odalarında oturmuşlardı. Meda'nın evindeki odaları. Adam yatakta, Keira da adama dokunamayacağı mesafede çalışma masasının sandalyesinde oturuyordu. Adamın kendisini terk etmemeye niyetlendiğinden emin olana dek ona dokunmaya katlanamazdı.

"Kendimizi dış dünyadan hiç olmadığı kadar soyutlamamız gerekecek," dedi Steve. "Yeni silahlar, mermi ve burada yetiştiremeyeceğimiz yiyecekler getirdim. Bir süre kendi kendimize yetebilmemiz gerekecek sanırım. Belki uzunca bir süre. Sen ve benim kendimize ait bir evimiz bile olamayacak. Yeterince tahtamız yok."

Keira, "Fark etmez," dedi.

"San Francisco alevler içindeymiş," diye devam etti. "Kasabadan bir sürü haber çıktısı aldım. Radyoda duyduklarımız yet-

miyor. Her yeri ateşe veriyorlarmış. Sanırım hastalık kapmamış insanlar akıllarına gelen tek yöntemle şehirleri arındırmaya çalışıyor. Ya da belki hasta insanlar hastalığın belirtilerine dayanamayıp kokular, gürültü ve ışıklardan deliriyorlar. Los Angeles'ta da yangınlar başlamış ve hatta San Diego'da da. Phoenix'te birisi evleri ve binaları havaya uçuruyormuş. Teksas'ta üç petrol rafinerisi patlatılmış. Louisiana'da bir grup, hastalığı yabancıların getirdiğine inandığı için tipini farklı buldukları herkesi kurşuna diziyorlarmış. Genellikle Asyalılar, siyahlar ve kahverengiler."

Kız adamı süzdü. Adam da ifadesizce ona baktı.

"New York, Seattle, Hong Kong ve Tokyo'da bazı doktorlar ve hemşireler hastalığı kasıtlı olarak bulaştırırken yakalanmış. Dürtü şimdiden etkisini göstermeye başlamış."

Kız babasını düşündü, sonra düşünmek istemeyerek kafasını salladı. Adam öylesine haklı, öylesine hatalı ve tamamıyla çaresiz kalmıştı.

Stephen, "Yakında her şey kaosa dönüşecek," dedi. "Almanya, İngiltere, Fransa, Türkiye, Hindistan, Kore, Nijerya ve Sovyetler

Birliği'nde de vakalar görülmeye başlanmış... Kaos çıkacak. Sonra yeni bir düzen. Yeni bir tür. Jacob kazanacak, biliyorsun değil mi? Biz de yardım edeceğiz. Üstelik Jacob hastalığı kapmamış insanların yiyecek gibi koktuğunu düşünüyor."

Keira, "Kendimize yardım edebilmek için ona da yardım etmemiz gerekiyor," dedi.

"Sen ve ben... Bizim devrimiz geçecek."

"Onlar bizim çocuklarımız olacak."

Adam gözlerini eğerek kızın büyümeye başlayan hamile karnına baktı. "Elimizdeki tek şey onlar," dedi, "ikimizin." Uzun bir sessizlik oldu. "Ben de herkesi kaybettim, biliyorsun. Benimle kalır mısın?"

Kız ağırbaşlılıkla başını öne eğdi ve adamın yanına gitti. Birbirlerine sıkıca tuttular; ta ki hangisinin titremekte olduğunu ayırt edemeyinceye kadar.

ÖRÜNTÜBAŞI

Giriş

Rayal o son gece, baş eşi Jansee'yi yanına almıştı. Büyük yatağında Jansee'nin yanında örüntünün ona doğru akan ninnisinin huzuruyla güven içinde uzandı. Örüntü, bir yılı aşkın süredir huzur içindeydi. Bir yıl, örüntücüler bölgesine hiçbir clayark saldırısı olmaksızın geçmişti. Bu bir şanstı. Rayal yıllar süren savaşı yeterince bildiği için şimdiki bu soluklanma boşluğunun tadını çıkarırken rahatlamış ve keyifliydi. Tek sorun, Jansee'nin huzursuzlanmaya sebep bulmakta hiç zorlanmamasıydı. Konu, her zamanki gibi, çocuklarıydı.

"Sanırım yarın oğullarımızdan birini denetlesin diye dilsizin birini göndereceğim," dedi Jansee.

Rayal esnedi. Jansee'nin çocukları için böylesine endişelenmesi Rayal'e dilsizleri hatırlatıyordu. İki oğulları vardı; biri on iki, biri iki yaşındaydı ve ikisi de dört yüz seksen kilometre uzaktaki Redhill bölgesindeydi. Eğer Rayal izin vermiş olsa Jansee âdetlere karşı gelerek çocukları doğdukları Forsyth bölgesindeki bir okula yerleştirecekti. "Neden uğraşasın ki?" dedi Rayal. "Onlarla bağlantıdasın. Herhangi bir sorun yaşansa bundan ilk senin haberin olurdu. Zaten bildiğin şeyi yeniden keşfetmek için dilsizin birine neden ihtiyacın var?"

"Çünkü o zaman onları dilsizin geri geldiğindeki hatıralarından görme şansım olur. İkisini de iki yıldan uzun süredir görmedim. Küçük olan doğduğundan beri."

Rayal başını iki yana salladı. "Onları görmeyi neden istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şey var... yanlış diyemem ama... bilemiyo-

rum." Rayal, Jansee'nin rahatsızlığının örüntüyü etkilediğini, iç içe örülmüş geniş yüzeyde dalgalanma yarattığını hissedebiliyordu. "Bir dilsiz göndermeme izin verecek misin?"

"Harici birini gönder. Eğer clayarklar onu fark ederse kaçma şansı daha fazla olur." Ardından gülümsedi. "Daha fazla çocuk yapmalısın. Belki bu sayede bu ikisi için bu kadar endişelenmeyi bırakırsın." Jansee onun bu alaycılığına alışkındı. Rayal daha önce de bu tür şeyler söylemişti ona. Ama bu sefer nedense Rayal'in söylediklerini ciddiye aldı. Rayal onun tüm dikkatinin kendisine odaklanmış olduğunu, karanlıkta göremese de gülümsediğinin farkında olduğunu hissetti.

"Senin haricilerinden birinden çocuk yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu kadın.

Rayal şaşkınlıkla ona baktı, zihniyle kadının sözlerinin ciddiyetini tarttı. Adamın blöfünü görmüş ve karşılık veriyordu. Ama bunu yapmaması gerekirdi. "Belki de ustabaşıların birinden yapmalısın."

"Ne?"

"Çocuk yapacaksan bir ustabaşından veya en azından çıraktan yap. Hariciden değil."

"Peki, aklında... hangi ustabaşı veya çırak var?"

Rayal sinir olup arkasını döndü. Jansee bu saçmalığı sırf onu kışkırtmak için sürdürüyordu. Rayal'in hanesindeki hiçbir kadının bu şekilde onunla alay etmeye yüzü yoktu. Belki bir kere olsun bu kadının da yaptığının yanına kalmasına izin verilmemeliydi.

Rayal kısık sesle, "Michael olur," dedi.

"Mich... Rayal!" Adam, Jansee'nin sesindeki dargınlıktan keyif almıştı. Michael, Jansee'den on yaş küçük ve daha okulu yeni bitirmiş bir çıraktı.

"Senin için birini seçmemi istedin. Ben de Michael'ı seçtim."

Jansee bir süre bu söyleneni düşündükten sonra geri adım attı. Ama onuru fazla geri gitmesine izin vermiyordu. "Bir gün Michael'ı ustabaşılığa terfi ettirirsen ve o çekinmeden beni dinleyebilirse bu söylediğini ona anlatacağım." Bir elini Rayal'in

yanağına koydu. "Anca o zaman, kocacığım, eğer bana daha fazla çocuk vermemekte ısrar edersen, sunduğun seçeneği kabul edeceğim."

Adam bunun bir söz olduğu kadar bir tehdit olduğunu da fark etti. Söylediklerinde samimiydi. Adam ona uzandı ve yanına çekti. "Seni reddediyor oluşum senin iyiliğin için. Dilsiz bir anne gibi davranıyorsun ve sırf bu yüzden daha fazla çocuk yapmaman en iyisi. Onların başına ne geleceğini fazla önemsiyorsun."

"Evet, önemsiyorum."

"Ve onlar birbirlerini öldürecekler. O kadar güçlüsün ki güçsüz bir erkekten yapacağın bir çocuğun bile iki oğlumuzla rekabet edecek gücü olabilir."

"Birbirlerini öldürmeleri *gerekmemeli*."

Rayal zihniyle omuz silkti. "Olduğum yere gelmek için benim iki erkek ve bir kız kardeşimi öldürmem gerekmedi mi? Sence senin ve benim çocuklarımızdan en azından birkaçı benim gibi gücü devralmak istemeyecek mi?" Jansee'nin uzaklaşmaya çalıştığını hissettiği sırada son sorusunun ulaşmak istediği amaca ulaştığını anladı. Jansee'yi olduğu yerde tuttu. "İki erkek bir de kız kardeş," diye tekrarladı. "Ki eğer en güçlü kız kardeşim benden yana taraf olup benim baş eşim olmayı kabul edecek kadar bilge olmasa rahatlıkla iki kız kardeş de olabilirdi."

Bu lafıyla beraber kadını bıraktı ama Jansee kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Örüntü onun kederiyle dalgalandı. Jansee'nin duygularını da aynı Rayal'inkileri olduğu gibi bir rahatlıkla iletiyordu. Ama Rayal izin vermediği sürece Jansee'nin hükmüne girmezdi. Rayal tatlılıkla konuşmayı sürdürdü.

"Oğullarımız bile birbirleriyle rekabete girecekler. Bu eğer ömrün içerisinde gerçekleşirse izlemesi çok zor bir şey olacak senin için."

"Ya diğer çocukların," dedi Jansee. "Başka eşlerinden bir sürü başka çocuğun daha var."

"Daha fazlasını da yapmaya niyetliyim. Bende senin hassasiyetin yok. Benim halefim olmak üzere rekabete girmeyen

çocuklarım da insanların gücüne güç katmak için yaşamayı sürdürecek."

Jansee bir süre tüm dikkatini Rayal'in yüzüne yönelterek sessiz kaldı. "Eğer sana karşı çıksam veya reddetsem beni öldürmeye çalışır mıydın gerçekten?"

"Tabii ki. Tek başına olsan benim için tehdit bile olabilirsin."

Biraz daha sessizlik oldu, sonra Jansee, "Neden sana karşı çıkmak yerine seninle ittifak yaptım biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Artık biliyorum."

Jansee sanki onu duymamış gibi sözüne devam etti. "Öldürmekten nefret ediyorum. Clayarkları hayatta kalmak için öldürmemiz gerekiyor. Bunu yapabilirim. Ama birbirimizi öldürmemiz gerekmiyor."

Rayal örüntüyü keskin bir hamleyle çekti ve Jansee ani bir huzursuzlukla sıçrayıp nefesini tuttu. Bu, fiziksel olarak acı vermeden afallatan sessiz bir tokat gibiydi.

"Gördün mü?" dedi Rayal. "Hepi topu sıradan bir insanın
816 parmaklarını şıklatmak için göstereceği gayret kadarıyla binlerce örüntücüyü uyandırdım. Bu öldürmeye değecek bir güç, sevgili kardeş-eşim."

Jansee bir an öfkeyle ışıdı. Oğullarının savaştığını düşündü ve zihni Rayal'in gücüne dair söylemek istediği acı şeylerle doldu. Ama onca insanın içinde, hele de Rayal'e karşı bunları dillendirmenin amaçsızlığı Jansee'yi öfkesini kenara koymaya ikna etti. Üzgünce, "Bana göre değil," dedi, "ve umarım oğullarım için de öyle değildir. Bütün vahşiliklerini ve güçlerini clayarklara saklarlar umarım." Duraksadı. "Hanenin dışında bekleyen dilsiz grubunu gördün mü?"

Bu göründüğü gibi bir konu değişikliği değildi. Rayal, Jansee'nin bu konuyu açarak nereye gitmeyi planladığını anlamıştı ama yine de lafı uzatmasına izin verdi. "Evet."

"Uzaklardan gelmişler," dedi Jansee.

"İstersen onları içeri alabilirsin."

"Dualarını bitirsinler, sonra alacağım." Başını iki yana salladı. "Hacı dilsizler. Acınası ahmaklar."

"Jansee..."

"Senin tanrı olduğunu düşündükleri için bunca yol katetmişler ve sen onları bu soğukta içeri almaya bile zahmet etmiyorsun."

"Benden ne bekliyorlarsa onu buluyorlar, Jansee. Sağlıklı bir hayatın, uzun bir ömrün ve Efendilerinin istismarından korunmanın garantisini. Şükranlarını dine çevirmek onların fikriydi, benim değil."

"Umurunda olduğundan da değil," dedi Jansee. "Güç. Örüntü senin ellerinde olduğuna göre örüntücüler için de bir nevi tanrısın, değil mi? Ben de sana tapınayım mı, kocacığım?"

"Tapınmazsın ki." Gülümsedi. "Ama fark etmez. Ara sıra benden korkmayan birinin varlığına ihtiyaç duyduğum da oluyor."

Jansee acı acı, "Kibrin seni yok edemesin diye," dedi.

Ve clayarklar bir yıl süren barışı sona erdirmek için tam da bu ânı seçtiler. Devasa boyutlarda antika bir silahla Rayal'in evinin ışıklarının anca ulaşabildiği bir tepede duruyorlardı. Bu silahı tamamen onların hâkimiyetinde olan bir güney bölgesinde bulmuşlardı. Beklenmedik bir sabır ve öngörüyle silahı iyice temizlemiş, nasıl çalıştığını anlamış, tamir etmiş ve denemeler yapmışlardı. Sonra da silahı en büyük düşmanları olan Örüntübaşı'nın hanesine getirmişlerdi. Bu silahı bir kereden fazla kullanabilecekleri şüpheliydi. Dolayısıyla ancak Rayal'e karşı kullanırlarsa etkili olacaktı.

Rayal'in nöbetçileri onları fark etse de yanlarındaki koca top namlusunu görmediler; örüntüdeki barıştan öylesine mahmurlaşmışlardı ki bu kadar uzaktaki clayarklar için endişelenmediler. Böylece clayarkların sakar parmaklarını kullanarak koca silahlarının mermisini içine doldurmak ve nişan alıp ateş etmek için yeterince zamanı oldu.

İyi nişan almışlardı, oldukça da şanslıydılar. İlk atış Örüntübaşı'nın özel dairesinin duvarını paramparça ederek adamın baş eşinin kafasını uçurdu ve Örüntübaşı'nın kafasıyla omuzlarını öyle ağır yaraladı ki adam uzun ve çok önemli daki-

kalarını kendi hayatını kurtarmak için kullanmak durumunda kaldı. Tüm gücüne karşın çaresizce yatıyordu. Hane halkı o kadar şaşırmış ve o kadar afallamıştı ki clayarklara yeniden ateş edecek kadar zaman bıraktılar. İlk yıkımları clayarkları yeterince heyecanlandırmıştı. Topu kenara bırakıp hane halkını daha tatminkâr ve kişisel bir yöntemle haklamak üzere koşuşarak aşağı indiler.

1

Teray ve Iray, Redhill okulundaki yatakhanelerini son kez terk ettikleri sırada güneş gökyüzünde sabahın serin nemini kıracak kadar uzun süre önce yükselmemişti.

Iray tam bir heves ve endişe yumağıydı, duyguları da bulaşıcıydı. Teray pes ederek Iray'in duygularına karşı koymayı bırakmıştı. Okuldan beraber ayrılmaları yalnızca yetişkin olarak konumlarını kesinleştirmekle kalmıyor, onları aynı zamanda karı-koca kılıyordu. Teray okuldan güvenle ayrılıp sonunda kendi hanesini kurma hayalini gerçekleştirme şansını elde edebilmek için dört yorucu yıl beklemişti.

Şimdiyse, yanında Iray'le birlikte ana kapıya ilerliyordu. Hiçbir tören yapılmadı – ne okulu bitirmelerini ne de evliliklerini kutlamak için. Okuldan ayrılışlarına yalnızca iki kişi ilgi gösterdi. Teray onların ikisini de yatakhanelerden birinden hissetti, Iray'in arkadaşı olan örüntücü bir kız ve orta yaşlı dilsiz bir kadın. Bir yatakhane penceresinin arkasında durup aşağıda yürüyen Iray'i izlemişlerdi. Iray'in arkadaşı kendi duygularını kendine saklamayı başardı ama dilsiz kadın etrafına öylesine yoğun bir üzüntü ve heyecan duygusu yayıyordu ki Teray, Iray'le dilsiz kadının oldukça yakın olduğunu düşündü.

Iray bu çiftin farkına varamayacak kadar kendi duygularına gömülmüştü. Teray, Iray'e ufak bir zihin imgesi aktardı ve kız vedalaşmak için pişmanlıkla arkasına döndü.

Teray'in etmesi gereken herhangi bir veda yoktu. Yıllardır dilsizlerle hiç alakası olmamıştı. Gitgide gelişen zihin gücü onu dilsizlere karşı fazla tehlikeli kılıyordu. Dilsizleri korumak için

onlarla yalnızca kişisel sayılmayacak efendi-hizmetçi bağlamında ilişkiler kuruyordu. Öğretmenleri ve diğer öğrencilerle de pek arkadaşlık etmemişti. Onlar da Teray'in kuvvetine karşı temkinli yaklaşıyorlardı. Okulda büyük bir güç sahibi olmasına karşın Iray haricinde tamamen yalnızdı.

Ana kapının dışında o ve Iray kendilerini bekleyen iki adamla buluştular. Yaşça daha büyük olanı orta boylu, sert ve yapılı, besbelli fiziksel açıdan çok güçlü birisiydi. Genç adam ise daha çok Teray gibiydi – uzun boylu ve zayıf. Büyük ihtimalle Teray yaşlarındaydı.

Joachim! Teray'in düşüncesi yaşlı adama ulaştı. *Bizzat gelmeni beklemiyordum.*

Adam belli belirsiz gülümsedi ve yüksek sesle konuştu. "Senin gibi gelecek vadeden bir çırak alma şansı fazla sık denk gelmiyor. Haneme gelirken başına bir şey gelmesini istemedim."

Teray şaşkınlığını iletti: *Sorun mu var? Kim baskına uğramış?*

"Coransee. Ve sesli konuş. Baskıncıların halen buralarda olması ihtimaline karşı algımı olabildiğince geniş bir alana yaydım."

Teray söyleneni yaparak, "Coransee mi?" diye sordu. "Hem de bölgenin içinde ve bu denli yakında?"

"Ki o bizim aramızda en güçlümüzdür." Joachim'in yanındaki adam ilk defa konuşmuştu. "Baskıncılar onun iki haricisini öldürmüş, bir dilsizini de kaçırmışlar."

Joachim, "Umarım dilsizi de öldürmüşlerdir," dedi. "Fazla oyalanmadan demek istiyorum."

Teray onun umudunu başıyla onaylayarak paylaştı. Ölümüne işkence edilmeyen veya clayark hastalığından ölmemeyi başaran dilsizler evvelki efendilerinin en kötü düşmanları oluyordu. Teray, Joachim'e, "Sence bölgede halen clayarklar var mı?" diye sordu.

"Evet. Jer'i yanımda bu sebeple getirdim." Joachim yanındaki arkadaşına işaret etti. "Benim en güçlü haricilerimdendir."

Teray ilgiyle Jer'e baktı ve adamın gücünün kendininkine kıyasla nasıl olduğunu merak etti. Örüntü aracılığıyla Teray,

Jer'in güçlü biri olduğunu zaten anlamıştı. Ama ne kadar güçlüydü? Yalnızca örüntüden alınan bilgilerle kesin bir kanıya varmak imkânsızdı. Joachim biliyor olmalıydı. Büyük olasılıkla, Jer'i de Teray'i sınadığı kadar kapsamlı sınavlara tabi tutmuştu. Bu sınavlar sonrasında Jer'in harici olmasına karar vermiş, Teray'i çırak olarak almıştı.

Iray'in sesi Teray'i düşüncelerinden çekip aldı. "Ama Joachim, hem sen hem de Jer buradayken hanen tehlikede değil mi?"

Joachim ona kısa bir bakış attı ve suratındaki tatsız ifade yumuşadı. "Bu pek mümkün değil. Clayarklar benim şanımı iyi bilir. Biz tüm hane birbirimize bağlıyız. Benim baş eşim gerekirse savunma için hanedeki herkesten güç alabilir. Eğer clayarklar hanemden bir kişiye bile saldıracak olursa diğer herkesin de haberi olur ve hemen savunmaya geçerler. Clayarklar onlara ellerinde koca bir ordu olmadan saldırmayı göze alamaz; bölgeye böylesi bir ordu sızdırmış olduklarını da sanmıyorum."

"Bizim hanemizde büyük hanelere göre daha çok kayıp olurdu," dedi Jer, "çünkü onlar kadar güçlü değiliz. Ama onlar birey olarak savaşırken biz birlik olarak savaşırız. Onlar hep birkaç clayarkı gözden kaçırır veya kaçmalarına izin verirler. Biz ise hepsini öldürürüz."

Teray adamın sesindeki gururu duydu ve Joachim'in haricilerinden birinde bile gurur duygusunu yaratmayı nasıl başardığını merak etti. Ama kendisinin de bildiği gibi, Teray'in haricilere karşı tavrı kendisinin asla harici olmama arzusuyla bulanıktı. Harici demek, daima düşük seviyeli bir hizmetçi olarak kalmak anlamına geliyordu. Haricilerin umabileceği en iyi senaryo Joachim gibi saygı duyacağı ve gururla hizmet edeceği bir hane efendisi bulup gurura benzer bir duyguyla hizmet etmekti. En kötü senaryo ise kölelikti.

Atları onlardan birkaç adım uzakta ağaçların arasında bekliyordu; Teray, Iray'in bu sırada Joachim'in yanında yürüdüğünü fark etti. Birkaç dakika evvel okuldan Teray'in yanında ayrılıyor olmaktan ötürü heyecanlı olan Iray, şimdi Joachim'in yanı başındaydı. Doğru tabii, aslında Iray, Teray'den önce Joachim'le

tanışmıştı. Iray çocukluktan yetişkinliğe geçişini yapıp da örüntünün bir üyesi olduğu sırada onun refakatçisi Hane Efendisi Joachim'di. Kız eğer Teray'le tanışmamış olsa büyük olasılıkla Joachim'in hanesine gidip adamın eşlerinden biri olacaktı. Teray şimdi şüpheyle o ikisini izliyordu. Kendi hanesini kurmayı öğrenirken Joachim'le en az iki yıl geçirmesi gerekecekti. Bu süreçte karısını kaybetmemeyi umuyordu.

Atların yanına geldikleri sırada Iray'e arkasından yaklaştı. Joachim ve Jer'den özenle gizlenmiş tek kelimelik bir dokunuşla Iray'in zihnine temas etti: *Karım!*

Teray'in özeni Iray'e ulaşamamıştı. Kız Teray'in düşüncesini neşeli bir çocuk gibi yakaladı ve zihinsel bir çığırışla abartıya kaçtı. Sonuna da büyük bir şevkle ekledi: *Kocacığım!*

Bir ünlem. Joachim ve Jer'in bunu algılamamış olma şansı yoktu. Kendi utancını hissettiği gibi bir berraklıkla adamların alaycı tepkisini de duyumsadı. En azından Iray ona duymak istediği şeyi söylemişti. Ve neyse ki Teray'in düşüncesindeki anlamı kaçırmıştı. Elbette Iray ve Joachim arasında bir bağ vardı. Ama bu herhangi bir erkek ve refakatçilik ettiği kadın arasında olandan daha farklı bir bağ değildi. Şefkat. Yalnızca bu.

Sessizliği bozup Joachim ve Jer'in dikkatini başka yöne çekmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Joachim'in bindiği atı o sırada fark etti. Bu aynı diğer üç at gibi gösteri atıydı. Her biri dilsizler gibi özenle üretilmiş ve eğitilmişti. Joachim'in kârdan çok zevk için yürüttüğü bir projenin parçalarıydılar. Ve Joachim'in bindiği at gerçekten çok özeldi.

"Atın, Joachim..."

Hane Efendisi gülümsedi. "Fark edebilmen için Iray'in seni ne zaman bırakacağını düşünüyordum ben de."

Teray hem gerçekten merak ettiği hem de çocukça kıskançlığını Joachim'in fark etmemesine sevindiği için merakının sezilmesine izin verdi. Ve o at... "Üstünde hiç zihinsel dizginin yok mu?"

Joachim, "Hiç," diye yanıtladı.

Teray aygırı ihtiyatla inceledi. İhtiyatlıydı çünkü hayvanlar

da dilsizler gibi kolaylıkla incinebilir, kolaylıkla öldürülebilirdi. Ayrıca iyice dizginlenmemiş hayvanların zihinleri zihinlerine temas eden örüntücülere istemsizce vahşi tepkiler verebiliyordu. Özellikle şiddetli tepkiler. Ama Teray attan dinginlik dışında hiçbir şey duyumsamadı. Alışılagelmemiş bir dinginlik.

Joachim, "Benim deneylerimden biri," dedi. "Bu atın herhangi bir dilsize uygulanandan daha fazla dizgine ihtiyacı yok. Hatta onu da aynı dilsizler gibi programlıyorsun. Ve bir kere programlandıktan sonra clayarklar yanında top bile ateşlese etkilenmiyorlar. Böylece tüm dikkatini clayarklara yöneltmen gerekiyorsa bir de atı kontrol etmeye çalışarak vakit kaybetmene gerek olmuyor." Joachim sırıttı. "Eve gittiğimizde sana daha detaylı olarak anlatırım."

Teray başıyla onayladı. Ev. Joachim bu sözcüğün Teray için ne kadar mutlu edici olduğunu bilemezdi. Okul gerekenden uzun süredir Teray'in evi olmuştu. Yetişkinliğe geçişini neredeyse dört yıl önce tamamlamıştı. O zaman bile öğretmenlerin ona öğretebilecekleri çok sınırlıydı. Ama buna rağmen okulda kalmış ve kabiliyetlerini kendi kendine geliştirmeye çalışmış, zaman zaman ziyarete gelen hane efendilerinden yardım almış ve kendisini çırak olarak almayı kabul edecek bir hane efendisi çıkmasını beklemişti.

Birkaçı onu harici olarak almayı kabul etmişti. Eğer okulun koruması altında olmasa birkaçı onu zorla alıp götürmeye bile kalkışabilirdi. Halen genç ve yeterince deneyim sahibi değilken bunu denemeye çalışmaları da mümkündü tabii. Eğer onu şimdi alacak olurlarsa Teray'in onlar için bir gün tehdit oluşturmasını sağlayabilecek becerileri kazanmasının önüne de geçebilirlerdi. Hiç kimse onu çırak alma riskini göze alamamıştı. Hariciler daima düşük seviyede kalıyordu. Bir çırak ise olası rekabetti. Çırak sürünün çeperinde kalmayı tercih edip sürünün başındaki yaşlı aygırı öldürüp yerine geçecek gücü kazanana dek bekleyen taydı. En azından Teray'in tanıştığı tüm hane efendileri böyle hissetmişti.

Joachim'in, Teray'den korkmamış olması onun kendi başa-

rısıydı. Hatta Iray, Teray'i onunla tanıştırdığında, Teray bu konuyu açmanın akıllıca olduğunu düşünemeden Joachim onu yanına çırak alma olasılığından bahsetmişti. Teray kadar güçlenme potansiyeli barındıran birini çırak kabul etmek her hane efendisinin harcı değildi. Ama Joachim'de gereken özgüven ve güç vardı; şimdi, nihayet, Teray evine gidiyordu.

Joachim, Jer'in yanında öncü konumundaydı. Sonra durup arkasına seslendi, "Önce Coransee'nin evinde durmamız gerekiyor. Beni görmek istemiş – sanırım clayark sorunuyla ilgili yardımımı istiyor."

Iray heyecanla nefesini tuttu. "Coransee'yi mi göreceğiz! O senin arkadaşın mı, Joachim? Böylesine güçlü bir lord." Kız çoğu zaman çocuktan farksızdı.

Joachim cevaplamadan önce kısa bir sessizlik oldu, sonra, "Onu tanıyorum," dedi. Sesinde acımtırak bir ton vardı. "Arkadaş değiliz ama onu tanırım."

Bölgenin en güçlü hane efendisi olan Coransee resmi olmasa da yerel bir lider konumundaydı. Bu onu Iray gibi kişilerin gözünde meşhur biri yapmıştı. Teray, Coransee'den hayranlık ve imrenmeyle bahsedildiğini duymuştu ama olumsuz konuşulduğunu hiç duymamıştı. Gerçi Teray bunca zamandır okulda tıkılıydı ve insanlar öğrencilerin önünde söylediklerine dikkat ederlerdi. Neyse ki artık okulda değildi. Ziyaret etmek üzere oldukları bu hane efendisi hakkında bir şeyler öğrenmesinin tam sırasıydı. "Joachim?" diye seslendi.

Joachim idareyi Jer'e bırakarak yavaşladı ve atını Teray'in yanında sürdü. *"Lord Joachim," demen daha doğru olur, Teray. Günün kalanı boyunca. Ve kesinlikle, "Lord Coransee." Coransee resmiyete önem verir.*

Teray bu söyleneni ilgiyle kabul etti. Joachim'le sabahtan beri yaptığı ilk sözsüz iletişimdi bu ve sözsüz olması ciddiyetinin anlaşılması içindi. Bu bir emir ve bir uyarıydı.

Joachim düşünce aktarımına devam etti ve Teray onun Iray'e de hitap ettiğini fark etti. *Tanışma sırasında Jer ve benim yanımda kalın ama sonra Coransee'nin eşleri ve haricilerin arasına gidin.*

lray, "Neden, Joachim?" diye sordu.

Joachim ona sessiz bir bakış attı ve kız kendisini düzeltene kadar bekledi.

"Lord Joachim."

"Bölge siyaseti," dedi Joachim yüksek sesle. "Hepsi bu." Sonra yeniden hızlanarak Jer'in yanında yerini aldı.

Teray adamın birden beliren suskunluğunu garipseyerek merakla onu izledi. Teray'in artık öncekinden de çok sorusu vardı. Ama Joachim'in sessizliği diğer her şeye kapalıydı. Sorulara yer yoktu.

Gün ortasına doğru Coransee'nin evine ulaşmışlardı. Upuzun sütunları, antika işlemeleri, etrafındaki bakımlı bahçeler ve dış binalarıyla görkemli dört katlı bir malikâneydi. Bir tepeye inşa edilmişti ve kilometrelerce mesafeden görülüyordu. Teray bu hanenin neden daha düşük seviyeli lordlar açısından tehdit oluşturduğunu ve neden Coransee'nin burayı elinde tutabilmek için düelloya girmeyi göze alabildiğini anlıyordu. Bu haneyi elde etmek için yirmi yıldır burayı elinde tutmuş çok güçlü bir kadını öldürmesi gerekmişti. Teray okulda antik sarayların resimlerini görmüştü ama onlar bunun yanında muhtemelen küçük kalırdı. Coransee'nin topraklarına baktı; tarım yapılan ve atlarla büyükbaş hayvanların otladığı arazileri gördü. Bölgenin et ihtiyacını ve binek hayvanlarını Coransee karşılıyordu. Joachim'in ufak at sürüsü hobiden başka bir şey değildi.

İki dilsiz, yeni gelen misafirleri karşılayıp atlarını almak üzere dışarıdaki binaların birinden koşa koşa geldiler. Joachim hane yolunda başı çekerken Teray ve lray'i bir kere daha uyardı:

"İkiniz de size söylediğim şeyi hatırlayın. Bir kadının, haricinin veya gerekirse dilsizin peşine takılın ve hemen uzaklaşın. Sizin için durumu elimden geldiğince kolaylaştıracağım."

Teray başıyla onayladı, Joachim onları içeri aldı.

Teray'in kendini birden içinde bulduğu ortak alanda, şöminenin etrafında oturmuş veya ayakta dikilen kadınlar ve haricilerden oluşan bir güruh vardı. Teray ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken birisi *Geldiğinizi biliyor, birazdan burada olur,* diye gereken karşılamayı yaptı.

Joachim bu bilgiyi teşekkür ederek kabul etti ve oturdu. Diğerleri de onu örnek alarak oturdular. Bekleyiş fazla uzun sürmedi.

Coransee içeri girdiğinde odanın havası bir anda değişti ve gerginleşti. Hane Efendisi gücünü, yalnızca özgüvenli biri gibi değil, aynı zamanda da kibirli biri gibi yayıyordu. Hani kendisini görünce halkının hayranlıkla ayağa kalkmasını bekleyen türde biri gibi. Örüntü Teray'e ânında Coransee'yle kendisinin huy olarak birbirine uymadığı bilgisini iletmiş ve Teray adamdan o anda rahatsız olmuştu. Örüntüde oldukça uzak kaldıkları söylenebilirdi. Aralarındaki mesafenin sebebi huy açısından birbirlerinden çok farklı olmalarından veya tehlikeli derecede benzemelerinden kaynaklanabilirdi – açgözlülük veya hileye başvurma eğilimleri gibi. Ama bu her ne ise, Coransee ve Teray'i birbirinden kesin hatlarla ve tamamıyla ayırıyordu.

Hane Efendisi salona girdiğinde dört ziyaretçi de ayağa kalktı. Coransee uzun boylu, kaslı ve iri bir adamdı; Joachim gibi güdük değildi. Teray kendisini Coransee'nin uzun suratına tam ne olduğunu anlayamadan kayboluveren bir duyguyla bakarken yakalayıp rahatsız oldu. Coransee'nin de kendisine benzer bir ifadeyle baktığını sonradan fark etti. Ancak Coransee tepkisini gizleme konusunda daha yavaş davranmıştı. Teray, Hane Efendisi'nin gözlerinde gördüğü ve bir an kendi düşüncelerinde de algıladığı şeyin hatırlama olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama bu her neyse hızlıca kaybolup şaşkınlığa dönüştü. Sonra Coransee'nin kalkanı hızlıca yerine oturdu ve Teray'e başka bilgi bırakmadı. Teray de refleksle kendi düşüncelerini gizledi ama kalkanının arkasında düşünmeyi sürdürdü.

Sonra Coransee aniden, sanki saldırıya geçmiş gibi heybetli zihin gücünü Teray'in kalkanına sertçe çarptırdı. Kalkanı yarmaya çalışıyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Görünüşe göre Teray'in düşüncelerinde ilgisini çeken bir şey görmüştü. Yeniden bakmak istemiş ama şansını kaybetmişti; Teray'in kalkanı son derece güçlüydü. Teray yoktan yere uğradığı saldırıya karşılık veremeden Joachim öfkeyle çıkıştı.

"Coransee! Çırağım senin evinde misafirdir. Sana karşı hiçbir kusur işlememiştir. Neyin var böyle?"

Coransee bir süre buz gibi bir öfkeyle ona baktı, sanki özel bir konuşmaya müdahil olmaya çalışan davetsiz bir misafirmiş gibi. "Hiçbir şeyim yok," dedi sonra. "Çırağın son derece kabiliyetli genç bir adam. Sanki onu daha önce görmüş gibiyim – belki okulu ziyaret ettiğim zamanlarda."

Joachim, Teray'e bu ifadeyi yalanlama fırsatı vermeden, "Olabilir," dedi. "Ama bunun ona şu an saldırman için nasıl geçerli bir sebep olduğunu anlayamıyorum." Joachim derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. "Onun ismi Teray. Bu da Teray'in eşi Iray ve haricim Jer."

Coransee başıyla onaylayarak üç şahsın takdimini de kabul etti. Ama tüm dikkati Teray'e yoğunlaşmıştı.

"Teray," diye tekrarladı, kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "Sonu 'ray' ile biten bir ismi nasıl seçtin, oğlum?"

Teray, "Oğlum" lafı canını sıksa da aldırmamış gibi yaptı. "Örüntübaşı Rayal'in oğullarından biri olduğum söylendi bana," diye yanıtladı. İsmi daha önce de dikkat çekmişti ama Teray bu isim için savaşmış ve henüz okuldayken ismini taşımayı hak etmişti.

"Rayal mi?" diye sordu Coransee bir kaşını kaldırarak. "Rayal'in çocukları sayıca yüzlere ulaşmış olsa gerek. Ama sen şu âna dek gördüklerim içinde babasının ismini hak ettiğine karar vermiş ilk kişisin."

Teray omuz silkti. "Bir yetişkin istediği ismi almakta serbesttir. Ben babamınkini paylaşmayı seçiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla eşinin seçimini de etkilemişsin."

"Hayır, Lord Coransee. Eşim bana kendi isteğiyle geldi ve kendi ismini kendisi seçti."

"Öyle demek." Coransee'nin dikkati oradan oraya gezindi. Biraz rahatlamış, devasa kalkanını görece daha rahat olan kalın bir perde gibi inceltmişti. Bir şey, kısa bir anlığına Coransee'nin düşüncelerinde o kadar yüzeye kadar ulaştı ki Teray bu düşünceyi neredeyse okuyabilecekti. Eğer Coransee'nin düşünceleri-

ni didikleme konusunda daha açık davranmaya cesaret edebilse ne olduğunu öğrenebilirdi de. Ama düşüncenin kaçmasına izin verdi. Coransee aniden konuyu değiştirdi.

"Joachim, sana bir sanatçı buldum."

Bu ani dönüş Joachim'i de en az Teray'i şaşırttığı kadar şaşırttı. Joachim temkinli bir heyecanla yanıt verdi. "Sanatçı mı? Ben de bölgede gezerek haricilerimle çalışabilecek birisini arıyordum."

"Biliyorum." Coransee ilk defa gülümsedi. "Ve bu gerçekten çok özel. Hassas. İnanılmaz hassas."

Joachim temkinli heyecanına rağmen ona doğru çekiliyordu. "Genelde aşırı hassas olduklarında fazlaca deli de oluyorlar. Kabiliyetlerini seçerek alımlayabilecek kadar iyi idare edemiyorlar."

"Yok, bu oğlanda ihtiyacı olabilecek tüm idare becerisi var. Herkesten örtük imgeler alımlayabiliyor – örüntücülerden, dilsizlerden, hayvanlardan hatta clayarklardan bile. Ellerini clayarkın birinin değdiği bir kayaya yaslayıp o clayarkın tüm hayat hikâyesini okuyabilecek kaç sanatçı tanıyorsun?"

"Clayark mı?"

"Bir dene bak."

"Clayark imgelerini alımlayabilen bir sanatçıyla hiç karşılaşmamıştım. Çağırsana onu."

Coransee şöminenin yanında kadınlar ve haricilerin oluşturduğu insan grubuna dönüp, "Laro!" diye seslendi.

Kalabalıktaki haricilerden biri hemen ayağa kalkıp Coransee'nin yanına geldi. Genç bir adamdı, Teray'den belki bir iki yaş büyüktü. Ufak tefek ve ince kemikliydi; hızlı ve zarif bir endamla hareket ediyordu. Örüntü onun çok az zihin gücüne sahip bir adam olduğunu ele verdi. Sanatında ne kadar gelişmiş olursa olsun büyük ihtimalle harici olmanın ilerisine geçemeyecekti. Eğer şansı yaver giderse bu yeteneği sayesinde başka birisinin hanesinde rahat bir yer elde eder, görece daha güçlü kimseleri kendi hanelerini kurmaya iten rekabet durumuyla uğraşmak zorunda kalmazdı. Ancak şansı yaver gitmezse ve re-

kabetçi bir ruha sahipse, bu onun erken ölümüne sebep olurdu.

Coransee sanatçıyı takdim etti. "Laro, karşında Lord Joachim ve hanesinin kimi üyeleri. Onun halkı sanatçılar ve zanaatkârlardan oluşuyor."

Laro başını öne eğdi ve saygıyla konuştu. "Lordum." Teray onun örüntüde Joachim'e yakın olduğunu fark etti. Bu da Joachim'in onu satın almak isteyeceği anlamına geliyordu. Joachim'in hanesindekiler kendilerini clayarkların sakındığı ölümcül bir savaş makinesine çevirme konusunda iyi olmalarını Joachim'in onları özenle seçmesine borçlulardı. Joachim onları yalnızca güç ve becerilerine göre değil, örüntü içindeki uyumlarına göre de seçerdi. Örüntü her bir örüntücüyü örüntübaşına bağlayan geniş bir zihinsel bağlantı ağıydı. İlk amacı örüntübaşına büyük çaptaki clayark saldırılarından korunmak için ihtiyacı olan gücü sağlamaktı – bu güç, tüm örüntücülerin bağlarından örüntübaşına akıyordu. Ama aslında daha çok Joachim'in kullandığı ve Teray'in de o sırada kullandığı amacıyla kullanılırdı: Başka örüntücülerin zihin güçlerini ve aralarındaki uyumu kabaca ölçüp tartmak için.

Teray dikkatini yeniden iki hane efendisine yönelttiğinde Coransee'nin sanatçının başarılarını sıraladığını gördü – şüphesiz fiyat konuşmaya geçmeden önce genç adamı olabildiğince çekici göstermek içindi. İki hane efendisi de Teray'le ilgilenmiyordu, Teray de yaklaşan pazarlık konuşmalarını dinleme konusunda hiç mi hiç istekli değildi. Iray'e hafifçe dokundu ve Laro'nun yanından ayrıldığı gruba yöneldi. Iray de Joachim'in yönergelerini belli ki hatırlayıp onun peşine takıldı. Coransee onları durdurdu.

"Teray, Iray durun." Yeniden gülümsedi. Teray'in, başka birisinin yüzünde görse güveneceği türde açık ve sevecen bir gülümsemesi vardı. "Laro'nun işlerine bizimle beraber siz de bakın." Davet kılığına girmiş bir emirdi bu.

Yakalanan Teray ve Iray yavaş yavaş geri dönüp oturdular. Teray sanatçının yanından geçip koca odanın öbür tarafında kadınlar ve haricilerin bulunduğu yere gidişini izledi. Oradan

üç seramik heykelcik ve ufak bir tabloyla geri döndü. Teray o insanların neden o kadar odaklanmış göründüğünü şimdi anlıyordu. Sanatçı onları eğlendiriyordu. Şimdi Laro'nun işlerini inceleme sırası Joachim'in grubundaydı.

Laro resmi Joachim'e uzattı. Heykelcikleri de Teray'e, Iray'e ve Jer'e verdi. Teray başlangıçta elindekinin yabani bir hayvan olduğunu sandı. Elinde tutana kadar dört ayaklı kaslı bedenin insan başlı olduğunu anlamamıştı. Elinde tuttuğu şey bir clayarktı.

Teray ona ilgiyle baktı. Okulda clayarkların resimlerini görmüştü ama bu denli gerçeğe yakın bir şeyi ilk defa görüyordu. Elleri neredeyse clayarkın teninin sıcaklığını ve dokusunu hissediyordu.

Ellerini heykelciğin etrafına sardı, gözlerini kapattı ve kendisini bekleyen deneyim her neyse ona zihnini açtı. Bir sarsıntı bekliyordu. Kendini bu tür bir şeye hazırlamıştı – ama yeterince değil.

830 Ansızın serseme dönen Teray, clayarkın kendisine dönüştü. Hazır olmak veya durumu sorgulamak için vakit yoktu. Kendisini sanatçının heykelciğe yerleştirdiği "bilinç" tarafından ele geçirilmiş hissediyordu. Neyse ki Teray karşı koyacak kadar kendine gelebildiği sırada karşı koymasına gerek olmadığını anlayacak kadar da kendine gelmişti. Halen clayarkın kendisiydi.

Redhill'in doğusunda yer alan dağlardan birinde meşalelerle aydınlanmış bir mağaradaydı. Sert gri taş duvarları ve meşalelerin alevlerini görebiliyordu. Cephane kavminin bir üyesiydi. Onun kavmi diğer clayarkların yemek avlamak veya örüntücülerle savaşmak için kullandığı tüfekleri üretmekle yükümlüydü. Ama bu sırada aklı silah üretiminde değildi. Kendisine meydan okunmuştu.

Zayıf hatlı genç bir dişi diğer herkesten uzakta durmuş, başı dimdik ona bakıyordu – dişi onundu. Clayarkın dayısının kızıydı ve uzun zaman önce clayarka vadedilmişti. Dişi üzerinde hak sahibi olan tek kişi oydu. Bu çıkık çeneli, namlu ağızlı köpek değil. Bu diğer tip, meydan okuyan it hem yağlı, hem kaslı hem

de daha iriydi. Yıllardır ağır metallerle çalışmak ona büyük bir kuvvet kazandırmıştı. Yine yıllardır karnını bir domuz gibi tıkamak da yavaş ve sakar olmasına yol açmıştı. Teray olan clayark vahşi bir hareketle ona doğru atıldı.

Clayark Teray ısırıyor, kalın bir tabakayla nasır tutmuş elleri –ya da ön patileriyle– yumruklar savuruyordu. Rakibini yakaladı, parçaladı, etini deşti ve tüm bunları rakibinin boy ölçüşemeyeceği bir hız ve çeviklikle sıçrayarak yaptı. Rakibinin tüm gücü kollarındaydı. Ya da ön patilerinde. Clayark Teray bu kollardan kaçınabildiği sürece güvendeydi.

Sonra Clayark Teray tökezledi ve rakibinin savsak hamlelerinden birinden kaçmaya çalışırken az kalsın gevşek bir taşın üstüne düşüyordu. Sıçrarken eliyle taşı da kavradı.

Geri çekilip yeniden atağa geçti. Bu sefer insandan çok kedi gibi olan arka ayaklarından güç almıştı. Rakibi de onunla çarpışıp nihayet darbe indirmek için üstüne atıldığı sırada Teray elindeki taşla yaratığın kafasına vuruverdi. Sonra zafer edasıyla geri çekildi ve rakibinin ölümünü izledi.

Teray gözlerini açıp ellerindeki minik heykelciği inceledi. Bu şeyin güzelliğini ve mükemmelliğini şimdi daha iyi görüyordu. Clayarklar kendilerine ne diyordu? Sfenksler. Antik mitolojiden kalma aslan bedenli, insan başlı canlılar. Bu tanım çok da uygun değildi. Clayarklar kürksüz ve kuyruksuzdu, elleri vardı. Ama bir yandan, Teray'in hep düşündüğü gibi tamamen hayvan olmanın aksine, bir miktar insanlardı ve bu açıdan sfenkslere gerçekten benziyorlardı.

Ve hariciler de Teray'in sandığı gibi düşük seviyeden insanlar değillerdi. Bu sanatçı, Laro, Rayal'in bile yapamayacağı bir şey yapmıştı. Hiçbir örüntücü bir clayarkın zihnini doğrudan okuyamazdı. Taşıdıkları hastalık onları düşmanları olan örüntücülerden en azından bu konuda koruyordu. Ve clayarkların dokunduğu nesnelerden onların örtük izlenimlerini çıkarmak ancak aşırı hassas sanatçıların yapabileceği bir şeydi. Laro bu izlenimleri açığa çıkarmakla kalmamış, onları damıtıp kuvvetlendirmiş ve heykelcikleriyle resimlerinin içine yerleştirmişti.

Teray sanatçının dikkatini çekip ona sessiz bir takdir iletti. Laro gülümsedi.

Teray gibi Jer ve Iray de deneyimlerinin sonuna gelmişti. Üçü birden Joachim'in sessizce tabloyu izleyişini beklediler. Deneyimlediği şeye dair hiçbir işaret yüzünde belirmese de Joachim'in tablonun resmen içine girmiş olduğunu görebiliyorlardı. Nihayet Joachim'in gösterisi de sona erdi ve adam başını kaldırdı.

Elindeki tabloyu kenara koydu ve hevesini saklamaya çalışmayarak Coransee'ye döndü. "Ona karşılık ne istersin?"

Biraz zaman sonra Teray, Joachim ve Laro kendilerini, Coransee'nin ofisinde oturmuş, Laro'nun fiyatını belirtmesini beklerken buldular. Joachim, Teray'i gidip Laro'nun işleriyle oyalanmak üzere uzaklaştırmaya çalışmış ama Coransee pazarlığa onun da oturması için ısrar etmişti.

Hane Efendisi, "O bir çırak," demişti. "Erken yaşta öğrenmeye başlaması iyi olur." Sonra da ticaret konusuna dönmüştü:

"Joachim, Laro'yu elde etmek için başka bir bölgeyle ticarete girmem gerekti. Çok ender bir cins ve onu yanımda tutmaya niyetliydim. Bana veya örüntümdeki çoğu kişiye o kadar yakın değil ama bu benim için senin için olduğu kadar önemli sayılmaz. Takas edilmeyi kabul ederse onu seninle takas ederim."

Laro konuştu. "Katılıyorum, Lord Coransee. Burada mutluydum. Saygısızlık etmek istemem. Ama Lord Joachim ve onun hanesi bana örüntüde daha yakın gibi geliyor."

Coransee başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse, Joachim, takas edebiliriz."

Joachim sandalyesinde geriye yaslandı. "Daha önce de sorduğum gibi, ona karşılık ne istiyorsun?"

Coransee, "Biliyorsun, ben hep gücü takas ederim," dedi. "Son clayark baskınının başarısı yeterince güçlü olmadığımı gösteriyor."

"Eğer başka birisiyle takas ediyor olsan, örüntüdeki uyuma göre takas yapmanı söylerdim," dedi Joachim. "Daha uyumlu olsan sana saldıran clayarkların hiçbiri sağ kalmazdı. Ama so-

nuçta benimle takasa giriştin ve bende sana azıcık bile yakın olan hiç kimse yok."

"Jer'i, hani şu yanında getirdiğin hariciyi takas etmeye razı gelir miydin?" diye sordu Coransee. Teray kaşlarını çattı. Hane Efendisi olması gerekenden daha az ciddi görünüyordu. Teray onun Jer'le gerçekte hiç mi hiç ilgilenmediğini sezinlemişti.

Joachim onun sözüne uyum sağlayarak, "Jer henüz genç," dedi. "Geçişini tamamlayalı iki yıl geçti. Ama aradığın güce sahiptir."

Coransee sakince, "Jer'i takas eder misin?" diye sordu.

"Eğer istiyorsan."

"İstemiyorum tabii ki."

"Tamam."

"Sadece merak etmiştim. Bazen insanların konusunda fazla duygusal oluyorsun. Ama bu sanatçıyı istiyorsun. Bunu görebiliyorum. Baş eşin dışında herhangi birini takas etmeye razısın."

Joachim rahatsız görünüyordu. Coransee onunla alay ediyordu. Sanatçıyı Joachim'in burnunun ucunda havuç gibi sallandırıyor ama bedelini söylemiyordu. Ve bunu hakaret edercesine yapıyordu.

"Üçüncü kez soruyorum, Coransee, bana takası neye karşılık yapmak istediğini söyleyecek misin?"

"Tabii," dedi Coransee. "Tabii ki. Laro'ya karşılık Teray'i teklif ediyorum."

Bu kelimeleri öylesine önemsemeden söylemişti ki Joachim'in söyleneni sindirmek için biraz durması gerekti. Ama büyük olasılıkla, Joachim bu "şaşkın sessizliğini" takası sonlandırmadan teklifi reddetmek için bir fırsat olarak kullanmayı düşünmüştü.

Teray bir adamdan diğerine baktı. Coransee'nin ne söyleyeceğini adam söylemeden bir an öncesinden biliyordu. Büyük olasılıkla Joachim de biliyordu. Coransee biraz fazla hevesli davranmış, düşüncelerini normalde yapacağı kadar iyi gizlememişti. Bu özensizliği sebebiyle de Teray'in başka bir şeyi -Hane Efendisi'nin Teray'i neden Laro gibi bir yetenekten vazgeçecek

kadar istediğiyle bağlantılı bir şeyleri– öğrenmesine fırsat vermişti. Laro, Coransee için birkaç kişiye bedel bir yatırım olmalıydı.

Belki de bunun bir önemi yoktu. Joachim daha şimdiden teklifi reddediyordu.

"Coransee, sana bu adamın harici değil, bizzat çırağım olduğunu söylemiştim. O benim mülküm değil. Hatta çırak olarak halen okulun korumasında sayılır. Onu yasal olarak takas etmem imkânsız."

"Edebilecek olsan da etmezdin." Coransee sanki beklediği cevabı almış da başka bir oyun oynamaya başlamış gibi uyuşuk bir sesle konuşuyordu. "Gerçekçi olalım, Joachim," dedi. "Sen benim sanatçımı istiyorsun, benim de senin çırağına ihtiyacım var. Laro sana örüntüde Teray'den çok daha yakın. Ayrıca yasal veya değil, eğer onu takas edecek olsaydın Teray'in karşı çıkacak gücü olmazdı."

Joachim bu söylenileni ciddi ciddi yeniden değerlendirir gibi bekledi. Onu izleyen Teray korkunun ilk filizlerini hissetmeye başlıyordu. Harici olarak seçilmekten çok uzun zamandır kaçınıyordu. Eğer şimdi, okuldan çıktığı ilk günde tüm bu bekleyişinin boşa çıktığını görecekse...

Joachim, "Güçten bahsediyordun," diyordu. "Artık clayarklar bölgemize fark edilmeden girmeyi başardığına göre Teray'in gücüne benim de ihtiyacım olacak."

"Ne için? Senin şu minyatür örüntün sana saldırmanın ne kadar büyük bir zaman ve can kaybı olduğundan haberi olmayan her clayarkı silip süpürmeye yeter zaten."

"Minyatür bir örüntünün bile fazladan güce ihtiyacı olabilir."

Coransee, "Ben okulu koruyorum," dedi. "Okulun iyiliği için elde edebileceğim en güçlü haricilere ihtiyacım var."

Joachim iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Buna inanmamı bekleme. Gerçekten neden, Coransee? Çırağımı neden böylesi bir ısrarla istiyorsun?"

"Belki onun da Örüntübaşı Rayal'in oğlu olmasıyla ilgisi var-

dır?" Teray ilk kez söz almıştı. "Benim bir sürü erkek kardeşimden biridir belki?" Soruları tam olarak soru değildi ama gözlerini sanki cevap vermesini bekler gibi Coransee'ye dikmişti.

Coransee ona bir an boş boş baktı. Sonra keyifsizce gülümsedi ve Joachim'le konuştu. "Gördün mü? Daha şimdiden benim için işlevini kanıtladı. Kalkanımı koruma konusunda özensiz davranmıştım ama beni ânında uyardı." Sonra Teray'e dönerek, "Başka ne öğrendin bakalım... minik kardeş?" diye sordu.

Teray bu aşamada hata yaptığını fark etmişti. Bulgularını –ve zihin okuma becerisinin gücünü ve görünmezliğini– kendine saklamalıydı. Ama artık çok geçti. Dikkat kesilmiş durumdaki Coransee'ye yalan işlemezdi.

"Yalnızca beni harici yapma konusundaki kararlılığınızı, Lord Coransee."

"Peki, bu kararlılığım sana nasıl hissettiriyor?"

Belki Teray'in, Joachim'in gönderdiği uyarıları yoksayıp kafasına göre cevap verme sebebi Coransee'nin ses tonunun bir yetişkinin çocukla konuşurken kullandığı ses tonu olmasıydı.

"Köleliği hiçbir zaman çekici bulmadım, Lord Coransee."

Coransee'nin sesi sertleşti. "Demek haricileri köle görüyorsun. Ve elbette asla kendi isteğinle köle olmazsın, değil mi?"

Teray! Joachim nihayet düşüncesini Teray'e ulaştırabilmişti. *Bu işe karışma! Ne yaptığını bilmiyorsun. Onu düşmanlaştırmaya ne kadar devam edersen şansımız da o kadar azalır.*

Teray düşüncesini Coransee'nin müdahalesinden kalın bir perdeyle saklayarak *Onun haricisi olmayacağım, Joachim,* diye iletti.

Eğer konuşmayı bırakıp benim ilgilenmeme müsaade etmezsen olacaksın ama. Onu ikna etmek için koca bir gün var önümde.

Onu ikna edemezsin. Kararını vermiş. Onunla er ya da geç yüzleşmem gerekecek.

Teray, eğer ona saldıracak kadar aptalsan onunla birlik olur sana karşı çıkarım. Şimdi sus ve Laro'yla birlikte arkaplana karış!

Joachim'in öfkesinin yoğunluğu Teray'i için için yakmıştı. Hane Efendisi'nin ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Arala-

rındaki iletişim birkaç saniyede gerçekleşmiş, Coransee'nin son sorularından sonra olması gerekenden uzun bir boşluk oluşmamıştı. Ve şimdi bir şekilde, bu soruyu kendisinin daha fazla olaya karışmasını gerektirmeyecek şekilde cevaplaması gerekiyordu. Bir şekilde. Joachim konuyu devraldığı sırada konuşmaya hazırlanıyordu.

Joachim öfkeyle, "Coransee, benimle mi takas yapıyorsun yoksa çırağımla mı?" diye sordu.

Coransee yavaş yavaş dönerek Joachim'e baktı. Teray adamın gözlerinin üstünden çekildiğine ne kadar rahatladığına şaşırmıştı.

Coransee, "Sence oğlanın bu konuda söz hakkı olmasına gerek yok mu?" diye sordu.

"Kendin söyledin." Joachim kelimelerini hem sözlü hem de zihnen pekiştiriyordu. "Biz neye karar verirsek o kabul edecek. Burada olması bile yanlış. Sanatçının da."

"Tamam," diye hak verdi Coransee. Teray, tazelenmiş korkusunun arkasında, en ciddi sözcükleri karşılığında boş bir alaydan fazlasını almamanın Joachim'e nasıl hissettirdiğini merak etti. Coransee ekledi: "Oğlan haklı, biliyorsun. Er ya da geç benimle yüzleşmesi gerekecek."

Teray hiçbir şey söylemedi ve ofisten çıkarken başka bir şey düşünmedi. Coransee'nin, Teray ile Joachim arasındaki konuşmaya çaktırmadan kulak misafiri olması Teray'in daha evvel Coransee'nin zihnini didiklemesinin karşılığıydı. Ama bu durum Teray'i öfkelendirmişti. Hiç kimsenin fark edilmeden kalkanını alt edememesi gerekirdi. Bir daha olmayacaktı.

Iray'i olabildiğince hızlı buldu ve onu olan biteni anlatabileceği bir köşeye çekti.

Iray, Teray'i konuşması sırasında şaşkınlıktan irileşen gözlerle dinledi. Ama daha cevap veremeden dilsizin biri onlara serin içecekler ve yiyecek ikram etmek üzere yanlarına geldi... Teray, Iray'in dilsizlere karşı kaba davrandığına ilk kez tanık oluyordu.

"Git başımızdan! Bizi rahat bırak!" *Ne diyorsun sen, Teray?*

Teray, "Yüksek sesle konuş," diye buyurdu. "Ve gizlen. Bu olay yeterince kısa süre içinde tüm haneye yayılacak zaten."

Ama Joachim seni...

"Iray!"

Iray cümlesinin ortasında konuşmaya döndü. "...takas etmezdi. Yapmazdı. Sana ihtiyacı var. Sen şu âna dek hanesine almayı başardığı en güçlü adamsın."

"Beni takas edeceğini söylemedim. Coransee'nin böyle istediğini söyledim."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum." Teray kaşlarını çattı. "Abim – sanırım yarı-abim olduğunu öğrendi. Bununla bir ilgisi var."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Söylüyorum ya, bilmiyorum."

"Başka bir şey olmalı. Belki de clayarklar ona saldırdığına göre gerçekten de gücüne ihtiyacı vardır."

"Gücümü kullanabilir. Ama buna pek ihtiyacı yok. Bunu söylediğinde inanmamızı beklemiyordu bile."

"Belki de Joachim'e zarar vermek istiyordur – ödeşmek falan." Öfke ve acıyla başını iki yana salladı. "Belki de bi' clayark piçi gibi davranmaktan keyif alıyordur!" Teray'e yaslanıp öfkesini yayarak durdu. "Joachim buna izin vermeyecektir," dedi. "Bizi sürekli nasıl uyardığını düşünürsen bir çeşit sorun çıkabileceğini tahmin ediyordu herhalde. Ama ona güvenebiliriz."

"Umarım. Ama bir şey var ki... son noktada, yanlarından ayrılmaya beni zorladığında eğer saldıracak olursam Coransee'den taraf olmakla tehdit etti."

"Sinirliymiş. Söylediğinde ciddi değildir."

"Tamam, sinirliydi. Ama söylediğinde ciddiydi. Gerekirse yapacaktı."

Iray, Joachim'i savunmak üzere ağzını açtı. Sonra kapadı ve başını öne eğdi. "Olamaz, Teray!" Öfkesi sayesinde uzak tutmayı başardığı korkuya yenik düşmeye başlıyordu. Kendini iyice Teray'e yanaştırdı, titriyordu. "Bunun ne anlama geleceğini görmüyor musun?" diye fısıldadı. "Harici kısıtlamaları."

Teray bir şey söylemedi, ona bakmakla yetindi. Bahsettiği kısıtlamaların ne olduğunu biliyordu. Birkaç tane vardı: Hariciler istedikleri gibi çocuk yapamıyorlardı ve nerede ne kadar süreyle yaşayacakları konusunda neredeyse hiçbir söz hakları yoktu. Onlar hane efendisinin mülküydü. Iray'in aklındaki kısıtlama ise şuydu: Hariciler evlenemezdi. Hane içinde onlarla birlikte olmayı kabul eden her kadınla seks yapabilirlerdi – ama izin verilmemiş hiçbir çocuk yapmamak koşuluyla. Ama Teray'in durumunda, bir erkek özgürlüğünü kaybetmeden önce evliydiyse onun karısı hanenin diğer kadınları arasındaki yerini alır, hane efendisinin karısı sayılırdı. Ve hanedeki tüm kadınlar içinde önceki eşine yasaklı tek kadın o olurdu.

Bu yasalar eskiydi ve daha sert koşulların olduğu zamanlarda konulmuştu. Ama belki de eski kaynakların da söylediği üzere güçsüz erkeklerin kendileri gibi güçsüz olabilecek çocukların babası olmasını yasaklamak da topluluk açısından mantıklıydı. Ama bir erkeğe diğer tüm kadınları serbest bırakıp seçtiği eşini yasaklamanın ne mantığı olabilirdi? Ona köle olduğunu sürekli hatırlatmak dışında?

Teray kesik bir nefes aldı. Bu yasalar neden konulmuş olursa olsun halen geçerliydiler ve her gün uygulanıyorlardı. Ve şimdi eğer Joachim başarısız olursa Teray'e karşı bu yasalar uygulanacaktı.

Hayır, tıpkı Joachim'in onu seçtiği gibi, Teray de Joachim'i seçmişti. Adamı tanıyordu. Iray haklıydı. Joachim takası gerçekleştirmeyecekti.

İkisi biraz daha konuşup Teray, Iray'i biraz rahatlattıktan sonra başka bir dilsiz yanlarına geldi ve Joachim'in geceyi burada geçirmeye karar verdiğini söyledi. Onlara bir oda verilecekti. Eğer odalarına şimdi gitmek isterlerse...

O gece, onları en azından rahatsız etmemesi gerektiğini bilen genç dilsiz bir kız tarafından kendilerine sunulan akşam yemeğini odalarında yediler. Kız tam odadan çıkıyorken Joachim onları görmeye geldi, nihayet. Dilsiz kız ona bakıp gülümsedi

ve dışarı çıktı. Joachim kızın arkasından kapıyı kapamasını ses çıkarmadan izledi. Sonra sessizliğini koruyarak Teray ve Iray'in olduğu yere yürüdü. Teray ayağa kalktı.

Joachim onun karşısında durup gözlerine baktı. "Teray, üzgünüm."

"Üzgün müsün?" Teray bu sözcüğü başta mekanik bir tonda tekrarladı, ardından patlarcasına: "Üzgün müsün! Nasıl yani, yaptın mı? Beni takas mı ettin?"

"Evet."

"Joachim, olamaz!" Iray'in sözcükleri neredeyse bir feryat gibi çıkmıştı. Sonra o da ayağa kalkıp Teray'in yanına gitti. "Bize ihanet ettin." Iray'in sesinde korkudan çok öfke vardı. "Üstelik seni Teray'le ben tanıştırmıştım."

Teray, "Nasıl yapabildin?" diye sordu. "Neden yaptın?"

Joachim bakışlarını kaçırdı ve pencerenin önüne gitti. "Onu duydunuz. Seni istiyordu. Ona engel olamadım."

"O zaman benim denememe neden izin vermedin?"

"İstersen yine deneyebilirsin." Joachim bitkinlikle başını sağa sola salladı. "Büyük olasılıkla, eninde sonunda deneyeceksin; onun istediği de bu olduğu için. Senin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu öğrenmek istiyor. Ve senin onun gücünü tanımanı. Sana haddini bildirmek istiyor."

"Ona karşı direnme şansım olmadığına bu kadar emin misin?"

"Hiçbir şansın yok. Belki birkaç yıl sonra biraz daha eğitim alır, deneyim kazanır ve kendini idare etmeyi iyice öğrenirsen. Ama şimdi... seni tüm hanenin ve Iray'in önünde rezil eder." Iray'e baktı. "Bununla kalırsınız."

"Sana göre öyle," dedi Iray.

Joachim bir şey söylemedi.

"Ne de olsa sen bizi sattın ve ücretin ödendi." Iray'in sesi Teray'in daha önce hiç duymadığı kadar sert çıkıyordu. "Üzgünsün demek! Ne istiyorsun peki? Affımızı mı?"

Joachim yumuşak bir tonla yanıtladı: "Denedim. Onu fikrini değiştirmeye ikna etmek için elimden geleni yaptım."

"Buna inanmıyorum. Ya sanatçıyı çok istiyordun ve onun için ne yapılması gerekiyorsa vermeye hazırdın ya da Coransee'nin seni bu takası yapman için zorlamasına izin verdin." Joachim'i dikkatle süzdü. "Ondan korkuyorsun, değil mi?"

Şaşkına dönen Teray, Joachim'e baktı. Hane Efendisi bitap görünüyordu, hatta neredeyse hasta gibi. Ama korkmuş görünmüyordu.

"Teray adına," dedi Joachim alçak sesle, "ve senin adına korkuyorum."

Teray, "O zaman yardım et bize," dedi. "Senin yardımına ihtiyacımız var, korkuna değil!"

"Size yardım edemem."

"Yardım etmeyeceğim diyorsun yani. Hiçbir harici beni aldığın için onunla yüzleşmeye değmez. Savaşmana gerek bile olmazdı."

"Teray harici olmak sandığın kadar kötü olmak zorunda değil." Joachim'in sesinde çaresizlik vardı. "Eğer bunu kabul edebilir ve Coransee'yle savaşmayı bırakırsan sana benim öğretebileceğimden çok daha fazlasını öğretebilir. Ayrıca o örüntüde sana senin sandığın kadar uzak değil."

"Ya ben ne olacağım, Lord Joachim?" Eğer Iray'in azıcık bile çocuksuluğu vardıysa artık kaybolmuştu. "Kocamın bana yasaklanması ve onu esir alanın benim efendim olması... benim de 'sandığım kadar kötü olmayacak' mı?"

Joachim başını iki yana salladı, acısı yüz ifadesinden okunuyordu. Iray'e uzandı ama Iray kendini ona karşı tamamen kapatmıştı. Iray geri çekilmeye çalıştığında onu omuzlarından tuttu. "Eğer yardım edebilecek olsam sence bana sormana gerek kalır mıydı?"

Teray onu bir an ses çıkarmadan izledikten sonra, "Bize neden yardım edemeyeceğini anlat, Joachim," dedi. Neden olduğunu tahmin edebildiğini düşünüyordu. Joachim'in ıstırabı oldukça gerçekti. Ama buna karşın Iray'in gördüğünü sandığı korkunun hiçbir emaresi yoktu.

Joachim, Iray'i bırakıp Teray'e döndü. Sakince, "Neden oldu-

ğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Cidden çok iyisin. Çok fazla şeyi görebiliyorsun. Bugün başını belaya sokan da buydu. Coransee'yi tersine ikna etmeye dair en ufak bir şansım vardıysa bile bu yüzden berbat oldu. Çok iyisin."

Teray, "Bize neden yardımcı olamadığını anlat," diye tekrarladı. Artık bildiğine emindi ama Joachim'in ağzından duymak istiyordu.

Joachim, "Seni harici yapması ne kadar sürer merak ediyorum," dedi.

Teray bekledi.

"Peki, tamam!" Joachim kendini devam etmeye zorluyor gibiydi. "Şartlandırıldım... yönetiliyorum! Söz konusu Coransee olduğu sürece benim o çok özel atımın bile benden fazla iradesi var."

Iray tiksintiyle ona baktı. "Yönetiliyor musun? Dilsizler gibi mi? Hayvanlar gibi mi?"

"Iray!" Teray neden onu durdurma ihtiyacı duyduğunu kendi kendine merak etti. Joachim'in kurtarılacak gururu kalmış mıydı? Fark eder miydi? Teray bir başınaydı. Joachim işe yaramazdı. Ne yapacaktı peki?

"Onun zihnime bu dizginleri yerleştirmesine neden izin verdim biliyor musun, Teray?"

Teray bilmiyordu. Umurunda da değildi. Yanıtlamadı.

"Çünkü senin kadar sabırlı değildim. Okuldan çok erken ayrıldım. Ve eşim hariç yapayalnızdım. Coransee beni yakaladı, harici olarak zorla hanesine aldı." Joachim duraksadı. "Görüyorsun ya, sizin ne yaşadığınızı biliyorum. Bana özgürlük şansını sunduğunda onunla yedi yıl geçirmiştim. Onunla işbirliği yapmam ve zihnime dizgin takmasına izin vermem gerekiyordu. Bu yerleştirme işi çok hassas bir iştir. Bağ kurmak gibi değildir. Coransee ne kadar güçlü olursa olsun eğer direnseydim o bile yapamazdı. Ben de karşı koymadım. O aşamada özgürlüğümü geri kazanmak için her şeyi yapmaya razıydım. Her şeyi."

"Elindeki şeye özgürlük mü diyorsun?" Teray'in hışmı yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu.

Joachim hararetle, "Evet!" dedi. "Birkaç yıllık esaretten sonra sen de böyle düşüneceksin." Sonra ses tonu tekrar değişti ve daha önceki üzüntülü, ümitsiz sese döndü. "Hayır. Yıllardır 'özgürüm' ama Coransee'nin dizginleri her an oradaydı. Artık dizginleri tutmak için benim işbirliği yapmama gerek bile duymuyor. Sanırım ömrümün sonuna dek onları çıkaramayacağım." Omuz silkti. "Onları çok sık kullanmıyor. Ama kullandığı zamanlarda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tövbekâr bir Joachim öfkeli bir Joachim kadar işe yaramazdı. Teray onun dışarı çıkmasını istiyordu. Ama öyle bir durumda Iray'le baş başa kalacaktı ve Iray ona onun kendi kendine halihazırda sorduğu soruları sormaya başlayacaktı. Teray'in kendine verecek cevabı bile yoktu. Ne yapacaktı?

Joachim konuşmaya devam etti ama ses tonu yeniden değişmişti. Şimdi sessiz bir öfkeyle konuşuyordu. "Teray çıraklığa kabul edilene dek okulun koruması altında kalma konusunda bilgece davrandın. Temkinliydin. Her şeyi düzgün yaptın. Ama benim zayıflığım ve Coransee'nin şerefsizliği yüzünden eşini ve özgürlüğünü kaybettin. Ve tüm bunlar benim korumam altında olman gerekirken gerçekleşti. Coransee'nin benim üstümde ne hükmü olursa olsun, seni unutup da hayatıma devam edemem."

Teray pes etmiş gibi, "Ne yapacaksın?" diye sordu. Cevabı biliyordu.

"Doğrudan yapabileceğim bir şey yok. Bunu biliyorsun. Ama dolaylı olarak elimden ne geliyorsa yapacağım, gerekirse Rayal'e ihbarda bulunmak da dahil." Joachim kapıya yönelmişti; Teray onun sonunda odadan çıkacak oluşuna sevindi.

Veda sözcükleri: "İnan bana, Teray, seni ondan kurtaracağım."

Teray ona inanmıyordu. İnanmış gibi davranmaya da zahmet etmedi. Gidip kapıyı açtı. "Hoşçakal, Joachim."

Joachim, Teray'e sanki onu iyi niyetine inandırmaya çalışır gibi uzun süre baktı. Sanki Teray'in ona karşı tamamen kapalı olması ihtimalinden korkmasa Teray'e ulaşmaya çalışacakmış gibi. Sonra da gitti.

Teray, Iray'e döndüğünde kızın titrediğini gördü.

Iray, "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Teray bir elini kaşının üstünde gezdirdi ve terden ıslandığını gördüğüne şaşırmadı. "Bilmiyorum. Belki yarın..."

Iray başını sağa sola sallıyordu. "Şimdi, Teray. Hissetmiyor musun? Coransee şu an buraya geliyor."

2

Iray sözünün ortasındayken hem o hem de Teray, Hane Efendisi'nin Teray'in kapısının dışında durduğunu gösteren bir imgelem aracılığıyla Coransee'nin varlığını duyuran sözsüz anonsunu alımlamış oldu.

Teray mekanik bir nezaketle Coransee'nin odanın içinde olduğu bir imgeyle karşılık verdi. Coransee'yi içeride görmek istediğinden değil. Yüzleşmeye hazır değildi. Düşüncelerini toparlayıp nasıl bir savaş stratejisi izlerse kazanma şansını artırabileceğini tasarlayamamıştı. Kazanma şansı varsa tabii. Joachim onu tüm özgüveni ve umudu kırılmış hâlde bırakmıştı. Ve buna karşın Teray'in savaşması gerekiyordu.

Peki ama şimdi mi?

Coransee içeri girerken Teray, Iray'e kısa bir bakış attı. Kız suratında korku dolu bir ifadeyle onu izliyordu; soru sorar gibi kocaman açılmış gözleri, dökemediği gözyaşlarıyla parıldıyordu. Evet. Teray'in şimdi savaşması gerekiyordu. Düello, teke tek, tabii eğer Coransee'ye kalabalık hane halkının tamamını çağırması için bir gerekçe vermek istemiyorsa. Coransee odaya girdi ve kapının yanında durup bir Teray'e, bir Iray'e baktı. Başını yorgun bir tavırla öne doğru sallar gibi yaptı ve iç geçirdi. "Ee, kardeşim – şimdi, değil mi?"

Teray ona alev alev gözlerle baktı.

"Kötü bir zamanlama," diye devam etti Coransee. "Yorgunsun ve duygusal olarak bitiksin. Beklemeyi tercih etmen gerekirdi. Bu geceyi misafir gibi Iray'le geçirmene izin verebilirdim, sen de sabaha karşıma dinlenmiş olarak çıkardın."

Sanki mantıklı düşünemeyen birisinin gönlünü hoş etmeye çalışır gibi konuşuyordu – ya da bir çocuğu azarlar gibi. Utanç ve öfkeyle yanıp tutuşan Teray saldırdı.

Onu elinden geldiğince çabuk öldürmek istiyordu. Coransee kadar kuvvetli ve deneyimli bir adam karşısında eğer onun kalkanını indirip bir anda darbeyi vurmazsa hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Zamanı olursa Coransee, Teray'in hamlelerini daha iyileriyle karşılayabilir, onu gücüyle değil, hilelere başvurarak alt edebilirdi.

Ama Coransee'nin zihin kalkanı Teray'in darbesini hiç hasar almadan soğurdu. Coransee ezici bir kuvvetle karşılık verdi. Belki o da savaşı hızlıca bitirmek istiyordu. Arka arkaya, neredeyse fiziksel olarak da hissedilebilen darbeler savuruyordu. Teray yatağa doğru geri adım attı; kalkanı saldırıya dayanabiliyor ama duyuları yalpalıyordu. Her bir darbe aynı zamanda açıklık anlamına geliyor, kendi kaynağına giden birer kanal oluşturuyordu. Hiçbir örüntücü kendi kalkanını aralamadan saldırıya geçemezdi. Saldırmak, incecik veya kısa bir anlığına da olsa bireyin kalkanını açması ve kendini savunmasız bırakması anlamına geliyordu ve Teray'in gücü bir bakıma daracık bir açıklıktan şimşek hızıyla saldırabiliyor olmasındaydı. Teray'in, Coransee'nin hamlelerinden birine odaklanıp da Coransee'nin kalkanı yeniden kapanmadan ona karşı atağa geçemiyor oluşu Coransee'nin gücü ve deneyimi sayesinde arka arkaya darbe vurması sayesindeydi.

Teray artık dengiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Coransee en az onun kadar hızlı ve güçlüydü. En az.

Coransee Teray'in kalkanına öylesi bir hışımla vurdu ki onun kalkanını kollamak ve katlanmak dışında yapacak hiçbir şeyi kalmadı.

Yine de düello devam ediyordu. Teray dayanıyor, Coransee kendini yoruyordu. Teray bekledi, sarsılmış, hırpalanmış ama yaralanmamıştı – sıranın kendisine gelmesini bekledi.

Ancak Coransee, Teray'in kalkanına öyle bir ısrarla vuruyordu ki Teray bedeninin başına gelenin yarım yamalak farkına

varabiliyordu. Birisinin bileğini tuttuğunu hissetti önce ama bu kişinin Coransee olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Temas! Coransee zihinsel saldırılarıyla Teray'i meşgul ederken o kadar yoğunlaşmıştı ki ikinci bir saldırıya geçip bedeninde vereceği hasara odaklanmak için fiziksel temasa ihtiyaç duymuştu. Teray ise bunun farkına varmakta geç kalmıştı. Kalbine bir şeyler yapıldığını anladığında artık çok geçti.

Teray kendini acı içinde göğsünü tutmuş buldu. Aniden düzgün nefes alamaz olmuş, nefes nefese kalmış, öksürüyordu. Acı gitgide bedenine dağılıyor ve kötüleşiyordu. Teray bileğini Coransee'nin elinden çekip aldı ama Hane Efendisi çoktan işini bitirmişti. Acı devam ediyor, yayılıyordu. Teray bu acıyı durdurabilirdi ama eğer dikkatini bedenine yöneltecek olursa Coransee zihninin savunma mekanizmasını yıkma şansını edinecekti.

Ve kalbi. Ölüyordu.

Bir şekilde Coransee'ye yeniden saldırmayı, tüm gücünü toplayıp yeni bir atak yapmayı başardı. Eğer sağ kalırsa bedenini daha sonra da iyileştirebilirdi. Eğer ölecekse abisini de yanında götürmeyi planlıyordu.

Coransee birdenbire ardı arkası kesilmeyen darbelerini durdurup kalkanının arkasına sığındı. Belki de yoruluyordu. Teray çaresizlikle ona daha sert bir darbe vurdu. Ama bedeni onu engelliyordu. Yavaşlıyor, sendeliyordu.

Teray hamlelerinden birini takip eden Coransee'nin zihnine sızdığını fark etti. Ve bunun farkında olsa bile Coransee'yi dışarıda tutamayacak kadar yavaştı.

Coransee eşiği geçmişti. Teray'in kalkanının kalan kısmını kendi zihnini âdeta bir pala gibi kullanarak lime lime etti. Teray kalkanının parçalandığını hissedebiliyordu. Kalkanına tutunmaya, bilincini yitirmemeye çalıştı. Coransee onu yakaladı, sıkıca tuttu ve unutuşun derinliğine savurdu.

Teray hiç beklemediği bir anda gözlerini misafir odasındaki yatakta, başında oturan Iray'in bakışlarına açtı. Bilincini geri kazanmayı beklemiyordu.

İnleyerek yeniden gözlerini yumdu. Zayıf düşmüş hissedi-

yordu ama ağrısı yoktu. Demek ki Coransee veya Iray bedeninin ihtiyaç duyduğu tüm tedavileri uygulamışlardı. Tedavi sonrası insanların duyduğuna benzer bir açlık duyuyordu ama dayanılmaz değildi. Akşam yemeğinin bir kısmını yiyeli çok zaman geçmemişti. O âna dek dik oturan Iray, Teray'in yanında uzandı. Teray kolunu kıza doladı ve başını omzuna yaslayabileceği şekilde onu kendine çekti. Nasıl anlatabilirdi? Ona üzgün olduğunu nasıl söyleyecekti?

"Iray..."

Kız bir eliyle Teray'in ağzını kapadı. "Görmedim mi? Sence nasıl hissettiğini bilmiyor muyum?"

Teray sessizce başını iki yana salladı, bedeni aniden utanç ve hınçla titremeye başlamıştı. Boğuk bir acı sesi çıkarıp kıvranarak kızdan uzaklaştı. Aşağı inip Coransee'yle yeniden yüzleşmek istiyordu – bu sefer başladığı şeyi bitirmesini. Ya öldürecek ya da ölecekti. Her şeyini kaybetmişti. Coransee onu neden öldürmemişti?

Iray onun başını tutup kendine çevirmeye çalıştı. Teray kızın ellerini tutup ona baktı. Iray'i kaybetmişti. Öyleyse onun burada ne işi vardı?

"Bizi bu dertten kurtarabilirim," dedi Teray. "Yemin ederim..."

"Teray..."

"Pes etmeyeceğim, ta ki–"

"Teray, beni dinle! Bir çıkış yolu var."

Teray ellerini bırakıp kıza baktı. "Ne?"

"Dinle. Coransee yarın ona görünmeni istiyor... yarın sabah. Seni çırağı yapma ihtimali olduğunu söyledi. Düşündüğünden daha güçlüymüşsün. Bir hizmetçi olmaktansa müttefik olarak daha çok işe yarayacağını söyledi. Teray, o dedi ki... ben... biz belki birlikte kalabilirmişiz."

"Belki?"

"Seninle konuşmak istiyor. Neden olduğunu bilmiyorum. Okuldan bir şey öğrenmesi gerektiğini de söyledi. Ama, Teray, bir şansımız var. En azından."

"Belki. Ama konuşacak –ya da öğrenecek– ne var ki? Ya çırağı olurum ya da olmam."

"Ondan, Joachim'den öğrenebileceğine kıyasla daha fazla şey öğrenebilirsin. Çok daha fazla. Ve belki de kendi hanen olacağı gün sandığından daha yakındır."

Teray başını iki yana yorgunca salladı. "Aşkım, ona bu kadar güvenme. Kafasında ne var bilemiyorum ama..."

"Teray, her neyse ne, onun huyuna git." Iray, Teray'e yaslanmış, gözlerine bakıyordu. "Lütfen. İstediği gibi yap. Ben kavgada kazanılacak bir *şey* olmak istemiyorum. Senin karın olmak istiyorum ben. Lütfen."

Teray hırıltılı bir nefes aldı. "Sence elime istediğimizi elde etmenin fırsatı geçse –ve bu gerçek bir fırsat olsa– ben bu fırsatı teper miyim?"

Iray rahatlar gibi oldu. Teray'i öptü ve kendi bedeninin yumuşakça ona dokunuşunun farkındalığını Teray'e anımsattı. Teray'in şu an ihtiyacı olan Iray'di. Kollarını kızın bedenine doladı. Teray'in daima tek ihtiyacı o olmalıydı.

Ertesi sabah erken saatlerde hanenin kalanı uyanıp işine gücüne gittiğinde Teray, Coransee'nin özel odasının dışında bekleyip gelişini haber verdi. Evvelki gün yanında Joachim ile birlikte girdiği büyük salonun içindeydi. Odanın ne kadar büyük olduğunu yeni fark ediyordu. Şömine odanın bir ucunda, epey uzakta görünüyordu. Şimdi odada iki dilsiz temizlik yapıyordu. Koltuklar, sandalyeler ve odanın her yanına yerleştirilmiş alçak sehpalar vardı; duvarlar sıra sıra kitap, öğrenme blokları, oyun tahtaları, ufak heykelcikler ve nice şeyle doluydu. Ve buna karşın oda hiç dağınık değildi. Hatta günün bu saatinde oldukça boş görünüyordu. Temizlik yapan birkaç dilsiz ve nedense büyük yemek odasına gitmek için ana merdivenden inip dolanmayı tercih etmiş bir örüntücü vardı.

Teray birden Coransee'nin kendisini içeri çağıran davetini alımladı. Daveti kabul etti ve kendisini Hane Efendisi'nin çalışma odasında değil de rahat görünümlü, halı döşeli bir oturma

odasında buldu. Burada parlak bir kumaştan yapılma siyah robdöşambrı dışında çıplak Coransee, kendisine sarışın bir dilsiz tarafından servis edilen kahvaltısını yemekteydi. Kadın iki servis açmıştı.

Coransee, Teray'e hızlı bir bakış atıp pencere önündeki ufak masadaki boş yeri işaret etti. Sanki daha birkaç saat önce birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlarmış gibi, diye düşündü Teray. Oturdu, dilsiz kadın ona tepsisinden et ve yumurta ikram etti ve Teray de dilsiz kadın odayı terk edene kadar Coransee gibi ses çıkarmadan yemeğini yedi. Kadın gidince Coransee konuştu.

"Teray, babamızı gördün mü hiç?" Sesinde şaşırtıcı bir canayakınlık vardı.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ona benziyorsun – benden daha fazla. Dün seninle ilgili dikkatimi çeken de buydu."

Teray merakına engel olamadı. Rayal neredeyse hiç seyahat etmezdi. Onu örüntücülerin çok küçük bir kesimi gerçekten görmüştü. O, örüntünün kendisiydi. O güç, birliktelik ve enerjiydi. Her yetişkin örüntücü ona bağlıydı ama bu bağ onun özelliklerini diğerlerine göstermezdi. Çoğu örüntücü onu tanımaz, neye benzediğini de merak etmezdi.

"Biliyor musun, sen ve ben öz kardeşiz," dedi Coransee. "Aynı baba *ve* aynı anne. Tahmin etmiştim zaten ama emin olmak için dün gece Okul müdiresini uyandırıp sordum."

Teray omuz silkti. Annesine dair hiçbir şey bilmiyordu. Rayal'in bir sürü karısı vardı.

"Bizim annemiz Jansee'ydi; Rayal'in kız kardeşi ve baş eşi."

Teray çatalındaki eti ağzına götürüyorken dondu. Çatalı bırakıp Coransee'ye baktı. "Demek buydu."

"Aynen öyle."

"Beni öldürecek misin?"

"Öldürecek olsam dün gece ölmüştün."

Teray geceki yenilgisini hatırlamak istemediği için dikkatini yemeğine yöneltti. İçinde bulunduğu kurgunun gayriresmiliği birdenbire şüpheli görünmeye başlamıştı. Coransee'nin masa-

sının başında durup cezalı bir öğrenci gibi Hane Efendisi'nin iğnelemelerini dinlemeyi bekliyordu. Bunun yerine oturmuş Coransee ile kahvaltı ediyordu. Üstelik Hane Efendisi'ne "Lord" diye bile hitap etmemişti. Etmeyecekti de. Hazır buradayken Coransee'nin derdinin ne olduğunu öğrenmeye niyetliydi. Acaba ne istiyor olabilirdi?

"Ve bu durumda," dedi Coransee, "ikimiz de yaşayabiliriz. Babamız ölüm döşeğinde olduğuna göre ikimiz birden hayatta kalsak daha iyi olur."

"Ölüyor mu? Şimdi mi?"

"Yirmi yıldır ölümden kaçıyor," dedi Coransee. "Bunu okulda bile öğrenmiş olmalısın."

"Clayark hastalığına yakalandığını diyorsan, evet. Ama bu hastalıktan ölmek üzere olduğunu söyledin sanmıştım."

"Öyle çünkü."

Teray başka soru sormayı reddederek sessizce yemeyi sürdürdü.

850 Coransee, "Bana en fazla bir yıl daha yaşayabileceği bilgisini verdi," dedi. Sonra sesini biraz kısarak, "Örüntüyü istiyor musun, kardeşim?" diye sordu.

"Beni öldürmeni isteyip istemediğimi soruyorsun."

"Rayal'in yerine geçmeyi planlıyorum."

"Bunu görebiliyorum."

"Yani haklısın. Eğer karşı çıkarsan seni öldürmem gerekir."

"Karşı çıkan başkaları da olacak. Rayal'in yerine öyle elini kolunu sallayarak geçemezsin."

"Onlarla boy gösterdikleri zaman uğraşırım. Şu an için tek endişem sensin."

Teray uzunca bir süre sessiz kaldı. Daha önce Rayal'in yerine geçme olasılığını hiç düşünmemişti. Örüntübaşı'nın çok fazla çocuğu vardı, büyük bir çoğunluğuysa hem Teray'den büyüktü hem de aynı Coransee gibi hane efendileriydiler. Ama görünüşe göre Coransee, Teray'in bu mevkiye ulaşma şansı olduğunu düşünüyordu – ve bu şanstan vazgeçmesini talep ediyordu. Teray eğer reddederse Coransee'nin kendisini öldüreceğinden

emindi. Eğer Hane Efendisi ondan daha güçlü değilse bile –ki bu konu halen belirsizdi– Teray'den daha deneyimli ve daha kabiliyetliydi. Ve eğer Teray'in savaşmadan hayalini kurduğu yaşamı yaşama şansı varsa abisine bir daha kafa tutmamayı tercih ederdi.

"Karşı çıkmayacağım," dedi sessizce. Bu sözcükleri söylemek sandığından çok daha zordu. Örüntünün başı olmak, öylesi bir gücü elinde tutmak...

"Karşı çıkmayacağını düşündüğüm için yaşamana izin verdim zaten." Coransee hesap yapar gibi bir dikkatle Teray'i inceledi. "Seni çırağım olarak kabul edeyim mi?"

Teray ani heyecanını bastırmaya çalıştı. Temsili bir sakinlikle Coransee'nin gözlerine baktı. Bu kadar kolay mı olacaktı? "Çırağın olmayı memnuniyetle kabul ederim."

Coransee başıyla onayladı. "Yapmaya çalıştığım şey," dedi, "seni babamızın yaptığı hatayı yapmaktan korumak."

"Hata derken?"

"Annemiz babamızdan yana taraf olduğunda Rayal onun yaşamasına izin vermiş. Başına bir şey gelmesi durumunda kendisi kadar ya da en azından neredeyse kendisi kadar güçlü birinin örüntüyü alabilmesini istemiş. Güvenebileceği ve vakti gelmeden örüntüyü çalmaya çalışmayacak birini. Ama Jansee'yi yanında tutmuş. Jansee'nin başka bir sektörde kendine bir hane yaratmasını istemek yerine onu eşi olarak almış. Bu da bela Rayal'i bulduğunda Jansee'nin de tehlikede olması anlamına geliyordu. Öyle de oldu; Rayal'in yerini alabilecekken, Jansee öldü.

"Şimdi ben bunun yeniden olmasını engellemek için seni burada, Redhill'de bırakmak istiyorum. Ben de zamanı geldiğinde Forsyth'a, Örüntübaşı'nın evine taşınacağım."

Teray, Coransee'nin ima ettiği şeyi doğru anladığından emin olamayarak kaşlarını çattı. "Abi...?"

"Gördüğüm kadarıyla beni anladın. Örüntü benim olduğunda bu hane de senin olacak. Yalnızca en yakınımdaki eşlerimi ve birkaç hariciyi alıp gideceğim. Kalan her şeyi sana bırakacağım."

Teray söylenenlere inanmaktan korkarak başını iki yana sal-

ladı. Bunca şey gerçekten çok fazla ve çok kolaydı. "Bana tüm bunları bedelsiz olarak sunuyor musun? Bana öylece haneni mi veriyorsun?"

"Karşılığında ne verebilirsin ki?"

"Hiçbir şey. Haklısın. Hiçbir şeyim yok."

"Öyleyse kaybedecek hiçbir şeyin yok." Durdu. "Bir tek şey istiyorum. Ama bu bedel sayılmaz."

Teray aniden gelen şüpheyle ona baktı ama Coransee fark etmemiş gibi devam etti.

"Buna güvence desek daha iyi hatta. Bak, kardeşim, büyüyüp de daha çok deneyim kazandığın zaman örüntüden fazla kolay feragat ettiğine karar vermeni istemem. Hane efendisi konumundan memnun olacağından ve örüntübaşı olmaya çalışmayacağından emin olmam gerekiyor."

"Söyledim ya," dedi Teray. "İstersen sana kalkanımı açayım ve sözümde ciddi olduğumu kendin gör."

"Ciddi olduğunu biliyorum zaten. Bana yalan söylemediğini de biliyorum. Ama insanlar değişebilir. Şimdi inandığın şey beş veya on yıl sonra anlamını yitirmiş olabilir."

"Ama o zaman örüntüyü eline geçirmiş olacaksın zaten. Örüntüyü senden almaya çalışsam bile bana engel olabilirsin..."

"Belki olabilirim – belki de olamam. Ama bunun cevabını zor yoldan öğrenmeyi planlamıyorum."

Teray istenen bedelin ne olduğunu artık biliyordu. Kendisini Joachim'i düşünürken buldu. İradesiz. Ama sonra Joachim'in sözlerini anımsadı. Coransee, eğer birisini şartlandıracaksa kurbanının ona izin vermesine de ihtiyaç duyuyordu; Teray izin vermediği sürece herhangi bir müdahalesi olamazdı.

"Seni topluluğumuz adına canlı istiyorum," dedi Coransee. "Çölden kuzeydeki adalara kadarki tüm bölgelerimizin sınırında içeri sızmaya çalışan clayarklar birikti. Rayal'in kendini sağ tutmakla meşgulken baskıncılara yeterince ilgi gösteremediğinin farkındalar. Rayal gücünü teslim edip öldüğünde tüm topluluğun yeniden güvende olmasını istiyorum. Ama senin benim güvenliğimin karşısında bir tehdit hâline gelmene izin veremem."

Teray inatla, "Ben tehdit değilim," dedi.

"Nasıl bir güvence istediğimi biliyorsun, kardeşim. Sözlerinin benim için hiçbir anlamı yok."

"Benden fiziksel esaretimi bırakıp zihinsel esaretine girmemi istiyorsun!"

"Sana istediğini iddia ettiğin her şeyi sunuyorum. Daha şimdiden hırs mı yapmaya başladın? Sana uygulayacağım dizginler sözünde durmanı sağlamak dışında bir şey yapmayacak."

"Joachim o dizginleri nasıl kullandığını iyi anlattı bana."

"Joachim!" Coransee duyduğu nefreti gizlemeye çalışmadı bile. "İnan bana, kardeşim, Joachim'in ona koyduğum dizginlere ihtiyacı var. Onlar olmasa kendine ait bir hanesi bile olmazdı."

"Senin haricinken nasıl hanesi olsun zaten?"

"Kendi yanlış kararları yüzünden benim haricim oldu. Tıpkı kendi yanlış kararları yüzünden seni çıraklığa kabul etmesi gibi."

"Benimle ilgili senin olduğun kadar şüpheci davranmamasından mı bahsediyorsun? Ona hanesini elinden alma derdim olmadığını söylediğimde bana inandığı için mi?"

"Teray senin ondan daha güçlü olduğunu anladığı anda –ki öylesin ve o da bunu biliyor– senden vazgeçmeliydi. Mantıklı olan bu. Kendi hanenin efendisi olduğunda gör bak haneni elinden alabilecek kadar öğrenme becerisi olan bir çırak kabul edecek misin, etmeyecek misin?"

"Joachim'e hanesini bir önceki efendisinden alması konusunda sen mi yardım ettin?"

"Dolaylı olarak. Onu özel bir eğitime tabi tuttum."

"Ama neden? Ve onu neden idare etmeye çalışıyorsun?"

Coransee ona uzun bir bakış attı. "Bölge siyaseti," dedi sonunda. "Redhill Efendiler Konseyi'nde oy çoğunluğum olduğundan emin olmam gerekiyordu. Joachim'in selefi inatla ve şiddetle bana karşı çıkıyordu."

Buradaki uyarı şüphe götürmezdi. Teray iç geçirdi. "Sana karşı çıkmıyorum," dedi. "Nasıl çıkayım? Ama benden istediğin bedeli de ödeyemem. Zihinsel özgürlüğümü pazarlığa yatırıp ömür boyu zihnen kölen olmaya boyun eğemem."

"Şu an ne kadar özgür olduğunu sanıyorsun?"

"En azından ne yapmak istediğimi düşünebilecek kadar."

"Anladım. Tamam, madem sözlere bu kadar önem veriyorsun, o zaman gücü ele geçirmeye çalışman dışındaki düşüncelerine karışmayacağıma söz verebilirim."

Teray ona öfkeli bir bakış attı.

Coransee biraz bekledikten sonra yüksek sesli bir kahkaha kopardı. "Gösterdiğinden daha az saf olduğunu anlıyorum. Neyse ki. Ama bak, kardeşim, beni dinle, asil yalanlar bir yana, sence seni gerçekten ne kadar kontrol etmek istiyor olabilirim? Gündelik yaşantını aynen şimdi olduğu gibi özgürce yaşayabilirsin. Neden olmasın? Başka birinin ufak detaylarına burnumu sokmaya ne vaktim ne de ilgim var. Yapmakta serbest kalmayacağın tek şey beni karşına almak olacak. Dizginlerimin yapacağı tek şey seni de diğer herkesle aynı seviyeye koymak – örüntübaşı olduğumda tabii. Tek fark, gücünün, senin üstünde ayrıca bir üstünlüğüm olmasını gerektirişi – örüntü harici bir üstünlük tabii. Benim dizginlerime örüntüdeki kendi bağına olandan daha farklı bir sebepten karşı çıkman gerekmiyor."

"Örüntü farklı. Örüntü kimsenin düşüncesini kontrol etmiyor." Teray derin bir nefes aldı ve açıkça, "Sana güvenebileceğimi düşünmüş olsam bile –hatta bir zamanlar güvendiğim Joachim olsaydın bile– bu tasmayı, beni böyle damgalamanı kabul etmezdim," dedi.

"Hayatını kurtarmak için olsa bile mi?" Coransee'nin sesi halen alçak ve sohbet havasındaydı.

Teray ona kesin bir, "Hayır!" demek üzere ağzını açtı ama nedense onu cezalandırabilecek bu sözcüğü söylemek o kadar kolay değildi. Ağzını kapattı ve gözlerini tabağına dikti. Sonunda söylemesi gereken kelimeleri bulabildi. "Yapamam." Bu sözcük asıl söylemek istediğinin yanında o kadar zayıf kalmıştı ki Teray daha fazlasını söyleyip gururunu korumak istedi. "Yaşamaya değer olan tek şeyden vazgeçerek yaşamımı satın almanın ne anlamı var? Buyur öldür beni."

Coransee arkasına yaslanıp başını hayır anlamında salladı.

"Ah, kardeşim, keşke seni bu kadar iyi okuyamamış olsaydım. Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sana fikrini değiştirmen için babamızın kalan ömrü kadar süre tanıyacağım."

Teray gene kendi kendine ihanet etti. Israr etmek, inandığı şeyin arkasında durup asla kararını değiştirmeyeceğini söylemek istiyordu. Ama bu şimdi öldürülmesi anlamına gelecekti. Bir şey söylemedi.

"Seni ancak şartlarımı kabul edersen çırağım olarak alabilirim," dedi Coransee. "Bu şartları kabul edene dek harici kalacak, haricilerin tüm kısıtlamalarına uyacak ve gereklilikleri yerine getireceksin." Durdu. "Anlıyorsun."

"Ben... evet, Lord Coransee." Hayatta olduğu sürece bir şansı var sayılırdı. Yoksa yalnızca yaşamayı çok istediği için mi böyle düşünüyordu? Hayır, bir şans vardı. Fiziksel esaretten kurtulunabilirdi. Fiziksel bir tasma, zihinsel bir tasma kadar kalıcı veya etkili değildi.

"İşine gelirsek," dedi Coransee, "dilsiz güdücülerimden birinin terfi vakti geldi. O, hane ve araziyle ilgilenen dilsizlerin başındadır. Onun yerine sen geçeceksin."

"Dilsiz güdücü mü?" Teray hayal kırıklığını gizleyemedi. Dilsizlerle ilgilenmek herhangi bir haricinin değil, dilsizlerin sağlığı açısından en zayıf haricilerin işiydi.

"Aynen," dedi Coransee. "Ve işe bugün başlıyorsun. Yerine geçeceğin adam, Jackman, seni bekliyor."

"Ama, Lord Coransee, dilsizler..."

"Dilsizler! Eğer onlara gücünle en ufak bir hasar verecek olursan sana kesinkes atacağım sağlam dayaktan sonra hayvan sürülerini güdüyor olursun."

Coransee'nin özel yaşam alanının kapısın önünde Jackman bekliyordu. Uzun boylu, iri kemikli, saman rengi saçlı ve belli belirsiz zihin gücüne sahip bir adamdı; zihin gücü öyle silikti ki okulda öğretmen bile olabilirdi. Öğretmenlerin ilgilendiği bireyler dilsiz güdücülerinkilerden bile daha savunmasızdı ve bu sebeple öğretmenlerin olabildiğince zararsız olması gerekirdi.

Jackman da oldukça zararsızdı. Teray'le tanışıp da örüntü aracılığıyla Teray'in gücünü gördüğünde şaşkınlığına engel olamadı.

"Orospu çocuğu," diye kendi kendine mırıldandı. "Eğer sakin biri değilsen hanedeki bütün dilsizleri öldüreceksin."

Teray o sırada sakin kalabilecek havada değildi ama Jackman'ın haklı olduğunun da farkına varmıştı. Coransee'ye duyduğu öfkeyi kenara koydu ve Jackman'ın peşinden dördüncü kattaki dilsiz odalarının yanındaki kendisinin konaklayacağı odaya gitti.

Bir çift dilsiz Jackman'ın eşyalarını dışarı taşımaya başlamıştı. Onlardan biri, kadın olan, işini yaparken bir yandan da sessizce ağlıyordu. Teray önce kadına, sonra da Jackman'a baktı.

Jackman, "Eğer senin için sakıncası yoksa onu da yanımda götürüyorum," dedi.

"Seni bağlar," dedi Teray.

"Seni de bağlar." Jackman'ın ses tonunda hafif bir kınama vardı. "Bu hanedeki her dilsiz artık seni bağlıyor."

Bu Teray'in hakkında düşünmeyi bile istemediği bir sorumluluktu. Jackman'a, "Dilsizleri önemsiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yani, gerçek anlamda önemsiyorsun. Senin için bir işten fazlasıydı."

"Evet, önemsiyorum. Şimdiyse basbayağı onlar için endişeliyim. Cehaletin yüzünden onlarla nasıl ilgilenmen gerektiğini çözene kadar birkaç tanesini öldürüvereceksin."

"Açıkçası, ben de endişeliyim." Teray konuyu anlamaya başlıyordu.

Jackman kaşlarını çattı. "Bak, dostum, onlar da insan tamam mı? Güçsüzler ve zihin sesleri yok ama yine de insanlar. Tanrı aşkına, dikkatli olmaya çalış. Bana göre onlardan birini öldürmek bizden birini öldürmekten daha beter çünkü onlar tamamen savunmasızlar."

"Bana onlara dair bildiklerini –onlarla nasıl ilgilendiğini mesela– gösterebilir misin?"

Jackman'ın yüz ifadesinde şüphe belirdi. "Tabii, sana öğretebileceğim ne varsa öğretirim."

"Demek istediğim bu değildi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Gerçi bundan daha fazlasını hak ettiğin kanısına nereden ulaştın anlamadım."

"Bir şey hak ettiğim yok. Sadece dilsizlerini kollamak için yapabileceğin tek şeyi yapmayı göze alırsın sanmıştım."

"*Senin* dilsizlerin! Benim zihnimin özel köşelerinin bununla hiçbir ilgisi yok. Benden istediğin şeyi bana Coransee dışında hiçbir zat yaptıramaz."

"Eğer söz konusu başka insanların canları olmasa senden bunu istemezdim. Açıkçası bu dilsizlerin hiçbirini öldürmek istemiyorum. Ama senin yardımın olmazsa öldürebilirim."

Jackman, "Anılarımı istiyorsun," dedi. "Ve sen de aynı benim kadar iyi biliyorsun ki bunu yaparsan dilsiz gütme anılarımdan çok daha fazlasına ulaşacaksın."

"Beni herhangi bir hasar vermekten alıkoyacak bu kadar hızlı başka bir yöntem yok."

"Hayatıma burnunu sokman öğretmek anlamına gelmiyor."

Teray yatağın köşesine oturdu ve gözlerini yere dikti. Bunun kolay olacağını, dilsizlere bu kadar bağlanmış bir adamın onların iyiliği için zihinsel özgürlüğünün birazından feragat edebileceğini düşünmüştü. Halen odadaki iki dilsize baktı. "İkiniz bizi birkaç dakika yalnız bırakın."

Dilsizler uyuz edici bir tavırla önce Jackman'a baktılar ve söyleneni yerine getirmeden önce Jackman'ın başıyla onaylamasını beklediler.

Onlar odadan çıktıktan sonra Jackman, "Onların suçu yok," dedi. "Beş yıldır benden emir alıyorlar. Alışkanlık oldu."

"Jackman, lütfen bana kendi rızanla açıl. Seni zorlamaya mecbur kalmak istemiyorum."

"Buna hakkın yok!" Coransee'yi uyarmak için haber salmaya çalıştı ama onu yapmak için halihazırda yetersiz olan kalkanını açması gerekiyordu. Ve Teray kalkanı geçmişti. Jackman'ı kapana kıstırıp evin kalanıyla temasını kesti. Adamın son beş yıla ait anılarına bağlanıp onları bir bir özümserken Jackman'dan özür dileme gibi garip bir arzu duyuyordu. Jackman'a tam anlamıyla

Coransee'nin kendisine yapmak istediği şeyi yapmıyordu ama adamın özel zihin alanını işgal ediyordu. Hane Efendisi'nin daha düşük seviyelisi gibi bir edayla zihnini adamın zihninde bir oraya bir şuraya savuruyordu. Ve bunu yapmasının tek sebebi dilsizlerin iyiliği falan değildi. Onlar da önemliydi tabii ama Teray'in asıl derdi kendisine söz verilen dayaktan ve sürü gütme ödevinden kaçınmaktı. Her şey yeterince kötüydü zaten.

Teray, Jackman'ın gitmesine izin verdiğinde kendisinden büyük bu adamın dilsiz bakmaya dair bildiği her şeyi öğrenmişti. Ayrıca Jackman'ı büyük bir bütünsellikle tanımıştı. Mesela dilsiz güdücünün nelerden korktuğunu ve ona yardımcı olmak için ne yapabileceğini, bu sayede belki de adamın zihninin özel alanlarına girmesini telafi edebileceğini öğrenmişti.

"Jackman," dedi, "bak, ben Coransee'nin kardeşiyim – öz kardeşi. Burada güç olarak onun hemen arkasında olabilirim ama başka kimsenin benden üstün olduğunu düşünmüyorum. Üçüncü kata yerleştiğinde zorlanacağın konusunda endişelisin ve endişelenmekte haklısın. Sen neredeyse dilsizlerin kadar zayıfsın ve orada herkesin piyonu hâline geleceksin. Eğer istersen benimle bir bağlantı tutabilirsin. Birkaç kişi benimle karşı karşıya gelip boyunun ölçüsünü aldıktan sonra ne seninle ne de benimle uğraşmaya kalkacaklardır."

"Bana az önce yaptığın şeyden sonra arkanda saklanacağımı mı sanıyorsun?"

Teray sessiz kaldı. Adamı şu âna kadar ona söylediklerinin yeterli geleceğini anlayabilecek kadar iyi tanımıştı.

"Yaptığın şey hakkında çenemi kapalı tutayım diye rüşvet mi veriyorsun?" dedi Jackman. "Eğer bunu Coransee'ye anlatsam canlı canlı derinin yüzülmesini yaşatacaktır sana."

Blöf yapıyordu. Teray, Jackman'ın zihninden öğrendiği kadarıyla, haricilerin ev içindeki hiyerarşide yerlerini bulmaları konusuna Coransee'nin karışmadığını biliyordu. Güçlülerin zayıflara zorbalık etmesi, zayıflar ağır hasarlar almadığı sürece veya hem güçlü hem de zayıf en nihayetinde Coransee'nin sözünün dışına çıkmadığı sürece sorun değildi. Teray sakince Jackman'ı izledi.

Jackman gözlerinden alevler saçarak ona baktı. Sonra yavaş yavaş öfkesi yorgun bir boyun eğişe dönüştü. "Seni öldürme şansım olsaydı, delikanlı, seve seve yapardım bunu. Ve ağır ağır."

"Bizi bağladım," dedi Teray. "Eğer başın belaya girerse haberim olur. Eğer benim başımı belaya sokacak bir şey yaptıysan da seni eleveririm. Ama eğer sorumlusu sen değilsen ve yardımıma ihtiyaç duyarsan sana yardım edeceğim. Hepsi bu. Bu bir kontrol ya da müdahale değil. Sadece bir uyarıcı."

"Kimi örüntücü annelerin çocuklarının güvende olduğundan emin olmak için kullandığı gibi, değil mi?"

Teray yüzünü buruşturdu. Böyle bir şey söylemezdi. Jackman neden fazladan zahmete girip kendi kendini küçük düşürüyordu?

"İşin adını doğru koyalım," dedi Jackman.

"Bu bağlantıyı istemediğine karar verdiğin anda koparabilirsin. İstersen şimdi bile." Teray tüm algısını bağlantıya yöneltip Jackman'ın da bağlantının farkına vardığını, bağlantının onun kontrolü altında ve eğer onu yok etmek isterse tercih şansının kendi ellerinde olduğunu anladığından emin olmaya çalıştı.

Ama Jackman bağı koparmak için hiçbir hamle yapmadı. Teray'e anlaşılması zor bir bakış attı. "Bunu beni çenemi kapalı tutmaya ikna etmek için yapmıyorsun, değil mi?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Teray.

Jackman keyifsizce gülümsedi. "Aslında kendi vicdanını rahatlatmak için yapıyorsun, değil mi? Daha önce yaptığın 'kötü şeyin' üstünü örtmek için. Sen daha okuldan ayrılmadın bile, değil mi, ufaklık?"

Teray dilsizleri dürtüklemek için kullanılan dikkatli ve kontrollü yöntemle Jackman'a fiske vurdu. Jackman'a, bir dilsize vuracak olsa harcayacağından biraz da fazla kuvvet harcayarak vurmuştu çünkü dilsiz güdücünün aşılacak bazı savunmaları vardı. Ama fiziksel olarak bir çocuğa tokat atmaktan farksızdı.

Jackman sanki fiziksel darbe almış gibi geriledi. Bir an kıpırdamadan durdu; beli eğilmiş, başı önde küfretti.

Teray iki dilsizi bulmak üzere algısını genişletti. Onları

Jackman'ın hatıralarından bildiği için kolaylıkla zihinlerini bulabildi. Özenli bir nezaketle onları Jackman'ın eşyalarını toplamayı tamamlamaları için odaya çağırdı. Jackman'ın kullanacağına eşdeğer bir kuvvet uygulamıştı. Jackman'ın zihninden öğrendiği en önemli şey, dilsizlerin ne kadar zihin kuvvetini zarar görmeden kaldırabildikleri bilgisiydi.

Jackman, iki dilsiz içeri girdiği anda doğruldu. Merakla ona baktılar, sonra kucaklar dolusu giysi ve eşyayı toparladılar.

Dilsizlerle beraber odadan çıktığı sırada Jackman, Teray'e son defa hitap etti. "Vicdanlı veya değil," dedi sessizce, "Senin onun kardeşi olduğuna hiç şüphem yok." Ve tuhaf bir şekilde bunu hafif bir hayranlıkla söylemişti.

3

Teray, Iray'i yalnızca gözlerini kullanarak bulmaya çalıştı. Eğer zihnini kullanmış olsa onu ânında bulabilecekti. Ama o kadar acelesi yoktu. Onu bulduğunda ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri olmadan onu aradı. Ona özgürlüklerini geri almak için eline geçen her fırsatı değerlendireceğine dair söz verişi bir önceki gece değil miydi?

Bu düşünce ona Joachim'i anımsatarak canını yaktı.

Sonra birdenbire Joachim'in geceyi Coransee'nin evinde geçirme niyetini hatırlayarak durdu. Joachim akşam kalmış mıydı? Halen orada mıydı?

Teray algısıyla uzandı, hanenin genelini tarayarak Joachim'i de, Iray'i de bulabileceği bir rahatlık ve hızla buldu. Hane Efendisi'ne, Coransee'nin misafir bölgesinde oda verilmişti. Teray onu artık bulmuş olduğuna göre onu gerçekten görmek isteyip istemediğini düşündü. Neden onunla görüşmek istesindi? Joachim'in tavsiyesine mi ihtiyacı vardı? Joachim ona, birkaç yıl içinde Coransee'nin zihin dizginlerini özgürlüğü uğruna ödeyebileceği basit bir bedel olarak göreceğini anlatmamış mıydı? Kısıtlı özgürlük uğruna. Özgürlük yanılsaması uğruna.

Ama Teray'in bu kararı vermek için –eğer verecekse tabii– en fazla bir yılı vardı.

Düşüncelerinden öfkeyle ayrılan Teray yeniden haneyi tarayarak Iray'i buldu. Evin duvarlarıyla üç tarafı çevrili büyük bir bahçesi olan avludaydı.

Iray'in yanına gitti ve kızı dikdörtgen biçimli bir yolun yan-

larına aralıklı yerleştirilmiş betondan yapılma banklardan birinde tek başına otururken buldu. Teray bir anlığına kıpırdamadan durup bahçeye göz attı. Tam ortasında bir çeşme vardı ve su sesi sabah sessizliğini yumuşatıyordu.

Çeşmeye giden yollar, yolların arasında da çiçekler vardı. Anayolun dışında da kimileri çiçek açmış çalı ve ağaçlar vardı. Teray tüm bunlarla ilgilenmenin dilsizlerin işi olduğunu fark etti. Tanrı'ya şükür işlerinin ne olduğunu zaten biliyorlardı. Teray bahçe bakımıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu – sonra Jackman'ın anılarını inceleyerek onun da bilmiyor olduğunu öğrendi. Jackman öğrenmeye çalışmamıştı. O, dilsizlerin yönetimini devraldığı sırada zaten yaptıkları şekilde bahçe işlerini yapmaya devam etmelerine izin vermişti.

Teray, Iray'le konuşmayı erteleyip durduğunu fark etti.

Kıza yaklaşıp yanına oturdu ve onun beklenti dolu duygularını hissetti.

Teray, "Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi kısık sesle. "Yine. Coransee'nin benden talep ettiği bedeli ödeyemedim."

Kız birdenbire ona kendini kapatmış, kaskatı kalkanının ardında bir başına kalmıştı. Fiziksel tepkisi hafifti. İç geçirdi ve patikanın kızıl renkli sıkı kumlu zeminine gözlerini dikti. "Bana ne olduğunu anlat. Tamamını."

Teray anlattı. Kızın bilmeye hakkı vardı. Öğrendiklerinden sonra Teray'den nefret etmeye de hakkı vardı. Tıpkı Teray'in, Joachim'e güvendiği gibi Iray de Teray'e güvenmişti. O da kendine göre güzel ve güçlü birisiydi. Kendi hanesini kurabilecek kadar güçlü değildi ama seçtiği herhangi bir hanede konumunu güvenceye alabilecek kadar güçlü birisiydi. Başka erkekler –sözü geçen hane efendileri– onu istemişti. Kız ise Teray'le birlikte olabilmek için onları geri çevirmişti. Şimdiyse...

Teray hikâyesini tamamladı ve derin bir nefes aldı.

Iray dönüp ona baktı – uzunca bir süre gözlerini ayırmadan baktı. Teray kızın bakışlarından rahatsızlık duysa da söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Seni öldürmesine izin mi vereceksin?"

Kızın sözleri Teray'i biraz hayata döndürür gibi oldu. "Elbette hayır! Ben hiç kimsenin beni öldürmesine *izin* vermem!"

"Ne yapacaksın peki?"

"Savaşacağım... yine. Eğer konu buraya gelirse. Bana verdiği zamanı da boşa harcamayacağım. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışacağım. Belki gereken..." Cümlesini –yalanını– tamamlayamadı. Başka hiçbir harici Teray kadar sıkı gözetim altında tutulmayacaktı. Özgürlüğünü kazanmasında yardımcı olabilecek bilgiler başka kimseden bu denli saklanmayacaktı. Ama mutlak yenilgiyi de kabul edemezdi. Joachim'in yaptığını yapamayacaktı.

Iray bir elini önce Teray'in omzuna koydu, sonra da yüzüne götürdü. "İsmimi değiştirmeyeceğim," dedi.

Teray dişini sıktı ve söylemek istemediği ama söylemeye mecbur olduğu şeyi söyledi. "Ne yapman gerekirse onu yapacaksın. Burada kendine iyi bir yer edinmen gerek."

"Teray..."

"Ben seni koruyamam. Sen... artık benim karım değilsin. Belki bir gün yeniden olursun. Bunun olması için mücadele edeceğim. Eğer özgürlüğümü kazanabilirsem seni burada bırakmayacağım. Ama şimdilik... ne yapman gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

"Onu öldürmene yardımcı olmak isterdim!"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Bana yaptığı şey için ondan nefret ediyorsun! Bunu yapmamalısın. Kendini düşün. Sen çok güzelsin ve herhangi bir hanede mevki olarak yükselebilecek kadar güçlüsün. Onu memnun et, Iray. Gönlünü eğle!"

Kız gözlerini yerden ayırmadan sessizce oturdu. Bir süre sonra ayağa kalkıp haneye girdi.

Hane dilsizleri işlerini iyi biliyorlardı. Oldukça iyi programlanmışlardı ve idare edilmek için Teray'e ihtiyaç duymuyorlardı. Teray birkaç gün yalnızca onlarla gezdi ve kendisine alışmalarına izin verdi. Jackman'ı özlediklerini fark ettiğinde sinir oldu. Teray'i de sevmiyor değillerdi. Şartlanmaları onların herhangi

bir örüntücüyü sevmemelerine olanak tanımıyordu. Yalnızca, zaten tanıdıkları ve onlara karşı iyi davranmış Jackman'ı tercih ediyorlardı. Teray onlarla pek ilişki kurmamıştı.

Düşüncelerini onlara odaklayıp onları önemsermiş gibi yapamıyordu. Kendi sorunları tüm ilgisini alıyordu. Ayrıca Coransee ve Iray'i hane içinde birlikte gezerken görmek de işini kolaylaştırmıyordu. Coransee çok hızlı davranmıştı. Teray bazı sabahlar onların Coransee'nin odasından çıktığını, Coransee'nin işlerini yapmak üzere bir yerlere gittiğini görüyordu. Coransee'nin eşlerinden birkaçı şimdiden Iray'e kıskançlıkla bakmaya başlamıştı. Görünüşe göre Coransee'nin gözdelerinden biri olmaya başlıyordu. Acaba Iray bu konuda ne hissediyordu?

Başlangıçta uysal görünüyordu. Sessiz ve içine kapanık bir hâlde bedeniyle karşı koyamadığı şeye duygularıyla karşı koymaya çalışıyordu. Rol yapma yeteneği yoktu. Duygularını Teray'den bir an bile saklayamamıştı. Zihnini Teray'e kapattığında bile yüzü ve mimikleri onu ele vermişti. Teray onu dikkatle izlemiş, inadıyla Coransee'yi kızdıracağından endişe etmişti; ama endişe etse bile kızın bu inadından kıvanç duymuştu. Sonra Iray gülümsemeye başlamış ve Teray onu başka bir tür endişeyle izlemeye başlamıştı. Acaba daha iyi rol yapmaya mı başlamıştı yoksa inadı yavaş yavaş yumuşuyor muydu?

Coransee yakışıklı, güçlü bir adamdı. Cezbedici olabilirdi. Eşlerinden birkaçı ona âşık olduklarını gizlemeye çalışmamıştı bile. Üstelik Iray henüz çok gençti – okulu yeni bitirmişti. Okula gelen ve rütbeleriyle caka satmaya çalışan zengin lordların ilgisini geri çevirmek bir şeydi. Orada onlar başka erkeklerdi yalnızca. Ama burada, Coransee'nin koca malikânesinin sınırları içinde... Tüm bunlar ne kadar fark yaratıyordu?

Teray, Iray'in Coransee'ye bakışlarından iğrenerek onları izledi. Ve Iray artık Teray'le göz teması bile kurmuyordu.

Ve zaman geçiyordu. Teray hiçbir şey öğrenemiyordu, tam da korktuğu gibi. Coransee'ye boyun eğmiş Joachim, kendi hanesindeydi, haricileri, eşleri ve dilsizleriyle beraber – Coransee

onu kendi hâline bıraktığı zamanlarda eline geçen zenginlik ve gücün tadını çıkarıyordu.

Teray ise yalnız ve huysuzdu. Dilsizleri ondan korkuyorlardı. Tıpkı Teray'in bildiği gibi onlar da öfkeli bir örüntücünün öfkesini en yakındaki dilsizden çıkarma eğiliminde olduğunu biliyorlardı. Elbette dilsiz istismarı yasalara aykırıydı ve ortaya çıkarsa ağır bir şekilde cezalandırılırdı. Ama dilsiz güdücü, dilsizlerin hem koruyucusu hem de denetleyicisi konumundaydı ve uyguladığı şiddetin ortaya çıkmamasını bir şekilde sağlayabilirdi. Rayal önceleri, tüm bölgeleri düzenli olarak tarayarak dilsiz istismarı ve onun gibi başka kural ihlallerini tespit eder, cezalandırırdı. Ama epeyce bir süredir böyle taramalar yapılmamıştı. Rayal artık kendini sağ ve kadir tutmak dışında bir şey yapmıyordu. Bu yüzden Coransee'nin evindeki dilsizler Teray'i temkinle izliyor, her söylediğini ânında yerine getiriyorlardı. Teray'in aklına dilsizler kadar savunmasız bir canlıyı incitmek gelmezdi bile. Ama onların içini rahatlatıp korkularını dindirecek gayreti de bir türlü gösteremedi. Onları samimiyetle önemsemeyi bir türlü beceremiyordu. Korkmuş bir dilsiz mutfakta bir kazanın meydana geldiği haberini vermek için onu gün ağarmadan uyandırana kadar da beceremedi.

Teray, dilsizin hissedemeyeceği bir huysuzluk yayarak sessizce yataktan kalktı ve dilsizin peşisıra büyük mutfağa gitti. Aşçının biri yanlışlıkla içi kızgın yağ dolu bir tavayı ayağına düşürmüştü. Ayağı fena yanmıştı.

Teray ayağı incelemek için çömeldi. Adamın acısını yüzünden okuyabiliyordu ama zihninden okumak istemiyordu. Tüm örüntücüler gibi Teray de iyileştirmeye yönelik öğrenebileceği kadarını okulda öğrenmişti. Şifa becerisi bambaşka bir tür güçtü ve zihin gücüyle pek bir ilgisi yoktu. Her evde şifa alanında uzmanlaşmış en az bir kadın veya harici bulundurulurdu. Yeniden uzuv geliştirmek ya da bedenden zehirleri veya ölümcül hastalıkları kovmak gibi büyük işleri onlar yapabilirdi. İyi bir şifacı, clayark hastalığı dışındaki her şeyi iyileştirebilirdi. Ama Teray iyi bir şifacı değildi. Yavaş yavaş adamın acısını uyuştur-

du. Bu kısmı kolaydı ama asıl iyileştirme kısmını bilemiyordu...

Evin şifacısının kim olduğunu sormak için Coransee'yi çağırmayı düşündü. Aslında çok daha önceden öğrenmiş olması gerektiğini biliyordu. Ve Coransee'nin ona yukarıdan bakan bir tavırla aynen bunu söyleyeceğini tahmin ediyordu. Sonra Jackman'ın hafızasından alıp henüz tam sindiremediği koca parçayı hatırladı. Anıların arasından şifacının adını ve acil durumlarda ulaşmak için kullanacağı çağrı kanalını öğrendi. Bunu biliyor olmak zihnini rahatlattı ve özgüven verdi. Eğer şifacı orada ve hızlıca Teray'e cevap verebilecek durumdaysa Teray onu uğraştırmadan da işini halletmeyi deneyebilirdi. Risk alıp dilsizi kendi iyileştirebilirdi.

Dilsizin bedeni sanki kendi bedeniymiş gibi davranmanın daha kolay olduğunu keşfetti, sanki kendi dokularını yeniden oluşturuyormuş gibi yapacaktı. Yanık ve ölü dokuların sıyırılması gerekiyordu. Dilsizin acısının geri dönmesine izin verilemezdi. Teray iyice odaklanmak için gözlerini kapadı. İşi bitene kadar da açmadı. Dilsizin ayağı yeniden oluşmuş, adam hayranlık içinde pespembe taze derisini inceliyordu.

Teray, "Bir süre hassas olacak," dedi. "Ama sorun değil. Sağlam bir kahvaltı et ve günün kalanında izin yap."

Dilsiz gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Teray dilsiz güdücü olduğundan beri ilk defa kendisiyle ilgili iyi hissederek yatağına döndü. Tedavi uzun sürmüş ama ayak tamamen iyileşmişti. Ev şifacısının da dilsizi bir kere muayene etmesini isteyebilirdi aslında ama adamın son derece iyi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Teray yıllar önce öğrendiğinden beri kendisi dışında kimse için böyle bir şey yapmamıştı.

Yavaş yavaş dilsizlerle ilgilenmeye başladı. Hariciler veya kadınlar arasında hiç arkadaşı yoktu. Iray'in yerini dolduracak bir kadın da bulmamıştı, gerçi kendisini ilgiyle izleyen kimi kadınlar olduğunu gözlemlemişti. Hatta birkaç tanesi onunla konuşmuş, açık açık niyetlerini de belli etmişlerdi ama Teray her seferinde olabildiğince nazikçe onları geri çevirmişti. Eğer Iray'i her gün hanenin bir yerlerinde görmese daha kolay olur-

du belki. Ya da yapacak daha fazla işi olsaydı. Dilsizleri halen olabildiğince verimlilerdi. Ara sıra gereken tedaviler haricinde ona ihtiyaç duymuyorlardı. En azından Suliana adlı ufak tefek kızıl saçlı dilsiz kadın kapısının önünde bayılana kadar.

Teray dikkatini özümsemekte olduğu tarih taşından kapısının dışındaki sese yöneltti. Ânında duyumsadığı bir ıstırap dalgasıyla bocaladı.

Boğuk bir inleme çıkardı, kendini acıdan ayrıştırdı ve koşarak kapıya gitti. Suliana yerde, kapıya yaslanmış hâlde yatıyordu. Teray kadının acısını dışarıda tutmayı sürdürerek zihnini biraz daha açtı. Kapıyı, kadının bedeninin tam konumunu dikkate alarak düşüp de başını çarpmasın diye özenle açtı ve kadını tuttu. Suliana, Teray kendisine dokunduğunda inildedi ve Teray kadının tüm bedeninin kesik ve morluk içinde olduğunu gördü. Bedeninin içinde de yaralar vardı. Teray tüm odağını kadının bedenine yoğunlaştırarak hafifçe kucakladı. Kadının iki kaburgası kırılmıştı ve eğer Teray yeterince dikkatli davranmazsa bunlardan biri kadının sol ciğerini delebilirdi. Kadını yatağına yatırdı ve acısını dindirdi. Sonra bu işin kendisini aştığı bilinciyle şifacıyı çağırdı.

Şifacının ismi Amber'dı. Altın-kahve tenli, sık ve ince siyah kıvırcık saçlı bir kadındı. Ayrıca çabuk öfkelenen birisiydi.

Teray'in yatağında sessizce yatan Suliana'ya bir bakış attı ve Teray'e saldırdı.

"Senin neyin var yahu, böyle bir şeyin devam etmesine nasıl izin verirsin! Jackman'dan daha iyi olduğunu sanmıştım – en azından daha güçlü olduğunu. İşi sen devraldığında bu zavallı kızı son kez tamir ettiğimi umuyordum."

"Bir dakika," dedi Teray şaşkınlık içinde ondan uzaklaşırken. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Önce Suliana'yla ilgilenip sonra bana anlatır mısın?"

"Bilmiyorsun!" Bu bir suçlamaydı.

"Hayır, bilmiyorum. Bilmem gerekip gerekmediği hakkında tartışmaya başlamadan önce lütfen buradaki işinin bitmesini bekleyelim. Dilsizle ilgilen."

Amber kindar ve öfkeli bir bakışla ona baktığında Teray okulda öğrendiklerini hatırladı – hane efendileri bile şifacıları kendilerine düşman etmeme konusunda özenli davranırdı. İyi bir şifacı aynı zamanda da aşırı etkili bir katildi. İyi bir şifacı bir insanın bedeninin hayati organlarını o kadar hızlı ve bütüncül olarak yok edebilirdi ki güçlü bir örüntücüyü bile kendi kendini iyileştirmesine fırsat kalmadan öldürürdü. Ama Teray geri adım atmadı. Amber'ı belli ki zaten öfkelendirmeyi başarmıştı. Sırf ondan korktuğu için geri adım atmayacaktı.

Amber biraz sonra tiksinir gibi bir ses çıkararak Suliana'ya döndü. Dilsiz kadını uykuya yatırdı ve sonra bir saate yakın bir süre boyunca tedavi etti. Bu sırada Teray mutfaktakilere uzanıp Suliana için yemek getirtti. Şifacılar, tedavi için hastalarının bedenindeki enerji ve besinleri kullandığından iyileşen kişiler iyileşme sonrası gıdaya ihtiyaç duyuyordu. Amber'ın işinin bitmesine yakın yemek geldi ve yemeği getiren dilsiz üzgünce Suliana'ya bakıp, "Yine mi?" diye mırıldandı.

O odadan çıkarken Teray adamın düşüncelerine daldı. Görünüşe göre kendisi dışındaki herkesin bildiği bu şeyin ne olduğunu öğrenme sırası gelmişti.

Suliana'nın, Jason adında bir haricinin özel mülkü gibi olduğunu öğrendi. İki yıl önce Coransee, Jason ve karısını okuldan ayrılır ayrılmaz zorla hanesine katmıştı. Daha sonra Jason'ın karısını başka bir haneye satmıştı. Zavallı Suliana da Jason'ın karısına çok benziyordu. Böylece Jason onu kendi mülküne geçirmişti. Suliana için daha acınası olan ise Jason'ın karısının o olmayışıydı. Bu durum ara sıra Jason'ın öfkesini kabartır ve adam dilsiz kadını ölesiye döverdi.

Amber, "Tamamını öğrenebildin mi?" diye sordu.

Teray onun işini tamamladığını ve kendisini izlemekte olduğunu fark etti. "Mutfak dilsizinin bildiklerini öğrendim, en azından."

"Ve bu konuda hiçbir şey bilmiyor muydun?"

"Bilinçli olarak değil. Jackman'dan bu konuyla ilgili bilgi aldığımı şimdi anlıyorum. Ve bunun Jackman, Jason'dan aşırı

korktuğundan Coransee'ye gitmediği için devam ettiğini de anlıyorum."

"Adın Teray'di, değil mi?"

"Evet."

"Teray, son birkaç haftadır ne cehennemle uğraşıyordun?"

Teray bir şekilde öfkesine hâkim oldu. "Mesajını aldım," dedi sakince. "Yeter bu kadar."

"Nedenmiş?" Sesinde kuru bir alay vardı. "Utanıyor musun yoksa? Güzel. Utanma duygun varsa senin için halen umut var demektir. Ne yapacaksın?"

Teray derin bir nefes aldı. Kadının bu iğneleyici demecini hak ettiğini biliyordu. Herhangi bir iğneleyici demeci hak ettiğini de. "Jason'ın ellerini bir daha ona –veya başka bir dilsize– sürmediğinden emin olacağım. Jason'ın istismar edebileceği kadar zayıf bir örüntücü kadın bulması ihtimaline karşı da Coransee'yi uyaracağım."

"Tamam. Başka?"

Teray oturdu ve ona baktı. "Tedavi etmen gereken bu gibi başka vakalar olduysa onları anlatmanı istiyorum. Sonra her şeyi öğrendikten sonra bir risk alacağım ve dilsizlerime bulaşan olursa karşılarında beni bulacaklarını duyuracağım."

Amber kaşlarını çattı. "Bu bir risk almak sayılmaz. İşin bu. Jackman'ın bunu yapamamasının tek sebebi uygulayacak –ya da söylediğin gibi Coransee'yle yüzleşecek– gücü olmadığındandı."

"Benim için risk. Bu konuda bana inansan iyi olur."

Amber tek kaşını havaya kaldırdı. "Daha şimdiden Coransee'yle başın belada demek? Anlaşıldı. Eh, o konuda yardım edemem ama diğerleri konusunda yardıma ihtiyaç duyarsan beni çağırabilirsin. Güçlü olduğunu biliyorum ama tüm eğlencelerini ellerinden alıyorsun ve sana tek tek gelmeyebilirler."

Amber fevri ve anlaşılmazdı. Teray onsan hoşlansa mı, varlığına katlansa mı yoksa nefret mi etse karar veremedi. Ondan hoşlanma olasılığının halen var olduğunu fark ettiğinde de şaşırdı. Başını iki yana salladı ve hafiften gülümsedi. "Amber, neden buradan çıkıp kendi haneni kurmadın Tanrı aşkına?"

"Kuracağım, bir gün mutlaka," dedi kadın. "Coransee'nin bir süre beni oyalamasına izin verdim, hepsi bu."

Teray sorusunu ciddiyetle sormamış, bir yanıt almayı beklememişti. Ama kadının verdiği cevap merakını uyandırdı.

"Çırak mısın?"

"Hayır."

"Ama sesin çok ciddiydi – bir gün Coransee'nin hanesinden elini kolunu sallayarak çıkmayı bekliyormuşsun gibi."

"Elimi kolumu sallayarak geldim."

"Gönüllü olarak mı?"

"Evet. Onun şifacısı yoktu, ben de clayarkların bedenimde açtığı yaralarımı iyileştirdiğim süre boyunca kalacak bir yere ihtiyaç duyuyordum. Karston Bölgesi'nden gelmiştim. Sonra Coransee ve ben çok iyi anlaştığımızı fark ettik, o zamandan beri de buradayım. Ama onun eşlerinden biri değilim, Teray, bağımsızım ben."

Teray bu kişilerden bahsedildiğini duymuştu – hanesiz gezginler, genellikle her bölgede kabul görmelerini sağlayabilecek değerli bir becerileri olurdu. Bir yandan da hane efendisinin onları mülküne geçirmeye çalışmasına değmeyecek kadar güçlü olurlardı.

"Halen bağımsızlar olduğunu bilmiyordum. Hele ki clayarklar bu hâldeyken..."

"Varız. Yalnızca gittiğimiz yerlerde eskisine göre daha uzun sürelerle kalıyoruz. Ama halen özgür insanlarız."

"Umarım Coransee'den ayrılmayı denediğin günü görme şansım olur."

"Olur büyük olasılıkla. O gün yaklaşıyor. Neyse, dilsizleri konuşmamız gerekiyordu."

Teray konunun dönmesine izin verdi. "Tamam. Bana hanedeki dilsiz istismarına dair tüm bildiklerini anlat."

Amber başını çevirip Suliana'ya baktı. Dilsiz kadın huzur içinde uyuyor görünüyordu. Görünüşe göre Amber onun beslenmeden önce dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

"Açıl," dedi Amber. "Sana hepsini tek seferde vereyim."

Amber'a açılma konusunda çok rahat hissetmiyordu. Sonuçta bu kadın Coransee'yle kalmayı seçtiğine göre ona karşı bir sadakati de olabilirdi. Ama sonuçta Teray'den, Coransee'nin bildikleri dışında ne alabilirdi ki? Ne fark ederdi? Teray açıldı.

Amber'ın kendisine verdiği bilgiler Teray'i birdenbire bir batakhaneye atılmış gibi hissettirmişti. Düşüncelerinin hepsini tekrar gözden geçirerek felaketlerle dolu listeyi sindirdi. Suliana'ya yaptıkları yüzünden Jason'ın hayvan olduğunu sanmıştı. Ama diğerlerinin yanında Jason hanenin en masum kişisi kalıyordu. Kimse dilsizleri öldürmüyordu ama harici ve kadınlardan bazıları onları neredeyse öldürecek duruma sokmaya dair tuhaf bir oyun oynuyordu. İki dilsizi, ikisinden biri artık dövüşmeye devam edemeyecek kadar sakat kalana kadar dövüştürmek gibi. Ev içindeki ayrıcalıklarını veya mallarını bu kavgalarda masaya yatırıyorlardı. Başka bir örüntücü kadın doğmamış dilsiz çocuklarının gelişimlerine müdahalelerde bulunup onları değiştirme konusunda âdeta bir sanat geliştirmişti. Şimdiden birkaç tane bozuk şekilli ucube yaratmış, bu çocukların yok edilmesi gerekmişti. Çocuk ve gençler, ister dilsiz ister örüntücü olsun, gözden çıkarılabilir göründüğü için kadının bu yaptıkları yanına kâr kalmıştı. Tamir edilemez bir açıdan kusurlu olan çocuklar belirli aralıklarla imha ediliyordu.

Antik işkence yöntemlerini araştırıp öğrenmiş ve bunu dilsizler üzerinde deneme hobisi edinmiş bir harici vardı. Başka bir hariciyse dilsizleri mutfak bıçağıyla tekrar tekrar bıçaklamaktan cinsel haz alıyordu. Başka bir kadınsa...

Teray kalkanını yorgunlukla kapadı ve başını sağa sola salladı. "Amber, bunlar ben geldikten sonra da yaşandı mı?"

"Çok değil. Herkes senin güçlü olduğunu biliyor, bu yüzden temkinli davranıyorlardı. Ayrıca çoğu insan verdiği hasarı sonrasında iyileştiriyor veya beni yardıma çağırıyor. Ama görünüşe göre Jason senin Jackman'dan daha büyük bir sorun olmayacağına karar vermiş."

"Coransee tüm bunların olmasına nasıl izin veriyor? Bunların en azından bir kısmını biliyor olmalı."

Amber başını çevirdi. "Biliyor. Ona ben de yeterince anlattım. Bağımsızlığımı bırakıp buraya yerleşemediğim sürece bu konuya karışmama izin vermiyor. Eğer tek yaptığım dilsiz güdücüsünün ölmesine engel olmaksa bana karışacağını sanmıyorum gerçi."

"Peki dilsizlerine işkence edilmesi umurunda değil mi?"

"Şu an için umurunda olan tek şey var. Ve her ne kadar sorununu anlıyor olsam da bu sorun beni ondan uzaklaştırıyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bunu benden daha iyi biliyor olmalısın." Merakla Teray'e baktı. "Sen onun kardeşisin. Jackman bunu herkese anlattı. Öz kardeşisin. Sen de Coransee gibi olsan hiç şaşırmam – örüntüyü ele geçirebilmek için Rayal'in ölmesini bekliyor olabilirsin."

Şaşıran ve şüpheye düşen Teray kelimelerini özenle seçerek konuştu. "Ben örüntünün peşinde değilim," dedi. "Coransee'ye de söylediğim gibi, özgürlüğümü ve kendime ait bir hane kurmayı istiyorum. Hepsi bu."

Amber bir kaşı havada, uzun süre Teray'i inceledi. "Gerçeği söylediğini düşünüyorum. Şaşırtıcı. Coransee, örüntüyü aynı senin ve benim nefes almayı istediğimiz gibi istiyor. Bu kadar basit. Eğer biri benim iyileştirmeme engel olacak olsa aynen onun gibi kendi kendimi yerdim herhalde."

"Coransee bana öyleymiş gibi gelmedi."

"Öyleymiş gibi *görünmeyi* göze alamaz da ondan. Ama şifacı olsan bilirdin. Ya da onu daha uzun süredir tanıyor olsan. İki yıl önce onunla ilk tanıştığımda asla onaylamayacağı şeyleri insanlara yaptığını ya da yapılmasına göz yumduğunu görüyorum."

"Bunların hepsi örüntüyü böylesine istediği için."

"İstemekten öte – *ihtiyacı* var. Örüntüye sahip olmak onun yapmak üzere doğduğu ve yapması gereken şey. Rayal örüntüyü idare edebilirken Coransee de iyiydi. Ama şimdi... Rayal'in tek yapabildiği hayatta kalmaya çalışmak ve topluluğumuz için bunu yapmaması daha iyi olur gibi. Herkesin yeni bir örüntübaşına ihtiyacı var ve inan bana, Coransee de bunu hissediyor. Ama Rayal örüntüyü bırakana kadar bu konuda bir şey yapmaya cüret edemiyor."

"Bu konuda her şeyi bildiğini düşünüyorsun."

"İyi bir şifacıyım. Bilmemek elimde değil."

"Eğer haklıysan, bana öyle geliyor ki, Coransee'nin sorunu Jason'ın veya evdeki pek çok diğer kişinin sorunlarından daha büyük değilmiş gibi. Örüntüde birbirinden çok uzak bir grup insan buraya tıkılmış, kendilerine anlamlı gelebilecek işleri yapmaktan alıkonuluyor, birkaç çok önemli konuda da mahrum bırakılıyorlar."

Amber başıyla onayladı. "Ve bunun onlara ne yaptığını, neler yaptırdığını görüyorsun. Coransee'nin sinirleri bozulacak olursa neler yapabileceğini düşünsene hele."

"Sırf onu görüyorsun diye sinirinin bozuk olup olmadığını bildiğini sanma."

"Halen hayattasın ya."

Teray sıçradı, Amber'a baktı ve kadının olayların ne kadarını bildiğini merak etti. "Tamam. Ama eğer hanesini bu şekilde ihmal edip burada dönen ahlaksızlıkları yoksayabiliyorsa örüntüyü ele geçirirse elde edeceği sorumluluğu nasıl yerine getireceğini düşünmeye bile korkuyorum."

"Buna gerek yok. Örüntüyü ele geçirdikten sonra örüntüye sahip olma arzusu onu canlı canlı kemirmeyi bıraktığında durulup halkını korumak ve liderlik etmek gibi detaylarla ilgilenebilecek. Rayal'in sağlığı kötüleşmeden önce hanesini koruduğu ve liderlik ettiği şekilde."

"Yanlı davranıyorsun," dedi Teray. "Onu önemsiyorsun. Onun adına bahane buluyorsun."

Amber omuz silkti. "Sana dilsizlerine yardım etme konusunda yapabileceğim başka bir şey var mı?" Gitmek üzere ayaklandı.

"Hayır. Sanırım buradakini odasına geri götürmeliyim." Suliana'ya ve onun için getirttiği yemeğe baktı. "Yemek yemesin mi?"

"Uyandığında yer. Onu neden yanına almıyorsun? Oldukça hoş."

"Kendi işine bak."

Amber kahkaha attı sonra ciddileşti. "Onu Jason'dan uzak

tut yeter. Bu benim için yeterli." Amber kapıdan dışarı çıktığı sırada Teray kaşları çatık bakakalmıştı. Amber örüntüde Teray'in hemen yanındaydı. O kadar yakınlardı ki Teray onunla çaba gerektirmeyen özgür ve neredeyse istemsiz iletişim kurabilirdi. Hatta Teray'in, Amber'ın zihnindeki bilgileri öğrendikten sonra böyle bir iletişime geçmemek için kendini tutması gerekmişti. Ondan uzak durması daha iyiydi. Olur da Teray, Coransee karşısında kullanabileceği bir şey öğrenecek olursa bunu Amber'a sırf aralarındaki iletişim çok rahat diye farkına varmadan açık etmek istemiyordu.

Bir kez daha Suliana'ya baktı, sonra Jason'ı bulmak üzere haneyi taradı. Adam odasında, huzur içinde uyuyordu. Teray adamın odasına gitti.

Üç dakika sonra Jason ayılmış, Teray'in kendisini yataktan çekip çıkardıktan sonra savurduğu köşede hiddetle isyan ediyordu. Jason incinmemiş, korkmamıştı. Öfkeliydi. Teray'in gücüne dair örüntüden öğrenebileceklerini öğrenmeden ağır bir saldırıda bulunacak kadar öfkelenmişti. Örüntüye göre Jason da güçlüydü ancak rakibine saldırmadan önce ona dair öğrenebileceği her şeyi öğrense daha ihtiyatlı olurdu.

Gerçi Teray onun ihtiyatlı davranmasını istememişti.

Jason'dan gelen ilk vahşi darbeyi rahatlıkla soğurdu ve ânında kaynağına doğru takip ederek Jason'ın kalkanına nüfuz etti. Jason güçlüydü güçlü olmasına ama hızlı değildi. Şimdi Teray onu yakalamış, Suliana'ya saldırdığında yaptığı şekilde kontrolsüz bırakmıştı. Teray kendi kalkanını genişletip Jason'ı da içine aldı, böylece Jason yardım çağıramayacaktı. Sonra adamı, bilincinin açık olduğundan emin olarak sessizce ve sistemlice dövdü. Adam Teray'e durması için yalvarana kadar ve daha sonra yalvaracak gücü bile kalmayana kadar dövdü.

Teray en sonunda Jason'a bir veda düşüncesi aktardı ve adamın bilincinin kapanmasına izin verdi. *Benim dilsizlerimden birine bir daha dokunursan,* diye iletti, *sana karşı ne kadar nazik davranmış olduğumu görürsün.*

Jason cevap veremeden bayıldı. Hiçbir kalıcı hasar, hiçbir

yara yoktu. Ama Teray adamın en az Suliana'ya çektirdiği kadar acı çektiğinden emin olmuştu.

Teray'in odasında Suliana uyanmış, aç kurtlar gibi yiyordu. Teray içeri girdiğinde korkuyla başını kaldırdı ama Teray onu rahatlatmak için gülümsedi.

Teray, "Seni odana taşımam gerekir diye düşünmüştüm," dedi.

"Jason'ın yanına gitmem gerekmiyor mu?" Sesi yumuşak ve kararsızdı.

"Jason'ın yanına gitmen gerekmiyor. Asla."

"Artık ona ait değil miyim?"

"Doğru bildin."

Suliana iç geçirdi. "Jackman da böyle söylemişti."

"Ben Jackman değilim. Ayrıca Jason'la yaptığım... konuşmadan sonra bir daha sana bulaşacağını sanmıyorum."

Suliana inanıp inanamayacağından emin olamayarak Teray'e baktı. Teray istese kadının zihnini ânında rahatlatabilir, inanmaya yönlendirebilir hatta Jason'ı unutturabilirdi bile. Genellikle dilsizlere böyle yapılırdı. Ama Teray kadına kendi kendine karar vermesi için bir fırsat tanıdı. Zorunlu kalmadıkça dilsizlerin zihinlerine karışma konusunda hevesli olmadığını fark etmişti. Onlar akıllı canlılardı. Eğer onlara bu şans tanınırsa kendi adlarına düşünüp karar verebiliyorlardı.

Suliana, "Eğer Jason'a geri dönmem gerekmiyorsa," dedi, "neden burada kalamıyorum?"

Teray şaşkınlıkla ona baktı, sonra alıcı gözle biraz daha baktı. Ufak tefek ve zayıf bir kadındı – aşırı zayıftı aslında. Ama çekici, neredeyse çocuksu bir güzelliği vardı. Ve Teray, Iray'den beri hiç kimseyle birlikte olmamıştı.

"İstiyorsan kalabilirsin," dedi.

Suliana kaldı.

Teray başlangıçta kendine hâkim olamayıp onun canını yakmaktan korksa da Jackman'ın anılarından yararlanarak kendini şartlandırdı ve kendi zihnine kimi komutlar ekledi. Suliana dayanabileceği düşük dozlardaki zihinsel uyarılmalardan hoş-

lanıyordu, Teray de onun zevkinden de kendininkinden olduğu gibi zevk alıyordu. Geçişinin öncesinden beri bir dilsizle birlikte olmamıştı. Şimdiyse zihinsel ve bedensel olarak çok şeyden mahrum kalmış olduğunu fark ediyordu.

Suliana ertesi gün eşyalarının bir kısmını Teray'in odasına taşıdı. Amber, Suliana'yı muayene etmek için yanlarına geldiğinde kadının Teray'in yanında kendine rahat bir yer bulmuş olduğunu görüp tüm dişlerini göstererek sırıttı.

Teray'e, "Tam da ihtiyacın olan şey," dedi. "Tavsiyeme uymana sevindim."

"Keşke sen de benimkine uysan ve kendi işine baksan," dedi Teray.

"Uyuyorum zaten. Ama ben şifacıyım, unuttun mu?"

"Benim tedaviye ihtiyacım yok."

Amber ellerini sıkıca kenetledi ve önünde tuttu. "Seni henüz hiç tanımıyorum," dedi. "Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki sen ve ben örüntüde böyleyiz" –kenetlediği ellerini salladı– "dolayısıyla bana yalan söylediğinde sana inanmamı bekleme."

Hızlıca Suliana'yı muayene etti ve Teray'e tek kelime daha etmeden tekrar alt katlara indi.

Haftalar geçerken Teray'in, Suliana'dan aldığı zevk ve işine duyduğu ilgi yeniden canlanmaya başladı. Teray bundan hiç hoşlanmayarak Amber'ın haklı olduğunu itiraf etti. Bir bakıma iyileşmeye ihtiyacı gerçekten de vardı.

Artık iyileştiğine göre Redhill Bölgesi'nden ayrılmayı düşünmeye başlamıştı. Kaçacak, Coransee'nin daha az etki edebildiği başka bir bölgeye yerleşecekti. Tabii Coransee, Rayal'in tahtına geçerse bu yaptığının kendisi için iyi olup olmayacağını bilmiyordu. Hatta hane efendileri başkalarından kaçanları birbirlerine iade etme geleneğini sürdürdüğüne göre bu çabası hiçbir zaman işe yaramayabilirdi de. Nokta. Ayrıca bunun mümkün olup olmadığı konusu ayrı bir muammaydı.

Teray kendini bildi bileli bölgeler arası geçiş bir insanın tek başına yapamayacağı kadar tehlikeli bir şeydi. İnsanlar genelde bölge sınırlarının dışında en az on beş kişilik gruplar hâlinde

seyahat ederlerdi. Amber bile, eğer Coransee'den kaçmayı başarabilirse zaman zaman bölgeler arasından geçen yolcu kervanlarından birine takılacaktı. Ama Teray böyle bir kervanda hoş karşılanmazdı. Coransee'yi tanıyan hiç kimse ondan kaçan birinin yanında seyahat etmesine izin vermeyecekti.

Clayarklar hastalıklarını Rayal'e bulaştırmadan önce örüntücü topraklarındaki herkes bölgeler arasında rahatlıkla ve güvenle gezinebiliyordu. Dilsizler bile tek başlarına gezer, bölgeler arası ticaret yapar, örüntü hanesine hac yolculukları düzenlerlerdi. Ama şimdi... Teray, Redhill'den ayrılarak intihara kalkışıyor olabilirdi. Ama kalmak da intihardan farksızdı. Eğer Teray kalacak olsa Coransee bir gün beklemekten sıkılıp onu öldürmeye karar verebilirdi.

Eğer ayırılırsa ve mesela Forsyth'a giderse... Bu fikir, başka gidilecek yer yokmuş gibi, bir şekilde yerine oturmuştu.

Örüntünün doğum yeri, Örüntübaşı'nın hanesi, Forsyth. Eğer Rayal, Teray'e sığınma şansı tanımaya ikna edilebilirse Coransee'nin, Teray'i geri alma şansı olmazdı. Örüntübaşı kendisi halen hayattayken örüntü için rekabete giren Coransee'ye büyük ihtimalle darılırdı. Hatta Teray vaktinden erken girilen rekabeti yasaklayan bir yasa konulduğunu da hatırlar gibiydi. Eğer Forsyth'a ulaşıp kendisini açıklayabilirse... Rayal'in hanesinde Coransee'nin ondan gizlediği bilgileri de edinebilirdi. Coransee'yle bir sonraki mücadelesinin sonucunu daha öngörülebilir kılmak için gereken eğitimi de alabilirdi. Eğer Teray'i, Rayal eğitemezse belki ustalarından biri eğitebilirdi. Onlar bile oldukça kabiliyetli kişiler olmalıydı.

Teray yolculuk hikâyeleri anlatan eğitim taşlarıyla çalışmaya, Redhill-Forsyth arasındaki coğrafyayı öğrenmeye başladı. Bulabildiği her şeyi ezberledi – yolları, çevresinden dolaşması gereken bölgeleri... Clayarkların örüntücü bölgesinde hiç kalıcı yerleşkesi olmadığı için onların konumlarını ezberleyemedi. Onlar büyük kabileler içinde hareket eden, bir bölgede yemek bulurlarsa onu tüketene kadar yerleşen göçebe bir türdü. Zor durumda kalırlarsa örüntücü yedikleri de biliniyordu. Ama her

bir örüntücü, pek çok clayarkın hayatına mal olan pahalı bir öğündü. Clayarkların bu şekilde beslenmesi açlıktan öte yarı dini bir sebeple gerçekleştirilen törensel bir şeydi zaten. Clayarklar örüntücülerin etlerini gösteriş için, bir gün tüm örüntücüleri nasıl tüketeceklerini gösteren sembolik bir eylem olarak yiyorlardı.

4

Teray kaçmaya karar verdikten birkaç gün sonra bir clayarkla karşılaştı. Bu sanki bir işaret, belki bir uyarıydı. Teray, haneden birkaç öğrenme taşı almış ağaçlık bir alanda yalnız başına onlara çalışıyordu. Taşlara öylesine gömülmüştü ki kendi kişisel güvenliğini dikkate almamıştı. Okuldan ayrıldığından beri bölgede clayark sorunu çıkmamıştı ama bu, özensiz davranmasının haklı gerekçesi olamazdı. Clayarkın birinin çaktırmadan yaklaşmasına izin vermek...

Normalde hane efendisinin binalarından uzaklaşan her örüntücü tüm farkındalığını örtü gibi çevresine yayardı. Belki yüz metrelik çevre uzunluğundaki bu örtüye de insan boyutlu bir canlı temas ettiği anda örüntücü uyarılırdı. Neyse ki clayarklar örüntücülerin zihinsel becerilerine sahip değildi ve yalnızca fiziksel duyularına göre hareket ederlerdi. Ama ne yazık ki, clayark hastalığı insan genlerini öyle ağır mutasyona uğratmıştı ki bir zamanlar normal olan dilsizler artık sfenks şekilli çocuklar üretir olmuş, bu çocukların zihinleri de örüntücülerin erişimine kapalı kalmıştı. Clayarkların yalnızca bedenleri örüntücüler karşısında savunmasızdı. Tıpkı örüntücü bedenlerinin de clayarklar karşısında savunmasız olması gibi. Teray o âna dek kendisini clayarkın görüş alanından gizlemişti, ağacın iyice arka tarafına çekildi.

Yaratık erkekti, üç ayağının üstünde duruyor, dördüncüsüyle bir şey yiyordu. Teray kendini onu hayranlık içinde izlerken, Laro'nun heykelciğiyle karşılaştırırken buldu. Daha önce hiçbir clayarka bu kadar yakından bakma şansı olmamıştı. Artık

Teray, clayarkın farkına vardığına ve onun yalnız olduğundan da emin olduğuna göre yaratığın Teray'e zarar verebilecek kadar hızlı hamle yapma şansı yoktu. Ama clayark silahlıydı. Genelde kullandıkları türdeki bir tüfeği çaprazlama sırtına asmıştı, tüfeğin omuzluğuysa Teray'ın kolayca ele geçirebileceği şekilde omzunun üstünde görünüyordu.

Yaratık bir şeyi uzağa fırlattı, Teray bunların portakal kabuğu olduğunu gördü. Şüphesiz clayark bu portakalı Coransee'nin meyve yetiştiren komşusu Bryant'ın bahçelerinden çalmıştı. Clayarkın sırtına bağladığı heybe gibi bir çantası da vardı. Çantanın gözleri büyük olasılıkla çaldığı meyvelerle dolu dolu görünüyordu.

Clayark, Laro'nun heykelciğinin gerçek boyutlusu gibiydi – kaslı, yanık tenli, insan kafalı ve neredeyse aslan vücutlu. Bir kedi zarafetiyle yürüyordu ve başına kırmızılı altınlı bir şal takmıştı, yelesizliğini bu şekilde telafi ediyordu. Kürksüz olduğu için kıyafet de giymişti – beline bir hayvan derisi bağlamış, büyük olasılıkla taşıdığı yükü rahatlatmak için de üst bedenine başka bir deri parçası sarmıştı.

En beklenmedik olanıysa aynı zamanda el olarak kullanabildiği o ön ayaklarıydı. Bunun gibi koşu eldiveni giymeye zahmet eden clayarkların elleri yumuşacık ve insan gibi olurdu. Eldiven giymeyenlerin ise ellerinde kalın kalın nasırlar oluşur, türün dillere destan sakarlığına da bu nasırlı eller sebep olurdu.

Birdenbire aşırı meraklanan Teray, clayarkın tek başına olduğundan emin olmak için etrafını bir kez daha taradı, sonra ayağa kalkıp saklandığı yerden çıktı. Yaratık onu biraz sonra gördü. Dondu ve Teray'e baktı.

"Öldürmek?" Sesi derin ve çatallıydı ama bariz bir şekilde insana aitti.

Teray, "Beni mecbur bırakmazsan hayır," dedi.

"Öldürmemek?" Clayark tıpkı kedi gibi arka ayaklarının üstüne oturdu. "Neden?"

"Bilmem," dedi Teray.

"Oğlan mı? Okullu?"

Teray acımasızca gülümsedi, zihniyle uzanıp clayarkın sağ ön ayağının kaslarını sıktı. Clayark aniden hissettiği krampın acısıyla nefesini tuttu, yere düşer gibi oldu, kendini toplamaya çalıştı ve sessiz bir nefretle Teray'e baktı.

"Adam," dedi Teray. "Ayağını denk al."

"Ne istiyor?"

"Hiç. Yalnızca konuştuğunu duymayı."

Yaratık şüpheli görünüyordu. "Sizin dilinizi... konuşmuyor."

"Ama anlıyorsun."

"Yaşamak için."

"Eğer yaşamak istiyorsan Redhill'de hırsızlık yapmayı bıraksan iyi olur. Buradaki Efendiler türünüzün peşine düştü bile."

Clayark omuz silkti. Bu hareket onun bedeninde çok tuhaf görünüyordu.

"Neden bizi yağmalıyorsunuz? Bizi kendi hâlimize bıraksanız sizi öldürmezdik." Aslında cevabı biliyordu ama Clayarkın da bilip bilmediğini merak ediyordu.

Yaratık, "Düşmanız," dedi. "İnsan değilsiniz."

"İnsan olduğumuzu biliyorsun."

"Düşmansınız. Toprak. Gıda."

Demek ki dolaylı da olsa biliyordu. Clayarkların sürekli daha çok toprağa ve gıdaya ihtiyacı oluyordu. Herhangi bir şeyi elde ettikleri anda hızla çoğalarak aynı hızda tüketiyorlardı.

"Gitsen iyi olur," dedi Teray. "Başka bir örüntücü seni bulup öldürmeden önce."

Yaratık ayağa kalkıp birkaç saniye Teray'in yüzünü inceledi. "Rayal?"

Teray anlayamamıştı. Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen... senin baban. Rayal mi?"

Teray cevaplamaması gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. "Git dedim."

Yaratık kedimsi hareketlerle sıçrayarak bölgenin güneybatı yönünde kayboldu.

Teray kıpırdamadan durdu ve clayarkın onun Rayal'in oğlu olduğunu nasıl anladığını çözmeye çalıştı. Gerçi Coransee,

Teray'in Rayal'e benzediğini söylemişti, clayarklar da bundan yıllar önce Rayal'i iyice görme fırsatını yakalamışlardı. Kimileri bunu anlatacak kadar bile yaşamıştı. Belki bir tanesi Rayal'in resmini bile çizmişti.

Hastalık taşıyıcıları olarak Rayal'i kasten yaralamış, onu ısırarak hiçbir örüntücünün asla iyileştiremediği tek hastalığı –clayark hastalığını– bulaştırmışlardı. Acaba şimdi de onun çocuklarını, vârislerini arıyor, aynısını onlara da yapmayı mı planlıyorlardı? İlk olarak Coransee'nin hanesine saldırarak başlamaları bundan mıydı?

Teray algısını iyice genişleterek clayarkın gittiği yönü taradı. Tüm bölgeyi aradı ve clayarkı bulmaya çalıştı ama kaybolmuştu. Örüntücülerin yaşadığı sıkıntılardan biri buydu işte, clayarkların zihinlerine ulaşamıyorlardı. Clayarkları ancak kendilerine yakın oldukları –farkındalık örtülerine temas ettikleri– takdirde bulabiliyorlardı. Teray çok güçlü olduğu için onun farkındalık örtüsü diğer örüntücülerinkinden daha genişti. Clayark bu alanın dışına o kadar hızlı çıkabilmek için çevik kaslarını zorlamış olmalıydı. Teray onu öldürme şansı varken öldürmüş olmayı diledi.

Teray saatler sonra eve döndüğünde hanenin havasında bir değişiklik olduğunu fark etti. Ortak alanda normalde bulunan dilsiz, harici ve kadın kümelerinin arasında yabancılar vardı. İlk tahmini clayarklarla ilgili bir sorunla karşılaşıldığı ve Coransee'nin dışarıdan destek çağırmak zorunda kaldığı yönündeydi. Ama ortalık böyle bir duruma göre fazla sakindi. Yabancılar tembel tembel yayılmış, taşlar ve heykelciklerle oynuyor ya da Coransee'nin Hanesi'nden birileriyle flörtleşiyorlardı.

Teray odada gözlerini gezdirdi ve Amber'ı elindeki bir öğrenme taşının içeriğine derinlemesine gömülmüş buldu. Onun yanına gidip kendisini fark etmesi için hafifçe bileğine dokundu.

Amber sıçradı ve uykudan uyanan bir insan mahmurluğuyla etrafına bakındı. Sonra Teray'i gördü ve taşı yanına bıraktı. "Eve tam vaktinde gelmiş olabilirsin," dedi.

"Neden? Ne oluyor?"

"Arkadaşın Joachim. Rayal'in ustalarından birini getirmiş. Bunu yapmanın pek zekice olduğunu söyleyemem ama sanırım senin için yapmış."

Teray kaşlarını çattı. "Niye öyle düşünüyorsun ki?"

"Bu konuda bildiklerimi neye borçlu olduğumu mu sormaya çalışıyorsun?"

"Evet!"

Amber duraksadı, "Evet, bilmeye hakkın var," dedi. "Coransee'nin buradaki ilk gecende sana yaşattığı kalp krizini hatırlıyor musun?"

Teray cevap vermedi, anlayarak ve küçük düşmüş hissederek ona baktı.

"Zarar vermek veya öldürmek iyileştirmekten çok daha kolaydır," dedi Amber. "Özellikle de kendin dışındaki birisini iyileştirmek. Hayatını kurtarmak için Coransee'nin beni çağırması gerekti. O sırada hiç soru sormadım ama daha sonra –Suliana olayından sonra– sordum. Coransee de sorularımı cevapladı."

Teray iğrenerek başını çevirdi. Amber onun gitmesine izin vermeden kolunu yakaladı ve gerekenden daha uzun bir an boyunca bırakmadı. Aralarında iletişim başladı, sözsüz ve şaşırtıcı bir kolaylıktaydı. Hiçbir bilgi paylaşımı olmadı. Yalnızca beklenmedik bir birlik hissi, Teray'in hiç deneyimlemediği ve kesinlikle istemediği kadar büyük bir yakınlık.

Amber elini Teray'in kolundan çekti ve aralarındaki birlik de sona erdi. Bir anda kesilmemişti de sanki yavaş yavaş çekilen sular gibi azalmıştı, ta ki Teray kendisiyle başbaşa kalıncaya dek.

"Sorma sebebim yalnızca merak değildi," dedi Amber.

Teray'in, Amber'ın neden bahsettiğini hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Ama o noktada artık konu umurunda değildi. Amber'dan birkaç adım uzaklaşıp kolunu ovalayarak, "Dinle," dedi, "bak, sakın bunu bir daha yapma. Asla."

Amber, "Tamam," dedi.

Çok çabuk kabul etmişti. Teray ona güvenmiyordu. Ama sözlerinin ciddiyetini ona bir kere daha gösteremeden

Coransee'den bir çağrı aldı. Tek kelime etmeden döndü ve Amber'dan uzaklaştı.

Yürüyüşü sırasında Amber'la paylaştıkları birlik hissini üstünden silkeleyip atmaya çalıştı. Amber'dan, ona şifacı olarak ihtiyaç duymadığı takdirde uzak durma konusunda kendine verdiği sözü unutmamalıydı. Ya Amber kazara –veya isteyerek– Teray'in kaçış planını öğrenirse? Ama tıpkı Teray'in ondan hiçbir şey öğrenmemesi gibi o da Teray'den hiçbir şey öğrenmemişti. Teray'in düşüncelerine burnunu sokmaya çalışmamıştı. Yalnızca kendince flörtleşiyordu.

Teray ona verdiği, "Hayır," cevabını duyup duymadığını merak etti.

Coransee'nin ofisinde Joachim ve Joachim'e benzer yapılı ama yaşça biraz daha büyük bir adamla beraber Hane Efendisi de beklemekteydi.

Coransee yabancı adamı işaret ederek, "Teray, bu Michael," dedi. "Rayal'in evinde ustabaşılardandır."

Halen ayakta duran Teray adama baktı ve onda sağlam bir güç, örüntüde kendisine yakın bir konum ve sessiz bir olgunluk algıladı. Teray bu adamın istese gayet iyi bir hane efendisi de olabileceğini düşündü. Ama örüntübaşının hanesindeki çıraklar genelde kalfalık ve ustalık yapmayı seçer, kendilerine ait bir hane kurmak için çalışmazlardı. Görünüşe göre Rayal'in resmi sorumluları olmak onlara yeterince itibar sağlıyordu. Ve Rayal, ne kadar güçlü olursa olsun yine de güçlü ve etkileyici hizmetlilere ihtiyaç duyuyordu. Michael bunların ikisine de uyuyordu.

Michael, "Teray," diye alçak sesle selamladı. "Sana soracak bazı sorularım var. Ama öncelikle ne olduğunu öğrenmen gerekiyor. Kısa bir süreliğine hane efendin olan Joachim, Coransee'yi sen daha halen okulun koruması altındayken zorla hanesine katmakla ve dolayısıyla okullu bir çocuğun takasını yapmakla itham ediyor."

Teray içten içe ürkmüştü.

"İkincisi de: Örüntübaşı Rayal hayattayken ve rekabet yasal olarak başlamamışken örüntü için rekabete girmekle suçluyor."

"Doğrudur," dedi Teray. "Ben Joachim'in çırağıydım – tek-

nik olarak okulum bitmemişti. Coransee, örüntü için kendisiyle rekabete giremeyeyim diye beni zorlayarak harici olarak kendi hanesine kattı."

"Seni bu gerekçeyle zorla hanesine kattığını neye göre söylüyorsun?"

"Bana bunu o yüzden yaptığını kendi ağzıyla söyledi."

Bu cümleye Joachim bile şaşırmıştı. "Konu açıklığa kavuştu demek," dedi Joachim. "Coransee örüntü için vaktinden önce rekabete girmiş."

Michael, Coransee'ye baktı. "Teyit için oğlanın düşüncelerine bakabilirim ama bakmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Coransee umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Eğer tüm bunları onaylamamı bekliyorsan oğlanın düşüncelerine bakman gerekecek zaten. Bir noktaya kadar doğru tabii. Teray'i, Joachim'den aldım. Ve Joachim ona karşılık ödeme aldı. Yeni edindiğim bir sanatçıyı Teray'e karşılık kabul etti. Ben bunun yasal bir takas olduğunu düşünüyorum."

Joachim, "Yasal mı, daha neler!" diye çıkıştı. "Çırak takas etmenin yasal yolu yok."

"Öyleyse onu neden takas ettin – madem çırağındı?" Teray o sırada Coransee'nin en tehlikeli olduğu zamanların umursamaz ve rahat göründüğü zamanlar olduğunu anladı. Karşısındakini şaşırtacak bir sürpriz hazırladığı zamanlardı bunlar.

"Beni onu takas etmeye mecbur bıraktın," dedi Joachim. "Usta Michael'a bana taktığın dizginleri anlattım. Utanç duyuyorum ama gerçek bu. Yokmuş gibi davranarak Teray'in özgürlüğünü feda etmeyeceğim."

"Teray'in sözde özgürlüğünü aylar önce feda ettin, Joachim. Kendi açgözlülüğün için hem de."

"Usta Michael'a kalkanımı açıp bu takası yapmaya beni nasıl zorladığını göstereceğim!"

"İstediğin kadar açıl. Usta Michael seni Teray'den vazgeçmeye zorladığımı görecektir – bunu inkâr etmiyorum. Ama seni ona karşılık ödenek almaya hiçbir şekilde zorlamadım. Talep ettiğim şekilde onu bana bırakıp ödeme almayabilir, sonra yanlış bir şey yapmaya mecbur bırakıldığını hissediyorsan Rayal'e

gidip şikâyet edebilirdin. Onun yerine çok değerli bir sanatçıyı alarak kârlı bir anlaşma yapmış oldun. Şimdi de gelmiş beni dolandırarak bu sanatçıya karşılık ödediğin bedeli kısmaya çalışıyorsun."

Joachim yavaş yavaş ne dolap döndüğünü anlayarak ve inanamayarak ona baktı. Ayağa kalktı. "Seni yalancı orospu çocuğu seni. Seni gidi küstah clayark iti..."

Coransee sanki lafı bölünmemiş gibi devam etti. "Elbette, yalnızca hariciler yasal olarak takas edilebilir. Ve Joachim sen açık açık Teray'i takas ettin. Ona karşılık ödeme de aldın. Eğer Teray'i gerçekten çırağın görüyorduysan bunu nasıl yapabilirsin?"

Joachim çaresizce, neredeyse acınası bir hâlde Michael'a döndü. "Usta, Coransee suçunu teknik detayların arkasına gizliyor. Anılarıma bakın. Gerçekte ne olduğunu kendi gözlerinizle görün."

Coransee neredeyse keyifle Joachim'e baktı. Sonra yeniden Michael'a baktı. "Usta, benim suçlandığım bu suçun cezası nedir? Çocuk takasından söz ediyorum."

"Haneni... kaybetmek." Michael, Joachim'e kısa bir bakış attı.

Coransee başıyla onayladı. "Çırağını takas eden –veya takas yoluyla çırak kabul eden– bir hane efendisi hanesini kaybedecektir. Ama, tabii ki, bir hane efendisi haricileri istediği gibi takas edebilir." O da Joachim'e baktı. "Ve elbette, hane efendisinin okul kapılarının dışında bulduğu, geçişini tamamlamış her genç harici sınıfına girebilir."

Joachim arkasına yaslanıp başını bir avucuna dayadı. "Tanrım, inanamıyorum."

Michael'ın ağzı düz ve ince bir çizgi biçimini almıştı. "Joachim Efendi, şikâyette bulunan sizdiniz. Geri almak istediğiniz herhangi bir kısmı var mı?"

Joachim vahşi bir kahkaha attı. "Onun istediğini yapıyorsunuz. Bu yaptığının Coransee'nin yanına kâr kalmasına göz yumuyorsunuz."

Michael acı çekiyor gibi görünüyordu. "Lord Joachim, Teray adlı bu oğlana karşılık bir sanatçı aldınız mı?"

"Bilsem onu hayatta almazdım... Of, lanet olsun. Evet, sanatçıyı aldım. Ama bak, onu geri veririm eğer siz..."

"Joachim Bey, yaptığınız takas yasalsa bu konu sizinle Coransee arasında. Şimdi takasın yasal olduğunu ve Coransee'nin sizi sanatçıyı almaya zorlamadığını mı söylüyorsunuz?"

"Sıçtık," diye homurdandı Joachim. "Evet, bu suçlamayı geri alıyorum. En azından bu kısmını." Gizli gizli Teray'e baktı.

Teray bir anda eğer istiyorsa Joachim'den intikam almanın tam sırası olduğunu fark etti. Kendi anıları Joachim'in çırak olarak yanına aldığı bir adamı takas ettiğini kanıtlamaya yeterliydi. Coransee'nin veya Joachim'in açılmasına gerek kalmazdı. Joachim'in hanesinden olmasına sebep olabilirdi. Böyle bir durum Teray'e özgürlüğünü kazandırabilirdi bile. Joachim hanesini kaybederdi, Teray serbest kalırdı, Coransee'yse...? Coransee, hanesini kaybetmeyi Joachim'den de fazla hak ediyordu. Rayal'in ömrünün bir yıldan az kalan süresince hanesiz kalabilirdi. Ve Teray'in bu süre boyunca öğrenme özgürlüğü olurdu. Güvenle Forsyth'a ulaşıp Rayal'in evinde eğitim alabilirdi. Ama böyle bir özgürlük olasılığı için Joachim'i feda etmesi gerekecekti. Başka yolu yoktu.

Ve nedense, Joachim'e dair zedelenmiş saygısına rağmen adamı yok edecek gücü bulamadı.

Yalnızca Joachim'in değil, Michael ve Coransee'nin de kararını beklercesine ona baktığını fark etti. Adamların gözlerine kısa bir anlığına baktı ve Coransee'nin masasının yanında duran sandalyeye gidip oturdu. Tiksintiyle, "Diğer suç ne olacak?" diye sordu.

Joachim âdeta çökmüş, son gelen rahatlamayla gözlerini kapamıştı. Michael bu olanlar karşısında kayıtsız, Coransee ise resmen sıkılmış görünüyordu. Elindeki yuvarlak hatlı kübik taşla –büyük ihtimalle hiçbir kayıt yapılmamış boş bir taştı– ilgisizce oynuyordu. Belki yaşananları taşa kaydediyordu.

"Diğer suçlama," dedi Michael bitkince. "Rekabete izin verilmeden önce örüntü için rekabete girmek."

Coransee basitçe, "İnkâr ediyorum," dedi.

Michael kaşlarını çattı. "Teray'i örüntü için sana karşı savaşamasın diye hanene aldığını inkâr mı ediyorsun?"

"Evet."

Teray karşı çıkıp Coransee'nin yalancılığını ortaya serme isteğiyle sandalyesinde dikleşti ama Joachim'in kaderine tanıklık etmek onu temkinli davranmaya itmişti. Michael'ın konuyu nasıl ele alacağını görmek için bekledi.

Usta, "Teray," diye seslendi, "Coransee'nin rekabet etmene engel olmayı planladığını söylediğini anlatmıştın."

"Evet, Usta."

"Peki sana nasıl engel olacaktı?"

"Ya beni Joachim'i kontrol ettiği şekilde dizginleyerek ya da eğer dizginlenmeyi kabul etmezsem beni öldürerek."

Michael, Teray'i tam karşıdan görebilmek için koltuğunda döndü. "Şu an dizginli misin peki?"

"Hayır. Dizginleri kabul etmedim. Coransee bana kararımı değiştirmem için zaman tanıdı." Teray son cümleyi söylediği anda söylememiş olmayı diledi.

"Ne kadar zaman, Teray?" Soruyu soran Coransee'ydi.

Michael ona şaşkınlıkla baktı. "Efendi, böyle bir gözdağı verdiğinizi kabul mü ediyorsunuz?"

"Evet. Ama Teray'in söylediği gerekçeden ötürü değil. Ki eğer Teray'i onun söylediği şekilde tehdit etmiş olsaydım bile... Teray sorumu cevapla. Sana ne kadar zaman tanıdım?"

Gerçekler dışında bir şey söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Gerçekler Teray'in hatıralarında kayıtlıydı ve Teray gerçeği çarpıtma konusunda Coransee kadar iyi değildi.

"Teray?"

"Bana Rayal'in kalan vakti kadar zaman verdiniz, Lord Coransee."

"Rayal'in kalan vakti kadar. Ve tabii ki Rayal öldüğünde örüntü için rekabet serbest olacak."

Teray sessizce öfkesini dindirdi ve Michael'ın yüzünde beliren mağlubiyeti gördü. İkinci suçlama ilkinden daha kısa sürede solup gitmişti. Teray zihnini o sabah Coransee'yle ettiği kah-

valtıda gezdirdi ve döndürebileceği bir gerçek bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Sunabileceği her sava karşılık tersi bir sav da bulabiliyordu.

Teray, Joachim'e hızlı bir bakış attı. "Denediğin için teşekkürler," dedi alçak sesle.

"O kelimeleri çok iyi kullanır," dedi Joachim. "Pek çok diğer şeyle beraber."

Michael sandalyesinde kıpırdandı ve Coransee'ye, "Eğer buradaki kimsenin tersi yönde anıları yoksa, Lord Coransee, aleyhinizde yapılan suçlamalar düşmüştür," dedi. "Ama kendi adıma bilmek istediğim bir şey var. Teray halen ölüm tehdidi altında mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Örüntübaşı Rayal'in en güçlü kız ve erkek kardeşlerini öldürmesiyle aynı sebepten. Örüntüyü kazansam bile Teray eğer kontrol edilmezse bana karşı büyük bir tehlike oluşturuyor. Ya boyun eğip benim dizginlerimi kabul eder ya da ölür."

"Anladım." Michael kısa bir an başını öne eğdikten sonra Teray'e baktı. "Teray, eğer istemiyorsan cevaplamak zorunda değilsin ama bir gün zihnine dizgin takılmasını kabul edip edemeyeceğini merak ediyorum."

"Beni tam şu anda öldürecek olsa bile hayır," dedi Teray. "Özellikle de onun neler yaptığını gördükten sonra." Bu son söylediği cümle alenen pervasızlıktı. Teray halen Coransee'nin hanesindeyken nasıl böyle pervasız davranabildiğini düşündü. Belki de Hane Efendisi'nin yalanları onu olması gerekenden daha fazla öfkelendirmişti. Ne de olsa Coransee'nin böyle bir durumda zaten yalan söylemesi beklenirdi. Ama Coransee bu yalanları söylemesi gerekenden çok daha önce hazırlamıştı. Coransee alçak sesle konuştu: "Ustabaşı, eğer haricimle konuşmanız bittiyse sizinle özel olarak konuşacaklarım var."

Ve böylece konu kapanmıştı. Michael ve Coransee daha önemli konuları konuşabilsin diye Joachim ve Teray uzaklaştırıldı. Salona geldiklerinde Joachim, Teray'e, "Sana da teşekkür borçluyum," dedi.

Teray omuz silkti.

"Michael'ı buraya getirmek için girdiğim onca zahmetten sonra!" Joachim devam etti. "Ve maalesef hepimizin orada yaptığı şey Coransee'yi bir süreliğine eğlendirmekten başka bir şeye yaramadı."

"Önemi yok."

Joachim garip bir ifadeyle ona baktı. "Bu konuda ben senden daha çok üzülmüşüm."

Teray sessiz kaldı, suratı özellikle ifadesizdi. Joachim'e yalan söylemek istemiyordu ama ona güvenemezdi de. Joachim, istese de istemede de Coransee'nin adamıydı.

Joachim, Teray'in davranışının kaynağını anlamış olsa gerek konuyu değiştirdi. "Coransee dizginlerine boyun eğmene karşılık ne vadetti sana?"

"Bu haneyi."

"Bunu!" Joachim kelimeyi ses çıkarmadan nefesiyle söylemişti. Koca odada göz gezdirdi. "Örüntüyü ele geçireceğinden emin olsa gerek."

"Bence öyle."

"Eğer bu teklife hayır diyebildiysen..."

"Diyebilirim. Dedim de."

"Teray... dizginler... çoğu zaman o kadar fena değil. Hem Coransee kendisini meşgul edecek örüntüyü ele geçirdiğinde seninle uğraşacak vakti bile bulamayacak."

Teray onu yoksaydı ve Amber'ın halen orada olup olmadığını görmek için odada göz gezdirdi. Gitmişti. Güzel. "Joachim, Amber isimli bir kadın tanıyor musun?"

"Teray, dinle! Boyun eğdiğimde benim verdiğim kadarından bile vazgeçmen gerekmeyecek. Beni bir tür siyasi kuklaya çevirdi. Ama o örüntübaşı olduğunda sana böyle şeyler yapmasına gerek kalmayacak. Neredeyse bağımsız olacaksın. Üstelik de canlı olacaksın."

Teray gözlerini kısa bir anlığına kapatarak hayır anlamında yavaşça başını salladı. "Yapamam, Joachim. Bunu yaparsam kendimi affedemem. Uzun bir tasma da tasmadır. Üstelik ne

olursa olsun tasmayı elinde Coransee tutuyor olacak. Neyse, Amber'ı tanıyor musun?"

"Tamam, peki, konuyu değiştir bakalım. Kendini öldür. Evet, Amber'ı tanıyorum. Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?"

Teray kaşlarını çattı. "Bildiğin ve fazla kişisel olmayan her şeyi. Bağımsız olduğunu söylüyor."

"Öyledir. Tuhaf bir kadın. Okuldan çıkalı dört veya beş yıl oldu ama daha geçişini bitirmemişken bir erkeği, bir hane efendisini öldürmeyi başarmıştı. Ona bu hikâyeyi sormalısın. İlginçtir."

Teray, "Şüphesiz," diye homurdandı. "Ama bak, asıl sorum şu, değişik bir şey duysa bunu Coransee'ye ispiyonlama ihtimali ne kadar?"

Joachim başını iki yana yavaşça salladı. "Yok. Coransee'den hoşlanıyor ama onu etkilemek için özel bir çabası yok. Gereken şifacılık işlerini yapıyor ve hane işlerine karışmıyor."

Teray ses çıkarmadan Joachim'in haklı olduğunu umdu. Kadının bir şeyleri sezmesi an meselesiydi. Ve ne olursa olsun Teray'in kısa zamanda oradan ayrılması gerekiyordu.

Michael'la özel olarak konuşabilmeyi dilerdi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Usta, Teray'e hak verse bile yasalar Coransee'den yanaydı. Michael'ın bunu değiştirme şansı yoktu.

Usta Michael iki gün daha kaldıktan sonra Rayal'in diğer işlerini halletmek için kuzeye yola çıktı. Forsyth dört yüz seksen kilometre güneydeydi. Teray, Michael'a yetişip kendini ustanın kervanına dahil etmeyi umut dahi edemezdi. Bu zaten iyi bir fikir olmazdı çünkü böyle bir şey istemek Michael'dan Coransee'ye karşı çıkıp kendi hayatını riske atmasını istemek anlamına da gelirdi. Ne de olsa, eğer her şey Coransee'nin istediği gibi gidecek olursa Michael da kısa zamanda Coransee'nin adamı olacaktı.

Teray'in yalnız başına gitmesi gerekecekti. Evden ayrılmayı sırf bu gerekçeyle erteleyip durduğunu fark etti – yolculuk giderek intihar gibi görünmeye başlıyordu. Iray konusunda ne yapacaktı peki?

Bu, hakkında düşünmek istemediği bir konuydu. Iray'le konuşmaya korkuyordu – kızın Coransee'den ayrılmak istememesinden, Coransee'ye gösterdiği ilginin hakiki olma ihtimalinden korkuyordu. Ama eğer ilgisi hakiki değilse bile –ne de olsa verdiği sözü tutmuş, ismini değiştirmemişti– ondan kendini Teray için yeniden tehlikeye sokmasını ne yüzle isteyebilirdi? Ya Iray'i haneden çıkarıp ölümüne sebep olursa? Ve tuhaf da olsa bu hâldeyken Teray'e umut veren Amber oldu.

Michael'ın yola çıktığı akşam Amber, Teray'in odasında bekliyordu. Teray içeri girdi ve onu odasının penceresinden dışarıyı seyrederken buldu.

"Güzel," dedi Amber arkasını dönüp Teray'i gördüğünde. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Bunca yolu benimle konuşmak için mi geldin?"

"Gerekliydi. Sana Michael'dan bir mesajım var." Ve Teray kulak kesildi.

"Michael neden bana ileteceği mesajı sana verdi?"

"Çünkü bu mesajı iletmeyi teklif ettim. İkimiz eski dostuz, bana bu yüzden güvendi. Mesajını gelip de doğrudan sana veremezdi."

"Nedenmiş?"

"Tanrım, aklını meşgul eden bir şeyler var herhalde. Coransee'nin son iki gündür seni ve Michael'ı nasıl yakından takip ettiğinin farkında değil misin?"

Teray yatağına gitti, oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. "Fark etmemişim. Bu da iyi bir şey herhalde."

"Michael sana ilgi gösterirse senin fazla uzun yaşamayacağından korkuyordu. Beklenmedik bir kaza falan olabilirdi. Bilirsin ya."

Teray ürperdi. Bilmiyordu. Böyle bir olasılık aklına gelmemişti bile. Ama tabii ki Michael'ın özel ilgisi Rayal'in de ilgisini çekebilirdi. Ve Coransee, Rayal'in başka bir güçlü oğlu olma olasılığıyla ilgilenmesini kesinlikle istemezdi.

Amber'a, "Mesaj nedir?" diye sordu.

"Eğer oraya tek başına ulaşabilirsen Forsyth'ta seni bekleyen bir sığınak var."

Amber'ın sözlerini takip eden şaşkınlık ânında Teray yapmaktan korktuğu şeyi yaptı: Kendine Amber karşısında ihanet etti. Kalkanı kayıverdi - çok fazla değil ve sadece kısa bir süreliğine. Coransee, bu kadar kısa sürede Teray'in zihninden herhangi bir şey okumak için tetikte olsa bile oldukça zorlanabilirdi. Ama görünüşe göre Amber, Teray'le yakınlığını nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Her şeyi okuyuverdi.

"Anladığım kadarıyla," dedi gülümseyerek, "sana sandığımdan da iyi haberler getirmişim. Hatta aradığın haber tam olarak buymuş."

Teray rol yapmayı kesti. Artık Amber ya onu şikâyet edecekti ya da etmeyecekti. Ve Michael ona güvenebileceğini düşünmüştü. "Asıl ihtiyacım," dedi Teray, "benimle gelecek birkaç güçlü savaşçı. Michael'la yolculuk eden kadın ve haricilerden toplam on iki kişi saydım."

Amber, "On beş," diye düzeltti. "Iray'i de alacak mısın?"

"Bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki–" Cümlesini yarıda kesti ve Amber'a baktı. Amber halen yalnızca bir tanıdık sayılırdı. Belki birlikte de olunabilecek birisiydi ama kişisel dertlerini konuşabileceği birisi değildi. Ama diğer yandan, neden olmasın? O kadar kolaydı ki. Konuşacak başka kim vardı? "Bana öyle geliyor ki Iray'e verebileceğim zararı verdim."

"Ben ona bir zarar verdiğini sanmıyorum. Joachim verdi, Coransee de verdi kesin. Sen ise vermek üzeresin."

"Onu bırakarak mı - yanımda götürerek mi?"

"Onun adına karar vererek."

"Onun öldürülmesini istemiyorum."

Amber omuz silkti. "Bana kalsa ben kendi kararını kendim vermek isterdim."

"Bir keresinde ona onu burada bırakmayacağıma dair söz vermiştim."

"Eh, bu konu ikinizin arasında."

"Meraktan soruyorum, sen ikimiz arasında nasıl bir şey inşa etmeye çalışıyorsun?"

Amber hafifçe gülümsedi. "Umarım iyi bir şey."

"Coransee ne olacak?"

"Evet." Amber derin bir nefes aldı. "İyi bildin," dedi.

"Ne?"

"Bana Coransee'den ayrılmaya çalışacağım günü görmek istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Denedin mi?"

"Hayır. Ama denemeliymişim – önceleri. Şimdi onun için bir tür meydan okumaya dönüştü. Şimdi istesem de istemesem de onun eşlerinden biri olarak buraya yerleşecekmişim. Öyle söylüyor. Bu da birlikte geçirdiğimiz iki yıl içinde beni pek de iyi tanımadığını gösteriyor."

"Ne yapacaksın?"

"Senin yapacağın şeyin aynısını. Eğer birlikte yaparsak daha uzun süre hayatta kalırız."

Teray bunu sindirmek için birkaç saniye bekledi. Asıl duygusu rahatlamaydı. "İki veya belki üç kişi birlikte yolculuk etmek. Bu, bir kişiden daha iyi – çok da iyi değil tabii."

"Iray'e soracaksın yani?"

"Evet."

"Güzel. Ona ihtiyacımız olacak."

"Biz." Teray gülümsedi. "Keşke seni kabul etmek bu kadar kolay olmasaydı."

"Senden ayrılma zamanı geldiğinde ben de böyle olmasını dileyeceğim. Ama şimdilik dileğim bu değil."

"Gece yanımda kal."

"Suliana ne olacak?"

"Ona ulaştım. Eski odasında – veya her nerede isterse orada uyuyacak bu gece."

"Öyleyse kalıyorum."

Giysilerinin altındaki teni daha açık altın rengiydi. Bal rengi. Başındaki siyah saç öbeği göründüğünden daha yumuşaktı, Amber ise gösterdiğinden daha sert. Teray'in bu son kısmını – eğer becerebilirse– unutmaması gerekiyordu.

5

Ertesi sabah erken saatlerde Teray yatağında uyuyan Amber'ı bırakarak Iray'in orada olduğunu hissettiği yemek salonuna gitti. Iray'in değişmediğini varsayacaktı. Iray'in bizzat söylemediği hiçbir şeyi varsaymayacaktı. Iray'e karşı önyargısız olacaktı. Iray neredeyse boş yemek salonundaki uzun masalardan birinin ucunda bir kadın ve bir adamla birlikte yemek yiyordu. Evin çoğunluğu henüz uyanmamıştı.

Teray, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi.

Iray ona tam emin olamayarak hatta istemeyerek kısa bir bakış attı. Sonra pankekinin son lokmasını da ağzına attı, bir yudum portakal suyu içti ve arkadaşlarından müsaade istedi. Teray'i en son sohbetlerini ettikleri boş avluya kadar takip etti. O günden beri birbirlerine bakmış, sonra birbirlerine bakmayı reddetmiş ve hiç konuşmamışlardı.

Banklardan birine oturduklarında Iray, sıkı sıkı kenetlediği ellerine bakıyordu.

Teray söze, "Üzgünüm," diye başladı, "ama bunu sormam gerekiyor... acaba... Coransee'nin söylediklerimi senin aracılığınla duyma olasılığı var mı?"

Iray yumuşakça, "Hayır," dedi. "Ona bağlıyım, ama bu yalnızca seninle benim... sevişmediğimizden emin olması için."

"Bu bağ yalnızca bir uyarı gibi öyleyse?"

Iray başıyla onayladı. "Ve onun bilmesini istemediğin hiçbir şeyi ona anlatmayacağım."

Teray'e her zaman sunduğu sadakati sunuyordu ama nedense bir şeyler ters gibiydi. Iray'in ellerini garip şekillere sokması,

Teray'e yalnızca kısa kısa bakış atıyor olması da Coransee'yle arasındaki bağdan mıydı?

Teray, "Benim için açılır mısın?" diye sordu.

"Bana güvenmiyorsun," dedi Iray. Sesinde ne şaşkınlık ne de öfke vardı.

"Sana... önceden olduğun kişiye... güveniyorum. Ve şimdi de güvenmek istiyorum."

"Güvenebilirsin. Sana açılmayacağım ama ihanet de etmeyeceğim."

"Sana zarar mı verdi? Benim bilmemi istemediğin bir şey mi yaptı...?"

"Hayır, Teray. Bana neden zarar versin?"

"Öyleyse ne oldu?"

"Tavsiyene uydum."

İşte bu. Teray'in tüm korkuları iki sözcükle özetlenebiliyordu. Artık Iray'i yanlış anlıyor gibi davranmasına gerek yoktu.

Iray, "Başlangıçta rol yapıyordum," dedi. "Oynaması zor bir rol. Ama sonra..." Nihayet hâlsizce Teray'e döndü. "Sonra daha kolaylaştı. Artık rol değil."

Teray bir şey söylemedi, aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"O düşündüğüm gibi değilmiş," dedi Iray. "Gücünün onu cani ve gaddar biri yaptığını sanıyordum oysa o..."

"Iray!" Teray orada öylece oturup başka bir kadının daha Coransee hakkında iyi özellikler uydurmasına katlanamayacaktı. Hele de Iray'in.

Iray ciddiyetle ona baktı; kızın kalkanlı zihni bile orada Teray'in yanında olmak istemediği gerçeğini gizleyemiyordu. Şekilden şekle giren ellerini sakinleştirmişti ama sakinliği gergin olduğunu ve kendini çektiğini açıkça sergiliyordu.

"Iray... ya bir kaçış yolu varsa? Bizim için yani. Ya onunla kalman gerekmiyorsa?"

"Var mı?"

"Evet!" Teray'in ona şimdi güvenmesi gerekiyordu. Eğer ona inanması gereken şeyin ne olduğunu anlatmayacaksa ondan kendisine inanmasını nasıl bekleyebilirdi? Iray'i bir kere yüzüs-

tü bırakmıştı. Hatta iki kere. Kızın temkinli olmakta hakkı vardı. Planını hızlıca Iray'e aktardı ve içini rahatlatmak için Amber kısmını atlayarak da olsa Michael'ın kendisine bu güvenceyi verdiği bilgisini paylaştı. Amber'dan bahsederek konuları daha fazla bulandırmanın âlemi yoktu.

Iray derin bir nefes aldı ve hayır anlamında başını salladı. "Clayarklar," dedi. "Forsyth'a kadar. Yüzlerce kilometreye yayılmış clayarklar."

"O kadar da kötü değil," dedi Teray. "Yapabiliriz. Başarabili..."

"Olmaz."

Teray bir an sessizliğe gömüldü. Iray'e baksa kızın sözlerinde ciddi olduğunu görebilirdi. Bunun yerine yere ve sonra avlu duvarlarından birine baktı. "Peki. Seni suçlayamam. Aslında sana senin yaşamını da kendiminkiyle beraber riske atmamam gerektiğini düşündüğüm için neredeyse sormayacaktım bile: Ki senin hayatını riske atmamalıyım zaten. Ama sana seni terk etmeyeceğime söz vermiştim. Bu riski almak isteyip istemediğini bizzat senden öğrenmek istedim."

"Alırdım. Eğer seninle olmayı bir zamanlar istediğim şekilde istiyor olsam riski alırdım."

Teray ses çıkarmadan ona baktı.

"Coransee'nin dizginlerini kabul edemedin," dedi Iray. "Söz konusu sadece senin kendi özgürlüğün olmamasına karşın kabul edemedin."

"Benim Coransee'nin idaresinde olmamı tercih mi ederdin – Joachim gibi olmamı?"

"Hayır! Hayır, neden yaptığını anlıyorum. Seni hiç suçlamamam veya kararını değiştirmen için ikna etmeye çalışmamam da bundandı. Başkasının idaresine gireceğine ölmeyi yeğleyeceğini biliyorum. Yapman gerekeni yaptın. Sonra da bana ne yapmam gerektiğini söyledin. Ve iki konuda da haklıydın. Eh, ben de yapmam gerekeni yaptım. Ve bu çok iyi geldi, evimdeyim. Burada kalacağım."

Teray'in, Iray'e söyleyeceği hiçbir şey yoktu ki söyledikleri dönüp de ithamla sonuçlanmasın. Teray'in öfkesi bile Iray'den

çok kendi âcizliğine ve Coransee'yeydi. Iray'in Coransee'yle birlikte olacağını, Coransee'yi tercih etme olasılığını daha önce düşünmüştü. Ama bunun gerçekten olabileceğine hiç inanmamıştı. Coransee'nin tüm gücüne ve kadınlar arasındaki bariz çekiciliğine karşın bunun olabileceğine inanmamıştı.

Iray, Teray'in koluna dokundu ve Teray kısa bir anlığına da olsa kızın dokunuşunun tadını çıkardı. Iray'in kalkanı halen üstündeydi ve dokunuşu bile onu Teray'e yakınlaştırmayı başaramadı. Teray herhalde –bir dilsizin– Suliana'nın dokunuşundan daha çok keyif alırdı.

Ya da Amber'ın.

Iray tatlılıkla, "Teray," dedi, "Sana söylemem gereken–" Teray ona baktığında cümlesini yarıda kesti. Sonra, "Üzgünüm," dedi. "Bunun senin için şimdi pek bir anlamı olamayabilir ama üzgünüm."

Teray ayağa kalktı ve ortak alana açılan kapıya yöneldi.

"Bekle!" Iray, Teray'in kolunu kavradı, Teray kolunu çekmeye kalksa kızın canını yakması gerekecekti. Kıpırdamadan durup kendisini bırakmasını bekleyerek kıza baktı.

"Bir an önce git, Teray, eğer gitmeyi düşünüyorsan. Bir an önce. Sana ihanet etmeyeceğimi söyledim ve etmem – en azından kasıtlı olarak değil. Ama istemeden... Yani biliyorsun, artık Coransee'yle birlikteyim ve bazen duymasını istemediğim şeyleri duyabiliyor."

Teray biraz sonra başıyla onayladı ve Iray onun kolunu bıraktı. Teray olduğu yerde kalıp ona baktı, gözlerindeki acıyı Iray'in görmesini istemiyor ama başını da çeviremiyordu. Eliyle kızın yüzüne uzandı.

Iray keskin bir hareketle geri çekildi, arkasını döndü ve koşar adım haneye girdi.

Teray birkaç saniye daha kıpırdamadan durdu. Sonunda başını salladı. Mutfak dilsizlerinden birine ulaştı. Ayağını iyileştirmiş olduğu dilsizdi bu. Sessiz ve özenli bir kibarlıkla adama kimi emirler verdi. Daha sonra ahırda çalışan dilsizlerden birine ulaştı – bu dilsiz doğrudan Teray'in yönetiminde değildi ama her dilsiz gibi kendisine emir veren her örüntücünün söyledi-

ğini yerine getirmek zorundaydı. Ahır dilsizine de emirlerini verdi ve sonra odasına gitti.

Amber giyinmiş, kahvaltı ediyordu. Teray sabahtan beri bir şey yemediğini, pek de iştahı olmadığını fark etti.

Amber'a, "Yemeğini bitirdiğinde gidip eşyalarını hazırla," dedi. "Bugün yola çıkıyoruz. Burada bir gün daha kalmak istemiyorum."

Amber şaşkın görünüyordu ama başıyla onayladı. "Peki."

"Ve olabildiğinde az eşya al. Üstündekilere bir katman daha geçir falan. Buradan kaçıyor gibi görünerek ayrılamayız."

"Biliyorum."

"Ben bizim için biraz yemek ve atları hazırlatıyorum. Bir de... sadece ikimiziz."

Amber buna bir şey söylemedi. Yemeğini yemeye devam etti.

Güneybatı yönünde sahile doğru, bölgenin en yakın sınırına doğru ilerlediler. Teray eğer yapabilirlerse sahil boyunca güneye gitmeye karar vermişti. Karadan giden yol daha kolaydı ve tıkanma ya da su basma olasılığı daha azdı ama aynı zamanda en sık kullanılan da bu yoldu. Örüntücü kervanları bu yoldan geçer, clayarklar bu yolda pusuya yatıp örüntücüleri gözlerdi. Karadan ilerleyen yol aynı zamanda daha kısaydı da çünkü sahil hattındaki gibi girinti çıkıntıları yoktu. Ama yirmi bir örüntücü bölgesinin ortasından da geçiyordu. Daha az kullanılan sahil hattı yalnızca üç tanesinden geçiyordu.

Sahil yolunda da clayarklar vardı. Ama sonuçta clayarklar her yerdeydi, tavşanlar gibi üreyerek kendi aralarında savaşıyor, örüntücülere saldırıyorlardı. Teray sahil boyunca onları yalnızca küçük aile grupları hâlinde bulacaklarını umuyordu.

Hatırladığı kadarıyla Michael kuzeye yolculuk ederken yolun bir kısmında sahilden gitmişti. Teray bunu elinden geldiğince çaktırmamaya çalışarak Michael'ın haricileriyle yolculuk hakkında sohbet ederek öğrenmişti. Michael kalabalık bir grupla yolculuk ettiği için çok sıkıntı yaşamamış ama en azından bir tane kalabalık kabileyi algılamıştı. Bu kabileden kaçınmak için örüntücü bölgesine girmeleri gerekmişti. Ve bu Teray'in yapmayı göze

alamayacağı bir şeydi. Teray'in clayarklar karşısında sağ kalma şansı, Teray'i yakalayarak Coransee'nin şükranını kazanmak isteyen örüntücüler arasında olduğundan daha fazlaydı. Rayal'in evine ulaşana kadar güvenebileceği tek örüntücü Amber'dı.

Amber garip bir şekilde Teray'in somurtkanlığını yadırgamayarak atını sakince Teray'in yanında sürdü. Ama tabii ki Teray'in neden somurttuğunu bildiği içindi bu. Keşke bilmiyor olsa, diye düşündü Teray. Amber sessizce, "Teray, bence bağlanmalıyız," dedi.

"Ne?"

"Bizi çoğu kişi için olacağından çok daha yakınlaştıracağını biliyorum ve belki de sana bu kadar yakın olmamı istemiyorsun. Ama bağlanırsak daha güvende oluruz. Eğer clayarklar olduğunu hissedersem senin de ânında haberin olmasını istiyorum – bu sırada uykuda olsan bile. Eğer birlikte hareket etmezsek sağ kalamayabiliriz."

Teray, "Cehennemin dibi," diye homurdandı.

Amber başka bir şey söylemedi.

Birkaç dakika yollarına sessizce devam ettiler. Sonra Teray hiç konuşmadan kalkanını açtı ve Amber'a uzandı. Bağlanmak ele ele tutuşmak gibiydi – ve ondan daha bile az çaba gerektiriyordu. Şimdi Amber'ın her türlü uyarısı, korkusu veya herhangi güçlü duygusu hemen Teray'i de tetikleyecekti. Onun duyguları da Amber'ı. Bunun yanında, aradaki bağın –güçlü ve süregelen bir birlik hissinin– aşırı farkındaydı, tam da korktuğu gibi. Normalde böyle bağlar bir kere kurulduktan sonra zihnin arkaplanında çalışır, bağın tepki vermek üzere kurulduğu şey yapılmadığı sürece kendini fark ettirmezdi.

Ama Amber'la arasındaki her temas farklıydı ve aşırı yakın oluyordu. Teray'in bunu kabul etmek dışında yapabileceği bir şey yoktu – şaşırtıcı olsa da bu bağı kabul etmesi hiç de zor olmamıştı. Neredeyse istemsizce rahatladığını fark etti. Iray'in sebep olduğu öfke ve acının yavaş yavaş hafiflediğini, tam anlamıyla kaybolmasa da geri çekildiğini, artık tüm zihnini kaplamadığını hissetti. Ama bunu yapan Amber değildi; bağlantıdan yararlanarak Teray'in zihnine girerek onun talep etmedi-

ği bir tedavi sunmuyordu. Teray'in zihnini dinginleştiren şey Amber'ın zihnen varlığıydı. Amber'ın varlığı, Teray'in normalde atlatması uzun sürecek duygusunu gölgede bırakıyor ve Teray bundan hoşlanıyordu. Normalde, bu ufak işgal karşısında bile hiddetlenmesi gerekirdi. Oysa tek hissettiği duygu meraktı.

"Amber?"

Amber ona baktı.

"Bu bağ sana nasıl hissettiriyor?"

Amber sırıttı. "Yumuşacık. Örüntüde sen ve ben kadar yakın iki kişi arasında başka nasıl hissettirsin?"

"Ve seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Seni de etmiyor."

Teray bunu düşündü ve omuz silkti. Amber'ın varsayımlarına içerleyemeyecek kadar huzurlu hissediyordu. Ve böylece merakını biraz daha gidermeye karar verdi. "Bunca zamandır sen benimle ilgili benim seninle ilgili bildiklerimden daha fazlasını biliyordun. Şimdi ben de senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Amber'ın ona bakışında tetikte, hatta neredeyse korkmuş bir ifade vardı. "Neyi öğrenmek istiyorsun?"

Tavrı Teray'in kafasını karıştırmıştı. Demek ki saklayacak bir şeyi vardı. Kimin yoktu ki? "Zihin becerilerin daha olgunlaşmadan bir hane efendisini öldürmeyi başardığını duydum. Bunu nasıl becerdiğini anlatabilirsin."

Amber iç geçirdi ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Teray onun cevap vermeyeceğini düşündü. Amber nihayet, "Bu bir kazaydı," dedi. "Kendisine yapılanlar konusunda hiçbir kontrolü olmayan örüntü-öncesi bir genç olmanın sonucu. Kim söyledi bunu sana?"

"Joachim. Bana bir şey anlatmadı, sana sormamı söyledi sadece."

Amber rahatlamış gibiydi. "Neyse ki. Öldürdüğüm hane efendisi benim geçiş refakatçimdi ama olmaması gerekirdi. En baştan itibaren iyi anlaşamıyorduk. Ve zihinsel şiddete dayanamayacak kadar geçişe yaklaştığım için fiziksel şiddet uyguladı, her canı istediğinde beni eşek sudan gelinceye dek dövüyordu,

ta ki ben bir gün onu itmeyi başarıp da alçak beton bir duvarın sivri köşesine düşürene kadar. Kafasını çarpmıştı. Birileri şifacıya ulaşamadan öldü. Ve elbette benim yetilerim henüz olgunlaşmamıştı ve bu yüzden ona yardımcı olamadım."

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Teray. "Neden okul efendisine refakatçinle iyi anlaşamadığını söylemedin? Yeni birini verebili–"

"Hayır, yapamazdım. Söylediğim gibi, örüntü-öncesi çocuklar başlarına ne geldiğini kontrol edemez. Leal –Okul Efendisi– bana olabilecek en kötü refakatçiyi verdiğinin bilincindeydi. Ben kendi refakatçimi seçtiğim için kasten yaptı. Çünkü refakatçim olarak seçtiğim kişiyi onaylamıyordu." Acı bir kahkaha attı. "Eğer yapabilecek olsa refakatçiliğimi kendisi yapmak da isterdi – yeterince güçlü olsa mesela. İstemişti. Herhangi bir öğretmenin sahip olamayacağı şeyleri istiyordu."

"Mesela seni mi?"

"Ah, beni elde etmişti, bir süreliğine. Okuldaki son altı ayımda. Benim için sorun değildi. Ama ikimiz de geçişe başladığımda benden vazgeçmesi gerekeceğinin farkındaydık. Öğretmen olacak durumda değildim. Hele de soyuma bakınca. Leal bu ayrılığı kabul etti ama kendime seçtiğim refakatçim Kai'yi kabul edemedi. Geçiş sonrası hanesine katılacağım refakatçimdi o. Aslında eğer Kai'ye âşık olduğum gerçeğini saklayabilmiş olsam belki sorun çıkarmazdı. Bizim tanışmamız kadının başka bir iş için okula gelmesiyle oldu, Leal de okulun–"

"Bir dakika." Teray dönüp gözlerini ona dikti. "Kadın mı?"

"Ne olduğunu anladığında Leal'in ses tonu da aynı böyleydi," dedi Amber. "Umarın sen de onun kadar kötü tepki vermezsin."

Teray, "Henüz kararını vermedim," diye yanıtladı. "Bana kalanını anlat."

Amber atını ve böylece Teray'i de durdurdu, sonra sakin sakin konuştu. "Clayarkların topraklarına girmeden önce karar versen iyi olur," dedi. "Leal'in tepkisi az kalsın idamıma yol açacaktı. O kadar düşmancıl olabilecek birisi karşısında hayatımı riske atacak değilim."

Aralarındaki bağ Amber'ın acısını yansıtıyordu. Teray'in söylediğini ciddiye almış, reddedilmeye hazırlanıyordu.

"Bende herhangi bir düşmanlık seziyor musun, Amber?"

Amber güvensizce ona baktı, sonra bağın kendisine ilettiği mesajı okudu – Teray şaşkınlık ve merak dışında hiçbir duygu beslemiyordu.

Amber rahatladı ve atını öne sürdü. "Alınganım," dedi. "Leal bana alınganlığı öğretti."

"Bu kısmını bana neden anlattın?"

"Çünkü eninde sonunda öğrenecektin. Parça parça. Ara sıra bu konuyu düşünüyor olacaktım ve sen benim tetikte olmadığım zamanlarda öğrenebilecektin. Bu yakınlığımıza karşılık zihin mahremiyetimizden birazcık ödün vermemiz gerekecek."

Teray başıyla onayladı. "Sonuçta Leal'in kıskançlıkla tepki verdiği söylenebilir ama ben..."

"Kıskançlık, öfke, aşağılanmışlık. Nasıl olur da bir kadını ona tercih ederim? Zavallı öğretmen. Zaten istediği kadınlar için adamlarla kavga etmek zorunda."

"Neden olduğunu anlayamıyorum. Sonuçta okul efendisiydi. Kadınları kolaylıkla etkileyebiliyor olması gerekmez mi?"

"Evet, ama istediklerini değil. Kadın öğretmenleri etkileyebiliyordu ama onları kendinden aşağıda görüyordu. Yaşça büyük kız öğrencileri etkileyebiliyordu ama onlar da ya ondan ayrılıyor ya da öğretmen oluyorlardı. Okulun dışındaki kadınların daha iyi olduğuna dair bir fikri vardı. Onları etkilemeye çalışıyordu ve genellikle başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Ama ben Kai'yle tanışana kadar sevgilisi olan kız öğrencilerinden hiçbirini başka bir kadına kaybetmemişti. Bunu kaldıramadı."

"Üstelik Kai'nin kendi hanesi vardı."

"Eğer Kai benim yerime Leal'le ilgilenmiş olsa Leal bunu sorun etmezdi. İtibar. Ama öyle yapmamıştı ve Kai'nin hanesi olması Leal'in kıskançlığını iyice körükledi. Hep kendi hanesini kurmak istemişti ama bunu asla yapamayacağını biliyordu. Öğretmen olmak için neredeyse fazla güçlüydü ama hane efendisi olacak kadar güçlü değildi."

"Daha güçlü bir adam olsa daha aklıselim tepki verebilirdi." Teray omuz silkti. "Ne de olsa o kadar da sıradışı değilsin."

"Coransee de çok iyi bir tepki vermedi."

Teray şaşkınlıkla ona baktı. "Coransee'ye neymiş ki? Sen onunla tanışmadan önce olmuş bu ve senin iki yıl Coransee'yle kalmana engel olmamış."

"Ama bir fark yarattı. Yine de Coransee'ye ben anlatmadım. Birkaç hafta önce düşüncelerimi karıştırırken öğrendi. Onun sandığından daha büyük bir meydan okuma olduğuma da o zaman karar verdi. Bağımsızlığımı hiçe sayıp beni hanesinde tutmaya karar vermesi o zaman oldu. Çoğu kimseler söz konusu bir şifacı olduğunda böyle şeylere kalkışmazlar."

"Başarılı olabilir miydi?"

"Belki de, sonuçta çok güçlü. Ve dürüst olmak gerekirse ondan korkuyorum. Bu yüzden onunla savaşacağıma kaçmayı tercih ettim."

Teray üzüntüyle başını iki yana salladı. "İnsanları evcilleştirmeye çalışma huyu var."

"Ya sen?"

"Halen merak içindeyim. Örüntü-öncesi bir çocuğun hane efendisi gibi kıdemli birini öldürüp de idam edilmekten nasıl kaçtığını öğrenmek istiyorum. O hane efendisinin arkadaşlarının seni kusurlu ilan ettirip yetişkin haklarını elde edemeden yok edilmeni sağlamadığına şaşırdım. Sen ve Kai konusunda da meraklıyım. Ama bunların hepsi seni ilgilendirir. Bir şekilde gizlendiği yerden çıkarmamdan korktuğun için anlatmanı da istemiyorum. Kurcalamayacağım."

"Sana anlatmaktan rahatsız değilim ama zaten söz ettiğim bu değildi."

Değildi. Teray onun neden söz ettiğini biliyordu. "Dün gece sana aramızda ne olmasını istediğini sordum, sen de 'iyi bir şey' diye cevapladın. Ama bence 'geçici bir şey' iması da vardı. Bu başlangıç aşamasında iyi ama ben de Coransee kadar kötü olabilirim. Belki daha fazlasını elde etmek için ben de çalışırım."

Amber kahkaha attı. Hoş bir kahkahası vardı. "Yapma. Bir Coransee yeterliydi. Sana hikâyemin kalanını anlatacağım. Bu

arada clayarklar için geniş tarama yapıyor musun? Onlardan bu tepelerde görmüştüm."

"Elimden geldiğince geniş." Okyanusa ulaşmadan önce geçmeleri gereken çayırlık arazilere gelmişlerdi.

"Tamamdır. İdam edilmedim çünkü Kai bölge meclisindeki hane efendileriyle konuşarak, tehdit ve rüşvet aracılığıyla beni bağışlama yönünde oy kullandırdı. Onlara bildikleri dışında bir şey anlatmadı: yalnızca hane efendisinin ölümünün kaza olduğunu, benim geçişimin birkaç gün uzağında olduğumu ve yetişkin haklarına da o kadar yakın olduğumu ve öldürdüğüm adamın bana atanmasının bir hata olduğunu. Onların hepsi de bunun farkındaydı ama o kadar sinirlenmiş ve sanırın -teknik açıdan çocuk sayılan benim- içlerinden birini öldürmem yüzünden o kadar rezil olmuş hissediyorlardı ki... adalet değil de intikam peşindeydiler sanki. Öldürdüğüm adamın baş eşi hepsini dolduruşa getiriyordu. Leal de adamın ölümünden asıl kendisinin suçlu olduğunu bildiği için gerçeği olabildiğince çarpıtıyordu.

"Kai beni kurtardı ama tamamen kurtaramadı. Beni öldürecekleri yerde bölgedışı ettiler. Beni öldürme işini clayarklara havale etmişlerdi. Kai beni bölge sınırına kadar götürüp orada bırakmalıydı. Bunun yerine beni alıp hanesine götürdü. Orada geçişimi başlattı - gerekenden yalnızca birkaç gün erkendi bu ama erkendi."

Amber hatırlayarak boğuk bir nefes aldı. "Yemin ederim, böyle bir şeyi bir daha yaşamaktansa clayarklara yem olmayı yeğlerim. Ölüp de geçişten kurtulmak için çalışıp durdum ve o her seferinde beni geri getirdi. Onun da şifacı olduğundan bahsetmiş miydim? Büyük şans. Ama o sırada böyle düşünmüyordum. Ben daha bırakmaya hazır değilken çocukluk kalkanımı sıyırıp üstümden çıkardı ve beni geçişin başından sonuna sürükledi. Kilometrelerce yakınımda uçuşan tüm zihin çöplerini özümsemek üzere çırılçıplak kalmıştım. Başkalarının acılarını, en vahşi duygularını ve her şeyini emdim, ta ki henüz oluşturmaya hazır olmadığım yeni kalkanımı kendi çabalarımla oluşturmayı başarana dek. Beni kurtarmaya çalıştığı sırada az kalsın

onu da öldürüyordum. Ne yaptığımın farkında değildim. Ve sonunda ondan çok daha güçlü olduğum ortaya çıktı.

"Beni tüm bu süreçten geçirdi. Ama bu yeterli değildi. Beni bölgemden ayrılmaya hazırlamak zorundaydı – sahip olduğumu bile bilmediğim yetilerimi kullanmam gerekiyordu. Bana öğretecek veya gösterecek vakti yoktu, bunun yerine tüm anılarını zihnime nakşetti. On beş yıllık hane yönetme anılarının tümünü verdi. Senin Jackman'ın anılarıyla yaptığın gibi alıp da bekletmeme izin vermedi de, zorla tamamını kaynaştırdı. Onun parçası olmak gibiydi – kendi geçmişimin tamamından biraz daha kısa olan yepyeni bir geçmiş edinmek gibiydi.

"Beni tüm anılarını sindirmeye zorladı, sonra yorgunluğumu dindirdi ve geçişim sırasında edindiğim yaralarımla morluklarımı iyileştirdi. Sonra bana erzak verdi, beni bir atın üstüne bindirdi ve kaçmamı söyledi. Şanslıydım ki olan biteni –on iki saat rötarla– anlayıp da peşime düşen hane efendileri kafilesinden hemen önce bölge dışına ulaşmıştım."

Amber sözüne ara verdi ve bir süre at üstünde sessizce ilerlediler; düz bir araziye geldiklerinde atları tırısa kaldırdılar, sonra yokuş yukarı giderken yavaşladılar.

Teray nihayet, "Seni seviyormuş," dedi.

"Karşılıklıydı. Benim yüzümden az kalsın hanesinden oluyordu."

"Az kalsın mı?"

"Eğer Michael olmasa hanesini kaybedecekti. Michael'ı da oradan tanıyorum. Kai ilk duruşmamda Forsyth'tan yardım çağırmıştı. Michael da başka bir iş için bizim bölgemizdeydi ama bize gelirken bir clayark sorunuyla uğraşması gerektiği için gelememişti.

"Geldikten sonra anılarımı kontrol etti – duruşma için bölgeye dönmeme izin verilmişti. Hane efendilerinin yoksaydığı gerçeklere baktı ve Kai lehinde karar verdi. Beni bölgeye geri almalarını değil ama en azından beni rahat bırakmalarını sağladı."

"Ama bu sırada artık çok geçti. Artık Kai'nin yanına dönemezdin."

"Biliyorum."

"Sen ondan daha güçlüyken ve hem de onun tüm bilgi ve deneyimlerine sahipken... seni yanına almayı kabul edebileceğini sanmıyorum."

"Böyle bir karar vermek zorunda kalmadığı için mutluyum."

Teray birden konuyu değiştirdi. "Sanırım clayarklar tespit ettim." Bunu söylemesine gerek bile yoktu. Amber daha şimdiden onların olduğu yöne dönmüştü. Görünmüyorlardı ama hemen önlerinde, Teray ve Amber'a yaklaşan bir kafile olduğu kesindi. Ötedeki tepenin arka tarafındalardı.

Amber, "Küçük bir grup," dedi. "Yirmi kişi civarı. Belki tepenin etrafından dolanıp yanımızdan geçer giderler."

"Evet, ama ondan sonra arkamızda bıraktığımız izleri görürlerse birisini destek çağırmaya gönderip diğerleri peşimize düşebilirler. Öldürmek daha iyi."

"Tamamdır. Sen öldür."

Amber, Teray'e okul günlerinden beri kimsenin açılmadığı şekilde açıldı ve zihin gücünün tüm kontrolünü Teray'e sundu. Örüntüde birbirine yakın olan insanların en iyi savaşma yöntemi buydu. Joachim'in hanesinde veya Rayal elindeki gücü kullandığı zamanlarda herkesin savaşma biçimi de buydu. Ama sadece Rayal herkesi bir araya getirip ortak güçlerini kendi zihninden geçirebiliyor ve Forsyth'tan en kuzeydeki örüntücü bölgelerine kadar alandaki tüm clayarklara odaklayabiliyordu. Daha az güçlü insanlarsa gerektiği zamanlarda olabildiğince çok insanla –bu bağı kalıcı kılmama konusunda güvendiği kişilerle– öbekleşirdi.

Teray acemice Amber'ın gücünü kendininkine kattı. Sonra neredeyse iki katı güce ulaşarak clayarklara uzandı.

Bu güç aklını başından alıyor, sarhoş ediyordu. clayarklara ulaştığında kendini tutmakta zorlanıyordu. Bir tanesine odaklandı ve kalbinden bedenine ulaşan bir atardamarı buldu. Bu damarı diğerlerinde de kolayca bulabilmek için yerini ezberledi, sonra da damarı patlattı. Clayark göğsünü tuta tuta yere çöktü.

Tam o anda diğerleri kaçmaya başladı, dört bir yana kaçışıyorlardı ama diğer açılardan etkin olmayan Amber onların her birini takip etti ve hepsi ölene dek Teray'in onlara odaklanmasına yardım etti.

Birkaç dakika sonra Teray ve Amber ölü bedenlerin üstünden atlarıyla geçiyorlardı. Amber kendini yeniden kapamıştı -bağlıyken olabildiğince kapalıydı- ve Teray de ondan aldığı zihin gücünü kontrolünü geri vermişti. Bu güç, tıpkı Teray'inki gibi kısa süreliğine azalmıştı ama belli belirsiz bir azalmaydı. Başka birisine zihin gücünüzü kullandırmanın tehlikelerinden biri, diğer kişinin çok fazla güç alıp gücünü sunanı bitap bırakması hatta belki öldürmesiydi. Ama ne Amber ne de Teray ölüme yakındı.

Teray tepenin yamacında yayılmış cesetlere baktı, clayarkların yüzlerindeki can çekişme ifadelerini gördü ve zafer kazanmış gibi mi yoksa rahatsız mı hissedeceğini bilemedi. Bir clayarkın bile ateş açma ya da kendisini öldüren düşmanı görme fırsatı olmamıştı. Tabii, clayarklar da kendi cinayetlerini gizli gizli yapmalarıyla biliniyordu. Bu garip bir savaş biçimiydi ve bir bakıma tiksindiriciydi.

Amber, "Bunu daha önce hiç yapmamıştın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Teray atıyla yerde yatan ve kollarını kendinin daha ufak çıplak bir benzerine uzanan bir clayark dişisinin yanında geçti. Ufak olan akrabasıydı belki. Belki kızı? Clayarklar çocuklarını yanlarında tutar, kendi yavrularını kendileri yetiştirirdi. Teray gözlerini yerde yatan çiftten kaşlarını çatarak uzaklaştırdı. Bunlar clayarklardı. Eğer öldürme şansları olsa Teray'i onlar öldürecekti. Clayark hastalığının taşıyıcılarıydı.

"Onları senin öldürmeni, bunu daha önce yapmadığını düşündüğüm için istedim."

Teray neredeyse öfkeyle Amber'a döndü.

"Nasıl savaştığını ivedi bir tehlike olmayan bir durumda görmek istedim," dedi Amber.

"Ne yapılması gerektiğini okulda öğrenmedim mi sanıyordun?"

"Hayır, öğrenmiş olduğundan korkuyordum. Ve ne yazık ki öğrenmişsin."

"Clayarklar öldü, değil mi?" Yapmak zorunda kaldığı şeyle ilgili duyduğu tiksinmenin Amber'a da bulaşmasına izin veriyor ve bunu umursamıyordu. Şimdi neden şikâyet ediyordu ki?

"Son çift neredeyse kaçıyordu."

"Neredeyseymiş. Yok artık! Öldüler işte."

"Eğer onlardan bir veya iki tane daha olsa ıskalayabilirdik. Sen onları öldüremeden mıntıkamızın dışına çıkmış olurlardı. Ve bu gece veya yarın bir ara tüm arkadaşlarını toplayıp peşimize düşerlerdi."

"Yani ne demek istiyorsun..."

"Fazla yavaş olduğunu. Çok çok yavaş. Sen bu konuda daha bir şey yapamadan koca bir clayark ordusu bizi canlı canlı yutabilirdi."

"Sen daha iyisini yapabilir miydin?" Buz gibi bir öfke Teray'in tüm zihnini kaplamıştı ama sesi yumuşak ve sakindi.

"Teray eğer bir sonraki tepede bir ordu dolusu clayarkla karşılaşma riskimiz olduğunu bilmesem daha diplomatik davranmaya çalışırdım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse okul yöntemlerin burada işe yaramaz. Sana başka yöntemler öğretmeme izin verir misin?"

Teray alaycı bir şaşkınlıkla, "Bana farklı yöntemler öğretmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Bundan sonra savaşmakla uğraşmayacak mısın?"

"Evet. Bana bir şey olacak olursa veya ayrılmamız gerekirse bile bu yolculuktan sağ çıkmanı isterim."

"Ve senin öğreteceklerin olmazsa çıkamaz mıymışım?"

"Doğru."

"Senin öğreteceklerin sana kalsın."

Amber iç geçirdi. "Tamam, ama bana şu kadarını borçlusun. Karşımıza çıkan bir sonraki clayarkları benim alt etmeme izin ver."

"Bana ne kadar iyi olduğunu gösterebilesin diye. Ve böylece fikrim değişecek, öyle mi?"

"Hayır, Teray, en azından bir süre daha yaşayacağımızdan emin olmak için." Sesi yorgun çıkıyor ama sözcükleri Teray'e hem kulağından hem de zihninden ulaşıyordu. Amber kalkanını yeniden açmıştı. Ve Teray, zihninden duyduklarında Amber'ın söylediklerine tamamen inandığını fark etmeden geçemedi. Tavrına rağmen hava atar gibi değildi. Korkuyordu. Teray adına.

Teray içindeki öfkenin akıp gittiğini ve yerini başka bir şeyin dolduğunu hissetti. Tam olarak adlandıramadığı ama öfkeden bile daha rahatsız edici bir şey.

"Sen yapabilir miydin, Amber? Yani buradan Forsyth'a kadar, tek başına."

"Sanırım." Amber'ın kalkanı yeniden kapanmıştı.

"Eminsin."

Amber cevap vermedi.

"Daha önce yaptın."

Amber omuz silkti. "Sana bağımsız olduğumu söylemiştim. Biz sık seyahat ederiz."

"Peki bana neden söylemedin?"

"Neden söyleyeyim? Daha önce yapmış olmam gene yapabileceğimiz anlamına gelmiyor."

"Özellikle de ben ikimizi frenlerken."

Amber gene ses çıkarmadı.

"Neredeyse aynı yaştayız," dedi. "Ve ben kendi neslinin en güçlü iki örüntücüsünün oğluyum, Örüntübaşı'nın yerini alabilecek kadar güçlüyüm. Ama sen gelmiş başka birisinin on beş yıllık anıları ve kendinin dört beş yıl süren yolculuklarından..."

"Sana yük olacak birisiyle seyahat etmeyi mi yeğlerdin yani?"

"Yük olanın ben olduğum düşüncesinden de hoşlanmıyorum."

"Endişelenme. Sendeki bu güçle yük olmazsın. Eğer öyle olacağını düşünmüş olsam sana takılmazdım zaten."

Teray ona keskin bir bakış attı.

Amber gülümseyerek, "Hayır, tek sebep bu değil," dedi. "Birkaç iyi özelliğin var."

Teray içini çekti ve pes ediyor olduğunu bile fark etmeden pes etti.

"Mesela uysallığın," dedi Amber. "Hadi açıl da sana clayarkları nasıl daha hızlı öldürebileceğini göstereyim."

Teray, Amber'ın daha önce gösterdiği güvensizliğin bir benzeriyle onu izleyerek söyleneni yaptı.

6

"Görüyorsun ya," diye açıkladı Amber, "vaktimizi ve gücümüzü clayarkların içlerine delik açarak harcama lüksümüz yok. Onların da silahlarıyla bize yapmaya çalıştığı şey bu zaten. Onlarla onların kurallarıyla oynarsan eninde sonunda hakkından gelirler. Sayıca o kadar çoklar ki. Büyük bir saldırı olsa sen birilerinin göğsünde delik açmaya çalışırken diğerleri seni paramparça eder."

Teray yarın yamalak dinliyordu. Kulakları dalgaların değişik sesiyle dolmuştu. Yaşamının tümünü sahilden hepi topu bir günlük mesafede geçirmiş ama okyanusu kendi gözleriyle hiç görmemişti. Çalıştığı öğrenme taşları sayesinde başkalarının gözünden görmüştü ama bu aynı şey değildi. Şimdiyse, Amber'la birlikte okyanusun yanındaki patikadan güneye inerlerken gözlerini uçsuz bucaksız görünen denize hayranlıkla dikmiş, ufku seyrediyordu.

Kıyıdan açıklarda ufak kayalık adalar görebiliyordu. Daha yakındaysa dalgalar sahildeki kum ve kayalara öylesine gürültülü bir şapırtıyla vuruyordu ki Amber'ın söyledikleri anlaşılmaz oluyordu. Ama bu çok sorun değildi. Amber ona zihinsel olarak verdiği bilginin altını çizmekteydi yalnızca. Zihin iletişimi ilgilerini coğrafyaya –ve clayarklara– yöneltmelerini engelliyordu. Bu sebeple Amber aktardığı bilgileri tekrarlıyor, yüksek sesle özetliyordu.

Teray, "Yapabilirim," dedi.

"En yakın zamanda dene."

"Clayarklarla bir sonraki karşılaşmamızda." Ama Teray,

Amber'ın öldürme yöntemini denemek istemiyordu, aslında hiçbir öldürme yöntemini denemek için can atmıyordu. Zihin gözünde o öldürmüş olduğu clayarkları görebiliyordu. Belki de insan başlı olmasalar veya bir tanesiyle konuşmuş olmasa daha kolay gelebilirdi. Ama Amber haklıydı. Eğer ikisi yaşamaya devam etmek istiyorsa Teray'in onları öldürmeye alışması yetmiyordu, aynı zamanda Amber'ın gösterdiği yöntemi kullanarak daha hızlı öldürmesi de gerekiyordu. Teray, Amber'ın iki yıl önce korunmak için tek başına koşarak Redhill'e kaçtığı döneme ait anısını hatırladı. Amber yaralanmış ama koşmaya devam etmişti. Şifacılık yetisi sayesinde hayatta kalmış, bilincini kaybetmemişti. Ve bir yandan öldürmeye devam ediyordu; algısını koni biçiminde daraltmış, bu koniyi kendi etrafında saat yelkovanı gibi döndürüyor, etrafını süpürerek temizliyordu. Amber'ın bu ölümcül süpürüşüne temas eden clayarklar kıvranarak ölüyorlardı. İlk düşenler ölene kadar Amber altı, belki yedi tanesini daha süpürmüş oluyordu. Onu, süpürüşünün ulaşabildiği alanın dışından ateş etmeyi başaranlar vurmuştu. Ama bu kadar uzak menzilden ateş etmek her clayarkın –ya da en azından yeterincesinin– becerebildiği bir şey değildi.

Amber'ın süpürüşü clayarkların beyinlerini kendilerine karşı kullandırtıyordu. Onların kendi enerjisini kullanarak sinirsel faaliyetlerinde ani ve şiddetli kopukluklar meydana getiriyordu. Beyinlerindeki nefes alma merkezi felç oluyordu. Kalpleri atmayı bırakıyor ve böylece kan akışları duruyordu. Ölüyorlardı, resmen yıldırım çarpmış gibi. Ya da sanki...

Teray kaşlarını çattı. "Biliyor musun," dedi biraz sonra, "senin clayarkları öldürme yöntemin örüntücülerin birbirini öldürme yönteminden çok da farklı değil."

Amber, "Hiç farklı değil hatta," dedi. "Clayarkları öldürmek için farklı bir yere odaklanıyorsun, hepsi bu. Doğrudan clayarkın bedenine odaklanman gerekiyor – düşüncelerine değil de doğrudan beynin kendisine."

"Ama... peki neden okulda clayarkları örüntücüleri öldürdüğümüz yöntemle öldüremeyeceğimizi öğretiyorlar?"

Amber omuz silkti. "Büyük olasılıkla daha doğrusunu bilmediklerinden. Şifacı olmayan örüntücülerin büyük çoğunluğu diğer örüntücülerin belli bir tür darbe sonucunda nasıl öldüğünü bilmiyor. Açıkçası işe yaradığı sürece nasıl olduğuyla ilgilenmiyorlar da." Kaşlarının çatıp bir süre düşündü. "Odak her şeydir, Teray. Elbette clayarklara birbirimize odaklandığımız şekilde odaklanamıyoruz. Onların düşüncelerini okuyamıyor, düşünceleri olduğunu bile bilemiyoruz, dolayısıyla kendi türümüzü öldürdüğümüz şekilde öldüremiyoruz."

"Peki ya denesen ne olur – yani mesela bir clayarkı görerek odaklansan veya onun varlığını hissetsen ve sonra örüntücülere saldıracağın şekilde vursan?"

"Neye vuruyorsun peki?"

"Kafasına tabii ki."

"Ben denemezdim," dedi Amber. "Clayarka ateş açacak vakit tanımış olursun. Var gücümüzle tüm kuvvetimizi düşünmeden savurarak öldürmeyi umabileceğim tek kişiler dilsizler ve diğer örüntücüler. Söz konusu clayarklar olduğunda ne yaptığını tam olarak bilmen ve onu doğru bir şekilde yapman gerekir yoksa öldürülürsün."

"Ona vursan clayark hiç hasar almaz mı?"

"Eğer -kafasına- *sen* vurursan belki felç geçirir. Ama çoğu kişide hiçbir şey olmaz."

Teray kaşlarını çattı, tam anlamasa da daha fazla sorgulamak istemiyordu.

"Rüzgârı hissediyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Rüzgâr. Okyanustan bu tarafa esen tatlı bir rüzgâr var. Rüzgâr çok güçlüdür – bu gibi hafif bir meltem bile. Joachim'e sor. Onun hanesi rüzgâr değirmeni kullanıyor. Genellikle pek güçlü değilmiş gibi görünür. Onu kullanmanın doğru yollarını, işine yarayacak yollarını bulana kadar."

Teray, "Anladım," diye homurdandı.

"Eğer bir clayarka örüntücüye vururmuş gibi vursaydım, rüzgârı ben bahsedene kadar senin hissettiğinden daha fazla hissetmezdi."

"Anladım dedim ya."

"Tamam."

Gene o hastalık yüzünden. Taşıyıcılarını kollayıp düşmanlarını öldüren bir hastalıktı bu. *Clay's Ark* hastalığı, eski yazıtlara göre bundan yüzlerce yıl önce Dünya'dan ayrılmayı başarıp da geri dönebilen tek yıldızgemisiyle Dünya'ya getirilmişti. Yıldızgemisi. Dilsizlerin ayrılmaya can attıkları Dünya'daki hâkimiyetlerini bu aygıt sona erdirmişti. Tarihin bu kısmı Teray için amansız bir merak konusuydu. O zamanlar Teray'in türü kalabalık değildi, dağınık, ayrıksı ve dilsizlerin yan kuruluşu gibiydi. Onun türü zihinsel kabiliyeti için özenle çoğaltılmıştı – bunu da onların türünden ihtiyacı olabilecek tüm zihin gücüne şans eseri sahip olan birisi yapmıştı. Bu kişinin özel becerisi iyileştirme, öğretmenlik, sanat veya diğer bilindik becerilerden biri değildi. Kurucu'nun özel yetisi yaşamaktı. Bin yıllarca yaşamış, bir gün örüntücüler adını alacak ırkı çoğaltarak inşa etmişti. Ve en sonunda kendi kızlarından biri tarafından öldürülmüştü – örüntüyü ilk yaratan ve elinde tutan kadın tarafından.

Bu sırada dilsizler, çöküşlerinden sonra var olmuş diğer her şeyden daha karmaşık ve daha makineleşmiş bir toplum inşa etmekle meşguldü. Kimi örüntücüler tarihin bu bölümüne inanmayı reddediyordu. Bunun atlar ve sığırların da bir zamanlar makineleşmiş toplumlar inşa etmiş olduklarına inanmak gibi olduğunu düşünüyorlardı. Ama Coransee'nin hanesinde Teray, dilsizlerin çoğu örüntücüye nazaran çok daha sistemli olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Ve dilsizler çok daha zekiydi. Öyle ki, Teray onları zorlamayı, biraz daha sorumluluk aldırmayı, angarya yerine ellerini ve akıllarını kullanabilecekleri işler vermeyi tercih eder olmuştu. Böylece onları bir zamanlar bu kadar gelişmiş kılan icat becerilerinin gerçekten olup olmadığını kendi gözleriyle görebilecekti. Ne de olsa örüntücü bölgesinde bulunan az biraz makinenin idaresi de dilsizlerdeydi. Söylenceye göre clayarklar ise, ki onlar aslında fiziksel mutasyon geçirmiş dilsizlerdi, doğudaki dağların ötesindeki yerleşkelerinde basit makineler kullanıyorlardı. Dağların batı tarafındaki clayark-

lar ise silah ve savaşçı dışında bir şey üretmiyordu. En azından örüntücülerin onlara dair tek bildiği buydu. Ve Teray kendini konuştuğu clayarkı düşünürken buldu. Bu yaratık Teray'in dilini biliyordu, en azından iletişim kurabilecek kadar. Ama Teray, diğer örüntücüler gibi clayarkların kendi arasında konuştuğu dile dair hiçbir şey bilmiyordu. Örüntücüler, clayarkların konuşmalarını duyabilecekleri kadar yaklaşmalarına asla izin vermezdi. Örüntücüler ve clayarklar hastalık ve fiziksel farklılıklardan oluşan koca bir uçurumun iki yanından birbirlerine bakar ve kendilerine birbirleriyle ilgili aynı yalanı söylerlerdi. Teray'in clayarkının da söylemeye çalıştığı yalanı: "İnsan değil."

O gece başka bir clayark kafilesi yanlarından geçti. Teray ve Amber arkalarını bir tepeye yaslayarak sahilde kamp kurmuştu. Amber artık gece ritüeli hâline gelecek olan atları muayene etme aktivitesine başladı. Amber atlarda bulduğu her yarayı daha da kötüleşmeden, kendi deyimiyle yayan kalıp clayark yemine dönüşme riskini almadan tedavi etmeliydi. Yanlarındaki yemekleri yemek yerine Teray'in tepelerdeki kanyonların birinde tuzağa düşürdüğü bir bıldırcını yediler. Onlar yemeklerini yerken clayarklar arka taraftan yaklaştı.

Teray algılar algılamaz, tehlikenin farkına varan Amber kalkanını açıp gücünü Teray'e sundu. Teray bu gücü alarak kendi mıntıkasını genişletti.

Teray ânında kendilerine doğru yürüyen clayark kafilesini duyumsadı, patikadan değil, tepelerden yürüyorlardı. Kısa zaman içinde öncüler örüntücülerin ateşini görebilecekti.

Teray, seri bir şekilde Amber'dan öğrendiği tekniği hatırladı ve sonra okyanus dalgası gibi clayarkların üstünden geçti. Yok etme gücü olan, öldürücü bir dalga.

Clayarkların kaçacak vakti bile olmamıştı. Bu kafile daha önce karşılaştıkları gruptan biraz daha kalabalıktı. Ama Teray onları ilk grubu hallettiğinin kısacık bir süresi içinde halletmişti. Üstelik, hiçbir şeyi delmesi veya yırtması gerekmediği için bunu çok daha az enerji harcayarak yapmıştı. Ve bunu bu kadar hızlıca halledebildiği için olası kaçakları Amber'ın bulmasına ihtiyacı da kalmamıştı. Hiçbirinin kaçma şansı olmamıştı.

Onları gözleriyle görmeyeceğini bildiği için hepsinin ölü olduğundan emin olmak için bir kere daha üstlerinden geçti. Hiç hareket yoktu.

Amber'a döndü. "Tatmin oldun mu?"

Amber başıyla onayladı. "Daha iyi uyuyacağım."

"Bu tekniklerini okullara da öğretmelisin – özellikle de Redhill'dekine. Birkaç örüntücünün hayatını kurtarırsın."

"Şifacılar genellikle bunu kendi kendilerine keşfediyorlar. Şifacı olmayanların çoğu öğretilse bile anlayamıyor. Ya bir şeyleri yırtıp parçalamaları gerekiyor, ya da örüntücülere vururmuş gibi vuruyorlar. Benim yöntemim ikisinin arasında bir yerde. Senin de yapamama ihtimalinden korkuyordum."

"Korkmuş gibi davranmamıştın."

"Herhalde. Başarısız olacağını düşünerek denemeni istememiştim."

Teray ona baktı, başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi.

Amber, "Seni şifacı yapmaya çalışan oldu mu hiç?" diye sordu.

"Bana okulda öğretebildiklerini öğrettiler işte. Pek yatkınlığım yokmuş gerçi."

"Şifacı olmayan birileri sana böyle söylemiş."

"Gerçekten yok. Gereken hassas algılayışa sahip değilim. Belirtiler çok belirgin olmadığı sürece göremiyorum. Acı, durdurulamayan kanama falan, bunları görebiliyorum tabii. Ama ufak şeyleri, özellikle de yaralanma değil de hastalık yüzünden olan şeyleri gözden kaçırıyorum."

Amber başıyla onayladı. "Coransee'de de aynı sorun var ama bence onun kadar kötü değilsin. Eğer istersen Forsyth'a gittiğimizde sana bir şeyler öğretebilirim. Bence kendini küçümsüyorsun."

"Olur." Amber'ın haklı olmasını umuyordu. Bir şeyi Coransee'nin yapabildiğinden daha iyi yapmak içini rahatlatırdı.

*

Yolculuk ertesi gün iyice zorlaştı. Yüksek tepelere ulaştılar ve takip ettikleri patikanın bu dağlarda kaybolduğunu, Amber'ın

deyimiyle "silinmiş" olduğunu gördüler. Sahilin en yakınındaki bölgelerin bu patikayı işler vaziyette tutması gerekiyordu ama Rayal'in uzun süren hastalığı süresince bu işler yapılamaz olmuştu. Teray ve Amber, çoğu zaman at üstünde gitmek yerine yürüyerek atlarını yanlarında götürmek durumunda kaldılar.

Üçüncü gün hiç at binmediler. Artık kumsal kalmamıştı. Dalgalar kayalara ve dağların kayalık eteklerine çarpıyordu. Geçmeleri gereken kanyonları ve dağlık arazileri biliyorlardı. Bunların hepsini ezberlemişlerdi. Kaybolma şansları yoktu. Ama vakit kaybediyorlardı. Kaya ve çalılıkların üstünden tırmanarak, atların ve kendilerinin ayaklarını basacak yer bulup bulamayacağını merak ederek ilerliyorlardı. Bu tırmanış fiziksel olarak yıpratıcıydı ama en azından pek az clayarkla karşılaşıyorlardı.

Avlayabilecekleri geyik ve bıldırcınlar, dokunmamaları gereken inek sürüleri vardı. Bu inekler kıyı bölgelerine aitti ve o bölgelerin dikkatini çekmek istemiyorlardı. Dördüncü gün bu bölgelerin sınırlarına girmek durumunda kaldılar. Ellerinden geldiğince hızlı ve dikkatlice geçtiler. İç kısımlara istediklerinden daha çok girmek durumunda kalmışlardı. Bir noktada kendilerini alçaktaki ufak bir vadide, dışı binalarla çevrili koca bir haneye bakarken buldular. Aceleyle yola devam ettiler.

Kalabalık clayark kavminin de bu bölgeden geçerken farkına vardılar. Evin görüş alanından çıkmışlardı, bu bölgenin insanları patikanın bu kısmına iyi baktığı için rahatlıkla yol alıyorlardı. Ama görünüşe göre, onca clayarkın arazilerini işgal etmesine izin verdiklerine göre topraklarına iyi bakmıyorlardı.

Clayarklar dinleniyordu – ya da en azından hareket etmiyorlardı. Teray ve Amber güçlerini birleştirip kavmin kaç kişilik olduğunu anlamaya çalıştılar. Sanki sonsuz bir kalabalıktı. İkisinin iki katına çıkmış alanından bile daha genişlerdi. Onlarca, yüzlerce clayark; kalabalık ve güçlü bir örüntücü ekibi hariç herkes için ölüm anlamına geliyordu. Teray ve Amber onlarla temastan kaçınmak için yollarını değiştirdiler. Clayarklar fark etmemiş gibi olsa da ne Teray ne de Amber birkaç saat boyunca rahatlayabildi.

Yolculuğun ortalarına doğru –aslında beşinci gün olması gerekirken dokuzuncu günde– patika epey bakımlı ve düzgün olsa da o yoldan tamamen ayrılmak zorunda kaldılar. Patika burada sahilden uzaklaşıp en büyük bölgenin ortasından geçiyordu. Şimdiye kadar patika clayarkları buldukları bölgenin sadece kenarından geçmişti. Artık sahil yarımada gibi dışarıya doğru çıkıntı yapıyor, patikaysa güney yönünde devam ediyordu. Teray ve Amber birkaç gün daha kaybetmeyi göze alıp sahil tarafından ilerlemeyi seçtiler. Denizin daha önce olduğu kadar yakınından gitmeyeceklerdi ama bölge hanelerinden olabildiğince uzakta kalacaklardı. Gerçi ne kadar dikkatli davranmış olurlarsa olsunlar, ertesi günün erken saatlerinde at üstünde kendilerine yaklaşan örüntücülerin bir anda farkında vardılar. Yedi örüntücü.

Bu âna dek Teray ve Amber neredeyse içgüdüsel olarak birlikte çalışabilmiş, sanki birkaç gün değil de birkaç aydır takımlarmış gibi hareket etmişlerdi. İkisi de güçlüydü. Birlikte bu yedi örüntücüyle savaşma ve onları alt etme şansları vardı – eğer bu örüntücülerin hiçbiri Coransee değilse tabii. Amber tam da bu düşüncenin üstüne söze girdi.

"Coransee'nin onların arasında olduğunu sanmıyorum. Kalkanımı çekmeden önce yalnızca kısa bir bakış atabildim ama eğer Coransee de onlarla olsa sanırım hissederdim."

Teray, "Belki de bu bölgeden birileridir," dedi.

"Kim olurlarsa olsunlar onlar için bulması oldukça kolay bir hedefiz."

İki grup ağaçlık bir alanda karşılaştılar; Teray ve Amber bir yanda, diğer yedi yabancı –dördü erkek, üçü kadın– diğer yanda. Teray ve Amber kıpırdamadan, gergince durdular, yabancılara karşı kalkanlılardı ve birbirlerine bağlanmışlardı. Beklediler.

Yedilinin tam ortasında duran ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın, "Bence sizin için en iyisi," dedi, "savaşmadan bizimle gelmeniz olur."

Kadının saçı doğal olarak beyazdı ve Teray onun yaşlıca olduğunu biliyordu ama kadının saçı yaştan beyazlamamıştı. Teray bunu nereden bildiğini açıklayamazdı. Kadının yaşı belli

olmuyordu. Ya o ya da şifacısı yaşlılığın tüm süreçlerini durdurmuştu ve kadın otuz beş yaşında görünüyordu. Ama Teray bu kadının gösterdiği gibi otuz beş yılın en az iki katı yaşamış olduğuna emindi. Ki bu hane efendilerine göre beklenmedik bir durumdu – kadının tavrı onun hane efendisi olduğunu söylüyordu. Çoğu hane efendisi, hanesi için bu kadının yaşına gelemeden öldürülürdü.

"Biz on yedi kişiyiz," dedi kadın alçak sesle. "Diğer onumuzu henüz fark ettiğinizi sanmıyorum. Hepimiz birbirimize bağlıyız. Bizden birimize saldıracak olursanız hepimize saldırmış olursunuz."

Teray ve Amber hemen o sırada diğer yönden yaklaşan on kişinin de farkına vardı; taramaya cesaret edebildikleri minik alanın menziline yeni girmişlerdi. Teray, Amber'a baktı. Amber omuz silkti ve bedenini gevşeterek teslimiyet gösterdi. On yedi birbirine bağlı örüntücü karşısında ne yapabilirlerdi ki?

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu Teray.

"Borcun ödenmesini," dedi kadın.

Teray kaşlarını çattı. "Kime olan borçmuş bu?"

"Ne yazık ki, genç adam, senin durumunda, abine karşı. Coransee'ye."

"Bizi onun için esir alacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet."

Teray de tıpkı Amber gibi gevşedi ve gevşerken aralarındaki bağın gerginliğini fark etmeden edemedi. Bu kırılmaya hazır bir şeyin gerilimi değil, atılmaya hazır bir okunki gibi kontrol altındaki bir şeyin gerginliğiydi.

Teray sessizce, "Hayır," dedi.

Yaklaşan on örüntücü de ağaçların arasında belirdi. Teray onları yoksaydı ve tam da beklediği gibi Amber'ın dikkatini onlara yönelttiğini gördü. Amber diğer taraftan bir saldırı gelecek olsa onu duyumsayacak kadar hızlıydı. Teray yeniden konuştu.

"Coransee beni yakaladığında öldürecek. Dolayısıyla size karşı gelirsem hiçbir şey kaybetmiş olmayacağım."

"Kadınının canını kaybedebilirsin. Görüyorum ki sen ve o birbirinize bağlanmışsınız."

Böylece Amber konuştu: "Ben de Coransee'nin beni yakalaması için can atmıyorum. Ayrıca, Leydi Darah, ben kendi kendimin kadınıyım. Daha önce olduğu gibi."

Kadın ilk kez gözlerini Teray'den ayırdı. "Ben de öyle olmandan korkuyordum. Merhaba Amber."

Amber onu selamlar gibi başını hafifçe öne eğdi. "Haklısınız, Leydi Darah. Birbirimize bağlıyız. Bağlı da kalacağız. Ve bize saldıracak olursanız tüm enerjimizi nereye yoğunlaştıracağımızı tahmin etmeniz çok zor olmasa gerek."

Teray, Amber'ın kadını tanıyor oluşuyla ilgili şaşkınlığını bastırarak onun kaldığı yerden devam etti. "Hanımefendi, Coransee'nin benim abim olduğunu biliyorsunuz. Bu size benim gücüme dair bir fikir veriyordur sanırım. Eğer birkaç yandaşınızla beraber kendi canınızı da feda etmek istemiyorsanız gitmemize izin verin."

Kadın, "Güçlü olduğunu biliyorum," dedi. "Ama beni öldürebileceğine inanmıyorum. Ben bu kadar çok insana bağlıyken değil. Bir düşünsen sen de inanmazsın buna." Şimdi Amber ve Teray'in biraz arkasında bekleyen on atlıya işaret etti. Bu on kişi yavaş yavaş yaklaşmaya başladı, belli ki niyetleri Teray ve Amber'ı önlerine takmaktı.

Ama ne Amber ne de Teray kıpırdadı. Bağ sayesinde Teray, Amber'ın gücünün birazını harcadığını ne yaptığını algılayamadan duyumsadı. Sonra anladı.

Onlara yaklaşmakta olan altı at –en yakındakiler– yere yığılıverdi. Atlıların bir kısmı şaşkınlıkla bağırarak sıçradılar. Bazıları düştü. On yedi örüntücünün her biri kendilerine veya en azından Darah'ya saldırılmasını beklerken, atlarına saldırılması onları hazırlıksız yakalamıştı. Amber işini hızlıca bitirdi, böylece kalkanının anlık açıklığından faydalanıp kendisine saldırmalarına olanak vermedi. Teray de böyle bir şey denemeye kalkışan olması ihtimaline karşı hemen tetiğe geçti.

Ama düşen atlılar veya ayağa kalkmaya çalışan atları dışında hiçbir hareket olmadı. Kimsenin canı yanmamış gibi görünüyordu. Örüntücüler yeniden atlarına binerlerken hiçbiri Teray ve Amber'a yaklaşmaya hevesli görünmüyordu.

Amber sakince, "Leydi Darah," dedi, "kabiliyetlerimi unutmuş olabilirsiniz ama ben unutmadım. Kime bağlı olursanız olun sizi şuracıkta ve hemen öldürebilirim. Sizi bir clayarkı öldürebileceğim rahatlıkla öldürürüm. Başka biri bana saldıramadan en az bir kişiyi daha haklayacak kadar da hızlıyım."

Kadın kıpırdamadan Amber'ın gözlerine baktı. "Bunun karşılığında öldürülürsün. Cemaatim seni öldürür."

"Şüphesiz. Ama bunun size ne yararı olur?"

"Sen Coransee'nin ölüm fermanına tabi değilsin."

"Hayır."

"Ve bana daha önce yaptığın iyiliğin karşılığı olarak gitmene izin verebilirim. Tek başına gidersen."

"Verebilirsin demek?"

"Amber, ölmek mi istiyorsun?" Kadının sesi sertleşmişti.

"Hayır, Leydi Darah."

"O zaman git!"

"Hayır... Leydi Darah."

"Canını onun için feda edeceğine inanamıyorum."

Amber gülümsedi. "Hayır, inanabiliyorsun."

"Ve," diye devam etti kadın Amber'la aynı anda Teray'le tekrar konuşarak, "Senin başka birisinin senin adına savaşmasına izin verecek bir tip olduğunu sanmıyorum."

"Sence siz ve on altı kişi karşısında Amber'ın yardımını kabul etmeyecek kadar aptal mıyım?"

"Ben sana onun canını kurtarmak için bir şans vermek istemiştim – ne de olsa kendininkini kurtaramayacaksın."

"Leydi Darah, destekçilerinizden üç kişiyi seçin. Onlarla bağınız kalsın ama diğerlerinden ayrılın. Tek başıma dördünüzle başa çıkabilirim. İstediğim böyle bir şans."

Kadın ona bakakaldı ve yüksek sesle kahkaha attı. "Böyle bir durumda bile kibirlisin. Coransee'nin kardeşi olduğun besbelli."

Aslında Teray'in kibirli olduğunu düşünmüyordu. Hatta, diye düşündü Teray, bir bakıma kibirli davranan Darah'ydı – saldırmıyor ama Teray'i ölmeye mahkûm olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Amber'ı ondan ayırmaya çalışıyordu.

Teray, "Ölmeye hazır mısınız, Leydi Darah?" diye sordu.

Kadın bir şey söylemedi ama yanındakiler hazır ola geçti.

Teray başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Size ayıracak daha fazla vaktim yok." Atını hızlıca öne, doğrudan Darah ve ekibinin üstüne sürdü. Amber'ın yanında hareket ettiğinin de farkındaydı ama odağını Darah ve arkadaşlarından ayırmadı. Önce atları tepki verip yana sıçradı, şaşırmışlardı ve insanlar dizginlerini sıkıca tutup onları sakinleştirene kadar geri gider gibi yaptılar.

Teray ve Amber, atlarını eşkin sürdüler, Teray odağını ileri yöneltmiş, Amber da arkalarında kalan Darah ve diğerlerine odaklanmıştı. Ama Darah peşlerinden gitmiyordu.

Teray kadın fikrini değiştirmeden oradan uzaklaşmak için atını dörtnala sürmek istiyordu. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Yakın mesafesinde "uzak" diye bir yer yoktu. Darah, hane bölgesine yakın oldukları sürece onları rahatlıkla yakalayabilirdi. Şüphesiz müttefikleri –ona yardım etmeye hazır başka hane efendileri– vardı. Ayrıca kendi hanesinden de yardım için çağırabileceği kişiler vardı. Coransee'ye olan borcunu ödemek için kaç kişiyi kaybetmeyi göze alacağıyla ilgili bir konuydu bu. Teray onun birkaç kişiyi feda etmeye hazır olduğuna emindi. Ama görünüşe göre kadının kendi yaşamının yeri ayrıydı. Keşke kendisi adına saldırıyı üstlenebilecek daha cesur –veya aptal– birisi olsaydı.

Teray ve Amber atlarını sürdüler; artık dolambaçlı yoldan değil, yarımadanın ortasından doğrudan güneye gidiyorlardı. Artık bölgenin etrafından dolanmak yerine içinden geçmek alınmaya değer bir riskti. Eğer Coransee, Teray'in yakalanmasını istiyorsa onu almak üzere geliyor demekti. Büyük olasılıkla çoktan yola çıkmış ve tahminen fazla uzakta değildi.

Teray ve Amber kaçtıklarından beri konuşmamışlardı ama Teray, bağ aracılığıyla Amber'ın tasasını duyumsayabiliyordu. Amber da bu bölgeyi geride bırakma konusunda Teray kadar hevesliydi. Amansızca tetikteydi ve Amber'ın farkındalığı kalkansızca Teray'inkine karışıyordu. Birlikte ikisinin de tek baş-

larına kaplayabileceğinin neredeyse iki katı bir alanı kaplıyorlardı.

Kısa dinlenme molalarıyla akşamdan geceye at üstünde ilerlediler; durmak zorunda kalana kadar, artık hem onlar hem de atlar bitap düşene kadar da durmadılar.

Sonra tepelerde kamp kurdular, vadi denemeyecek kadar küçük bir yarıkta. Bu yarık alçak çimenlik tepelerle çevriliydi, böylece yanlarından geçen örüntücüler dışındaki kimse onları algılayamayacak, algılayamayan kimse merak etmeyecekti. Ateş yakmadılar, saklamaya çalıştıkları azıklarından soğuk bir öğün yediler. O sabah yapılmış bisküviler, su, kurutulmuş et ve kuru üzüm. Ve o güne kadar ilk defa kaçak gibi hissettiler – öyleydiler de.

O gece olaysız geçti. Farkındalık örtüleri uykuda da, ayık da olsalar onlar için bekçilik yapmaya yettiği için her zamanki gibi uyudular. Ertesi sabah hızlıca bir araya getirilmiş bir kahvaltı ettiler ve erkenden yola düştüler. Artık Darah'nın bölgesinde değillerdi ama yine de kaygılanacak kadar yakındalardı.

Ama acelelerinin birazı dinmiş gibiydi. İstemeden de olsa birbirlerini teskin ediyor, sakinleştiriyorlardı. Darah'dan kaçtıklarından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı – birbirlerinin duygularını sezmek dışında iletişim kurmamışlardı. Bu noktaya kadar böylesi yeterli olmuştu. Ama şimdi Teray'in konuşkanlığı tutmuştu. Ve şimdi söyleyecek bir şeyleri vardı – belki.

"Amber?"

Amber ona baktı.

"Darah'yı nereden tanıyorsun?"

"Buradan," dedi Amber. "Buradan en son geçişimde Darah'nın iyi bir şifacısı yoktu ve şimdi göründüğünden yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. Hatta kırk yaş desek daha doğru. Neyse, ona yardımcı oldum. Onun eski bir dost olduğunu düşünüyordum. Şu âna dek."

"Eski bir sevgili mi demek istiyorsun?"

Amber tek kaşını kaldırdı. "Hayır. Onun tüm sevgilileri erkek."

Teray, Amber'a birkaç saniye inceler bakışlarla baktı. Altın tenli, ufak memeli, ince, güçlü. Bazen bir kadından çok oğlana benziyordu. Ama geceleri yattıklarında ve bedenleriyle zihinlerini birbirine akort edip ağ gibi örüldüklerinde Amber'ın kadın olduğundan şüphesi kalmıyordu. Yine de...

"Amber aslında hangisini tercih ediyorsun peki?"

Amber yanlış anlamış gibi yapmaya çabalamadı bile. "Bunu cevaplayabilirim," dedi yumuşakça. "Ama cevabımdan hoşlanmayacaksın."

Teray gözlerini kaçırdı. "Gerçeği öğrenmek istiyorum. Hoşuma gitse de gitmese de bilmeliyim."

Amber, "Şimdiden mi?" diye fısıldadı.

Teray duymamış gibi yaptı.

"Beni çeken bir kadınla tanıştığımda kadınları tercih ediyorum," dedi Amber. "Ve beni çeken bir erkekle tanıştığımda erkekleri tercih ediyorum."

"Yani henüz kararını vermedin."

"Hayır, ne dediysem o. Sana cevabımdan hoşlanmayacağını söylemiştim. Bana bunu soran kişilerin çoğunluğu iki taraftan birini seçmemi istiyor."

Teray bunun üstüne düşündü. "Yok, eğer sen böyleysen benim için mahsuru yok."

"Çok naziksin."

"Seni gücendirmek istemediğimi biliyorsun."

Amber iç geçirdi. "Biliyorum."

"Ve sadece meraktan sormamıştım."

"Öyle mi?"

"Darah'yla karşılaştığımızda benim için hayatını riske attın."

"Pek değil. Onu tanıyorum. Bu uzun yaşamını çok iyi birleşmiş bir hane kurmasına ve kendisini öldürebilecek durumlardan kaçınmasına borçlu. Kavgalardan konuşarak kaçmakta iyidir."

"Benimle ölmeye hazır olduğuna inanmıştı."

Amber bir an sessiz kaldı. Sonra hazin bir gülümsemeyle, "Öyleydim çünkü," dedi. "Darah blöf yapmakta iyidir ama baş-

kasının blöfünü görme konusunda da iyidir. Dolayısıyla mecburdum."

"Hayır, değildin."

Amber konuşmadı.

"Amber, benimle kal. Eşim ol – kendi hanem olduğunda, baş eşim ol."

Amber başını iki yana salladı. "Hayır. Seni uyarmıştım. Seni seviyorum – sanırım eninde sonunda birbirimize âşık olmamak için fazla yakınız. Ama olmaz."

"Neden?"

"Çünkü ben de seninle aynı şeyi istiyorum. Kendi hanemi. Benim."

"Bizim..."

"Olmaz." Sözcüğü taş gibiydi. "İstediğim şeyi biliyorum. Eğer savaşmak zorunda kalsak senin için canımı feda edecektim. Ama canımı *sana* veremem."

"Ama ben senin canını istemiyorum," dedi Teray öfkeyle. "Baş eşim olarak kendi iradene, özgürlüğüne..."

"Sen benim baş kocam olmakla ne kadar ilgilenirdin acaba?"

"Amber, mantıklı ol!"

"Öyleyim. Ne de olsa benim de bir baş eşe ihtiyacım olacak."

Teray tamamen öfke dolarak ateş püskürten gözlerle ona baktı fakat Amber'ın fikrini değiştirebilecek sözcükleri aramayı sürdürdü. "Eğer kendi evini istiyorduysan neden iki yıl kahrolası Coransee'yle kaldın?"

"Adamla gönül eğlendirmek ve ondan bir şeyler öğrenmek için. Bir sürü şey öğrendim."

"Kai'den öğrendiklerin yetmedi bir de Coransee'ye mi ihtiyaç duydun?"

"Evet. Kai'nin anılarıyla çalışan bir Kai kopyası olmak istemiyordum. Clayarklar. Teray."

Uyarı verdiği sırada sesi hiç değişmemişti ama Teray aralarındaki bağ sayesinde Amber'ın ikazını hemen aldı. Amber uyarmakta haklıydı. Koca bir clayark sürüsünün –belki günler önce buldukları aynı kavmin– bir kısmını hissetmişti. Clayark-

lar, Teray ve Amber'ın arkasındaydılar ve Darah'nın bölgesinden onlara yaklaşıyorlardı. Oradaki evlerden birine de saldırmış olabilirlerdi.

Teray ve Amber tepeleri nihayet aşmış, eski sahil patikalarına ulaşmak üzerelerdi ama clayarklar halen tepelerdeydi. Hareketlerine bakılırsa tepelerde kalmaya niyetlilerdi. Tepelerde av hayvanları ve yenebilir bitkiler vardı. Clayarkların rotası da kısmen sahil patikasıyla paralel bir hattaydı. Hatta iki örüntücüyü görmeden yollarına devam etmeleri olasıydı. Eğer başka yola sapmazlarsa. Ya da daha geniş alana yayılmazlarsa. Ya da – örüntücülerin farkındalık alanına girmeden önce yüksek görüş açılarından– Teray ve Amber'ı çoktan görmedilerse.

Bu sonuncusu gerçek bir ihtimaldi. Clayarklar tek başına iki örüntücünün koca bir kavme saldırmaya cüret edemeyeceğini biliyordu.

Teray, "Eğer daha hızlı gitmezlerse," dedi, "onların önünde kalabiliriz."

"Arkalarında kalmayı tercih etmeyeceğimden emin değilim. Onların bizi gütmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Biraz ilerimizde dilsiz çağından kalma harabeler olsa gerek. Belki clayarklar gidip bir süre oraya yerleşirler."

"Sanmam. Ben o harabeleri biliyorum. Kavmi geçtim, bir clayark ailesine bile barınak sağlayabilecek kadar yapı yok orada."

"Ama benim öğrendiğim taşlardan biri böyle söylemiyordu."

"O zaman belki de o taş güncellenmemişti. Benim bildiğime göre, Darah'nın bölgesinden insanlar, clayarkları çekiyor diye o harabeleri yıktılar."

Bu makuldü. Çoğu antik dilsiz kalıntısının –en azından örüntücü bölgesindekilerin– yerle bir edilmesinin sebebi buydu. Ama Teray'in hak veresi yoktu.

"Belki alışkanlık olarak orada dururlar," dedi Teray. "Dursalar da, durmasalar da onların önünde kalsak daha iyi."

"Ya da sığınacak bir yer bulup geçmelerine izin verelim."

"Olmaz. Önümüze geçip de sonra dururlarsa yayılırlar. Ondan sonra geri tepelere çıkıp etraflarından dolanmamız gerekir."

"Olsun. En azından etraflarından dolanırken canlı kalırız. Eğer önlerinden ilerlersek ve tepelerden inmeye karar verirlerse gidecek yerimiz kalmaz."

Teray onun kısmen haklı olduğunu biliyordu. Amber her zaman haklıydı. Teray bundan sıkılmaya başlıyordu. "Dinle," dedi, "Burada kalıp seni geçmelerine izin vermek istiyorsan, buyur."

"Teray..."

Teray öfkeyle ona baktı.

"Bunu göze alamayız. Ancak hanelerinde güvenli ve korunaklı olan insanlar duygularının mantıklarının önüne geçmesine izin verebilir."

"Arkada kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Ama kalmayacağım. Clayarklar bize doğru gelmeye başlayana kadar seninle kalacağım. Eğer böyle bir şey olur ve sen halen sakinleşmemişsen geride durup onlarla tek başına savaşmanı izleyeceğim."

Ve bu, diye acı acı düşündü Teray, büyük olasılıkla Amber karşısında kazanabileceği zafere en yakın şeydi. Teray'in baş eşi olmayı reddederek ona iyilik yapmıştı kuşkusuz.

Clayarklar biraz hızlandılar ve daha çoğu örüntücülerin menziline girdi. Teray ve Amber da hiç düşünmeden hızlandılar. Sonra clayarklar onlara yetişmeye başladı.

Teray tam bu anda kendisiyle Amber'ın takip edildiğini veya güdüldüğünü fark etti. Ve o anda artık ne yapacakları konusunda tartışmaya gerek bile kalmamıştı. Sığınacak, kendilerini savunacak bir yer bulmaları gerekiyordu. Eğer clayarklar onları gördüyse ve yakalamayı kafaya koyduysa onlardan kaçma şansları yoktu.

Teray sığınabilecekleri bir yer bulmak için etrafına bakındı. O bakarken bile clayarklar hızlanmaya ve iki örüntücüye yaklaşmaya devam ettiler.

Clayarklar, başka bir şey değillerse bile fevkalade vücut örnekleriydiler. Düz zeminde engel olmaksızın koştuklarında saatte yüz kilometre hızlara ulaşabiliyorlardı. Tabii ki şu sırada engebeli arazide koşuyorlardı – ama sonuçta koşuyorlardı.

Göç eden kuş sürüleri gibi "V" şeklinde dizilmişlerdi ama tüm hızlarıyla koşmuyorlardı, eğimli coğrafyanın el verdiğinden daha yavaşlardı. Ama bu hızla bile rahatlıkla bir atı devirebilirlerdi. Normalde olsa koşarak atları geçer, o kadar hızlı koşan hiçbir şeyin duramayacağı kadar aniden durur, arkalarına dönüp at ve atlıya ateş ederlerdi. Dilsizlere böyle saldırdıkları biliniyordu. Daha cüretkâr olanlarının doğrudan at ve atlıya hücum ettiği, atın sırtına veya boynuna atladığı da biliniyordu. Eğer düşmanlarını öldürmek için en ufak bir fırsat görürlerse kendi hayatlarını gözü kapalı feda edebiliyorlardı.

Teray ve Amber dörtnala ağaçlık bir alanı geçtiler, burası yeterince iyi bir korunak olmadığı için burada durmadılar. Önlerinde kumdan değişik aralıklarla çıkarak deniz kenarına kadar uzanan kayaçlar vardı. Teray bu kayaçların atlar için bile sığınak oluşturabilecek kadar yüksek ve geniş olduğu bir alan gördü. Amber'ın dikkatini de oraya yöneltti ve oraya gitme kısmını Amber'a bıraktı. Kendi odağını yeniden clayarklara çevirdi.

Şaşkınlıkla clayarkların görüş alanlarına girdiğini fark etti. Bu öngörüsünü teyit etmek için arkasına döndü ve clayarkları önce bir sıra hâlindeyken, ardından da dalga dalga tepenin sırtından aşağı akarken gördü, koşan atlarına fazlasıyla yaklaşmışlardı.

Öldürmeye başladı.

İlk clayarklar bacakları bir anda tutmaz olup düşerek kolayca öldüler. Hızlarının devinimiyle koşturan bedenleri yokuş aşağı yuvarlanıyor, onları zamanında göremeyen arkalarından gelen kafile de ya onlara takılarak düşüyor ya da kaçmak zorunda kalıyordu.

Tazı gibi bağırışlar geldi ve sürünün "V" biçimi bozuldu. Yüzlerce uluyan clayark etrafa saçıldı ve araları açıldı; kimileri hızlandı, kimileri yavaşladı ama çoğu tepenin görülemedikleri hatta sezilemedikleri yamacına doğru kaçıştı. Birkaçı alelacele yokuştan aşağı, iki örüntücüye doğru koşmaya başladı ama Teray onları yarı yolda durdurdu.

Ve mermiler atılmaya başladı.

Böğürleri şişmiş atlar kayalıklara ulaştı; clayarkları biraz arkada bırakmışlardı ki daha fazla mermi sesi duyulunca geri döndüler. Teray'in atı tökezledi ve az kalsın düşüyordu. Teray attan inene kadar onun vurulmuş olduğunu anlamamıştı. O sırada bile tüm dikkatini koşuşturan clayarklarda tuttu. Amber'ın atının yanında lanet okuya okuya hayvanı iyileştirdiğini algısının ucuyla fark etti. Clayarklar, örüntücüleri vurmak o kadar çabuk sonuç vermediği için genellikle atları hedef almayı alışkanlık edinmişti. Yayan bir örüntücü hiç değilse yavaş hareket eden bir hedef oluyordu.

Amber atları bir an için tamamen kendi kontrolüne aldı ve onları kayaçların kenarına yatırıp bilinçlerini kapattı. En güvenlisi buydu. Hayvanların korkması veya bir anda fırlayıp kaybolması riskini bu şekilde yok etmiş oluyorlardı. Teray, Amber'ın odağını değiştirdiğini, kendisine yardım etmek üzere clayarklara döndüğünün farkında vardı. Sonra aniden Amber'ın odağı başka yöne kaydı.

Teray'in menzilini genişletmek için ve tepelerin arkasına saklanıp daha iyi bir açıdan ateş etmeyi deneyecek olan clayarklara ulaşabilmek için Amber'ın gücüne ihtiyacı vardı. Teray'in menzilinin hemen dışında kalmayı beceriyorlardı. Teray kızgınlıkla Amber'a baktı.

Amber gözlerini boşluğa dikmiş, aralarındaki bağ haricinde zihnini Teray'e tamamen kapatmıştı, bağı da kullanmıyordu. Teray o sırada Amber'ın başka birisiyle iletişim kurduğunu anladı. Başka bir örüntücüyle. Bağ aracılığıyla Amber'ın korkusunun, çaresizliğinin ve umutsuzluğunun puslu izlenimlerini algıladı. Amber'da bu gibi duyguları doğurabilecek tek bir kişi vardı. Coransee.

Teray öfkeyle arkasına döndü ve bulabildiği clayarkları hızlıca süpürdü. Menzilinin sınırları içinde yalnızca birkaç tane vardı, onları da ânında öldürdü. Sonra Amber'a döndü.

"Ne kadar uzağımızda?" Kendisi uzanıp abisine dokunmak istememişti. Bunu zaten çok yakında yapması gerekecekti. Bu, Coransee'yi öldürmeye çalışacağı ikinci zamanın işiydi.

"Fazla uzak değil. Birkaç dakikaya burada olur." Amber'ın sesi yumuşak ve uzaktan geliyordu. Halen Coransee'yle iletişimdeydi. Teray onu omuzlarından tutup silkeledi.

"Kes onunla bağını!"

Amber'ın gözleri keskince Teray'e odaklandı. Sakince durdu ve kendisini bırakana dek öfkeli gözlerle ona baktı.

"Eğer buraya gelmek üzereyse onunla konuşmak için bekleyebilirsin sanırım."

Amber'ın bakışı yumuşadı. İçini çekti. "Pazarlık etmeye çalışıyordum."

Teray bir kere daha clayarkları taradı, başka birini bulamadı ama artık yaklaşan atlar ve atlıların büyük cüsselerini seçebiliyordu. Clayarklar kaçıyordu. Coransee'nin yaklaşık on kişilik – evet, on kişilik– bir grubu vardı. Görünüşe göre bu, clayarkların yakalayıp öldürebileceklerini düşündüklerinden daha fazla bir sayıydı. Silah sesleri tamamen durdu.

Teray iç geçirdi ve odağını yeniden Amber'a yöneltti. "Sanırım –pazarlığında– başarısız oldun."

930

"Sanırım."

Kolunu Amber'a doladı. "Sana başarısız olacağını ben de söyleyebilirdim. Ama yine de teşekkür ederim."

"Seni canlı götürmek istiyor."

"Götüremeyecek."

Amber yüzünü buruşturdu. "Eğer biz, sen ve ben, bu kadar yakın olmasak, seni fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalışırdım."

"Olmaz."

"Biliyorum. Bu açıdan benziyoruz. Mantıksızca inatçıyız."

Teray uzun bir an Amber'a baktı ve sonra kadının bedenini kendine çekti. "Bak, Coransee buraya geldiğinde bu işin dışında kalmanı istiyorum."

"Olmaz."

Teray telaşa düşerek Amber'ı kendinden uzaklaştırdı. "Amber, ciddiyim. O korkutabileceğimiz Darah gibi değil ki. Seni öldürür."

"Belki. Ama tek başına olsan seni kesin öldürür."

Teray, Amber'la arasındaki bağı kopardı ve aniden hissettiği korkunç yalnızlıktan dehşete kapıldı. Yalnızlık daha önce böyle dehşet verici değildi. Aralarındaki bağa fark ettiğinden daha fazla bağımlı hâle gelmişti.

"Teray," diye yalvardı Amber, "lütfen. Bu herhangi bir yüzleşme değil. Seni yasadışı yollarla haricisi yaptı. Ona meydan bile okumamıştın. Onun sahip olduğu hiçbir şeyi istemiyorsun. Tamamen hatalı olan kendisi ve seni yine de öldürecek. Tek şansın benim sana yardım etmem."

"Olmaz dedim. Benimle teke tek yüzleşecek ve adamlarından hiçbirinin desteğini almayacak. Ben de onun karşısına aynı şartlarda çıkmalıyım."

Amber başını kaldırıp görüş alanlarına giren ve patikadan onlara yaklaşan atlılara baktı. "Gururunun canı cehenneme," dedi. "Benim de Redhill'e dönmeyi en az senin kadar istemediğimi unuttun herhalde. Benimle yeniden bağlansan iyi olur çünkü Coransee sana vurduğunda ben de ona vuracağım. Bağlı değilsek birimiz diğerinin hiçbir işine yaramadan ölüp gidebilir."

"Amber, hayır...!"

"Bağlan. Şimdi!"

Teray bağlandı ama Amber'a öfkeliydi; bir yarısı ondan nefret ediyor ve kesinlikle minnet duymuyordu. Gururmuş. Amber'ın hayatını kurtarmak istiyordu.

Teray, Coransee ve yanındakileri karşılamak için ayağa kalktı. Amber da onun yanında durdu, özellikle de Coransee geldi diye taraf değiştirmediğini göstermek için iyice yakınında durdu. Coransee atından inerken Amber'la konuşuyordu. Amber ve Teray'e yaklaştı ancak diğerleri herhalde clayarklara göz kulak olabilmek için atlarının üstünde geride durdular.

"Teray'i boyun eğmeye ikna edemedin sanıyorum."

"Denemedim bile."

"Ve onunla kalacaksın. Bundan daha zeki olduğunu sanırdım."

"Hayır, senden daha çok korktuğumu sanıyordun. Yanıldın."

Coransee sinir olduğunu belirten bir sesle başını çevirdi. "Teray... gerçekten burada ölmek mi istiyorsun?"

"Ya burada öleceğim ya da Forsyth'a gideceğim. Hiçbir güç beni seninle Redhill'e götüremez."

Coransee kaşlarını çattı. "Forsyth'ta ne bulmayı bekliyordun ki?"

"Sığınak." Coransee er ya da geç konuyu öğrenecekti zaten.

"Sığınak demek? Ne kadar süreyle?"

"Birkaç aylığına olsa bile en azından bu ayları özgürce geçirebilirdim."

"O günlerini beni yenebilmek için öğrenebildiğin her şeyi öğrenerek geçireceksin."

"Bana başka seçenek bırakmadığın için."

"Sana bir tanecik basit seçenek sundum ve sen..." Coransee durdu ve derin bir nefes aldı. "Neyse seninle yeniden tartışmanın anlamı yok. İster inan ister inanma, seni öldürmek istemiyorum. Bak... Sana son bir seçim daha sunacağım."

"Ne seçimiymiş?" diye sordu Teray şüpheyle.

"Belki de tam anlamıyla seçim sayılmaz. Yani soyumuzu düşündüğümde bile senin ne derecede bir tehdit unsuruna dönüşeceğini giderek daha çok merak ediyorum."

Teray, Coransee'nin sözcüklerindeki hakareti yoksaydı. "Beni kendi hâlime bıraksan sana tehdit olmam zaten. Bunu sana da söylemiştim."

"Ve bu halen hiçbir şey ifade etmiyor. Senin sözlerinle değil, potansiyelinle ilgileniyorum ve bu yalnızca tahmin edebileceğim bir şey. Rayal tahminden fazlasını da yapabilir."

"Rayal'in beni değerlendirmesini mi istiyorsun?"

"Evet."

"Peki ya... benim senin işine karışacak potansiyelim olmadığına karar verirse ne olur...?" Bu soruyu sorması bile son derece küçük düşürücüydü. Kullandığı sözcükler ne olursa olsun asıl sormak istediği soru şuydu: "Karşına çıkamayacak kadar zayıf olduğumu öğrenirsen bana ne yapacaksın?"

"Sen ne olmasını istersin?"

"Özgürlüğümü isterim!"

"Bu kadar mı?"

"Senden kurtulmak yeter."

Coransee gülümsedi. "Başka ne istersen iste, daha fazlasını istemeyi gözün yemiyor, değil mi kardeşim?"

Teray cevap vermedi.

"Ne olursa olsun. Rayal'in değerlendirmesine hazır mısın?"

"Evet."

"Öyleyse Forsyth'a gidiyoruz. Geldik sayılır zaten, hem ben de Rayal'i görmek istiyordum. Ama son bir şey daha var. Seni özgürleştirebilecek tek şey Rayal'in kararı. Forsyth'a benim haricim olarak geliyorsun."

Teray omuz silkti.

"Benim malımsın."

"Beni yakaladın."

"Söyle bakalım."

Teray sessiz bir nefretle ona baktı.

"Seninle yeterince vakit kaybettim, Teray. Ya şu cümleyi söylersin ya da düello yaparız."

Cümleyi söyle ve Rayal'in kararı seni sığınağa muhtaç bırakacak olursa bile Forsyth'taki olası sığınaktan vazgeç. Kendi hafızandan çekilip alınabilecek ve sonunu getirebilecek şu cümleyi söyle. Veya söylemeyi reddet ve öl.

"Senin haricinim," dedi Teray alçak sesle. "Senin malınım."

7

Zaman durmuş gibiydi; on üç atlı, başı çeken Coransee'nin peşisıra gidiyordu. Teray ve Amber, Coransee'nin hemen arkasında at üstünde ilerliyorlardı, halen birbirlerine bağlı olsalar da artık clayarkları takip etmeyi bırakmışlardı. Clayarkları diğer on bir kişi takip edebilirdi. Teray kendi yorgunluğunun Amber'ınkinden yansıyarak yankılandığını hissediyordu. Kendilerine, özellikle de son yirmi dört saat, sürekli tetikle olmalarının ne kadar yıpratıcı olduğunu hissettirmemeye çalışmışlardı. Ve sonra kaçmak için bu kadar çaba gösterdikleri kişi tarafından yakalanmak...

Teray, Amber'a baktı ve kadının suratında yalnızca yorgunluk değil, hayal kırıklığı da gördü. O sırada Coransee ile yapmış olduğu anlaşmanın Amber'ı hiçbir açıdan kapsamadığını fark etti. Amber, Coransee bağımsızlığını tanımadığı ve kendi isteği dışında onu Redhill'de tutmaya çalıştığı için Redhill'i terk etmişti. Ve şimdi yeniden Coransee'nin mülküne geçmişti. Teray'in en azından özgürlüğü için ufak da olsa bir şansı vardı ama Amber yakalanmıştı - çaktırmadan şifacı yetilerini kullanıp Coransee'yi öldürmeyi düşünmüyorsa tabii. Üstelik Coransee'den korktuğunu da itiraf etmişti.

Teray hızlıca atını öne, Coransee'nin yanına sürdü. Amber'ı öylece bırakamaz, yardım etmeye bile çalışmadan esir düşmesine izin veremezdi. Amber ona yardım etmişti. Teray hareket ettiği anda da kurşun sesi duyuldu.

Teray merminin şokunu o kadar güçlü hissetmişti ki az kalsın yana devrilerek atından düşüyordu. Bir şekilde tutunmayı

başardı, gitgide yayılan acıyı hissediyordu ama sanki net bir his değildi. İşte o zaman vurulanın kendisi değil, Amber olduğunu anladı.

Bağları görevini o kadar iyi yerine getiriyordu ki, eğer yalnız olsalar Amber'ın vurulmasının hissini üstünden atmaya çalışırken Teray de vurulabilirdi. Ama yalnız değillerdi.

Teray, haricilerin ve kadınların yüz ifadelerinden nişancı clayarkı bulmaya çalıştıklarını anladı. Kafile durmuştu. Teray arama işini onlara bırakarak atından indi ve yardım etmek için Amber'ın yanına gitti.

Amber attan düşmemişti. Sırtını kamburlaştırmış kan kusuyor, kendini canlı tutabilmek için olanca gücüyle çalışıyordu. Kurşun boğazından girmişti. Teray onu aşağı indirdiği sırada Amber bayılır gibi oldu. Kadının cansız bedeninin ağırlığını hissetti ama neyse ki bağ onun halen hayatta olduğunu teyit etti.

Teray, Amber'ı sahilin yumuşak kumlarına taşıdı, yere bıraktı ve yardım etmeyi teklif ederse onun hayatını tehlikeye atıp atmayacağını anlamaya çalışarak yanına çömeldi. Amber'ın yardıma ihtiyacı var mıydı? Bu tür bir yara şifacı olmayan birisini başkaları yardım edemeden öldürürdü. Amber canlı olmakla kalmıyor, kendini iyileştirmeye de çalışıyordu. Teray omzunda bir el hissetti. Başını kaldırdığında Coransee'nin yanına çömelmiş olduğunu görünce şaşırdı.

Hane Efendisi, "Ona yardım etmeye çalışacakmışsın gibi bir hâlin vardı," dedi.

"Evet, destek olmak için. İhtiyacı olabilir."

"Yok. Daha önce de ağır yaralandığına tanık oldum. Kendi hâline bırakılırsa daha iyi idare ediyor."

Teray şüpheyle ona baktı ve neden bahsettiğini gerçekten bilip bilmediğini düşündü. Amber'la olan bağından artık sorun algılamıyordu. Amber acısını uyuşturmuştu ve artık boynundan da ağzından da kan akmıyordu. İdare ediyor gibi görünüyordu. Teray onu yeniden sorun görmediği sürece yalnız bırakmaya karar verdi. Ayağa kalktı, atının yanına gidip temiz bir mendil aldı. Matarasıyla mendili ıslattı ve Amber'ın yanına

götürüp kadının yüzüyle boynundaki kanları sildi. Coransee bir süre onu sessizce izledikten sonra, "Amber vurulmadan hemen önce atınla hızlanmış mıydın sen?" diye sordu.

"Evet, seninle konuşmak için. Onunla ilgili konuşacaktım hatta."

"İlginç. Lias'ın söylediğine göre -ki o tam Amber'ın arkasında gidiyordu- eğer o sırada hareket etmiş olmasan kurşun seni vuracakmış."

Teray bir süre bunu düşündükten sonra başını evet anlamında salladı.

"Büyük olasılıkla sana nişan almışlardı. Şanslısın."

"Clayark neredeydi?"

Coransee denizin iç tarafındaki tepelere doğru işaret etti. "Yüksekte ve oldukça gerideymiş ama sen ve Amber onun tam görüş alanına girene kadar beklemiş. Umarım daha fazla silahları veya bu kadar iyi başka nişancıları yoktur."

"En azından şimdi bir kişi azaldı."

"Azalmadı. İzini kaybettik."

Teray kuşkuyla ona baktı. "Hepiniz mi? Bir tanecik clayarkı yakalayamadınız mı?"

Coransee tek kaşını kaldırdı. "Söylediğim gibi, kardeşim."

Teray onun sesindeki uyarı tonunu duydu ama yoksaydı. "Onu nasıl elinizden kaçırdığınızı anlayamıyorum. Bu kadar çok kişi..." Aniden bir şey düşündü. "Lord Coransee, siz buradan herhangi biriyle bağlı mısınız?"

"Ben değilim ama diğerleri çiftler olarak bağlılar."

Ve onların ikili olarak bağlandıklarında elde ettikleri menzil Coransee'nin bireysel menzilinden olsa olsa biraz daha geniş olurdu. Eğer onları akıllıca kullanamayacaksa Coransee'nin yanında on kişi birden taşımasının ne yararı vardı? Teray apaçık bir suçlayıcılıkla Hane Efendisi'ne gözlerini diktiğini fark etti.

Coransee sakinlikle, "Suçluyor musun?" dedi. "Burada bölgeler arasında clayarkların kol gezdiği yerde ne işimiz var, Teray? Neden buradayız?"

Teray tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Tamam, istersen beni suç-

la. Ama sen de basbayağı biliyorsun ki buradakilerden en azından birkaçıyla bağlanman gerekir. Sana çok yakın olmasalar bile birkaç tanesiyle bağın olmasına dayanabilirsin. Kahrolası, örüntüyü isteyen sensin. Bu seni herkesle bağlayacak." Coransee'nin öfkelendiğini görebiliyordu ama buna aldırış etmedi.

"Biliyorsun," dedi Coransee sessizce, "seni cümlenin ortasında durdurabilirdim ama şu kadına karşı duyduğun duygularından ötürü böyle konuştuğunu fark edince sesimi çıkarmadım. Ama konu buysa bile yeterince konuştun."

Teray, Amber'a baktı ve onun artık düzgün nefes almaya başladığını gördü. Bir süre nefes bile almıyor gibiydi. Ama yavaş yavaş toparlıyordu. Yara kapanmıştı. İyileşecekti. Ve böyle bir şey bir daha olmayacaktı çünkü yorgun olsalar da olmasalar da Amber ve o artık canlarını diğerlerinin korumasına veya gözetimine emanet etmeyeceklerdi. O ve Teray tıpkı daha önce olduğu gibi kendi başlarının çaresine bakacak, işbirlikleri sayesinde oluşturdukları ortak farkındalık hiçbir şeyi gözden kaçırmayacaktı. Günler boyu kendi başlarına güvenle seyahat etmişlerdi. Şimdiyse clayarklar koca bir grup güçlü örüntücü arasında onlara ulaşmayı başarmıştı. Coransee, kendi mülkü saydığı insanların korunması konusunda bile güvenilecek bir kimse değildi.

Teray, Amber'ın koluna hafifçe dokunduğunda Amber'ın onun farkında olduğunu, yanında olmasının ona huzur verdiğini hemen anladı. Birkaç saniye sessizce Amber'a baktıktan sonra Coransee'yle konuşmayı sürdürdü.

"Haklısın, Lord Coransee, ona olan sevgimden öyle konuştum. Ben... sen onu yanında tutmayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

"Ben de böyle olmasından korkuyordum. Eğer Rayal'in bulguları beni azat ederse onu satın almama izin verir misin?"

"Neye karşılık alacakmışsın?"

"Hizmetimle, kardeşim, çalışarak. Azat edilirsem Redhill'e geri dönmemeyi planlamıştım. Ama hizmetim karşılığı Amber'ı alabileceksem geri döner, benden istediğin her işi yaparım."

Coransee çoktan başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı. "Eğer azat edilirsen Redhill'e, evime gelmekte özgürsün.

Ama Amber satılık değil." Coransee hafifçe gülümsedi. "Onu asla elinde tutamazsın zaten."

"Onu kendi rızası dışında tutmaya çalışmam ki. Ben onu eşim olarak istiyorum, tutsağım olarak değil."

"İkisi olarak da alamazsın. En azından ben ondan sıkılana dek olmaz. Ama eğer bana dönecek olursan onun üstünde herhangi bir harici kadar hak sahibi olabilirsin."

Amber gözlerini açıp Teray'e, sonra da Coransee'ye baktı. Konuşmadı. Belki de henüz konuşacak durumda değildi.

Coransee, Teray'e, "Elbette," dedi, "eğer benimle savaşmaktan vazgeçersen hepsini elde edebilirsin. Amber elde edebileceklerin arasında en basiti kalır."

Amber doğruldu, birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı, sonra yeniden gözkapaklarını açıp ayağa kalktı. Konuşmamayı sürdürerek atına gitti, matarasını aldı, koca bir kayanın yanına gitti. Kayaya yaslandı, kumları eşeledi, açtığı ufak çukura kustu. İşi bittiğinde ağzını çalkaladı ve koca bir yudum su içti. Ayağıyla ittirdiği kumlarla çukuru kapattı, döndü ve Teray'in, atından aldığını görmediği bir şeyi yiyerek Teray'le Coransee'nin yanına geldi. Gözleri Coransee'nin üzerindeydi.

"Ben bağımsızım, Lord Coransee." Sesinde hafif bir hırıltıyla konuşuyordu. "Çoğu insan eğer beni ele geçirmeye çalışırlarsa başlarına ne denli sorun açabileceğimin farkında olduğu için bağımsızım ben."

"Sence iki yılın sonunda ele geçiremedim mi seni?"

"Bence bu konuyu yeterince düşünmemişsin."

"Bu bir uyarı gibi duyuluyor."

"Güzel. En azından beni bu kadarını anlayacak kadar iyi tanımışsın."

Amber tam arkasını dönüyorken Coransee ona saldırdı. Amber kalkanını çekmek için Coransee'nin zihin darbesinden kaçınamayacak kadar geç kalmıştı. Bir dizinin üstüne çöktü ve tüm nefretiyle Coransee'ye baktı.

Coransee, "Seni haneme aldım," dedi. "Sen benimsin. Bana uyarı muyarı veremezsin."

"Bu sana uyarımdır!" Amber'ın sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti. "Bana bir kere daha vuracak olursan bedeninde sağlam bir tek organ bırakmam!"

Teray ikisinin arasına girdi. Hem fiziksel olarak hem de Amber'la bağını Coransee'nin anlayabileceği şekilde belirterek.

"Bu seni ilgilendirmez, Teray," dedi Hane Efendisi.

"Lord Coransee, o başka birisini kolaylıkla öldürebilecek bir yarayı yeni atlattı. Onunla çatışmaya başlamadan önce en azından bir gün dinlenmesini bekleseniz olmaz mı?"

Amber, Teray'in arkasından çıktı ve alçak sesle, "Sen karışma, Teray," dedi. "Sen anlaşmanı yaptın zaten."

"Sessiz ol." Teray ona bakmamıştı bile. Hem Amber'ın hem de Coransee'nin, Teray'e müteşekkir olması gerekiyordu. Ne de olsa Teray onlara bir çıkış yolu sunmuştu. İntihar sayılabilecek bir yüzleşmeden kaçınmalarını sağlıyordu. Ya da en azından yüzleşmelerine o da dahil olarak Amber için intiharı daha az olası hâle getirmiş oluyordu. Coransee'ye, "O ve ben biriz," dedi. "Ona saldırmak bana saldırmaktan farksız olur."

Coransee hafif bir şaşkınlıkla Teray'e baktı. "Senin için ömrüne değer mi?"

"Evet." Amber'dan yana taraf olduğu için canından olmayı beklemiyordu tabii. En yoğun gerginlik ânı geride kalmıştı. Artık Coransee yüzünü karartmadan bir çıkış bulacaktı.

Hane Efendisi, "Amber seninle kalmayı kabul etti mi?" diye sordu. Coransee'nin başarısız olduğu konuda Teray başarılı mı olmuştu yoksa?

"Hayır, Lord Coransee. Aksine reddetti."

Coransee yüksek sesle güldü. "Öyleyse sandığımdan da fena bir ahmaksın."

Teray bir şey söylemedi ve olduğu yerde kaldı. Coransee, Amber'a döndü. "Kızım, senin için şu aptal hayatını çöpe atmasına izin mi vereceksin? Onu öldüreceğimi biliyorsun."

Amber cevap vermedi.

"Ben şifacı falan olmadığım için bana karşı ufak da olsa bir şansın olabilir belki. Onun hiç şansı yok." Sesi Darah gibi çıkıyordu.

Amber yumuşak bir sesle, "Benim hayatımı şimdi mi istiyorsun?" diye sordu. "Beni öldürebilmek için onun aradan çekilmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Coransee gülümsedi. "Bunun gerekli olacağından şüpheliyim. İster inan ister inanma, yapmak için olanca gücümle uğraştığım asıl şey ikinizi de canlı tutmak."

"Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik sadece bir bağ. Açılmanı ve bedenimi yavaş yavaş öldürecek ne gibi bir hinlik yapmış olabileceğini görmeme izin vermeni. Sonra da bunu bir daha yapmaya kalkarsan bana haber verecek başka bir bağ istiyorum. Hak ettiğin sağlam dayağa karşılık yalnızca bu."

"Ben Teray'le bağlıyım."

"Bu seni –ve onu– ilgilendirir. Beni öldürmene engel olmak için senin zihninle bir bağım olması gerekiyor. Ne de olsa bana gereken uyarıda bulundun. Eğer reddedersen seni hemen şuracıkta öldürmem gerekecek."

Amber ona birkaç saniye dik dik baktıktan sonra çaresizce Teray'e döndü.

Teray, "Eğer savaşmaya karar verirsen yanında dururum," dedi.

"Olmaz."

"Bir şansımız olabilir. Senin gücünle benimkini eşleştirince..."

"Olmaz, Teray." Öksürdü, sonra bir anlığına sanki içinde bir değişiklik yapıyormuş gibi sakince durdu. "Henüz değil. Gerekmediği sürece hayır ve kesinlikle seninle olmaz. Ben çok yoruldum, bitik hâldeyim. Seni yüzüstü bırakabilirim." Duraksadı. "Bizim bağımızı koparayım mı?"

"Koparmak mı? Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman benim aracılığımla ona da bağlı olacaksın ama."

"Dolaylı olarak sadece. Zihnimi, şimdi olduğundan daha fazla okuyor olmayacak. O ve ben birbirimizden çok uzağız."

"Ama... senin daha çok farkında olacak. Onu... şey yapamayacaksın..."

"Çaktırmadan haklamak mı? Büyük olasılıkla böyle bir şey yapamazdım zaten. Ayrıca eğer bizim bağımızı kesmek istersen sormana gerek bile yok. Kopar gitsin."

"İstemiyorum. Aslında senin iyiliğin için koparsam daha iyi ama istemiyorum. Seni yanımda istiyorum."

Teray ona sevgiyle, özlemle baktı; kadını istiyor ve onu bir şekilde Coransee'nin elinden alması gerektiğini biliyordu. Kendi özgürlüğünü elde etmesi gerektiği gibi, Amber'ı da elde etmesi gerekiyordu.

Amber onun bakışının yoğunluğundan gözlerini kaçırdığında Teray kadında hafif bir korku sezinledi. Korktuğu Teray miydi?

Biraz sonra Coransee'ye açıldı. Teray aralarında geçen iletişimin içeriğini tam olarak bilemiyordu. Bu kısım onların arasındaydı. Ama Teray, Amber'la kendi bağı aracılığıyla kadının korkusunun giderek arttığını, bir an dehşete dönüştüğünü, sonra tam Teray müdahale edecekken hafiflediğini duyumsadı. Amber'ın hisleri hafifleyerek korkuya, sonra aşağılanmaya ve nefrete dönüştü.

Daha sonra Amber'ın duyguları durulurken Teray, Coransee'nin de bağın bir parçası olduğunu fark etti. Hane Efendisi âdeta davetsiz bir misafir, hatta işgalciydi ve ikisinin bağına ilk defa huzursuzluk aşılamıştı. Teray zihninin işgal altında olduğu hissiyatından kendini kurtarmaya çalıştı. Kalkanını açmadığı sürece Coransee'nin kendi düşüncelerine ulaşamayacağını biliyordu. Ama işgal altında olma hissi bir türlü geçmiyordu.

Teray böyle bir duyguyla nasıl yaşayacağını düşünerek ellerini saçları arasında gezdirdi. Sürekli düşman bir varlık tarafından gözetleniyor, teftiş ediliyor gibi hissediyordu.

Çenesi kaskatı Amber, Teray'in elini yakalayıp tuttu. Teray kendisini rahatsız eden şeyi, Amber'ın aslında ne denli yoğun hissediyor olabileceğini fark etti. Amber doğrudan bağlıydı. Teray yalnızca Amber'ın deneyimini algılıyordu. Bağları aracılığıyla kadına destek olacak kendi gücünü sundu. Amber bir anlık duraksamadan sonra bu desteği kabul etti.

Teray o sırada kadının bayılmak üzere olduğunu anladı. Zaten yol yorgunuyken bu kadar ağır bir yarayı iyileştirme sonrası güç kaybetmişti. Ve her ne yemiş olursa olsun kurtlar gibi acıkmıştı. Teray kolunu ona doladı.

Coransee'ye, "Bir süre burada dinlenebilir miyiz?" diye sordu. "Amber'ın ne denli bitap düşmüş olduğunun sen de farkında olmalısın."

"Öyle miymiş?" Coransee, Amber'a baktı. "Hadi, bana ne yapmayı planladığını anlat ona."

"Ne fark eder? Artık seni uyarmadan öyle bir şey yapma şansım yok zaten."

"Anlat dedim!"

Amber, Teray'e baktıktan sonra gözlerini kumlara dikti. "Bu gece uykusunda öldürmeyi planlıyordum. Clayarkları öldürdüğümüz yöntemle. Belli etmeden yapabilsem işe yarayabilirdi."

Coransee gaddarca gülümsedi. "Bak, şifacı, ne zaman şansını denemek istersen o zaman çık karşıma. Ama yüz yüze ve ikimiz de uyanıkken."

Amber bir şey demedi.

"Şimdi, devam etmeye hazır mısın yoksa çok mu yorgunsun?"

"Yorgunum, Lord Coransee, ama devam edebilirim."

Teray itiraz edecekti ama Amber'ın kendisine attığı bakış sonrası sustu.

"Hadi atlarınıza," dedi Coransee. Diğerlerine yola çıkmak için hazırlanmalarını bağıra bağıra uzaklaştı.

Amber sakince, "Bu aşamada," dedi, "bence beni öldürebilirdi, ölmeden önce ona verebileceğim tüm hasarı göze alarak hem de. Öldürüp oracıkta bırakırdı. Bu riski göze alacak kadar öfkeli. Kendisinden başka birisinin haksız çıkar elde etmeye çalıştığını gördüğünde kontrolden çıkacak kadar yüzsüz."

"Gerçekten onu öldürecek miydin?"

"Tabii ki. Bu yüzden bu kadar öfkeli zaten – bu yüzden biraz endişelenmenin de ötesine geçti. Düşünmeye başladı. En yakın şifacıdan ne kadar uzakta olduğunu düşünüyor. Of, Tanrım, keşke bu kadar güçsüz hissetmeseydim!"

"Onu gördüğüm anda saldırmalıydım."

"Halen pes etmedin, değil mi?"

Teray şaşkınca ona baktı. "Tabii ki hayır."

"Güzel. Çünkü sanırım seninle ilgili bir planı var. Düşüncelerimi kurcaladığı sırada ben de onunkileri gördüm. Fazla bir şey anlayamadım ama kesinlikle kötü bir niyeti var ve seninle ilgili."

"Şaşırmadım."

"Ama... bilmiyorum. Sanki Coransee sana bir konuda yalan söylemiş gibi hissediyorum."

"Neyle ilgili? Forsyth'a gitmeme izin verme konusunda mı yoksa şey mi...?"

"Bilmiyorum. Biraz daha düşünmem lazım. Konunun ne olduğunu çözer çözmez sana söylerim. Umarım ona söylemem gerekmeden sana söyleyebilirim."

Teray, Coransee'ye hızlı bir bakış attı. "Ona yeniden açılman gerekecek mi sence?"

Amber bitkince gülümsedi. "Onun yerinde olsan, Teray, bana güvenir miydin?"

Günün kalanında da yolculuğa devam ettiler. Teray, Amber'ın ihtiyaç duyduğu kadar gücünü onunla paylaşmayı sürdürdü. Amber da kendi erzakları arasında karnını doyurabilecek bir şeyler bulana kadar Teray'in gücünü kabul etti. Teray kendi erzaklarından ona vermeyi teklif ettiğinde kabul etmedi.

"Eğer o nişancı halen ortalıktaysa senin de gıdaya ihtiyacın olabilir," dedi Teray'e.

Teray'in, Coransee'nin Amber'la olan bağına dair farkındalığı körelmişti ve can sıkıntısından başka bir şey vermez olmuştu. Yine de Teray'i gerginleştiriyor, sürekli tetikte kalmasını sağlıyordu ama olsun. Ama artık yapacağına ant içtiği üzere iyice yaydığı farkındalık örtüsü normal şartlar altında tek başınayken bile kaplayabileceğinden daha az alana ulaşıyordu. Bunun tek sebebi kendi gücünün bir kısmını Amber'a vermiş olması değildi, Teray de yorgun düşmüştü. Clayark nişancısıyla ilgili endişe

duyuyordu. Eğer bu yaratık Amber'ı vurduğu mesafeden bir kere daha ateş etmeyi başarırsa Teray'in onu sezme şansı yoktu.

Bir de Teray'in hakkında düşünme fırsatı olmadığı şu ihtimal vardı. Clayarkın Teray'e nişan almış olabileceği konusundaki Coransee'nin şu tespiti.

O gece dik bir kayacın eteğinde kamp kurdular. Clayarklara dair herhangi bir ses veya hareket algılamadılar ama Coransee'nin kadınlarından biri bir ceylan sezdi ve onu yem olarak yanlarına çekti. Herkes yemeğini yedikten sonra Teray, Coransee'yi yanına çağırdı.

Hane Efendisi'nin öfkesi dinmiş gibi görünüyordu veya en azından yalnızca Amber'a karşı öfkeliydi. Teray'le beraber gruptan insanların onları duyamayacağı kadar uzağa, kayalık boyunca yürüdü. Teray oraya vardıklarında Coransee'ye Redhill'den ayrılmadan önce gördüğü clayarkı anlattı.

"O beni tanımıştı, Lord Coransee," diye sözünü tamamladı. "Beni Rayal'in oğlu olarak tanıdı."

"Demek bugünkü nişancının da en kolayındaki örüntücüden ziyade doğrudan seni hedef aldığını düşünüyorsun."

"Olabilir. Ve bunun tekrarlanabileceğini de düşünüyorum – ikimizden birine. Ne de olsa senin dilsizlerinden en azından birini yakaladılar ve senin de Rayal'in oğlu olduğunu muhtemelen biliyorlardır. Rayal'in ölümün eşiğinde olduğunu da öğrenmiş olabilirler."

Coransee kaşlarını çatarak düşündü. "Yıllar içinde birden fazla dilsizimi kaçırdılar ama o sonuncusu... Haklısın. Onlara bir sürü şey anlatmış olabilir. Peki ya seni tanıyan clayark... Onu öldürdün, değil mi?"

"Hayır."

Coransee tek kaşını kaldırdı.

"Öldürmeliydim ama öldürmedim. Bahanem yok."

Coransee hiddetlenerek bakışlarını çevirdi. "Biliyor musun, okulda geçirdiğin şu fazladan dört yıl sana hiçbir halt öğretmemiş."

Teray tek kelime etmeden arkasını döndü ve kamp ateşine

doğru harekete geçti. Mesajını iletmişti. Bundan birkaç saat önce Amber'ın hayatına mal olacak hatayı yapan Coransee değil miydi? Hane Efendisi'nin kendisine söylenmesine katlanamadığı ve buna karşın düzeltme zahmetine bile girmediği bir hataydı o. Amber'a bağlanması da kendi farkındalık alanını genişletmek için değildi elbet.

"Kardeşim!"

Teray arkasını dönüp ona baktı.

"Geri dön," dedi Coransee. Teray, sanki bir hayvanı çağırırmış gibi, diye düşündü. Ya da bir dilsizi.

"Kardeşim!"

Teray yorgun argın adımlarla ona yaklaştı.

Coransee rahatlamış gibi kayaca yaslandı. "Kadını bana gönder."

Teray bir an dili tutulmuş gibi kalakaldı ve ona baktı. "Amber'ı mı?"

"Tabii ki, Amber'ı. Onu benim yanıma göndereceksin."

Amber'ı sahiplendiği için bu onun hakkı sayılırdı. Coransee'nin evindeki hiçbir kadının onu reddetmeye şansı yoktu. Onun kadınları istedikleri her erkeği reddedebilir ama Coransee'yi reddedemezlerdi. Teray, "Onu istiyorsan," dedi, "kendin çağır." Coransee, Amber'ı bulunduğu yerden hiç kıpırdamadan veya ağzını bile açmadan çağırabilirdi. Ama Teray'i aşağılamayı tercih etmişti.

Coransee gülümsedi. "Onu bana sen gönderirsen aptalca bir şey yapma olasılığı daha düşük."

"Aptalca bir şey yapan varsa o da sensin. Sana buracıkta, herhangi bir şeyin kilometrelerce uzağında saldırsa, sonunda onu öldürebilsen de, seni öldürecek kadar sakat bırakabilme ihtimali olduğunu bile bile üstüne gidiyorsun."

"Üstüne gidiyorum, evet. Ama kardeşim, ne de olsa senin de üstüne gidiyorum."

Teray, Coransee'nin sesindeki meydan okumayı duyup yoksayarak alev alev gözlerle ona baktı.

"Bugün onun tarafını tuttun ve onu bana saldırmaya ikna etmeye çalıştın. Ona yardım etmeyi teklif ettin. Buna karşılık

sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun? Eğer başkası olsan çoktan ölmüştün. Şimdi git ve kadını sıkıntı çıkarmadan yanıma gelmeye ikna et – benim hiç incinmeden onun ne kadar canını yakabileceğimi görmeye hevesli değilsen."

Teray hem kendini hem de Coransee'yi şaşırttı. Yumruğunu Hane Efendisi'nin suratının ortasına var gücüyle yapıştırdı.

Hazırlıksız yakalanan Coransee tökezleyip yere düştü.

Teray arkasını döndü ve hiç acele etmeden yürüyerek grubun yanına döndü. Gerilmişti ve eğer Coransee karşı saldırıya geçecek olsa kendisini savunmaya hazırdı ama gariptir ki Hane Efendisi onun gitmesine izin verdi.

Amber ateşin başında değildi. Teray etrafına bakındığında onun diğerlerinin biraz uzağında kayalığın kenarında otlardan yatak hazırladığını gördü. Teray onun yanına gittiğinde Amber sorgular bakışlarla ona baktı.

"Bağlarınız aracılığıyla olan biteni hissetmeden edemedim," dedi. "İki tarafın da duygularına bakılırsa hemen şimdi savaşacağınızı sanmıştım."

Teray ifadesizce, "Seni istiyor," dedi.

Amber battaniyeler üstünde diz çökmüş hâlde durup Teray'e baktı. Biraz süren bir şaşkınlık sonrası birkaç adım uzağa gidip arkasını Teray'e dönüp durdu. Amber'dan yayılan ama kadının kontrol etmeye çalıştığı öfke Teray'i endişelendirdi. Teray, Amber'ın yanına gitti ve ellerinin onun omuzlarına koydu. Amber arkasını döndüğünde Teray'in kolları arasındaydı.

"Herifin bacaklarını kırıp burada clayarklara canlı yem olarak bırakmak istiyorum," diye homurdandı Amber. "Teray, üzgünüm."

"Niçin?"

"Beni sana karşı kullanabildiği için." Sesi hırçınlaşmıştı. "Beni zarar vermek dışında umursadığı falan yok. Bunu seni küçük düşürmek için yapıyor."

"Biliyorum."

"Ve üstelik tek yaptığı bu değil. Sana nasıl yalan söylediğini sonunda çözdüm. En baştan görmeliydim."

"Nasıl?"

"Seni Forsyth'a Rayal'in hükmü için götürmüyor. Kendi hükmünü vermiş. Seni Forsyth'a öldürmeye götürüyor. Senden de benden olduğu kadar çekiniyor ve ona verebileceğin hasarı iyileştirebilecek birilerinin yanında olmak istiyor. Bu süre zarfında da seni küçük düşürmekle yetinecek gibi."

"Onun zihninden aldığın ufacık şeyden bu kadar anlam mı çıkardın?"

"Evet. Ve taşlar yerine oturdu. Onu tanıyorum, Teray. Nasıl yalan söylediğini biliyorum. Bugüne kadar sen de tanımış olmalıydın."

"Ama beni Redhill'deyken de öldürebilirdi."

"Neden öldürsün? Oldukça uyumlu ve saygılı bir harici gibi davranıyordun. Sana söyleneni yerine getiriyordun. Halen aklını başına devşirip boyun eğme olasılığın da vardı. Ama sen kalkıp kaçmaya karar verdin – Forsyth'a, hele de benimle." Derin bir nefes alıp yavaşladı. "Düşünsene. Bir kısmı tahmin, farkındayım ama haklıyım, bundan daha emin olamazdım. Eğer bana hak vermeye karar verirsen ne yapacağın konusunda düşünmeye başlasan iyi olur."

Amber battaniyenin birini almak üzere eğildi. Teray onun kolunu tuttu. Doğrulup yüz yüze durdular.

"Tamamını anlatmadın," dedi Teray. "Bağımızın bana ulaştırdığı yoğun endişeye göre önemli bir konuyu atlamışsın gibi."

Amber tek kelime etmeden bağı kopardı.

Yalnızlık Teray'e bir anda çarptı. "Bunu neden yaptın? Derdin ne?"

"Onunlayken seninle bağlı kalmamı mı istiyorsun?"

Teray ne demek istediğini anlayarak yüzünü ekşitti. O gün içinde ikinci defa aşırı yakınlıkları, bağı bir engele dönüştürmüştü. "Peki," dedi Teray. "Bağı koparmakta hakkın vardı. Ama yeterince erken koparamadın. Seni rahatsız eden bir şey daha olduğunu biliyorum."

"Özel," dedi Amber. "Beni ilgilendirir."

Başka birisinden duysa Teray için yeterli olabilirdi. Ama o Amber'ı başka kimseyi tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Teray'in konuyu üstelememesini istediğine inanmıyordu.

Teray sakince, "Anlat," dedi. Amber'ın kolunu bırakmamıştı, kadın kendini geri çekti.

"Sen de en az benim kadar salaksın," dedi Amber. "Yeterince derdin varken yenisini arıyorsun."

"Salakça olabilecek ne yaptın?"

Amber kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. "Salakça olan tek şey zamanlamam, Teray. Senden çocuk istediğime karar verdim. Ve ne kadar süre birlikte olacağımızı bilemediğim için beklemek istemedim."

Teray şaşkınlığından bir an sessiz kaldı. Sonunda, "Yani sen şimdi hamile misin?" diye sordu.

"Evet. Ve inan bana, eğer Coransee çoktan fark etmiş olmasa sana söylemezdim bile. Beni açılmaya zorladığında öğrendi."

"Ama bana da açılmıştın ve ben görmedim..."

"Sen onun gibi deşmiyorsun. Bu onun uzmanlık alanı gibidir. Ona kendini açacak olursan tüm hayatını deşer çıkarır."

"Bilmesi gereken son kişi oydu." Teray kaşlarını çattı. "Kahrolsun, eğer isterse çocuğu öldürme yetkisi bile var – ne de olsa biz onun mülküyüz ve o bize çocuk yapma izni vermedi."

"Buna çocuk denemez henüz. Daha birkaç günlük – büyümekte olan bir hücre yumağı gibi."

"Bana söylemen gerekirdi. Coransee'nin onu neden öldürmediğini anlayamadım."

"İzin vermedim," dedi Amber. "Çünkü gidişata bakılırsa senin de o çocuğun yerine yenisini koyabilecek kadar yaşayıp yaşamayacağını bilemiyorum."

Teray yüzünü buruşturdu. "Çok iyi cesaret veriyorsun."

"Seni Forsyth'a götürmesine izin verme yeter."

"Coransee'nin çocuğu öldürmesine nasıl engel oldun?"

"Çocuğu doğurma konusunda ne kadar kararlı olduğumu gösterdim. O da beni Forsyth'a gidene kadar bekletmeye karar verdi."

"Bebeği Forsyth'ta öldüreceğini mi söyledi?"

"Hayır, yorum yapmadan geri çekildi. Onun o kendine has, 'Sonra konuşuruz.' tavrıyla geri çekildi." Amber iç çekti. "Bence

yalnızca intikam için bebeği öldürmek istiyor – ondan çocuk yapmayı reddettiğim için."

Teray kaşlarını çattı. "Bana Forsyth'la ilgili verdiğin uyarıları göz ardı etmediğimi bilmeni isterim."

"Göz ardı ettiğini düşünmemiştim zaten. Bu konuda başka bir şey söylemene gerek yok."

"Güzel. Ayrıca doğmamış bir çocuğu korumanın iki kişilik bir iş olduğunu bilmeni isterim. Eğer Coransee bu dediğimi düşüncelerinde okuyacaksa da buyursun gelsin."

Amber tatlılıkla, "Ben de böyle düşünürdüm," dedi, "eğer sen ve ben bu konuyu daha önce konuşmuş olsak. Eğer ikimiz de böyle bir durumda bu gibi bir sorumluluk almanın mantıklı olduğuna karar vermiş olsak – ki hiç mantıklı değil."

"Evet, değil." Amber'a sarıldı ve kendisinin gülümserken buldu. "Ayrıca biraz daha güvenli bir ortamımız olmadan senden böyle bir şey istemezdim. Ama iyi ki yapmışsın. Coransee'nin çocuğunu yapmayı neden istemedin?"

"Benden bunu istemek için fazla bekledi. Bana kendisini tanıyacak kadar zaman verdi."

Teray hafifçe güldü. Amber ona bir çeşit zafer sunmuştu. Çok büyük bir zafer olmasa da Teray'in tadını çıkarabileceği türden bir zaferdi bu. Coransee'nin aşağılamalarının karşısında durabilecek bir şey. Ve eğer Teray, Amber'ı onunla kalmaya ikna edemese bile bu bebek aralarında canlı bir bağ olarak duracaktı. Veya Coransee, Teray'i öldürmeyi başarsa bile Teray'in hayatta kalan bir parçası olacaktı. Ama Teray bu son konuyu düşünmek istemiyordu. Yaşamak birdenbire hiç olmadığı kadar önemli hissettiriyordu. Yaşamak: Amber'ı ve çocuğu hayatta tutmak.

"Teray?"

Teray, Amber'a yanından ayrılmak üzere olduğunu bilerek baktı.

"Az evvel Coransee'ye ne yapmıştın? Neredeyse bilincini yitireceğini hissettim."

Teray anlattı.

Amber ufacık bir tebessüm etti, Teray'i öptü, battaniyenin birini toparladı ve Coransee'nin yanına gitti.

8

Amber ertesi sabah kahvaltıdan önce Teray'in yanına döndü. Sessizdi ve içine kapanmıştı. Teray yeniden bağlanmayı teklif ettiğinde biraz rahatlar gibi oldu. Ama yeniden kurulan bağ aracılığıyla Teray onun alev alev yanan öfkesini duyumsayabiliyordu.

"Seni yeniden açılmaya mı zorladı?"

"Evet." Öfke bir an parladı.

"İyi misin?"

950 Amber cevap vermedi.

"Çocuk iyi mi?"

"İkimiz de iyiyiz... şimdilik. Bu gece de onun yanına gitmem gerekiyor."

Teray şimdi kendi öfkesini duyumsamıştı. "Eğer bu gece hayattaysa tabii."

"Tanrım!" diye fısıldadı Amber. "Bana hiçbir şey anlatma."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok zaten. Sadece fırsatımı kolluyorum, hepsi bu. Bu kadarını da zaten biliyor olmalı."

"Biliyor. Sana dün gece söylediğim her şeyi biliyor. Hatta okuduğunda şaşırmadı bile – hiçbir şeyi de yalanlamadı. Bir bak ona."

Teray gruba döndü ve Coransee'nin etrafını çevreleyen şürekâsının ortasında dikildiğini gördü. Onlara bir şeyler anlatıyordu; Teray ne dediğini tam olarak duyamamış olsa da birden kaygıya kapıldı.

Amber, "Artık bir tane değil, on bir tane düşmanımız var," dedi.

"Onlarla bağlanıyor mu?"

"Hayır. Avantajımız da bu. Zaten bağlansa da bir işine yaramazdı. O, bağları uyarı amacı dışında bir şey için kullanamıyor. Onlara gözlerini üstümüzde tutmalarını söylüyor. Eğer ikimizden biri ona saldıracak olursa diğerine saldıracaklar. Bu sayede Coransee'ye hangimiz saldırmaya kalkarsa intihara da kalkışmış olacak, bundan neredeyse emin olabiliriz. Coransee öldürülse bile yalnız gitmeyeceğinden emin."

Teray başıyla onayladı. "Onu suçlayamam. Ben olsam ben de böyle yapardım."

"Ama *sen* özgür kişileri esir alıp onları öldürmek zorunda kalacağın bir duruma sokmazdın."

"Neden Coransee onlarla –en azından birkaçıyla– bağlanıp güçlerinden yararlanamıyor? Ona yakın değiller, biliyorum, pek keyifli olmayacağı da kesin ama en azından katlanabilmesi gerekirdi. Ben dayanabilirdim."

"Eğer yapmam gerekirse," dedi Amber, "onların birkaçının gücünü ben alabilirim. Ama Coransee yapamaz. Rayal'in yerine geçmeye fazla yakın."

"Bunun ne ilgisi var?"

"Herkesten güç alabileceği güne kadar hiç kimseden alamıyor. Bunu en son denediğinde yanındaydım ve öz hâkimiyetini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını anlatamam. Az kalsın örüntüyü ele geçirmek için hamle yapacaktı."

"Yani az kalsın Rayal'i onu öldürmeye mecbur bırakacaktı demek istiyorsun. Rayal elindeki gücü bırakması gerekenden daha erken bırakmaya niyetli olamaz."

"Aynen öyle. Coransee'yle aramız daha iyiyken bana eğer örüntünün yakında kendisine sunulacağını bilmese onu Rayal'in elinden kapmaya çalışacağını anlatmıştı. Ama örüntüyü ele geçirmeye çalışırken öldürülmek son derece aptalca olur."

"Anlaşıldı, böylece yanındakileri kendisi için en verimli olacak şekilde kullanamıyor. Bunun tek anlamı, benim onunla en başta düşündüğüm şekilde savaşmam gerektiği. Tek başıma."

"Ya sen ya da ben."

"Ben – ve bunun en önemli gerekçesi senin iki kişi olman."

Amber, "Çok da fark etmez," dedi.

Teray şaşırarak kaşlarını çattı. Kendini bir karşı argümana hazırlamıştı.

Amber, "Eğer onu sen öldürebilirsen, iyi hoş," dedi. "Ama senin bile, başarma olasılığının düşük olduğunu düşündüğünü görebiliyorum. Eğer seni öldürebilirse bana sahip olabilir. Önce çocuğumuzu öldürür, sonra da beni öldürmesi gerekir. Onun malı olacağıma ölürüm daha iyi."

Amber sadece öfkeli değil, diye düşündü Teray. Bezgin ve yılgındı. Son cümlesi Teray'e, Michael ona Coransee'nin dizginlerini kabul edip edemeyeceğini sorduğunda verdiği cevabı hatırlatmıştı.

Sakince, "Dinle," dedi, "eğer ben onu öldüremezsem en azından sakat bırakabilirim. Onu elimden geldiğince ağır yaralayacağım. Ben bu işlerde senin kadar hızlı değilim ama onu senin için yorabilirim. Eğer onun şürekâsından kurtulmayı başarabilirsen Coransee'ye karşı bir üstünlük elde etmiş olursun."

Amber'ın diğer örüntücülerden kurtulma şansının ne kadar olduğunu merak etti. Teray'in Coransee'yi öldürebilme ihtimalinden bile daha düşük olmalıydı. "Üzgünüm," dedi.

"Ne için?"

Teray cevap vermedi. Gözleri birbirlerini anladıkları bir anda kesişti.

"Seni gözlüyor olacak," dedi Amber. "Dikkatli ol."

Nihayetinde Coransee de, tıpkı diğer herkes gibi, clayarkları gözlemekle meşguldü. Clayarklar bu sefer öldürme niyetiyle yeniden çemberi daraltmaya başlamışlardı.

En az bir nişancı –bazen birden fazlası– sürekli örüntücüleri takip ediyordu. Yaratıklar gözden uzak duruyor, tepelerde yolculuk ediyorlardı. Ve menzil dışında kalıyorlardı – Teray ve Amber'ın ortak alanının hemen sınırında. Teray, Amber'la arasındaki bağa Coransee'nin ses çıkarmama sebebinin ikisinin

aşırı geniş farkındalık alanı olduğunu tahmin etti. Bu ve eşleşmiş diğer çiftlerin clayarklar konusunda, bir önceki gün yaşananan şeyden sonra Teray ile Amber kadar tetikte olmaması.

Grup ufak bir yarımadayı geçerek hafiften iç kesimlere girmişti. Hava açıktı ve hafif bir yükseklikte atlarını sürerken ileridekı okyanusu görebiliyorlardı. Yanlarındaki tepede boşa mermi sallayan clayarklar vardı. Örüntücüler bunlara artık alışmıştı. Ama örüntücüler tepenin en yüksek noktasına ulaşıp da ve toprakla okyanusun geniş uzamına baktıklarında bir tek derin gümbürtü duyuldu.

Tek atış. Teray bu sesin önlerinde bir yerden geldiği, kendisi veya Amber'ın vurulmadığı dışında bir şey bilmiyordu. Amber'dan biraz daha güç alarak ikisinin ortak farkındalığını iyice esneterek gerdi, geniş bir alanı taradı ve bir tanecik clayark bulup öldürdü. Menzillerinde yalnızca biri vardı.

Teray dikkatini yeniden örüntücülere yöneltti ve onların durduğunu fark etti. Coransee atından inmiş veya düşmüştü. Yerde diz çökmüştü, Amber yanına gidiyordu, diğerleri de atlarından inerek Coransee'ye yönelmişti.

Teray de hızla atından atlayıp Hane Efendisi'nin yanına ulaştı.

Coransee, Amber'a, "İyiyim," diyordu. "İyiyim. Ben bile bunu halledebilecek kadar tedavi biliyorum." Teray kendisine yaklaşırken keskince döndü. Bir an birbirlerine dik dik baktılar. Teray yaranın şiddetini sadece gözlerini kullanarak ölçümledi. Coransee'nin zihni aniden sıkıca kapandı. Sonra sakince konuştu: "Hele bir dene, kardeşim, ve gör clayarklar seni nasıl diri diri yiyor."

Teray temkinli davranarak biraz sakinleşti. Coransee'nin yarası ağır değildi. Kurşun sadece omzunun üstündeki deriye sürtüp geçmişti. Zihnen zayıf düşmemişti ve kendisini canlı tutmak için dikkatinin büyük kısmını bedenine yöneltme ihtiyacı yoktu. Yarası onu normalde olduğundan daha savunmasız hâle getirmiyordu.

Coransee şaşkınlıkla, "Yapacaktın," dedi. "Eğer gelip burada canım için savaştığımı görsen beni öldürecektin."

Teray yumuşak bir sesle, "Tıpkı beni aynı durumda bulsan senin de yapacağın gibi, kardeşim," dedi. "Senden öğreniyorum. Ve ne kadar iyi bir öğretmen olduğuna inanamazsın."

Teray, Coransee'yle göz gözeydi ama içten içe az önce verdiği tepkiden ötürü tir tir titriyordu. Bir de öfkeden titriyordu – kendine duyduğu öfkeden. Niyetini çok belli etmiş, aceleci davranmıştı. Eğer Coransee ona bakıp konuşmamış olsa Teray ölümcül bir hata yapabilirdi. Deneyimsizlik. Teray ömrü boyunca yaralı bir insana saldıracak kadar alçalmamıştı. Şimdiyse böyle bir şeyi yapmaya bu kadar kolay yeltenebilmesinin kolaylığı karşısında hayrete düşmüştü. Coransee gerçekten de iyi bir öğretmendi. Ama Teray bu dersi almış olmaktan ötürü kendinden biraz utanmıştı. Eğer böyle bir fırsat tekrar eline geçecek olsa bunu kullanacaktı. Ancak bundan keyif almayacaktı.

Coransee onun duygusunu okumuş gibiydi. Hane Efendisi gülümsedi. "Sanırım kendini de şaşırtmışsın," dedi. "Okulda sana öğretilen ahlaki değerlerden kurtulma konusunda sandığımdan daha hızlısın. Bunu aklımda tutacağım." Coransee başını çevirdi ve yarasını iyileştirmeye koyuldu.

Teray yan gözle Amber'a baktığında kadının etrafının Coransee'nin tayfası tarafından –önlem olarak– sessizce kuşatılmış olduğunu gördü. Sinir bozukluğu ve öfkeyle atına gidip bindi.

Coransee yeniden başını kaldırarak, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Seni vuran clayarkı öldürdüm. Şimdi gidip kullandığı silahı incelemek istiyorum."

"Burada kal."

Teray bir şekilde öfkesini kontrol etti. "Kardeşim, sesine bakılırsa bu silah clayarkların normalde kullandıklarından farklıydı. Bu özel bir tür gibi sanki ve onu olduğu yerde bırakacak olursak sesini yeniden duyacağımız kesin." Teray konuşurken Amber da kendi atına gitti, Coransee'nin elemanları tarafından izlense de yolu kesilmedi.

"Sen de mi, kadın," dedi Coransee. "Hepi topu bir clayark tüfeğine bu kadar şamata."

"Hayır, Lord Coransee," dedi Amber. "Açıkçası sadece bir süreliğine senden uzaklaşmak istedim."

Coransee buz gibi gözlerle ona baktı. "Tamam, git o zaman. Eğer şu silah oğlana aptalca fikirler verecek olursa gözüm kulağım sen ol." Ardından Teray'e baktı. "Ama sakın bir daha kaçabileceğinizi sanmayın."

İkisi de hiç cevap vermeden atlarını ileri koştular ve gruptan uzaklaştılar.

"Keşke aklımdakini yapsaydım," dedi Teray. "Bana karşı hazırlıklıydı gerçi ama olsun. Yakın zaman içinde halletmemiz gerekiyor sonuçta."

Amber bir şey demedi.

"Şimdi hiç olmadığı kadar zor olacak." Amber'a baktı. Amber'ın suratında bilinçli bir ifadesizlik vardı. "Her ne ise, söyle gitsin."

"Dikkat etmen gereken bir konu var."

"Nedir?"

"Az önceki çok iyi bir öldürüştü ama yanlış hayvanı hakladın."

Teray kaşlarını çattı ve sonra birden idrak ederek Amber'a baktı.

Amber, "Az önce olduğu kadar hızlı davrandığını ilk kez görüyorum," dedi. "Benden güç aldın, clayarkı öldürdün – ve sen bunu yaptıktan birkaç saniye sonrasına kadar hiç kimse anlamamıştı. Şimdi eğer clayarkı bırakıp da Coransee'yi hedef almış olsaydın..."

Teray ümitsizlikle başını salladı. "Ben yalnızca clayarka tepki verdim," dedi. "Düşünmemiştim, sadece tepki vermiştim. Eğer düşünmüş olsam bu kadar hızlı davranabileceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum. Ama Coransee bize bunu tekrar deneme fırsatı vermeyecek, emin olabilirsin. Yanına geri döndüğümüz anda bizi ayıracak. Artık bağ mağ yok."

"Eğer bunu yaparsa clayarklar onu bizim yerimize öldürebilir. Onun yandaşlarından kimse clayarkları bizim kadar iyi idare edemez."

"Belki. Ama ya clayarklar bizden birini öldürmeye kalkarlarsa? Forsyth'a iki gün uzaklıktayız. Eğer Coransee'nin yerinde olsam clayarklarla karşılaşma riskini göze alırdım."

O sırada alçakça bir tepenin bir tarafında yığılıp kalmış clayarkın bedenini buldular; silahı da yanında yatıyordu. Silaha dokunmadılar. Örüntücüler acıklı deneyimler sonucu clayarkların silahlarını kullanmadan hemen önce bubi tuzaklarıyla donattığını biliyordu – bunu da silahlarını tükürükle ıslatıp salyalarını örüntücülere bulaştırarak yapıyorlardı. Silahlarda birkaç kıymık veya paslı metal parça bırakarak bunu garantiye alıyorlardı. Clayark hastalığı organizması nemli ve ılık bir ortamda bulundurulduğu sürece insan bedeninin dışında bir miktar yaşayabiliyordu.

Teray ve Amber, tıpkı Teray'in tahmin ettiği üzere tüfeğin sıradan bir clayark silahı olmadığını gözlemlediler. Daha ağır ve şüphesiz daha güçlüydü. Ne Teray ne de Amber daha önce bunun gibisini görmüştü. Tepesinde teleskop gibi bir dürbün vardı ve bunun ne kadar işe yaradığını deneyimleyerek görmüşlerdi. Geçmişte clayarklar böyle şeyler kullanmazdı. Ama tabii geçmişte clayarklar örüntücüleri bir kilometre uzaklıktan vuramazdı da.

Ya Rayal'in uzun hastalık dönemi onlara silahlarını geliştirme fırsatı sunmuştu ya da Rayal'in iki oğlunu vurmak için en iyi silahlarını –ve en iyi nişancılarını– görevlendiriyorlardı. Herhalde ikisi birdendi.

"Silahı ne yapalım?" diye sordu Amber. "Yaksak mı?"

"Kavuralım demek istiyorsun." Teray tüfeğin cilalı ahşap tutmacına baktı. "Burada yangın çıkarabileceğimiz çimler dışında pek bir şey yok. Onlar da yeşil."

"Silahın içinde üç mermi var."

Teray silahı dikkatlice taradı ve üç mermi olduğunu doğruladı. Başıyla onayladı. Sonra Amber bulabildiği en kuru otlarla silahın üstünü örterken Teray de zihniyle Coransee'ye ulaştı. Hane Efendisi'yle temas kurmak istemiyordu ama buna mecburdu. Coransee'nin görünüşe göre omzunu iyileştirmeyi bitirdiğini, onları beklediğini gördü.

Teray, *Birkaç el silah sesi duyacaksınız,* diye iletti. *Bu bizim tüfeği etkisiz hâle getirişimizin sesi. Diğerlerine de haber ver.* Kendini yalnızca Coransee'ye gerçeği söylediğini gösterebilecek kadar açmaya özen göstermişti – bu kadarcık bir açıklık ve daha fazlası yok.

Coransee sözsüz bir onayla geri dönüş yaptı.

Teray ilgisini yeniden Amber'a yöneltti ve onun hazır olduğunu gördü. Amber otları ateşe verdi ve sonra ikisi birden tepenin yamacının diğer tarafında siper aldılar.

Orada Teray clayark var mı yok mu diye etrafı kolaçan ederken Amber da ufak ateşinin gerekeni yaptığından emin oldu. Yangın tüfeğin şarjörünü ısıtırken Amber kendi algısını metalin kendisine yöneltti ve metalin ateşe verdiği tepkiyi –ısıyla beraber nasıl değiştiğini– dikkatle inceledi. Daha sonra Teray'e cansız bir nesneyi ilk defa bu kadar dikkatli incelediğini açıkladı. Ama bunu yaparken hiç de zorlanmamış gibiydi. Metal moleküllerinin hızlanan hareketini gözlemledi. Ve onları yeterince gözlemledikten sonra ısıyı kontrol etmeyi öğrendi. Metali, güçsüz alevlerin başaramayacağı kadar ısıtabiliyordu. Bir an bu tuhaf şeye yoğunlaşmaktan ötürü ter döktü. Sonra üç mermi nerdeyse aynı anda patlayıverdi.

Tüfek büyük bir gürlemeyle havaya uçtu. Yere düştüğünde iki parçaydı, gövdesi tamamen parçalanmış, dipçiğiyle namlusu da birbirinden ayrılmıştı. Parçalar sertçe eski sahipleri olan clayarkın üstüne düştü. Teray ve Amber yokuş aşağı inip grubu bıraktıkları yere ulaştıklarında Coransee ve diğerlerinin atlarıyla onları karşılamaya geldiğini gördüler. Coransee hemen Teray'e işaret ederek yanına çağırdı. At üstünde giderlerken de konuştu.

"Yaptığın şeyin hesabını vermen gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Neredeyse yaptığım diyelim."

"Ah, ama yeterince şey yaptın. Ne kadar sakarca olursa olsun."

"Ne istiyorsun?"

"Kadın sana ne istediğimi anlatmış işte. Birkaç dakika önce bana seslendiğinde zihninde gördüm."

Teray sessiz bir yenilgi ve çaresizlikle bakışlarını kaçırdı. Ne kadar dikkatli davranırsa davransın Coransee onu okumuştu – aylar önce Teray'in okuldan ilk çıktığı gün okuyabildiği kolaylıkla hem de.

"Bağını kopar, kardeşim."

Teray biraz bekleyip itaat etti ve sessizce Amber'ın yanında yerini aldı. Coransee'nin her yaptığı, Teray'e Hane Efendisi'yle savaşsa kazanma şansının ne kadar az olduğunu gösteriyordu. Umuda kapılmasına izin vermiş, niyetini unutturmuştu. Coransee bu sefer ona saldıracak olsa belki işini daha bile hızlı hallederdi çünkü bu sefer yatıştırmak için değil öldürmek için savaşacaktı.

Teray ölecekti. Sonra Coransee ilgisini Amber'a yöneltecekti. Sonunda Amber da ölecekti. Amber'ın içinde büyüyen embriyo da ölecekti. Teray acı çeke çeke pes etmeyi, Coransee'nin idaresine teslim olmayı düşündü. Bu kendisini kurtarmak için yapacağı bir şey değildi. Bunu Amber uğruna yapabilir miydi?

Iray için yapamamıştı — ki Iray onun karısıydı. Başını öne eğip algısını içine yönelterek clayarkların kendisini vurup vurmadığını önemsemeyerek bu soruyu düşündü.

Hayır. Hayır, bu aptallıktı. Clayark mermisiyle ölmek Coransee'yle savaşırken ölmekten farksızdı. Amber yine Hane Efendisi'ne kalacaktı. Hatta Teray, Coransee'nin dizginlerine teslim olsa bile Coransee, Amber'ı öldürme hakkını elinde tutacaktı. Teray'in Amber için, Joachim'in Teray'e olabildiğinden daha fazla yardım imkânı yoktu. Teslimiyet, Teray bunu yapabilecek olsa bile hiçbir şeyin çözümü değildi. Zaten yapamayacaktı da. Yapamazdı.

Amber.

Peki ya Teray, Amber'a yardımcı olabilmek için Coransee'yi sakat bırakmak dışında ne yapabilirdi? Eğer Teray, Coransee'yi sakatlamayı başarsa bile on örüntücü onu kısıtlamışken Amber, Coransee'ye nasıl saldıracaktı?

Teray, Amber'a baktı ama hemen sonra gözlerini kaçırdı. Amber da onu izliyordu. Hemen yanı başında onu izliyordu

ama Teray o güne dek Amber'dan hiç bu kadar kopuk hissetmemişti. Onunla bağlanamayacak veya açık yüreklilikle konuşamayacaktı. Ve Amber bu gece, hem kendisinin hem de Teray'in rızalarına karşı gelerek Coransee'nin şiltesinde uyuyacaktı.

Teray düşüncelerini hemencecik bu konudan uzaklaştırdı. O yön öfke, pervasızlık ve ölümün yönüydü. Ve Teray şimdi hiç anlamadığı kadar iyi anlıyordu ki Amber'a yardım etmek istiyorsa hayatta kalması gerekiyordu. Bir yolu varsa tabii.

Teray kendisini Rayal'i düşünürken buldu. Usta Michael, Teray'e eğer Forsyth'a yalnız başına gitmeyi başarırsa orada bir sığınak vadetmişti. Eğer Teray, Forsyth'a yalnız başına değil de zincirlerle, Coransee'nin haricisi olarak götürülürse de bu vaat geçerli sayılacak mıydı? Başarılı bir kaçak değil de bir harici olarak. Rayal en güçlü iki oğlunu gerçekte ne kadar önemsiyordu? Eğer canı isterse Teray'i, Coransee'nin elinden kurtarabilecek tek kişi oydu. Peki isteyecek miydi? Belli ki Coransee'yi açık bir şekilde kendi halefi olarak duyurmuştu. Bu genel hilafet yasasına aykırıydı tabii ama Rayal'i yasalara uymaya kim zorlayacaktı? Ve eğer ki Rayal, Coransee'yi seçmişse neden şimdi Coransee'nin karşısında Teray'i korusundu? Ama madem öyle, o zaman Rayal neden Teray'e sığınak sunmuştu? Rayal'e güvenip Forsyth'a gitmesine ve Amber öldürsün diye sakat kalmış Coransee'yi bırakmasına değer miydi? Ah, keşke Teray, Rayal'e ulaşabilecek olsa, Forsyth'a ulaşmadan önce sorularına cevap bulsaydı. Ama o Rayal'i tanımıyordu. Onunla hiç konuşmamıştı, zihninde de Rayal'le iletişim kurmuş kimsenin hatıraları yoktu. Bu da onun Rayal'e mesela Coransee'ye veya Amber'a ulaştığı gibi ulaşamayacağı anlamına geliyordu. Amber'ın Forsyth seyahatinde Örüntübaşı'yla tanışmış olma ve bu bilgiyi Teray'le paylaşma ihtimali vardı. Ama Teray ona sormayı göze alamıyordu. Böylece Rayal'e ulaşabilmesinin bir tek yolu kalıyordu. Yasadışı bir yol.

Örüntü.

Örüntü, her tekil örüntücüyü Rayal'le bağladığına göre, teoride her örüntücü de, ne kadar düşük seviyeli olursa olsun,

örüntüyü Rayal'e ulaşmak için kullanabilirdi. Ancak, örüntünün iletişim için kullanımı hane efendileri, okul efendileri, Rayal'in ustabaşıları ve Rayal'le sınırlıydı. Tabii ki Rayal her istediğinde örüntüyü kullanabiliyordu ama hane efendileri, okul efendileri ve ustabaşılarının örüntüyü yalnızca clayark saldırılarında kullanma izni vardı. Son zamanlarda Rayal bu gibi acil durumları bile yoksayar olmuştu. Teray'in çağrısını da yoksayması muhtemeldi. Hatta örüntünün yanlış kullanımı yüzünden Teray'i cezalandırabilirdi bile. Ama Teray bu riski göze almalıydı. Yakın zamanda hatta – o gece. Forsyth'a giderek yaklaşıyorlardı.

O gece herkes yataklarına giderken Amber, Coransee'den birkaç dakikalık izin aldı ve Teray'in şiltesinin üstüne oturdu. Azıcık konuştu. Yalnızca Teray'in elini alıp tutmakla yetindi. Bu his bile yeniden ona bağlı olmak gibiydi. Teray onun rahatladığını duyumsuyordu. Kendisinin rahatladığını da. O âna dek ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Sonra Rain adlı bir kadın Amber'a mesaj getirmek üzere yanlarına geldi. "Seni istiyor."

Amber yüzünü buruşturdu, ayağa kalktı ve gitti. Rain biraz daha kaldı.

Teray'e, "Size yetişene kadar gecelerinin çoğunu benim yanımda geçirirdi," dedi Rain. "Yalnız olma konusunda sen de en az benim kadar mutsuz görünüyorsun."

Teray ona baktı ve zorla gülümsedi. Fazla da zor değildi. Rain güzel bir kadındı; hoş bir vücudu, yumuşak bir cildi ve beline kadar uzanan upuzun, siyah yele gibi gür saçları vardı. Başka bir zaman, başka şartlar altında belki... "Hoşuma gitmiyor," dedi Teray. "Ama en iyisi bu. Zaten yalnızlık dışındaki şeyler için şu an fazla somurtkanım."

"Ona böylesine bağlı mısın?" Rain gülümseyerek Amber'ın oturduğu yere oturdu. "Ona birkaç dakika verirsen Coransee dışında hiçbir şeyi düşünmez artık.

"Rain." Teray öfkesini tutmaya çalışıyordu.

"Yani senin de düşüneceğin birisinin olması adil gözüküyor."

"Rain!"

Kadın sıçradı ve ona baktı.

"Benden uzak dur."

Rain reddedilmeye alışık değildi. Utancından kızardı ve büyük olasılıkla hakaret içeren ama Teray'in duymadığı bir şey homurdandı. Sonra sinirli sinirli gitti. Teray ise kadın sonunda gittiği için mutlu olmak dışında pek bir şey hissetmedi. Hiç hareket etmeden gözlerini kapadı ve tüm dikkatini örüntüye yöneltti.

Öncesinde sırtüstü uzanmış yıldızlara bakmaktaydı. Şimdi örüntüye odaklanmak manzarasını kendi zihninin içindeki yıldızlara çevirmeye benziyordu. Zihin evreni. Başka örüntücüler sürekli biçim, renk ve boyut değiştiren ışık noktaları gibilerdi ve her bir örüntücünün kendi düşüncelerini, duygularını veya eylemlerini değiştirmesi sonucu şekil alıyorlardı. Bir örüntücü ölürse ona ait olan ışık noktası göz kırpmış gibi sönüyordu.

Bu zihin evreninde başka bir ışık noktasıymış ve bedensizmiş gibi hisseden Teray hiç hareket etmeden görüş alanını değiştirebildiğini keşfetti. Birdenbire örüntünün diğer üyelerini yıldız gibi noktacıklar olarak değil, parıldayan ışık huzmeleri olarak görebildiğini fark etti. Bu huzmelerin incecik ipler gibi nasıl bir araya geldiğini, bağlandığını, halat gibi iç içe örüldüğünü görebiliyordu. Tüm bu kabloların nerede birleşip nerede düğümlendiğini, bir araya gelerek büyük bir parlaklık küresi, bir sürü güneşten oluşan koca bir güneş gibi bir ışık çekirdeği oluşturduğunu görebiliyordu. Tüm bireylerin bir araya geldiği o çekirdek de Rayal'di.

Teray o sırada daha önce hiç denemediği bir şey yaptığı için, başlangıçta o ışık küresinin seyahat etmesi gereken bir yer değil de kendisinin de parçası olduğu bir şey olduğunu anlayamadı. Kendisi de ipti. Ya da bir bakıma o ip zihninin bir uzvuydu; Teray'in kuvvetli bir içgüdüyle sıkıp tutabileceği zihninin eli gibiydi sanki. Teray ipi kavradı.

Ve kavrar kavramaz o da kavrandı.

İstemsizce ve beyhude yere karşı koydu ama sonra kendini

sakinleştirdi. Canı yanmıyor veya sert davranılmıyordu. Yalnızca kaçamayacağını bildiği bir kavrayışın içindeydi. Ona bir şey yapılıyordu. Bir anlığına dengesi şaştı, sonra örüntüye yönelttiği odağı dağıldı ve kendisini sanki bir arkadaşına ulaşır gibi Rayal'e ulaşmış buldu – sanki Örüntübaşı'na kolaylıkla erişmişti. Ve artık hiçbir şey tarafından kavranmıyordu. Dilerse teması kesebilirdi.

Örüntü yeniden acil durum çağrıları için müsait hâle geldi. Teray bekledi ve Rayal'e düşüncelerine erişim izni verdi; böylece Örüntübaşı mevzuyu hızlıca görüp anlayabilirdi. Teray'e, sanki Rayal düşüncelerini gerekenden uzun süre incelemiş gibi geldi ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yaşlı adamı acele ettirecek durumda değildi. Ve nihayet, Rayal'in kendisine bir mesaj ilettiğini fark etti.

İşler çığırından çıkmış, genç adam.

Çığırından çıkmış mı?

Onunla yüzleşmen gerekiyor.

962 *Yani bana sığınak vermeyeceğini mi söylüyorsun? Şey süresince bile...* Teray kendini düşüncenin ortasında durdurdu. Ama Rayal onun ne düşündüğünü çoktan tahmin etmişti.

Kalan ömrüm süresince bile mi? Evet, genç adam, sana bu süre boyunca bile sığınak veremem. Bir işine yaramaz.

Beni hayatta tutar! Beni, Amber'ı, çocuğumuzu. Okulda öğretmedikleri dövüş tekniklerini öğrenmeye vaktim olur.

Yeterince vaktin vardı.

Coransee'nin evinde mi! Sence öğrenmem gerekeni bana öğretmeye cesaret edecek bir babayiğit var mıydı?

Rayal zihniyle omuz silker gibi yaptı. *Yeterince şey öğrendin.*

Hiçbir şey öğrenmedim! Bana ustabaşın aracılığıyla sığınak sunmuştun. Sana ulaşmama bu kadarcık kalmışken neden bana sırtını dönüyorsun?

Nedenini biliyorsun. Sana ancak ve ancak yanıma yalnız başına gelebilirsen sığınak sunacaktım. Ve açıkça görünüyor ki bunu becerememişsin; sonuçta yakalandın.

Eğer bana yardım etmek istersen bunun bir önemi olmaz.

Bunun çok önemi var. Özellikle de eğer yakalanmasaydın clayarklar tarafından öldürülecek olduğun düşünülürse. Sence senin sığınağını şarta bağlı kılmış olmakta –kazanman gereken bir şey olarak kurgulamakta– haksız mıydım?

Teray olan biteni anlamaya başlamıştı. Sınanmış ama Rayal'in gözünde yetersiz bulunmuştu. Bu da onun korunmaya değmeyeceği anlamına geliyordu.

Peki sen... Amber'a yardım edebilir misin? diye sordu Teray. *Forsyth'a getirilip Coransee'yle orada dövüşeceğim, eğer Amber'a sığınak sunarsan.*

Hayır.

Bu yanıt taş gibi ağırdı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Teray yaşlı adamın kesinliğini algılıyordu. Ona sözsüz bir beddua savurdu ve teması kesti.

Rayal yaşlı, hasta ve işe yaramazdı. Halkına karşı sorumluluklarını yıllardır yerine getirmemişti. Teray onun bir tanecik insana yardım etmek için azıcık olsun rahatını bozmamasına pek şaşırmamıştı. Hele de yardımı o kişinin Coransee'yi alt etmesine yardımcı olabilecekken. Teray halen neden Rayal'in kendisine en başta sığınak sunduğunu anlayamıyordu. Eğer halefi olarak Coransee'yi seçmişse neden Teray'i sınayarak vakit kaybetmişti?

Teray iç geçirdi, gözlerini açtı ve kamp alanına göz gezdirdi. Belli ki hiç kimse onun Rayal'le kurduğu iletişimi fark etmemişti. Kamp alanı halen Teray gözlerini kapatmadan önce olduğu gibiydi. Yeniden gözlerini kapadı; en azından bir gece daha uyuyacak, Coransee'yle yüzleşmeden önce bir günün birazını daha yaşayacaktı. Forsyth'a Hane Efendisi'nin yanında girmeyecekti. Yaşamını öylece teslim etmeyecekti. Ertesi gün belki clayarklar ona Coransee'yi öldürmesi için bir şans daha verirlerdi. Eğer böyle bir şans çıkarsa Teray bunu iyi değerlendirecekti. Ama çıkmasa bile, ne pahasına olursa olsun tüm toplumu Coransee'nin liderliğinin azabından kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

9

Ertesi gün örüntücülerin kamp alanını topladığı gibi clayarkların tacizi başladı. Nişancılar örüntücülerin menzilinin dışında kalmayı başarıyor, silahlarını biteviye ateşleyerek örüntücüleri öldürmekten çok diken üstünde tutuyorlardı. Teray'in bir önceki avının onları daha temkinli davranmaya itmiş olma olasılığı vardı. Bu da iyi haberdi çünkü Teray'in bir başına o kadar uzaktaki birini öldürme olanağı yoktu.

Clayarkların özensiz davrandığı bir tek an olmuştu. Üç clayark pusu kurdukları yerde yatmış, örüntücülerin olması gerekenden fazla yaklaşmasına izin vermişlerdi. Onları ilk Coransee fark etti. Teray onların farkına bile varamadan üçünü birden öldürdü – Teray, Coransee'nin o bir anlığına başka yöne kaymış dikkatinden de faydalanamadan elbette.

Daha doğrusu üçünü birden yaraladı.

Şaşırtıcı da olsa o, clayarkları Amber'ın yöntemini öğrenmeden önce Teray'ın öldürdüğü şekilde öldürüyordu. Kurşun hareketini taklit ederek clayarkların hayati organlarını yaralıyordu. Ama bunu kör edici bir hızda yapıyordu. Ağır yaralı bir clayarktan diğerine sıçrıyor, Amber ve Teray'in kendi yöntemlerindeki gibi bir hızla hareket ediyordu. Coransee'nin clayarklarının ölmesi birkaç saniye hatta belki birkaç dakika sürüyordu. Ama onları yaraladıktan sonra zaten çaresiz kalıyorlardı. Onun yöntemi Amber'ın bağışlayıcı ve çabuk ölümünü bahşetmiyordu ama en az onun kadar etkiliydi.

Clayarklar Coransee'nin leşlerini bir uyarı olarak algıladılar. Ondan sonra hiçbiri örüntücülerin menziline girmedi. Olabil-

diğince geride durdular ve gürültü yaptılar. Sayıca artmış gibilerdi, silahlarını beklenmedik anlarda ateşliyor, bunu bazen tek başlarına bazen de gruplar hâlinde yaparak kendi içlerinde bir savaş izlenimi yaratıyorlardı.

Örüntücülerin atları ürkekti ve normalde olduğundan daha sıkı tutulmaları gerekiyordu. Örüntücüler de ürkekti ve başta erişim alanlarının ötesine ulaşmaya çalışarak kendilerini yordular, sonra da erişebildikleri kadarıyla yetinip güvende olduklarını varsaymaya razı geldiler. Ama tabii ki güvende değillerdi. Bir daha ne zaman clayarkın tekinin elinde özel silahıyla belirip içlerinden birini öldüreceğini kestiremiyorlardı.

Forsyth'ın çevresindeki alanın bir zamanlar kalabalık bir dilsiz nüfusu vardı. Dilsizler büyük şehirlerinde iç içe yaşarlardı. Bu şehirlerden kalan bina kümeleri de örüntücülerin yüzyıllar süren yıkım çalışmalarına rağmen parça parça görülüyordu. Bugünlerde, Rayal tüm enerjisini kendini hayatta tutmaya adadığı için clayarklar da bu kalıntıları ziyaret etmekle yetinmez olmuştu. Göçebe yaşantılarına son vermiş, binaların içine temelli yerleşmişlerdi. Coransee'nin grubunu taciz eden clayarklar bu binalardan destek ekiplerini toplamışlardı. Goran adlı -tam Teray'in ardında at üstünde gitmekte olan- genç bir haricinin atı bir anda vuruldu. Yine özel bir silahla. Ve nişancı kaçttı.

Amber atı kurtarabilirdi ama Coransee onun terk edilmesini emretti. Acelesi vardı. Goran'a da genellikle eşleştiği kadın olan Lias'la beraber gitmesini buyurdu.

Grup yola devam ederken Teray, Amber'ın geri döndüğünü fark etti ve arkasına baktı. Amber'ın yaralı atı öldürmek için geri döndüğünü anladı. Coransee'nin yaralı bir örüntücüyü de bu atı bıraktığı gibi rahatlıkla terk edip etmeyeceğini düşündü. Neden olmasın?

Bu düşünce Teray'i o kadar rahatsız etti ki sinir bozuculuğu dışında bir işe yaramayan yaylım ateşinin ortasında atını Amber'ın yanına sürdü ve onunla konuştu.

"Gözlerini açık tut. Er ya da geç sığınacak bir yer bulmamız gerekeceğini düşünüyorum. Ve etrafta sığınak arayacak vaktimiz de olmayacak."

Amber başıyla onayladı. "Bizi kıstıracaklarını düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle yapacaklarına eminim. Şu noktada bizim birbirine bağlı bir grup olmadığımızı biliyorlar. Kolayca uzanıp onları inandıkları cehennemlerine gönderemeyiz. Beni ve Coransee'yi istiyorlar." Clayarkla yaptığı konuşmayı Amber'a daha önce anlatmıştı. "Ayrıca bizi -ve tabii ki tırnaklarını geçirebilecekleri tüm örüntücüleri- haklayabilecek kadar kalabalık olduklarını da biliyorlar."

"Eğer haklıysan ileride bir yerlerde tuzak kurmuş olmalılar."

"Ya o ya da doğrudan üstümüze atlayacak cesareti toplamayı bekliyorlar. Bağlı olmasak da işleri kolay değil. Bizi yakalasalar da yakalayamasalar da bir sürü kişiyi kaybedecekler."

Amber uzun bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda, "Önümüzde yıkık binalar var," dedi. "Tam şu kıvrımı dönünce. İçinde hiç clayark yok - yakın zamanda orada bulunmuş olduklarının da izi yok."

Teray de ileriyi taradı ve yıkıntıları buldu. "Güzel. İhtiyacımız olan bu gibi bir şeydi. Ben de bakayım. Ama gözlerini kullansan daha iyi olabilir. Farkındalığının kalanına clayarklar için ihtiyacın olacak."

"İkisini de idare edebilirim."

Teray ona hızlı bir bakış attı. Şifacılara has, bir şeylerin iç ve dışlarını inceleyip muayene edebilme yetisi sayesinde idare edebiliyordu herhalde. Peki.

Bir an sonra dönemeci döndüklerinde Amber'ın bulduğu yıkıntıları da gördüler. Bunlar bina öbeklerinin kabuklarıydı. Örüntücülerin biraz önünde, iç kısımlarda ve patikadan uzakta. Çatısız ve yarı yıkıntı hâlleriyle iyi sığınak olabilirlerdi.

Süregelen clayark bombardımanı biraz durulmuştu. Çoğu arkalarından, tepe ve ağaçların clayarkları gizleyebildiği yerlerden geliyor gibiydi. Örüntücülerin önlerinde uzanan arazi düz ve boştu, yalnızca kurumaya yüz tutmuş otlar ve seyrek ağaçlar vardı. Forsyth'ın etrafındaki topraklar biraz kuruydu. Redhill tüm yıl yeşil ve sulak kalırken burası baharın sonlarında kahverengiye çalmaya başlamıştı.

Örüntücülerin birkaç metre yanında yaklaşık beş metre derinliğinde bir uçurum vardı. Onun ötesinde de ince bir kumsal ve okyanus uzanıyordu. Clayarklar oradan ateş edemezdi. Örüntücülerin hemen önünde ve öteki yanlarındaysa gizlenecek az bir alan sunan kurumuş otlar ve tabii ki binalar duruyordu. Ve binalar kesinkes boştu. Örüntücüler Forsyth'a gitmek için denizden iç taraflara ilerleyene dek clayarkların beklemesi gerekecek gibi görünüyordu. O noktaya kadar Forsyth bölgesini çevreleyen alçak tepeler dışında başka yükselti yoktu. Teray grubun rahatladığını duyumsayabiliyordu.

Silah sesi herkesi hazırlıksız yakaladı. Coransee'nin atı tökezleyip yere düştü. Amber'ın atı geriledi, bir anlığına kontrolden çıkar gibi oldu ve bir sonraki mermi Amber'ın sol elinden geçti. Teray, Amber'ın yeniden vurulacağından endişe ederek yerdeki Coransee'ye aldırış etmedi ve nişancıyı bulmak için algısını kamçı gibi şaklattı. Yaratığı bulamadı ama clayarkın ateş ettiği yeri buldu. Yerin içinde karanlık bir çukur vardı. Teray bu çukuru algısıyla takip etti ve yeraltında iç içe geçmiş bir tüneller ağı keşfetti. Bunların antik dilsiz yapıları olduğuna hiç şüphe yoktu, kısmen çökmüş olsalar da büyük olasılıkla tehlikelilerdi. Ama belli ki clayarklar onları faydalı bulmuştu.

Coransee'nin atı beynine aldığı bir mermiyle ölmüştü. Hane Efendisi, Amber'ın atını aldı ve Amber'a, yola Teray'le devam etmesini emretti. Yalnızca kalıntılara kadarki kısa mesafeyi gittiler. Artık mola verme vaktiydi ve Amber paramparça olmuş elini tedavi etmek için korunaklı bir yere ihtiyaç duyuyordu. Teray'in de korunaklı bir yere ihtiyacı vardı – artık yapma vakti gelen şeyi yapmak için.

Amber'ın yanına, binanın duvarlarının arasındaki çimenliğe oturdu. Amber diğerlerinden olabildiğince uzak bir yer seçmiş ve elini tamir etmeye başlamıştı. Teray onun bu yarasından ötürü endişeliydi çünkü tedavi süreci Amber'ı yorabilirdi. Eğer Coransee'yi haklama konusunda yardım edecekse Amber'ın güçlü kalması gerekiyordu. Ve Teray ne yazık ki ona hazırlıklı olmasını, Coransee'ye saldıracağını söyleyemeyecekti. Az da

olsa Coransee'yi şaşırtma ihtimali varken bunu bozmamalıydı. Eğer Amber halen Teray'le bağlı kalsa çoktan öğrenmiş olurdu ve onun hissiyatı da Coransee'yi uyarırdı – böylece savaş hiç başlamadan biterdi.

Amber, "Diğerlerinin yemek yerken midesini bulandırmayayım diye buraya gelmiştim," dedi. "Senin de hoşuna gitmeyebilir ama yine de kal."

"Hoşuma gitmeyecek olan ne?"

Amber cevaplayacakmış gibi ağzını açtı ama onun yerine sözsüz bir ünlemle yetindi. Sonra, "Bak," dedi.

Teray'in gözleri hemen Amber'ın kucağında duran, diğer eliyle örtülü olan yaralı eline gitti. Teray ele baktıktan sonra hızlı bir şaşkınlıkla tepki verdi.

"Ne yaptın?" Bu salakça bir soruydu. Amber'ın ne yaptığını görebiliyordu. Kadının bileği artık yumuşacık taze bir deri katmanıyla kaplıydı. Bir zamanlar sol eli olan şey bedeninden kopmuş ve pörsümüş hâlde kucağında duruyordu.

"Mahvolmuştu," dedi Amber. "Clayark ateş ettiğinde elim yumruk şeklindeydi ve mermi yumruğumu tam parçalayabileceği bir açıdan geldi." Kopuk elini tutup gösterdi. Kurumuş deri ve kemik dışında bir şey görünmüyordu, pençe gibi. Şekli bozulmuş ve üç parmağı kurumuş et parçalarıyla tutturulmuş gibi görünen bir pençe.

"Mumyalaşmış gibi görünüyor," dedi Teray.

"Onu atmadan önce alabileceğim her şeyi almaya çalıştım. Yeni elimi yetiştirmem de yaklaşık bir ay sürecek. Tabii eğer..." Omuz silkti.

Eğer bir ay daha yaşarsa. Teray onun cümlesini tamamlamamasına müteşekkirdi. "O kadar uzun ha?" diye sordu sessizce.

"Aslında o kadar uzun değil. Yetiştirdiğim tek şeyin o olmadığını düşünürsen." Hafifçe gülümsedi.

Teray ona geri gülümsemedi. Onun yerine yumuşacık yeni deri katmanını incelemeye koyulmuştu. Bunu nasıl yapabildiğini anlamaya çalışmak kadının söyleyip durduğu şeyleri düşünmekten daha kolaydı. Amber'a, "Hazır olunca sana yiyecek bir

şeyler getireyim," dedi. Amber'ın beslenmesini ve olabileceği kadar güçlü olmasını istiyordu. Coransee'nin ekibi birkaç yabanitavşan bulup yanlarına çekmişti. Onları pişirmeye hazırlanıyorlardı.

Amber, "Sorun değil," dedi. "Çok aç değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse kendi elimi yedim."

Teray bir yandan iğrenmeyle bir yandan memnuniyetle yüzünü ekşitti. Amber bunu nasıl yapmış olursa olsun gücünü kaybetmemişti. Savaşabilirdi.

Amber birkaç saniye sessizce ona baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Senin üstünlüğün var," dedi sessizce. "Sen örtük bir şifacısın. Artık bundan eminim. Öğretmenlerin ya tamamıyla beceriksizmiş ya da örüntüde senden verim alamayacak kadar uzaklarmış. Veya belki de onları kazara öldürebileceğin ham kuvvetini algılayıp korkmuşlar."

Teray, "Dur bir saniye," dedi. "Neden bahsediyorsun–"

"Bunu tane tane anlatacak vaktim yok, Teray. Eğitimli değilsin bu yüzden yeteneğinin sana ne yararı olabilir bilmiyorum. Ama Coransee'nin neredeyse hiç şifa becerisi yok. Clayarkları nasıl öldürdüğünü görmedin mi?"

"Evet, ama..."

"Senin kolaylıkla öğrendiğin şeyi o hayatta öğrenemez. Denedi."

"Amber..."

"Üzgünüm. Ona saldırmayı planladığını fark etmeden edemedim. Ve tabii benim farkına vardığım anda Coransee de öğrendi. Buraya geliyor."

Son sözcükleri, aylar önce Teray'in, Coransee'yle ilk kez kapışmasında Iray'in söylediklerinin yankısı gibiydi. Teray etrafına bakındı, aniden beliren korkusunu gizledi ve Coransee'nin uzun adımlarla yaklaştığını gördü. Amber'la sessizce konuştu. "Tamam, sorun değil. Ama sen buradan uzaklaş. Sıranı bekle."

"Ben kendi sıramın gelmesini istemiyorum."

Teray onun yüzüne dokundu. "Elimden geleni yapacağım."

Amber, yanından geçerken alev alev yanan gözlerle

Coransee'ye bakarak oradan ayrıldı. Göreve çağırıldıklarını fark edemeyen on bekçisinin arasındaydı.

Coransee, Teray'e, "Bugün bir ara hazır olursun diye bekliyordum ben de," dedi.

Teray onunla yüz yüze gelmek için ayağa kalkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Eğer ayağa kalksa dikkatinin bir kısmını da ayakta durmaya yöneltmesi gerekecekti. Binanın duvarına yaslandı. Kalkanını sıkıca çekmişti, bundan daha hazırlıklı olamazdı.

Coransee sakince, "Rayal'in sana yardım edeceğini düşündün mü cidden?" diye sordu.

Teray yüzünde hiç ifade göstermedi. Artık Coransee'nin mahremiyetini işgal etmesine alışmıştı. "Eğer onunla konuştuğumu biliyorsan neden saldırmadın?"

"Neden saldırayım? Yalnızca ömrünün son birkaç ayı hariç tamamını okulda geçirmiş biri Rayal'e seslenerek yardım alabileceğine inanır."

Teray ona vurdu.

Bu darbe, ki Teray'in en sert darbelerinden değildi, Coransee'nin kalkanından sekti. Teray kalkanın gücünü sınamak için yeniden vurdu. Bu tıpkı yumruğunu taş duvara vurmaya benziyordu. Dilsiz güdücü Jackman'ın yumurta kabuğu gibi ince kalkanını özlemle hatırladı.

Coransee karşı hamle yaptı ve Teray'in kalkanına tokmak gibi vurdu, sınamıyor, tek seferde yıkmaya çalışıyordu. Teray'in kalkanı bu güçlü darbeye direndi.

Teray çoktan ne kendisinin ne de Coransee'nin sıradan yöntemlerle yenilgiye uğratılabileceğini anlamıştı. Başka bir şey yapılmalıydı.

Teray algısını Coransee'nin beyninden tıpkı clayarklara yaptığı şekilde geçirdi.

Coransee bir an kaşlarını çattı ve yönünü kaybetmiş gibi oldu. Ama Teray yeniden algısıyla onu süpürmeye kalktığında kendine gelmişti bile. Bir şekilde Teray'in ikinci süpürme hamlesinin yönünü değiştirdi. Ve hemen karşılık verdi.

Teray'in süpürüşü ne kadar hızlı olursa olsun Hane Efendisi onu neredeyse kalkansız yakalamıştı. Ve o yön değişikliği...

Yeniden kalkanının güvenli alanına giren Teray ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sanki eliyle bir yumruk savurmuş da rakibi o yumruğu koluyla savuşturmuştu. Bu kalkanın katı yüzeyine çarpmak gibi değildi. Hiçbir örüntücü fiziksel bedenine kalkan koyamazdı. Ama görünüşe göre güçlü bir örüntücü kendi gücünü kullanarak bedenine yapılan hamleleri geri püskürtebiliyordu. Sezinlenebilen bir saldırı aynı zamanda püskürtüledebilirdi. Teray bu tekniği anladığını düşünüyordu. Bir saniye içinde Coransee onun öğrendiklerini sınamaya karar verdi.

Coransee, Teray'in başına saldırdı. Kafa karışıklığı içindeki Teray, başta kendisine bir nesne fırlatıldığını sandı. Hemen sonra bunun ne olduğunu anladı ve yeni öğrendiklerini korkusunun beslediği bir hatasızlıkla sergiledi.

Tam olarak nasıl yaptığını bilemese de Teray az önce bir beyin kanamasından kaçındığını -veya en azından ertelediğini- fark etti. Coransee istemeden ona nasıl kendisini savunması gerektiğini öğretiyordu. Teray yeterince hızlı öğrenebilseydi keşke...

Teray vahşice Coransee'nin bacak kaslarını kastı.

Coransee kendine engel olamadan çığlık çığlığa yere düştü. Bedeninin hayati organlarını korumakla meşgulken bacaklarını atlamıştı. Bacaklarının nasıl bir ıstırap kaynağı olabileceğini düşünememişti.

Ve Coransee bu acıyı dindiremeden Teray ona bir kez daha saldırdı - bu sefer zayıflamış, başıboş bırakılmış kalkanına.

Ve tuzla buz etti! Artık içerideydi.

Coransee bir anda bacaklarını bırakıp Teray'in kalkanını yarmak için atıldı.

Teray sert bir darbe vurdu, tekrar tekrar vurdu. O zırhlı, rakibiyse çırılçıplaktı. Kazanmıştı. Elbette...

Coransee onun zihnini yakalayıp yere yapıştırdı, kalkansız hiçbir örüntücünün yapamayacağı şekilde dövüyordu. Teray olan bitene inanamayarak var gücüyle ve çaresizce ona karşı

koymaya çalışıyordu. Çıplak adam onu bilincini yitiresiye dövüyordu.

Ve nihayet Coransee, Teray'i güçbela kazandığı dayanağından tutup çekti. Çekip kopardı, tuttu ve dövmeye devam etti. Artık şüphe yoktu. Coransee daha güçlüydü.

Hane Efendisi, Teray'in kalkanından kalanı da parçaladı ve Teray'in zihnini basbayağı pataklamaya başladı. Artık çıplak adam Teray'di.

Acı.

Teray düşünemez olmuştu. Acıdan kıvranıyordu. Ne yaptığını bilemeyerek Coransee'ye ani bir hamle yaptı. Clayarkları öldürdükleri şu eski yöntemle – Coransee'nin yöntemiyle: Kalpten çıkan en büyük damar.

Coransee savunmasını bırakacak kadar salakça davranmıştı. Ne de olsa kazanıyordu.

Tüm hızına rağmen savunmasını yeterince hızlı kullanamamıştı. Teray, Coransee'nin kalın atardamarını yırttı.

Coransee'nin atağı başarısız oldu. Ama yerde yatmış kalbini tutarken, kanamasını durdurmaya çalışırken bile intikamını esirgemedi.

Teray'in zihni birdenbire bulandı. Başı ağrıyordu. Başı neredeyse patlıyordu. Uzanıp başını elleri arasında sıkmaya çalıştı. Kollarından birini hareket ettiremiyordu. Midesi bulanıyordu. Hareketsiz bedeninin üstüne kusmamak için başını diğer yana çevirdi. Zihni halen çalışıyordu, halen farkındaydı. Beynindeki patlamış kan damarına karşın bilincini kaybetmemişti. Halen savaşabilirdi.

Teray son gücüyle Hane Efendisi'nin beynini süpürdü. Coransee'nin artık hiçbir savunması yoktu. Tüm dikkatini yarasına yöneltmişti. Teray onu tekrar tekrar süpürmeye devam etti ve bunu yaparken kendi bedenini canlı tutacak tüm gücü harcadı. Hem Coransee'yi hem de kendini öldürüyordu ama algıları o kadar bozulmuştu ki ne yaptığını fark edemedi. Artık bilincini daha fazla açık tutamayacağını fark etti yalnızca. Ve halen yapabiliyorken elinden geldiği kadar hasara sebep olması gerektiğini.

Coransee'nin bedeninin ne zaman vahşi kasılmalarla yerde kıvranmaya başladığını bilmiyordu. Coransee'nin kaslarının ne zaman şiddetle gerilip Hane Efendisi'nin bacaklarından birini kopardıklarını da. Coransee'nin kendi dilini ne zaman ısırarak kopardığını da bilmiyordu. Bilinci tamamen kapanmadan hemen önceki âna kadar hiçbir şeyi bilemiyordu. Tam o sırada kazanmış olduğunu anladı. Coransee ölmüştü.

Teray gözlerini berrak mavi gökyüzünün geniş ufkuna açtı. Yıkıntının tarumar duvarlarını görüp de nerede olduğunu anlaması biraz sürdü. Zayıf düşmüştü, yorgundu ve kurt gibi acıkmıştı. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Sonra birden hatırladı ve doğruldu. Fazla hızlı hareket etmişti. Eğer Amber onu tutmak için yanında olmasa gerisingeri düşecekti. Amber hiçliğin ortasından gelmiş, Teray'in yanına diz çökmüş ve destek olmuştu.

"Bitti. İyisin. Yemek ye."

Yiyecek vardı. Bir yerden gelmiş pişmiş et. Ete baktı. "Ne...?"

"Tavşan, hatırladın mı? Clayarklar tarafından çevrelendiğimiz gibi yabantavşanları tarafından da çevrelenmiş durumdayız."

Demek Teray bir süredir baygındı. Yemek pişirecek vakitleri olmuştu. Beklenebileceği gibi. Coransee onu neredeyse öldürmüştü. Teray sağ kolunu –en son kullanmaya çalışıp başaramadığı koldu bu– kastı, sonra da sağ bacağını hareket ettirdi. İkisi de rahatlıkla hareket ediyordu. Memnun olan Teray ateşte pişmiş tavşanı ve taze poğaçaları yemeye, bol bol su içmeye koyuldu. Birkaç dakika sessizce, sadece yemeğine odaklanarak beslendi. Sonunda konuştu. "Öldü, değil mi?"

"Tabii ki."

"Hak etti."

Amber bir şey demedi.

"Ben de ölmüş olmalıydım. Beni kurtardın."

"Tedavi ettim."

"Diğerleri sana sıkıntı çıkardı mı?"

"Coransee'nin öldüğünü gördükten sonra hayır. İki üç kişi sana yardım etmeme engel olmaya çalıştılar ama onları bunu yapmamaya ikna ettim."

Teray bir kaşını sorgular gibi yukarı kaldırdı.

"Halen hayattalar. Ama sana da sorun çıkarabilirler."

"Artık Coransee öldüğüne göre onlarla baş edebilirim." Coransee'nin bedenini görmek için etrafına bakındı. Amber onun bakışını anladı, bekleşen haricilerin ve kadınların oraya işaret etti. Binanın yıkık duvarlarından birinin hemen ötesinde iki haricinin bir şeyle meşgul olduğunu, toprağı kazdıklarını gördü.

"Olmaz," dedi sessizce.

Amber ona baktı.

"Clayarklar buradan ayrıldığımız anda mezarın başına biterler. Daha çok taze. İç organlarını deşip bizim tavşanları yediğimiz gibi yerler. Onlara yesinler diye hiçbir örüntücü veremem."

"Öyleyse ne yapacağız?"

"Yakın. Kül olana dek." Amber'a baktı. "Bunun düzgün uygulanmasıyla sen ilgilenebilir misin? Elini iyileştirdikten sonra gücünü toparladın mı?"

Amber başıyla onayladı.

Örüntücüler kalıntıların arkasındaki bir çift ölü ağaçtan yemek pişirmek için odun kesmişlerdi. Şimdi biraz daha odun keserek yenilmiş Hane Efendisi'nin ölü bedenini yakmak için uygun bir cenaze ateşi alanı yaptılar.

Rain denen kadın Coransee'nin yüzündeki kanları silip gözlerini kapamıştı. Bedenini cenaze odunlarının üstüne yerleştirdi ve başında ağladı. Şimdi Coransee yanarken ve Amber onun tamamen yandığından emin olmaya çalışırken diğerleri de ağlıyordu. Teray birkaç dakika onları tepkisizce izledikten sonra arkasını dönüp gitti. Bir şeyler eksik gibiydi. Coransee'den nefret ediyordu. Başka kimsenin ölümünden bu kadar memnun kalmamıştı. Yine de...

Dilsizler olsa bir tören, usulüne uygun bir cenaze yapardı. Dilsizler merasimsever canlılardı. Örüntücüler bu tür şeyleri

o kadar uzun süredir onlara bırakmıştı ki geriye örüntücülere ait hiçbir törensel faaliyet kalmamıştı. Eğer bu bir cenaze olsa, kadim sözcükler söylenir, beden toprağa sessiz bir saygınlıkla teslim edilirdi. Dilsizlerin yük hayvanından farksız olduğunu düşünen örüntücüler bile böyle törenlere saygıyla katılırdı. Bir zamanlar Coransee'ye, şimdi de Teray'e ait olan bu on kişi de yapılabilecek olsa böyle bir törenden memnun kalırlardı.

Amber, Teray'in yanına geldi. "Oldu."

"Tamamdır."

"Ne yapacaksın?"

"Onlar külleri gömer gömmez bizi buradan kurtaracağım."

"Senin bilincin kapalıyken bana hangimizin onların lideri olacağını sordular – sen mi ben mi."

Teray ona baktı, yüz ifadesi temkinli ve sorgulayıcıydı.

Amber gülümsedi. "Eğer onları bu kadar istiyor olsam seni kurtarır mıydım sence? Senin olduklarını biliyorsun. Onun tüm hanesi artık senin."

"Peki sen... sen ister miydin?"

"Böyle bir haneyi mi? Teray eğer sen başka biri olsan, Coransee ve sen birlikte yanardınız."

Teray, Amber'ın söylediklerinde ciddi olduğunu bilerek ve hayatta kalmasını Amber'ın ona duyduğu aşka borçlu olduğunu anlayarak ürperdi. Ve tekrar Amber'ın ne kadar tehlikeli bir kadın olabileceğini hatırladı. Eğer onu karısı yapamayacaksa o zaman onu en azından müttefiki yapmak akıllıcaydı.

"Eğer Forsyth'tan bu kadar uzak olmasa o haneyi sana verirdim," dedi Teray.

Amber tek kaşını kaldırdı.

"Eğer Rayal'in yerine geçersem o kadar uzağımda kalmanı istemem."

"Bence Rayal'in yerine geçeceksin ama..."

"Eğer öyle olursa bu Rayal'in beni durdurmak için tüm yaptıklarına karşın gerçekleşmiş olacak. Ama bak, eğer gerçekten Rayal'in yerine geçersem Forsyth'ta takas yapmayı kabul edecek –ve Redhill'e taşınacak– bir hane efendisi bulmaya çalışırım.

Eğer bulamazsam da Forsyth'ta yeni bir hane kurman için ihtiyaç duyacağın tüm desteği sağlarım."

"Benim Forsyth'a yerleşeceğime karar mı verdin?"

"En azından Forsyth'ta kalacaksın. Sonuçta sana rüşvet teklif ediyorum."

Amber, tam Teray'in beklediği şekilde bir kahkaha attı ama kesin bir cevap vermedi. "Yeniden bağlanmış olduğumuzu fark etmedin mi?" diye sordu.

Teray buna şaşırdı. Doğru olduğunu görebiliyordu ama onunla ne zaman bağ kurduğunun farkında değildi. Ne zaman bağlandıklarını hatırlayamıyordu.

"Seni iyileştiriyordum," dedi Amber. "Kalkanımı indirmiştim tabii ki, sen de hemen tutunuverdin."

"Hatırlamıyorum."

"Ne yaptığının farkında değildin. Sadece tanıdık gelen bir pozisyona dönmeye çalışıyordun. Benim için sorun değildi. Doğrusu yeniden yanımda olmana sevinmiştim. Eğer sonuçta Forsyth'a gidersen, şu ya da bu şekilde ben de orada kendime hane kuracağım."

Teray, Amber'ı öptü. Kadın ona yapmak zorunda olduğu diğer şey için tam da ihtiyaç duyduğu cesareti vermişti. Coransee'nin küllerinin toprakla örtülüşünü izleyen harici ve kadınlar grubuna gitti. Külleri örtme işi bitince konuştu.

"Binaya geri gelin ve oturun," dedi. "Yolumuza devam etmeden önce yapmamız gereken bir şey daha kaldı."

Sessizce itaat ettiler. Bazıları, özellikle Rain, Teray'den açıkça hazzetmiyorlardı ama onun hane efendilerini adil bir dövüşte nasıl yendiğini görmüşlerdi. Geleneğe göre başlarını eğip Teray'i yeni hane efendileri olarak kabul etmeleri gerekiyordu – eğer içlerinde kimse Teray'le kapışmak istemiyorsa tabii.

"Etrafımız clayarklarla çevrili," dedi Teray. "Eğer buraya kadar geldiğimiz şekilde yola devam edersek birileri ölecek. Bunun yerine ben clayarkları öldürmek istiyorum. Hepsini. Şimdi." On örüntücünün hepsi onun neden bahsettiğini anlamıştı. Endişeli görünüyorlardı. "Bunun için kendiminkinin yanında

sizin güçlerinize de ihtiyacım var," diye devam etti. "Her birinizin açılıp bana bağlanmanızı istiyorum."

Ve itirazlar hemen baş gösterdi.

Isaac adlı bir adam, "Bizden böyle bir şey istemeye hakkın yok," dedi. "Ne yaptığını bildiğine inansak bile bu kadarı fazla."

Teray bir şey söylemedi, sadece adama baktı.

"Seni tanımıyoruz bile ve bizden sana canımızı emanet etmemizi istiyorsun."

"Canlarınız benimle güvende olur."

"Diyorsun. Coransee bile bize böyle bir şey sormazdı."

"Ben de sormuyorum zaten."

Isaac bir an öfkeyle ona baktı sonra Coransee'nin küllerinin gömülü olduğu yere döndü. Sonunda başını eğdi.

"Lordum." Konuşan Goran'dı. Onun sesinde hiçbir düşmanlık yoktu. "Lordum, biz hepimiz örüntüde birbirimizden uzaktayız. Rayal dışında birisinin bizi bir araya *getirebileceğinden* emin misin?"

"Ben getirebilirim." Sesinden duyulduğu kadar özgüvenli olduğuna kendi bile şaşırmıştı. Daha önce bu kadar dağınık bir grubu bir araya hiç getirmemişti ama bunu yapabileceğinden veya yapması gerekenin bu olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Açıl bana," dedi. "Daha kolay olur. Eğer..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun!" dedi Rain. Teray onunla sorun yaşayacağını biliyordu. "Sırf onun kardeşisin diye Coransee'nin yaptığı her şeyi yapabileceğini mi sanıyorsun? Onun kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Ayağa kalkmış, bağırıyordu. Teray onunla alçak sesle konuştu.

"Otur, Rain, ve sessiz ol."

"Sen onun yanında bir hiçsin ve asla..."

Rain, Jackman'dan çok daha kuvvetliydi elbette ama kalkanını aşmak çok da zor olmadı. Teray, enerjisini debelenerek harcamaması için kadının bilincini özenle uykuya yatırdı. Onunla bağ kurdu. Bu, kadının bilinci kapalıyken bile keyifli bir bağ değildi ama alışabilirdi.

Teray diğerlerine, "Onun sorununun ne olduğunu anlıyo-

rum," dedi. "İçinizden başkalarının da onun gibi hissettiğinin farkındayım. Bu yüzden sabırlı davrandım. Ama artık sabredemeyeceğim. Açılmayı reddedenleri zorlayacağım – Rain'i zorladığım kadar nazikçe yapmayabilirim bunu. Goran?" Genç haricinin reddetmeyeceğini bildiği için Goran'ı seçmişti.

Goran açıldı. Onun yanında, işareti ondan alan Lias da açıldı. Böylece zincir başlamış oldu. Teray'in başka kimseyi zorlamasına da gerek kalmadı.

Birkaç saniye içinde on örüntücünün toplam gücüne sahipti. Onlarla bağlanmış ve onundan birden aynı anda güç almıştı. Hissettiği heyecan o güne dek bilmediği bir şeydi. Farkındalık örtüsü neredeyse gökyüzünün kendisi kadar geniş gelmişti.

Dev bir kuş gibi hissederek farkındalığını tüm bölgeye yansıttı. Seyrek ağaçlı ve yıkıntı binalarla kaplı tüm alanı görebiliyor, algılayabiliyordu. En uzaklardaki tepeleri gözlüyor, daha da uzaktaki dağları bile seçebiliyordu. Bu dağlar vuruş alanının dışındaydı. Gerçekte dağlar Forsyth yakınlarında bir günlük mesafedelerdi ve sonuçta onları görebiliyordu. Aniden yırtıcı bir kuş gibi hızlı bir hareketle tepe ve vadileri artmış farkındalığıyla özgürce taradı. Sonunda sakinledi ve tüm odağını gruplarının etrafını geniş bir yarın daireyle kuşatmış clayarklara odakladı. Onları hızla süpürerek öldürdü.

Daha önce, Amber'layken onlarca clayark öldürmüştü. Şimdiyse yüzlercesini, belki binlercesini öldürüyordu. Geniş menzilinde bir tane bile clayark kalmayana dek öldürdü. Yeraltı tünellerini bile kontrol etti. İşi bittiğinde, yakınlarında onu ve örüntücü ekibini etkileyebilecek bir tane bile clayark kalmadığını biliyordu.

Ve aniden Rayal'i yanında buldu.

İyi iş çıkardın, genç adam. Çok iyi. Ama ekibini bırakırken dikkatli ol. Yalnızca güçlerini bırakmaya özen göster. Onlarla olan bağlarını koru.

Neye karşı dikkatli olmam gerekiyor? diye sordu soğuklukla. *Sana mı, ekibime mi?* Yaşlı adamı umutsuzca yardım istediğinde kendisini geri çevirdiği için asla affetmeyecekti. Rayal onun bu düşüncesini yakaladı.

Bak, genç adam, beni affedip affetmemen umurumda değil. Ama Coransee'nin grubuna söylediklerini hatırla. Ben senden de sabırsız olabilirim.

Teray söyleneni anladı. *Benden ne istiyorsun?*

Kadına diğerlerinin güçlerini iade ettikten sonra bir süre bilincinin kapalı olacağı bilgisini ver. Sana yardım etmeye çalışmamasını, sadece diğerlerini senden uzak tutmasını söyle. Bunu daha önce yapmıştı. Gene yapması gerekecek. Onun gücünü de almaman isabet olmuş.

Teray, Amber'dan güç almamıştı çünkü kadın besbelli yorgun düşmüştü. O günlük vazifesini yerine getirdi, diye düşünmüştü Teray. Şimdi ağırbaşlılıkla Rayal'in düşüncesini ona iletti. Amber cevaplayamadan Rayal iletilerine devam etti.

Şimdi onları bırak. Hepsini aynı anda, tıpkı ilk aldığında olduğu gibi. Eğer teker teker bırakmaya çalışırsan ilkine çok güç vererek sonuncuları öldürebilirsin.

Teray söyleneni yaptı, on örüntücünün güçlerini bırakılmış bir yay gibi salıverdi.

Nefesi bedeninden çıkmış gibi oldu. Sanki içi boşaltılmıştı. Tüm kaslarının gücünü kaybetmiş gibi çöktü kaldı. Zihin gücü onu canlı tutmaya devam etti ama başka bir işlevi yoktu. Rayal'in zihin sesinin içindeki yankısını duyabiliyordu ama o da cevap verebilene kadar biraz zaman geçmesi gerekecekti.

Asla kolay olmaz, diye iletti yaşlı adam. *Ama ilk sefer her zaman en zorudur. On veya on bin, seninle uyumlu değillerse hiç fark etmez. Onlardan aldığın gücün bedelini ödersin. Birkaç geçici bağı da kullansan, örüntünün gücünü de kullansan hep bir bedel olur.*

Diğerlerinin iyi olup olmadığını görüyor musun? Teray bu düşüncesini yansıtamamıştı. Bunun için yeterli gücü yoktu. Rayal'in aklından geçeni okuyabileceğini umuyordu.

İyiler. Bayıltmak zorunda kaldığın kadın bile iyi. Sana ne olduğunu merak ediyorlar.

Tek merak eden onlar değil.

Rayal bu cümleyi komik buldu. *Sen de iyisin. Beklediğimden daha hızlı toparlıyorsun. İyi olman gerek zaten. Sonuçta ömrü-*

mün yaşamak istemediğim on beş kahrolası yılını seni bekleyerek geçirdim.

Afallayan Teray düşüncelerini toparlayamadı.

Şaşırdın mı, genç adam? Önemli değil. Benim yerime geçebilecek kadar iyi olduğun sürece hiçbir şeyin önemi yok.

Ama neden beni bekledin? Coransee'yi seçmiştin.

Coransee kendi kendini seçti.

Ama o demişti ki...

Doğru. O demişti. Tabii ki halefim o olabilirdi. Eğer onu öldürmemiş olsan yerime geçenin o olacağına da şüphe yok.

Ama onun geçmesini istemiyor muydun?

Genç adam, o yeterince iyi değildi.

Ama benden daha güçlüydü.

Buna şaşırmadım. Tek başıma olsam benden de güçlüydü – ama onun bunu öğrenmesine hiç izin vermedim. Coransee'nin elindeki tek şey gücüydü. Senin şu Amber'ın sende bulduğu şifa yetisi onda eksikti. Ona öğretmeye çalışıp da başarısız olan tek şifacı Amber değil.

Ama şifa yetisi örüntübaşı için neden önemli olsun?

Tedavi kısmı değil. Aslolan şifacıların öldürebilme becerisi. Amber'ın sana öğrettiği yöntem. O yöntem olmasa güçlerini aldığın insanların en az üçünü öldürürdün. On kişiden üçünü. Clayarkları kalplerinde delikler aça aça öldürüyor olurdun ve senin olmayan bir gücü israf ederdin. Ortalama bir hanedeki örüntücülerin bile yüzde otuzunu öldürdüğünü düşünsene.

Teray bu düşünceden irkildi. *Bana neden söylemedin? Coransee'ye neden söylemedin? Eğer anlamış olsa belki de ölmesi gerekmezdi.*

Eğer ölmesi gerekmese Jansee'nin oğullarından birini feda etmezdim. Sence Coransee'yi örüntü sevdasından vazgeçirebilecek kimse var mıydı?

Belki sen.

Hele ben, genç adam. Düşünsene! Coransee'yi örüntüyü ele geçirmek için bana saldırmaktan alıkoyan tek şey biraz daha beklerse örüntünün ona kendiliğinden teslim edilecek olması inancıydı.

Peki, ele geçirebilir miydi?

Kuvvetle muhtemel.

Teray iç geçirdi ve gücünün yeniden bedenine dolduğunu hissetti. İstese gözlerini açıp Amber'ın yanında durmuş beklediğini görebilirdi.

Ben kendi zihnimde örüntünün gücünü bir kez daha toplamayacağım, diye iletti Rayal. *Bu beni öldürür. Yeniden böyle bir ihtiyaç doğduğu anda, genç adam, örüntü senin olacak. Bu da beni öldürür ama en azından yalnız başıma ölür, binlerce kişiyi yanımda sürüklemem.*

Ama bunu bana öylece veremezsin. Diğerleri karşı çıkarlar...

Sana vereceğim. Eğer senden daha iyi biri olsa ve ben seni seçmesem bile, her halükârda örüntüyü yine de kazanırdın. Ve örüntü sendeyken, senin sağlığın ve gücün göz önüne alınırsa karşı çıkanlar şu Rain adlı kızdan daha büyük dert çıkaramazlar. Bunu unutma ve onlara karşı nazik davran. Tek gerçek rakibin öldü.

Ama başka bir şifacı... daha iyi bir şifacı...

Daha iyi bir şifacı var ve yanı başında oturuyor. Ve o hep daha iyi bir şifacı olacak. Onun şifa becerilerini geçme şansın yok. O da senin gücünü geçemez. Daha iyi şifacılar var ama daha güçlü başka şifacı yok. Ve daha zayıf bir şifacı senin az önce atlattığın şeyden sağ çıkamazdı. Sende gereken yetilerin en doğru bileşimi var.

Teray iç geçirdi, gözlerini açtı ve doğruldu. Amber'a baktı ve kadın başıyla hafifçe onayladı.

"Ben de alımlıyorum," dedi Amber. "Benim de bilmemi istiyor."

Teray, Rayal'e seslendi. *Coransee'nin beni öldürmesine engel olamazdın, değil mi?*

Hayır. Onunla dövüşmediğim sürece hayır. Seninle ilgili kararını çoktan vermişti – ve kendi bakış açısına göre haklıydı da. Sen en başta bunu istememiş olsan da Coransee için tehdittin. Ben onunla dövüşmeye cesaret edemezdim. Onun kazanma şansı fazlaydı. Böylece her şey sana kalmış oldu.

Ve ona da söyleme riskini almadan bu bilgiyi bana veremezdin. Teray başını iki yana salladı. *Uzun zamandır herkese blöf yapıyormuşsunuz, Lordum.*

Yalnızca son birkaç yıldır. Yalnızca en uyumlu insanlarım dışındakilerden güç alamayacak kadar hasta ve güçsüz düştüğümden beri.

Yine de düşüncelerinizdeki en ufak açığı okuyabilecek kişilere blöf yapmak için uzun bir süre.

Yaşlı adam, *Çok uzun ve yorucu bir zamandı,* diye hak verdi. *Acele et de gel buraya. Ne kadar yorgun olduğumu tahmin bile edemezsin.*